
**UN BĂRBAT,
O FATĂ,
O INSULĂ PUSTIE**

un roman de dragoste
de Uirebit

VOLUMUL 1

Ediția a III-a revăzută și completată.
Copyright © 2019 - www.uirebit.com
Toate Drepturile Rezervate!

Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată, în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea autorului.

Aceasta este o carte de ficțiune.

Denumirile, personajele, locurile, întâmplările și incidentele descrise sunt produse ale imaginației autorului și sunt folosite într-o manieră literară fictivă.

Orice asemănare cu persoane actuale, în viață sau decedate sau cu întâmplări prezente sau trecute este pură coincidență.

Tatălui meu.

CAPITOLUL UNU

Dubai sau Thailanda?

Am patruzeci și patru de ani și nu am niciun sfânt.

Dacă m-ar buzunări cineva pe o alee dosnică, ar fi pierdere de timp. Probabil i s-ar face milă și mi-ar da el mie niște bani. Am să încerc să nu ajung niciodată pe alei izolate, ca să nu-mi bat joc de oameni.

Îmi place, totuși, că nu-mi împart cu nimeni sărăcia. N-am nici măcar un câine care să mă lingă pe față și să mă trezească dimineața, iar asta e bine pentru că nu-mi doresc să fiu treaz diminețile.

Deși se presupune că în momentul acesta eu sunt cel care ar trebui să vândă, stau cuminte pe canapea, iar tipul rotofei se plimbă prin apartament și verifică fiecare bucățică de tencuială și fiecare șurub de la prize.

N-am nici cea mai mică intenție să-l bat la cap. Dacă e să cumpere, va cumpăra oricum.

Sper totuși ca tipul să nu se aplece prea tare peste balustrada de la balcon, altfel, adio afacere! Mereu am fost de părere că blestemata aia de balustradă este prea joasă. E periculos. Dacă nu ești atent tot timpul, pur și simplu îți iei zborul și sunt unsprezece etaje până jos. Țasta e un avantaj pentru că ai timp berechet să-ți treacă toată viața pe dinaintea ochilor.

Trebuie să-mi facă o ofertă. Trebuie!

Dacă omul îmi va face o ofertă, am să-l pup pe frunte și am s-o accept pe loc. E al patrulea client în a patra săptămână și fiecare ofertă e din ce în ce mai mică. Poate s-au înțeles între ei sau poate sunt eu prea bănuitor.

- Vă ofer cincizeci de mii de dolari, spune rotofeiul. Dacă batem palma acum, primiți banii în cel mult o oră.

Tipul e gras și încep să-mi dau seama că-i urăsc pe grași. Până acum nu aveam nimic cu ei, dar de-acum... s-a terminat.

Nici n-ar avea ce să-mi placă la grași. Mănâncă mai mult, se cacă mai mult, consumă oxigen mai mult și, important, din cauza lor se defectează lifturile. E clar: toți grașii trebuie să moară!

Umflatul ăsta, fie e pe-o mână cu ceilalți cumpărători, fie a mirosit că-s disperat. Poate și una, și alta. Oricum ar fi, ceea ce vrea el să-mi bage pe gât nu mi convine. Nu-s prost, la naiba! Acum doi ani am plătit exact optzeci de mii pe apartamentul ăsta.

Te-ai pus cu cine nu trebuie, grasule! Ți-o fac eu ție, așteaptă tu numai! Ai să mori în chinuri! Habar n-ai cine sunt. Dacă ai știi, ai fugi urlând.

Tușesc, ca să-mi dreg vocea.

- Ăăă... n-ați vizitat încă balconul. Păcat. Apartamentul meu are o priveliște deosebită, mai ales diminețile.

- L-am vizitat, domnule.

- Hmm... probabil doar așa, în treacăt. Mai uitați-vă încă o dată. Vorbesc serios.

- Vă spun că l-am vizitat. E un balcon obișnuit.

- Insist.

Grasul grașilor ridică din umeri, iese din dormitor și merge înapoi în sufragerie. Aud pașii îndepărtându-se și scârțâitul ușii de la balcon. Mă întind rânjind pe canapea, închid ochii și ciulesc urechile. ăsta-i momentul! Aștept urletul prelung și bufnetul inconfundabil.

Oare cum vor arăta titlurile ziarelor de mâine?

„ACCIDENT GROAZNIC!

Ieri seară un nefericit s-a prăbușit de la etajul 11.

În cădere s-a agățat de o antenă de la etajul 8.

Țipetele grasului (da, stimați cititori, era un gras împutit) au alarmat tot cartierul.

La sosirea pompierilor antena s-a rupt și omul a căzut din nou.

La etajul 5 s-a lovit de o balustradă, și-a pierdut patru dinți din față, apoi a aterizat exact pe un țăruș ascuțit.

Medicii sunt rezervați.”

Hipopotamul revine gâfâind.

- Sunteți mulțumit? L-am mai vizitat o dată. E o priveliște la fel ca oricare alta.

Fir-ar să fie, ce ghinion!

- Deci, continuă el, batem palma? Cincizeci de mii?

N-am știut niciodată să mă tocmesc. Negocierea este pentru mine un simplu cuvânt din dicționar. Nici cu băieții de la Gaze și Electricitate n-am negociat și iată-mă acum fără gaze și fără curent. Și e decembrie.

Nici cu administratorul blocului n-am negociat iar acum apa nu mai curge. De data aceasta, poate c-ar fi bine să încerc o negociere.

Îl privesc pe gras și mi se pare mai viu ca niciodată. Simt că încep să mă enervez.

- Negociem?

* * *

Ies din bancă și-mi pipăi încă o dată buzunarul, deși știu exact care-i treaba: am o mie de dolari în buzunar și șaiszeci de mii în cont.

Sunt un negociator dat naibii! Am reușit performanța de a cumpăra un apartament cu optzeci de mii de dolari și de a-l vinde cu șaizeci și una de mii. Sunt mândru!

Vitrina în care mă oglindesc mă anunță că a sosit momentul și pentru alte schimbări, așa că intru resemnat în prima frizerie. Barba jos. Părul jos. Durează cel mult un sfert de oră, nu doare și e mult mai ieftin decât o operație estetică.

S-a rezolvat. Nu mai am păr. Sunt alt om, dar constat că în jurul meu nimic altceva nu s-a schimbat. Afară e în continuare un frig de crapă pietrele. Băga-mi-aș! Urăsc frigul!

Nu știu în ce direcție ar trebui s-o apuc, așa că-mi iau un pachet de țigări, îl desfac și fumez repede două. Mmm... nu-i rău! Deși n-am fumat de aproape o săptămână, evit s-o aprind și pe-a treia.

Ultima dată m-am delectat cu un trabuc. Am adunat toate chiștoacele din casă, am rupt o bucată de ziar și mi-am rulat un trabuc imens și împutit, exact ca atunci când aveam paisprezece ani. E adevărat, unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Doamne, sunt, în sfârșit, liber! Te iubesc! Pot să plec oriunde. Am la mine pașaportul. Am bani de pot să-i întorc cu lopata. Am timp. Mult! Sunt pregătit. Dar unde să mă duc?

Săptămâni la rând mi-am zis că urmează să plec oriunde, cât mai departe de orașul acesta, dar abia acum îmi dau seama că „*oriunde*” nu e o alegere.

Acum iată că a sosit ziua cea mare, iar eu sunt tot aici și mă învârt în jurul cozii. Deci... unde să mă duc?

Am găsit: trebuie să mă duc în barul de peste drum. Da, acolo e salvarea. Dacă vreau să-mi vină vreo idee valoroasă, o cârciumă este cel mai potrivit loc.

În plus, mi-e sete. În ultima lună m-am tot întrebat pe cine ar trebui să omor pentru un pahar de vodcă. Ei bine, tocmai mi-am omorât apartamentul, așa c-ar fi cazul să-mi primesc răsplata.

Nu-i rău aici, e cald, barmanul zâmbeste prietenos, iar cele două fete de la masa din dreapta își văd liniștite de-ale lor.

Sunt la al doilea pahar și trag cu urechea. Înțeleg că una dintre ele s-a plimbat cu balonul cu aer cald în Cehia. N-a părăsit-o încă entuziasmul.

Stau bine cu vederea periferică, așa că le „fotografiez” de sus până jos și mă lămuresc repede că sunt niște fete deosebite.

Pentru mine, orice femeie care își dă cu bidineaua pe față este... deosebită. Dacă își vopsește părul mov sau roz, dacă se fardează cu kile de făină, dacă se rujează strident, dacă-și pune gene false și mai are și unghii lungi și vopsite, atunci e clar: am de-a face cu o femeie deosebită. Deosebită de femeile normale.

Cele două tipe mai au și cercei vârâți în nas, deci sunt și mai deosebite.

Toată viața mea am fugit ca dracu' de tămâie de femeile deosebite, așa c-o să-mi văd liniștit de paharul meu și-o să-mi găsesc ceva inofensiv de privit.

De exemplu, posterul din spatele barmanului. E drăguț. E un afiș mare și frumos cu o plajă minunată, albă și curată. Valuri albastre de jur împrejurul insulei și câțiva cocotieri în mijlocul ei. Sau poate că sunt palmieri. Nu, sigur sunt cocotieri. Sau... poate palmieri. De fapt, care-o fi diferența dintre un cocotier și un palmier?

Dar ce mai contează? Cu siguranță, trebuie să fie taaare cald și bine pe o plajă ca aia. E Raiul!

Cu ochii pe insula - Rai, comand al treilea pahar de vodcă și stomacul îmi trage brusc un pumn pe dinăuntru. Mă tem că a sosit timpul să mai și mănânc, așa că-l rog pe barman să pună niște suc de roșii în al patrulea pahar și adaug arătând cu un deget spre afiș:

- Ferice de oamenii care trăiesc acolo. Îi invidiez. O plaja ca aceea e... mai tare decât o plimbare cu balonul cu aer cald.

Barmanul are vreo douăzeci și ceva de ani. Zâmbeste, ridică din umeri și-și vede de treabă. Fetele

deosebite din dreapta mea au comandat cafele. Mirosul de cafea proaspătă cucerește toată încăperea. Îmi place.

E tare cald și bine-n barul ăsta. Aproape la fel de cald și de bine ca pe insula din afiș. Mă ia somnul. Vreau să lenevesc și eu aidoma oamenilor de colo, din sezlonguri, de pe insula cu nisip fin.

Poate c-ar fi bine să comand și eu o cafea în așteptarea unei idei de călătorie. Azi plec, fie ce-o fi! Nu mai amân nicio secundă.

- Oare cum o fi prin Dubai acum? mă-ntreb cu voce tare. Adică, imaginează-ți, să fie cald mereu, să te tolănești toată ziua sub soare. Nu-i așa că iernile de aici îți taie orice pofta de viață?

- Despre Dubai chiar nu știu mare lucru, răspunde liniștit barmanul, dar am fost acum un an în Thailanda și vă asigur că a fost o experiență foarte... călduroasă.

Zâmbește cu toți dinții și-mi face cu ochiul.

- Ești pe invers? Îl întreb direct.

- Nu, face el mirat. Nici pomeneală.

- Mi-ai făcut din ochi.

- Ah, spune râzând, asta era? Făceam din ochi pentru că am avut ocazia să cunosc o grămadă de fete drăguțe pe plaja din Phuket. De aia.

Realizez că m-am îmbătat, pentru că stau acum lângă străinul acesta și trăncănesc verzi și uscate. Când mă cherchelesc, acesta e primul semnal de alarmă: trăncăneala.

Al doilea semn este că mi se înmoaie genunchii. La final, marele final, vine ameteala și, desigur, loviturile la cap. Totul la pachet.

Trebuie să renunț azi la final. Sunt om serios și-am o treabă de făcut: trebuie să plec.

Pe de altă parte, recunosc că e plăcut să fii beat. Există și avantaje. Poți lega mai ușor conversații.

În general, nu prea am chef să conversez cu nimeni. Dacă eram treaz, nici prin cap nu-mi trecea să mă bag în seamă cu un poponar care neagă că e poponar.

Barmanul îmi explică din nou cât de mult i-au plăcut puicutele din Thailanda, dar eu l-am bifat deja pe lista neagră. Insistând că-i plac fetele, nu reușește altceva decât să mă convingă și mai tare că e pe invers.

- Ce mi-e Dubai, ce mi-e Thailanda, spune el ștergând cu atenție un pahar. Probabil, clima e la fel. Totuși în Thailanda nu sunt restricții la consumul de alcool. Alcoolul e interzis prin mai toate țările arabe.

Privesc paharul gol și-mi dau seama că poponarul are dreptate. Ideea de a fi fugărit pe străzile Dubaiului de o ceată de arabi furioși nu-mi surâde.

Pe de altă parte, Dubaiul e mult mai aproape decât Thailanda. E la o aruncătură de băț. Cred. Nu știu sigur. O să mă uit pe hartă.

Deci, dacă mă las de băut, aș putea totuși să plec în Dubai. Economisesc și timp și bani. Oare cum arată arăboaicele?

- Mai dă-mi unul, îi spun îngândurat.

Paharul numărul cinci aterizează frumușel sub nasul meu și poponarul continuă:

- Da, dacă ar fi să aleg din nou astăzi, tot Thailanda aș alege.

Ia mai du-te-n mă-ta-n cur! Ce-i asta? E vreun semn de la Dumnezeu? Afișul cu plaja aceea frumoasă din Pacific, pisălogeala barmanului, totul... Ce se întâmplă aici? E mâna lui Dumnezeu?

Îl privesc fix în ochi și-l întreb liniștit:

- Și cum ai ajuns acolo? Nu că m-ar interesa în mod deosebit, dar așa, ca idee.

- Am ajuns acolo așa cum se ajunge peste tot. Cu avionul. Zborul a durat vreo șaptesprezece ore, după care am făcut un mic popas la Shanghai, atât cât să realimentăm, apoi am zburat iar până la Chiang Mai, aeroportul principal de la ei. Ah, Thailanda! Ce țară, ce locuri! Am stat pe acolo numai vreo zece zile. Din păcate. Dar aș repeta experiența oricând.

- Păi și de ce n-o repeți?

- Nu mai am sponsor, râde el. Plimbarea aia n-am plătit-o eu. Doar nu v-ați imaginat că am plătit eu, nu-i așa? Numai biletul dus-întors e vreo trei mii de dolari.

- Așa-i, spun tărăgănat. Ce prost sunt! Numai biletul e trei mii de parai. Orice fraier știe asta. Ce chestie, dom'le! 'Mi-ești simpatic. Hai, mai toarnă-mi un pahar.

Barmanul se codește. Te pomenești că încearcă să facă acum pe nebunul! Tocmai acum? Când m-am încălzit și eu? Dacă insistă, chiar n-o să-mi placă.

- Nu pot să vă mai servesc, se decide el ridicând din umeri. Îmi pare rău!

Afurisitul! Părei un băiat mai inteligent, dar ești doar un poponar nesimțit și tocmai ți-ai pierdut bacșișul cu atitudinea asta de doi bani.

- Am băut mult, așa-i? Îl întreb cântărindu-mi cu atenție fiecare cuvânt. Tu nu vezi că-s treaz? Uită-te și tu: pot să vorbesc normal dacă pronunț încet și atent fiecare cuvânt în parte. Am băut și eu câteva pătărele, acolo...

- N-ați băut mult, dar ați băut suficient. Îmi pare rău, politica firmei.

Mă piș pe politica firmei și pe tine și pe mă-ta și pe... oare o fi având pisică? În fine. Nu-ți pare rău, măi, poponarul! Este evident că nu-ți pare. Cred că în sinea ta râzi de mine.

Băi, tu știi cine sunt eu? Habar n-ai cu cine te pui. Sunt periculos. Azi, din cauza mea era cât pe ce să zboare unul de la etajul unsprezece. Ce-ar fi să mă ridic, să iau un scaun și să-ți fac țandări vitrina aia și toate rafturile cu sticle? Cred că s-ar întinde balta de alcool până afară la ușă.

- Hai, fii băiat de treabă. Încă o băuturică și am plecat. De dragul prieteniei noastre. Cum te cheamă?

Tipul freacă atent oglinda, fără grabă, de parcă ăsta ar fi unicul lui scop în viață.

Faci pe surdul, ai? Așa deci? Faci pe surdul cu mine?

Vai de viața ta! Cred că ai chiulit de la orele de chimie. Habar n-ai cât de inflamabil este alcoolul. După

ce am să sparg toate sticlele de rachiu din dugheana asta nenorocită, am să-mi aprind o țigară exact sub semnul ăsta pe care scrie că fumatul e interzis.

Și, după aia, am să arunc chibritul la picioarele tale.

Chiar așa. Parcă-mi imaginez deja titlurile ziarelor de mâine.

„CUTREMURĂTOR!

Un barman gay pasiv și două fete cu verigă în rât au ars de vii ieri-dimineată într-un local.

Se pare că autorul faptei a reușit să scape fugind în Dubai. Sau în Thailanda. Sau Dubai.

Politia este neputincioasă în acest caz.

Revenim cu amănunte în ediția de mâine!”

Da, exact asta o să se întâmple, dacă nu-mi primesc poșirca.

Barmanul mă privește cu o față supărată și - Domnul fie laudat! - îmi mai toarnă o vodcă mică.

Fericiți făcătorii de pace! Pacea este restabilită în bar. Fetele sunt salvate. Curul barmanului este salvat!

- Știam eu că ești băiat de treabă, îi spun. Uite, sunt pașnic. Beau și m-am cărat. Dragoste cu forța nu se poate. Da! Plătesc și gata. Plec! Plec chiar acu'...

Cel puțin încerc.

- N-ar fi trebuit să beți atât de mult, îmi spune tipul în timp ce mă ajută să mă ridic de pe podea.

Îl privesc mirat. Gresia e rece și nu e sănătos să rămân prea mult timp în poziția asta.

- Știi vreo casă de schimb valutar pe-aproape?

Omul îmi ia suta de dolari din mână, o schimbă și-mi dă restul. Sper că a respectat cursul zilei.

Mă conduce afară, încet, treaptă cu treaptă.

- Vă opresc un taxi?

- Ăăă... da, te rog. Ești un băiat deștept. Sper că ți-ai oprit singur bacșișul.

Un minut mai târziu, mă las moale ca o cârpă pe bancheta din spate a taxiului. Înăuntru miroase puternic a odorizant. Cred că e ceva cu esență de brad. Decembrie, deh.

- Ce-i acela, spun repede, un hotel? Așteaptă-mă aici. Chiar aici! O să încerc să mă cazez la hotelul ăsta, dar nu pleca încă. Uite, ia niște bani.

Hotelul mi-e tare familiar, îl cunosc bine. Am trecut de mii de ori în viața mea pe lângă el, dar n-am crezut vreodată c-o să văd cum arată și-n interior.

De fapt, nici măcar n-am ocazia să văd cum arată în interior. Tipii de la recepție susțin că aș fi prea beat.

Ies afară înjurând, aterizez pe burtă (decembrie, deh!), dar mă ridic în următoarea secundă. Trânta și aerul rece m-au trezit.

Revin în mașină și privesc cu un ochi critic aparatul de taxat care blițează în bătaie de joc. Suma crește, răbdarea mea scade.

- Ce porci! Du-mă la alt hotel. La cel mai apropiat.

Râgâi subtil și în mașină nu mai miroase a cetină de brad. Mă întind pe bancheta din spate. Mașina rulează frumos, iar mie-mi cam place să mă las legănat, dar n-am timp să ațipesc că oprim în dreptul altui hotel.

Alt hotel, aceeași poveste.

- Cretini cu diplomă! mârâi în timp ce mă lungesc iar pe banchetă.

Renunț să mai privesc aparatul de taxat. Șoferul tace, dar coboară un pic geamul din partea lui. Curentul de aer e rece. ăsta e retardat sau care-i treaba?

La al treilea hotel recepționistul și paznicul de la intrare aproape că se încăierară cu mine. Scap de bătaie, dar le las doi nasturi. Privesc cu ochi de criminal aparatul de taxat și mă afund în muțenie.

- Ei, încotro mergem acum? mă-ntreabă taximetristul cu o față senină.

Daaa! Cred că ai o față senină. Probabil ai impresia că mă vei plimba toată ziua de la un hotel la altul și-o să-ți faci planul la încasări pe seama mea. Ei bine, n-o să se întâmple!

Acum pot să îmi imaginez cu ușurință cum arată iadul. Iadul e un loc unde un afurisit de taximetrist cu fața senină te plimbă de colo colo prin parcuri și hoteluri, iar la finalul zilei îți spune cât costă.

Ăștia-s înțeleși între ei, pun pariu. Sunteți pe o mână, javrelor! În orașul ăsta, recepționerii hotelurilor și taximetriștii se pupă-n bot, iar la final de zi fac câștigurile pe din două.

- Nu știi unde să mai mergem, îi zic. Lasă-mă un pic să mă gândesc.

- Bine, amice. Sunt banii tăi.

- Dumneata înțelegi ceva din toată tărașenia asta cu hotelurile? Eu tot încerc să le dau banii mei și ei fac pe nebulii. Când mă gândesc c-am trăit o viață în orașul ăsta, îmi vine s-o iau razna! Hoteluri de doi bani...

- Păi, dacă ești de aici, frate, de ce nu mergem acasă la tine? întrebă el ridicând o sprânceană.

- Mi-am vândut azi apartamentul cu șizeci și una de... ăăă. În fine.

- Aha, zice el. Se uită gânditor la mine, oftează și-mi spune împăciuitor: Cred că știu eu un hotel mai micuț, cu pretenții mai... relaxate. Vrei să te duc acolo?

Cum să nu vreau? Omul e salvatorul meu! Trăiască taximetriștii!

Mașina pornește, eu mă cufund în bancheta moale și probabil că adorm. Visez că sunt în Dubai sau în Thailanda pe o plajă însorită. Stau pe șezlong, sug cu paiul din pahar și citesc un ziar. Pe prima pagină scrie cu litere groase:

„ÎNGROZITOR!

Taximetristul sadic a lovit din nou!

Bestia și-a jefuit clientul care tocmai își vânduse un apartament, apoi l-a vândut pe nefericit traficantilor de organe care i-au extras amândoi rinichii!

Continuare la pagina 2.”

- Maica Ta, Hristoase! Ajutooor!

Mă ridic urlând de groază, fut un cap în tavanul taxiului și aproape că adorm la loc. Șoferul frânează cu scrâșnet. Mașina scârțâie din toate încheieturile. Capul meu se înfundă de astă dată în scaunul din față.

Taximetrlistul se întoarce spre mine cu ochii holbați.

- Ești dement? zbiară el cu scuipat la gură. Ce te apuci să urla așa, din senin? Vrei să pup un copac? Băga-mi-aș picioarele! Așa-mi trebuie, dacă iau toți nenorociții în mașină.

Îmi masez tâmplele și fruntea, scutur din cap și realizez că până și ultima moleculă de alcool a dispărut din creierul meu.

- Am visat, omule, nu mai urla așa că mă doare capul. Aăă... întoarce mașina. Hai să mai căutăm și alte hoteluri.

- Ba, pe naiba, întorc mașina. Nu întorc nimic! Plătește acum și dă-te jos, în pula mea!

Scot banii și îl plătesc. Observ că se mai calmează și simt că am scăpat ieftin. Și deodată mă lovește cea mai tare idee pe care am avut-o în viața mea.

- Am... am găsit, bâlbați.

- Poftim?

- Știu exact unde mergem. Întoarce mașina, te rog.

- Unde mergem?

- Păi nu ți-e clar? Du-mă la aeroport, spun calm. Merg în Dubai!

- În Dubai?

- Sau în Thailanda... nu știu. Văd eu.

Șoferul își face cruce, dar simt că am câștigat.
Motorul pornește și drumul meu spre Dubai începe.
Sau Thailanda... pizda mă-sii!

CAPITOLUL DOI

Francezii sunt niște perversi

Viața e frumoasă. Sunt în aeroport, sunt viu și nu-mi lipsește niciun rinichi.

În plus, am ocazia să văd cum arată un aeroport pe dinăuntru și prima impresie e faină. Dincolo de ușile alea e-ntuneric și frig, dar aici există aer condiționat și o grămadă de locuri unde poți să te așezi și să tragi un pui de somn. Cam un sfert dintre oamenii de pe-aici moțăie pe scaune.

Mi-e un pic cam foame, dar nu văd pe nicăieri vodcă cu suc de roșii, așa că mă sacrific și-mi iau un hamburger cu porție dublă de maioneză și-o cafea. Mă așez liniștit și-mi amintesc brusc că sunt aici cu un motiv: trebuie să plec undeva. Azi!

Dar, până apuc eu să mă decid între Dubai și Thailanda, o să răsfoiesc cartea asta de buzunar pe care am cumpărat-o de la unul dintre standuri.

Sorb cuminte din cafea, privesc ceasul de pe perete care-mi arată că e 22.30, apoi îmi bag nasul în carte. Coperta e faină! Ia să văd cu ce se mănâncă romanul ăsta subțirel.

Mda, deși nu mă consider eu un tip foarte isteț, îmi dau seama încă de la primele pagini că e o carte cu perversiuni și chestii întunecoase. Pe măsură ce mă adâncesc în pagini, uit să mai beau din cafea.

Subiectul cărții este banal și trist.

O adolescentă virgină ajunge într-un parc întunecos. Logic!

Se întâlnește cu un tânăr frumușel (totdeauna sunt frumușei). Tipul o invită pe fata cea naivă la o plimbare pe o alee mai dosnică, ca să-i explice ce simțăminte are pentru ea.

Din întâmplare, tânărul este așteptat la capătul aleii de un prieten de-al său (tot frumușel).

Fata află, rînd pe rînd, că Moș Crăciun nu există. Ok, am să sar peste pagina asta. Și peste asta.

Aha, din ce în ce mai trist: De rușine, își pierde mințile, sărmana.

Mă uit repede la copertă. Ce-i cu autorul ăsta? Ce-i cu boul ăsta? N-a putut găsi alt subiect? Cred că era mai nimerit să-mi cumpăr un ziar. Aș fi găsit exact aceleași chestii și la un preț mult mai mic.

În fine, o să reiau terfeloaga. Subiectul e cam aiurea, dar nu-mi place să las lucrurile neterminate.

Nefericita fată ajunge la balamuc. Previzibil! Dar asta nu e tot. Unul dintre tineri află pe pielea lui ce înseamnă să arunci cu pula în stînga și-n dreapta, pentru că tatăl fetei n-a murit, ci stă la pîndă răbdător în parcul cu pricina și, după câteva săptămâni, pune mîna pe unul dintre ticăloși.

La următoarea pagină aflu că tatăl fetei e doctor. Asta explică totul. De aia s-a dus fata să se plimbe prin parc la o oră înaintată. Doctorii ăștia sunt atît de ocupați cu munca lor, încât n-au timp să-și pregătească temeinic odraslele pentru viață.

Hopa... violatorul este adormit, răpit, dus în casa doctorului, înlănțuit în beciul casei, îndopat cu hormoni, injectat cu tot felul de substanțe și obligat să ia sute de pastile și pilule.

Doctorii ăștia... Sunt obsedați de meseria lor chiar și atunci când vor să se răzbune. N-am avut niciodată ocazia să vizitez un doctor la el acasă, dar acum, după lectura asta, nici nu mai sunt tentat.

Ok, mi s-a terminat cafeaua. Sunt un pic curios să văd cum se termină cartea, dar am să merg totuși să-mi iau altă cafea. Bun așa! Cofeină! Acum sunt treaz-trezut și-mi bag din nou nasul în carte.

Dumnezeule Mare! Doctorul îl operează pe tip și-i schimbă sexul, după care face lucruri nepotrivite cu noul lui sex. Serios?

- Javră împutită! N-ai auzit de jurământul lui Hipocrate? Ce rahat de carte!

Pentru mine e clar: Scriitorul ăsta e mai dement decât personajele lui. Arunc încă o privire peste copertă și mă lămuresc pe loc: Aha, tipul e francez. Bănuisem eu, dar am vrut să mă conving.

Se știe: toți francezii sunt niște perversi și din rândul lor se nasc doar scriitori perversi. Marchizul de Sade e un exemplu. Tipul ăsta care a scris o carte cu violuri în parc, în beci și doctori sonați e alt exemplu.

Ceee? Doctorul se îndrăgostește de transexualul care i-a violat fata?

- Iisuse! La naiba! Ce balamuc!

Suficient! Nu mai doresc să citesc niciun rând. Pun pariu că se termină prost. Mai rămâne doar ca fata să iasă de la nebuni și să se îndrăgostească de taică-su!

Bre, dar se presupune că asta este o carte scrisă special pentru a fi citită în aeroporturi, între două sosiri de avion și-un pahar cu apă minerală. Dar e...

- O porcărie! Băga-mi-aș!

- V-aș ruga frumos să nu mai înjurați.

Femeia din stânga mă privește supărată. Între mine și ea sunt două scaune goale și-o valiză. Ridic cartea și-i arăt titlul.

- Să nu dați banii pe cartea asta! o avertizez. E o investiție proastă. Vorbesc serios! E scrisă de un obsedat sexual și pe fiecare pagină o să găsiți cel puțin 2-3 perversiuni.

- O să țin minte, răspunde tipa cu un aer plictisit.

- Un moment... spuneți c-am înjurat?

- Numai din două în două minute.

- Scuze! Astăzi m-am lovit la cap într-un taxi, îi mărturisesc. Dar nu-i numai asta, aveți dreptate. Uneori vorbesc singur fără să-mi dau seama. De altfel, am citit pe undeva despre o boală care te determină să spui mereu porcării, fără voia ta. Se numește...

- Sindromul Tourette, spune ea privind-mă lung cum arunc cartea la coșul de gunoi. O boală descoperită de un doctor francez.

- Puteam să jur că-i francez! exclam scârbit, apoi scot cartea din coșul de gunoi și-i arăt numele de pe copertă. Vedeți? Și autorul acestei cărți e tot francez. Vreți să citiți cartea? Eu am terminat-o. Adică n-am terminat-o, dar am terminat-o cu ea!

Tipa se uită la mine și pare că se abține să zâmbească.

- Nu, mulțumesc, domnule! Tocmai ziceați că e plină de chestii scârboase.

- Îhî! E doar o mizerie cu multe scene de sex și violență.

- Atunci n-o vreau, spune ea cotrobăind prin poșetă. Arunc-o înapoi la gunoi, stimabile. Îmi pare rău că suferi de sindromul Tourette, adaugă ea închizându-și poșeta. Îmi arată o țigară. Ce zici? Te uiți două minute la bagajele mele?

Cred că e un pic cam prostuță. Sare prea repede la concluzii.

- Dar nu sufăr de niciun sindrom, spun iritat. Am zis eu asta? Nu! Am zis doar că „am citit pe undeva” despre o astfel de boală.

- Desigur! confirmă ea dând repede din cap. Ei? Ce zici? Te uiți un pic la bagajele mele cât merg să fumez o țigară?

- Poate c-am să mă uit, poate că n-am să mă uit. Poate c-am să adorm... cine știe? Adevărul e că sunt rupt de oboseală și e foarte probabil să ațipesc. Singura chestie care m-a ținut treaz până acum era cartea aia cu perversiuni.

- Da, dar... Poți să...

- Da, știu... știu. Țigara, bagajele! De ce nu mă lași un minut ca să-mi termin ideea? Ai zis că mergi la fumat, nu la toaletă. Ce te grăbești așa? Aha, am ghicit: mergi la toaletă ca să fumezi. Împuști doi iepuri dintr-un foc.

Femeia mă privește câteva secunde, apoi oftează, bagă la loc țigara-n poșetă și se reaşază pe locul ei.

- Așa, face ea cu o față acră. Dă-o încolo de țigară. Ce ziceai?

- Nimic. Băteam câmpii. Uite, mi-a sărit și somnul, așa că, da, poți să te duci liniștită la o țigară. Am să stau eu cu bagajele tale. O să le păzesc ca pe ochii din cap. Nu mă mișc de lângă ele.

- Dar tu n-ai bagaje.

- N-am.

- Și vrei să stai cu ale mele?

- Nu eu. Tu vrei. Tu insiști.

- Bine, dar nu observasem că n-ai bagaje. Abia acum am observat.

Întorc încet capul spre ea și clipesc mirat.

- Așa. Și? Care-i legătura? Ce dacă n-am bagaje?

- Nimic! zice ea repede și apoi amuțește.

Își scoate un ziar și-și adâncește nasul în el. O privesc uluit câteva secunde și, deodată, înțeleg. Mă pufnește râsul.

- M-am prins!

- Ce te amuză atât de tare?

- Am înțeles care-i faza cu bagajele, spun amuzat. Tocmai mi-a picat fisa.

- Ești un om tare înțelept.

- Ai crezut că vreau să dispar cu valizele tale.

- Poate am crezut, poate n-am crezut, spune ea vizibil iritată.

Mă abțin să izbucnesc în hohote. Îmi mușc buza.

- Bine, bine. O să-ți mărturisesc ceva: chiar voiam să fug cu ele. Și acum îmi pare rău că nu te-am lăsat să mergi să-ți fumezi țigara. Mare dobitoc am fost. Între noi doi fie vorba, măcar ai ceva valoros în valize? Hai, spune-mi pe șleau. Nu-mi place să-mi pierd timpul aiurea. Poate c-ar trebui să te las și să m-așez lângă altcineva.

Începe să râdă încetisor. Are dinți frumoși.

- Dacă le furi, spune ea cu o voce batjocoritoare, o să ai dezamăgirea vieții tale.

- Îmi place cum râzi. Te plac. Aș sta cu tine ore în șir doar ca să te ascult râzând, dar trebuie să plec. M-a apucat și pe mine cheful de fumat. Poți să-ți păzești singură bagajele până revin?

- Dar vreau să fumez și eu, protestează ea jalnic. Mă chinuie pofta de fumat cu mult înainte de a te așeza tu aici.

- Atunci propun să ne eliberăm amândoi de povara asta. Te ajut să-ți cari valizele afară și fumăm amândoi. În felul ăsta, valizele vor fi păzite mult mai bine. Dacă se apropie cineva de ele, tu îl ții și eu îl pocnesc.

- Bine! răspunde ea zâmbind.

Vai de viața mea! Afară e un frig de zile mari. Trag din țigară, dârdâi și-o privesc pe tipă cu coada ochiului. Aș zice că e un pic mai în vârstă decât mine, dar cu unele femei nu poți să fii sigur niciodată.

E vopsită într-o nuanță roșcată, rujul e roșu, unghiile lungi și roșii. Clar.

- Ești o femeie deosebită, spun sec.

Dumneaei trage mirată din țigară, suflă fumul spre mine, dar nu zice nici *mâc*.

Nici eu nu mai am nimic de spus. Valiza asta mare mi-a rupt șalele și mi-a supt toată energia. Încep să-nțeleg de ce nu putea să iasă singură cu tot calabalâcul. Unii oameni sunt atât de stupizi, încât își cară jumătate din casă după ei când pleacă la drum. E o vacanță, ce dracu'?!

- Deci sunt deosebită, ciripește tipa. Mulțumesc, dar nu e cazul să-mi faci complimente.

Te pomenești c-a pus ochii pe mine? Asta-mi mai lipsea. O vânătoare de fuste prin aeroport e ultimul lucru pe care mi l-aș dori acum. Știu bine că acel capitol din viața mea numit „*Ce-ar fi să agăț o tipă?*” este închis demult. Nu mai sunt interesat de femei. Pe termen scurt, singurul lucru pe care mi-l doresc e un pat moale în care să dorm.

Sper că mă tachinează doar și că n-a pus ochii pe mine. Oh, nu. Ar fi prea trist.

- Până la urmă, continuă ea fără să se uite spre mine, care-i adevărul? Înjuri pentru că suferi de sindromul Tourette sau înjuri pentru că ești, pur și simplu, nesimțit? Hai, spune-mi. M-ai făcut curioasă.

- Facem așa: tu îmi spui în ce direcție urmează să zbori, iar eu o să-ți răspund după.

Oftează și dă din mână a lehamite.

- Nu zbor nicăieri. Adevărul e că am sosit de la Viena de mai bine de o oră. Soră-mea vine chiar acum să mă ia cu drăguțul de bărbatu-su. Adică trebuiau să vină. Dar au ceva probleme cu motorul mașinii și...

- Nașpa.

- Foarte! Totuși, mi-au promis că se rezolvă totul în cel mult o oră, așa că stau aici cuminte ca un șoricel și îi aștept. Între timp mai fumez și eu câte-o țigară, dacă reușesc să păcălesc pe cineva să-mi care valizoiul cel greu afară.

- Mi se pare corect. Dacă aș fi o femeie neajutorată și eu aș proceda la fel. Și acuma-ți răspund eu: înjur pentru că sunt nesimțit. Da. E o modalitate rapidă de-a mă răcori.

- Bănuiam. De altfel, și eu mă mai răcoresc uneori spunând porcării sau măcar gândindu-le. Oricine o face.

- Ei, la tine e un moft, dar eu unul chiar am mare nevoie să înjur. Azi am avut o zi teribil de proastă. Și ieri a fost la fel. Și alaltăieri. De ceva timp încoace, zilele mele sunt complet aiurea.

- Bun venit în club, îmi urează ea surâzând. Știu cum e, amice. Și mie-mi merge îngrozitor de greu, dar încerc din răpputeri să nu las să se vadă.

- Pari o femeie de treabă și foarte la locul tău. Probabil că și ești. Câți ani ai zis că ai? Patruzeci și cinci?

- Hai, las-o baltă, spune ea rece. Știi bine ca n-am zis.

- Da' ce te enervezi așa? Doar ți-am zis clar că-s nesimțit. Deci ai patruzeci și cinci de ani?

- Ești de-a dreptul prost crescut! mârâie ea. Aruncă țigara și-și aprinde alta, apoi se uită fix la mine în timp ce-și răsucește pe deget iar și iar o șuviță de păr roșcat: Par eu o femeie de patruzeci și cinci de ani? Atât îmi dai?

Io-te la ea! Acum e și cochetă. Serios? Începe să mă obosească.

- Nu știu ce să-ți zic, îi răspund căscând. Sunt prea obosit ca să mai gândesc. De fapt, nu contează câți ani ai. Mi se lipsesc ochii de oboseală. O să plec chiar acum în sala de așteptare și-o să caut un scaun moale și confortabil. Mă bucur că ne-am cunoscut, mi-a făcut plăcere. Uite, plec și te las aici cu tot cu valizele tale. Mi-e teribil de somn.

- Numai un măgar ar face asta, dar tu nu pari măgar, deci n-o să mă lași aici.

- Chiar nu-nțelegi? Îți repet: mor de somn. Nici măcar cafeaua și țigările nu mai au efect. Plec.

- Am patruzeci și șapte de ani și să-ți fie rușine că m-ai făcut să-ți spun. Bine?

- Bine. De altfel, puteam să jur că ai patruzeci și șapte. Am zis patruzeci și cinci doar așa ca să-ți fac ție plăcere, dar știu că ai cel puțin patruzeci și opt sau patruzeci și nouă. Probabil că cincizeci e vârsta exactă.

O văd cum se sufocă.

- Ești... ești...

- Un idiot, recunosc eu.

- Am vrut să spun mitocan, dar merge și idiot! spune ea cu răceală. Acum, ca un mitocan bine crescut ce ești, ai să ridici frumușel valiza asta de o tonă, iar pe cea mai ușorică o s-o iau eu. Mergem în sala de așteptare și ai să mă conduci până la locul meu.

- Și-apoi ce fac?

- Ce vrei. Poți să te retragi, poți să dormi, poți să te tai cu lama. Orice!

Privesc descurajat valizoiul. Sunt un domn, dar valiza asta e atât de grea...

Companioanei mele îi sună telefonul mobil și, după un minut de conversație, înțeleg că sindromul Tourette e o chestie contagioasă. Apoi femeia termină de înjurat la fel de brusc cum a-nceput. Este iar liniște și pace în aeroport.

Închide telefonul cu năduf, se uită la mine și-i întorc candid privirea.

- Deci pana aceea de-o oră nu mai durează o oră?

- Nu! face ea supărată și-și butonează nervoasă mobilul. Îmi trebuie un taxi, fir-ar! Trebuie să caut un hotel. E aproape ora... ah, Doamne, ce tâmpiți! Tâmpiții dracului! Cum pot să-mi facă asta?

- Lasă, nu te mai oftica! spun împăciuitor.

- Ba mă oftic!

- La ce bun? Fii serioasă! Nu lua lucrurile-n tragic. N-a murit nimeni. O să găsești și taxi și hotel, iar mâine ai să te întâlnești cu idiotii tăi și gata. De mine oricum ai să scapi în câteva minute. Taximetriștii din orașul ăsta nu mă au deloc la inimă, iar hotelierii m-au pus deja pe lista lor neagră, dacă există o astfel de listă. În noaptea asta voi dormi pe două scaune din aeroport. Și mâine... plec la drum. Chiar așa, voiam să te-ntreb ceva.

- Spune.

- Ce fel de față am? Am față de Dubai sau de Thailanda? Uită-te la mine din profil. Așa, acum din față.

- Mă lași? pufnește ea nervoasă. Ce-i cu prostiile astea?

- Ei, întrebam și eu. În fine, hai să-ți ducem valizoaietele până la taxiul de colo. Hopa! Stai așa...

- Ce s-a întâmplat?

Îi arăt cu degetul clădirea de peste drum. Noi ne uităm la hotel și hotelul se uită la noi.

CAPITOLUL TREI

Convorbiri cu lumina stinsă

Doamneee, valizele astea sunt groaznic de grele! Transpirația îmi țâșnește din toți porii.

Toată vodca pe care-am băut-o îmi coboară din cap în genunchi. Încerc să nu-mi dau duhul până ajungem în față, la recepție.

În cele din urmă, formalitățile merg repede. Ajungem în cameră și mă așez ca o cârpă pe-un fotoliu. Îmi aștept liniștit moartea. Misiune îndeplinită.

- Ești cam moale, observă ea. Ce ai? Ce gâfâi așa?

- Nu prea-s obișnuit cu exercițiile fizice, șuier eu aruncându-i o privire criminală.

- Hai că mă revanșez. Am văzut pe hol un aparat de cafea. Vrei?

Ne bem cafelele în liniște. Prea multă liniște. Simt că atmosfera din cameră e puținel încordată și-nțeleg brusc că eu sunt cauza.

- Hai, nu mai fă fața asta îngrijorată, îi spun într-un târziu. Sunt inofensiv. Promit că-mi termin cafeaua și plec.

- Nu vorbi prostii, îmi răspunde ea vizibil ușurată. De fapt, care-i treaba cu tine? Lămurește-mă înainte să pleci.

Îi povestesc în câteva cuvinte cum mi-am petrecut ultimele 24 de ore.

- Care va să zică așa, concluzionează ea.

- Exact așa. Se pare că barmanii, hotelierii și taximetriștii din orașul ăsta conspiră împotriva mea. Și, pe deasupra, mai sunt și-n urmă cu somnul. Probabil c-am să adorm aici, cu cafeaua în mână, pe fotoliu. Ah, ce naiba, nu mai face fața asta! Glumeam. Nu știi de glumă?

- Ba nu glumeai.

- Mmm... bine, nu glumeam. Încercam doar să-ți văd reacția. Am fi putut plăti camera pe din două. Dar acuma e târziu. M-am răzgândit.

- Sunt perfect capabilă să-mi plătesc și singură camera, spune ea iritată.

- Și eu la fel, mă rățoiesc eu. Sunt mai tare decât tine. Pot plăti chiar și două camere. Am șaiszeci de mii de dolari.

- Mda, face ea cu o față plictisită. Șaiszeci de mii de picioare în fund. Vezi să nu te cred.

- Ăăă... crezi ce vrei. Nu mai am energie.

- Bine, te cred. Ești un milionar excentric care-și petrece timpul prin aeroporturi încercând să agațe femeii neajutorate.

- Așa pare? C-am încercat să te agăț?

- Normal. Te ții după mine, îmi cari valizele, vrei să plătim pe din două camera de hotel.

- Ba nu, nu e chiar așa. Nu e deloc așa!

- Ba da, spune ea chicotind. Îți amintești? Mi-ai spus că sunt deosebită. Și, de o oră încoace, mă tot sorbești din priviri.

- Eu? Ha, ce glumă jalnică! Eu te sorbesc din priviri?

- Da, tu. Și acolo, în aeroport, și afară la fumat, și aici. Mai ai un pic și sari pe mine. Dar, te avertizez, adaugă ea brusc cu o față serioasă, cu mine n-o să țină tertipurile astea de Don Juan. Nu sunt ceea ce crezi tu.

Rămânem ochi în ochi. Secundele trec. Fie am eu față de prost, fie m-am întâlnit cu cea mai paranoică femeie din oraș.

- Bine, dragă. Sunt un violator în serie. M-ai prins. Felicitări!

Strivesc sictirit în scrumieră țigara fumată pe jumătate, apoi mă ridic și ies pe hol fără să-i arunc o privire. Ce tâmpită! Tâmpita naibii! Cică „o sorbesc din priviri”!

Aștept blestematul de lift și aștept și tot aștept. În cele din urmă renunț să mai apăs pe buton. Furia îmi bâzâie-n cap ca un cărăbuș, apoi bâzâitul se estompează și încep să râd ca un idiot de ridicolul situației. Ce măsa vreau eu de la femeia asta? Am înnebunit? Ce, nu mai sunt camere în hotelul ăsta?

Fir-ar! Îmi bag picioarele în el de lift. Unde-s scările? O să cobor pe scări.

- Ți-a trecut, stimabile? A apărut. E chiar lângă mine: Da' știu că-ți sare repede țandăra! Mă ia frumușel de braț și mă aduce înapoi în cameră. Dacă te-am supărat, scuze, continuă ea pe un ton indiferent. Și nu mai fi așa de bosumflat. Adevărul e că nu cunosc pe nimeni în orașul acesta și mi-e cam frică de situațiile de genul „Hai să plătim camera pe din două!”. Uite, am pornit prietenia noastră cu stângul. Ești tu un pic cam mârlan, dar recunosc totuși că ai o față de om cinstit, nu de șutitor de valize.

- Și nici de violator în serie? întreb țâfnos.

- Nici. Așa că o să accept propunerea ta. Plătim camera pe din două.

- Mă bucur, spun rece.

- Și eu. Poți să iei tu jumătatea de pat dinspre ușă. Cam trage curentul pe acolo. Dar am o condiție.

- Care ar fi aia?

Zâmbește cu jumătate de gură și-mi arată cu degetul ușa de la baie:

- Fă și tu un duș.

- De ce?

- Pentru că poți.

Ador când femeile îmi vorbesc pe ocolite, așa că dau resemnat din umeri și mă-ndrept spre baie.

* * *

Cred că-i două dimineața. Cam așa.

Bâjbâi cu mâna după veioză, apoi renunț. Încerc să găesc baia pe întuneric. Sunt leșinat de somn, dar, dacă nu mă piș acum, sigur va exploda ceva în mine.

Colega mea de cameră a avut amabilitatea să-mi împrumute un tricou și niște pantaloni de trening de-ai ei. O să încerc să nu-i stropesc prea tare.

Mă uit în oglindă. Cu țealele astea pe mine, par o femeie ceva mai lată în spate și tunsă zero. O să visez urât, la naiba!

Revin bombănind și mă culc. Adorm instantaneu, dar un cot în coaste mă trezește la fel de instantaneu.

- Fie tragi apa după ce te piși, fie tragi apa după ce te piși. Alege.

Aleg să trag apa.

Ce chestie! Bineînțeles că trag întotdeauna apa după ce mă piș, vaco! De data asta însă, n-am vrut să te trezesc. Am făcut-o pentru tine. Dar nu-i nimic! O să mă scol din oră-n oră ca să mă piș și să trag apa zgomotos. Sper să fii fericită!

Mă bag spășit în pat și ațipesc. Vreo cinci secunde.

- Știi că tragi beșini când dormi? Întreabă ea cu voce tare întorcându-se de pe stânga pe dreapta.

- Extraordinar! mormăi cu ochii închiși. Chiar nu știam. Data viitoare am să mă ascult mai cu atenție în timp ce dorm.

Simt cum patul se leagănă cu mine cu tot.

- Da, așa să faci, să te ascuți. Și, ca să fie tacâmul complet, mai vorbești și prin somn.

- Bine. Te rog, scrie-mi un email cu tot ce nu-ți place la mine. Am să-l citesc mâine dimineață, când mă trezesc. Adică azi dimineață, fir-ar să fie!

- Ești totuși un nesimțit, concluzionează ea întorcându-se din nou pe stânga. Patul scârțâie și geme.

- Scuze, ființă serafică și imaculată ce ești! Recunosc spășit că trag beșini în somn și recunosc că uneori mai și vorbesc prin somn. Da, mă căiesc nespun pentru asta. Acum pot să dorm? Am plătit jumătate de cameră și jumătate de pat care scârțâie. Și, ca bonus, am tras și apa la toaletă.

- Încă n-ai plătit nimic, răspunde ea chicotind. N-am văzut niciun ban de la tine, deci ești la mâna mea. Dacă vreau, te arunc afară din cameră chiar în secunda asta. Vrei să vezi?

Deschid ochii. Mi-e greu să mă obișnuiesc cu întunericul din cameră. Peste câteva secunde îi văd spatele. Poartă o pijama cu dungii, dar nu reușesc să determin exact ce culoare au dungile.

- Adică vrei să plec? o întreb năuc de somn.

- Glumeam, chicotește ea. Dar m-ai trezit când ai mers la baie și nu mai reușesc să adorm. Și, dacă tot nu pot dormi, măcar să vorbim, nu?

- Să facem conversație în miez de noapte?

- Îhî. Facem?

- Oh, Doamne, nu! Dimineată trebuie să mă trezesc și să mă decid dacă merg spre Dubai sau spre Thailanda. Am nevoie de o minte limpede.

- Dubai? Hi, hi... Mare mincinos mai ești.

- Crezi ce vrei. Acuma, dacă tot te-ai trezit, am să profit de ocazie ca să te întreb...

- Ce?

- Nu ai o gură de... ceva tare în valizoaiile alea mari.

- Nu.

- Puteam să jur că nu.

- De ce?

- Pentru că nu pari genul care să tragă la măsea. De fapt, pari o femeie foarte cuminte.

- Par cuminte? chițâie ea amuzată.

- Foarte. O față inocentă și cuminte de cincizeci de ani.

O simt cum începe să fiarbă ca un cazan. Patul începe să tremure. Mai are un pic și face explozie.

- Ei bine, află amice că am o sticlă plină-plinuță. E chiar intactă, sigilată și e plină cu...

- Hai, las-o baltă.

- Vorbesc serios! E o licoare tradițională din Austria. Am cumpărat-o chiar în Viena. Se numește *Marillenschnaps* și pare-mi-se e un fel de rachiu din caise.

- Bagă-ți-o undeva!

- Ce-ai spus? ți-pă ea ridicându-se pe jumătate.

- Scuze, am sindromul Tourette. Mi-a scăpat.

- Te provoc să mai repeți o dată! mă amenință ea sufocată. Hai, îndrăznește, mitocane!

- Sensibilă mai ești! Uți că, în orașul ăsta, eu îți sunt cel mai bun prieten. Unicul.

- Serios? Și cum mă cheamă, dacă-mi ești prieten?

- Te cheamă... am uitat.

- Vezi ce proastă am ajuns? Sunt într-un oraș străin, într-un hotel străin, într-un pat străin cu un bărbat străin care nici măcar nu știe cum mă cheamă.

- Mda... nu te contrazic.

- Nu sunt eu proastă? Normal că sunt! De ce oare? De ce?

- Vorbește un pic mai încet. Or să ne dea ăștia afară din hotel. De ce... ce?

- De ce nu știi cum mă cheamă.

- Păi, nu știu de ce nu știu. Însă tu ești femeie, adică deșteaptă, așa că luminează-mă. De ce nu știu cum te cheamă?

- Pentru că, spune ea râspicat, ești atât de porc, încât nici măcar n-ai avut bunul-simț să mă întrebi.

- Ai dreptate. De fapt, cel mai tare te roade că ți-am zis că ai cincizeci de ani.

- Nici nu-mi pasă de ăia cincizeci de ani. Deși, sincer, nu am cinzeci de ani. Dar ce contează? Vârsta e doar un număr. Numerele au importanță doar dacă alegi tu să aibă. Dar mă doare că n-ai avut bunul-simț să întrebi totuși cu cine dormi în pat. Asta da! De chestia asta îmi pasă.

- Bine. Întoarce-te un pic cu fața la mine, că vreau să te-ntreb ceva.

- Nu mai vreau să-ți văd fața. Ți-a mai spus cineva că ai o față care cere pumni?

- Să fii tu sănătoasă! Dacă aș avea câte un dolar pentru fiecare dată când mi s-a spus, aș duce-o binișor.

- Și ești și antipatic.

- Te contrazici. Mai 'nainte ziceai că am față de om cinstit și că nu-s hoț de valize. În fine. Tot scandalul ăsta e numai și numai pentru că nu te-am întrebat cum te cheamă? Hai că te-ntreb.

- Întrebă!

- Cum te cheamă, Ana?

- Poftiiim?

Sare ca o pisică din pat și se uită lung la mine:

- De unde știi că mă cheamă Ana?

- Am ghicit.

- Ba nu! Minți! Ai să-mi spui chiar în momentul acesta de unde știi că mă cheamă Ana, că dacă nuuu...

- Bine, bine. Și după aia o să fie iar liniște și-o să mă lași să dorm?

- Nu știu. Mai vedem.

- O să mă lași să trag un pui de somn? Da sau ba?

- Bine, te las. Promit!

- Numele tău e scris pe eticheta de la valizoiul ăla mare. Mulțumesc pentru atenție, Ana! Noapte bună, Ana! Somn ușor, Ana!

Nu apuc să adorm.

- Auzi, șoșotește ea. Hai că te mai întreb ceva și, după aceea, te las să dormi.

- Dar ai promis deja că mă lași să dorm. Ești copil? Ce mă-sa-n cur? Dacă-ți răspund, după aia ai să mă întrebi altceva și apoi altceva și tot așa. Hai, fii corectă! Ai pro...

- Da, dar numai o întrebare și gata.

Mă scol înfuriat din pat, aprind lumina și-mi înșfac hainele din fotoliu. Mă îmbrac, mă încălț. Îmi leg cu atenție șireturile bocancilor. Afară tre' să fie tare frig. Cred că mi-ar prinde bine și o căciulă. Cu siguranță c-am să-mi cumpăr una, dacă găsesc vreun magazin de căciuli deschis la două dimineața.

- Da' ce faci? mă privește ea buimacă.

- Nu se vede? Plec.

- Așa? Pur și simplu? La ora asta?

- Ora două e la fel de bună pentru plecat ca oricare altă oră. Când ai de plecat, pleci.

- Aha. E un principiu, nu? O chestie tipic bărbătească.

- Da, tipic bărbătesc.

- Nevastă-ta tre' să fie foarte mulțumită că are un bărbat așa de principial.

- Ha?

- Da, nevastă-ta. Știi tu, amărâta care te așteaptă acasă în timp ce tu agăți puicuțe prin aeroporturi. Crezi că n-am observat urma de la verighetă?

O privesc cu milă. Oare de ce sunt atât de mulți tâmpiți care cad în extaz și-și spun „*Vaaai, viața e atât de frumoasă! Merită s-o trăiești!*”? Nu-i adevărat! Viața e absurdă. E... diabolică.

Femeia asta a venit peste mine direct din Iad. Nu e femeie. E dracu' deghizat în femeie.

Mă așez pe fotoliu și-mi aprind o țigară. Arunc fumul spre tavan și-l urmăresc liniștit. Timpul se mișcă încet.

- Hai, întrebă, îi spun pașnic. Ce voiai să știi? Care era întrebarea?

- Cum te cheamă. Atât.

- Asta era cea mai mare grijă a ta? Cum mă cheamă pe mine?

- Da.

- Dacă-ți spun, te ajută cu ceva chestia asta?

- Mă ajută.

- Cu ce te-ajută?

- Ca să știi cine ești.

- Dar de ce trebuie neapărat să știi eu cine ești tu și de ce trebuie să știi tu cine sunt eu? Vrei să mă iei de bărbat?

- Nu-s chiar așa de proastă.

- Bun. Pentru că nici eu nu vreau să te iau de nevastă.

- Mă bucur că am lămurit aspectul acesta, domnule X. Eram speriată. Pentru moment, chiar crezusem c-o să mă ceri de nevastă.

- Când crezuseși? Când am mers să mă piș sau în timp ce dormeam și mă beșeam?

- Nu-i nevoie să fii vulgar, bine? Ah, scuze, am uitat că ești bărbat.

- Scuză-mă tu pe mine că mi-a sărit muștarul, spun oftând, dar - nu știu de ce - am senzația stranie că sunt căsătorit cu tine. Așa pare. Toate rahaturile astea la care mă supui îmi amintesc de situații prin care am mai trecut de sute de ori.

- Deci, până la urmă, ești însurat, spune ea cu satisfacție. Te-am prins. Hai, recunoaște!

- Nu sunt însurat, Ana. Dar am fost. De... de câteva ori.

- De câteva ori?

- Exact asta am spus, nu-i așa?

- Și ce s-a întâmplat? Unde ți-s nevestele, domnule?

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

- Nici eu nu țin neapărat.

- Bun așa, Ana. Mai vrei să știi ceva înainte să mă ridic de pe fotoliul ăsta și să ies din camera ta și din viața ta?

- Tot nu mi-ai zis cum te cheamă.

Doamne, fir-ar a dracului, cât de proaste sunt femeile! Asta, cel puțin, parcă e o placă de patefon stricată: „*Cum te cheamă? Cum te cheamă?*”.

Adică... nu-s proaste chiar toate, dar majoritatea sunt. Mai ales femeile deosebite.

Bine. Am să fac chiar acum un experiment: dacă o fac să scoată sticla aia cu rachiul austriac și să mi-o facă cadou, înseamnă că toate femeile din lume sunt proaste și-și merită soarta.

- Bine, Ana. Uite cum facem... Tu scoți din valiza sticla aia și eu îți zic cum mă cheamă.

- Ha, ha! Amuzant mai ești. Lasă. Mă lipsesc. Ha, ha, ha! Drum bun.

Ei, nah... se mai înșală omul. Nu-i chiar proastă. Ies buimac pe hol și chem liftul. De data asta vine.

- Poftim, vino și ia-ți blestemata de poșircă! se aude vocea scârbită a Anei. Hai, treci înapoi!

Mă întorc victorios în cameră. Ușa se închide zgomotos în urma mea. Proaste mai sunt femeile! Oh, da! Prostia e înscrisă în codul lor genetic.

- Da' mult ți-a mai trebuit, Ana, spun zâmbind.

- Oricum voiam să ți-o dau, dar am vrut să fac un mic experiment.

- Poftim? Un experiment?

- Mda. Mi-am zis că toți bărbații au un caracter infect și sunt niște porci. Așa că... am decis că dacă te chem să-ți iei sticla și tu n-ai să te întorci, înseamnă că ești singurul bărbat care-mi merită respectul. Îmi pare rău, amice! Tocmai ai picat testul.

- N-are nimic. Dă-l încolo de test. M-ai chemat, am sosit! Dă sticla-ncoa'!

- Încă nu. Cum te cheamă?

O omor. Serios!

- Tiberiu mă cheamă, spun oftând.
- Tiberiu și mai cum?
- Tiberiu și-atât.
- Te crezi cumva deștept? mârâie ea. Ce-i asta? Mi-ai spus doar jumătate.
- Asta înseamnă că merit doar jumătate din șnapsul tău. Cealaltă jumătate o s-o bei tu.
- Cât e ceasul? întreabă ea deodată.
- Da' cui îi pasă cât e ora? spun în timp ce desfac capacul sticlei de șnaps. Mmm... miroase bine.
- Mie îmi pasă. E prea dimineață ca să beau.
- Ia te uită! Superb! Măcar nu e alcoolică. Tot contează și asta.
- Dar, continuă ea, am să fac o excepție. Numai de data asta.
- Fir-ar a dracului!
- Bine, bine, îi zic posomorât și-i întind paharul. Hai, noroc, Ana, și la mai mare!
- Ciocnim. Ce surpriză! Pișatul ăsta e bunicel.
- Oare ce-o să zică soră-ta când o să vină și-o să-i râgâim în față aromă de șnaps?
- Nu prea știu ce-o să zică ea, dar cumnatul meu n-o să fie deloc fericit. Era cadoul lui. Hai, noroc și ție, Tiberiu, spaima aeroporturilor.
- Mersi, fato! spun bine dispus. În sănătatea ta! Mai vrei un pahar?
- Tu nu mai vrei? întreabă ea zâmbind.
- Hmm... vrei să mă îmbeți? N-o să-ți meargă. Prima ai să cazi tu. Femeile nu țin la băutura.
- Se uită supărată la mine, apoi ia sticla din mâna mea și-și toarnă un pahar plin ochi. Îl bea încetul cu încetul, dar se uită tot timpul la mine. Așa fată mai rar.
- Alcoolul reinstaurează pacea-n cameră. Nici prin cap nu-mi mai trece să plec. Mă dezbrac și mă bag în pat.
- Ceasul de pe perete arată ora patru și cinci. Mai e destul timp să prind un pui de somn.

Ana se bagă și ea-n pat ciudat de tăcută. În cameră e liniște și muuultă pace. Adorm instantaneu.

Pe la patru și douăzeci primesc un cot în gură.

La patru și douăzeci și cinci mă trezește sforăitul ei care scutură geamurile. O întorc pe burtă și se mai calmează.

Din păcate, pe la patru jumate capul ei stă cuminte pe umărul meu și simt o mână care mă mângâie între picioare.

Ridic ambele mâini.

E clar! Aia de jos nu-i a mea.

CAPITOLUL PATRU

Ana este homosexuală

Mă uit în stânga. Ana e trează și-mi întoarce privirea.

- Păi, nu dormi?

- Nu, gângurește ea și răsuflarea ei mă învăluie-n miros de șnaps.

- De ce?

- Știi tu de ce.

- Habar n-am de ce nu dormi tu, dar mie mi-e somn de pic.

- Ia termină cu prostiile astea cu somnul, se răstește ea brusc cu o voce de femeie beată. Se întoarce, aprinde veioza și-mi spune pe un ton glumeț: Ți-a mai spus cineva azi că ești un bărbat interesant? Ai un magnetism în tine, ceva de speriat.

Săraca de ea. Alcool în creier se numește magnetismul meu, femeie afurisită.

Gândul că o femeie mă găsește atractiv doar dacă e la un pas de coma alcoolică nu prea mă încântă.

- Sincer să fiu, nu mi s-a mai spus niciodată că am magnetism, dar mi s-a spus că am o față care cere pumni.

- Stai liniștit. Nu cu fața ta am eu treabă, spune râzând și mâinile ei dispar sub pătură.

- Mi se pare mie sau trași de mine, doamnă?

- Mi se pare mie sau faci pe nebunul, domnule? Ha, ha! Te pomenești că nu-ți plac femeile?

- Nu-s interesat absolut deloc de femei.

Se uită zăpăcită la mine și degetele de sub pătură iau o pauză. Apoi își reiau asaltul.

- Hi, hi... Ce tâmpit drăguț ești! Te-ai însurat de câteva ori și nu-ți plac femeile? Asta să i-o spui lui mută, râde ea și e limpede că-i beată turtă.

Încerc să temperez creatura asta care trage de pantalonii mei. E roșie-n obraji și ochii-i joacă-n cap sub puterea șnapsului. Se vede cât colo că are o idee fixă. Nu-mi plac ideile fixe.

Doamne, scapă-mă! Promit să nu mai dau niciodată de băut femeilor!

- Nu-ți plac puicuțele, ai? mă ceartă ea gâfâind. Ai trecut la inamic?

- Prostii, protestez eu. Nu-s homosexual! N-am zis că-mi plac bărbații.

- Mie îmi cam plac, recunoaște Ana. Hi, hi, cred că sunt un pic homosexuală, pentru că mereu mi-au cam plăcut.

Bine. Am de ales între două variante. Ori fug din hotelul ăsta cu hainele la subțioară și cu Satana după mine pe scări, ori îi dau repejor ce vrea și-o trimit la culcare.

E teribil de frig afară așa că aleg suspinând a doua variantă și mă rog Cerului să dureze puțin. Probabil că se va întâmpla destul de repede. A trecut cam mult timp de când...

- Sunt impotent! fac o ultimă încercare.

- Da, vezi să nu! hohotește ea. Dacă tu ești impotent, atunci ce țin eu acum în mână?

Mă uit și eu curios. Mda, m-a prins! Nu știu cum de i-a reușit, dar pot să sparg capul cuiva cu ce ține ea în mână.

- Bine, Ana! Momentul adevărului! Am să-ți spun adevărul gol gol: am HIV.

- Iar eu am herpes. Facem schimb?

- Drace! Ești culmea! Nici măcar n-am prezervativ! Nu am!

- Am eu... hâc... prezervativ. Ana încearcă să se ridice din pat, dar e atât de beată, încât pică peste mine ca o plăcintă.

- Da' tu ții prezervative în poșetă?

- Bineînțeles! Doar n-ai crezut că m-am dus la Viena ca să vizitez grădina zoologică?

Înțeleg că am nimerit peste o culegătoare de masculi. Ce ghinionul dracului! Acum chiar că am nevoie de un prezervativ.

- Bine, fato! M-ai convins, facem sex. Unde ți-e poșeta?

- Vezi colo, pe măsuță, pe geme ea. Doaaamneee...

- Ce-i? Ce s-a întâmplat?

- Ha, haa... ce chestie... se-nvârte ca... camera!

- Ah, asta? Știu, dragă, știu. E normal. Hai, dă-te un pic de pe mine. Trebuie să iau un prezervativ.

Ana urlă brusc în urechea mea:

- Un bărbat n-are ce să caute în poșeta unei... hâc... doamne! Adă poșeta încoa'! Nu băga laba acolo, porcule!

Reușesc să mă eliberez și-i dau poșeta, dar căutarea prezervativului durează o veșnicie. În cele din urmă primesc mult așteptatul prezervativ, dar nu mai am pe ce să-l pun.

- Ai văzut, femeie homosexuală ce ești?! Ai văzut? Nu te-am mințit. Doar ți-am spus că-s impotent!

- Nu zbiera că scoli tot hotelul! Ce zbieri așa?

- Eu zbier? Tu zbieri! Țipi mai tare decât un caporal la instrucție.

- Pleacă, dacă nu-ți convine vocea mea! țipă ea și mă stropește cu scuipat cu aromă de șnaps. Ce tot vii și pleci din camera mea? Aiuritule! Un bărbat trebuie să fie... hâc... hotărât.

- Hai, mai spune-mi încă o dată să plec, strig enervat la culme. Te provoc! Mai spune-mi o dată!

- Pleacăăă! urlă ea.

Mă ridic în patru labe și mă întind spre haine, dar Ana mă prinde de picioare și mă trage înapoi. Pătura sare cât colo. Primesc o pernă în cap, iar cealaltă aterizează lângă veioză.

- Chiar ai crezut că pleci? zbiară ea în spatele meu.

Asta nu-i femeie, e luptător de judo. Nu-nțeleg de unde are atâta forță în brațele alea micuțe. Simt că, dacă o supăr, o să mă rupă ca pe-un vreasc.

- Ascultă aici, băi boule! O să am parte de cea mai tare partidă de sex din lume chiar dacă n-o să participi și tu la ea, țipă ea înfuriată. Dar o să participi, dragă, te asigur eu c-o să participi. Ai să fii invitatul de onoare, oh, da! O să... hâc... participi! Vei fi cel mai tare din parcare!

Și beată, și nebună, și cu chef de zbenguială! Mi-am găsit cu cine să împart camera de hotel!

Deodată, zboară iute din pat ca o nevăstuică, încuie ușa, apoi scoate cheia din broască și se duce la baie. Cheia face *zdrang!* în vasul de toaletă și Ana trage apa.

Privesc în jos liniștit. Soarta mea e pecetluită.

- Gata, s-a rezolvat! zbiară ea revenind de la baie. Așază-te pe spate și dă-o-ncoace s-o trezesc din morți.

Minune! În mai puțin de un minut, mortul învie. Ana înșfacă prezervativul și-l rulează fără fasoane.

Pantalonii ei de pijama zboară în capul meu. Îi dau deoparte și o privesc jumătate amuzat, jumătate supărat cum se trage singură în țeapă. Nu și-a băut chiar toate mințile, încă știe ce face și face bine. Stă călare peste mine și se mișcă de parcă ar fi posedată. Merită să privesc. E ca și cum aș avea bilet la spectacol în primul rând.

- Bravo, fato! o încurajez. De ce n-ai spus așa de la bun început?

Pescuiesc de pe noptieră una din țigările ei mentolate, subțiri, o aprind și privesc cu interes spre amazoana mea. Să mor de n-o iau de nevastă. Asta căutam eu de patruzeci și patru de ani, dar n-am știut.

Cineva ciocănește în ușă. O voce de femeie tânără ne avertizează pițigăiat:

- De la recepție suntem! Să ne scuzați, dar... Alo! Am primit mai multe plângeri. Vă rugăm nu mai faceți gălăgie!

- Da' ce, n-au voie oamenii să se fută-n hotelul vostru? urlă Ana înfuriată, dar fără să se oprească. Ai răbdare un pic să termin cu el și, după aia, ți-l las ție! Poți să-ți mai aduci și niște colege!

Încep să râd. Îmi place de ea. Se vede că are nerv. Totdeauna i-am admirat pe cei care știu să întoarcă situația în favoarea lor.

Cealaltă bate ca turbata-n ușă, asta mă chinuie aici, în pat, dar ceea ce mă sperie cu adevărat e că povestea durează de mai bine de zece minute, iar eu nu reușesc să termin. Nu știu ce bagă austriecii în șnapsul lor, dar e clar că funcționează. Și la femei, și la bărbați.

Am o idee de milioane: o să mă prefac că am terminat.

- Ah...

- Să nu termini, că te omor! țipă ea.

- Da' de unde! Nici prin cap nu-mi trece.

Am pus-o! Urmează să mor în floarea tinereții în hotelul ăsta. Ce chestie! Dacă nu arunca cheia pe conductă, tot mai aveam o șansă.

Ana inspiră adânc și se pare că mai are un pic și face atac de cord. Transpirația curge-n valuri pe ea.

- Dar mai mișcă-te și tu, nu sta ca animalul, geme ea. Nu-i corect!

Mi se face milă. Fetița asta zglobie are totuși cincizeci de ani, așa că o așez frumușel pe cearșaf și preiau treaba de unde a lăsat-o ea.

Ana s-a făcut brusc suspect de cuminte. Stă moale sub mine ca o cârpă. Am ciudata senzație că i-o trag

unui cadavru așa că fac o pauză și-mi așez ușor palma pe sânul ei stâng. Inima bate.

- De ce te-ai oprit? Întreabă ea deschizând un ochi.

Mda, trăiește. Continui să explorez resemnat adâncimile acelea încinse ce mi se oferă cu generozitate. Durează. Minutele trec pe lângă noi în șir indian.

Parcă-i saună aici. Suntem leoarcă de transpirație și gemem amândoi ca niște urși. Frigul de afară nu mai are curaj să intre pe sub ușă. Patul se zgâlțâie, protestează timid, apoi tot mai zgomotos. Mai are un pic și-și dă duhul și el.

Ok. Am ajuns la poziția o sută șapte. Încerc să mai inventez una, dar nu pot face muncă de creație în stresul ăsta. Ana scheaună, geme, țipă și gâfâie, apoi face o pauză și o ia iar de la-nceput.

Să-mi bag picioarele! ăsta nu-i sex, e camera de tortură a Inchiziției spaniole! Dacă mai continui, crăpăm amândoi și nu mai apuc să ajung în Dubai. Nici în Thailanda!

- Nu mai pot, dar chiar nu mai po... oot. Mă auzi, Ana? Propun s-o lăsăm pe altădată.

- Nuuu! țipă ea înviind deodată. O să am parte de... de cea mai...

- ... cea mai tare partidă de sex. Știu, știu.

Realizez că am în cap două ciocane mari. Le ascult speriat cum lovesc în tâmple. E de mirare că nu m-a lovit încă damblaua. Până și tipa de la recepție s-a plictisit și și-a luat tălpășița.

Mă uit cu un ochi spre noptieră și constat că a mai rămas ceva în sticla aia, așa că împart conținutul frățește în două pahare și-i ofer ei unul. Bem în tăcere.

- Chiar aveam nevoie, după toată tărașenia asta! Hai noroc, Ana! În sănătatea... cumnatului tău!

Ana începe să râdă și bea pe nerăsuflăte, apoi aruncă paharul peste umăr. Paharul se face zob și ea face o față mirată. Apoi sughite și începe să plângă.

Mă uit la ea speriat. Simt nevoia să-mi fac cruce. Ana îmi vede fața și începe brusc să râdă ca o hienă dezaxată. Ei, poftim de te mai înțelege cu ea!

- Of, hai că e aproape ora șase, măi, fato! Odihnește-te și tu un pic.

O să mai stau nițel cu ea ca să salvez aparențele, apoi o șterg. Pe ușă, pe geam, nu contează. Numai să adoarmă odată.

Da' ce pizda mă-sii? Iar s-a pus pe bocit? Plânsul ei de femeie beată mă calcă pe nervi.

- Vino-ncoace!

O iau în brațe și-i spun că-i frumoasă. Nu mint. Adevărul este că e cea mai frumoasă femeie din camera asta.

- Te plac mult, Ana. Sincer. Hai, fii cuminte!

- Mă placi?

- Sigur că da. Mult de tot!

De ce să nu-i spun asta? Doar nu mă doare gura.

- Mai zi-mi.

Îi explic că e specială. Foarte specială. Îi șterg lacrimile cu sărutări, îi mângâi părul ăla roșcat și o legăn ușor în brațe. Se liniștește și adoarme cu obrazul pe pieptul meu. A ațipit.

Continui să-i vorbesc și s-o mângâi chiar și în timp ce doarme, apoi o așez ușor pe pat, iau pătura de jos și o învelesc frumușel. Acum respiră ușor ca un copil.

Scot prezervativul dintr-o mișcare, îi fac vânt sub fotoliu și mă-ntind și eu pe pat. În cameră este o liniște totală. Nu se-aude nici musca.

Misiune îndeplinită.

CAPITOLUL CINCI

Ce-mi plac aspirinele!

- Cine ești?

E a doua oară când mă-ntreabă și totuși sunt incapabil să-i dau un răspuns.

Imediat după ce s-a trezit a fugit spre baie, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta. Și-a vomitat. Și iar a vomitat. Apoi a vomitat din nou. După cum icnea și se scremea, am presupus că voia să se vomite pe sine cu totul în wc. Parcă vedeam deja titlurile ziarelor de mâine:

„HALUCINANT!

O femeie de 50 de ani și-a vărsat toate organele interne în wc-ul unui hotel, apoi a dispărut și ea.

Nu se știe cine a tras apa.

Pe marginea toaletei a mai rămas doar o bucată de plămân înnegrit.

Politia a dedus că era o fumătoare de țigări mentolate.

Deci, stimați cititori, fumatul chiar ucide!”

În timp ce Ana era la baie, telefonul ei mobil a început să zbârnâie pe marginea mesei și să se tot miște

de colo colo, dar nu-i politicos să răspunzi la mobilul altcuiva, așa că l-am ignorat.

El însă nu s-a lăsat ignorat. A tot vibrat până când a ajuns pe marginea mesei, apoi a căzut pe dușumea cu un pocnet sec. O bucățică din el a sărit cât colo și din secunda aia n-a mai vibrat.

La scurt timp după ce mobilul și-a dat duhul, s-a deschis ușa de la baie. Atunci a început tot circul.

- Cum adică cine sunt? o întreb calm. Tu chiar vorbești serios?

Mă uit amuzat la ea. Crezusem că după noaptea trecută nu mă mai poate mira nimic, dar se vede treaba că habar n-am cu cine mi-am făcut de lucru. Știu doar că am de a face cu o femeie (asta am verificat deja) și mai știu că o cheamă Ana Nu Știu Cum. Atât.

- Dar cine ești? îngaimă ea din nou. Pare un monument închinat nedumeririi.

- Iisuse mare! Tiberiu sunt. Scurtă memorie mai ai!

Se așază brusc în fotoliu de parcă i s-au dereglat genunchii. Îmi aprind o țigară și tac. E cea mai bună politică. O să tac. O s-o las să se gândească pe-ndelete. Acum are o privire absentă, deci gândește. Nu-i trebuie mult ca să ajungă la o concluzie:

- Ieși afară! Acum!

Deci e deșteaptă.

Dacă toate femeile cu care am avut de a face mi-ar fi spus asta la momentul potrivit, viața lor (și a mea, da!) ar fi fost mult mai bună. Dar degeaba este deșteaptă... după.

Fermă ca o zeiță antică a indignării, ridică mâna și-mi arată încă o dată ușa, apoi icnește și fuge spre baie cu viteza luminii.

Mă aplec și culeg de pe jos mobilul și bucățica aia sărită. Le pun încet pe colțul mesei. Sticla de șnaps tronează în mijlocul mesei și, vai, e atât de goală încât, privind-o, simt că m-apucă depresia.

Ca să n-o mai văd, intru și eu în baie. Mă aștept să asist la o revărsare de mațe, plămâni și bucăți de creier

pe colacul toaletei. Nu-i chiar așa de rău. Doar vomă peste tot.

- Deci n-ai plecat, constată ea între o gargară cu apă și un scuipat în wc.

- Crede-mă, aș fi tare fericit să plec, dar nu am cheia de la cameră. Un glumeț a aruncat-o.

- Unde a aruncat-o? face ea ochii rotunzi.

Ațintesc un deget spre balta de vomă din closet:

- Acolo.

Ana se ține cu mâinile de cap și are fața speriată a unui copil care descoperă lumea pentru întâia oară. Lumea alcoolului, desigur. Apoi începe să turuie ca o mitralieră:

- Ai fost împreună cu mine toată noaptea... aici? Am dormit în același pat? Cum am ajuns cu tine aici? Și, mai presus de toate, unde naiba suntem?

- Prima dată ne-am ciocnit ieri, în aeroport. Ca un gentleman, mi-am smintit spatele cărându-ți valizele. Acum suntem în hotelul de peste drum de aeroport. Am stabilit să plătim împreună camera. Tu ai făcut cinste cu o sticlă de rachiu vienez, acela de care încerci tot să scapi de vreo oră încoace. Gata povestea.

- Și unde este momentul în care cineva a aruncat cheia în toaletă.

- Ah, da, uitasem. Cineva s-a îmbătat și a aruncat cheia în toaletă.

- Asta am înțeles! țipă ea cu o voce de soprană. Dar cine, domnule? Și, mai ales, de ce?

- Ca să-l împiedice pe celălalt să iasă din cameră.

- De ce să-l împiedice? șoptește ea, apoi geme cu ochii-nchiși.

- Pentru că cineva avea chef de sex. Ce ai, Ana? Te doare capul? Dacă vrei, îți aduc o aspirină din poșeta ta. Am văzut că ai câteva pe acolo, lângă buzunarul secret în care-ți ții prezervativele.

- Dumnezeule Mare, spune ea înghețată. M-ai violat.

- Desigur. Te-am violat cu un prezervativ pe care mi l-ai oferit chiar tu. Dar varianta corectă este că întâi și întâi m-ai violat tu pe mine. Abia după aceea ai zis că nu mai poți și m-ai rugat să te violez eu. Așa a fost.

- M-ai violat!

- Tocmai ți-am spus că da, îi răspund sictirit.

- M-ai vio...

- Dar oprește-te odată că mă scoți din minți!

Se duce în cameră și se aruncă pe pat cu fața în jos, bocind mai rău decât o fetiță care tocmai a aflat că nu va primi o bicicletă de ziua ei.

Asta mă ia prin surprindere. Nu-mi place că bocește. Mă întristează. Îmi plăcea mult mai mult aseară, când era drăcoasă și pusă pe fapte mari. Acum e un fel de cârpă moale care vomită și geme. Și bocește.

Nu, femeile n-ar trebui să se atingă niciodată de alcool. Nu-s făcute pentru asta.

Iau de pe masă mobilul cu tot cu bucățița aia și i-l pun în mână.

- Ți-a vibrat un pic mobilul cât ai fost la baie.

- Mi-ai spart mobilul! țipă ea furioasă. Nu funcționează.

- Cum să nu funcționeze? Ia dă-l încoa!. Desfac în două aparatul și-l refac. Verific totul. Bateria e la locul ei. Cardul de memorie e la locul lui. Hai că funcționează, o liniștesc. Poți să suni pe cine vrei, dar trebuie să ții un pic mai apăsător pe degetul pe capacul de la baterie. Hai, Ana, lasă boceala. Sun-o pe sor'ta și vezi dacă vine și, mai ales, când vine. Și, dacă tot vine, zi-i să treacă întâi pe la recepție și să ceară cealaltă cheie.

- Ah, ce porcărie! șoptește ea apucându-se cu mâinile de cap. Nu vreau să mă găsească aici. Nu cu tine. Nu așa.

- Dar crezi că eu vreau? Nici eu nu prea vreau. Ce facem? Soluții? Idei?

- E ca o cocină aici. Dumnezeu Mare! Trebuie să facem mai întâi curat. Hai! Începe prin a trage apa la

toaletă și, după aceea, fă un pic de ordine prin cameră, zice ea întinzându-se leșinată pe pat. Ah, uitasem: fă-mi o compresă rece pentru frunte. Vezi să nu fie prea udă, stoarce bine prosopul. Și deschide, naibii, geamul că pute a vomă de te dă gata. Și a băutură.

- Și a mai ce pute, femeie?

- Nu-mi spune tu mie „femeie”! țipă Ana, apoi se apucă iar cu mâinile de cap.

Mă bucur că o doare. Am o satisfacție aproape sadică. Aproape? Mint. E sadică sută la sută.

- Încerci cumva să mă pui să fac curat? spun înciudat. Alo! E cineva acasă? Sunt bărbat, ai uitat? Cine-i masculul aici? Masculii nu fac curat. Masculii vânează, masculii gândesc, găsesc soluții. În camera asta eu port pantaloni, deci eu gândesc. Clar, femeie? Uite, îți aduc o compresă pentru cap și-o aspirină, dar n-o să dau cu mătura nici mort.

Iau pastilele din poșeta ei și-i aduc și un pahar cu apă.

- Ce-i asta? întrebă ea deschizând doar un ochi.

- Bagă aspirina asta în tine.

- Ești cretin? zbiară ea împingându-mă. Astea nu-s aspirine. Le-ai luat de la mine din poșetă?

- Da. Dar nu era nicio etichetă pe ele. Eu ziceam că-s aspirine. Seamănă.

- Sunt pastilele mele, se vaită ea. Mi le-a recomandat psih... doctorul meu. Am o perioadă foarte proastă. Sunt cu nervii la pământ. Toată povestea asta cu vacanța mea la Viena face parte din terapie. Numai întâlnirea mea cu tine nu făcea parte din terapie.

- Și... ăăă... nu știu cum să formulez așa că am să te întreb pe de-a dreptul: Doctorul tău ți-a zis cumva că pastilele de nervi se iau cu rachiu? Asta era, nu? De aia nu-ți mai amintești nimic. Te-ai drogat cu „aspirinele” astea și-ai turnat alcool peste ele.

O las să geamă cât poștește. Deschid geamul pe jumătate. Aerul curat și tare pătrunde în cameră și simt

că mă apucă și pe mine o greață totală. Era mult mai bine înainte.

Merg la baie, îi fac o compresă, i-o pun pe frunte, apoi îmi calc pe orgoliu și m-apuc de treabă. Într-un sfert de oră mi-am intrat deja în ritm. Vasul de toaletă strălucește, cada strălucește, faianța și gresia sunt imaculate.

La sfârșit beau o gură de apă și revin în cameră. E frig. Închid repede geamul, apoi îmi aprind o țigară și m-așez și eu pe pat.

Încerc să gândesc, dar roțițele din cap mi se învârt fără o direcție anume.

- Auzi, o întreb, tu dormi?

- Dar cine poate să doarmă cu tot tãmbãlãul pe care l-ai fãcut prin baie? geme ea.

- Chiar ai vorbit serios? Vacanța ta la Viena făcea parte din terapia pe care ți-a recomandat-o doctorul?

- Ce mai contează? oftează ea. Acum te-am întâlnit pe tine și s-a dus totul de râpă. Trebuie să încep iar ședințele de psihoterapie. Alți bani, altă distracție.

- Te compătimesc, spun bătând-o ușor pe umăr. Zău! Te-nțeleg perfect. Și eu trec printr-o perioadă teribil de proastă. Mă tot gândesc de câteva săptămâni s-o șterg și eu undeva. Și eu am nevoie de o terapie din asta. Tu ce-ai alege între Dubai și Thailanda?

- Nu prea cred că sunt în stare să gândesc în momentul ăsta.

- Fă un efort. Hai. Vrei o pastilă din aia?

- Nu!

- Pot să iau eu una? A avut o noapte lungă. Simt nevoia să mă liniștesc un pic.

- Știi ceva? face ea gemând. Poți să le iei pe toate. Chiar așa, insist: ia-le și bea-le pe toate. Bea-le cu alcool.

Merg la baie și beau una din pastile cu un pic de apă. Din ușă mă întorc și mai beau una. Dă-le dracului, ce rău poate să facă o doză dublă? A fost o noapte extenuantă. Merit o pastilă în plus.

Ana discută la telefon cu soră-sa.

- Da. Nu. Da...

Pune mâna peste telefon și mă întrebă în șoaptă unde suntem.

- Zi-i că ești la hotelul de peste drum de aeroport și că ești cazată în camera 87.

- Da, dragă. Nu e nimeni, e televizorul deschis. Sunt singură. Mda... Mă găsești la camera 87.

- Zi-i să ceară cealaltă cheie. Altfel murim aici de foame. De apă și sex sigur n-o să ducem lipsă.

- Nu, dragă, sunt singură! mârâie ea și-mi aruncă o privire ucigașă. N-auziși că merge televizorul? E o emisiune de căcat! Auzi... ăăă... cere și cheia când vii. Pe-a mea am rătăcit-o pe undeva.

Și-nchide.

- E sora ta mai mică sau mai mare?

- Mai mică.

- Știi... pastilele astea de troilat creierul îs bune rău. Te liniștesc. Să-mi dai și mie adresa doctorului tău. Din ce motiv ai ajuns să te tratezi la el? Criza de la menopauză?

- Nu-i treaba ta, porcule!

- Că bine zici. Mai dă-mi o pastilă din aia. Știi ceva? Lasă că-mi iau singur.

Ana se ridică ca o furtună și înșfacă de pe masă cutia cu pastile.

- Câte ai luat? întrebă ea cu o privire bănuitoare. Le numără și se apucă cu mâna de cap. Într-un târziu, îmi spune: Întrebați de ce-am ajuns să fac psihoterapie? Uite de-aia, din cauza bărbaților idioti ca tine. Ești exact ca drăguțul de bărbatu' miu. Știi ce mi-a făcut?

- Nu.

- Imaginează-ți! După douăzeci și unu de ani de căsătorie, a divorțat de mine. Mai întâi s-a separat, cam cu un an înainte. A plecat să locuiască cu nenorocita lui de contabilă! Curva e mult mai tânără decât mine. N-am avut nicio șansă în fața ei.

- Și? Ți-au rămas copiii?
- N-avem copii. Doar patru câini și, da, mi-au rămas mie toți.
- Deci n-ai ieșit chiar în pierdere. Tot e ceva. În fine... Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum e mai bine? În ce direcție s-o iau? Dubai sau Thailanda? Oh, Doamne, aspirinele tale sunt super. Am o stare de calm și de liniște cum n-am avut de ani buni.
- Hopa! exclamă Ana tresărind. Cred că încep să-mi aduc aminte câte ceva, spune ea cu ochii ațintiți în tavan. Ai dreptate, e adevărat că am făcut sex cu tine. Acum îmi amintesc. Mă apucă groaza când îmi amintesc, dar îmi amintesc.
- Exagerezi, zău așa. Chiar așa rău a fost?
- A fost cea mai jalnică, mai patetică și mai demnă de plâns partidă de sex din viața mea.
- Bine, bine. Mă bucur că a început să-ți revină memoria. Nu-i nevoie să-mi mulțumești.
- Să te duci în Dubai, spune ea deodată. Da, du-te-n Dubai!
- De ce?
- Așa simt eu că e mai bine. Asta așa alege eu.
- Așa, pur și simplu? Adică intuitiv?
- Da.
- Se aud voci chiar în dreptul ușii noastre.
- Bine, măi, Ana. Eu zic să ne luăm la revedere acum. Mai târziu presimt că n-o să avem timp.
- Adio! Succes în Dubai!
- Aud cheia învârtindu-se-n broască. Tresărim amândoi. Privirile noastre se ațintesc spre ușă. E suspect de liniște-n cameră. Încep să tremur.
- Ușa se deschide încet.

CAPITOLUL ȘASE

Grașii nu-mi dau pace

Sunt în aeroport și, pentru a doua oară, am amândoi rinichii la mine. Mare norocos mai sunt!

Ana nu m-a avertizat că sora ei mai mică este mare cât un tractor. Am reușit să ies din cameră și s-o tai la fugă pe scări fără să m-aleg cu niciun os fracturat. Asta numesc eu prezență de spirit!

Analizez cu atenție tabela cu plecările și sosirile avioanelor.

Frankfurt?

Bleah! Nu, mulțumesc. Nemptii sunt niște oameni atât de reci, încât simți că-ți îngheață coaiele când stai de vorbă cu ei. Bine, eu nu cunosc personal niciun neamț, dar nici nu trebuie. Sunt informat! Am văzut tone de documentare despre cel de-al doilea război mondial. Frankfurt e nașa!

Palermo?

Mmm... știi și eu? E o idee minunată, dar... nu chiar acum. Poate altădată. Dacă nu era decembrie, cine știe...

Oricum, italiencele sunt focoase. Știi sigur asta. Am văzut cândva un film porno cu italience și era „beton”.

În plus, italienii din sud au niște plantații de portocali destul de mișto. Îhî. Și mai sunt și iahturi și

golfuri minunate cu ape cristaline și, probabil, bărci cu vâslași care-ți cântă încetișor în ureche „*O, sole mio!*”.

Am văzut acum doi ani un film artistic. Era turnat chiar în sudul Italiei și era super!

Stai un pic, Tiberiu... filmul acela s-a terminat aiurea. Amintește-ți! Era o scenă în care un personaj pozitiv primește în cap o vâslă negativă, apoi i se leagă de picioare o ancoră și este aruncat peste bord.

Cum poți să fii atât de imprudent, omule? Nu, nu! Este exclus să mergi în Italia!

Oare unde-i Dubaiul pe tabela asta?

Stop, Tiberiu, stop! Dar de ce, mă rog, cauți tu Dubaiul? De ce? Pentru că așa ți-a zis Ana?

Oare nu știi că sfaturile femeilor trebuie aplicate întotdeauna invers? Când o femeie îți spune că trebuie să mergi în Dubai, asta înseamnă că trebuie să fugi exact în direcția opusă. E la mintea găinii.

Jumătate de oră mai târziu am în buzunar biletul de avion spre Thailanda. Oh, da, spre Thailanda.

Biletul meu este numai pentru dus. Ar trebui să fiu nebun să mai vreau să mă întorc înapoi vreodată.

Sunt calm. Sunt împăcat cu ideea plecării mele definitive și ireversibile. De fapt, am în mine o pace care nu se mai sfârșește. Mă simt ca un călugăr care, după cincizeci de ani de posturi și de rugăciuni, a primit harul Duhului Sfânt.

Acum, că m-am văzut cu biletul în buzunar, nu știu dacă-i de la pastilele Anei, dar totul curge încet prin aeroport. Parcă în reluare. Cu încetinitorul. Oamenii, valizele, chiar și anunțurile din difuzoare se mișcă ca mierea-n butoi.

Îmi ridic mâna și o privesc. Uaaa! Nu știam că am o mână atât de interesantă. Ce degete fineee!

O analizez minute în șir sau ore sau săptămâni. Cred că aș mai analiza-o mult și bine, dar chiar acum o voce

venită de sus mă anunță că trebuie să mă-ndrept spre zona de îmbarcare.

Și lucrurile încep să se miște mult mai rapid. Am parte de o vameșă dolofană care mă ia la-ntrebări. Pare supărată pentru că nu are ce să-mi verifice.

- Cum așa? Întreabă ea pentru a nu știu câta oară. Nu aveți niciun fel de bagaj?

- Nu, îi răspund liniștit.

- De ce?

- Pentru că nu am. N-am nevoie de bagaje.

Grasa pufnește supărată și mă privește cu un aer jignit. Cine sunt eu de încerc s-o prostesc pe ea?

- Domnule! Oamenii care pleacă în Thailanda își iau la drum întotdeauna bagaje. Haine, prosoape, periuțe de dinți...

- Dar eu n-am nevoie de periută de dinți.

Îmi duc palma în dreptul gurii și suflu. Mă uit la omul din stânga mea:

- Îmi miroase gura?

Tipul mă privește rece și dă din umeri. E împăcat cu soarta. El și alții ca el trebuie să-și aștepte liniștiți rândul până când vameșa asta rotundă termină cu mine.

- Ați văzut, doamnă? Îi spun vameșei zâmbind. Nu-mi miroase gura, deci nu-mi trebuie periută de dinți și nici bagaje. Caz închis.

- Asta decid eu, mârâie ea. Ce-i aia? O brichetă? Dați-o-ncoace! Nu știati că n-aveți voie cu brichete și chibrituri la bord?

- Păi și eu... cu ce-mi mai aprind țigara?

Vameșei i se umflă o venă pe tâmplă. Respiră adânc și îmi răspunde glacial, de parcă ar zdrobi încet un vierme cu călcâiul:

- Nu aveți voie să fumați în avion, deeci nu aveți nevoie de brichetă. Dați-o-ncoace!

Bricheta dispăre. Simt că-mi dau lacrimile de ciudă. Mama ei de treabă! Cum adică nu se fumează în avion?

Cum? Nici măcar în toaletă? Dumnezeu, da' în ce lume trăim noi?

Însă vameșă n-a terminat cu mine. Ce are, frate? Ce mai mai vrea să-mi facă? Colonoscopie? În cele din urmă simt că-mi pierd răbdarea și-o admonestez iritat:

- Ascultați... ăăă... am la mine pașaportul, biletul și cardul bancar. Da? Eu consider că-i destul. N-au decât să-și bată alții capul cu valize, prosoape, rucsacuri și sacoșe. Recunosc, sunt mai comod de felul meu. E o crimă? Care-i problema?

- Îmi păreți suspect. Asta-i problema!

Mă bușește râsul. Râd cu gura până la urechi. Tipul din stânga se dă un pas înapoi. Râd și mai tare. Eu suspect? Eu? Apoi mă enervez la fel de brusc și mă răstesc la ea:

- Ia ascultă, madam! Ce glume-s astea? Așa crezi că arată un terorist? Uită-te mai bine la mine!

- Da, mă uit! se înfurie ea. Și?

- Și ce vezi? Nu-i clar că sunt un om inofensiv? Sunt pașnic, fir-ar al dracului! Păi, dacă eram terorist, după cât de lent te miști, aveam timp să arunc de o sută de ori în aer aeroportul. Dar nu-i cazul! De fapt, eu sunt cel terorizat aici. De tine!

Pe măsură ce vorbesc, simt că mă enervez tot mai tare.

- Domnule! se răstește grasa la mine. Tonul jos! Te rog să te controlezi!

- Dar sunt deja foarte controlat, răspund furios. Nu m-ai controlat destul? Ce mai vrei să afli? Ce culoare au chiloții? Crezi că am ascuns acolo vreo vestă explozivă?

Asta e, Tiberiu, băiete! Poți spune multe chestii într-un aeroport, dar există două cuvinte pe care trebuie să le ții numai pentru tine. Nu le spune! Dacă le spui, ăla ești!

Nici n-am apucat bine să spun „vestă explozivă” că m-a și lovit trenul. Un gras mare cât o locomotivă m-a

placat ca la rugby. Peste el s-a aruncat alt gras, tot în uniformă, iar peste ăsta a aterizat al treilea gras.

Nu știi după ce criterii sunt aleși oamenii de la securitatea aeroportului, dar kilogramele par să fie unul din ele.

Doamne, Te rog, fă să nu se arunce deasupra și vameșa asta, că nu mai rezist!

Stau întins pe burtă pe gresia de culoare albastru deschis și tot ce mai văd în fața mea este o limbă lungă și vânătă rulată frumușel pe gresie. Urâtă limbă. Cum poate să fie atât de lungă? Hopa, dar asta e limba mea! Ce porcărie!

Nu mai pot respira deloc. Sunt incapabil să mai scot un sunet. Coastele mele încă n-au pocnit, dar câte un scârțâit tot se mai aude pe ici, pe colo. Bre, dar ce-i aici? Aeroport sau competiție de sumo?

Deasupra mea, grașii se ceartă între ei.

- Are vestă explozivă?

- Poate are!

- Dacă apucă să apese pe buton, dracu' ne-a luat!

Nu-l lăsa!

- Nu-l las!

- Ține-i mâinile.

- Păi, i le țin!

- Alea-s mâinile mele, idiotule!

- Scuze, șefu'.

Și tot așa. Nu apuc să mai aud prea multe, că mi se rupe filmul. Când îmi revin, observ că nu mai am niciun gras pe mine. Au dispărut toți. S-au topit în neant.

O bătrânică simpatică scoate o sticlă și mă stropește cu apă pe față.

- Mulțumesc, doamnă!

Lumea își dă coate în jurul meu. Unii, mai curajoși, scot telefoanele mobile și-și fac poze cu mine.

Oamenii sunt, pur și simplu, idioți. Deh... tre' să mă obișnuiesc cu asta.

Printre chicoteli și toată agitația din jur, mă ridic cu un geamăt de jos și revin șontâc în fața ghișeului vameșei.

- Deci, întreb, reluăm?

Femeia mă privește fix, apoi oftează și îi face semn unui coleg.

- Ia-l tu pe domnu', că eu nu mai rezist.

De data asta lucrurile se mișcă mai repede.

- Nu aveți bagaje?

Sper că nu e cretin și ăsta.

- Nu am.

- Foarte bine. O să aveți mai puțină bătaie de cap. Dar viză pentru Thailanda aveți?

Aha! Vameșul ăsta sigur nu-i cretin. Eu îs cretinul. Vreau să intru în Thailanda fără viză.

- Nu vă faceți probleme, adaugă el zâmbind. Nu-i nimic, dacă n-aveți viză.

Îmi explică liniștit și prietenos că pot obține o viză temporară la aterizare, că viza aceea e valabilă cincisprezece zile și că se acordă doar dacă biletul e dus-întors. Și-al meu e numai dus.

Îl privesc plin de recunoștință. Uite, în sfârșit, un om! Nu-s toți oamenii idioți. Tre' să mă obișnuiesc cu ideea asta.

- Revin! spun iute scoțând din buzunar cardul. Viu acu'! Verificați-i pe ceilalți până mă-ntorc.

Mă mișc cu viteza luminii. În mai puțin de zece minute, mă-ntorc fluturând biletul numărul doi, cel de întors.

Acum sunt în regulă. Vameșul cel omenos îmi urează drum bun. Deci Biblia nu e chiar exactă. Iată că există și un vameș de treabă!

- Îmi dați și bricheta înapoi, nu-i așa? spun rugător. Urmează să aștept alte trei ore în zona de îmbarcare. O să mă plictisesc.

- Nu se poate, răspunde el amuzat.

Futu-te-n cur de vameș! Am știut eu că Biblia nu minte!

Cele trei ore trec foarte greu. Îmi fac fel și fel de promisiuni. Îmi spun că am să gădesc în Thailanda tutun parfumat cu aromă de cireș. Am auzit de la cineva că există. Sau am să-mi cumpăr țigări de foi la zece dolari bucata. Sau o să...

- Vă rugăm să vă pregătiți pentru îmbarcare!

Ei, gata cu visarea! De acum încolo o să încep să-mi trăiesc aieva visele. A sosit timpul.

Thailanda, ești acolo? Păzea că vin!

CAPITOLUL ȘAPTE

Nu te poți îmbăta în avion

Autobuzul oprește chiar lângă scara avionului.

Dumnezeule, pasărea asta de fier e uriașă. E pentru prima oară când sunt la doi pași de un avion și spectacolul e amuțitor. Genunchii mi se-nmoaie. Reușesc cu greu să urc scările.

- Bine ați venit!

Oau, prima mea stewardesă! Ce drăguță eee! Uite o ocazie excelentă ca să-mi exerseze un pic engleza.

- Helău... mă bucur că zbor cu avionul. Ăăă... n-am mai zburat. Mărturisesc că e prima dată pentru mine. Practic, sunt începător! O să fiți blândă cu mine, da?

Stewardesa îmi surâde, dar nu prea pare să aibă ea chef de taclale. Doar surâde. Îi surâd și eu tâmp. Ea îmi surâde iar. Clar: azi e ziua zâmbetelor și a surâsurilor. Zâmbete în aeroport, zâmbete în avion. Probabil zâmbete și-n closet, dacă o să ajung pe-acolo.

Rămân pe loc și mă uit cu gura căscată la uniforma ei. Îi stă impecabil. Femeia privește fugitiv biletul și-mi indică unde trebuie să merg. Continui să surâd tâmp și-i mulțumesc, apoi înaintez printre rânduri cu gura până la urechi ca un copil care se plimbă prin magazin și a descoperit un raion întreg de jucării noi.

Ptiu... e prima dată când văd un avion pe dinăuntru! Pare destul de solid. Sunt sigur că n-o să se prăbușească. E construit trainic. Stai un pic, Tiberiu! Și Titanicul era construit trainic... Eh! Prostii!

Îi zâmbesc vecinei mele negricioase din stânga, îi surâd și plodului ei negricios de un an, surâd privind fiecare călător care intră rând pe rând în avion. Totul e minunat. Dacă știam ce mișto e într-un avion, aș fi zburat mai des.

- Băiețel sau fetiță?

- Băiețel, răspunde vecina.

La naiba, urâsc băieței! Fetițele sunt drăguțe. Te privesc cu ochii lor liniștiți, dorm, gânguresc, într-un cuvânt își văd de treaba lor. Cu băieței se schimbă problema. Băieții urlă, plâng, au colici, vomită și se cacă din juma'-n juma' de oră. Și apoi trebuie schimbați.

N-am avut copii, dar nici nu-i nevoie să ai copii ca să știi asta. E suficient să stai o oră într-un parc public, într-o zi însorită, când mămicile își plimbă odoarele pe alei.

Din cărucioarele de culoare roz nu auzi mare lucru. Din cărucioarele albastre însă, răzbat miorlăituri și urlete care i-ar îngheța sângele-n vine chiar și unui exorcist experimentat.

Dar... fie! Dacă trebuie să stau aici, am să stau aici. Mă aplec spre vecina mea și-i șoptesc:

- Să n-aveți nicio grijă. O să fie bine. Pun pariu că o să ajungem cu bine-n Thailanda și că avionul ăsta n-o să se prăbușească.

Mă privește peste umăr clipind des. Îi întind mâna.

- Pe mine mă cheamă Tiberiu. Pentru dumneavoastră e tot prima oară? Adică eu zbor pentru prima dată. Dar tu? Dar dumneavoastră?

Zâmbește puțințel cam strâmb.

- O să ajungem cu bine, spune ea cu un zâmbetului ei fals. Fii liniștit!

- Clar că da, îi răspund dând din cap ca un bătrân chinez înțelept care-și mângâie barba lungă și albă. O să ajungem vii și avionul n-o să se prăbușească. Nu vă mai gândiți la asta.

- Dar nici nu mă gândeam! face ea un pic agasată. Ce-ți veni? Ce-i cu ideile astea? Normal că n-o să se prăbușească. Își face cruce și adaugă: Doamne, ferește!

- Doamne, ajută! confirm și eu. Adică ajută-ne Doamne ca să ne ferești. Ceva de genul.

- De ce ești așa nervos? mă-ntreabă ea în timp ce umblă pe la scutecele ăluia mic. Ca să vezi! Nici măcar n-a plecat avionul și deja-i umblă la scutece. Știam eu că băiețtii sunt niște căcăcioși.

- Dar nu-s nervos.

- Ba da, ești! Uită-te la tine cum tremuri.

Mă uit atent. Genunchiul stâng pare să aibă o viață independentă de mine. Se scutură în sus și-n jos de parc-ar fi cuplat la curent. Întind brațul drept și privesc palma cu atenție. Degetele tremură. Simt că începe să curgă apa pe mine. Sunt eu nervos?

- Ei, nah... Nervos? Poate așa... puțin, șoptesc cu o voce pe care nu mi-o recunosc.

Privesc spre vecina mea care-și vede liniștită de urmașul ei. Acum îl dă cu pudră la fund.

- Sunt nervos pentru că tipa de la vamă mi-a luat bricheta, mărturisesc eu.

Începe să râdă. Are dinții albi de tot.

- Păi, clar. Nu se fumează în avion.

- Așa o fi. Dar de băut tot se bea ceva, nu? Șaptesprezece ore de drum nu-s tocmai puține.

- Posibil, zice ea cu ochii la plod și cu gura la mine. Apoi se ridică, își abandonează plodul ca o mamă denaturată și mă lasă vorbind singur. Mă uit mirat după ea. Acum tocmai stă de vorbă cu stewardesa. Îi explică ceva. Aha! Stewardesa întoarce capul și se uită atentă spre mine. Aha!

Pârâcioasa naibii. Mă uit amuzat la pruncul de lângă mine și-i comunic:

- Cred că maică-tii nu-i prea place de mine. Ah, femeile...

Stewardesa se apropie zâmbind. În mai puțin de un minut, sunt relocat pe undeva, pe la coada avionului și sunt doar eu singur pe trei scaune. Nu-i rău. Singurul lucru nașpa e că-n spatele meu e amplasată toaleta și-o să adulmec timp de șaptesprezece ore miros de caca și de pișu.

Dar hai să nu fiu negativist. Există și o parte plină a paharului: aici, în spate e liniște și pace. Singura gălăgie o face stewardesa care s-a apucat să ne explice cum trebuie să folosim vesta de salvare și pe unde anume trebuie să ieșim după ce avionul se va prăbuși.

Sunt liniștit. Știu bine că eu voi scăpa cu viață. Știu sigur asta. Am citit pe internet o statistică din care rezulta foarte clar: locurile de la coada avionului sunt cele mai sigure locuri din lume.

Așa că rânjesc, îmi pun calm centura și-mi dau la maxim scaunul pe spate. O să încerc să trag un pui de somn până la decolare.

Pe spătarul scaunului din fața mea există un buzunar. Observ un colț de revistă care iese de acolo. O scot. Îs două reviste. De fapt, e o revistă despre îngrijirea florilor și o broșură mică.

Flori? Buruieni? Căcat! Urăsc buruienile! Buruienile sunt nașpa. Nu doar astea din revistă. În general sunt nașpa. Da, urăsc buruienile!

În plus, revista asta e scrisă toată în germană. Germana e nașpa! Ce porcărie de revistă! O răsfoiesc repede. Flori. Iar flori... Încă flori. Trandafiri galbeni pe copertă, trandafiri albi la mijloc. Iar trandafiri galbeni... roșii...

Trandafiri de toate culorile peste tot, pe fiecare pagină. Buruieni cu spini și țepi. Și explicații în limba germană. Tare mă bucur că nu m-am născut în Germania. Limba germană e oribilă. E țepoasă. Arunc revista cât colo, pe scaunul din dreapta mea.

Broșura, în schimb, e acceptabilă. Merge. E scrisă într-o limbă civilizată, în engleză. Pot pricepe tot ce scrie. Sunt prezentate niscaiva orașe din Europa. Orologii, turism, muzee, biserici și universități. Monumente, parcuri, copii fericiți și oameni care

zâmbesc. Pula mea! De ce zâmbesc? Nu-mi plac. Cu siguranță că ascund ceva. Oare ce ascund? Pe mine nu mă păcălesc zâmbetele lor.

Răsfoiesc distrat filele. Citesc pe ici, pe colo. Rândurile dansează și simt că ochii mei sunt pe cale să se-nchidă.

Da. Iar biserici, iar monumente, muzee. Poze mici. Poze mari. Și text mărunț. Foarte mărunț. Rahat!

Dar cui îi pasă de Europa și de orașele ei vechi și de europenii care zâmbesc în timp ce ascund un cuțit la spate? Mie? Oh, nu! Eu merg pe plajele din Thailanda. Acolo e viitorul!

Europa aparține trecutului. E o relicvă nașpa și... și plină de cuțitari și e friguroasă. Zăpadă. Brr!

Dar Thailanda... oh, Thailanda. Soare!

Casc și mi-e din ce în ce mai greu să citesc. Rândurile îmi joacă dinaintea ochilor.

* * *

Mă trezesc brusc. Observ că cineva mi-a pus o pernă sub cap.

Avionul este tot pe loc, iar motoarele sunt tot oprite. Ceva nu-i în regulă. Îi fac semn stewardesei și se apropie.

- Mă scuzați, dar... de ce nu plecăm?

- Ei, v-ați trezit! spune ea zâmbind. Plecăm imediat, domnule. Peste trei minute.

- Ciu... ciudat, mă bâlbâi. Foarte ciudat. Mie mi se părea că am dormit mult mai mult, dar văd că suntem tot aici, la sol.

- Da, ați dormit. Nu vă înșelați. Ați dormit bine de tot. Numai vreo paisprezece ore ați dormit, răspunde ea arătându-și toți dinții.

Maxilarul meu dă divorț de mandibulă. O întreb cu ochii mari:

- Am dormit paisprezece ore? Eu?

- Da, domnule. Ne speriaserăm. V-am dat și palme, dar nimic. Am adus și un doctor care v-a examinat. Nimic. Nu mai știam ce să mai facem. Pilotul s-a gândit serios să aterizăm la New Delhi și să vă lăsăm la un spital. Până la urmă, doctorul l-a convins să n-o facă.

- Și acum suntem la...

- La Shanghai, în China. Am făcut escală pentru realimentare. Plecăm peste trei minute. Mă duc chiar acum să-l anunț pe doctor că v-ați trezit.

În timp ce-mi vorbește, fața ei se îndepărtează la mii de ani lumină de mine. China? Cum adică China? Eu vreau în Thailanda, nu în China. Vreau acum! Mă îngrop efectiv pe scaunul meu capitonat.

China? Neam de neamul meu n-a ajuns în China. Îmi fac vânt cu palmele și mă răcoresc.

Stewardesa pleacă. Un tip scund și chel se apropie de mine. Îmi ia brusc mâna și mi-o ține așa.

- Du-te dracului! mă rățoiesc la el. Nu-s gay.

- Nici eu, răspunde el. Încercam să-ți iau pulsul.

Aha! Deci ăsta-i doctorul? Ei, poftim situație! I-a fost lene să-și pună un halat alb și un stetoscop în jurul gâtului? Până la urmă, tot o să și-o ia de la cineva.

- O să supraviețuiesc, doctore? îl întreb surâzând.

- Cred că da, răspunde el cu o față serioasă. Ați luat vreun somnifer?

- O prietenă m-a servit cu niște aspirine. Și, cu o noapte înainte, am servit și o băutură ciudată „*Made in Austria*”.

- Din câte știu, spune el îngândurat, aspirinele nu provoacă somnolență. O fi de la băutură.

- O fi, aprob eu supărat. Austriecii naibii! Otrăvesc oamenii cu șnapsul lor.

Doctorul ridică din umeri și pleacă, iar eu îmi desfac repede centura pentru că simt că mai am un pic și-mi plesnește beșica. Merg la toaletă, îmi golesc repede surplusul de apă și revin. Mă reaşez la locul meu și adulmec brusc aerul. Ce-i asta? Ceva nu-i în regulă!

- Ei, dar ce naiba pute așa? întreb nemulțumit foc.

- Ai dormit tot timpul și te-ai beșit ca un cal, amice! De aia pute. Hai, pune-ți centura că plecăm.

Vocea vine de pe unul din scaunele din față.

Privesc pe geam. Afară e întuneric. Probabil China este o țară întunecoasă. Comuniștii afurișiți!

Îmi pun din nou centura. Oi fi ratat eu prima decolare, dar pe asta am de gând s-o văd în direct.

Avionul pornește încetșor. Pista se mișcă repede, apoi viteza crește tot mai tare. Aparatul se avântă spre cer cu tot cu mine. Simt că spatele mi se lipește de scaun. Uau! E prima mea decolare! Cealaltă nu se pune la socoteală.

Îi fac un semn stewardesei.

- E prima mea decolare, spun fericit. Aș putea primi un pahar de coniac sau vodcă?

- Desigur.

- E gratis, nu?

Am citit pe undeva că băuturile sunt gratis în avion, dar chiar și așa tot simt nevoia să verific.

- La clasa I sunt gratuite, mă informează ea, însă dumneavoastră nu sunteți la clasa I, deci mi-e teamă că băuturile nu sunt gratuite.

- E bine și așa, spun dând din mână. Aduceți-mi o sticlă întreagă. Pot să plătesc cu cardul, nu?

- Nu.

Hopa! Ce căcat! Mă scobesc prin buzunare. Din fericire, mai găsesc câteva bancnote. Se întoarce cu o sticlă întreagă, dar e o sticluță mică de tot. Și mi-o toarnă într-un pahar mare de tot. E un efect aiurea!

- Nu vă costă nimic, mă anunță ea zâmbind. Ați spus că sunteți la primul dumneavoastră zbor. E din partea echipajului. Suntem foarte fericiți că totul este bine cu dumneavoastră. Dacă ați fi pățit ceva, ar fi trebuit să completăm o grămadă de hârtii.

- Mulțumesc! Și eu mă bucur că sunt viu. Bine, pe acesta îl primesc gratis, dar pe următoarele am să le plătesc.

- N-o să existe „următoarele”, îmi spune ea cu o față dulce. Avem o politică foarte strictă legată de consumul de alcool. Dar în mai puțin de două ore aterizăm la Chiang Mai și veți putea face absolut tot ce veți dori.

Se întoarce și mă lasă să-i admir fundul în timp ce se îndepărtează. Fundul arată bine. Paharul meu cu băutură arată rău. Îl dau peste cap. Asta-i tot? Picătura asta? Cum o să mă îmbăt cu asta?

Cum adică politica companiei? Măi, mincinoșilor! V-ați înțeles cu toții să mă scoateți din minți?! Reviste cu buruieni și sticle de vodcă cât un degetar? Serious?!

Strâng din dinți. Nu-i nimic, mai am doar două ore. O să rezist. N-o să mor de sete. Da, am să rezist două ore.

Pe geam se vede doar întuneric beznă. Asta-i tot? N-am avut parte de nimic interesant cu ocazia primului meu zbor. Dar... ce-i asta? Urechile-mi pocnesc încetșor și creierul meu pare să-și mărească volumul. Parcă am călți în cap.

- La ce înălțime zburăm, amice? îl întreb pe tipul de pe rândul din față. Habar n-am cum arată, dar îl pot auzi perfect cum gâfâie. Probabil e astmatic.

- Cred că suntem pe la vreo unsprezece mii de metri.

- Unșpe mii de... Glumești?

Tipul tace câteva secunde, apoi spune calm:

- Ai dreptate, n-avem cum. Am decolat de prea puțin timp. Încă n-am ajuns la unsprezece mii. Poate la opt mii. Cine știe?

Mă afund și mai adânc în scaun. Îmi strâng centura mai tare. Genunchii încep să-mi sară în toate direcțiile.

Maica Ta, Hristoase! Și eu care credeam că locurile din spatele avionului te ajută să supraviețuiești. Da, poate juma' de secundă-n plus.

Unsprezece mii de metri? E enorm! În caz de impact o să-mi țâșnească rahatul pe nas.

Rămân așa, nemișcat, ca un iepure sub privirea unui sarpe. Nu știu cât timp a trecut. Poate minute. Poate ore. Poate... Nu, ani nu.

Călătoresc în timp și spațiu. Nu mai văd. Nu mai aud. Totul din jurul meu dispare într-o beznă deplină și un slab zgomot de fond. Bzzz... Dar gândesc. Bzzz...

Tiberiule, Tiberiule! Vrei să mori? Ce naiba cauți tu aici? Bzzz...

Explicația e clară: am fost un dobitoc. Dacă ajung viu în Thailanda, jur că revin acasă cu primul avion. Da! O să iau prima cursă în sens invers. Sunt tare norocos că mi-am luat bilet dus-întors.

Doamne, știu că am fost un păcătos și nu m-am mai rugat de mult, dar, dacă mă ajuți să ajung înapoi acasă, promit să...

Domnul îmi răspunde. Încep să se audă scârțâituri și aparatul se scutură-n sus și-n jos. Futu-i! O să murim cu toții! Sunt tânăr! Nuuu!

- Ce-i asta? îngaim cu o voce albă. Ce-i cu scuturăturile astea?

Vocea amicului de peste spătar mă lămurește:

- Ce să fie? Am aterizat și acum rulăm pe pistă. Bun venit în Thailanda!

CAPITOLUL OPT

Ori la bal, ori la spital

Aeroportul Chiang Mai nu-i cu mult mai mare decât cel de acasă. În schimb, e mult mai aglomerat.

Ceea ce mă sperie e faptul că fiecare făptură de aici pare să știe exact ce are de făcut și în ce direcție să meargă. Spre deosebire de mine.

Trebuie să-mi găsesc ceva de făcut. Trebuie să scap de senzația asta de copil abandonat. Mă enervează.

Mă așez la coadă în fața ghișeului de schimb valutar. Durează vreo zece minute până reușesc să schimb o sută de dolari. În schimbul lor primesc vreo trei mii de baht thailandezi care-mi foșnesc cumiți în palmă.

Bancnotele de cinci sute de baht au o culoare roz. De pe ele se uită la mine un tip cu ochelari și cărare pe-o parte. Nu-mi dau seama cine este, dar presupun că e vreun barosan de-al lor. Scrisul thailandezilor seamănă cu niște râme care se împerechează și cred că mi-ar lua vreo zece ani doar ca să le învăț abecedarul.

În fine, destul cu tânjeala! Curaj, Tiberiu! Fă ceva.

Văd în apropiere un tip în uniformă și mă interesez unde trebuie să merg și pe cine trebuie să pup în fund ca să primesc o viză de intrare în Thailanda. Omul îmi arată un ghișeu.

Iar ghișeu? Aici totul funcționează pe bază de ghișee?

Dar m-am speriat degeaba, că e simplu! Completez formularul. Din fericire, nu e scris cu râme.

- Bine ați venit în Thailanda!

Omul cu față zâmbăreață citește formularul, compară datele mele cu cele din pașaport și, în mai puțin de două minute, primesc o ștampilă frumoasă pe una din filele pașaportului. Nu doare, dar, cu ocazia asta, statul thailandez mă ușurează de două din bancnotele mele roz.

Mai departe chiar că nu mai știu ce e de făcut. Mi-am epuizat deja toate ideile.

Ies afară. Viermuiala asta de oameni și de mașini are darul de a mă speria. În fața aeroportului sunt un milion de steaguri de toate culorile. Claxoane pe multe tonuri și o limbă de-a dreptul chineză. Pe ici, pe colo, mai aud și un pic de franceză, dar nu reușesc să depistez exact din ce direcție.

E-ngrozitor! Ai impresia că o specie de extraterestri glumeti i-au prins pe toți oamenii ăștia, le-au pus câte un cip în cap și acuma îi comandă de la distanță.

- Fie e cip extraterestru, mormăi îngândurat, fie e ardei iute pus undeva. Nu-i a bună, omule! În ce balamuc ai sosit?

În țara asta, pare că toată lumea vine de undeva sau pleacă undeva. Mișcare! Mișcare! Mai multă mișcare! Toți sunt băgați în priză. Cred că eu sunt singurul parazit european care n-are probleme cu timpul. Timpul liber curge gărlă pentru mine. Minutele trec fără să le observ. Nici măcar telefon mobil n-am.

Degetele îmi tremură. Genunchii îmi tremură. Halal bărbat mai sunt... De fapt, nu mi-e frică, dar mi-e greață. Poate c-ar trebui să mănânc ceva.

Intru înapoi și mă duc la ghișeu de informații. Hmm... ghișee!

Mă lămuresc că prima cursă spre casă este abia mâine pe la prânz. Fir-ar! Ce să fac eu aici până mâine la prânz? Vreau acasă! Vreau acum! Cum adică „*mâine, la prânz*”?

Din câte se pare, am timp suficient să cercetez aeroportul ăsta până când n-o să mai rămână nimic din el.

Bag repede în mine un hot-dog și-o cafea. Îmi cumpăr un pachet de țigări thailandeze și-o brichetă, apoi ies din nou afară și admir steagurile. De ce le-or fi pus acolo?

Fumez. Nicotina mă amortește. Nicotina e bună. Acum parcă nu mă mai tem. Am doar o senzație nelămurită de neliniște.

Suflu încet fumul de țigară și încerc să încropesc un plan de acțiune.

Țigările thailandeze sunt la fel ca toate țigările pe care le-am fumat în ultimii treizeci de ani. Proaste.

În magazin erau aceleași mărci de tutun, aceleași pachete... până și brichetele sunt tot „*Made in China*”. Nu e nicio diferență. Scrie tot „*Marlboro*” pe pachetul meu. Imaginile înfricoșătoare de pe pachete sunt aproximativ aceleași. Poza de pe pachetul meu e cu un doctor care operează o tumoare canceroasă.

Oftez și bag pachetul în buzunar.

Doamne, dacă mă iubești, lasă-mă singur într-o cameră cu sadicul care a ales să pună poze din astea pe pachetele de țigări. Numai cinci minute, Doamne, iar camera să fie capitonată ca să nu răzbată niciun zgomot pân-afară. Îți cer prea mult?

„NĂUCITOR!

Autorul celebrelor poze cu tumori canceroase de pe pachetele de țigări a fost găsit bătut măr într-o cameră capitonată din incinta unui aeroport din Thailanda.

Se pare că victima a fost snopită metodic în bătaie.

Poliția thailandeză l-a descoperit în timp record pe făptaș.

Este vorba de un european de 44 de ani care o freca aiurea prin aeroport.

Procesul începe peste trei săptămâni.

Suspectul a solicitat în scris ca toți membrii juriului să fie fumători.

Revenim cu amănunte.”

Fumez sictirit altă țigară și constat brusc cât de cald e afară. Îmi scot fularul și-l bag în buzunar, apoi îmi scot geaca de piele. Apoi puloverul. Rămân doar în cămașă, blugi și, desigur, bocanci de iarnă.

Încep să înțeleg oarecum de ce toată lumea se uita ciudat la mine.

Ce fac eu în Thailanda până mâine la prânz cu hainele astea? O să mă coc! E abia zece dimineața și deja mă topesc de cald. Curge apa pe mine.

Am plecat de la minus 25 de grade Celsius. Aici sunt cel puțin 25 cu plus. Cât e diferența?

Încep să mă trezesc. Redevin eu. Frica mi-a trecut.

- Ce zici, băiete? negociez cu voce tare. Uite soarele. Uite căldura după care ai tânjit. Nu-i așa că-i o plăcere să fii aici? Doamne... Fericiți mai sunt thailandezii ăștia și ei habar n-au! Chiar vrei să te întorci la Polul Nord? Pe bune? Și ce-ai să găsești acolo? Hoteluri? Hoteluri găsești și aici! Taxiuri? Sunt și aici destule. Dacă te întorci acasă, faci o mare greșală. Poponarul acela, barmanul, era mai deștept decât tine. El măcar a stat zece zile la căldurică, pe plajă. Tu de ce nu poți? Avioane ca să te întorci găsești și săptămâna viitoare. Și luna viitoare. Ce atâta grabă?

Stau pe bordură și mă gândesc intens. Minutele se scurg, iar eu transpir din toate încheieturile. Așa că mă decid.

- Rămân! Fie ce-o fi!

Odată decizia luată, pășesc și eu prin aeroport la fel ca toți ceilalți. Sunt pe pilot automat.

Primul lucru: îmi cumpăr un tricou, slip pentru plajă, slapi și pantaloni scurți. Și o borsetă.

Al doilea lucru: mă duc la toaletă și-mi schimb repede hainele. Fac un pachet baban din vechile mele haine și îl abandonez într-un colț al toaletei. În cazul în

care s-o găsi un thailandez suficient de nebun ca să
meargă în Europa, n-are decât să și le ia.

Gata! Caz închis. De acum... la plajă!

CAPITOLUL NOUĂ

Asiaticii au creierul mai mic

Ies afară la soare și caut o vitrină. O găesc.

Sunt teribil de mândru de noul meu aspect. Arăt ca un turist adevărat. De fapt, chiar sunt un turist adevărat.

Mi-ar mai trebui doar un duș, că mă cam mănâncă pielea de atâta transpirație. Dar de ce duș? Mă duc direct pe plajă și m-arunc în valuri. O să caut o plajă însorită și trag acolo o baie pe cinste. Zece ore n-am să mai ies din apa aia sărată. Mă spăl cu ea, fac gargară cu ea, clismă...

O să mă scoată salvamarii cu de-a sila. Dar eu am să mă arunc înapoi în apă. Vreau să mă bălăcesc! Vreau valuri mari cât casa! Moarte salvamarilor! Nici cu poliția thailandeză nu mă scot ei de-acolo.

N-au mai rămas prea multe taxiuri în parcare aeroportului. Ochesc repede unul. Fug spre el să nu mi-l ia altcineva.

- Du-mă la cea mai apropiată plajă, îi spun taximetrului în timp ce mă trântesc pe banchetă. Hai, omule, că mă grăbesc! Înțelege engleza, nu-i așa? Plajă. Nisip... Apă?

Tipul citește un ziar din acela, scris cu râme. Îl închide și se uită peste umăr la mine de parcă-aș fi căzut din lună. Ce-i cu el? Ce are? Ooof, de ce dau numai peste zezzeci din aștia?

Tipul mic și gălbejit mă privește de-a dreptul ciudat. Poate-i bolnav. Poate e surd. Cred că trebuie să-l iau ceva mai încetșor, mai cu duhul blândeții. Engleza e o limbă prea grea pentru asiatici. Ei sunt mai mici, deci și creierul lor e ceva mai mic.

Așa că-i explic ca unui copil prost:

- Holla, amigo!¹ Eu turist european, zic arătând cu degetul spre mine. Tu plajă la mine, eu dat muuult ban la tine! Ok? Înțelege? Plajă? Nisip?

Fac semnul internațional pentru bani.

- Bani, bani, bani! Pesos! *Dineros!* ²Pula mea... Înțelegi sau nu? Ce-i cu tine?

Tăcere. Nimic. Clipește ca boul. Nici măcar nu respiră.

- 'Tu-ți ceapa mă-tii! mă burzuluiesc. Chiar nu-ntelegi? Bani, bre, asiaticule! Uite... Bani! E clar... ești prost! Băi, thailandezule... măi... uită-te la buzele mele!

Nimic. Țsta-i statuie. Îmi vine să plâng de ciudă. Doamneee, ce țară înapoiată... Retardatul naibii! Oare toți ăștia sunt la fel? I-a tâmpit căldura pe toți?

Reiau, dar ceva mai rar și accentuez fiecare cuvânt:

- Dolari... pentru... tine. Tu duce pe mine la... plajă. Cu viteza luminii. Bagă mare! spun arătând spre volan. Hai, pornește motorul...

Mor!

- Ce-i așa de greu, măi, omule! Ce, pana mea, vânăvță la școală? Aveți școli pe aici, nu? Doamne... uită-te la el ce față are... De ce te holbezi așa? Ai văzut o fantomă?

Oare am ceva scris pe frunte? Mi-au crescut coarne? De ce se uită ăsta așa la mine?

- Helău! Mister Asia! Pricepe la tine sau nu pricepe? Ai limbă? Arată-mi limba. Hai, scoate limba și arată-mi-o! Tu mut?

---

1 Salut, amice! (lb. spaniolă)

2 Bani! (lb. spaniolă)

Scot limba la el. Arăt cu degetul spre limbă. Se uită la mine ca un vițel proaspăt fătat. Mama ei de Thailandă! Ce țară de troglodiți! Ce-i așa greu pentru unii să învețe o limbă străină? Oricât de necivilizat ai fi, tot trebuie să știi un pic de engleză, nu? Mai ales dacă lucrezi pe un taxi într-o țară plină ochi de turiști.

Îmi screm un pic mintea. Pe unde zicea barmanul ăla curist că s-a cuplat cu thailandeze drăguțe? Cum naiba se numea plaja aceea?

- Am găsit! strig deodată. PHUKET! Tu duce pe turist european alb la Phuket și turist dat mulți banii la tine! Gata, rezolvat! Phuket!

- Phuket? face el surâzând.

Victorieeee! Vorbește! Uite că-nțelege! I s-a deblocat creierul ăla mic.

- Da, *man*³, Phuket! țip încântat. Bravo la tine! Tu deștept! Tu înțelege repede!

Mă lovește extazul când văd cât de inteligent sunt și ce memorie bună am. Bravo, Tiberiu! Țsta era cuvântul magic. În țara asta chiar și cei cu jumătate de creier tot știu ce au de făcut când aud denumirea de „Phuket”.

Ridic mâinile în aer de parcă aş vrea să-l hipnotizez. Îi vorbesc rar și accentuez fiecare silabă:

- Daaa, Phuket, prietene! Phuuuuu Keeeeet! P-H-U-K-E-T! Tu câștigat bani de la mine! *Capisci*?⁴ *Comprendo*?⁵ *Gavariș pa ruski*?⁶ Pornește, omule, motorul! Hai la Phuket.

- Nu pot, domnule, spune taximetristul clătinând din cap. Phuket este mult prea departe.

Vorbește! L-am făcut să vorbească. Sunt mândru! Totdeauna am știut cum să-i iau pe oameni. Am un har special de la Dumnezeu.

---

3 omule (lb. engleză)

4 Știi? (lb. italiană)

5 Înțelegi? (lb. spaniolă)

6 Vorbești rusa? (lb. rusă)

- Lasă vrăjeala, spun repede. Dat mult ban. Tu dus pe mine Phuket chiar acum.

- Puteți vorbi normal, spune el zâmbind. Înțeleg fiecare cuvânt fără probleme. Dar, îmi pare rău, nu pot să vă duc până la Phuket, indiferent câți bani mi-ați da. Pur și simplu este o distanță prea mare. Eu fac curse mult mai scurte. Aeroport - oraș, oraș - aeroport. Cu asta mă ocup.

Mă uit la el de parcă văd primul extraterestru din viața mea. Omul continuă:

- Haideti să vă explic, continuă el scoțându-și telefonul mobil din buzunar. Thailanda este o țară foarte întinsă pe lungime. Uitați aici harta. Priviți ecranul. Noi ne aflăm acum aici, în Chiang Mai, adică în extremitatea nordică, în partea muntoasă a țării.

- Aha!

- Iar Phuketul și majoritatea plajelor din Thailanda sunt localizate în extremitatea sudică a țării.

- Aha!

- De la Chiang Mai până la Phuket sunt vreo 800 de mile. Omul butonează repede pe mobil, apoi continuă: Sunt exact 748 de mile. Verificați și dumneavoastră.

- Ăăă... n-am mobilul la mine. Te cred pe cuvânt. Deci sunt 800 de mile. Cât înseamnă asta în kilometri?

Mai butonează de câteva ori.

- Cam 1.200 de kilometri. Regret, domnule. Asta-i situația.

- Aha... 1.200 de... fir-ar să fie!

- Da, este cam neplăcut. Îmi pare rău. Sunteți pentru prima oară în Thailanda?

- Cam da, spun cătrănit. Dar... ăăă... în fine. Felicitări, amice. Vorbești o engleză mult mai curată decât a mea.

- Mulțumesc, domnule turist european alb, spune el râzând încetșor. Am învățat-o la școală. Știți, noi chiar avem școli pe aici. Vorbesc serios.

Simt nevoia să iau o gură de aer. Îl privesc fix și respir adânc.

- Vă simțiți bine? întrebă el deodată cu o față îngrijorată. De ce vă uitați așa la mine?

- Nimic, îngaim. N-am nimic. Ce... ăăă... ce școală ai făcut? Ce-ai studiat?

- Jurnalistica. La Bangkok.

- Aha!

- Acum mă întrețin cu taximetria până îmi iau masterul. Am fost stagiar la un ziar din capitală. Acum sunt colaborator în Chiang Mai, la un ziar local.

- Ăăă... foarte frumos.

- Da, este. Dar visul meu e să devin reporter de televiziune. Dacă-ar fi să aleg între presa scrisă și cea vorbită, ultima este clar preferata mea. Mi se pare un domeniu mult mai incitant. Sunteți de acord?

- Îhî!

- Dar să revenim la problema dumneavoastră. Aveți cam mult de călătorit până la Phuket.

- Îhî!

- Ce doriți să facem? Doriți să vă duc în oraș, în Chiang Mai? E drept că prin zona asta nu avem plaje, dar există în schimb o mulțime de locuri încărcate de istorie și multe temple drăguțe pe care puteți să le vizitați. Tot de aici, din oraș, puteți lua și trenul sau autobuzul spre Phuket și orice alt mijloc de transport doriți.

- Orice alt mijloc de transport?

- Da. Ca să ajungeți la Phuket.

- Aha!

- Sau puteți să...

- Ce?

- Aveți cea mai simplă soluție chiar sub nasul dumneavoastră.

- Care soluție?

Eu nu văd nicio soluție. Mă doare capul. Cică asiaticii au creierul mai mic... Mi-e silă de mine.

Dar omul nu știe ce dileme interioare am eu. Îmi arată cu degetul spre aeroport și zâmbește.

- E simplu, face el cu fața luminată.

- Avionul! strig eu deodată și-mi trag o palmă peste frunte. Cred că am să iau avionul!

- E o idee foarte bună, domnule. Felicitări! În maxim două ore ajungeți direct la Phuket.

Ies în fugă din taxi și intru-n aeroport. Apoi îmi amintesc că am uitat ceva. Revin afară, dar taxiul are deja un client și se pune-n mișcare.

- Helău! strig. Stai, bre, un pic! Nu pleca. Stai să-ți dau niște bani din ăștia thailandezi.

- Nu-i nevoie, domnule! spune șoferul surâzând și-mi face la revedere din mână. Vă doresc un drum ușor până la plajă. Bine ați venit în Thailanda!

Nah, c-a plecat! Ce ghinion! Singurul vorbitor de engleză din țara asta tocmai s-a cărat. Or mai fi și alții?

* * *

Stau la masă, sug din doza de bere și studiez cu atenție harta pe care am cumpărat-o de la un stand cu mărunțișuri și suveniruri.

Taximetrul meu jurnalist avea dreptate. Phuket e tocmai la mama naibii, pe undeva, prin sud.

La ora asta am pierdut cursa spre Phuket. Nu-mi rămâne decât s-o aștept pe următoarea. Urmează să mă îmbarc abia peste trei ore așa că am timp berechet să studiez harta și să mă gândesc în ce fel și cum am să-l torturez pe barmanul acela, dac-am să mă mai întorc vreodată pe-acasă.

Ce nemernic! Dacă era om cinstit, ar fi putut să mă avertizeze că de la Chiang Mai până la Phuket ai timp să mănânci o coșarcă cu pâine.

N-am cu cine să schimb o vorbă pe aici. Thailanda e o țară de oameni minunați, zâmbăreți și politicoși, dar care vorbesc o limbă ciudată și încâlcită. Imposibil s-o înveți. Poți să-ți fracturezi limba.

Dar harta mea e-n engleză, așa că am s-o învăț pe de rost de-am s-o știu și noaptea în somn. De acum încolo, dacă mă trezește cineva noaptea ca să mă întrebe care-i treaba cu Phuket, am să-i răspund că orice tâmpit știe că e în sud, undeva pe unde și-a întărcat dracul copiii.

Așadar, urmează să am parte de-al doilea zbor cu avionul pe ziua de azi. Doamne, multe sacrificii trebuie să mai facă un om ca să aibă parte de un pic de plajă în luna decembrie.

Sper să merite!

CAPITOLUL ZECE

Ajung în Țara Făgăduinței

E a doua oară în viața mea când cobor dintr-un avion. Mulțumesc, Air Asia! E drăguț să cobori viu din avion. Aș putea să mă obișnuiesc cu asta.

Nu prea aveam habar de asta, dar tare mi se pare că am zborul în sânge. N-am avut emoții, nici rău de avion. Mai știi? Poate că am stofă de pilot. De ce nu? La vârsta mea am toată viața înainte.

Însă nu apuc să mă uit prea atent în jurul meu că o duzină de tipi năvălesc peste mine:

- Taxi, domnule? Taxi? Ieftin! Doriți un taxi?

- Fie, aprob cu o voce de nabab plictisit, apoi îl aleg pe cel mai apropiat. Hei, tu! Spune-mi sincer, ce studii ai? Facultate, ceva? Master?

- Nu! face omul mirat.

- Peerfect! Ești omul meu. Merg cu tine! Unde ți-e mașina?

Urc în taxiul omului și, de data asta, folosesc preventiv o engleză politicoasă și corectă. Mi se răspunde la fel.

- Încotro mergem, domnule?

- La plajă, desigur! răspund fără să mă gândesc prea mult.

- Da, dar la care dintre ele?

Ce dracu'? Probleme? Deja?

- Ăăă... la cea mai apropiată plajă. Ia-o în linie dreaptă. Și la cel mai ieftin hotel, adaug repede.

Nu prea am chef de conversație. Mă uit pe geam și, pentru prima oară, simt că sunt într-o țară străină.

Pe străzile de aici parcă s-a spart o conductă mare din care se tot revarsă un val de motorete. E inundație de motocicliști. Zgomotul de motor în doi timpi bâzâie și pâraie peste tot. N-am văzut în viața mea așa de multe motociclete, motorete și biciclete. Și thailandezi.

E plin de thailandezi din ăștia peste tot.

Nu știu de cât timp mergem, dar străzile se mai decongestionează, iar stresul meu începe și el să se atenueze.

Tac. Am suficient timp ca să studiez oamenii, vegetația luxuriantă care apare la tot pasul și clădirile mici, țipător colorate, apărute ca ciupercile peste tot, în cele mai neașteptate locuri. Sărăcie. Și lux. Iar sărăcie.

Nu-mi place să călătoresc. Mă afund adânc în bancheta taxiului, închid ochii. Răsuflu adânc.

Șoferul are bunul simț să-și țină limba-n gură. Își vede de treaba lui. De la radioul de pe bord se aude muzică în limba engleză pentru oameni normali.

Nu știu ce hotel să aleg, însă la primul care se ivește cobor, plătesc și-l rog pe taximetrist să m-aștepte. Da, da! Neapărat să aștepte neapărat.

Fir-ar! Am intuit bine: hotelierii din Thailanda sunt scrântiți.

- 1.200 de dolari pentru o noapte? Întreb și nu-mi vine să-mi cred urechilor. Dar, dacă nu-mi cred urechilor, poate reușesc să-mi cred ochilor. Receptionerul îmi arată cu degetul prețul afișat la vedere: 1.200

- 1.200, domnule turist! confirmă el zâmbind.

- Pe noapte?

- Pe noapte, domnule.

- Aici se doarme în stare de levitație?

- Nu înțeleg.

Trag aer în piept, apoi zâmbesc dulce și ies. Simt că o să am în curând un atac cerebral. Mă urc în taxi.

- Hai în altă parte, șoptesc scârbit. Țștia-s bandiți!

Dar sunt dezamăgit și de următoarele două hoteluri. Prețuri nesimțite peste tot. Tâlhărie pe față. Porci!

- Cum facem? îl întreb pe șofer. Mergem și mai în sud? Mai mergem încă o oră?

- De ce nu? răspunde el bine dispus.

Zâmbește. Mda...

Thailanda e o țară a zâmbetelor. Toată lumea zâmbește. Zâmbesc pe stradă, pe terase, la ghișee. Pun pariu că thailandezii zâmbesc și când stau pe toaletă. Dar zâmbesc mai ales atunci când îți cer 1.200 de dolari pe o cameră de hotel.

După vreun sfert de ceas, șoferul meu oprește mașina și discută câteva minute cu un conațional.

Aud un fel de „*Hara hara, ciuba buba*” din care nu înțeleg absolut nimic, dar înțeleg că se discută despre mine pentru că amândoi zâmbesc în timp ce șoferul face semn spre mine și rinichii mei.

Începe să mă ia puținel cu răcoare, dar răsufu ușurat când omul pornește mașina și-mi zice că a găsit ceva ieftin.

- Definește „*ieftin*”, mârâi eu de pe banchetă. Ce înseamnă ieftin?

- Nu mai mult de 200 de dolari pe noapte, răspunde el zâmbind.

Peste un sfert de oră, omul oprește iar mașina chiar pe marginea unei faleze. Îmi arată priveliștea cu mâna:

- Uitați! Vă place Marea Andaman, domnule?

Cred că a sosit momentul să văd și eu pe ce urmează să-mi cheltui banii.

Maxilarul meu dă divorț de mandibulă. Ce minunăție! Chiar că a meritat să vin până aici, a meritat fiecare bănuț. Marea Andaman este cel mai frumos, cel mai minunat lucru pe care l-am văzut în viața mea.

De fapt, e singura mare pe care am văzut-o vreodată. Și e ruptă din Rai.

- Marea asta face parte din Pacific, nu? Întreb amețit de atâta frumusețe.

- Nu, răspunde omul meu clătinând din cap. Marea asta face parte din Golful Bengal. Ceea ce vedeți înaintea ochilor este o mică parte din Oceanul Indian.

- Oh! mă dezumflu. Deci, ăsta nu-i Pacificul?

- Nu. Pacificul se găsește în cealaltă parte a insulei, la est. Noi suntem în vestul insulei. Plaja de aici se numește Kata. Dar aici, pe partea vestică, cam totul este scump. Aveți dreptate.

- Pe mine mă interesează o plajă fără aglomerație. O plajă liniștită.

Thailandezul se scarpină în cap gânditor.

- În cazul acesta, mai aveți de mers. Dar merită. Plaja la care trebuie să ajungeți se numește „*Plaja Libertății*”. E cea mai liniștită plajă din sezon. Liniște înseamnă turiști puțini. Turiști puțini înseamnă prețuri mici. Da, vă recomand Plaja Libertății.

- Frumoasă denumire! E promițător. Sper că-și merită numele!

- De acolo, din josul falezei, va trebui să luați barca. Ajungeți pe Plaja Libertății în maxim o oră și nu vă costă decât vreo 50 de baht.

Desfac harta pe capota mașinii. Omul are dreptate. Dar, dacă tot sunt în Asia de Sud-Est, tare mult mi-ar fi plăcut să văd Pacificul.

Totuși nici marea Andaman nu e de lepădat. E superbă. Fie, e bun și așa. O să rămân aici.

Mă despart de șofer în termeni cât se poate de cordiali. Omul pleacă mulțumit, eu rămân mulțumit pe bucățica asta de faleză. Mă uit în stânga și-n dreapta. Nimeni n-are treabă cu mine. E bine. Cobor faleza.

Peste un sfert de oră iau barca și nu mă costă 50 de baht, ci 70, dar merită. E prima mea călătorie cu barca. Nu vomit. Nu mi-e teamă. Cred că am stofă de marinăr în mine.

Marea Andaman e liniștită și drumul pe care-l face ambarcațiunea urmează sinuos linia țărmului. Apa spumoasă îmi aruncă stropi sărați peste față. E frumos! Sunt deodată tare emoționat.

Pe toată linia țărmului este o mare viermuială de oameni care par scăpați din spitalele de nebuni. Peste tot se aud țipete și o larmă continuă. Mă bucur că măndepărtez de ei. Nu-mi place plaja Kata. Prea mulți oameni se agită pe aici. E foarte bine că n-am rămas. Urâsc înghesuiala.

Ajungem pe Plaja Libertății și un băiețel smolit prinde funia pe care i-o aruncă barca și-o leagă strâns la capătul unei platforme din lemn.

Îmi iau șlapii în mână și sar din barcă precum Columb.

- Hotelul? întreb repede. Unde e? Cât fac de aici până la hotel?

Barcagiul îmi arată cu mâna niște colibe de pe linia țărmului.

- Acolo! spune zâmbind. Căsuțele de pe plajă. Vedeti?

- Direct pe plajă?! zic eu și fac ochii mari. Lângă apă? Dar nu-i periculos?

Omul râde apoi se întoarce cu spatele și-și vede de ale lui. Poate că nu-i chiar așa periculos. E localnic, nu? Știe ce spune.

Ajung repede. Alt tip zâmbăreț care răspunde de colibecele astea mă lămurește. Are o față sinceră.

Nu știu cât e de periculos să dormi într-o căsuță la douăzeci de pași de apă, dar prețul pe care mi-l cere nu e deloc nesimțit.

- Avem puțini turiști acum și o grămadă de căsuțe nelocuite. Plaja Libertății este o plajă mai izolată, explică el și-și arată dinții albi. Chiria pentru o noapte este de numai șaptezeci de dolari.

Tresar.

- Cât ai zis?

- Șaptezeci de dolari.

Așa da! Mare norocos mai sunt! Închiriez repede o căsuță pentru zece nopți. Păi cum să n-o fac? De la 1.200 de dolari pe noapte la 70 de dolari? Pfii! Plească! E cea mai tare afacere din viața mea.

Ura! Iubesc Thailanda! E o țară cu oameni de treabă!

Și, pentru prima oară după foarte mult timp, zâmbesc și eu. Cu toată gura.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Paradisul pe pământ

E a unsprezecea zi de când sunt aici, în colțișorul acesta uitat al Thailandeii. Barmanul avea dreptate: aici e Paradisul pe pământ. De aici au fost alungați Adam și Eva.

Soare, mare, pileală. Paradis!

În unsprezece zile n-am fost treaz nici măcar un singur minut. Băutura curge gărlă de dimineață până seara.

Uneori cerul e un pic înnorat, însă de plouat n-a plouat niciodată, nici măcar un strop.

Singurul lucru care mă sâcâie oarecum este vântul sărat și umed care bate fără oprire. E briza răcoritoare a mării Andaman.

Oh, ce minunăție! Viața mea aici e atât de simplă și adorabilă.

Dimineața mă scol pe la nouă. Nouă și ceva. Uneori zece. Poate unsprezece... cui îi pasă?

Deschid frigiderul, înhaț o bere rece și apoi deschid ușa și pășesc pe plajă. Marea nu-i departe. Douăzeci de metri. Ce să mai vreau de la viață? Simplitatea e maximă: ies din pat, sug liniștit din berea mea și deschid ușa larg.

Plaja cu nisip alb și fin mă așteaptă. Soarele mă așteaptă și el răbdător. Totul este pregătit pentru o nouă zi de frecat menta. Totul mă îmbie să dorm și să nu fac absolut nimic.

Am șezlongul meu și - mai ales - îl am pe Anurat.

A-nu-rat! Trei silabe, șase litere! Sclavul meu personal.

E cel mai de treabă thailandez din lume și-l cunosc parcă de-o veșnicie. Mă știe și el pe mine ca pe un cal breaz. Eu nu am taine. Sunt o fire simplă și nevoile mele sunt puține.

Avem codul nostru:

Dacă ridic un deget, primesc un whisky cu gheață.

Dacă ridic două degete, primesc un whisky fără gheață.

Trei degete înseamnă că mi-e foame și trebuie să-mi adauge o felie de lămâie în whisky.

Patru degete înseamnă că vreau un whisky dublu.

Și, în sfârșit, cinci degete înseamnă că vreau să primesc cinci beri.

Oh, da, sunt un om simplu, ușor de mulțumit.

Azi m-am simțit un pic leneș. O fi din pricina căldurii. Am stat toată ziua cuminte pe șezlong, sub umbrelă și-am ridicat din când în când câte un deget de dimineața până seara.

Acuma s-a cam lăsat seara. Seara e un moment al muncii și al eforturilor nebunești, adică trebuie să parcurg cei 158 de pași până la restaurantul din susul plajei.

Acolo pot mânca o grămadă de rahaturi delicioase stropite din belșug cu niște condimente picante de-ți taie răsuflarea. Nu prea mă dau eu în vânt după mâncărurile specific thailandeze, dar când ești în Thailanda trebuie să încerci să te porți ca thailandezii.

Așa că, vreau, nu vreau, sufăr ca un câine și fac pașii aia, apoi servesc în tăcere unica masă a zilei.

Aha, mai e o chestie care mă obligă să fac uneori efort suplimentar: Nici Anurat și nici băieții de la restaurant nu acceptă plata cu cardul. Așa că, o dată la două, trei zile, trebuie să parcurg 217 pași ca să fac rost de bani gheață de la unicul bancomat de pe insulă.

Dar viața înseamnă uneori și sacrificii, așa că mă înarmez cu răbdare și fac încet-încet pași. La început era tare greu. Acum nu mă mai deranjează.

Recunosc, sunt mulțumit și fericit. Nici în cele mai frumoase vise n-am crezut că se poate trăi așa în vreun colț al lumii. Aș fi un mare bou să mă-ntorc acasă.

Apa mării este călduță, soarele e călduț, în colibă este călduț... Trăiesc într-o visare continuă și călduță. Uneori nu mai știu care este realitatea și care visul.

Activitatea mea de bază e să stau lungit și să ascult ore în șir valurile mării. Adorm așa.

Din când în când, Anurat vine tiptil ca o pisică și-mi aranjează un pic umbrela ca să mă ferească de insistențele soarelui thailandez. Apoi pleacă la fel de silențios și mă lasă să dorm. Iar în timp ce dorm, visez că ascult valurile, iar chestia asta mă face să dorm și-n vis. Somn în somn.

Partea proastă e că dorm atât de mult ziua încât somnul nu prea se mai lipește de mine noaptea. Chiar și amortit cu pahare mari de whisky, tot nu adorm. Da, trebuie să-mi fac rost și de niscaiva somnifere. Somnul de noapte e important.

A lenevi cât e ziua de lungă, a locui într-o țară caldă, a avea un sclav care-ți aduce să bei tot ce-ți pofteste inima înseamnă... să fii bogat. La ce altceva folosesc banii?

Sunt un om bogat pentru foarte multe zile de acum înainte. Toată șmecheria e să fac rost repede de hapuri pentru dormit noaptea. Se știe: toți bogătașii au probleme cu somnul.

Rutina mea îmi papă zilnic cam 110 - 150 de dolari cu tot cu chirie. Dacă împart toți banii pe care-i mai am la 150, înseamnă că voi avea o vacanță lungă de... 379 de zile. Nu-i rău deloc!

Alte cheltuieli nu mai am. Sunt foarte atent cu banii. Doar în prima zi am fost mână spartă. Mi-am cumpărat o periută de dinți și o pereche de ochelari de soare. Ochelarii îi folosesc zilnic.

Ah, unde-i vameșa aia dolofană să mă vadă? Vezi, vaco?! Vezi? Ai văzut că n-am nevoie de bagaje?

Ridic cu greu un deget. Paharul de whisky și gheață poposește lin sub nasul meu. Umbrela e aranjată nițel. Scrumiera este luată repede și înlocuită cu una curată. Exact așa cum spuneam.

Sorb gemând din pahar, închid ochii și casc. A dracului insomnie! Sunt ca o cârpă. Oftez și trag o beșină. Briza mării Andaman o ia și o poartă de-a lungul plajei.

Nu, nu există nici cea mai mică posibilitate să fiu nefericit în următoarele 379 de zile. Banii înseamnă fericire, indiferent ce spun toți ratații. Banii înseamnă libertate. Banii sunt buni. Aleluia!

Singurul lucru care mă roade un picuț este că viza mea de ședere expiră peste trei zile. Ce-o să se întâmple după trei zile? Trebuie prelungită? Cum? Habar n-am.

Oricum, acum sunt atât de beat încât aproape că mă ia somnul. Dă-o-n mă-sa de viză. Ce rost are să bag în seamă toate prostiile astea?

Aha... și mai este ceva care mă deranjează: străinii băgăreți care încearcă să intre-n vorbă cu mine.

Dar pe ei îi rezolv foarte simplu. Le zic în engleză „*Eu nu înțelege la tine!*” și gata. Funcționează de fiecare dată.

Mă culcușesc și mai bine în șezlong.

E o seară plăcută. Soarele asfințește. Marginea lui se scufundă încetisor în depărtările albastre ale mării Andaman. Oftez și casc. Uite că s-a mai dus înc-o zi din alea 379.

Mă roade stomacul. În curând va trebui să mă ridic din șezlongul meu primitiv și să merg după ceva de haleală.

Sau poate c-ar fi mai bine să stau aici, cuminte.

Sau poate c-am să plec totuși.

Hmm... nu mi-e bine. O să stau aici. O să-l rog pe Anurat să-mi aducă ceva de ronțăit, ceva, orice... poate o felie de lămâie.

Viață crudă! Mațele fac scandal. N-am niciun chef să plec, dar am să fac totuși un efort supraomenesc.

Îmi iau borseta, îmi arunc pe umăr tricoul, apoi pășesc trist Golgota celor 158 de pași.

Sunt la fel de entuziast ca o vită care se îndreaptă spre locul de înjunghiere. E un drum lung și pustiu. Nu mai e picior de turist pe plajă. Toți s-au retras pe yahturi, prin camere, se fut ca iepurii.

În depărtare se văd două lampioane galbene care se ridică încet în văzduh, amândouă cu aceeași viteză. Le privesc cu atenție. Cele două lampioane se unesc lent și devin un singur campion. Mda, e clar. Bea omul cât bea, dar mai trebuie să și mănânce.

Hai, Tiberiule, încă cincisprezece metri, ce naiba?! Curaj...

Au mai rămas cinsprezece metri sau șaisprezece? Nah, am pierdut socoteala, dar nici nu mă mai întorc s-o iau de la capăt.

În fine, mica terasă numită pretentios „*Restaurant*” se apropie văzând cu ochii. Îs două terase, dar, pe măsură ce mă apropii, se unesc într-una singură. Scutur din cap. Trebuie să-mi fac neapărat un consult la ochi.

Un grup de patru pensionari vorbesc încet la o masă. Îs suedezi sau norvegieni. Sau islandezi. E cam tot aia, limbile astea seamănă-ntre ele.

Mă așez la o masă cât mai îndepărtată de boșorogi și răsfoiesc plictisit meniul. Imaginile felurilor de mâncare se tot mișcă, așa că mișc și eu meniul. Doi chelneri gemeni se apropie de masa mea.

Comand o supă. Supa vine repede și arată bine. E acrișoară cu mulți creveți grași, dar bucătarul a stropit-o un pic prea tare cu porcării care-ți ard limba. Aoleu, asta-i supă sau foc?

Îi fac semn chelnerului (mda, e unul singur) și-mi aduce iute un pahar cu apă. Apă? Asta-i tâmpit sau care-i treaba?

Sunt incapabil să vorbesc, dar scutur din cap. Chelnerul înțelege și pleacă zâmbind. Dispare cu apa și

revine cu un pahar de whisky fără gheață pe care-l dau peste cap dintr-o mișcare.

- Așa, da, spun lăcrimând și scuturând paharul cu gura în jos. Mai vreau unul.

Dispare. Eu nu știu ce naiba are că tot zâmbește așa, ca boul.

Arunc un ochi în meniu ca să știu de ce să mă feresc data viitoare. Pot descifra doar niște râme și un „*Tom Yam Kung*”. Asta o fi în engleză? Bine, bine, o să țin minte.

Zâmbărețul reapare cu whisky-ul meu. Împing supărat spre el farfuria de supă. Am luat doar câteva linguri, dar tare mi-e teamă că o să vrea s-o achit integral.

- Știi ceva? Fă-mi nota, spun împăcat. Ăăă... cei de colo îs islandezi sau sudezi?

- Olanda, spune el. Europa.

Mda, bănuiam eu că sunt de pe lângă Suedia sau Islanda. Deci nu m-am înșelat.

- Puteam să jur că-s din Olanda, spun dând din cap. Țara lalelelor, a drogurilor legalizate și a căsătoriilor între barmani. Ce înapoiati! Apropo de droguri legalizate, ai idee dacă mai e deschis la farmacie? Îmi trebuie urgent vreo două somnifere. Somnifere, înțelegi?

Ghinionul naibii! E-nchis. Îi plătesc zâmbărețului și rămân supărat să-mi termin paharul.

Olandezii chițcăie ca șoarecii. Unul dintre boșorogi a spus un banc și râd toți pe olandeză.

O familie de blonzi urcă încet aleea și apoi scările spre terasă. Sunt trei. Tata, mama și copilul. Un băiețel. Evident, puștiului îi turuie gura întruna. Dar întruna.

Din fericire, blonzii mă ocolesc și se așază lângă masa olandezilor. Încep să văd iar dublu, așa că închid un ochi și îi spionez cu celălalt. Niciunul dintre blonzi nu vrea să comande Tom Yam Kung.

Oftez.

- Salut!

- Salut, răspund și privesc mirat thailandezul care-și trage un scaun și se așază la masa mea.

- Am ce-ți trebuie, șoptește el numai zâmbet, apoi deschide palma și-mi arată o pastilă albastră.

Îl privesc cu singurul meu ochi. Fața lui seamănă ca două picături de apă cu fața chelnerului și cu cea a tipului de la bar. Țștia se joacă cu mintea mea. Nu mai știi care cine-i. Majoritatea thailandezilor arată de parcă-s trași la xerox. Noroc că-s îmbrăcați diferit.

Privesc iar spre masa blonzilor. Pur și simplu se încăpățânează să nu comande *Tom Yam Kung*. Vor doar sucuri. Simt că încep să mă enervez.

- Ce-i cu pastila asta pătrată? întreb iritat. Ești farmacist?

- Oarecum, pufnește el în răs. Tu vrut somnifer. Asta mai bun ca somnifer, hi, hi! Dormi ca un cal. Visat tare frumos.

- Vorbești serios? întreb scotocind repede în borsetă. Ești salvatorul meu! Cât face? Un dolar? Doi dolari?

- Nimic dolari, spune el zâmbind. Zero dolari. Poftim. Făcut cadou la tine. Asta prima. Dacă tu place somnul, dat și altele. Cauți la mine aici, spus la chelner, da?

- Dar ce înseamnă „Q”-ul ăsta de pe pastilă? întreb mirat.

- Așa spune la ea „*Super Q*”. Dormit frumos. Visat. Somnifer bun, tare bun.

- S-a făcut! Mai dă-mi încă două. Mi-e greu să vin în fiecare seară până aici.

- Foarte bine. Zece dolari.

- Așa scump?

- Zece dolari bucata, șoptește el.

Îl privesc strângând din fălci. Se uită la mine zâmbind. Nu-mi place cum zâmbește și nici măcar nu arată a farmacist.

- Zece dolari? spun încruntat. O singură pastilă? Nu, mulțumesc. La prețul ăsta, nu. Decât să-ți dau ție

douăzeci de dolari, prefer să nu mai dorm noaptea. Uite, ia-ți-o înapoi și pe asta. Nici măcar nu știu ce-i cu „Q”-ul ăsta. De la ce vine?

- „Q” foarte bun. Zece dolari bucata.

- Prea mult, „domnule farmacist”. Prea mult!

- Nu prea mult, domnule turist, zâmbește el cu toți dinții lui albi. Tu încercat întâi. După aceea sigur căutat la mine. Tu tare simpatic. Zece dolari bucata. Da?

- Cinci.

- Bine, spune el dintr-odată, apoi îmi întinde iar „Q”-ul. Asta gratis și eu aduc alte două. Aduc acum.

În mai puțin de un minut, revine și se reazăză la masa mea. La final, eu țin în mână trei pătrățele albastre, iar el ține în mână zece dolari.

- Tu tip simpatic, zâmbește el cu toată gura. Place la tine una prietenă?

- Poftim?

- O prietenă, repetă el. Fată drăguță pentru seara asta. Sau pentru toată vacanța, dacă tu vrei.

- Nu, spun tăios. Mulțumesc, nu! Nu-s interesat de femei. Doar de soare și plajă.

- Aha. Place la tine bărbați? Vrei? Rezolv. Nu costă mult.

Simt nevoia să-i fut una în fața aia xeroxată. Palma mea dreaptă începe să mă mănânce tot mai tare.

Omul mă privește liniștit. Are o față pașnică, dar spune numai prostii. Mda, aș putea să-i șterg zâmbetul de pe față, dar tocmai mi-am găsit un furnizor de somnifere și n-aș vrea să-l pierd.

- Îți mulțumesc pentru ofertă, spun privindu-l cu răceală. Nu place la mine bărbați, doar somniferele. Las-o baltă, da?

Farmacistul ridică din umeri, apoi se cară fără niciun cuvânt. Privesc cu neîncredere pastilele. Nu-s trei, ci șase. Închid un ochi și le arunc în gură, le mestec, apoi beau o gură de whisky.

Ce căcat! Nici măcar n-au gust de somnifere. E plină lumea de nemernici.

Mă preocupă un gând, mă sâcâie întruna. Ce naiba mă fac eu cu viza aia de-mi expiră peste trei zile? Oare farmacistul se ocupă și de vize?

- Mai doriți încă un pahar, domnule? apare chelnerul lângă mine.

La ăștia de pe aici, de prin barurile thailandeze, nu există politica „*Nu mai pot să vă servesc.*” E o țară progresistă, cu vederi înaintate.

- Ce dată e azi, prietene? întreb posomorât.

- 20 decembrie. Chiar așa, domnule, adaugă el cu o față fericită, vă așteptăm peste cinci zile la petrecerea noastră de Crăciun! Mai doriți un pahar?

Deci azi e 20. Am sosit în Thailanda pe 9 decembrie. Viza-i valabilă paisprezece zile. Asta înseamnă că pe 23 îmi expiră. Ce porcărie! Peste numai trei zile. Dar ce treabă am eu cu petrecerea voastră de Crăciun?! Mie îmi crapă măseaua și vouă vă arde de petreceri?

- Da, aș mai bea un pahar, bâigui. Fir-ar să fie de Crăciun! Măi omule, de ce dați vize așa de scurte?

Chelnerul mă privește uluit, apoi pleacă și-mi aduce băutura. O dau repede peste cap, plătesc și mă ridic.

Dumnezeule, acum văd triplu! Ce-i asta? Mi-e cald. Foarte cald. Mi-au amortit picioarele. Mă clatin. Știu, știu... urmează căzăturile și loviturile la cap.

N-ar fi trebuit să se numească „Q”, ci „K”... de la *knock-out*⁷.

Și porcăria de *Tom Yam Kung* mi-a dat foc mațelor.

Dar încununarea serii mele, cireșa de pe tort, este că... mai am de făcut încă 158 de pași pe drumul de întoarcere. Cobor anevoie scările și atac aleea. După vreo douăzeci de metri, cât pe ce să cad. Întind mâinile

---

7 knock-out (engleză) Stare a unui boxer care, în urma unei lovituri, nu se mai poate ridica de pe ring timp de peste zece secunde

înainte și mă așez jos, cu fundul pe pavele. Răsuflu greu și sudoarea curge pe mine. Îmi scot tricoul, mă șterg pe față și-mi fac vânt cu el. Teribil de cald s-a făcut deodată.

Oare mă vor expulza din Thailanda peste trei zile? Unde să mă duc? Trebuie neapărat să lămuresc chestiunea asta. Îmi stă pe cap.

Hai, Tiberiu, sus! Mișcă fundul! Așa... acuma mișcă piciorul drept. Mișcă-l, fir-ar să fie! Hai, câte un picior pe rând, da? Cine m-a pus să beau așa de mult? Cine? De ce? Of...

Doamne, dacă mă ajuți să ajung înapoi la șezlong, promit că nu mai beau niciun strop în seara asta. Nimic! Poate o bere sau două, așa, de sete, dar în rest nimic. Promit, Doamne! Mă auzi, Doamne?

Sunt cufundat în lumea mea religioasă și nici nu-mi dau seama când fac cei 158 de pași. Ajung la liman, deci e clar: Dumnezeu e mare și bun!

Mă las greu ca un sac de cartofi pe șezlong. Mă lungesc și realizez brusc cât sunt de obosit. Foarte obosit. Sunt mângă, rupt în gură de beat. Plaja se leagănă sub mine. Începe să mi se lase pielea pe ochi. Semn bun. Asta înseamnă că n-am irosit aiurea cei zece dolari.

- Anurat, șoptesc, mai ești prin zonă? Ajutor! Mor de sete! Hei! urlu. Alooo!

Fața trasă la xerox a unui thailandez apare de nicăieri. Ce naiba? Pare să fie Anurat. Adică... sper că e Anurat. Poporul ăsta ar trebui să-și mai diversifice ADN-ul.

- Anurat, bolborosesc, tu ești? Încă una mică înainte de culcare și, după aia, te las în pace. Promit!

Ridic un deget și primesc un whisky cu gheață. Iartă-mă, Doamne, știu că Ți-am promis, dar gheața e cel mai bun medicament împotriva lui *Tom Yam Kung*.

Îl întreb pe Anurat - pentru a unsprezecea oară în unsprezece zile - dacă cunoștința lui mi-a găsit țigări de foi cu aromă de cireș. Știu din sursă sigură că există așa ceva prin sudul Asiei, iar Thailanda e în sudul Asiei, nu?

- Bah luke gah-ree!⁸ latră el.

- În engleză, băiete!

- Nu găsit șigări șireș.

Of, xeroxații ăștia clonați nu-s deloc paroliști. De unșpe zile îi tot zic de țigările mele de foi cu aromă de cireș și-i tot zic și... nimic.

- Dar o să căutați amândoi, da? Și, până la urmă, o să găsiți, da? Spune-i prietenului tău că i le plătesc regește.

- Căutăm neapărat. Găsim, domnule!

- Bravo, Anurat! Ești un băiat de treabă și, uite, banii ăștia-s pentru tine. În seara asta n-o să mai ridic niciun deget. Ne vedem mâine. Cum se spune în thailandeză „Pe mâine”?

- Chạn ngò.⁹

- Ciudată limbă! Chango, Anurat, chango!

Thailandezul îmi aduce o scrumieră curată și o ia pe cealaltă, plină cu chiștoace de Marlboro.

Sug un cub de gheață și privesc cu un ochi bănuitor a treia prezentă care a apărut de nicăieri. E un bărbat de vreo treizeci și ceva de ani mare cât o ușă de biserică. Ce caută ăsta pe plaja mea?

Tipul s-a oprit în fața șezlongului meu și mă privește cu un aer un pic batjocoritor. Ține în mână o sticlă de băutură și o pupă din când în când. Un confrate, deci.

După cât i-a rămas în sticlă, probabil că am în fața mea o ușă de biserică cu balamalele obosite.

Oare omul ăsta nu știe că doi bețivi nu încap pe aceeași plajă? Ce naiba vrea să facă?

Tipul apucă cel mai apropiat șezlong liber și-l trage pur și simplu pe nisip până la un pas de mine, apoi se întinde și el. Șezlongul pârâie.

Gata, s-a terminat și cu liniștea mea! Paradisul lui pește prăjit!

---

8 Fiu de târfă nebun! (lb. thailandeză)

9 Sunt un idiot! (lb. thailandeză)

CAPITOLUL DOISPREZECE

Atacul fantomelor

- Santé! zice el și ridică sticla spre mine, apoi sugerează ca un bebeluș tot ce-i în ea.

Oftez și pronunț un stâlcit:

- Eu nu înțelege la tine!

- Am zis „hai noroc”! se rățoiește el în engleză.

- Eu nu înțelege la tine! spun impasibil. Nu engleză! Deloc engleză! Zero.

- Ah, serios? râde el. Să mori tu? Mie mi se părea că o vorbești destul de fluent când îi cereai gălbejitului trabucuri cu aromă de cireș.

- Țigări de foi, nu trabucuri! spun supărat și-mi aprind o împuțită de Marlboro. Suflu fumul în direcția lui, dar el nu poate să observe pentru că sunt un tip inteligent și o fac foarte subtil.

Mă privește cu niște ochi reci. Încep să mă crispez. Dacă sare la bătaie?

- Toate femeile sunt niște curve! rage el deodată.

Gata, a murit inima în mine. Nu mai bate.

- Eu înțelege zero din ce spui tu acolo, bâigui încet. Zero tăiat în patru. Eu știe vorbește un pic rusă, un pic de franceză și foarte, foarte puțină engleză.

- Păi de ce nu zici așa, prietene? Sunt francez. Putem vorbi în limba lui Voltaire, dacă vrei. Dar indiferent în ce limbă ai spune-o, adevărul este că toate

femeile sunt niște curve cu diplomă. Poți să crezi asta. A spus-o Jean - Louis!

- Nu știi dacă am citit ceva de Jean - Louis! De Voltaire parcă am auzit, dar de celălalt nu.

- Jean - Louis sunt eu.

- Ah! Încântat de cunoștință, spun cătrănit în timp ce-mi sug cubul de gheață.

Și când te gândești că până acum micul meu truc funcționase de minune... Spuneam „*Eu nu înțeleg engleză*” și treaba era rezolvată. Acum vine tipul ăsta ca nesimțitul și-mi dă statisticile peste cap.

- Toate femeile sunt niște curve! rage el iar.

Din câte observ, francezul face parte din tagma acelor găligani cretini care au impresia că-s feriți de rele doar pentru că au spatele ceva mai lat.

Fals. Chiar și un tip mare cât ușa tot cade fulgerat, dacă-i tragi un șut în coaie. Sau în genunchi.

Dar se pare că Jean - Louis n-a trăit încă o asemenea experiență bulversantă, așa că-i dă 'nainte cu femeile lui curve.

Știi că, dacă n-o să pun întrebarea, o s-o țină tot așa până mâine dimineață, ca un idiot ce este. E prea beat ca să realizeze că are o idee fixă. Trebuie să-l deblochez.

- De ce spui asta, Jean - Louis? întreb mios.

- Pentru că toate femeile pe care le-am întâlnit eu erau, răspunde el cu năduf.

- Poate că n-ai întâlnit destule, Jean - Louis. Nu te descuraja așa ușor. Am văzut o mulțime de femei necurve în partea stângă a plajei. Uite, într-acolo. Dacă o iei încetișor, sigur mai găsești vreo două, trei.

- Nu fă pe deșteptul cu mine, gură mare! spune el cu o față înghețată.

Doamne, tu știi cât de mult urăsc eu bețivii! De ce mi l-ai scos pe ăsta-n cale? Totul era în regulă până acum. De ce? De ce?

- Faci glume cu mine, ai? se zborșește el deodată.

Omul cere cu tot dinadinsul un șut în coaie. Dar nu pot să i-l ofer așa, stând pe șezlong. O să trebuiască să mă ridic.

Calculez din ochi distanța. Încep să-mi dezmoțesc ușor glezna dreaptă. Nu se știe când, dar se știe cum.

- Nu-i nevoie să te superi, ursule, spun pe un ton plictisit. Ce-ar fi să ne ridicăm un pic? Ne mai dezmoțim și noi. Mișcarea e bună.

- Nu, mersi. Abia m-am așezat.

- Insist.

- Las-o baltă! rage el deodată. Și nu mai fă glume nesărate cu mine.

Fir-ar! Sunt un păcătos, Doamne, știu asta, dar... de ce mă mai pui la încercare mereu? Cu ce ți-am greșit? Ia-l pe găliganul ăsta de pe capul meu și promit că... promit că...

- Te asigur, *monsieur*¹⁰, că am întâlnit o grămadă de femei la viața mea, spune Jean - Louis cu o voce târăgănată de bețiv. Sunt pilot și de vreo trei ani zbor numai pe aici, prin Asia de Sud-Est. Crede-mă, am parte de păsărici de toate culorile.

- Aviator? exclam întorcând capul spre el. Interesant! Și eu am zburat mult în viața mea. Sunt foarte obișnuit cu zborurile. Știi ceva? Totdeauna mi-am dorit să știu cum arată tipii ăia magnifici care pilotează atât de bine avioanele și în condiții atât de sigure.

- Mă bucur că ți s-a împlinit visul, spune el râgâind. Mă bucur că sunt eroul tău. Poți să mă privești cât vrei.

- Zbori cumva și mâine?

Începe să socotească pe degete, apoi mă privește mirat.

- Puteam să jur că mâine nu zbor, dar acum nu mai sunt așa convins. Ce zi e azi? Sper că nu joi.

- Habar n-am.

- Vorbesc serios. E joi sau nu-i joi?

---

10 domnule (lb. franceză)

- De unde vrei să știu eu dacă-i joi? mă rățoiesc. Drept cine mă iei, vreun funcționar la stat? Asta-i culmea! Posibil să fie joi, dar se prea poate să fie și duminică. Programul meu e identic în fiecare zi și așa va rămâne pentru următoarele 379 de zile.

- Ia întrebă-l pe gălbejitul ăla.

Întorc capul pe spate, peste șezlong. Anurat e pe undeva, pe acolo. Își face socotelile.

- Anurat! Alo! Ce zi e azi, prietene?

- Mûl sũkr!¹¹ Joi, domnule!

Îmi termin repede paharul de whisky. Aș fi vrut eu să-l beau mai pe îndelete, dar Dumnezeu a vrut altfel.

Probabil că acum, dacă reușesc să mă ridic, am să merg și-am să fac o baie în mare. Simt nevoia să fac o baie și să dau jos de pe mine toată transpirația sărată.

Jean - Louis își termină calculele pe degete și se vede de la o poștă că nu e prea bucuros.

Se ridică tacticos, merge până pe mal și se pișă îngândurat în valuri. Probabil are beșica udului destul de încăpătoare pentru că se tot leagănă și se pișă vreo jumătate de minut.

Mă uit cam rece la spatele lat al francezului.

- Bravo, nu te jena! îi strig. Ușurează-te liniștit. Oricum n-aveam de gând să mai înot în seara asta.

Ok. E clar că-n seara asta n-o să fac baie în mare. Mâine, da.

Până mâine la ora 10 când mă voi trezi, pișatul francezului va fi deja departe, pe undeva prin coastele Japonia. Adică nu. Japonia e-n Pacific. Aici e Oceanul Indian. Atunci? India?

- Auzi, aviatorule! Ce țară se află în direcția aceea?

- Acolo-i Bangladeshul, spune Jean - Louis scuturându-și-o.

Bun. Deci mâine dimineață bangladeshienii vor avea o surpriză.

---

11 Balebă de porc! (lb. thailandeză)

- Merde!¹² spune supărat Jean - Louis. Este exact așa cum mă temeam. Mâine la unsprezece și jumate am zbor spre Kelantan.

- Pe unde vine aia?

- Undeva, în spatele nostru, la vreo 500 de kilometri! spune el și arată peste cap. Spre Pacific. În Malaezia.

- Mereu am visat să văd Pacificul, spun dus pe gânduri.

- E simplu. Îmi dai o mie de dolari și ai să vezi Pacificul chiar mâine. Iar poimâine ne întorcem înapoi.

Viza mea expiră în trei zile. Poate nu-i rea ideea. Oare aia din Malaezia te lasă să mergi la ei fără viză?

- Jean - Louis... și dacă vreau să rămân acolo? Cât face numai dus?

- Nouă sute.

- Ce pula mea! țip. Adică o mie dus-întors și nouă sute numai dus? Ți-a mai zis cineva că nu știi să socotești?

- Ție ți-a mai spus cineva că ai o față de om dezgropat alaltăieri?

Of, Doamne! De ce mi L-ai adus pe ăsta?

Francezul se scarpină în cap și continuă:

- Ok, ok... Dacă dai un whisky, poate îți fac o reducere de la nouă sute la... opt sute, mormăie el. Hai, nu te bosumfla. Când faci fața asta arăți și mai nașpa.

- Nu-s bosumflat. Așa arăt eu când mă gândesc. Mă gândeam că opt sute tot mi se pare mult.

- Atunci rămâi aici și admiră pișălăul ăsta, zice el arătând Oceanul Indian. Apropo, apa asta din fața noastră nu e chiar așa de inofensivă. În decembrie 2004 au murit o grămadă de oameni pe țărmul acesta.

- În 2004?

- Da. Și era tot decembrie, exact ca acum. Nu-mi spune că n-ai auzit de *marele val tsunami din 2004*¹³?

---

12 La naiba! (lb. franceză)

- Ba da, îngaim tulburat și deodată mi se face frig. Aici a fost valul? Chiar aici? Pe plaja asta?

- Și pe toate celelalte, da. Era plin de trupuri. După ce s-au retras apele, a început să pută. Cinci mii de morți.

- Ai fost și tu pe aici, pilotule?

- Slavă Domnului, nu, n-am fost! Agenția m-a trimis în Indonezia în ziua aceea. Dar am văzut cum arătau plajele după tsunami. Crede-mă, *mon ami*¹⁴, marea Andaman nu e chiar așa de drăgălașă tot timpul. Am văzut grămezi de morți pe toată coasta Thailandeii. Aici, în Phuket, a fost jale. Nici măcar nu știu dacă au reușit să culeagă toți morții. Unii dintre ei au rămas îngropați sub nisip. Poate chiar acum stai cu șezlongul peste un cadavru.

- Încerci să mă sperii?

Mă trece un fior rece pe șira spinării.

- Dumnezeule! strigă francezul și sare speriat. Ce-i aia? O mânuță de copil?

- Unde? Țip. Unde?

- Ah, nimic. Crezusem că-i o mânuță de copil! spune el râzând și se așază la loc.

- Ha, ha...Tare amuzant, n-am ce spune!

Ce prost! Mă enervează.

- Spune că nu m-ai crezut! hohotește el.

- Absolut deloc! mă răstesc cu un ochi la el și cu altul la nisipul fin de sub șezlong. Apoi adaug îngândurat: Ceea ce spui tu a fost demult. Tocmai în 2004. Nicio șansă să se mai repete.

- Zici tu? face el privindu-mă batjocoritor. Află, stimabile că se poate repeta abia în 2044 sau... se poate

---

13 La 26 decembrie 2004 mai multe valuri tsunami au lovit regiunile costiere din Oceanul Indian, devastând regiuni întregi, printre care și insula Phuket din Thailanda.

14 Prietene (lb. franceză)

repetă chiar mâine. Sau peste o oră. Acum e tot decembrie, nu?

Francez nemernic! Nu știu de ce, dar mă sperie. A reușit până la urmă.

Marea Andaman nu mi se mai pare așa minunată. Simpla idee că dorm într-o prăpădită de căsuță din bambus aflată la numai douăzeci de pași de valuri nu-mi place deloc. Cine mi l-a adus pe boul ăsta pe cap?

- În 2004 era o putoare de nedescris aici, începe el iar.

- Gata, ajunge! Am înțeles ideea.

- Îți jur! Culegeau cadavrele din mâl cu miile. Îi îngropau la grămadă pentru că era foarte cald și putrezeau fantastic de repede. Repet, era tot decembrie, ca și acum.

- Te cred, murmur eu. Dă-o-n pula mea! Chiar ți-ai pus în gând să-mi strici seara?

Jean - Louis dă din mână a lehamite.

- Nu fi prost, omule. Hai în Pacific. Ce te agăți așa de pișălăul ăsta? rânjește el. Marea Andamar e doar o băltoacă împutită. Habar n-ai ce peisaje dumnezeiești sunt de-a lungul și de-a latul Pacificului. Nu prea ești umblat prin lume, așa-i?

- Da' de unde! mă indignez. Am văzut cam tot ce se putea vedea în lumea asta. Mai puțin Pacificul.

- Atunci care-i problema ta? Ți-e frică să zbori?

- Nici pomeneală. Sunt un veteran al zborurilor, mărturisesc modest. De fapt, chiar m-am gândit nu de mult să pilotez și eu.

- Vino cu mine și-ai să pilotezi. Cu mine mergi la sigur.

- N-aș merge cu tine nici până la magazinul din colț, Jean - Louis. Dar, la naiba, dacă aș pilota și eu... ar fi o chestie.

Mă decid. Nu mai vreau să stau în zona asta blestemată nicio secundă. Probabil că e plin de fantome la tot pasul. Oare cum o fi arătând un val tsunami de aproape?

Gata! Îmi fac bagajele chiar acum. Sunt nebun, dacă mai rămân aici!

Adio, Phuket! Adio, Andaman, mare vicleană! A fost frumos cât a fost... Plec spre Pacific!

Francezul vede că tac, dar bănuiește cam ce e-n capul meu. Mă privește rânzând.

- Greu te mai hotărăști, amice.

- Negociem? întreb brusc.

- Negociem, dacă vrei! răspunde el rânzind.

Inspir adânc și trag „*primul glonte*”:

- Îți plătesc doar 700 de dolari. Nimic mai mult. Și mă lași să pilotez un pic drăcia ta.

- Pe naiba! spune el căscând. Îmi dai 800 de dolari plus o sticlă de trăsău și te las în carlingă cinci minute ca să pilotezi.

- Nu! Jumătate de oră mă lași!

- Ah, fir-ar să fie! Ești un bun negociator! S-a făcut, omule. Adu repede și sticla și banii.

- Banii ai să-i vezi abia mâine, când mă urc în avion. De fapt, nici măcar nu-i am pe toți acum. Trebuie să merg dimineață la bancomat să mai fac rost de ceva bani gheață.

- Merde! Fie cum zici tu. Dar sticla o dai acum.

- S-a făcut! strig eu. Anurat, pe unde umbli? Tu nu vezi că ai clienți? Adu repede o sticlă de...

- De whisky, strigă francezul. Dă-mi altceva și-o să mă doară mâine capul de-am să înnebunesc.

- Anurat, ai auzit? O sticlă de whisky pentru prietenul meu și un pahar curat.

- Două pahare, corectează Jean - Louis generos.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Omorătorul de femei

După numai trei pahare sunt deja prieten la cataramă cu francezul. Am impresia că ne știm de-o veșnicie. *Vive la France!*¹⁵ Francezii sunt băieți buni. Cei mai tari! Spuma Europei.

Cu ocazia asta, limbile ni se dezleagă și află repede de ce este Jean - Louis supărat pe femei. Treaba-i clară: iubita lui i-a dat papucii azi dimineață.

- Femeie inconstientă! zbier eu. Nu-i dai papucii unui pilot. Pur și simplu nu poți să faci așa ceva. Decât dacă ești, vorba ta Jean - Louis, curvă.

- Blestemata! mârâie Jean - Louis.

- Femeie de duzină, confirm eu sughițând.

- Nu mă părăsești tu pe mine, curvo! Eu te părăsesc pe tine! Nu mă meriți! De fapt, chiar așa a și fost. Dacă mă gândesc bine, eu am părăsit-o pe ea. Dar am fost generos și am lăsat-o pe ea să creadă că a fost invers.

- Dacă ai fost generos, înseamnă că ai iubit-o.

- Ah, am iubit-o ca un nebun, mărturisește el. De aia am și lăsat-o să plece.

- Așa-i!

- Dacă iubești o femeie cu adevărat, îmi explică francezul, i-o tragi repede și apoi fugi cât te țin picioarele.

---

15 Trăiască Franța! (lb. franceză)

Îl privesc mirat.

- Zău?

- Parole d'honneur!¹⁶

- Nu știam de regula asta. Și de ce, mă rog? De ce să fugi?

- Câți ani ai, mon ami?

- Sunt tânăr. Am patruzeci și patru.

- Eu am treizeci și doi, da's mult mai experimentat. Să te învăț io... hâc... cum vine treaba cu femeile.

- Da, chiar! Învață-mă!

Pilotul meu începe să-și dea aere. Acum e mare specialist în femei.

- În primul rând, spune el ridicând un deget, nu trebuie să ții niciodată o femeie prizonieră într-o relație. Dacă ești un domn adevărat, o fuți, îți tragi pantalonii și pleci fără să te mai uiți înapoi.

- Asta sună cam aiurea. Explică-mi. De ce așa?

- Păi, ca să... le lași libere. Nimeni nu poate fi fericit, dacă e sclavul cuiva. Iubire în lanțuri? Merde! Asta nu se poate!

- Mda, asta cam așa-i, recunosc eu. Când ai dreptate, ai!

Stăm și ascultăm marea. Lui Jean - Louis i se taie brusc cheful de vorbă. Simt cum șezlongul se leagănă dulce sub mine. Închid ochii. Mai am un pic și adorm.

Valurile curg unul după altul. Fiecare își rumegă în tăcere problemele. Nu știu cât o mai fi ceasul, dar cui îi mai pasă? Până și vântul s-a oprit. Se aude doar clinchetul paharelor din când în când. Eu am impresia că sunt mangă, dar Jean- Louis parcă se trezește cu fiecare pahar băut.

- Cât de mult am iubit-o pe boarfa aia! izbucnește el hohotind de plâns.

Umerii i se scutură și paharul îi tremură în mână. Nu e un spectacol frumos.

---

16 Pe cuvântul meu! (lb. franceză)

Mi-a sărit somnul. Iar.

- Jean - Louis, nu plânge! îl îmbărbătez. Dă-o-ncolo de treabă. Tu chiar nu vezi că-ți verși băutura pe nisip? E păcat.

- La naiba! *Je m'en fou!*¹⁷ Uite, nu mai plâng, dar mie ciudă! Investești tot ce ai... pui inimă... și totul se ruinează pentru că așa vrea ea. Merde! Dar cine este ea să-mi spună mie că totul s-a terminat?

- Chiar așa! Cine e?

- Este o... nimeni! O vacă! O femeiușcă de duzină cu o pizdă mai largă decât marea Andamar. O vită proastă. Imaginează-ți ce-am putut eu să iubesc! Dar ce nu i-am dat? De ce n-a fost mulțumită? O... hâc... afurisită mofturoasă! Și era mai largă decât o găleată, mama ei! Când eram în ea, parcă regulam o sacoșă.

- Asta nu-i chiar o chestie așa de importantă. Adică, dacă iubești o femeie.

- Ba era al dracului de important pentru mine! țipă el. Și nu sunt deloc un tip cu pula mică. Vrei să te convingi?

- Nu, mersi.

- Uite aici!

- Ține-ți-o, te rog, în pantaloni. Lasă prohabul, omule, ce naiba! Ce-o să creadă Anurat?

- Nu-i așa că nu-i mică?

Mă enervez când văd ce-mi arată. Încep să zbier la el:

- Bag-o imediat la loc, francez pervers! Nu vreau să ne vadă cineva și să tragă vreo concluzie greșită. Hmm, ai dreptate, sigur nu-i mică.

Dacă mă poate enerva ceva mai tare pe lumea asta, e să văd un bărbat cu pula mai lungă decât a mea. Pufnesc ca un taur care a văzut cârpa roșie. Francezul ăsta m-a scos din minți afișându-și cu nonșalanță ditamai bâta de baseball. E jignire pe față.

---

17 Nu-mi pasă! (lb. franceză)

Ce tâmpit! Unde am aruncat sticla aia goală? Unde-i? Îl pocnesc cu ea în cap, francez afurisit. Jur! Cu prima ocazie când se uită în partea ailaltă îi iau piuitul.

- Te-ai făcut verde de invidie, chicotește el.

- Ba, pe naiba! mârâi.

Doamne, de ce oare există ciocane din astea pe lume? La ce folosesc? Ce face dementul ăsta cu Omorătorul de Femei? Le-ntoarce pe dos?

Dacă aş fi puicuță, aş fugi de aici urlând cu mâinile ridicate. Dar nu sunt, așa că o să schimb subiectul

- De unde decolăm mâine? întreb ca să nu mă mai gândesc cât de mult vreau să-i iau maul francezului.

- Cunoști cumva insula Phuket?

- Absolut deloc.

- Atunci ce rost are să-ți explic? Lasă-te în seama mea. Cu mine mergi la sigur.

- Totuși, avionul tău de unde decolează? Că eu n-am auzit să existe vreun aeroport prin apropiere.

- Nu mergem cu avionul, ci cu hidroavionul.

- Aha, jucăria ta decolează de pe apă. Înseamnă că e mic.

- Așa mic cum e, poate transporta fără probleme treizeci de oameni.

- Ah...

- Ce „Ah”?

- Nimic, îngaim eu. Nimicuța. Crezusem doar că e un avion mai mare.

Jean - Louis mă privește pe sub sprâncene cu o privire trotilată de whisky, apoi începe brusc să râdă.

- Ce prost ești! Ha, ha! Ai crezut c-o să pilotezi o cursă de linie cu 500 de pasageri? Ha, ha!

- Nu. Jur că n-am crezut asta. Nici pomeneală!

Beau cu ciudă resturile din pahar. Sticla s-a golit demult. Împuțitul de Anurat a șters-o. Halal sclav!

Probabil s-a făcut deja 3 dimineața. Ok. S-a zis cu somnul meu. Am aruncat degeaba zece dolari pe

somniferele alea iar Jean - Louis continuă să râdă ca un cretin și mă scoate din minți.

- Da'-ncetează odată! strig enervat la culme. Ce-i de râs? Oprește-te!

- Nu pot! hohotește el cu lacrimi în ochi. Simpla idee de a te vedea pe tine la manșa unui avion cu 500 de pasageri mă face să mă prăpădesc de râs.

- Oh, mai du-te naibii! Ce mi-e 20, ce mi-e 500? N-ai auzit că mărimea nu contează?

- Da, da... vezi să nu! zice el ștergându-și lacrimile de pe obraji. Asta e lozinca bărbaților cu pula mică.

Simt că tot sângele mi se urcă-n cap.

- Hai sictir! urlu. Cară-te de aici, că-ți scot dinții, broscar nenorocit!

- Ha, ha! Te simți jignit? Hi, hi, hi! Deci chiar ai cocoșelul mic!

- Vorbesc serios, șterge-o că te pocnesc!

Încleștez pumnii și-i arunc o privire fixă. Jean - Louis se oprește din râs și începe să mă privească cam la fel cum mă priveau colegii de școală când voiau să mă toace.

- Eu sunt Jean - Louis! spune el cu bărbia împinsă agresiv în sus. Ai înțeles, idiot cu puță de furnică? Mie nu-mi spune nimeni când să mă car, când să râd și când să nu râd. Voi, ăștia, europenii albi ca brânza, veniți la noi în Phuket și vă dați grozavi, dar sunteți niște pigmei în fața lui Jean - Louis! rage el aprins. Veniți cu toții în Asia cu aerele voastre de stăpâni, cu mădulele voastre microscopice și cu portofelele voastre umflate și vă credeți cei mai tari din parcare, dar sunteți doar niște căcănari!

- Mai încet, amice. Nu-s surd! Eu unul stau bine și cu portofelul și cu prohabul.

- Dovedește-o, șuieră el cu o privire batjocoritoare, și dacă e mai lungă decât a mea, mă pun în patru labe și ți-o sug aici, pe loc!

Tresar și îl privesc cu milă. Ce bou. Încep să râd.

- Știam eu, spun sughițând. Ce se naște din pisică soareci mănâncă. Știam.

- Ce știai, vierme? urlă el.

- Că toți francezii sunt niște poponari muiști!

- M-ai făcut muist? întrebă malacul și sare iute de pe șezlong.

- Te-am făcut muist! plusez eu pe un ton arțagos de om beat. Și ce dacă te-am făcut? Ce te uiți așa, ca boul? Nu mi-e frică de tine! Uite, te mai fac o dată: Muistule! Francez sugător de pule ce ești!

- Ești mort! decide malacul cu un calm glacial și ațintește o privire tulbure spre mine. Lasă că vedem noi până la urmă cine sugă pula. Vedem acușica. Ridică-te, javră! Sus, vierme! Ai să simți pe creștetul tău pumnul lui Jean - Louis!

- Ei, căcat! mă bâlbâi eu. E o țară... hâc... liberă! Am să mă ridic de aici când o să am eu chef.

Nu știu cum se face, dar aburii alcoolului se risipesc deodată și privirea mi se limpezește. Tare mi se pare că am sfeclit-o. Mă uit de jos în sus la francez. Nu, treaba nu e prea roz.

De fapt, chiar acum încerc să mă ridic, dar picioarele nu vor să m-ajute și pace. Somniferele naibii! Îs paralizat! Nu mai e nicio diferență între mine și-o meduză eșuată pe plajă.

Văd deja titlurile ziarelor de mâine:

„ACCIDENT GROAZNIC!

Un turist a fost găsit mort pe Plaja Libertății.

Turistul avea șira spinării ruptă în trei locuri și capul zdrobit.

Politia susține că nefericitul era beat și s-a împiedicat.

Caz închis.”

Sunt tânăr. Nu vreau să mor. O să încerc să negociez:

- Hai, Jean - Louis, prietene, las-o baltă. Era o glumă. Francezii sunt de treabă. Uite, declar oficial că francezii sunt un popor cuminte. Ok? E bine? Hai, măi, am glumit! Tu nu știi de glumă?

Bruta de francez mă privește cu ochii injectați de sânge și de whisky. E mult prea beat și turbat ca să mai audă ceva.

Îl văd cum ridică ca o pană șezlongul lui și-l face țândări între pumnii lui mari, apoi agită în mână o bucată ascuțită și mă anunță simplu:

- Pregătește-ți curul! O să-ți bag chestia asta undeva!

CAPITOLUL PAISPREZECE

Dumnezeu îmi întinde un deget

Doamne, știu c-am fost o javră cu două fețe, dar ajută-mă! Maica Ta, Hristoase, și cine o mai fi pe acolo, ajutați-mă! Mă omoară nebunul! Promit să fiu un bun creștin! Am să-mi plătesc zeciuiala la biserică și-am să merg în fiecare duminică să cânt în cor la strană! Unde ești, Doamne când am nevoie de tine!? Robul tău te cheamă!

La dracu', picioarele mele parcă-s de piatră. Somnifere mi-a trebuit?

- Știu karate! îl avertizez pe Jean - Louis cu jumătate de gură.

- Las' că-ți dau eu ție karate! Acușica îți dau! rage el și-și încordează bicepsii.

E nebun.

- Ajutooor!

Plaja e pustie. Anurat s-a cărat. Sunt mort.

Doamne, dacă Te-nduri și m-ajută și de data asta, jur că nu mai pun picătură de alcool pe limbă câte zile mai am. O să fiu sobru. O să urăsc băutura! Și pastilele! Să mă mănânce rechinii, dacă Te mint!

Picioarele mele prind brusc viață așa că reușesc să mă rostogolesc spre stânga și aterizez în patru labe. Culeg iute o mână de nisip și i-o arunc nebunului între ochi.

- Căcănarule, urlă el.

Fug în patru labe ca să-mi salvez viața. Jean - Louis rage și se repede spre mine, dar cade pe șezlongul meu ca un stejar doborât de o secure lașă. În cădere dă cu

bărbia de marginea șezlongului. E un zgomot inconfundabil de *clanț!*, de dinte pe dinte.

Deci Dumnezeu există! Tocmai a salvat un creștin din gura leului!

Pentru un scurt răgaz, pe plajă e din nou liniște și pace. Francezul ridică încet spre mine ochii. Are o privire turbure de câine lovit cu măciuca în cap.

- Cled că mi-am...

Dar ce-s prost? Nu mă păcălește el pe mine. Stau demn în patru labe la o distanță sigură de el. Îl privesc ca o fiară pentru că știu bine c-o să sară și-o să măucidă dintr-un moment într-altul.

Jean - Louis scuipă și geme. Își șterge nisipul din ochi și scuipă întruna de parcă a mâncat piper.

- Lua-te-al dlacu... de idiot! Ptiu! Mi-am muscat limba!

- Las că-ți trece, porcule! mârâi eu și înșfac de jos sticla goală.

- M-ai lo... lovit!

- Bineînțeles că te-am lovit, sugător de acadele ce ești! spun agitând sticla în aer. Am centura neagră la... hmm... la ceva. Te sparg cât ai zice pește! Nu mi-e frică de tine! Dumnezeu e de partea mea!

- E glav, geme el. Simt că e glav. Mi-am muscat-o tale de tot. Mi s-a smintit cleierul. Am văzut stele velzi.

- Vai, sărăcuțul de tine... Te doare?

- Da.

- Mă bucur, măi, pulă! Tocmai ai aflat și tu că viața nu e dreaptă. Ce să-ți povestesc...

Când văd ce gură plină de sânge îmi arată, simt că mi se ridică părul pe ceafă. Arunc sticla cât colo și mă apropiu încetșor în patru labe.

- Jean- Louis, ia scoate tu limbuța la mine. Hai, deschide gura. Așa, bravo. Mai tare. Oh, maaamă, închide-o la loc. Deci n-ai mințit! Mda... e limba... ți-ai mușcat-o puțintel.

- Alată lău? mă întreabă el speriat.

- Da' de unde. E un fleac, mint eu și simt că mă ia cu leșin.

Farmacia e-nchisă. Unde mă-sa găsesc un telefon la ora asta? Un telefon! Dacă nu sun repede la urgențe, viza aia care-mi expiră o să fie ultima mea problemă.

* * *

Doctorul thailandez i-a pus două copci pe limbă și s-a cărat. Jean - Louis e ca o cârpă. L-am lăsat să doarmă în patul meu. A gemut el cât a gemut, apoi l-a luat somnul și-a adormit cu fața în jos.

Am găsit un șezlong intact pe plajă. Am încercat să ațipesc, dar vântul m-a tot chinuit până pe la opt și ceva.

Pe la ora nouă a apărut Sfântul Anurat și am putut să fac rost de un pahar plin cu whisky. Nu, nu pentru mine. Eu m-am pocăit. Nu mai beau cât trăiesc.

Îl trezesc pe Jean - Louis și-l pun să facă gargară cu alcool, așa cum i-a recomandat doctorul.

- Jean - Louis, pe la cât ziceai că trebuie să decolezi? Că-i ora nouă.

- La unsplezece și jumătate spre Kelantan, geme el.

- Și te mai duci sau nu?

- Tlebuie, oftează el. Am un glup de tulisti germani. Mă dau patlonii afală, dacă nu melg.

- Bine. O să mergi. Hai, ridică-te! Cât facem de aici până la hidroavionul tău?

Francezul are o durere de cap de zile mari. Eu n-am nici pe dracu'. E adevărat, mă înțeapă un pic ficatul, dar asta înseamnă că încă îl mai am.

Cât despre pilot, nu prea am cu cine discuta. Geme ca porcul. Îmi explică mai mult prin semne că zona de îmbarcare e pe undeva, spre sudul plajei, la vreo doi kilometri.

Îl las să-și plângă singur de milă și trag o fugă să scot niște bani de la bancomat.

Fac un scurt popas la restaurantul thailandez. Îmi cumpăr încă un pachet de țigări și mă aprovizionez cu două sandvișuri picante, din alea cu ceapă, felii subțiri de șuncă de porc și alte porcării iuți.

- Prieten dumneavoastră plecat, mă înștiințează Anurat.

- Plecat? Unde plecat, Anurat?

- Plecat încolo, zice el și arată cu mâna.

- Francez pervers! urlu.

Predau repede căsuța, îi plătesc lui Anurat șezlongul distrus și sunt gata de drum. Ce bine că nu car o sută de bagaje după mine. Ai văzut, vameșo? Ai văzut, vaco?! Viața fără bagaje e simplă și elegantă: plătești și pleci.

Îl ajung din urmă pe nefericit și-i flutur banii pe sub nas.

- Uite, francezule, îi am! Ăștia-s. Ți-i dau după ce mă sui în avion.

Omul e un pic cam nervos și nu-nțeleg de ce. Doar i-am arătat banii.

Mergem amândoi în tăcere. Câteva minute mai târziu văd un hidroavion care plutește cuminte legat la ponton. E măricel. E mare de-a dreptul. E mama hidroavioanelor.

Până pe la zece jumate, Jean - Louis și încă un tip smolit și mărunțel verifică hidroavionul în exterior și-n interior, aduc niște pachete și câteva lădițe, șușotind ceva în thailandezo-franceză.

Mărunțelul vine lângă mine, arată spre Jean - Louis și-mi spune ceva zâmbind, apoi se apucă cu mâinile de cap și se preface îndurerat. Jean - Louis îi arată pumnul, apoi se uită sictirit spre mine:

- Banii? Unde-s banii, mon ami? Fă-mi plata.

Îi număr de față cu thailandezul opt sute de dolari. Jean - Louis îi dă mărunțelului două sute.

Gata, am rămas fără bani. Primul lucru când oi ajunge-n Malaezia va fi să caut un bancomat.

Îl întreb pe pilot:

- Când îți vine grupul de nemți?

- O să vină când o să vină. Ce ești așa de glăbit? Mai avem pân' la unșpe jumate. Ulcă sus și fă-te comod.

- Bine. Cât facem până la Kelantan cu jucăria asta?

- Aploximativ două ole. Depinde de vânt. Kelantan e frumos, ai să vezi. Olicum, mult mai flumos decât aici. Lămâi la Kelantan?

- Îhî. Marea Andaman nu-mi priește. E prea periculoasă pentru mine. Abia aștept să fac o baie în Pacific. Ce-s alea?

- Cale alea? Aha. Sunt flotoalele. Plutim pe ele în loc de loți.

- Îs mari.

- Da. Hidloavionul pe cale-l vezi e cel mai lecent apalat din clasa lui și ale unele modificăli făcute special, pe comandă. Inclusiv cabina închisă pentlu piloți. O bijutelie.

Omul nu mai pare așa de ranchiunos. Mă bucură asta.

- Deci asta faci tu de obicei? schimb eu subiectul. Zbori de la Phuket la Kelantan?

- Nu. Zbol doal acolo unde mă tlimite agenția. Iau clienții din locul A și-i duc în locul B.

- Atunci hidroavionul nu-i al tău.

- Ești plost, omule? E al agenției, zice el fără chef, apoi îmi arată cu degetul două persoane care se apropie. Uite că vin și clienții mei gelmani. Ia-ți la levedele de la Phuket. Peste două ole ai să fii în Malaezia.

Înghit în sec și mă sui în hadurghia lui plutitoare. Sper că francezul pilotează mai bine decât vorbește.

Doamne, ajută!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Manevra aia cu nume ciudat

Mi-am ales cu bună știință un scaun din spate. Am și ațipit puțin. Fie e de la somnifere, fie am avut o noapte prea grea. Fie zborurile îmi provoacă somn.

Dar acuma-s treaz și am impresia că zburăm cam de vreo jumătate de oră.

Jean - Louis îmi povestea aseară despre un grup de nemți, dar eu nu văd acolo, pe scaunele din față, decât un bărbat și o fată. Două persoane nu sunt un grup, din câte știu eu, ci o pereche.

„Grupul” de nemțalăi sporovăiesc în limba lor de baștină. Flecăreala lor m-a trezit. Dubioasă limbă.

Din partea mea, puteau la fel de bine să vorbească și-n thailandeză că rezultatul era același. Nu cunosc mai mult de zece cuvinte în germană și, cu siguranță, ăștia doi nu le-au folosit încă, pentru că nu înțeleg absolut nimic din ce le iese pe gură.

Alo! Nemțoilor! Sunt aici, în spatele vostru și sunt numai ochi și urechi. Nu-i frumos să vorbiți într-o limbă pe care n-o cunosc. Nu vreți voi să schimbați macazul de pe germană pe engleză?

Mă enervează. Se pare că drăguții de teutoni, oriunde ar călători, vorbesc doar în limba lor. Dacă-i așa, asta nu poate să însemne decât un singur lucru: că sunt prea leneși ca să învețe alte limbi străine.

Da, e clar: germanii sunt un popor de leneși și puturoși și... și nepoliticoși.

Fata vorbește ceva mai puțin, dar tipul de lângă ea are un chef de vorbă de zile mari. Nu-i tace gura deloc. Mă-nțeapă iar ficatul.

Tipa întoarce capul pentru o clipă și se uită direct spre mine, însă el, un bărbat rotofei de vreo 50-55 de ani, nici nu mă bagă în seamă.

Oare ce-o fi găsit fata asta tânără la moșul ăsta? Este evident că sunt împreună. Un cuplu atipic.

E drept că nu se țin de mână și nu se pupă, dar sunt convins că tipa de 25 de ani e iubita grasului enervant de 55 de ani. Treizeci de ani diferență?

Bleah! E de-a dreptul scârbos.

Probabil că pe el îl excită teribil diferența asta. O relație de genul tătuc - fetiță. Probabil că asta nu-i ceva nou prin Thailanda. Desigur, au călătorit până aici, la celălalt capăt al lumii ca să se simtă mai feriți de ochii lumii.

Ei bine, dragilor, ochiul lumii e larg deschis aici, la doar trei rânduri mai în spate.

Fata mai este și minionă pe deasupra și-i exagerat de slabă chiar și pentru o minionă. Prin contrast, iubi al ei este destul de corpulent, are o burtă proeminentă și mai e și chel.

Nemțoaica asta tânără are cei mai negri ochi pe care i-am văzut în viața mea. Par doi cărbuni așezați pe o față fină și netedă de culoare albă ca laptele. Sau ca varul.

Părul ei e tuns scurt, îi ajunge doar pân' la umeri. Firele au culoarea spicelor de grâu.

N-am o slăbiciune deosebită pentru minione. Nici nu-mi plac, nici nu-mi displac. Nici nu le văd de obicei. Mi se par niște ciudățenii ale naturii și le evit. În anii mei buni, când ieșeam la vânătoare de fuste, totdeauna am apreciat femeile solide, bine construite, cu un piept dezvoltat și un fund mișto făcut special de Dumnezeu ca să ai pe ce să pui mâna.

Dar fata asta mică nu are nici fund, nici țâțe... e un fel de femeie-copil. Prea matură ca să fie copil, prea mică și fragilă ca să fie numită femeie.

Consider că „grupul” de nemți nu mă interesează. Capitol închis.

Hmm... o țigară. Oh, da! Pipăi nerăbdător pachetul din buzunar. Găsesc și bricheta.

Mor să fumez chiar acum o țigară, dar mi-e nu știu cum să le cer lor voie să fumez. Nu vreau să cer nimic de la satirul din față și de la nimfa lui.

Nimfa pare un pic supărată sau, poate, lipsită de chef. Îi răspunde moșului doar cu „Ja” și „Nein”.

Poate că-i supărată, poate că-i tristă... Poate că-i un soarece de bibliotecă și nu apreciază călătoriile. El a lăsat-o să stea lângă geam, dar ea nici măcar nu bagă în seamă cerul superb de dincolo de hublou.

Normal că-i tristă. Și eu aș fi trist, dacă ar trebui să mi-o trag cu moșnegi pe bani. Oh, da, cred că aș fi teribil de trist.

Încerc să mi-o imaginez sărutându-l pe burtosul de lângă ea, băgându-i limba în gură și cățărându-se pe el ca o pisică, dar - cumva - imaginea e prea scandaloaasă ca să se formeze clar în mintea mea.

Unde-i punga aia pentru rău de avion? Îmi vine să vomit. Călătoresc cu un pilot alcoolic, o curvă mică și un satir burtos.

O țigară... Nu, nu pot să scot țigara și să le cer voie s-o aprind. Pur și simplu nu pot. Am și eu demnitatea mea de fumător. Simpla idee de a relaționa cu mizerabilii ăștia doi îmi provoacă acum un rău aproape fizic.

Fata întoarce iar ochii spre mine și mă privește lung. Parcă mi-ar citi gândurile.

Nu te mai uita așa la mine cu ochii tăi de cărbune. Ok? Nu sunt eu cocota din avionul ăsta. Tu ești!

Am zis să nu te mai uiți, arătare mică și afurisită. La naiba, jos privirea!

Cedez eu primul și mă uit în altă parte. Ființa asta are o privire ciudată. Mă bucur că mai am doar o oră și scap de amândoi.

Trebuie să fumez! Trebuie, altfel mor! Vreau nicotină!

Mă ridic brusc. Pășesc repede printre scaune și deschid ușa mică de la carlingă. Intru peste un Jean - Louis plictisit.

- Jean - Louis, prietene, te mai doare limba? Pot să fumez o țigară aici?

- Fumează și două. Fumează cât poțtești.

Îmi aprind o împuțită de Marlboro și trag fumul adânc în piept. Suflu încet fumul spre tavan. Fericire la superlativ! Mă înmoi ca o cârpă.

- Jean - Louis, spun amețit, n-ai văzut tu pe acolo, prin Malaezia, țigări de foi cu aromă de fructe? Am vreo unsprezece zile de când tânjesc după o țigară cu aromă de cireș.

- Nu mă pliceș la din astea. Nu m-am atins de țigăli în viața mea.

- De ce?

- Mi s-a spus că cine fumează va muri de tânăr și am luat-o de bună.

Țigara e dumnezeiesc de bună, dar îi lipsește ceva.

- N-ai din întâmplare ceva de băut pe-aici? întreb timid.

Deodată mă sperii. Apoi mă-ngrozesc. Nu-mi vine nici mie să cred ce-am spus. Parcă jurasem ceva Cuiva aseară. Mă uit în jur înspăimântat. Dumnezeu e bun. Încă nu m-a trăsniț.

- Sau, mai bine, lasă! spun repede.

- Te rog, nu-mi pomeni nimic despre băutura, se strâmbă Jean - Louis. Mi-e greață și mă doare capul de înnebunesc.

Răsuflu adânc și-mi spun încurcat că Dumnezeu nu mă poate pedepsi pentru un jurământ făcut de frica francezului și-a morții. Ȃla nu-i un jurământ valabil.

Și, oricum, EL nu este răzbunător. EL știe bine câtă nevoie am de o gură de băutura. E dimineață și trebuie să mă dreg un pic.

Iartă-mă, Doamne! Tu ești bun! Tu mă-nțelegi! Știi cât de mult Te iubesc.

Numai o gură de băutură și gata. După aia mă las.

- Dar nu pentru tine ceream, pilotule. Pentru mine. Doar nu-ți imaginezi că aș fi în stare să ofer ceva de băut cuiva aflat la manșa unui avion! Nu, domnule, întâi aterizăm și abia după aia îți fac cinste.

- Te rog, nu mă fă să vorbesc, se plânge el. Mă doare limba de fiecare dată când vorbesc.

- Probabil te-a blestemat tipa cu păsărica largă.

- Nu-mi mai aminti nici de ea, oftează el.

- Deci nu ai nimic de băut în cabină?

- Nu.

Fir-ar al naibii! Ce fel de pilot e ăsta?

Oftez cu năduf. Termin țigara și-mi despachetez tacticos un sandviș. Jean - Louis îmi aruncă o privire uimită.

- Sandviș? tresare el. Ești plin de surprize în dimineața asta.

- Dacă nu te-ar durea așa de tare limba, mai că ți-aș da și ție o bucățică. Îs tare bune. Ia miroase tu un pic aici. Vezi? Cu ceapă și cu porc. Dar tu nu poți, că te doare limba, așa c-am să le mănânc eu pe amândouă.

Pilotul întinde mâna.

- Da, mă doare, dar dă-l încoa'. Îmi chiorăie și mațele de foame. Nimeni nu poate trăi numai cu trăscau.

Îmi termin sandvișul și-mi aprind altă țigară. Îl privesc pe Jean - Louis cum mănâncă cu grijă, geme și iar mănâncă.

- Cât mai avem? întreb. O oră? Două?

- Dar ce te grăbești, așa? răspunde el fără chef. Ia-o încetișor. O să facem un mic ocol. Asta o să ne întârzie un pic. Trebuie să verific ceva pentru agenție și, după aceea, gata. Ajungi oricum. Nu contează timpul.

Mă uit pe rând la toate cadranele de pe tabloul de bord al avionului și nu-nțeleg absolut nimic.

Unde-i schimbătorul de viteze? Unde-i pedala de frână? Unde-s ambreiajul și accelerația?

O fi având marșarier?

- Jean - Louis, dă-mi și mie un pic să țin de volanul ăsta. Mi-ai promis că o să pilotez și eu.

Înghite cu greu din sandviș, apoi îmi explică că avionul este setat pe pilot automat.

- Faină meserie mai ai și tu, Jean - Louis. Te sui în avion, decolezi, pui pilotul automat și gata. Ce indică ceasul ăla?

- Care ceas? Ah, ăla? Arată viteza aparatului față de sol. Acum mergem cu 130 de noduri pe oră, răspunde el mestecând.

Habar n-am ce-s acelea noduri, dar nici nu prea cred că-mi pasă.

- Și celălalt ceas?

- Înălțimea la care zburăm acum. Avem o altitudine de 8.000 de picioare.

Noduri? Picioare? Care tâmpit a inventat prostiile astea? Țștia nu folosesc sistemul metric în aviație?

- Cum adică 8.000 de picioare? spun supărat. Vorbește omeneste! Cât înseamnă asta?

- 2.500 de metri.

- Aha! fac eu supărat. Și de ce nu spui așa? Ce mă iei cu „noduri”? Mda... va să zică zburăm la o înălțime de doi kilometri și jumătate. Plictisitor! Data trecută am zburat la 11 kilometri altitudine. Știi ceva, Jean - Louis? Credeam că urmează să facem ceva manevre, viraje, niște treburi interesante, dar tu-mi vorbești numai de noduri, de picioare, de pilot automat și alte rahaturi. Nu prea cred că mai am chef să pilotez.

- Dar nici nu te lăsam, spune el râzând încetișor și înghițind cu poftă o bucățică de ceapă cu sos picant.

Fac ochii mari și-l privesc mirat. Cum adică? Ce-i asta? Doar mi-a promis, nu?

Francezul tușește și o bucățică de sandviș zboară din gura lui. O culege cu degetul de pe unul dintre ceasurile alea, o bagă înapoi în gură și o mestecă liniștit.

- Cu pilotatul nu e de joacă, mon ami, explică el calm. Pot să-mi pierd licența fie și numai pentru că te-am lăsat să fumezi în carlingă. Cât despre pus mâna pe

manșă, nici nu mai discutăm. Știu că ți-am promis, dar asta a fost ieri și ieri eram beat. Azi nu mai sunt beat. Poți să atingi manșa doar peste cadavrul meu.

- Asta se poate rezolva ușor, spun eu prefăcându-mă supărat.

Dar adevărul este că nu sunt deloc supărat. Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Dacă simpla idee de a pilota mă emoționează în halul acesta, e mai bine s-o las baltă. Probabil că nu-s făcut de Dumnezeu pentru meseria de pilot.

- În fine, zic. Hai să vorbim despre altceva. Care-i treaba cu ăia doi de colo?

- Care să fie? Doi oameni ca toți oamenii, zice el și ridică din umeri. Turiști.

- Că sunt oameni am putut să constat și eu. Nu le-a tăcut gura nicio clipă. Mai ales lui. El este vorbărețul. Ea pare mai normală, dar iubitul ei parcă are logoree.

- Vrei să spui taică-su'.

- Ăla-i taică-su'?

- Cred că da. Așa cred.

- Pe ce te bazezi?

- Nah, nu le știu arborele genealogic. Mi-au arătat doar biletele și atât. Eu zic că-s tată și fiică. Sută la sută.

- Așa mă gândisem și eu, bâigui. De altfel chiar seamănă unul cu altul. Ca două picături. Asemănarea este izbitoare. Totuși, de dragul discuției, de unde știi că acela e taică-su'?

- Nu știu, măi. Am presupus. Nu scrie în fișa postului meu să-i trag de limbă pe afurișii de turiști. Eu doar îi iau de unde mi se spune și îi duc unde mi se spune. Punct.

Dacă pilotul are dreptate și ăia doi sunt tată și fiică, înseamnă că eu am o problemă. Da, am o minte teribil de murdară! Ce porcărie!

Îmi aprind o nouă țigară, mă întorc spre dreapta și privesc distrat pe hublou la întinderea albastră de sub

noi. Care va să zică, așa arată Pacificul. Acum nici două săptămâni îmi dărdăia fundul de frig și mă certam cu administratorul blocului să nu-mi taie apa, iar acum zbor cu hidroavionul și privesc Pacificul.

Doamne, cât e de minunat să ai bani!

Nu știu ce mare brânză puteam face prin Europa cu banii luați de pe un amărât de apartament, însă prin locurile astea, de la marginea hărții, câteva zeci de mii de dolari înseamnă un an de Paradis.

Ce fraier am fost că n-am venit aici mai repede. Dacă o să găsesc casă și masă în Malaezia la un preț mai mic decât în Thailanda, atunci cele 379 de zile de huzureală o să se prelungească mult și bine. Poate 500 de zile. Poate 600.

Da, Tiberiu, lasă-i pe europeni să stea cât poftesc în Europa lor friguroasă și poluată. Eu de azi încolo voi fi malaezian. Îmi fac rost și de cetățenie malaeziană.

Iar dacă termin banii... mă însor cu o malaeziană bogată și s-a rezolvat. Sunt european, sunt alb... toate femeile din Malaezia vor fi topite după mine.

Mă cuprinde o stare plăcută de moleșeală. Visez cu ochii deschiși la viitorul meu luminos.

Privesc minute în șir pe geam, dar nu reușesc să găsesc nicio diferență între Oceanul Indian pe care l-am lăsat în urmă și oceanul Pacific de sub noi. Chiar nicio diferență. Tot apă. Tot albastră. Am senzația vagă că tocmai am aruncat pe apa Sâmbetei 800 de dolari.

Îi spun peste umăr:

- Jean - Louis, șmechere, unde-s peisajele alea superbe despre care-mi tot vorbeai? Că eu nu văd decât apă și iar apă. Ha? Jean - Louis?

Jean - Louis tace ca un înțelept în spatele meu, așa că nici eu nu mă sinchisesc de el. Apoi aud un horcăit și întorc capul. Pilotul are fața vânătă.

Sar brusc de pe scaunul meu și-l privesc îngrozit cum se zbate.

- Jean - Louis?! Ce... Jean - Louis, ce ai?

Îl scutur de umăr și omul îmi aruncă o privire sticloasă. Are gura larg căscată și horcăie. Ridică cu greu un braț și-mi face semn spre ceafă.

Înțeleg imediat: tâmpitul s-a înecat cu o bucată de sandviș. Îl lovesc cu palma peste ceafă și amărâțul cade ca o cârpă de pe scaun. Se-ntinde cât e de lung pe podea.

Dumnezeule mare, cum se face manevra aia cu nume complicat? Aia... pentru cei care se sufocă cu măslina... cum pizda mă-sii îi zice?

- Jean - Louis!

Îi deschid gura, îi bag repede degetul pe gât și timp de un minut fac tot ce-i omeneste posibil ca să-i scot din gură porcăria aia de șuncă sau ceapă sau ce-o fi, dar nu găsesc absolut nimic.

Îl lovesc iar cu palma peste ceafă. Nicio reacție.

- Jean - Louis, omule, nu te lăsa! strig în urechea lui. Luptă! Fă și tu ceva! Trezește-te! Deschide ochii, omule!

Acum nici măcar nu se mai zvârcolește. Îmi aplec urechea în dreptul gurii lui. Nu aud respirația.

Cred că Jean - Louis este mort. Nu sunt chiar sigur, dar așa mi se pare. Îi palpez gâtul cu două degete, așa cum am văzut prin filmele polițiste și, la fel ca-n filme, n-are niciun puls.

Sunt ud learcă de transpirație. Mă apucă un tremur ciudat.

Mă ridic în picioare cu privirea atintită spre trupul de jos. Mă uit atent. Timpul trece, dar eu nu observ nicio reacție în afară de bâțâiala mea.

Îi deschid un ochi și pupila nu reacționează deloc la lumina. Exact ca-n filme!

Înțeleg brusc. Stau lângă un mort.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Plânsul e frate cu râsul

Arunc o privire pierdută în jur.

Nu pricep absolut nimic din toată adunătura asta de ceasuri și de cadrane de la pupitrul de zbor. Recunosc doar indicatorul cu altitudinea și pe cel cu viteza de zbor. Sunt ușurat să văd că afișează constant aceleași cifre. Asta înseamnă un singur lucru: că pilotul automat își face treaba.

Ciulesc urechile și ascult cu atenție. Motorul din dreapta toarce destul de uniform. Motorul din stânga e la fel de cuminte. Dar până când? Probabil până se termină combustibilul! După aceea...

Praful s-a ales din visurile mele. Însurătoare în Malaezia? Ha! Să zic mersi dacă ajung jos într-o singură bucată!

Viața mea s-a terminat. Sunt doar un om mort care încă mai respiră și încă se mai mișcă.

Mi-e limpede: sunt la fel de mort ca Jean - Louis întins aici pe podea.

- Ah, amărățule, șoptesc eu. M-ai nenorocit. Ne-ai nenorocit pe toți! Trebuia tu să mănânci și să vorbești în același timp, nu-i așa, idiotule mare cât ușa?! Spune! Dar spune odată în pizda mă-tii! Vorbește! Hai, ridică-te de jos și mai spune-mi încă o dată că „*merg la sigur*” cu tine! Așa te laudai! Ridică-te de jos, bețiv nenorocit ce ești, și explică-mi cât de sigur este zborul cu avionul!

Mă așez lângă Jean - Louis.

Sunt un om terminat! Sunt un om... stai așa! Stai un pic, Tiberiu! Oare pilotul automat nu este destul de deștept ca să poată ateriza singur? Doar e... automat. E un robot inteligent, nu?

Dacă știe să țină aparatul în aer, înseamnă că ar putea știi și alte chestii. Poate că au mai fost cazuri din astea. Poate au mai murit și alți piloți în timpul zborului.

O pulă! Aia aveau copiloți. Mă uit supărat la francez și șoptesc exasperat:

- Jigodie, da' trezește-te odată! Nu-mi fă asta!

Știi sigur că există manevra aceea cu nume ciudat... Hemliș Himles... cum naiba? Am uitat numele, dar am văzut la televizor cum se face. Merită să-ncerc.

Îl cuprind repede pe Jean - Louis și încep să îi apăs pieptul ritmic. Cred că așa se face. Am văzut cândva un film documentar cu mai multe metode de resuscitare, dar poate nu l-am vizionat suficient de atent. După minute bune de muncă, rezultatul e zero și eu sunt lac de transpirație.

Renunț la manevre și încep să îi fac respirație gură la gură. Nimic! Și, pe deasupra, gura francezului mai și pute. Cred că mă las păgubaș.

Îl apăs din nou pe piept cu ambele palme împreunate, așa cum am văzut în filmul acela. În cele din urmă, se aude un pârâit sec de oase rupte și mă opresc speriat.

- Băga-mi-aș!

Îmi vine să plâng. Mama ei de aviație!

Aș plânge, dacă n-aș fi atât de speriat. Mi-e atât de frică, încât nu mai știu ce să fac. Îl ridic pe nefericit de umeri și-l scutur disperat:

- Scoală, domnule „*Sunt cel mai tare pilot cu cea mai mare pulă*”! Degeaba ai mădularul până la genunchi, dacă ești mort! Revino-ți! Te rog eu, Jean - Louis, trezește-te!

Oare să-i mai fac respirație gură la gură? Exclus. Grozav îi pute gura. Și, pe deasupra, mai e și bărbat.

Doamne, cât de mult îl urăsc pe pilot. L-aș bate de l-aș rupe, dacă n-ar fi deja mort.

- Știi ceva, Jean - Louis? Află că mă bucur că te-a lăsat baltă curva ta. Sunt de-a dreptul încântat, ticălosule! Din cauza ta ne-am dus cu toții pe copcă! De

ce nu m-ai lăsat să-mi duc traiul liniștit pe plaja mea? De ce, de ce, afurisitule? De ce a trebuit să apari tu exact când eram mai fericit, diavole?! De ce să mor și eu? De ce? Sunt tânăr, 'tu-ți morții mă-tii!

Lacrimile îmi țâșnesc pe neașteptate și nu mă obosesc să le opresc. Plâng ca o muiere. Of, viață crudă... Nu știu dacă sunt lacrimi de frică sau de ciudă, dar plânsul mă răcorește și-mi face bine. Mă mai calmez.

Privesc în jos spre trupul chinuit și vederea morții îmi transmite o stare adâncă de liniște. Da. Calm. Liniște. Încep să mă simt ca atunci când m-am îndopat cu pastilele Anei.

Mă simt exact ca atunci, dar fără să fi luat nimic. Moartea este cea mai bună pastilă împotriva depresiei.

- Foarte bine. Dacă trebuie să mor... o să mor, șoptesc calm și m-așez pe scaun. Ei, chiar și un final stupid, tot final este. Uite-așa se termină viața lui Tiberiu.

Mă uit cu milă la amărâțul de francez. N-am o lumânare pentru el, dar poate că s-ar cuveni să spun totuși ceva... vreo două vorbe.

- Ziditorule, șoptesc, ai milă de robul Tău, Jean - Louis, care azi pleacă... ăăă... acolo unde nu este nici întristare, nici suspin. Trimite-l în loc luminat, ăăă... cu verdeată și... cum pizza mă-sii era mai departe? Iartă-mă Doamne, dar nu mai știu. Amin!

Fac semnul crucii deasupra mortului. Îi închid frumușel fiecare ochi și apăs un pic mai tare ca să rămână închiși.

- Ei, acuma nu mi-o lua în nume de rău, omule. N-am nimic cu tine, Jean - Louis. Odihnește-te-n pace! Eu unul te iert. Sper să te ierte și Bunul Dumnezeu. Probabil că te vor ierta și amărâții ăia de dincolo care stau și vorbesc liniștiți și n-au habar că li s-a terminat ața din papiotă.

Pufnesc în răs. E un răs nervos, scuturat. Conștientizez brusc că eu sunt unicul vinovat. Eu, nu pilotul.

Am jurat ieri că nu mai beau și acum câteva minute am cerut ceva de băut. Dumnezeu nu bate cu bâta. Caz închis.

Dar cu ce-s vinovați ceilalți? Mă gândesc la fețele pe care le vor face cei doi când am să le dau marea veste. Mă apucă un râs nervos. Pur și simplu nu mă pot abține. Trebuie, ha, ha, ha... să le dau vestea! Ha, ha! Cea mai mare veste dintre toate!

Da, să vezi ce moace lungi vor face. O să le joace ochii în cap de bucurie. Se vor uita întâi unul la altul și, după aia, să te pui pe râsete. O să râdem toți trei până când o să ne prăbușim în Pacific! Ce glumă bună!

- Ha, ha, ha! Râzi și tu, Jean - Louis! Hai, râzi, 'tu-ți ceapa mă-tii! Hi, hi... ce glumă bună ne-ai făcut!

Mă țin cu mâinile de burtă și râd până mi se face rău, apoi încep să plâng. Mă dor fălcile. Hi, hi, ce mă dor fălcile! Îmi trag câteva perechi de palme și reușesc să mă liniștesc.

Stop! Gata cu gluma. Îmi șterg lacrimile de pe obraz și-mi masez fălcile. Sper că am revenit cât de cât la aspectul meu firesc pentru că nu vreau să arăt ca un dement când voi merge dincolo să le spun Marea Veste.

Nu, nu trebuie să fiu dur cu ei. O să fiu delicat... simțitor, prudent. Am să le dau vestea încetul cu încetul, am să îi pregătesc. Am să fiu blând ca un duhovnic. La naiba, nu folosește nimănui dacă îi sperii.

- Totuși, nu știi nici măcar o boabă în germană, șoptesc în timp ce deschid ușa. Cunosc doar vreo zece cuvinte. Eh... nu-i nimic! Am să le explic prin semne!

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Pușcăriile din Malaezia îmi fac cu ochiul

Ies din carlingă și închid binișor ușa în urma mea.

Cei doi sunt la numai câțiva pași. Nici măcar nu-i nevoie să tușesc sugestiv ca să le captez privirile. Deja și neamțul, și nemțoaica mă privesc lung de parcă aș fi scos nasul dintr-un cavou, ceea ce nu-i prea departe de adevăr. Suntem într-un coșciug zburător.

Îi salut pe amândoi și dau din cap zâmbind. Nicio mișcare din tabăra cealaltă. Doar patru ochi care mă cercetează fără să clipească.

Mă întreb cum mă-sa se spune în germană „*O să ne ia dracu' pe toți*”?

Na, acum de ce taci ca mutu', Tiberiu? Zi ceva.

Tare mi-ar mai fi plăcut să vorbesc cursiv limba lui Goethe ca să pot comunica mai ușor cu amărății ăștia doi. Plutește în aer o tăcere de gheață. E un pic stânjenitor. Fir-ar ea să fie de barieră lingvistică!

Probabil nu arăt minunat, dar mă simt liniștit și împăcat cu soarta. Sper că asta se transmite de la mine spre ei. Ce nevoie mai e de cuvinte?

Oricum... o să încerc să fiu prietenos. Oare în astfel de momente se pot lega prietenii trainice?

- Ăăă... salut, zic. Eu... am fost până în carlingă. Le fac semn din mână și arăt spre ușa din spatele meu. Carlingă? *Comprende*? Îmi pare tare rău că nu cunosc limba voastră, oameni buni. Dacă știam germană, v-aș fi spus cât de complicat este să conduci o drăcie de avion ca acesta. O grămadă de butoane și de ceasuri.

Neamțul cel grăsun se holbează la mine. Arată tare aiurea cu chelia lui. Da, bărbații cu chelie arată ciudat. Doamne, te rog, ajută-mă să nu chelesc niciodată.

Dar ce se uită aceștia doi așa la mine? Mă enervează. Poate au impresia că-s nebun.

- Nu-s nebun! Îi anunț cu o față încruntată.

Tipul tușește, apoi spune într-o engleză cursivă:

- N-a zis nimeni așa ceva, domnule.

- Eee! exclam vesel. Ia te uită, deci știți și voi engleză! Foarte frumos! Minunat! Puteți deci să-l citiți pe Shakespeare în original.

Ăla mut. Se holbează la mine și tace ca peștele-n farfurie.

- Și, dacă tot veni vorba despre citit, continui cu speranță în glas, știe careva din voi doi să citească indicatoarele și ceasurile unui avion? Adică... ați făcut vreunul cursuri de pilotat avioanele?

- Nu, răspunde el clipind des.

Tușesc ca să-mi dreg vocea. Simt că mă ia cu răgușeală.

- Mă gândisem eu că nu. Bineînțeles că nu. Nici eu n-am făcut. Ce coincidentă! Ca să vezi... avem multe chestii în comun. Eu știu engleză, voi știți engleză. Eu nu știu să pilotez un avion, voi nu știți să pilotați un avion. Am putea fi prieteni la cataramă, nu? Apropo, pe mine mă cheamă Tiberiu.

Fata și bărbatul se uită unul la altul, apoi amândoi spre mine.

- Nu sunt sigură că înțeleg, spune fata încet. S-a întâmplat ceva?

- Ei, nimic, nimic. Ziceam și eu așa. Îi privesc și le zâmbesc plin de voie bună. Încă o întrebare și, după aia, chiar că nu mai spun nimic, ok? L-ați cunoscut pe Iisus până acum?

Dacă am vrut să le captez atenția, se pare că de data asta am reușit.

- L-am cunoscut, desigur! răspunde el. Suntem amândoi catolici.

- Bravo, frumos! Domnule, dați-mi voie să vă mai felicit încă o dată pentru engleza dumneavoastră. E impecabilă. Știți... engleza este limba... viitorului.

Mă uit distrat la el. Care viitor? Adevărul e că mă bucur că o să moară. Ce nemernic! Băi, neamțule... Ai știut tot timpul engleză, dar nu m-ai întrebat nici măcar cât e ceasul. Meriți să mori pentru că ești arrogant și prost crescut. Da, meriți. Și tu, și mâța aia care stă lângă tine.

- Dar nu înțeleg ceva, spune el.

- Ce anume? întreb curios.

- De ce doriți să vorbim despre Iisus?

- Păi... de ce? De ce, de ce? Așa... fără un motiv special. Facem și noi un pic de conversație. Poate ne lămurim despre... viața de apoi. Dacă există, dacă nu există... Chestii din astea.

Nemții se uită din ce în ce mai încruntați la mine. Al naibii să fiu dacă înțeleg de ce s-ar încrunta cineva la o discuție despre Iisus.

- Prietene, spune omul rece, mulțumim frumos pentru intenție, dar eu și domnișoara L-am cunoscut deja de Iisus.

- Încă nu, spun rânjind. Încă nu, dragilor. Practic, niciunul dintre noi nu L-a cunoscut încă. Dar pilotul, și arăt cu mâna spre ușă, L-a cunoscut cu siguranță. Personal și direct. Chiar acum stă de vorbă cu Iisus.

Tipul schimbă o privire rapidă cu fata, apoi - așa burtos cum e - face un salt și înaintează iute spre ușă de la carlingă.

- *Mann ist tot!*¹⁸ strigă el.

- Bingo! spun râzând. Astea sunt trei dintre cuvintele pe care le știu în germană. Da, prietene, omul este

---

18 Omul e mort! (lb. germană)

„tot”. Adică e mort! Este *Kaputt!* ¹⁹(hopa, ăsta e-al patrulea cuvânt).

Neamțul fuge spre coada hidroavionului și revine iute cu o valiză mică. Se așază lângă Jean - Louis și îi ridică tricoul, apoi scoate din valiza aceea un... hmm... un stetoscop. Îl ascultă pe mort, îl pipăie, îl mișcă.

Fata se uită lung spre mine, apoi se ridică și merge și ea în carlingă. Deși sporovăiesc amândoi în germană, de data asta știu exact despre ce discută.

- Inutil, spune neamțul. E mort.

- Da, e kaputt rău de tot, confirm senin de pe locul meu din spate. Hi, hi!

Grasul se uită urât la mine și-mi spune apăsând fiecare cuvânt pe rând:

- Ce-ai făcut cu omul acesta? Are cel puțin două coaste rupte.

- Posibil. De fapt, probabil! Da, cred că i-am rupt niște coaste.

- Dar de ce râzi? mă întreabă fata speriată.

Îi răspund cu sinceritate:

- Uneori am reacții inverse. Râd când ar trebui să plâng și... și invers. Mi se întâmplă mai ales atunci când mor piloții din avioanele în care sunt și eu. Dar cred o să-mi treacă foarte repede și râsul și plânsul. Zborul ăsta mai durează mult.

- Sunt doctor și am să depun mărturie la aterizare! mă amenință neamțul. Îți promit eu, isprava asta n-o să rămână așa!

Măi să fie! Nu mă gândisem la ipoteza asta. Să știi că neamțul are dreptate! La prima vedere, una superficială, se pare că l-am omorât pe francez. Clipesc mirat. Oare cum arată pe dinăuntru o pușcărie din Malaezia?

Îi răspund fără chef:

- Ai spus „la aterizare”, doctore? Bravo, ai pus punctul pe i! Îți vând un pont: mortul de acolo, de pe

---

19 terminat, distrus (lb. germană)

podea e cea mai mică problemă pe care-o avem. Asta în schimb – și-i arăt panoul de control al avionului – e o problemă mare cât casa. Știi de ce? Pentru că niciunul dintre noi n-a avut bunul simț să ia lecții de pilotaj. Chiar așa! Oare cât timp poate să zboare o drăcie din asta înainte să... să se oprească... motoarele.

Fata spune calmă cu ochii pe ceasul telefonului mobil:

- Am plecat din Phuket la ora 11.30. Trebuia să ajungem la destinație în două ore și un sfert, adică pe la 13.45. Acum este ora 13 și șapte minute.

- Deci?

- Deci mai avem 38 de minute.

- Extraordinar! exclam făcându-mi cruce. Bravo! Asta numesc eu precizie germană. Înseamnă că avem suficient timp să ne facem rugăciunile și să ne dictăm unul altuia testamentele. Doctore! Tu o să ai mai mult de muncă. Trebuie să scrii și o declarație pentru poliție. Totuși, de dragul adevărului, îți spun cu mâna pe inimă: pilotul a murit din cauze naturale, înecându-se cu o bucată de sandviș. Poți să mă crezi. Eram de față.

- Eu te cred, spune repede fata. Acum ajutați-mă amândoi să cărăm cât mai multe obiecte spre coadă. Dacă ușurăm cât de mult putem botul avionului, câștigăm câteva minute de zbor în plus.

Logica fetei pare fără cusur. Cărăm repede spre coadă tot ce se poate căra. La final, eu și doctorul îl înșfăcăm de mâini pe Jean – Louis și-l aruncăm ca pe un sac de cartofi peste grămada de bagaje.

- Cât mai avem? o întreabă neamțul pe fată.

- 29 de minute.

- Ok, zic, am terminat cu asta. Poate mai are cineva o idee constructivă. Idei, idei, idei. Unde-s vestele de salvare?

Le găsim. Ne echipăm cu ele. E prima dată când văd de aproape o vestă de salvare. Fiecare dintre ele are un buzunărel mic în stânga sus, o lanternă și-un fluier din

plastic legat cu un șnur. În partea de jos au două cilindre metalice și două corzi.

Privesc desenele de pe vesta galbenă și pricep că trebuie să trag de corzi, așa că trag ambele corzi deodată și - *puf!* - mă umflu ca un arici.

- Nu așa se face, îmi spune doctorul. Ce-i cu tine? Trebuia s-o umfli când ajungi în apă, nu acum.

- Știu, doctore, dar când o să lovim apa cu o mie de kilometri pe oră, vesta umflată o să mai amortizeze ceva din șoc.

Mă privește cu milă.

- Zici tu? Corpul omenesc conține peste 80% apă. Dacă o să avem o viteză prea mare, la impact o să explodăm ca niște roșii coapte, indiferent dacă ne lovim de apă sau de beton.

- Serios? Îngaim alb la față. Asta sună cam aiurea. Am altă idee atunci: propun să reducem viteza avionului. Oprim motoarele, scădem viteza și așteptăm să coborâm încetșor până pe la vreo cincizeci de metri, după care sărim din avion.

- Nein! Ai văzut vreodată cum lovește apa o piatră șlefuită? Dacă sărim, exact așa o să pățim și noi. Exclus. Dar dumneata poți să sari, dacă ai chef, adaugă el repede.

- Asta-i culmea! spun iritat. Indiferent ce idee aș avea, zici că nu e bună. Gata, eu unul am terminat-o. Nu vă mai bazați pe mine.

- Suntem mult mai protejați dacă rămânem aici, în interior, spune fata. De altfel, după impact, este foarte important să rămânem cât mai aproape de aparat.

- De ce?

- Pentru că orice avion are un transponder.

- Aha! Cum de nu m-oi fi gândit la asta? Să stăm cât mai aproape de transponder, bună idee! Ăă.. ce-i ăla transponder?

- Un aparat. Emite semnale radio către turnul de control. Cu ajutorul semnalului radio ne vor găsi echipele de salvare. Cel puțin așa cred.

- Și pun pariu că există și o cutie neagră, o completez eu. Doctore, îi zic și mă întorc spre el, când vor recupera ăia cutia neagră din burta rechinilor și vor asculta înregistrarea din cabină, ai să-ți dai seama că nu am omorât pe nimeni și-mi vei cere scuze.

- Nu prea cred că hidroavionul acesta are cutie neagră!

- Ba da, doctore, toate avioanele au! Și dacă tot e vorba să găsim un criminal, eu cred că dumneata ești criminalul.

- Eu? explodează doctorul.

- Ba bine că nu! De unde era să știu că ești doctor? Tot timpul ai vorbit doar în germană și eu nu înțeleg germana.

- Și, mă rog, ce doreai să fac?

- Puteai să te prezinți în engleză de la bun început: „Alo, bună ziua, mă cheamă Fritz și sunt doctor! Am o grămadă de diplome și de specializări în medicina umană și, mai ales, oameni buni, știu să acord primul ajutor!”. Dar nu ai făcut-o, deci ești un criminal!

- Asta-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o în viața mea! pufnește el. Trebuia să ne chemi repede atunci când ai văzut că se sufocă.

- Nu mi-a venit în cap! Dar, dacă știam că ai stetoscop și bisturiu la tine, te-aș fi chemat. Hai, nu mai încerca să te eschivezi, ai să împarți celula cu mine!

- Terminați amândoi, spune fata. Încetați!

- Dar, Eva, nu auzi ce aberații spune omul ăsta?

Aha. Pe slăbăciune o cheamă Eva. Drăguț nume.

- Mai avem doar 17 minute, spune ea. Mă duc în carlingă și încerc să contactez pe cineva prin radio. Trebuie să existe un radio.

O avertizez:

- Ai grijă să nu dezactivezi pilotul automat! Dacă te apuci să tragi în sus și-n jos de manșă, nu mai trebuie să ne facem griji cu planul de pensie.

Fata dispare în carlingă, iar eu rămân cu doctorul și cu Jean - Louis, căruia îi ridic tricoul și îi acopăr fața vânătă ca să nu i-o mai văd. Apoi mă întorc spre doctor și-i spun:

- Uite, îți întind mâna! Vreau să ne despărțim în relații bune. Nu-s ucigaș. O să-ți confirme și Jean - Louis peste câteva minute.

- Poate că nu ești un ucigaș, dar ești sonat rău! spune el strângându-mi fără chef mâna.

- Știi ceva? Țip. Mă enervezi! Tu chiar vrei să mă trimiți să vizitez pușcăriile din Malaezia?

- Sper din toată inima că ai să le vezi, da!

- Neamț afurisit! Ce interes am eu să-mi omor propriul pilot în plin zbor?

- Sinuciderea, răspunde el tăios. Pari un pic cam... deranjat aici, la etaj! Îmi arată el cu degetul la tâmplă. Te holbezi la oameni, vorbești despre Iisus și despre viața de apoi, râzi când ar trebui să plângi... sunt multe chestii care acum se leagă.

- Nu-s nebun. Așa sunt eu! Oricum, îți mulțumesc pentru că ai reușit să mă faci să râd. Uite, recunosc că ai umor. Un umor german, sec!

- Și să-i rupi două coaste unui cadavru ce fel de umor este?

- Eram disperat, umflatule! Tu... tu... Ai grijă! Încep să mă simt disperat din nou!

- Da, ce să-ți povestesc. Crezi că-mi pasă?

- Dar înțelege odată, omule, că nu era nevoie să călătoresc un milion de kilometri ca să mă sinucid într-un avion. Puteam s-o fac liniștit, la mine acasă, în sufragerie, la etajul unsprezece. Și nu mai trebuia să mă întâlnesc cu un pilot alcoolic, un doctor-politist și fiica lui blondă.

- Eva nu este fiica mea.

Aha! Deci până la urmă nu e fică-sa. Atunci ce-o fi? Iubita lui? Asta înseamnă că nu e disponibilă, fir-ar să fie!

În fine, nu mai contează... oricum, mai am doar vreo zece minute de trăit. În zece minute nu poți să faci lipeala cu o tipă. Sau poți?

Hmm, aveam dreptate: chiar am o minte bolnavă. Uite de ce-mi arde mie când sunt cu un picior în groapă. Sau în apă. Sau în pușcărie. Brr... pușcărie.

Ce mai e de spus? Nimic. Dacă supraviețuiesc, o să ajung direct la pușcărie. „Fetița” tuturor. O fetiță europeană și albă. O să facă ăia coadă la mine.

Mda, sigur ajung la pușcărie. Toate pisteled conduc spre mine. Poliția malaeziană va avea cel mai simplu caz din istoria ei. Mai am un pic și încep să cred eu însumi că sunt vinovat.

Pot vedea deja titlurile ziarelor:

„ÎNFIORĂTOR ȘI EXCITANT!

Un pasager nebun omoară pilotul la șase mii de metri deasupra mării.

Un doctor neamț îl predă pe scelerat poliției!

Pușcăriașii din Malaezia vor avea parte de prospătură.

Detalii picante la pagina 5.”

Oh, nu! Mai bine moartea. Nu mai e nimic de spus. Ce să mai spun? Mă afund într-o muțenie de bătrân chinez înțelept. Dinspre botul avionului se aud apelurile radio făcute de fată, dar niciun răspuns.

- Eva, câte minute mai sunt? strig. Că nu mai am răbdare!

- 13! Ajutor, suntem cursa de pasageri Phuket - Kelantan! Mă recepționează cineva? Avem nevoie de asistență de urgență! Pilotul e mort. Mai avem combustibil doar pentru 13 minute de zbor! *Mayday, mayday!*²⁰ Mă recepționează cineva?

---

20 Mayday (lb. engleză) Semnal de cerere de ajutor transmis pe calea undelor radio care anunță o stare de urgență și necesitatea acordării unui ajutor imediat.

- Bravo, fată! șoptesc. Nici măcar eu nu puteam face rezumatul mai bine.

Mă liniștesc, închid ochii și încep să mă rog. Din când în când mă opresc și mai bag câte o cruce așa, preventiv. Mă așez în genunchi lângă trupul lui Jean - Louis și-l iau drăgăstos de mâna aia rece.

- Francezule, pune-mi și tu o vorbă bună la Cel de Sus, da? Nu fi un porc egoist, da? Vin și eu îndată și tragem o băută. Fac cinste cu primul rând! Să nu-ncepi fără mine.

Stau posomorât lângă mort, pe bagaje. Toată povestea asta începe să mă plictisească. Durează prea mult. De ce nu murim odată și gata?! De ce?

Greu mai trece timpul.

Am citit pe undeva că răbdarea este o virtute, așa că oftez și aștept.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Banzai sau nebanzai?

Stăm toți trei cu urechile ciulite.

- Ești sigură, Eva? întreb. Sigură, sigură? Uite c-a sosit momentul și nu s-a întâmplat nimic. Ce fel de calcul nemțesc ai făcut? Ești sigură c-ai calculat bine?

Suntem toți trei în spate, la coada avionului.

- Nu sunt sigură. Depinde de cât combustibil avea aparatul, răspunde fata după ce se gândește un pic. Oricum, se pare că momentul sosirii noastre este depășit. Cu patru minute.

- Asta înseamnă, că ar trebui să vedem țărmul Malaeziei. Ar fi logic să vedem țărmul. Mă ridic prudent și privesc pe rând pe fiecare hublou, întâi pe cele din stânga și apoi pe cele din dreapta. Nimic. Apă albastră peste tot. Mă duc în față. Din carlingă se vede aceeași întindere albastră, nesfârșită. Fata vine lângă mine.

- Spune-mi drept, o întreb, ai umblat cumva pe la manșă? Ai atins-o? Ai suflat peste ea?

- N-am atins nimic, răspunde fata un pic agasată și mi arată cu degetul bordul. Din tot ce-i aici, am atins doar căștile și microfonul. Am umblat numai la stația radio.

- Atunci nu mai înțeleg nimic! mârâi supărat foc. Pilotul ăsta automat trebuia să ne ducă exact la Kelantan. Unde, mama naibii, îi Kelantanul?

Arunc un ochi peste ceasurile de bord și constat că avem aceeași viteză și aceeași altitudine. Nimic nu s-a schimbat.

- Eva, tu ai idee cumva pe unde-i ceasul ăla cu benzina? Cât combustibil mai avem?

- Nu știu, răspunde îngândurată. Nu-mi dau seama.

- Ar fi interesant să știm ce indică fiecare manetă. Mă întreb dacă manșa asta de avion funcționează la fel ca volanul unei mașini. Adică e construită tot pe principiul „*Rotesc la dreapta, mă duc la dreapta*”? Și manetele astea mici și strâmbe de culori diferite la ce ajută oare?

- Cred că ai face bine să le lași așa cum sunt.

- Dar nu le ating. Întrebam și eu. Uite, butonul ăsta, de exemplu, pare amplasat aici special ca să fie apăsat. E mai mare. Înseamnă că e important. Ce-o fi însemnând „*PTRW*”? Probabil, dacă apăsăm pe...

- Probabil că o să ieșim amândoi de aici și ne vom duce direct la coadă. Chiar acum.

- Dar de ce te agiți așa? spun mirat. Nu strică să experimentăm puținel, nu?

- Lasă butoanele așa cum sunt. Vino! Acum!

Fata mă înșfacă de braț și mă trage ca un polițist german zelos. Pe la jumătatea drumului mă opresc brusc.

- Vino!

- Taci un pic! strig speriat. Ia ascultă!

Ridic un deget în sus, apoi mă răsucesc încet spre cel mai apropiat hublou. Motorul din dreapta bâzâie cam ciudat. Analizez un timp elicea. Se învârt. Încă.

Ne uităm cu toții pe hublouri. Atât elicea din stânga, cât și cea din dreapta se învârt la fel ca înainte. Poate mi s-a părut.

- Eu nu... Doctorul își privește mâinile și tremură ca varga. Voiam să zic, reia el, că eu nu cred că pilotul a alimentat cu o cantitate exactă de combustibil. De obicei, este normal să ai mai mult combustibil, nu-i așa? Adică o rezervă. Logic?

- Îhî, spun nervos. Și după ce se termină rezerva?

Se așterne tăcerea. Simt că ne părăsește pe toți curajul. Așteptarea asta e înspăimântătoare. Îi privesc și mă sperii și mai tare când îi văd: amândoi sunt albi la

față ca varul. Neamțul își mușcă buza de sus. Probabil că nici moaca mea nu arată prea bine.

După a treia încercare, reușesc să îmi aprind o țigara. Întind pachetul spre ei și le ofer țigări, dar le scap, le împrăstii pe jos. Mâinile nu mă mai ascultă.

Trag fumul adânc în piept și mă mai calmez un pic. Suficient cât să-mi dau seama că timpul se scurge ireal de încet. Totul se mișcă parcă mai greoi. Timpul se ondulează. Mă frec la ochi.

- Nu e de la ochi, șoptesc. E real. Dumnezeule, aș vrea să se termine! De ce trece timpul așa de greu? urlu deodată. De ce nu murim? Simt că nu mai rezist. Hei, voi doi, ascultați-mă un pic! Propun să mărim viteza și să dirijăm hidroavionul direct în... în apă.

- Ești nebun? sare bărbatul.

- Nu-s nebun, prietene. Dar așteptarea asta mă omoară.

- E clar, spune el scurt. Ai înnebunit. Rămâi acolo, pe bagajele acelea. Nu te apropia! Din momentul acesta, nu mai intri în carlingă. Niciunul dintre noi nu mai intră acolo.

Nu-s nebun. Se înșeală. Sunt dureros de lucid.

Îl privesc pe amărât cu o înțelegere frățească. Țștia doi sunt ultimii oameni pe care-i voi mai vedea vreodată. Ar trebui să-i iubesc, nu? Sunt frații mei de suferință.

- N-are niciun rost, copii! le spun zâmbind. Nu știe niciunul cum să aterizeze cu porcăria asta pe mare, iar la radio nu ne-a răspuns nimeni. În jurul nostru, peste tot... e doar apă și iar apă. Și suntem la doi kilometri înălțime.

- Și ce-i cu asta? țipă doctorul nervos. Dacă te atingi de comenzile din carlingă, o să ai de a face cu mine!

- Nu mă ating, dă-le naibii. Încercam doar să vă explic că, oameni buni, e stupidă așteptarea. Trebuie să facem ceva, să...

- Să ce? întreabă fata. Ochii ei negri sunt parcă și mai întunecați acum. De ce vrei să prăbușim avionul?

- Pentru că e jalnic să ne agățăm de viață ca disperații. E stupid.

Mă uit la ei și încerc să le explic, să-i câștig de partea mea:

- Problema noastră este foarte simplă: vom muri. O știi și eu, o știți și voi! Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce să murim de o mie de ori până când vom muri cu adevărat? Minutele astea contează chiar atât de mult pentru voi doi? Ce e mai frumos? Să ne strângem de mâini și să urlăm cu toții de groază în timp ce avionul se prăbușește sau să prăbușim în mod deliberat aparatul și să strigăm **Banzai**²¹ cu brațele în sus?

- Îmi provoci scârbă! țipă doctorul. Acuma jumătate de oră încercai să ne povestești despre Iisus, iar acum vrei să ne sinucidem în grup! Nu-l mai băga în seamă, Eva. E dement. Vrea să ne omoare!

- Preferi să fii mâncat de rechini? întreb răsând nervos. Ți se pare mai înălțător?

- Poate că are dreptate! intervine fata.

Doctorul sare în picioare de parcă l-a lovit strechea. Se postează între noi și carlingă, aruncându-ne priviri fioroase.

- Nu te lăsa păcălită, Eva! o imploră el. Genul ăsta de maniaci pot să debiteze o grămadă de ineptii și totuși pot fi foarte, foarte convingători. Se întoarce spre mine și spune: *Mein Herr*²², vom scăpa cu viață chiar dacă aparatul acesta se va desface în bucăți! Înțelegi? Simt eu că vom scăpa cu viață. Astăzi nu va fi ultima zi din viața mea! Încă nu s-a terminat. Simt eu asta, înțelegi?

Ne uităm unul la altul în tăcere.

- Ba eu zic să votăm, spun liniștit. Eu sunt pentru „*Banzai*”. Dar voi? Părerea ta o știi deja, doctore. Poate fetița asta are mai mult curaj. Eva am înțeles că te numești. Votează, Eva! Banzai sau nebanzai?

---

21 Strigăt de luptă japonez

22 Domnul meu (lb. germană)

- Fie, spune neamțul cu umerii căzuți. S-o lăsăm pe Eva să aleagă. Să decidă ea!

Ne uităm amândoi în tăcere la fată. Eva își privește tovarășul de drum și-i spune cu o blândețe stranie:

- Alegerea mea este deja făcută, *Herr Doktor*²⁶. Fiți liniștit. Dacă n-ați fi fost aici, aș fi votat bucuroasă pentru „*Banzai*”, dar așa... aleg să așteptăm.

- Ce să așteptăm? mârâi eu. Sfânta Treime? Mă dezamăgești, Eva, zău așa. Ce să așteptăm?

- Ce-o fi, răspunde ea. Indiferent ce.

- Mulțumesc, Eva, face doctorul ușurat.

- Foarte frumos! strig înfuriat. Înălțător moment, n-am ce zice. Mai lipsesc trâmbițele și tobele. Lua-v-ar naiba! Nemțălăii își țin partea unul altuia. Ca de obicei.

- Taci! izbucnește fata. Spui numai prostii. Stai jos și taci.

- Tac, mânca-v-ar ciurma! Din momentul acesta n-am să mai scot niciun cuvânt! Tac! Și nu mă mai mișc din locul ăsta. Nemți fricoși! Tac! Gata, tac.

Nimeni nu mai vorbește. Minutele trec unul după altul, iar eu fumez țigară după țigară. Nu știu cât timp a trecut, dar, în cele din urmă, nu mai am nicio țigară, așa că privesc fix la pachetul meu gol pe care scrie „*Vă mulțumim pentru că ați ales Marlboro*”. Capitaliști împuțiți!

- Nu cred că ne vom scufunda, îngaimă neamțul ca pentru sine. Aparatele acestea sunt construite în mod special ca să plutească. Nici dacă s-ar desface în bucăți, tot nu cred că ne vom duce la fund.

Se oprește deodată înspăimântat și ciulește urechile.

- Ce-i asta? face el cu o voce pierită. Nu cumva s-a oprit un motor?

Mă ridic calm și mă uit pe hublou. Mda. Motorul drept a murit. Elicea se mișcă aiurea. Apoi se oprește.

- Bravo, spun rânjind. Hai că-ncepe ciroul. N-ați vrut „*Banzai*”? Pișați-vă pe voi de frică. E mai bine așa.

Acușica se duce și motorul stâng. Ce chestia dracului... să mor atât de tânăr lângă doi proști!

În mai puțin de un minut, motorul stâng tușește. Elicea dansează înainte și înapoi, apoi se oprește. Privesc în jos. Marea pare calmă. Sunt ceva valuri, dar nu e nici furtună, nici noapte.

Mai știi? Te pomenești că s-ar putea ca neamțul să aibă dreptate. Poate că n-o să murim azi. Oare cât de reci sunt apele Pacificului? Oare sunt rechini acolo, jos? Oare sunt din ăia mari, Marele Alb? Cred că o să aflăm foarte repede.

Se vede cu ochiul liber că aparatul pierde altitudine. Numai de nu s-ar înclina pe o parte. Doamne, fă să nu se încline! Dacă se înclină...

- Simțiți și voi? întrebă fata.

- Ce?

- Chiar nu simțiți nimic? adaugă ea arătând podeaua.

Privim toți trei podeaua. Ne hipnotizează. Bagajele încep să alunece înspre partea din față. Doctorul are lacrimi pe obraji.

- Toată lumea să-și pună centurile! strigă fata. Repede!

Sar iute pe un scaun de la coada hidroavionului, îmi strâng la maxim centura și mă aplec cât de tare pot în față. Doamne, te rog, ajută-mă! Dacă mă ajuți, promit că... promit că...

- Ajutooor!

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Supă pentru rechini

Impactul este nimicitor.

Scrâșnetul lung, metalic al motoarelor e înspăimântător. Se aude de parcă s-au lovit bot în bot două locomotive.

Sunt smuls cu totul de pe scaun. Centura mea se rupe ca o cârpă și mă lovesc cu forță de spătarul din față. Vesta mea de salvare explodează ca un cauciuc de tractor. Zgomotul mă asurzeste.

Deci o să mor. Bănuiam eu c-o să mor.

Înainte să leșin, aud zgomotul apei care năvălește turbată în interior.

Nu știu peste cât timp mă trezesc, dar e cât pe ce să respir apă în loc de aer. Mă sperii îngrozitor. Lovesc bezmetic apa cu brațele și am senzația că nu mai știu unde este „sus” și unde este „jos”.

Asta-i moartea? Căcat! E înspăimântător!

În jurul meu plutesc bagaje și haine. Simt o valiză lovindu-mă în piept, ștergându-se dur de brațele mele. În ce direcție să înot? Deschid ochii și constat că apa din jurul meu nu este deloc albastră, ci roz. Sau poate roșu deschis. Ce fenomen mai e și ăsta?

Din gura mea ies câteva bule de aer. Le urmăresc cu privirea. Aha, acolo este „sus”. Mă țin de scaune și urmăresc direcția bulelor de aer. În mai puțin de cinci secunde scot capul la suprafață. Era și timpul.

Țip disperat și trag o gură mare de aer. Cât pe ce s-o mierlesc. Încă o secundă dacă mai dura...

Privesc în jur și încerc să mă orientez. Înțeleg dintr-o dată că sunt tot la coada hidroavionului. S-a format un buzunar de aer aici. De aia plutim.

- Unde-i tâmpitul care a zis că drăciile astea-s făcute să plutească? zbir furios. Arată-te, neamțule! Simt că azi e ultima zi din viața ta. Simt eu asta!

Și mai simt ceva. Legănatul valurilor. Mă întorc și mă trezesc ochi în ochi cu fata. E vie, dar are cei mai speriați ochi pe care i-am văzut în viața mea. Probabil că tot așa arată și-ai mei.

- Suntem cu coada-n sus! țip. Trebuie să ieșim urgent de-aici!

E mută. Poate e și surdă. Mă apropii de urechea ei și țip:

- Hai afară! *Raus!*²³ Altfel, aici murim!

Încerc s-o trag de braț. Mă lovește cu picioarele și mă-mpinge cât mai departe de ea.

- Nu știi să înot, țipă.

O privesc câteva secunde și evaluez situația. Clar.

- Ghinionul tău, șoptesc. Să fii sănătoasă! Eu am plecat.

Trag o gură mare de aer cât de mult îmi permit plămâinii mei de fumător și apoi mă scufund. Lumina care vine dinspre hublouri mă ajută să mă orientez.

Pe la vreo trei metri adâncime, îl recunosc pe Jean-Louis plutind printre scaune. Fața lui vânătă pare să se holbeze la mine și asta mă ia prin surprindere. Nu mă mai pot controla. Țip sub apă și bulele de aer îmi alunecă de-a lungul obrazilor.

Revin iute la coada avionului. Aer, vreau aer! Eva e tot acolo, dar nu-i mai acord nicio atenție. Pentru mine e ca și moartă. Trag adânc o gură de aer și mă cufund iar.

De data asta am mai mult curaj și reușesc să trec impasibil pe lângă cadavrul francezului, apoi ajung lângă scaunul de care e legat doctorul.

Of! Amărâtul nu mai are cap. Pe toată partea stângă, peretele e zdrențuit de parcă o lamă gigantică a intrat și a retezat totul. Văd o gaură mare în fuzelaj, exact acolo ar fi trebuit să fie aripa stângă. Gaura e atât de mare

---

23 Afară (lb. germană)

încât un om ar putea păși prin ea în picioare, fără să se aplece. Lucrurile sunt clare. Când aripa stângă s-a rupt, motorul a lovit peretele și elicea a tăiat totul în calea ei. Doctorul era pe partea stângă. În calea ei. De aia e apa roz.

Îl las în urma mea și ies din epavă prin spărtură. Ajung la suprafață imediat. Priveliștea care mă întâmpină îmi dă un fior de groază. Apă. Numai apă. *Hula*²⁴ mă ridică și mă coboară.

Dumnezeule din ceruri, Pacificul este imens! Peste tot numai valuri spumoase și nimic altceva. Privesc în spate. Nici în spatele meu nu e mare lucru de văzut.

Coadă aparatului iese din apă la o înălțime de cel mult un braț. La mare depărtare de noi, plutind și jucând pe valuri, se vede un flotor. S-au dus naibii flotoarele. Amândouă.

- Bine, Doamne! țip cu toată gura. Foarte bine! Mi-ai făcut-o până la urmă. Ești Cel mai tare! Dar ajută-mă măcar să înot până la flotorul ăla!

Un val îmi astupă gura. Scui și dau din mâini. Parcurg cu greu vreo douăzeci de metri în direcția flotorului, dar realizez cu stupefație că vesta mea de salvare nu m-ajută cu nimic. E crăpată-n două. Mai mult mă-ncurcă.

Cum pot să fiu atât de prost! Doctorul avea vestă pe el, nu? De ce nu i-am luat vesta? Mă întorc chiar acum să i-o iau. Ce-i mai trebuie lui? De obicei, oamenii fără cap n-au nevoie de vestă de salvare.

Mă forțez din răspuțeri să ajung înapoi lângă epavă. Curentul de apă a îndepărtat-o. *Hula* o mișcă-n sus și-n jos. Reușesc cu greutate să ajung la ea, dar e și mai greu să revin în interior.

Mă sufoc. Sunt înăuntru, dar brațele mi-au obosit. Ajung la coada avionului, respir adânc și observ înspăimântat că punga de aer s-a micșorat. Fața fetei arată teroarea. E doar groază în ochii ei negri. A înțeles

---

24 Mișcare ondulatorie a suprafeței mării, urmând după o furtună sau după o briză puternică.

și ea în sfârșit că aparatul se scufundă. E plin ochi cu apă și motorul de la aripa dreaptă ne trage-n jos.

- Eva, strig, ne scufundăm! Ne ducem la fund dintr-un moment într-altul. Trebuie să ieși de aici!

Fata mă privește ca o fiară încolțită. Privirea ei nu e cătuși de puțin umană. Dacă m-aș apropia de ea, probabil că m-ar mușca de față. Trebuie să o las în pace.

N-am timp. Dacă blestemăția asta mai plutește, e numai din cauza pungii de aer din coadă. Dar n-o să mai țină mult. Poate un minut.

O părăsesc din nou pe fată și mă afund în căutarea doctorului. Îl găsesc repede. Din gâtul lui sfârtecat încă mai țâșnește un mic șuvoi de sânge. Colorează totul în jur.

Îi desfac repede vesta și i-o trag peste... peste cap. Vorba vine.

Revin la coadă. Aerul e aproape otrăvit cu bioxid de carbon. Simt că mă sufoc. Trebuie să mă mișc repede. Secundele sunt importante. Simt eu că n-o să mor azi! Eva privește cum scot de pe mine vesta mea crăpată și mă înham cu cealaltă.

Îi arunc o privire. Are și ea vestă. Mă decid dintr-o dată și strig:

- Hai! Afară, acum!
- Nein! urlă ea.
- Doctorul a murit. Hai, Eva! Hai odată!
- Nein! țipă ea speriată.

N-am cu cine să discut. Are nervii prea zdruncinați. Cred că o s-o iau și eu razna foarte curând. Mai fac o ultimă încercare:

- Vezi apa asta roșie?
- Eva mă privește fix.
- Fato! zbier. Trezește-te! Vezi supa asta roșie?
  - Ce vrei?! țipă ea ascuțit. Lasă-mă!

Se agață ca disperata de un cârlig din perete.

- Într-un minut tot locul o să fie împânzit de aripioare de rechini! urlu în urechea ei.

- Nein!

- Ba da! Supa asta e o invitație la masă. Toate lighioanele din ocean o să spună „Prezent!”. Trebuie să ne îndepărtăm. Te duc eu afară! Te ajut! Vino!

- Nein!

Fir-ar a dracului! Gata cu tratativele. Întind mâna și o înșfac de păr. Fata scapă cârligul și se agață cu disperare de un scaun. Încerc să-i desprind mâinile și țipă ascuțit. Nervii i-au cedat. O trag așa după mine, pe sub apă. Se smuncește ca turbata și se agață de fiecare rând de scaune. Primesc un picior în gură. În pizda mă-tii de nemțoaică mică! Îi desprind o mână de pe spătar, dar se prinde cu cealaltă.

Din gură îi țâșnesc bule de aer și ochii ei sunt larg deschiși.

Primesc un deget în ochi și o scap din mână. Alunecă ca un țipar înapoi spre coada hidroavionului. Fir-ai tu să fii de nemernică!

Ies din nou cu capul în punga de aer și pufnesc ca o focă. Eva e tot aici și n-ucepe să urle.

Sunt atât de furios, încât îmi vine s-o omor. O înșfac de gât cu mâna stângă și-i trag cu sete un croșeu de dreapta. Pumnul meu lovește direct în tâmplă. O dată și încă o dată.

Bun! Nu mai opune nicio rezistență. E ca o cârpă. Îi bag mân-n păr și o trag înapoi sub apă. Acum e simplu. Îmi ia mai puțin de cinci secunde până reușesc s-o scot la suprafață.

Un val mă acoperă. Trag un gât de apă sărată și o scap pe amărâtă din mână. Mă scufund și o caut orbește, pe sub apă. O găsesc imediat.

De data asta caut pe pipăite mânerle vestei și trag cu forță de ele. *Puf!* Eva țâșnește-n sus ca un submarin nebun. E salvată.

Îmi umflu și eu vesta și sunt aruncat la suprafață. O prind pe față de mână și încep să înot cât mai departe de epavă. Înot bezmetic, de parcă m-ar urmări rechinii. În mai puțin de un minut, simt că îmi iau foc plămânii și mă opresc.

Eva plutește lângă mine ca o păpușă dezarticulată. Capul i se mișcă în stânga și-n dreapta.

- Ai omorât-o, șoptesc. Bravo, băiete... Mai bine o lăsați acolo. Tot aia.

Mă răsucesc și privesc în toate părțile. Niciun hidroavion. Nicăieri. A dispărut.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Luați-o pe slăbănoagă

Presimțeam eu că n-o să mor azi. Am un al șaselea simț! Uite c-am scăpat din coșciugul ăla care se scufunda.

Înod repede șnurul vestei mele de salvare de șnurul Evei. Fie vie, fie moartă, o să rămânem împreună.

O privesc. Vesta asta e special construită ca să-i țină omului capul la suprafață. Oare chiar e moartă? Dacă da, înseamnă că este al treilea mort pe care îl văd în ultimele câteva ceasuri.

Oamenii au cam început să moară ca muștele în jurul meu. Nu-mi face bine la moral.

Îmi aud fiecare bătaie de inimă în urechi și abia acum îmi dau seama cât sunt de obosit. Slavă Domnului că nu mai trebuie să înot. E minunat că un om deștept a inventat vestele de salvare, altfel nu știu cum m-aș descurca acum.

Simplul gând că sub tălpile mele sunt sute, poate mii de metri de apă... gândul ăsta are puterea de a scoate din minți pe oricine, indiferent dacă e fricos sau curajos. E un hău sub mine. Numai vesta mă mai poate salva.

- Să nu cumva să te dai bătut, Tiberiu! mă îmbărbătez cu o voce jalnică. Ce-a fost mai greu a trecut.

Dar nu-s prost. Realizez clar că suntem două fire de praf care plutesc pe un ocean. Minte omenească nu poate să înțeleagă ce înseamnă „apă cât vezi cu ochii”. E anormal!

Marea e drăguță numai atunci când o privești de pe țărm. Suntem obișnuiți să simțim ceva tare sub tălpi. Dacă nu mai avem nimic, pierdem controlul, ne pierdem mințile.

Sunt incapabil să mai gândesc la ceva anume. Tot ce-mi doresc e să simt pământ sub tălpi. Vreau să mă sprijin pe ceva, pe orice. Mai puțin pe o înotătoare de rechin.

Doamne, dacă mă ajuți să scap cu bine, promit... jur că nu mă mai sui în niciun avion în veci! Am să plec acasă cu vaporul sau cu trenul. Vreau acasă! Direct acasă! Și n-am să mai fiu niciodată cârcotaș! Am să iubesc frigul! Am să iubesc zăpada! Am să iubesc răceala, tusea și guturaiul și reumatismul! Am să mă călugăresc și am să-mi închin viața Ție, Doamne! Ajută-mă, nu mă lăsa! Te rog!

- Wasser²⁵, geme Eva și deschide ochii mari. Wasser...

Trăiește. E o minune! Sigur! E un semn de la Dumnezeu.

- Apă? Ai dreptate, apă cât vezi cu ochii. Dar suntem vii, Eva! Îi strig. Nu te bucuri că ești vie?

Un val ne acoperă brusc și înghit o gură de „wasser”. Sărată, la naiba!

Trebuie să-mi țin gura-nchisă. Pentru un bărbat, vorbesc prea mult. Ok, n-o să mai vorbesc, dar o să gândesc. Intens. Hai să recapitulez:

Unu: Sunt viu. Suntem vii.

Doi: Apa e caldă. Sigur n-o să murim de frig.

Trei: Nici măcar nu trebuie să înotăm. Vestele ne țin la suprafață fără probleme.

Păi, asta-i o chestie minunată! Tot ce avem de făcut este să stăm cuminți pe spate și să așteptăm echipele de salvare. Dacă e să mă iau după soare, acum ar fi ora patru după-amiază și sunt sigur că cineva a dat deja alarma.

Nu știu eu cât de bine e pusă la punct agenția de voiaj la care lucrează Jean - Louis, dar e clar că pe undeva, pe lumea asta un turn de control simte lipsa unui avion.

---

25 Apă (lb. germană)

Probabil chiar acum cineva se întreabă îngrijorat pe unde suntem. Cineva se dă de ceasul morții să-l contacteze prin radio pe Jean - Louis. Următorul pas logic este... căutarea, nu?

Sunt sigur că autoritățile malaeziene au și ele niște reguli pentru situații de genul. Niște protocoale, ceva.

- Cred că vom fi recuperați în maxim două ore, o anunț pe Eva. Sunt convins că malaezienii au lăsat totul deoparte și-au început deja să ne caute cu avioane și elicoptere. Dintr-un moment într-altul o să vină cineva aici și-o să ne arunce-n cap o barcă gonflabilă. Poate și câteva bidoane cu Coca Cola... Poate și-o doză de bere rece.

Eva face pe surda. Ține ochii închiși și tace. E pesimistă. Nu mă crede. Doamne, ce mă enervează negativistii.

- Ai să vezi! îi promit.

* * *

Apusul a venit, echipele de salvare nu. Încep să-mi pierd răbdarea.

Am un vag sentiment de neliniște. Întunericul care se rostogolește peste ape mă înspăimântă. În plus, de la mișcările astea-n sus și-n jos, încep să-mi simt în stomac sendvișul picant cu șuncă și ceapă. Mi se face greață. Mai bine nu-l mâncam!

Îmi frec palmele una de alta și constat că pielea degetelor mi s-a zbârcit. Parcă am spălat rufe zile-n șir. Parcă am ținut palmele la murat. Ce-o să mă fac dacă mi se jupește pielea de pe degete?

Îs atât de obosit, încât adorm câteva secunde. Un val mă lovește peste față. Somn trei secunde și apoi... pleosc! Și iar somn. Iar pleosc!

Deși e întuneric, încep să văd fel și fel de arătări submarine plimbându-se prin jur. Nu, nu-i o iluzie. Sunt convins că undeva, chiar dedesubt, există niște creaturi uriașe care se pregătesc să muște din noi.

Poate chiar acum doi rechini mari cât două camioane stau în întuneric, sub apă, la vreo zece metri mai jos și se uită atenți la picioarele noastre.

Aud clar cum unul dintre ei îi zice celuilalt:

- Ia-o tu pe slăbănoaga din dreapta și eu îl iau pe tipul din stânga.

- Nu ești tu un pic cam prea deștept? Întreabă nervos celălalt și rânjește arătându-și cei trei sute cincizeci de dinți duri ca diamantul. Propun s-o iei tu pe slăbănoagă și să mă-nfrupt eu din celălalt. Oricum, nici el nu-i tare gras, așa că suntem chit.

- Ba pe-a mă-tii! se enervează celălalt rechin. Ce-am găsit al meu să fie! strigă el repezindu-se cu gura larg deschisă spre picioarele mele.

- Luați-o pe ea! țip din toate puterile și mă trezesc. Pe slăbănoagă!

Eva țipă speriată.

Privesc în jur. Niciun rechin. Nici măcar o aripioară. Coșmar afurisit! Slavă Domnului că se face dimineață.

* * *

- Da' de ce nu vin nemernicii ăia? șoptesc cu ură.

E din nou seară. A doua seară.

Simt ceva ce nu credeam că voi simți vreodată: setea de apă. Vreau apă dulce, apă de băut. Nu-mi doresc nici whisky, nici bere. Doar apă. Apă chioară.

Încerc să nu mă mai mișc. Dacă nu mă mișc, probabil va dispărea și setea.

O voce de undeva, din adâncul meu îmi șoptește că abia mâine voi afla cu adevărat ce înseamnă setea. Acum setea ne dă doar târcoale.

- Wasser, geme Eva.

- Da, știu! mârâi. Mulțumesc frumos că mi-ai adus aminte.

- Wasser.

Mă enervează. Ce crede? Că am pe undeva un bidon cu apă și-l țin ascuns?

- Wasser.

Pe cuvântul meu dacă n-o omor. Nu mai rezist!

Deodată cerul se îmbracă într-o minunată culoare portocalie și Dumnezeu îmi oferă cel mai frumos apus din viața mea. Probabil, ultimul.

* * *

E amiază. Marea e mai liniștită ca niciodată. Nici urmă de echipe de salvare. Niciun nor pe cer. Sus totul e albastru, jos iarăși albastru. Vestele noastre galbene sunt singurele pete de culoare.

Indiferent cât de neatent ar fi un căutător aerian, e imposibil să ne rateze. Dar nu ne caută nici dracu'. Nici măcar rechinii nu ne caută.

- Tiberiu, șoptesc speriat. Nu-L supăra pe Dumnezeu.

Nu, nu vreau rechini. Dacă ne-ar ataca fie și un singur rechin, unul singurel, chiar și unul mai bolnăvicios, chiar și un pui de rechin, tot o să avem o moarte cumplită.

- Rechinul nu te-ncepe de la gât, îi comunic Evei cu amabilitate.

Prostii. Probabil că nici măcar nu există rechini în partea asta de Pacific! E doar un mit! Rechinii nu există pe aici! Nu există! Nu există!

Ca să n-o iau razna, încerc să mă gândesc la altceva. Nu mi-e greu. Setea a revenit și nu se mai dezlipește de mine. O să mă gândesc la sete.

Ce sete mi-e... Ar merge acum chiar și o bere de la frigider. Iartă-mă Doamne! Da, m-aș mulțumi chiar și cu o bere în loc de apă. Sau niște ceai de mentă cu gheață.

- Wasser.

Aiurează, săraca. Soarele ne-a copt creierii amândurora.

Datorită vestelor, stăm pe apă culcați pe spate. Numai capetele și vestele apar de sub apă. Când soarele este sus pe cer, simți că încep să-ți clocotească creierii.

Acum e sus pe cer.

* * *

Altă zi, aceeași zeamă. Pe ici, pe colo încep să se adune nori. Ar fi minunat să plouă. Apă!

Da' nu plouă. Norii se-mprăștie repede.

- E o vreme minunată ca să cauți doi oameni care plutesc în Pacific, bolborosesc supărat. Unde-s avioanele?

Care avioane? N-am văzut nici măcar o pasăre. Nu e țipenie pe cer, dar pun pariu că mai jos de noi, dincolo de suprafața apei treburile stau cu totul altfel.

Hopa! De data asta nu mai e vis. De două ori m-a atins ceva pe sub apă. De două ori am țipat speriat. Eva nu mai are voce nici măcar să geamă. A deschis ochii și i-a închis la loc.

Oare ce m-o fi atins? Ceva... Acel ceva a plecat, dar mi-e teamă că-o să revină. Sigur o să revină.

- Eva, șoptesc, strânge-ți picioarele cat mai tare sub tine. Mișcă-te cât mai puțin, auzi? Strânge-ți brațele pe lângă piept.

- Wasser, șoptește ea.

Are o privire absentă. Închide iar ochii. Buzele-i sunt crăpate și, după felul în care se uită, mă tem că a înnebunit. Poate că-i mai bine așa.

Suntem uscați de sete. Probabil că dacă ne-ar mușca rechinii nici n-ar curge sânge din noi. Ar curge praf roșu.

Încep să-mi doresc moartea. Un glonte în cap ar fi o izbăvire. Doamne, nu mai vreau să trăiesc, nu mai vreau să mă păzești! Omoară-mă!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Urăsc limba germană

Cred că-s mort. Nu mai simt nimic. În jurul meu nu mai există nici apă, nici vânt.

Nu mai am trup. Nu mai am. Și, dacă nu-mi mai simt trupul, concluzia este clară: îs mort.

Probabil m-am topit în ocean.

Dacă-i așa, atunci apa sărată este trupul meu și rechinii din apă sunt și ei trupul meu, așa că n-o să mă atace. Ar fi ca și cum s-ar ataca pe sine. Ar fi o prostie.

Tot ce se află sub mine e o iluzie albastră. Patul imens de apă care se tot ridică și coboară, apoi iar se ridică... totul e un căcat de iluzie. O minciună.

E întuneric în jur. Și sus și jos. Beznă totală. Nu se mai vede nici luna, nu se mai vede nici măcar o stea. Așa arată Iadul? Un întuneric mai greu decât smoala și nimic altceva? Da, tare mi-e teamă că asta trebuie să fie moartea.

- Wasser!

Dacă o aud pe fată vorbind, înseamnă că urechile mele nu-s moarte. Doar ele mi-au mai rămas: două urechi care se ițesc din apă.

Vocea fetei și clipocitul continuu al apei fac parte din iadul meu personal.

Mi se pare că se aud și niște tunete în depărtare.

- Wasser.

Cred că fata-și trăiește ultimele clipe. Delirează. Cuvintele ei întretăiate de gemete sunt în germană. Apoi urmează plâns și suspine și iar cuvinte în germană. Mereu germană.

Urăsc limba germană. Mă bucur că n-am învățat-o niciodată. Dacă-aș fi înțeles fiecare cuvânt pe care îl spune fata, probabil că înnebuneam și eu demult.

Aș vrea să-i spun să-nceteze, dar ar fi un consum inutil de energie. Risipă...

Fiecare cuvânt mi se oprește în gât și-mi provoacă o rană însângerată acolo. Pe buze ajunge doar un geamăt.

- Wasser.

Hmm... Dacă vrea apă, de ce nu bea apă sărată și gata? După aceea, n-are decât să tacă din gură definitiv.

Ce ironie! E atât de multă apă peste tot, atâta amar de apă-n jurul meu și nu pot să m-ating de ea. Peste zi am încercat de câteva ori să beau saramura asta. Am scuipat-o imediat. E cea mai sărată apă pe care am gustat-o vreodată. Oare cum pot peștii să trăiască-n apa asta?

Poate că a băut deja apă sărată. Poate că-i mai bine pentru ea că și-a pierdut mințile. Dacă apa sărată te face să-ți pierzi mințile, atunci am să beau și eu cât de multă pot.

- Wasser.

- Fi... fir-ar...

Nu mai suport plânsul și vorbăria ei fără sens. Trebuie să mă dezleg neapărat de ea. Da, da! Să mergă fiecare pe calea lui.

Încerc s-o fac, dar brațele-mi sunt paralizate, refuză să mă mai asculte. Dacă aș putea să rup legăturile dintre noi, ar fi o binecuvântare. Nu trebuia s-o salvez. Am fost un idiot! A fost o greșeală.

Tu-mi porți ghinion! Tu, vrăjitoare cu ochi negri! Numai tu!

Dacă nu erai tu, nimic din toate porcăriile astea nu s-ar fi întâmplat. Din clipa în care ai aruncat spre mine privirea aia a început să-mi mergă prost și oamenii din jurul meu au început să moară. Pentru că tu ești o vrăjitoare afurisită, o ființă venită din Iad.

Ceva mă atinge iar pe picior și zbier din toți plămânii. Ceva... ce? E Moartea? Moartea pândește pe sub apă?

Doamne, am glumit când am spus că vreau să mă omori! Cum poți să crezi toate prostiile pe care le spun? Te rog, nu mă mai asculta!

Mă doare capul și asta înseamnă că nu sunt mort. Am un cap și mă doare.

Știu că rechinii s-au speriat de țipetele mele și au fugit. Știu că am un cap pe umeri. Știu că sunt viu.

Întredeschid ochii și privesc cerul. Undeva, sus, foarte departe, clipește o lumină albă, apoi dispare. Iar clipește, iar dispare. Pot să jur că acolo, sus, la vreo zece mii de metri trebuie să fie un avion.

Oamenii ăia din avion habar n-au cât sunt de fericiți. Ce chestie grozavă! Să ai fundul așezat pe un scaun ferm și picioarele sprijinite solid pe podea. Asta se numește fericire în formă pură!

Închid ochii și mă imaginez stând și eu printre pasageri. Chiar sunt acolo. Aud larma.

Sunt printre ei și sunt fericit. Îmi las scaunul pe spate și comand băuturi răcoritoare de toate tipurile. Pentru că sunt viu și am bani. Sunt bogat!

- Ce dorește domnul?

Privesc stewardesa și-i zâmbesc fericit. Ce drăguță e! Uniforma îi stă fantastic.

- Domnul dorește multe, spun și apoi îi fac din ochi. Întâi și întâi, domnul vrea un ceai rece cu două cuburi de gheață. În fiecare cub de gheață vreau să fie câte o frunză de mentă răcoritoare.

- Prea bine. Altceva?

- Apoi, te duci și-mi aduci și niște apă minerală de la frigider. Și mai vreau, deschide urechile, stewardeso, vreau un pahar mare cu suc de mere. Tot cu cuburi de gheață, însă fără mentă.

- Atât?

- Nu. Mai adu-mi și-un pahar de apă simplă, apă plată și o feliuță de lămâie.

- Atât? zâmbeste ea.

- Nu. Așteaptă! Mai vreau încă ceva. La sfârșit, când îți fac eu semn, îmi mai aduci și o tavă plină cu o sută de

cuburi de gheață ca să le țin în gură și să le sug unul câte unul, să mă satur de ele. Și, după aia, o luăm de la început!

- Așa am să fac, domnule, spune ea notându-și cu atenție pe carnețel.

- Bravo! Așa să faci!

- *Hilfe!*²⁶

Ha? Ce-i aia „hilfe”? Unde-i ceaiul meu cu gheață?

Hilfe? Ce hilfe?

Aha, ăsta e unul din cuvintele alea nemțești pe care le știi. Înseamnă „ajutor”.

- Hilfe!

Avionul a dispărut. Stewardesa a dispărut și ea cu tot cu carnețel. S-a dus naibii comanda mea.

Acuma simt foarte clar că, dacă urăsc pe cineva pe lumea asta, aceasta este Eva! Ce-i veni să strige hilfe? Nu e frumos să deranjezi oamenii care-și comandă apă minerală cu gheață. Acușica am să mă dezleg de tine, vrăjitoare ce ești, iar eu am să plec în stânga, spre avion, iar tu ai să pleci în dreapta, spre rechini.

Scroafă germană! Mi-ai furat apa minerală! De ce mi-ai furat apaaa? De ce?

Of, mi-e atât de sete! Bag capul sub apă și sorb o gură din zeama asta. E sărată și-mi arde gâtul. Iadule!

N-o să mai apuc ziua de mâine. Simt că moartea e pe-aproape. Dacă mă concentrez, o să apară.

Îmi explodează deodată ceva în spatele ochilor. Văd fel de fel de luminițe colorate.

Ceva îmi lovește călcâiul și urlu ca un om înjunghiat:

- Rechiini! Rec... rechiini!

Fata țipă și ea. E foarte aproape de mine. Țipetele ei mă sperie mai tare decât rechini. Întind brațele și o înșfac. E colacul meu de salvare.

- Ajutor, Eva! Rechiini! Ajută-mă!

---

26 Ajutor! (lb. germană)

Încearcă să se zbată, dar mă țin de ea strâns de tot. Parcă am fi un singur trup, o singură vestă, un singur om.

- Rechiini! urlu plângând și lacrimile mele sarează și mai tare valurile.

Eva țipă ca din gură de șarpe. O privesc în ochi și-i spun plângând ca un copil:

- O să murim! Jur c-am simțit un rechin. Jur că m-a lovit cu coada peste picior!

Sunt atât de îngrozit, încât o scap din brațe și încep să îmi mișc bezmetic brațele prin apă.

- Nu mă lăsa, Doamne! Ajutor, Eva!

Fata țipă și bolborosește ceva în germana ei:

- *Vater unser, der Du bist im Himmel, geheiligt werde dein Name...*²⁷

- Taci, tâmpito! țip plângând. Tu i-ai adus aici. Numai tu i-ai atras aici cu vorbăria ta!

- *Unser tägliches Brot gib uns heute und vergib uns unsere Schuld*²⁸, suspină ea plângând.

- Așa? Da? Ei bine, așteaptă tu numai... Să mor eu de nu te rup în două ca pe un vreasc!

Nu mă bagă câtuși de puțin în seamă. Turuie într-una în păsăreasca ei.

- *Und führe... uns nicht in Versuchung sondern erlöse uns von dem Bösen! Amen!*²⁹

Imediat simt ceva pe sub tălpi. Mă lovește chiar în tălpi! Dihania aia de sub apă are pielea aspră. Sar în sus din apă, apoi revin iar jos și dihania mă lovește din nou.

De data asta tălpile îmi rămân lipite de pielea ei rugoasă care mă zgârie. Lovesc pe sub apă înapoi.

---

27 Tatăl Nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău... (lb. germană)

28 Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile (lb. germană)

29 Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel Rău. Amin! (lb. germană)

Întind amândouă picioarele deodată și lovesc tare în namila de sub mine. Ridic mâinile. Apa îmi ajunge doar până la piept.

- Nu e rechin! zbier plângând. E o balenă! Stăm pe o balenă, Eva! O bal...

Brusc, un gând mă fulgeră din creștet și până-n tălpi. Devin lucid pe de-a-ntregul. Ce-i asta? Stai pe nisip, idiotule, pe nisip! Nu e nicio balenă, tâmpitule!

E întuneric. Valurile sunt mari și mă tot mișcă, dar reușesc să-mi păstrez poziția. Stau în picioare.

- Eva, e nisip! țip. Dumnezeu, suntem salvați! Suntem pe un banc de nisip!

O strâng lângă mine. O strâng în brațe ca nebunul. Acum jumătate de minut eram gata-gata s-o omor, dar nu mai contează. Împreună suntem mai grei și n-am de gând să pierd nisipul de sub picioare.

- E nisip, fată dragă, nisip!

Valurile ne împing încolo și-ncoace. Tot restul nopții fac eforturi supraomenești ca să nu ne îndepărtăm de bancul de nisip și să rămânem cu picioarele sprijinite pe el.

Spre dimineață, odată cu prima dâră de lumină, ochii mei încep să vadă câte ceva.

E de bine. Primul lucru pe care-l observ sunt copacii.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Oare ce gust au bucele Evei?

Nu știu de cât timp zac pe nisip. Poate sunt ore, poate sunt ani.

E pentru prima dată-n ultimele zile când simt cu adevărat că mă sprijin pe ceva ferm și solid. Senzația că mă tot ridic și cobor n-a dispărut complet. Îmi vâjâie capul. Nu-s în stare nici măcar să dorm.

Doar ea, Eva, nu pare să aibă nicio problemă. Până acum a apărut și-a dispărut de pe plajă de o sută de ori. Din când în când, vine și-mi spune câte ceva, dar n-o bag în seamă. Sunt mulțumit s-o văd plecând iar.

Parcă are pe dracu' în ea. De unde atâta energie? Acum apare iar, se apleacă deasupra mea și-și lipește strâns buzele de gura mea.

Dumnezeule, apă! Înghit cu poftă viața care se scurge din gura ei în gura mea și deschid ochii larg.

- Apă? De unde ai apă, Eva?

Mă ia de mână și îmi spune simplu:

- Vino!

De când am ajuns pe țărm, singurul lucru pe care l-am făcut a fost să zac pe nisip, cât mai departe de valuri. Abia acum îmi dau seama cât îmi e de sete.

Pășesc în urma ei. Nisipul e fierbinte. Ici-colo sunt bucățele de scoici sparte și bucăți de stâncă tare.

Apă!

Sunt atât de grăbit, încât mă lovesc de una dintre pietre și sângele țâșnește. Mi-am nenorocit o unghie. Mă opresc, scot tricoul și-mi înfășor laba piciorului. Fata așteaptă răbdătoare lângă mine. Când termin, îmi arată o crăpătură mică din stâncă.

- Uite, acolo. Apă.

Mă reped nebun. Are dreptate. Bag mâna în crăpătură, fac palma căuș și reușesc să scot un pic de apă. Cam pute, dar e apă. Bem pe rând și, când mai bag înc-o dată palma, nu mai găsesc nimic acolo.

- Asta-i tot? exclam dezamăgit.

- Atât am găsit.

- Trebuie să mai fie pe undeva. Mai caută, Eva! Hai să căutăm!

Privesc pentru prima oară cu atenție-n jurul meu. Of, am avut dreptate: e o insulă. Evident că-i o insulă și nici măcar una mare.

Când Dumnezeu a terminat de scris povestea noastră, a pus punct propoziției. Insula asta e punctul acela. Un punct aruncat în mijlocul apelor.

- Are vreo șapte sute de metri lungime, spune fata.

- Aha, ai avut tu timp s-o măsoari, spun cătrănit. Și lățimea?

- Cam cinci sute.

- Perfect, mârâi. Avem suficient spațiu ca să crăpăm de foame și de sete.

Fata îngenunchează și se uită spre mine.

- Vino, șoptește ea. Trebuie să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru că a fost bun cu noi.

Simt că mi se ridică sângele în cap. Să mulțumesc? Pentru ce dracu' să mulțumesc? Mă uit în jurul meu și nu prea găsesc motive să fiu recunoscător. Suntem... un bărbat, o fată și o insulă pustie.

Pentru asta vrei să-Ți mulțumesc, Doamne?

- N-ai decât să te rogi, dacă asta te face fericită! îi spun fetei îndepărtându-mă.

Pășesc peste afurisita de stâncă cu afurisitul meu de picior înfășurat în afurisitul de tricou. Degetul mă doare de mor.

Doamne, să știi că sunt foarte supărat pe Tine! Așa să știi!

* * *

Au trecut patru zile.

Se pare că insula noastră pustie nu a fost tot timpul atât de pustie. În centrul ei am găsit un cazan din oțel. Cazanul are atașată chiar deasupra o pâlnie mare, tot din oțel. E o soluție simplă de captare a apei de ploaie. Simplă, dar eficace.

În prima zi, împreună cu Eva am reușit să dau la o parte capacul ruginit, dar n-am găsit înăuntru decât un pic apă fierbinte.

- E spart, a spus ea arătându-mi o gaură ruginită prin care se vedea lumina.

- Nu serios? am întrebat supărat. Chiar ți-ai imaginat c-o să fie plin cu apă?

Alaltăieri, în centrul verde al insulei, am găsit printre copaci, nu prea departe de cazan, câteva tulpini roșii și zemoase. Le-am ronțait sub privirile Evei.

- Vrei și tu?

- Nu. Și te sfătuiesc și pe tine să nu mănânci.

În mai puțin de un sfert de oră au urmat interminabile accese de vomă. Acum știu că nu trebuie să mă mai ating de tulpinile roșii și zemoase. Dar ce altceva să bag în gură?

Norii ne tot dau târcoale de două zile. E semn clar că ni se pregătește ceva. Ploaie? Îhî... Doamne, ajută! Totul e uscat pe insula asta uitată de oameni și de Dumnezeu.

Pe nisip sunt o mulțime de cochilii de scoici goale. Știu că-s goale. Le-am verificat una câte una. N-am găsit nici măcar una singură vie.

Eva nu prea pare să simtă lipsa mâncării. Se tot plimbă de colo colo, de parc-ar vrea să-mi facă în ciudă și să-mi demonstreze cât este ea de activă și de energică.

- Trebuie să adunăm bucăți uscate de lemn și să construim pe plajă un *SOS*³⁰, mi-a spus ea ieri.

---

30 Semnalul de cerere de ajutor, recunoscut ca un semnal vizual de alarmă în întreaga lume. (n.a.)

Așa că am lucrat împreună câteva ceasuri. SOS-ul a ieșit destul de frumușel, dar, în afară de noi, nimeni altcineva n-a venit să-l admire.

Pe cer nu se văd nici avioane mari, nici avioane mici. Nici măcar păsări n-am văzut. Nici muște. Cum e posibil așa ceva?

De partea cealaltă a insulei, am găsit o ladă din lemn vopsită în verde. Vopseaua e scorojită, iar balamalele ruginite. Pe capac și pe părțile laterale sunt litere de culoare albă. Litere chirilice, le recunosc. Or fi ajuns rușii pân-aici?

- Cunosc bine genul ăsta de ladă verde, spun încrunțat. E folosită la transportul muniției. A fost plină cândva cu cartușe împachetate în hârtie cerată.

- Cum o fi ajuns aici? face ea mirată.

- Nu-i neapărată nevoie să fie lăsată aici de ruși, îi explic. O fi de la niște asiatici aprovizionați de ruși. Ivan exportă armament în lumea-ntreagă, începând cu Africa și terminând cu America de Sud.

Am verificat împreună toată insula, palmă cu palmă. Dincolo de pădurea asta mică nu se mai află nimic altceva. Doar stâncă, nisip alb și iarăși scoici goale. Iar așa-zisa noastră pădure e de fapt doar o adunătură încâlcită de boscheți și de liane. Vreo patruzeci de arbori.

Nu-s tare pasionat de flori și de plante. Niciodată n-am fost. Nu recunosc nicio buruiănă de pe aici, însă cu siguranță arborii ăștia nu-s cocotieri. Nu văd pe nicăieri nici măcar o singură nucă de cocos.

- Ce ciudat, mă plâng Evei. De obicei, prin filme, naufragiații găsesc întotdeauna pe insule și nuci de cocos, și banane, și porci mistreți numai buni de pus la proțap. Dar aici totul e pustiu.

- Înseamnă că trebuie să ne apucăm de pescuit, răspunde ea cu jumătate de gură, apoi se uită spre mine și... zâmbește.

Eva zâmbește? Da, îi arde de zâmbit. E prima oară când o văd zâmbind. Mi se pare atât de anormal ca

cineva în situația ei să zâmbească, încât o privesc fără să scot un cuvânt.

Recunosc, pare aproape frumoasă când zâmbește, dar asta n-o să-mi țină de foame.

Încă o teamă secretă de-a mea e ca nu cumva să vină peste noi vreun val uriaș, un tsunami, și să ne măture cu totul de pe insulița asta. Cel mai înalt punct de pe insulă nu are mai mult de cinci sau șase metri.

Copacii nu se pun la socoteală. Tsunami-ul e rapid. N-ai timp să te sui în copac.

În afară de hainele de pe noi și de cele două veste de salvare, unica noastră avere este borseta mea. În ea am doar câteva obiecte: un pachet de țigări distruse de apa sărată, o brichetă plină pe jumătate, cardul meu bancar (sigur n-o să am probleme cu banii) și pașaportul. Din el, doar copertile au rezistat în saramură. În rest, paginile sunt compromise.

Asta-i o problemă. Dacă vreo vameșă grasă o să pună piciorul pe insula asta, am încurcat-o.

* * *

Recunosc, n-am fost niciodată vreun ahtiat după haleală, însă acum încep să duc dorul mâncărilor picante de la micul restaurant din Phuket.

M-aș mulțumi chiar și cu un crab în sos picant. Ar merge orice. Aș mânca chiar și o pisică pusă la grătar și împănată cu bucățele mici de usturoi.

Vise. Pe insula asta nu există nimic viu. Nici măcar un pui de țânțar.

Dar sunt un tip încăpățânat și creativ. După câteva ore, concep un plan la capătul căruia mă și văd ținând în mână un pește mare și gras. Cu ochii minții mă văd curățindu-l și mâncându-l.

Sap în nisipul de pe plajă. Vreau să amenajez o capcană pentru pești. Nu-s grăbit. Timpul nu-i o problemă aici.

Muncesc concentrat și reușesc să sap în nisip un fel de canal, apoi fac legătura între apa oceanului și mica mea capcană. Întăresc marginile nisipoase cu bețe uscate și liane împletite. Eva se uită în tăcere la opera mea.

- Am stofă de arhitect, Eva, nu-i așa?

- Crezi c-o să funcționeze? întrebă ea clătinând din cap.

- Ba bine că nu! După cum se știe, peștii n-au prea mult creier, deci tot ce avem de făcut e să așteptăm. O să fii mai puțin pesimistă când vei ține în mână un pește fript.

- Să te audă Cel de Sus, face ea zâmbind. Dacă ai avea la cină niște pește, m-aș simți mai în siguranță cu tine pe insula asta. Am văzut cum te uitai la mine acum câteva ore și nu mi-a plăcut deloc.

- Chiar te duce mintea la așa ceva? o întreb râzând. Recunosc, ai simțul umorului, dar n-aș avea cu ce să mă satur. Ești prea mică.

Adevărul e că urlă foamea-n mine, dar n-aș servi-o pe ea la cină. Mi-e simpatică. Dimpotrivă, o să pescuiesc pentru ea, o s-o hrănesc și-o s-o ocrotesc. Așa funcționează lucrurile între bărbați și femei încă din Epoca de Piatră: bărbatul hrănește femeia! Punct.

Spre seară sunt și mai flămând. Nu-i de glumă. Timpul trece, dar peștii nu vor să se lase prostiți și pace! Am văzut o grămadă de exemplare interesante și frumos colorate, dar niciunul n-a fost suficient de prostuț încât să se lase prins în capcana mea.

Știu că e nevoie de ceva timp ca să devin un pescar profesionist. Totuși, ar fi încurajator să prind măcar un singur pește, unul mititel. Foamea mă rupe-n două și, de data asta, mă surprind uitându-mă cu jind la bucele mici ale Evei. Oare ce gust au minionele?

Oftez și încerc să mă gândesc la altceva. Dacă tot nu mai am nimic de făcut, am să caut niște lemne uscate.

Le găsesc și aprind un foc lângă cazanul cu apă. La căldura flăcării, topesc o bucățică din vesta mea de

salvare și obțin o pastă fierbinte și lipicioasă. Astup cu ea gaura ruginită din cazan.

Privesc cu atenție. Mai sunt și alte găuri. Le astup. Când cred că am terminat mai descopăr încă una. La naiba, cazanul ăsta e găurit ca un șvaiter! Folosesc restul de pastă și acopăr totul cu grijă. Sper să țină.

- O să aflăm la prima ploaie, spune Eva cu o față teribil de serioasă.

O privesc iritat. Fata asta cu ochi negri și părul ca spicul de grâu începe să mă calce pe nervi. Nici că se putea o persoană mai nepotrivită cu care să naufragiez pe o insulă.

Focul încă nu s-a stins. Încălzesc un pic marginea cardului și-mi confecționez din el un fel de cuțit. Cu multă răbdare, reușesc să-i fac o margine zimțată. Apoi frec cardul de o piatră până îi ascut bine o latură.

Privesc rezultatul muncii mele. Cardul e atât de zgâriat, încât nu se mai înțelege nimic din scrisul de pe verso.

- Ei, e totuși un cuțit, îmi șoptesc. E funcțional, nu? Asta contează.

Genul meu de cuțit l-ar face pe omul preistoric să râdă cu lacrimi, dar eu sunt tare mulțumit de rezultat. Sunt un tip descurcăreț. Sunt tare!

Mulțumesc, MasterCard!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Peștele în patru culori

Dacă socoteala mea e corectă, înseamnă că azi trebuie să fie 25 decembrie, adică... Crăciunul. Mda, al patruzeci și patrulea Crăciun din viața mea. Îmi promit solemn să nu fie și ultimul.

Ca să țin mai ușor socoteala timpului, am decis să fac câte un semn pe trunchiul copacului cel mare, veteranul insulei. Un semn, o zi. Încă o zi, înc-un semn.

M-am cățărat de două ori pe trunchiul ăla și m-am uitat în jur; peste tot e numai apă, nimic altceva de jur împrejur, pe toată linia orizontului. Nicio barcă, nicio umbră, nici măcar o aripioară de rechin.

Am foarte mult timp liber, așa că-ncerc să îmi ocup mintea cu ceva, orice. Azi-dimineată am cules din nisip cele mai interesante cochilii de scoici și le-am admirat pe toate fețele. Sunt frumoase.

Admirându-le, mi-a venit cea mai valoroasă idee din ultimele două săptămâni: am desenat o tablă de șah pe nisip și am clasat scoicile după culori și mărimi.

Opt scoici albe și opt scoici negre sunt pionii. Apoi am căutat răbdător niște scoici mai deosebite: turele, nebunii, reginele și regii. Cea mai mare bătaie de cap mi-au dat-o caii. Nicio scoică nu mi s-a părut suficient de potrivită, așa că am confecționat niște tentative de cai din bucățele de lemn uscat. Le-am cioplit cu mastercardul.

Viața de insular are avantaje și dezavantaje.

Dezavantaj: Nu plouă. Dacă nu plouă-n curând, n-o să mai avem apă și o să fie nasol.

Avantaj: Pe plaja asta e liniște. În afară de Eva, nicio altă femeie nu-și fâțâie bucele pe aici, niciun bărbat nu-și încordează bicepsii, niciun copil nu urlă. Nu

construiește nimeni castele de nisip, niciun francez nu vine să-mi arate pula. Asta numesc eu normalitate.

Dezavantaj: Nu am nimic de mâncare. Cu excepția unui fir de algă verde, pe care l-am înghițit azi odată cu apa din căușul palmei.

Avantaj: Și ce dacă nu am nimic de mâncare? Am citit pe undeva că un pic de post negru te face mai sănătos și te apropie de Dumnezeu. Simt că-i ceva adevăr în chestia asta. Ficatul meu și-a revenit. Nu-l mai simt umflat ca o minge de baschet. Cu o mentalitate potrivită, aș putea să trăiesc liniștit vreo 40 de zile doar cu o bucățică de algă pe zi.

Dezavantaj: Oh, viața meaaa, nu mai am țigări! Asta da nenorocire. Nu e bine... nu știu cât timp voi trăi fără țigări. De ce-mi faci asta, Doamne?!

Dar sunt bărbat și bărbații gândesc. Zece minute mai târziu, concluzia este clară ca lacrima: nu e nevoie să ai țigări ca să fumezi. Nu. E suficient să-ți folosești creierul.

Rup în bucățele mai multe feluri de frunze. Am să le pun la uscat. După ce se vor usca, le voi fărâmița, le voi amesteca cu restul de tutunul sărat care mi-a mai rămas și apoi le voi fuma.

Cum le voi fuma? Simplu: Am să folosesc una din paginile pașaportului meu. Ce era așa de greu?

* * *

Of, Dumnezeule! Țștia otrăvesc pașapoartele! Sunt aproape mut și mă doare gâtul de mor.

Noaptea trecută am visat rechini care rupeau bucăți din plămâni mei. Se făcea că eram pe plajă și, oriunde mă uitam în jur, vedeam numai bucăți din plămâni mei.

Ca să nu mai fiu tentat să fumez buruieni blestemate, fac ferfeniță tot ce-a mai rămas din pașaport. Obțin o mie de bucățele de hârtie și le dau drumul pe apă. Sunt un om înțelept și cu o voință puternică. Decid să mă las de fumat.

Norocul meu pare să se schimbe. Pe măsură ce eu încep să devin mai înțelept, peștii au început să se prostească. Azi, pe la prânz, am găsit trei exemplare extraordinar de frumoase în mica mea capcană.

În sfârșit, am și eu o ocupație. Curăț iute peștii de solzi, îi spintec și le scot mațele, apoi sap o groapă în nisip. Împachetez fiecare pește în câte-o frunză mare și-i așez pe toți cu grijă pe fundul gropii. Acopăr frunzele cu un strat de nisip și fac desupra un foc domol. Fumul se ridică vesel.

Toată chestia asta îmi ia cam o oră. Eva e de cealaltă parte a insulei. Ei bine, la întoarcere o să aibă o surpriză foarte plăcută.

Primul pește îl mănânc așa, fierbinte. Mă frig la gură și la degete. Mă doare și mai tare gâtul, dar nu renunț.

Pe al doilea îl mănânc mai pe îndelete, savurez fiecare îmbucătură. Aș mânca și oasele. N-am nici sare, nici piper, da' jur că n-am mâncat în viața mea ceva mai bun. Am stofă de bucătar. Cei de la restaurantul din Phuket ar putea lua lecții de gătit de la mine.

Gata? Asta-i tot? Ce naiba... nici pomeneală să mă fi săturat. Încă mă mai ling pe buze. Tare-aș vrea să-l mănânc și pe-al treilea, dar am promis să am grijă de Eva. Cuvântul e cuvânt, așa că așez bunătatea de pește pe-o frunză proaspătă și decid să i-l duc Evei chiar acum.

Mă apropii de ea repede. O să se bucure!

Eva e așezată pe nisip, cu genunchii trași la piept și cu brațele în jurul genunchilor. Privește valurile. Știu bine că femeile au vederea periferică dezvoltată, așa că probabil m-a văzut și ea.

Deodată se ridică repede și mă lovește peste mână. Peștele zboară și aterizează în nisip

- Pentru numele lui Dumnezeu, Eva! țip înfuriat. Ți-ai pierdut mințile?

Fata nu mă bagă câtuși de puțin în seamă. Se apropie de pește, îl analizează cu atenție, apoi mă întreabă:

- Mai ai pești din aceștia? Ai pescuit un pește în patru culori. Mai sunt și alții? Vreau să spun, exact ca ăsta... cu spini lungi pe spate și pe burtă.

- Dar ce-ți veni? pufnesc supărat.

- Mai ai sau nu mai ai? țipă ea.

- Ceilalți nu aveau țepi lungi pe spate. Numai ăsta avea. Ți l-am adus ție. Era cel mai mare.

Eva îmi arată peștele căzut pe nisip și-mi spune agitată:

- Data viitoare când mai prinzi un pește din acesta țepos, să-i dai drumul imediat. E otrăvitor. E toxic! Uită-te bine la el! Se numește „peștele în patru culori”. E roșu pe burtă, albastru cu verde pe trup și are spini negri și lungi.

Privesc înspăimântat peștele.

- Dacă-l măncai pe acesta primul, adaugă Eva, eu aș fi vorbit singură acum. I-am văzut pe pescarii din Birmania ferindu-se de el îngroziți. Ghidul nostru ne-a povestit că la rădăcina țepilor există mici vezicule cu o otravă foarte puternică. Povestea că, dacă te înțepă cumva, otrava trece din spini în sânge și ajunge foarte repede la creier.

- Și mori?

- La sfârșit, da, mori, dar mai întâi paralizezi și ai parte de niște halucinații oribile. Urmează delirul și, în cele din urmă, moartea prin sufocare. Otrava din țepi nu te mai lasă să respiri.

Groaza mi-a intrat adânc în oase.

- Nicăieri nu mai ești în siguranță în ziua de azi! mă bâlbâi. Nici măcar pe-o insulă pustie.

- Exact. Data viitoare când mai prinzi unul din acesta, nu-l mănânci și nu-l atingi.

- Nu-l mănânc și nu-l ating, repet supărat.

* * *

Joc șah de azi dimineată. În jurul meu a dispărut și insula și oceanul. Singurul lucru pe care-l mai văd sunt cele 64 de pătrate pe care le-am desenat în nisip. E lumea mea pătrată.

După fiecare mutare, mă scol de jos și trec de cealaltă parte a tablei de joc. Am reușit să câștig de șaptesprezece ori și să pierd de șaptesprezece ori. Dar nu mă descurajez.

Nu-mi mai este foame câtuși de puțin. Micul meu sistem de prostire a peștilor a fost multiplicat cu succes. Ieri după-amiază, Eva m-a ajutat să construiesc o capcană, iar azi-dimineată am mai făcut încă una. În curând, tot țărmul insulei va fi împânzit de capcane, iar eu voi deschide o mică afacere în industria piscicolă.

Eva a mâncat doi pești din aceia plăți, cu dungi frumoase, galbene. Nu erau otrăvitori. Văd că se mișcă normal, e viaoie.

E bine aici, pe insulă. Am un sentiment de fericire stranie. Mi-am găsit bucățica mea de lume și ceilalți n-au decât să se ducă naibii. Poate că pe undeva, foarte departe, încep sau se termină războaie, se duc tratative, se bombardează orașe, se defrișează mii și mii de hectare de pădure, dar ce au toate astea de-a face cu mine și cu insula mea?

Viitorul nu mă sperie. Am mâncare. Am liniște. Sunt bine aici! În lumea celorlalți există miliarde de roboți care se trezesc dis-de-dimineată, își beau cafeaua pe fugă și aleargă la serviciu. Bravo lor! Din partea mea, n-au decât să muncească până crapă. Eu n-o voi mai face niciodată. Am aici insula mea. Sunt rege.

Undeva - foarte departe - miliarde de amărâți se vând pe-o bucată de pâine. Serviciu, șefi tâmpiți, bănci, rate, medicamente, nervi, facturi... plozi mici care trebuie șterși la cur și educați ca să devină buni sclavi.

Dar eu sunt mult deasupra nimicurilor astea. Sunt regele insulei pustii! Am lumină. Am căldură. Totul e gratuit. Le dau cu tifla băieților de la Gaze și Electricitate. Am mâncare suficientă. Peștele înseamnă mâncare, nu? Are vitamine. Ce-mi pasă mie de toate

supermarketurile cu mii de rafturi încărcate cu milioane de produse?

Pileală? Nu, mulțumesc! Nici măcar nu mai simt nevoia să mă-mbăt. Să te îmbeți înseamnă să evadezi. De ce să evadez? Vreau luciditate! Vreau să fiu treaz aici în fiecare secundă. Vreau să simt viața, pentru că viața e frumoasă!

Dacă vreau o baie strașnică printre valuri spumoase și calde, Pacificul e piscina mea privată. Cel mai bun drog pentru liniștirea nervilor este o bălăceală prelungită.

Sunt un om fericit și chiar acum am să încep a optsprezecea partidă de șah. De data asta, sigur înving!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Azi rege, mâine sclav

Domnișoara Eva e chiar aici, la câțiva pași de mine. Mă prefac că n-o observ. Încerc să mă concentrez la partida mea de șah. Înaintez curajos cu turnul și mănânc încă un pion, dar asta chiar n-a fost o idee bună.

Adversarul meu nu e prost deloc. A observat imediat vulnerabilitatea reginei, așa că eu rămân fără regină, iar partea adversă pierde doar un amărât de nebun. Bun târg! Poate pentru el.

- Se pare că te bați singur de te rupi, spune Eva. Apoi întreabă simplu: Ce avem de mâncare?

- Ai de ales între pește crud și pește crud, răspund cu privirea ațintită pe calul adversarului.

- Crud? De ce crud?

- N-am avut timp să fac foc.

- Așa, face ea pe un ton liniștit. Și, mă rog, de ce n-ai avut timp?

- Dar tu chiar nu vezi? spun supărat. Am fost ocupat cu șahul.

Peștii sunt aranjați frumos, puși la uscat pe șnurul de la vesta de salvare. Se leagănă ușor la capătul unui băț, în bătaia vântului. Fac un gest larg și-o invit să-și aleagă.

Nu-i nevoie s-o invit de două ori. Dinții albi ai Eyei rup fără grabă carnea de pe oase. Deși pot să jur că e ruptă de foame, nu se dă de gol. Se controlează. O adevărată lady, ce să zic!

- Poți să-i halești pe toți, spun cu o generozitate de șeic al petrolului. Nu-mi pasă. Eu îmi reînnoiesc provizia în fiecare zi.

Foamea nu mă mai înspăimântă. Am evoluat! Am burta plină și sunt cerebral. Sunt stăpân pe mine și pe tot ce mă-nconjoară. Am devenit Regele Peștilor, Regele Insulei, Regele Vântului și, mai presus de toate, Regele Tablei de Șah.

Ai face bine să devii și Regele Ploii, băiete! Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

M-am umflat atât de tare în pene încât devin neatent. În mai puțin de două minute, mă fac singur mat!

Așa se-ntâmplă de fiecare dată când apare o femeie lângă un bărbat. Da, amărâtul își pierde mințile. Se întâmplă la fel peste tot în lume. S-au pierdut tronuri și capete în felul ăsta.

- Încă mai tânjești după lumea civilizată? o întreb pe un ton glumeț. Ar fi cazul să te obișnuiești cu noua noastră viață. Știu că nu-ți place, dar nu poți lupta cu soarta. Se numește fatalitate.

Fata rupe o bucată de pește și scuipe un os în direcția mea. Ia te uită! Nu mai pare o lady. Oare de ce se poartă așa?

- Fatalitate, zici? mă-ntreabă ea cu chef de hartă.

- Da, dragă. Fatalitate!

Eva îmi aruncă o privire lungă. Nu pot să înfrunt privirea aia. Ochii ei sunt de un negru bizar.

- Mă crezi cumva proastă? întreabă ea tăioasă. Fatalitate, înseamnă să aluneci pe o coajă de banană și să-ți rupi un picior. Fatalitate înseamnă să deschizi geamul dimineața ca să aerisești și să te pocnească un meteorit în frunte. Dar ceea ce s-a întâmplat cu noi, acolo sus, nu se numește fatalitate.

- Da' cum se numește?

- Se numește prostie în formă pură! țipă ea deodată. Așa se numește. Poți să-mi spui și mie ce-ai căutat în cabina pilotului?

Ah, asta? Deci asta era.

- Îmi ardea buza după o țigară, spun inocent. Da, recunosc deschis: am mers acolo ca să fumez!

- Așa.

- Și ca să pilotez un pic, continui amuzat. Jean - Louis îmi promisese să mă-nvețe să pilotez.

- Asta-i culmea! țipă ea iar.

- Calmează-te! Ce naiba ai? Ce tot țipi? Doar nu l-am omorât eu pe amărâtul ăla. Omul s-a înecat.

- Cu un sandviș, mârâie ea.

- Oferit de mine, adevărat. Da' de unde era să știu ce-avea să se-ntâmples? De fapt... ar fi trebuit să bănuiesc, spun îngândurat. Acum, dacă stau și mă gândesc bine, îmi amintesc că omul își mușcase limba cu câteva ore înainte. Mda, avea două copci pe limbă.

- De unde știi tu asta?

- Ah, păi a fost cu mine cu o seară înainte. Am ciocnit câteva părărele. De fapt, tipul a băut... cam multișor, dacă mă gândesc mai bine. Ce bețiv ordinar...

- Ai băut cu el în noaptea dinaintea zborului?

- Un pic. Da, am fost cam imprudent. Acum, că zici tu cheștiile astea, văd lucrurile într-o altă lumină. Mai clar.

- Înseamnă că... nici măcar nu ești turist, nu?

- Ba da. Sunt.

- Când și unde ai rezervat bilet de zbor? La ce agenție?

- Ag... agenție? Ce agenție? Eu și pilotul aveam o mică înțelegere. Am plătit pe loc, cu bani gheață.

- Fantastic! geme ea. Tare mi-e teamă că nu avem nicio fatalitate aici.

- Dar ce avem?

- Prostie în formă pură. Inconștiență.

Începe să mă enerveze. Ei, poftim! Eva mea e o nerecunoscătoare. Da, chiar așa! Cum adică? M-a făcut prost? A început deja să muște mâna care o hrănește? Femeie, deh.

- Mda, bine. Cum zici tu, domnișoară. Mai vrei un pește?

- Du-te-n iad cu peștele tău! țipă ea înfuriată. Tu ne-ai omorât pe toți! Tu! Îți dai seama că și doctorul Baumgartner a murit din cauza ta?

- Așa-l chema?

- Da, domnule pilot amator, așa-l chema! Exact așa-l chema!

- Să-i fie țărâna ușoară. Omul îmi era simpatic. Păcat c-a murit.

După cum arată, Eva mai are puțin și se repede la gâtul meu. Cu dinții.

- Văd că ești cam supărată, continui cu privirea în pământ. Hai s-o lăsăm baltă, vrei? Morții cu morții, viii cu viii.

- Supărată? Eva începe ea să râdă amar. Supărată e puțin spus. Aș vrea să te omor chiar în momentul acesta! Îmi pare rău că sunt atât de slabă, altfel ți-ai dori să nu fi ajuns niciodată cu mine pe aceeași insulă. Da, mulțumește-i lui Dumnezeu că sunt femeie!

- O femeieie artăgoasă și pusă pe ceartă, mormăi eu. Dar femeie.

- Ai chef de glume?

- Nu.

- Nici eu, te asigur!

Îmi întoarce spatele și pleacă boroscodind ca o zeiță greacă a furiei.

Îmi șterg transpirația de pe frunte. Mi se pare mie sau s-a făcut răcoare? Poate se schimbă vremea. Poate o să plouă. Poate că... l-am omorât pe amărâțul de francez.

Ei, căcat! N-am omorât pe nimeni!

Eva reapare brusc. Mă ridic în picioare și o privesc un pic speriat. Ce-i cu ea? E nebună?

- Aș vrea să nu te mai văd niciodată, mârâie ea furioasă.

- Și eu aș vrea să... să...

- Să ce?

- Să nu mă mai văd niciodată, spun plouat. Nici eu nu mă dau în vânt după mine.

- Cred că, pentru prima oară, suntem de acord, spune ea așezându-se pe nisip în fața mea.

Între noi doi este o graniță formată din șaizeci și patru de pătrate.

- Explică-mi cum stă treaba cu piesele astea, spune ea arătând cu degetul spre tabla. Deduc că scoicile acestea mici sunt pionii, iar piesele din lemn sunt, probabil, caii. Dar mai departe? Care-s turele?

Încep să-i explic.

Ceea ce se petrece în continuare întrece orice imaginație. Tabla de șah devine terenul nostru de luptă. Sunt bătut măr, apoi sunt iar învins și - în cele din urmă - sunt de-a dreptul crucificat pe tabla de șah. Miniona asta, fata asta mare cât o cutie de chibrituri, mă nenorocește la șah.

Trebuie să mă concentrez. Răsuflu adânc. Orele trec. Pacificul și plaja dispar ca un abur. E ceață în jurul meu. Nu mai văd altceva decât pătratele. Întregul meu univers este format din bucăți de scoică, bucățele de lemn și strategii de atac și apărare.

Nemțoaica mea ar fi trebuit să se nască în Sicilia. E mai dură decât un mafirot sicilian. Rând pe rând, îmi întinde cele mai nemiloase capcane. Par complet idiot. Ajung să fiu păcălit de fiecare dată.

- Dar eu am crezut că știi să joc șah, spun mârâind.

Spre rușinea mea, nu prea știu să pierd ca un gentleman. Gem, protestez, cer răgaz de gândire, dar mă asemăn tot mai mult cu un vierme care se zbate pe nisip. Dacă fiecare partidă de șah ar echivala cu un pumn, în momentul acesta aș sta leșinat pe nisip, cu dinții scoși.

- Hai să mai jucăm încă una! o implor. Jur că, de data asta, am să fiu mai atent!

- M-am plictisit, spune ea rece. Crezi că-mi face plăcere să înving mereu?

- N-are niciun haz, nu-i așa? o întreb înciudat.

- Ești cel mai slab jucător de șah pe care l-am întâlnit vreodată, îmi dă ea lovitura de grație.

Mă ridic strângând din fălci. Plec fără niciun cuvânt. Mă arunc în valuri și fac o baie prelungă. Îmi limpezesc creierii. Jumătate de oră mai târziu, când revin, Eva e tot acolo.

- M-am răcorit, îi zic. Acuma gândesc mult mai limpede. Ai dreptate, un joc fără miză nu poate fi interesant. Hai să jucăm pe ceva.

- Pe ce?

Eva stă chiar în fața mea și mă privește cu o sprânceană ridicată.

- Ei? Pe ce jucăm? repetă ea.

- Eu pun la bătaie tot peștele pe care l-am prins.

- Și eu ce să pun la bătaie? întrebă ea zâmbind. Tot peștele pe care l-am mâncat?

- Nnn... nu. Nu știu. Altceva... Ce inventar ai? Alege și tu ceva.

Jucăm pe tricoul ei contra celor cinci pești uscați ai mei. Și pierd.

Eu pun la bătaie vestele de salvare și ea lada de lemn găsită pe insulă. Pierd din nou.

Partidele de șah care urmează sunt cele mai dezamăgitoare din viața mea. Rând pe rând, bunurile mele se topesc. Patrimoniul meu dispare. Am pierdut toate cele trei capcane de nisip construite cu greu, apoi borseta, apoi bricheta și - lovitura de grație - cuțitul meu Mastercard.

Îmi vine să urlu ca un lup și să mă tăvălesc pe nisip. Ce rușine! Mă ridic brusc și fug ca să nu mă vadă plângând. Am pierdut tot. Sunt sărac lipit.

De data asta, durează mai bine de o oră până să mă întorc.

Eva studiază curioasă cardul.

- Tiberiu, în ce limbă e scrisul acesta de aici, de pe spatele cardului?

- În... în limba de pe spatele cardului! mârâi.

Încep să rearanjez repede piesele și fata mă privește mirată.

- Ce ai? Încă mai vrei să joci? Ești cumva dependent de jocuri? Ești jucător compulsiv? Nu-mi spune că mai ai încă curaj să mai joci cu mine.

- Nu-ți spun.

De data asta sunt foarte atent. Foooarte! Jocurile durează mult mai mult. Pierd tricoul. Pierd pantalonii scurți. La ultima partidă, îmi pierd și slipul.

- Poți să ți-l păstrezi! spune ea batjocoritor în momentul în care sunt gata să-l scot. Totuși, nu uita, pot să ți-l cer oricând am eu chef. De acum încolo, slipul acela e al meu! Ține minte!

- Te urăsc! îmi spun strângând din fălci. Te-am urât din prima clipă în care te-am văzut! Așa să știi.

- Nu mai pot eu de asta, răspunde ea cu gura până la urechi. Mai joci, ratatul?

Împărțim insula pe din două și pierd jumătatea mea. Din regele insulei, am ajuns un simplu rezident.

- Încă una! O ultimă partidă și gata! strig disperat.

- Acum pe ce mai jucăm? întreabă ea cu un aer nevinovat. Ai vreo idee?

Joc ca turbatul. Eva este foarte calmă. În mai puțin de zece minute partida se termină. Rezultatul este oficial: sunt sclavul ei pentru următoarele șapte zile. Pe insula asta a fost cândva democrație! S-a terminat!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Un bărbat nu este decât un bărbat

Sap cu ciudă în nisip și transpirația-mi curge pe frunte, îmi intră-n ochi.

Eva și-a scos tricoul, și-a făcut un turban din el și acum stă turcește, așteptând răbdătoare să-i termin de construit umbrarul.

Mă străduiesc să lucrez cu simț de răspundere, dar e cam greu să construiești ceva când ai la dispoziție doar tulpini mlădioase și liane. După jumătate de oră de muncă de sclav, reușesc să încropesc ceva care aduce un pic a umbrar.

Eva strâmbă nițel din nas, dar se așază totuși dedesubt, la umbră.

Dacă tot am muncit ca disperatul, am și eu dreptul la un pic de odihnă, așa că mă întind și eu ca să-mi trag sufletul.

- Ce faci, sclavule? întreabă ea deschizând un ochi.

- Păi, după cum vezi, am terminat.

- Bine! spune Eva închizând ochiul la loc. Dacă tot nu mai ai nimic de făcut, apucă-te și masează-mi tălpile. Începe cu piciorul stâng. Simt că mi-a amortit un pic de la statul turcește.

Îi transmit în sinea mea toate urările de sănătate și de viață lungă care-mi vin în minte, dar știu bine că nu mai sunt Regele Insulei, ci sclavul de serviciu. Cuvântul e cuvânt.

Mă apuc fără chef să-i masez picioarele. Are niște picioare mici, de păpușă. Dacă aş trage un pic mai tare de ele... dar nu vreau să mă gândesc la asta.

Două ore din dimineața asta mi le-am petrecut construind cea de-a patra capcană pentru pești. Eva e de părere că, în șapte zile de sclavie, voi reuși să fac de unul singur câte o capcană în fiecare dimineață. Deci mai am de făcut doar șase.

- Trebuie să-ți spun „stăpână”? am întrebat-o ieri seară în bătaie de joc.

S-a gândit cu seriozitate câteva secunde, apoi mi-a răspuns dând din mână:

- Eeei, nu te formaliza. Poți să-mi spui tot Eva.

Aerele ei m-au lăsat fără replică.

Masez acum cealaltă talpă. Observ că începe să-mi placă. Pielea e fină, degete sunt micuțe și frumoase. Unghiile sunt taiate cu atenție și rotunjite. Și nici urmă de ojă pe ele. Iată un picior destul de reușit, Tiberiu. Ce drăguț!

Mă aleg cu o erecție de toată frumusețea și se întâmplă atât de repede, încât mă ia prin surprindere. Simt că-mi dogoresc obraji.

Ce situație urâtă! Nu am decât slipul pe mine. Mă străduiesc să mă așez în așa fel, încât ea să nu observe reacția pe care mi-a provocat-o. Mâinile încep să-mi tremure.

Ce ai? Ești cumva idiot, Tiberiu? Ai vreun fetiș legat de picioarele femeilor?

E prima dată când mi se-ntâmplă așa ceva. Răsufli adânc și încerc să mă liniștesc. La urma urmei, ceea ce se întâmplă e ceva absolut normal. Chiar dacă ar fi cea mai slută femeie din lume, eu tot cred că s-ar fi ajuns aici mai devreme sau mai târziu. Nu are nicio legătură cu picioarele ei și nici eu nu sunt vreun obsedat. Oh, nu! Pur și simplu Mama Natură își bate joc de mine.

Eva mă privește printre gene. Oare o fi observat și ea? Dacă nu spune absolut nimic, probabil n-a observat.

Continui să-i masez talpa piciorului drept și închid ochii ca să îndepărtez de mine imaginea ei. În momentul în care nu mai văd nimic, degetele îmi devin și mai sensibile. Aproape că ajung să văd cu vârful degetelor.

Hmm, e clar: trebuie s-o șterg de aici urgent. Ereția mea e pe cale să-mi sfâșie slipul.

- Mda, mulțumesc! spune ea pe un ton plictisit. Suficient.

Își întinde ca o pisică picioarele în aer și apoi mă privește de parcă m-ar vedea acum pentru prima oară.

- Mai ești aici? Poți să pleci. Te chem eu dacă mai am nevoie de tine.

Sunt un pachet de nervi. Mai am un pic și explodez.

- Bine, mârâi. Minunat. Perfect! Ești sigură că nu vrei să-ți fac vânt cu un evantai?

Eva se întoarce mirată și ațintește spre mine doi sâni ca două mere. Nu suport să mă uit într-acolo.

Își scoate pantalonii de pe ea cu gesturi leneșe, indiferente:

- Du-te și spală ăștia. După ce se usucă, vreau să-i văd curați. Impecabil de curați.

Plec spășit, dar ușurat că am scos-o la cale într-un mod onorabil. După o sută de pași, întorc capul și văd în urma mea o Evă care moțâie liniștită la umbră. Imaginea trupului ei aproape gol mă săgetează dureros între picioare.

Nu merit să mi se întâmple așa ceva. Nu, nu merit! Nu e corect. Nu-i faci așa ceva unui bărbat, ce dracu'!

Fără să-mi dau seama ce fac, îmi șterg transpirația de pe față cu pantalonii Evei, apoi îi observ și îi arunc din mână, de parcă ar fi în flăcări. E clar, o iau razna. Mă mir că nu i-am și mirosit.

Mă îndrept spre pădurice și știu exact ce am de gând să fac, iar gândul meu nu mă deranjează câtuși de puțin.

Privesc în urma mea ca un hoț. După ce mă asigur că nu pot fi văzut dinspre plajă, îmi cobor un pic slipul și încep să mă masturbez frenetic.

Simt o durere surdă în testicule. Fata aia și-a bătut joc de mine. Nu am altă cale să rezolv problema asta. Nu.

Nu simt că fac ceva rău, pentru că nu mă gândesc câtuși de puțin la trupul Evei. Carnea trupului ei nu este cu nimic deosebită de carnea trupurilor altor milioane de femei. Eu nu fac sex aici. Încerc doar să mă eliberez de tensiunea asta afurisită și să redevin om. Nu e nici sex, nici plăcere. E un act pur... medical. Da. Un fel de tratament, un...

Sunt atât de concentrat pe ceea ce fac, încât nu mai bag în seamă nimic din jurul meu.

- Ceea ce faci tu aici este scârbos! se aude vocea Evei în spatele meu.

Mă întorc și o văd la câțiva pași în urma mea, sprijinită cu spatele de un copac.

- Ce... ce naiba cauți tu aici? bolborosesc cu ochii mari.

- Nimic, spune ea clătinând dezgustată din cap. Mă plimbam. Te rog, bagă-ți-o la loc în slip că mi se face rău. Scârboși mai sunt bărbații...

Simt că mă înfurii. Fierb. Cred că tot sângele mi s-a suit în obraji. Deși mă înec de furie, încerc să vorbesc cât mai calm.

- Ăăă... ascultă...

- Ce?

- Eu înțeleg că suntem pe-o insulă, dar... nici chiar așa!

- Ce scârbos! repetă Eva clătinând iar din cap. De-a dreptul scârbos. Tu chiar nu-ți dai seama?

- Scutește-mă! șuier eu. Există pe lumea asta vreo regulă care să-i interzică unui bărbat să aibă un moment romantic cu mâna lui dreaptă?

- Nu există, dar - chiar și așa - tot e oribil! spune ea cu o față dezgustată. Eu crezusem că ți-e rău, de aceea am venit după tine. Erai cam palid când ai plecat de pe plajă.

- Și te-ai gândit că am nevoie de o mână de ajutor?

- Nu genul acesta de... mână de ajutor, spune Eva pufnind în râs. Na... ce să zic? Fă cum crezi. Eu te las. Spor la muncă.

Aș vrea să se despice sub mine pământul și să mă-nghită.

- Auzisem eu că o fac puștanii, dar nu știam că o fac și bărbații în toată firea! spune ea îndepărtându-se. Nu, nu știam. Dar acum, că știu, prefer să n-o fi știut.

- Trebuia să stai pe bucățița ta de plajă, domnișoara Virtute!

- Da, trebuia, spune ea îndepărtându-se. Chiar că trebuia. Doamne, ce scârbos! Sper să nu visez urât la noapte.

Mă așez jos pentru că simt nevoia să fug după ea și s-o omor. Îmi pun palmele peste urechi ca să n-o mai aud.

- Cerule, sunt captivă pe insula asta cu un pervers! se aude vocea ei îndepărtându-se. E înspăimântător! E oribil...

O mai aud căinându-se câteva secunde, apoi se așterne tăcerea. Sunt iar singur. Nah, asta e. Felicitări, Tiberiu! Sunt mândru de tine. Bravo, băiete!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Sunt un copil căzut în cap

Rugăciunile mi-au fost ascultate. Norii se adună amenințatori la orizont. Va ploua și va fi apă. Da, apă din plin! În depărtare, fulgerele brăzdează deja orizontul. Simt cum vântul se întetește.

Desfac cealaltă vestă de salvare și încerc să improvizez din ea un fel de găleată, dar nu prea seamănă a găleată. Chiar și așa, tot am să culeg fiecare picătură de ploaie și am să beau pe săturate.

Vino ploaie, vino!

* * *

Apa curge din toate părțile. Cazanul este aproape plin, găleata mea improvizată este plină și agățată de o creangă, burta mi-e plină, aproape pleznește de câtă apă am putut să beau.

Ploaia asta caldă ține de două zile și nu dă niciun semn de oboseală. Asta e minunat. Mai puțin minunat este că valurile mari mugesc furioase și ne-au distrus toate capcanele. Adio pește.

Vântul e atât de turbat, încât a dat peste cap umbrarul și l-a aruncat departe, în valuri.

Nu mai am nimic de făcut. Stau cuminte pe nisip și las apa să-mi curgă șiroaie pe creștet, apoi pe spate. N-am unde să mă adăpostesc nici de ploaie, nici de fulgere.

Deschid un ochi și văd amuzat, undeva în stânga mea, o Evă înfricoșată de stihiiile naturii. Ființa aceea mică, întinsă pe nisip, care tremură ca varga, nu mai este Eva. La fiecare bubuitură de trăsnet trupul ei

subțire și firav sare în sus ca o minge. Poate că aş râde, dacă spectacolul nu mi s-ar părea jalnic.

Oare de ce se teme atât de tare? Un fulger e mult mai milos decât un rechin.

Treaba ei. Las-o să se teamă, Tiberiu. A sosit momentul să plătească cu vârf și îndesat pentru toate porcăriile pe care ți le-a făcut în ultimele zile.

- Ți-e teamă de fulgere, Eva?

Inutil. Nu mă poate auzi din cauza vântului.

Mă ridic și alerg de-a lungul și de-a latul plajei, ca un câine scăpat din lanț. Ploaia mă fugărește din urmă și, împreună cu ea, mă întrec cu valurile și dau ocol insulei.

- Iii-ha! Iu-hu-huuu! E mi-nu-naaat! Îți mulțumesc, Doamne!

Ador ploaia și fulgerele, m-am îndrăgostit de ele. Picăturile calde ale musonului îmi spală și trupul, și sufletul și, după atâta alergătură, mă simt curat și proaspăt ca un nou născut. Revin lângă Eva și mă trântesc pe nisipul ud.

Sunt obosit, dar fericit.

- Uită-te și tu în jur! strig beat. Uite câtă frumusețe, Eva!

Fiecare fulger luminează totul în jur. Peisajul pare cufundat deodată într-un alb lăptos și strălucitor.

Fug de lângă Eva și mă arunc în apă. Mă bălăcesc în valurile turbate, apoi ies și mă dau de-a rostogolul pe nisipul plajei până ameteșc și cad grămadă. Revin lângă Eva și-i spun gâfâind:

- Știi ce iubesc eu cel mai mult la insula asta? Că nu te poți îneca. Poți să te îndepărtezi foarte mult de mal și să fii totuși în apă până la genunchi. Adâncimea apei nu crește brusc, nu te sperie. Pe o porțiune de vreo sută de pași de la mal, nu te poți îneca nici dacă vrei.

- Mă bucur că te bucuri! țipă ea cu o față schimonosită de frică. Îți place și asta? Întreabă ea și-mi arată plaja.

Valurile au pătruns adânc pe țărm, au mușcat cu putere din plajă și au spălat totul. Peisajul este complet

transformat. Mă uit la plajă, apoi la fată și nu-mi vine să cred cât de mică s-a făcut deodată. E atât de speriată. Are privirea unui copil.

- Doamne, Eva, ce față ai! Dacă te-ai vedea... Fato, de ce te temi așa de tare de fulgere?

Eva începe să plângă și toată starea mea de bine se topește. O ridic de jos și îi șterg firele de nisip de pe față.

- Vino încoace! Hai, vino... Nu mai plânge.

O strâng la piept, îi ridic fața spre mine și-i văd clar ochii negri și înfricoșați.

- Ce copil ești! Sunt doar niște fulgere.

De fiecare dată când tună, se lipește și mai tare de mine.

- N-o să mai țină mult! îi strig în ureche. Apropo, să ai un An Nou Fericit! Azi e întâi ianuarie, dragă Eva. La Mulți Ani! Ce planuri ai pentru noul an?

Gura ei încearcă să spună ceva, dar nu aud nimic. Privesc doar buzele ei mișcându-se. Sunt fascinat de buzele astea mici. Felul cum se mișcă fără să se audă un sunet mă vrăjește.

Fără să-mi dau seama ce fac, îmi cobor și eu buzele și le întâlnesc pe ale ei. Buzele ei au gust sărat. Le gust. Da, sunt sărate.

Eva îmi pune palma pe piept și mă împinge ușor.

- Nu.

* * *

Ah, Doamne, cât de mult urăsc ploaia! Ce dracu'?! Plouă zi și noapte.

Până și Eva s-a obișnuit cu fulgerele și cu tunetele și tot vacarmul acesta. Și-a uitat frica și-a început să se plimbe nepăsătoare pe plajă. Din când în când, mai tresare, atunci când tunetul se aude prea aproape.

Se apropie de mine, se așază pe nisip și-mi spune:

- Încetează odată!

- Dar n-am făcut nimic! mă dezvinovățesc.

Eva mă amenință cu degetul și-mi spune cu o mutră foarte serioasă:

- Încetează să te mai porți ca un câine bătut. Nu mai face fața asta și nu mă mai evita.

- Dar nu te evit, pufnesc supărat. De unde ai mai scos-o și pe asta?

- Nu sunt oarbă, Tiberiu. E chiar așa de important pentru tine?

- Ce anume? Întreb cu nasul în jos. Habar n-am despre ce vorbești.

Eva oftează și nu mai spune nimic. Stă liniștită lângă mine și privește valurile.

- Bine, spun în cele din urmă. Uite care-i treaba... Un nu este un nu! Pot înțelege asta. Hai să închidem capitolul ăsta. E jenant.

- Și pentru mine este jenant să te văd toată ziua că-mi arunci priviri de câine bătut. Dacă vrei neapărat să mă săruți, uite, poftim... te las să mă săruți, dar promiți că după aceea o să-ți revii la normal.

Simt cum se adună în mine revolta. O privesc rece.

- Nu te-aș săruta nici dacă ai fi ultima femeie rămasă după o apocalipsă nucleară! Nici măcar nu te plac. Ești o ciudățenie a naturii. Și mică și afurisită. Și, fiindcă tot veni vorba, unde ai mai văzut tu nemțoaică blondă cu ochi negri? Ești un accident genetic.

- Ha, ha! Serios?

- Foarte serios! Eu să te sărut pe tine? Mă faci să râd.

- Ei, mă bucur că nu ești supărat pe mine, spune ea zâmbind. Totuși ceva motive de supărare ai, nu?

- Păi, normal că am! răspund cu jale. Este data de trei ianuarie. Ploaia asta durează de aproape o săptămână! Știi ce cred eu? Tare mi-e teamă că a început sezonul ploios în partea asta de lume. Amărății ăștia de culoare galbenă au doar două anotimpuri: unul cu ploaie și unul cu uscăciune.

Spre după-amiază, reușesc să păcălesc un pește mic, dar nu-l pot găti. Nici vorbă să fac foc. Totul este ud în jur.

Iau peștele, îl curăț, îl spintec și-i ofer Evei jumătatea ei. Mmm, o fi el mic, dar are gust bun.

- Și... care-i treaba cu tine? o întreb mestecând. De ce te temi atât de tare de fulgere?

- Tu nu te temi de ele?

Pare abătută și dusă pe gânduri.

- Nu mă tem, îi spun cu sinceritate. De ce m-aș teme? Un milion de volți care trec prin creier nu e cea mai urâtă moarte. E simplu: *BUM!* și ai căzut. Curentul electric poate fi la o adică o binecuvântare.

Eva mă privește lung și pare un pic ostilă, apoi mă întrebă brusc:

- Care-i prima ta amintire? Vreau să spun chiar prima, cea mai veche amintire a ta. Care este?

- Oh, nimic special, îi răspund și cad pe gânduri. Prima amintire? Hmm... Cred că aveam vreo patru ani. De ce?

- Așa. Povestește-mi și mie.

Încerc să-mi împrăpățez memoria. Oare ce i-o fi venit?

- Păi da, aveam vreo patru ani. Ăăă... îmi amintesc că eram în baie, în casa părintească. Eram singur. Tata turna niște betoane pe afară, voia să facă un trotuar. Mama... cred că gătea ceva sau nu mai știu. Oricum eram singur-singurel acolo, în baie și mă țineam cu mânuțele de chiuveță. Priveam în sus.

- De ce?

- Mă gândeam că ar fi absolut minunat dacă aș ajunge la geamul care era deschis chiar deasupra mea.

- Și ai ajuns?

- Până la urmă, da. Am fost un copil creativ încă de la vârsta de patru ani. M-am prins cu mâinile de chiuveță, am urcat pe marginea căzii, am pus un picioruș pe savoniera din perete și m-am împins în sus.

Geamul era chiar deasupra mea. Victorie! Eram cu mâinile pe pervazul geamului larg deschis.

- Și?

- Mai departe a fost simplu, am ieșit pe geam cu capul înainte și am căzut direct în cap pe beton. Mi-am zis: „*Hei, asta-i prima mea amintire!*” și apoi am leșinat.

Eva mă privește amuzată.

- Deci ai căzut în cap când erai mic?

- Îhî.

- Asta explică multe, spune ea cu ochii sclipind.

- Poate, răspund îmbufnat. Dar tu, măi, fată? Care-i cea mai veche amintire a ta?

- Ești sigur că vrei să știi?

- Nu-s sigur, dar probabil că-mi vei spune oricum. De aceea m-ai întreat, nu? Ca să te întreb și eu pe tine. Uite, te-ntreb.

- Ai dreptate, spune ea surâzând. Prima mea amintire este legată de electricitate și aparatură electrocasnică.

Aveam doar trei ani, dar îmi amintesc totul atât de clar, încât parcă s-ar fi petrecut ieri. Eram într-un magazin foarte mare, cu multe culoare și rafturi. Erau acolo fel de fel de mărfuri și de aparate.

Eu eram așezată în cărucior, cu fața spre ai mei, iar tata împingea ușor căruciorul și discuta ceva cu mama.

- Ce?

- Tiberiu... aveam doar trei ani. De unde să știu?

- Scuze! Zi mai departe.

- Îmi amintesc de mama. Mama era o femeie foarte frumoasă și tata nu avea ochi decât pentru ea. Se priveau unul pe altul în ochi. Îmi amintesc de asemenea că, în ziua aceea, mama purta o rochie de un galben foarte deschis.

- Ca lămâia?

- Exact ca lămâia. Oh, mama arăta minunat și o iubeam. Pe tata însă nu-l prea băgam în seamă.

- Hai, mai lasă-mă! Cum de-ți amintești asta? Aveai doar trei ani.

- Îmi amintesc totul. Amândoi părinții mei erau tare veseli și bine dispuși în ziua aceea, iar eu eram de-a dreptul uluită de tot ceea ce vedeam în jurul meu, de toate produsele, de frigidere, de aspiratoare, de televizoare. Parcă ajunsesem în Țara Minunilor. Culorile acelea diferite și sclipitoare erau atrăgătoare pentru mine. Întindeam mereu mânuțele și-i făceam semn tatei să mă ducă ba acolo, ba dincolo.

- Ești tare norocoasă! Faină amintire. Tatăl tău te iubea mult, nu-i așa? Te simțeai iubită?

- Da. Să știi că da. Tata era încântat de mine și simțeam cât de mult mă iubeste. Ar fi cumpărat tot magazinul pentru mine, dacă eu i-aș fi cerut asta.

În fine. În ziua aceea, părinții mei au cumpărat doar o mașină de spălat și, după un timp nu prea lung, ne-a fost adusă acasă. Au trimis-o cu un camion de la magazin.

Oamenii în salopete au așezat cu grijă mașina de spălat în colțul bucătăriei. Au luat-o cu ei pe cea veche și au plecat.

Îmi amintesc toate acestea pentru că aveam un post de observație foarte bun. Eram instalată ca o prințesă pe un scaun înalt din bucătărie. Scaunul era cu hamuri. Era cumpărat special pentru mine și era construit în așa fel încât n-aș fi putut să cad de acolo nici dacă aș fi vrut.

Mama mă hrănea cu un piure dulce și bun, dar eu îi dădeam lingurița la o parte cu mânuțele și eram numai ochi și urechi spre mașina de spălat și spre tata care tot meșterea ceva acolo, lângă ea. Era bucuros și vorbea întruna. L-am auzit spunându-i ceva mamei. Probabil îi spunea că totul este în regulă sau ceva de genul.

Tata a venit apoi la mine, a luat vesel lingurița din mâna mamei și a început să mă hrănească și să-mi tot vorbească.

Având anii pe care-i aveam, nu prea înțelegeam în momentul acela tot ce se petrecea, dar aveam ochi de văzut și mintea mea a înregistrat totul.

După ce a pus rufe în mașină, a închis capacul, apoi a apăsător pe unul din butoanele acelea. În clipa aceea, am văzut-o tresărind. A căzut secerată jos cu mâinile lipite strâns de mașina de spălat. Trupul ei se scutura în tăcere.

Pentru mine, ceea ce se petrecea era vesel și amuzant, așa că am chicotit și am arătat cu degetul spre mama.

Tata a întors mirat privirea și a țipător, apoi a aruncat lingurița cu piure. A căzut cu un clinchet pe gresie.

N-a durat nici măcar o clipită. Când tata a îmbrățișător trupul mamei, l-am văzut cum i s-au frânt deodată picioarele. A căzut lângă ea, cu fălcile încleștate. Au rămas îmbrățișători acolo, jos.

Am aici, pe retină, imaginea aceea. Îi văd pe amândoi. Văd îmbrățișarea. Mi s-a întipărit.

Eu eram prinsă în hamurile acelea de pe scaunul înalt, altfel probabil c-aș fi fugit și eu acolo, lângă ei și i-aș fi îmbrățișător. M-am smuncit. Am început să plâng. Niciunul dintre ei nu mă băga în seamă.

Spre seară, țipetele mele au alarmat tot blocul. Răgușisem de atâta plâns. După o veșnicie, cineva a spart ușa, m-a luat de pe scaunul meu, m-a strâns în brațe și m-a dus de acolo. Este prima mea amintire. Ar putea fi o explicație pentru faptul că nu-mi plac fulgerele. Electricitatea mă sperie.

Eva nu mai spune nimic, iar eu mă simt cel mai stingher om de pe insula asta.

- Îmi pare rău, îi șoptesc.

- Să nu-ți pară. N-ai de ce. Nu-s decât niște amintiri! Poate că n-ar fi trebuit să-ți povestesc asta. Ei, ia te uită! exclamă deodată Eva privind în sus. S-a oprit ploaia.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Eva nu are probleme cu facturile

Ne-am speriat degeaba. Nu era sezonul ploios. Până la urmă, blestemata de ploaie s-a oprit.

- Hapciu!
- Sănătate, Tiberiu!
- Mersi! Afurisită răceală!

Norii s-au împrăștiat, dar ne-au lăsat în urma lor înfrigurați și răciți. Strănut de zor și mă apucă jalea când mă gândesc că totul e distrus și că va trebui să refacem de la zero toată industria piscicolă a insulei.

Dar mai întâi urgențele: O ajut pe Eva să-și facă alt umbrar. De data asta, lucrăm cot la cot; nimeni nu mai este stăpânul nimănu.

Fata vede că n-am chef de vorbă și lucrează și ea tăcută. Pe cât e de scundă, pe atât de multă energie are în brațele mici.

După-amiază reușesc să trag un pui de somn și mă trezesc ceva mai bine dispus.

Eva strânge scoici, le triază și încearcă să refacă toate piesele jocului nostru de șah.

- Nu te mai obose, că n-are rost! îi zic. Oricum nu mai joc. Nu cu tine.

- De ce? întrebă ea zâmbind.

- Sunt un jucător de șah bun, dar tu mă bați de fiecare dată. Fie ești o jucătoare de șah genială, fie mă transform în prezența ta într-un idiot.

Râde. E plăcut când o face. Ar trebui să râdă mai des.

- Joc șah de pe la 6 ani, mărturisește ea. Sunt bună. Am jucat destul de des, mai ales pe internet. Bunicul din

partea tatălui m-a învățat. După moartea părinților mei, el a avut grijă de mine.

Spre seară, mai fac ceva mofturi, dar mă las convins să jucăm. Soarele asfințește și ne e cam greu să distingem piesele. Cerul din spatele fetei este colorat într-un roșu aprins. Îi arăt și ei minunea aceea împurpurată.

- Ai mai văzut vreodată ceva atât de frumos? spun fermecat.

Fata întoarce capul spre apus și-mi răspunde cu indiferență:

- Da, am văzut. În urmă cu doi ani, în Kauai. Era la fel de frumos, poate chiar mai frumos.

- Pe unde vine asta?

- Kauai? E o insulă, mă lămurește ea. În Hawaii. Acum urmează să mă întreb pe unde vine Hawaii?

- Oh, las-o baltă. Știu exact unde este Hawaii. E-n Pacific. Deci nu-i prima dată când vezi Pacificul?

- Normal că nu. Am călătorit prin multe locuri. În ultimii trei ani, am fost mai mult plecată din Germania. Dar a meritat! Practic, am văzut cam tot ce se putea vedea.

Acest „*Normal că nu*” are darul de a mă irita. Pare-mi-se că domnișoara asta își cam dă aere. Da, e puținel cam înțepată în fund. Ce snoabă! Cică „*normal că nu*”. Hmm! Bine, Eva. Adică, dacă eu n-am călătorit prin lume, sunt... anormal sau ce?

- Exagerezi, dragă, îi răspund morocănos. Nu aveai cum să vezi tot ce se putea vedea. Ia uite la ea, ce lăudăroasă...

- Nu am vrut să sune chiar așa, zâmbește fata. Am vizitat totuși cele mai frumoase locuri din lume. Dar ca să le vezi amănunțit pe toate, ai dreptate, nu ți-ar ajunge o viață de om.

- Ai fost și prin... ia să vedem, te prind acum... India?

- Am trecut și prin India, desigur. S-a întâmplat anul trecut, prin mai. India este o țară prea mare ca s-o poți vizita în întregime. Însă eu am fost o norocoasă pentru

că am vizitat-o pentru a doua oară. Ultima dată am rămas impresionată de lacul Pangong și de Gujarat.

- Aha!

- La prima mea vizită mi-au rămas lipite de suflet Sandakphu și Maharashtra. Ți spune ceva?

- Absolut nimic. Ce-ai căutat în India? Te-ai căutat pe... pe tine? A fost o călătorie spirituală?

- Nu, am mers așa, din curiozitate. De fapt, eram doar în trecere. Călătoream dinspre Oman și mergeam spre Birmania.

- Ce chestie! „*Vai, eram doar în trecere...*” Ai dus o viață de nomad, domnișoară.

- Ce ai?

- Nimic. Absolut nimic. Dar piramidele egiptene le-ai văzut?

- Oh, da, le-am văzut. Am stat aproape trei săptămâni în Egipt. Pentru Valea Regilor și Nil ar fi meritat să rămân ceva mai mult pe acolo. E atât de multă istorie acolo, încât te simți... absorbit de trecut. Când atingi cu degetele coloanele și pietrele acelea, aproape că simți în obraz suflarea zecilor de faraoni, auzi zgomotele carelor de luptă și simți truda istovitoare a felahilor. Da, aceasta este senzația. Și să știi că am vizitat și piramidele aztece. Nu pe toate, doar două. În fine... asta-i altă poveste și alt continent.

Începe să mă enerveze. Pe cuvântul meu că mă enervează. O face dinadins.

- Spania? plusez eu.

- Da. Din toată Spania, iubesc cel mai mult Palma de Mallorca. Nu mă întreba despre bătrânul continent. Prin Europa am fost cam peste tot. Tu din ce țară ești? Nu reușesc să-ți localizez accentul.

- Nu contează.

- Ba contează pentru mine.

- Ți zic mai târziu. Dar Rusia? Rusia ai vizitat-o?

- Și Rusia, și Mongolia, și China.

- Și eu am fost în China, spun repede. E o țară cam întunecoasă. Cel puțin Shanghai-ul.

- Glumești? râde Eva. China e superbă. Îți mărturisesc că mai degrabă Rusia nu mi-a plăcut în mod deosebit. Nu știu de ce, dar Rusia mi s-a părut foarte străină. În China însă am fost printr-o mulțime de locuri și te asigur că este fascinantă, iar oamenii sunt calzi, prietenoși. Am petrecut o lună numai acolo, dar îmi pare tare rău că n-am stat mai mult. Poate cu altă ocazie.

- Mai rămâne să-mi spui că ai fost și în Antartica.

- Nu, pe acolo n-am ajuns, râde Eva. M-ai prins! Și nici în Australia.

- Bănuiam eu că n-ai fost chiar peste tot. Era imposibil.

- Ei bine, spune ea pe un ton răutăcios, nu am ajuns prin Antarctica, dar am fost în Alaska. Cred că acolo este la fel de frig ca în Antarctica. Doar e tot în zona Cercului Polar. Ce zici? Se pune la socoteală?

- Ai văzut deci amândouă Americile.

- Și Americile, și Japonia, și Tahiti. În general, am încercat să evit țările cu o climă rece și am călătorit mai mult prin cele cu mult soare. Iubesc soarele.

- Când ai avut timp să călătorești așa de mult? Ești tânără.

- În ultimii ani m-am tot perindat prin lume. La noi acasă, în Germania, nu prea avem parte de soare și asta nu-i plăcut.

- Te 'nțeleg perfect. Dar, dintre toate locurile și țările prin care te-ai perindat, care este locul cel mai frumos și mai drag? Unde ți-ar place să te stabilești și să trăiești?

- În iubitul meu Marburg, desigur. Acasă la mine, în Germania.

- Bine, dar... ai spus că nu prea aveți parte de soare la voi, în Germania.

- Nu contează. Cea mai dragă îmi este Germania și cel mai drag îmi este Marburgul. După cum și ție, desigur, ți-e cel mai drag să fii acasă.

Mă încrunt.

- Nu, tocmai.

- Ai rămas pe gânduri, spune ea privindu-mă cu atenție. Tu pe unde ai fost, secretosule? Povestește-mi! Îți place și ție să călătorești și să vezi locuri și oameni noi, nu-i așa?

- Îmi place, sigur că da. Eu am fost în Thailanda.

Eva râde cu poftă.

- Evident că ai fost în Thailanda. Doar am decolat amândoi din Phuket, îți mai amintești? Dar în afară de Thailanda?

- N-am mai fost nicăieri. Până acum o lună n-am ieșit niciodată din țara mea și, ca să fiu și mai sincer, n-am plecat niciodată din orașul în care m-am născut.

- Tu vorbești serios? face ea privindu-mă cu atenție.

- Ce te miri? M-am născut, am crescut, am trăit mereu în același oraș. Toată viața. Până nu de mult, am crezut că o să și mor acolo. În fine...

- Glumești?

- Dar nu mă mai privi așa ca pe o ciudățenie de circ! Ce ai? Chiar n-ai mai întâlnit nicio persoană care să nu fi ieșit din orașul în care s-a născut?

- Mărturisesc că nu, spune ea liniștită. E prima dată când văd un astfel de caz. Ești rarism.

- Hai, Eva, încetează! Sunt milioane și milioane de oameni care-și duc viețile așa.

N-ar fi trebuit să las discuția să ajungă până aici. Mi-e cam ciudă că mi-am dat drumul la gură.

- Și, la urma urmei, de ce să fi plecat din orașul meu? spun repede. Aveam acolo tot ce-mi doream. Casă, masă, magazine, cinematografe, parcuri, universități, muzee, baruri... Aveam tot ce-mi trebuia.

- Și totuși, până la urmă tot ai plecat.

- Mda. A trebuit. Mi-am dorit totdeauna să văd cum arată o țară în care vara nu se termină niciodată.

Ma stingherește întorsătura discuției. Am fost un prost. Nu trebuia să fiu așa de deschis, să-mi pun sufletul pe tavă. Ce-am avut de câștigat? Parcă s-a deschis o prăpastie între noi.

- De ce taci? Întreabă Eva.

- Fără motiv. Mă gândeam. Mă întrebam dacă nu cumva ești bogată. Așa s-ar explica toate plimbările tale. Eu unul, nu-s bogat. E nevoie de-o groază de bani ca să te plimbi haihui, după pofta inimii. Te invidiez un pic. Orișicui i-ar plăcea să călătorească... e frumos că poți să faci tot ce vrei, să mergi unde vrei. Ești bogată, nu-i așa?

Eva mă privește surprinsă.

- Bogată? Depinde. Ce înțelegi prin a fi bogat, Tiberiu? De la ce sumă în sus îi poți considera pe oameni bogați?

- Nu știu. Tu să-mi spui.

Ea ridică din umeri.

- Păi, nu mă plâng. Recunosc, am suficienți bani ca să mă plimb mult și bine de acum încolo, dacă am chef. Dacă îmi doresc asta.

- Suficienți cât să nu-ți bați capul niciodată cu facturile?

- Bineînțeles!

- Și suficienți cât să nu trebuiască niciodată să muncești?

- De muncit, muncesc, dar o fac numai atunci când am eu chef. Însă nu am un șef sau ceva de genul. Muncesc doar pentru mine și doar pentru că-mi place ceea ce fac.

- Bravo! Și... Nu că mi-ar păsa, dar câți bani ai?

- Ia te uită, se oțărăște ea. Mă întrebi câți bani am? Adică... în contul meu bancar?

- Îhî.

- Cred că aceasta este cea mai ciudată... nu ciudată, e cea mai nerușinată întrebare pe care mi-a pus-o cineva vreodată, spune ea supărată.

- De ce nerușinată? o întreb senin. Adică ce-i așa de nerușinat într-o întrebare directă și cinstită. De exemplu, eu mi-am vândut apartamentul cu șazeci și una de mii de dolari. Așa se face că mi-am câștigat vreo 400 de zile de huzureală în Thailanda. Tu, pe de altă parte, spui că n-ai probleme cu facturile și că nu lucrezi decât dacă ai chef. Asta m-a făcut să te întreb. Curiozitatea. Probabil ai tăi erau bogați. Sau poate că...

- Poate că?

- Nimic. O prostie.

- Spune.

- Mă întrebam dacă tu și doctorul Baumgartner erați...

Eva strânge buzele până devin o linie albă. Acum buzele ei nu mai par așa de atractive.

- Dacă eram împreună, adică? murmură ea.

- Da. Erați? Când v-am văzut prima oară, unul lângă celălalt, am avut impresia că sunteți un cuplu. Păreați destul de apropiați. Totuși, mai târziu, m-am gândit că era posibil să fie tatăl tău. Dar tu mi-ai povestit că tatăl tău e mort, deci pică și varianta asta.

Fata mă privește cu milă.

- Nu eram împreună, spune ea ridicând din umeri. Doar călătoream împreună. L-am cunoscut prima oară acum două săptămâni în bazarul din Istanbul, în Turcia. După aceea am folosit și unul și celălalt serviciile aceleiași agenții de turism. Eu i-am recomandat agenția.

- Agenția de voiaj la care lucra Jean - Louis? Cum se numește agenția?

- „Călătorii în Paradis”.

- Foarte inspirat nume, mârâi. A dracului de inspirat. N-a lipsit mult să se adeverească. În fine... Acum înțeleg de ce erați împreună, tu și doctorul. Scuze. Nu știu ce mi-o fi venit să te întreb așa ceva. Nu era treaba mea.

- Ai crezut că sunt cu doctorul Baumgartner pentru banii lui? Întreabă ea jumătate amuzată, jumătate iritată.

- Da. Până la urmă, ce mare chestie dacă ai fost cu el? Ești o persoană liberă. Ai fost sau n-ai fost iubita lui? o întreb brusc și o privesc zâmbind.

- Ești un mare rahat cu ochi! țipă ea nervoasă. Cum să fiu?

- Da' ce te enervezi așa? Este doar o discuție.

Eva se ridică brusc în picioare.

- Ești un individ abject! spune ea. Ești un... un...

- Un ce?

- Un idiot. Mi-e silă de oameni ca tine care-și imaginează că o fata poate avea bani numai dacă i-a primit moștenire sau dacă se culcă cu un moșneag bogat. Mă dezgusti!

- Știu. Scuze.

- Cred că ți s-a spălat creierul de la atâta masturbare. Las-o mai moale!

- Eva! strig sufocat de indignare. Asta-i lovitură sub centură.

- Exact acolo-i problema ta! țipă ea. Sub centură! De acolo ți se trage!

Lovește cu piciorul în nisip și pleacă. Apoi revine și se așază în fața mea. Are o privire de șerpoaică călcată pe coadă.

- Un milion și vreo două sute de mii! strigă ea foarte aproape de fața mea.

- De dolari?

- Euro, ratatule! Deci, da, chiar sunt bogată. Hai, mai zi ceva acum, labagiu nenorocit! Te-am dat gata, nu-i așa?

- Oh, da! mă rățoiesc la ea. M-ai dat. Ce să-ți povestesc? Uite, am căzut pe spate!

- Cred că asta-i cifra cu aproximație, continuă ea. Și știi ceva? Nu i-am primit de la nimeni cadou și nici nu i-

am câștigat cu fundul. Am muncit pentru ei și i-am făcut singură.

- Lăudăroaso!

- Nerușinatule!

Încep să râd. Fata pleacă furioasă. După câțiva zeci de pași se oprește iar, se mai întoarce încă o dată spre mine, își pune palmele pâlnie la gură și-mi strigă:

- M-am înșelat! Am uitat de dobânzi. Cred că sunt un milion și jumătate! Hai, mai râzi și acum!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Un sărut și un foc

Eva e tare supărăcioasă. Nu știu ce i-o fi cășunat pe mine. Femeile exagerează mereu. Tipic.

De la mica noastră discuție în contradictoriu au trecut două zile. Două zile de când mă evită în mod sistematic. Eu crezusem că așa ceva este imposibil pe o insulă mare cât o cutie de chibrituri, dar se pare că femeile găsesc întotdeauna metodele potrivite pentru a scoate din minți un bărbat.

Hai, băiete, recunoaște: îți lipsește. Fii sincer! O vrei?

Nu, nu-mi doresc să mă culc cu ea. Femeile nu mă mai interesează de mult. De altfel, dacă doream neapărat o relație de acest gen, aș fi avut de unde să aleg. Pe insula Phuket erau puzderii de Eve de toate vârstele și culorile. Oricum, sexul e ultima mea grijă.

Atunci de ce-mi lipsește? Păi, nu-i clar? Suntem doar noi doi pe insula asta mică și, mai devreme sau mai târziu, era firesc să mă atașez de ea, să-i doresc prezența. Ca persoană, ca suflet, nu ca femeie.

Nu, sigur n-o doresc. La anii ei, ar putea să-mi fie fiică. Te excită gândul acesta, porcule? Dacă da, înseamnă că ești un nenorocit.

Nu, exclus! Poate că o doresc așa... un pic, fără voia mea, dar o să-mi treacă repede gărgăunii. Îmi amintesc că atunci când i-am atins picioarele am dorit-o, însă acum vreau doar s-o văd. Atât. Oare nu cumva nu mai știu nici eu ce vreau?

O caut și o găsesc lungită pe burtă, pe nisip, cu mâinile sub bărbie, privind undeva spre ocean.

- N-am avut ce cadou de împăcare să-ți aduc, mă scuz eu, așa că m-am adus pe mine. Te rog să mă ierți și să lăsăm supărarea deoparte. Vrei?

Mă întind lângă ea și privim minute în șir împreună apa care vine și pleacă. Într-un târziu, când aproape o credeam adormită, îi aud vocea:

- Ți-a mai spus cineva că ai o față care cere pumni?

- Nu, șoptesc eu. E pentru prima oară când aud așa ceva. La ce te uital?

Ridică brațul și ațintește cu degetul un punct în depărtare.

- Nu văd nimic, spun după un minut. Absolut nimic. Doar apă.

- Uită-te mai bine, șoptește ea.

Îmi concentrez privirea și privesc fix punctul acela. Simt un fior rece.

- E imposibil, mormăi plin de ură.

- Ba da, ai văzut foarte bine. Sunt înotătoare de rechin, spune Eva liniștită. Am numărat vreo trei până acum.

- Poate-s delfini.

Începe să râdă și nu mai spune nimic. Apoi observă chestia din mâna mea și mă privește mirată.

- Era pe plajă, îi explic. Vecinul își aruncă gunoiul în curtea noastră!

- Ai găsit o sticlă de jumătate de litru de Cola, zâmbește ea. Bravo!

Privim amândoi mica sticlă din plastic pe care valurile au adus-o până la țărmul insulei noastre. Mă joc cu ea, o arunc prin aer, apoi citesc încă o dată eticheta. Nu înțeleg mare lucru din idiogramele astea. Doar marca Coca-Cola și un „*Made in China*” care mă debusolează.

Îi întind sticla:

- Poți să bei liniștită. Am clătit-o bine și am umplut-o cu apă proaspătă.

Ia câteva guri și mi-o întinde înapoi. Înfiletez dopul și privesc din nou eticheta.

- Deci până și chinezii comuniști se dedulcesc cu băutura capitalistă! fac mirat. Nu m-am gândit că-i

posibil să fim atât de aproape de China. Noi am zburat ore întregi numai spre sud.

- Asta nu înseamnă nimic, Tiberiu, îmi explică fata. O sticlă ca asta poate pluti zeci de ani în ocean. Cu răbdarea ei de... plastic, poate să ajungă chiar și la Polul Sud. Știai că în nordul Pacificului există o zonă în care plutesc milioane de sticle ca asta? Zona aceea este aproape la fel de întinsă ca Marea Britanie. Și se adună mereu altele și altele.

- Știam, am aflat de la televizor. Nah... foarte frumos. Probabil peste cincizeci de ani vor fi și aici, pe plaja asta, mii de sticle de plastic. Vom înota printre ele.

- Vom fi tot aici peste cincizeci de ani? întrebă ea zâmbind amar.

- De ce nu? Băieții care trebuiau să ne salveze nu par prea grăbiți să-și urnească fundurile de pe scaune...

Eva mă privește îngândurată. Cincizeci de ani pare prea mult chiar și-n glumă.

- Nu, decide ea. N-o să stăm aici cincizeci de ani. N-ar fi drept! Apoi, fără nicio legătură, mă întrebă brusc: De ce m-ai sărutat acum câteva zile? Ce vrei de la mine? Spune-mi sincer.

Tăcerea care se așterne este prea stânjenitoare. Dacă n-aș fi pe o insulă, acesta ar fi momentul în care ar trebui să mă ridic și să spun că mă duc acasă să-mi hrănesc pisica. Dar nu e nicio pisică în jur pe o rază de sute de kilometri, așa că-i răspund simplu și sincer:

- A fost doar un sărut. Un sărut... prietenesc. Îmi era milă de tine. Părai tare speriată de fulgerele acelea și nu știam ce să mai fac. Poți să-l numești un sărut amical. O atingere de buze de la prieten la prieten.

- O consolare, adică? surâde Eva.

Mda... nu mă crede. E clar că nu crede o iotă din tot ce îndrug eu aici.

- Și ți-a plăcut să mă consolezi?

- Nn... nu știu, mă bâlbâi eu. Așa mi-a venit atunci. Nu te mai umfla în pene, Eva. Oricum, nu ești genul meu. Mie îmi plac femeile mari și sănătoase. Alea pe

care poți să pui mâna fără să te temi că ai să le frângi oasele.

- Aha, spune ea privind-mă cu ochii negri, de cărbune. Ciudate gusturi. Săruți în stânga și-n dreapta ca să consolezi oamenii. Oricum... gusturile nu se discută, așa că n-o să le discutăm nici pe ale tale. Apoi mă întreabă brusc: Spune-mi cu toată sinceritatea. Mă placi? Vrei să te culci cu mine? Fii sincer.

Simt că roșesc până în albul ochilor.

- Eva, te dai la mine?

- Era doar o întrebare. Îți plac sau nu-ți plac?

- Ei bine, poate că-mi placi puțin. Îmi placi mai ales atunci când râzi. Atunci ești foarte drăguță.

- De exemplu, acum? spune ea râzând cu poftă. Apoi se oprește deodată, se întoarce spre mine și îmi ia fața în palme: Mă iubești? întreabă ea serioasă.

- Ei, asta-i bună! spun speriat. Ce-ți veni?

- Hai, răspunde-mi. Mă iubești?

- Bineînțeles că te iubesc, o dau eu pe glumă. Doar ai un milion și jumătate de dolari în bancă. Oricine te-ar iubi.

- Eu vorbesc serios și vreau un răspuns serios de la tine, șoptește ea cu o față pe care nu i-o mai recunosc. Hai, spune-mi că mă iubești și fac chiar acum dragoste cu tine, aici, pe nisip. Nu glumesc! E suficient să-mi spui. Te întreb pentru ultima oară: Mă iubești?

Dumnezeule, e țăcănită! E de-a dreptul nebună. De ce s-o fi transformat așa, deodată? Ce naiba să-i răspund?

- Eva, nu știu cum să-ți explic, dar adevărul este că...

- Că?

- Nu te iubesc. Asta e, spun ușurat. Nu te iubesc. Te superi pe mine?

Mă privește în tăcere. Niciun mușchi nu i se mișcă pe față. Viața ei e doar în ochi. Secundele trec goale și reci pe lângă noi, printre noi. Niciodată nu m-am simțit atât de tulburat și e un sentiment care nu-mi place

câtuși de puțin. Săraca. E dusă rău cu capul. Știam eu că e o idee proastă să...

Eva începe să râdă ca o dementă.

- Glumeai? o întreb mirat.

- O, dacă te-ai vedea, Tiberiu! spune ea printre hohote de râs. Păcat că n-avem o oglindă. Ha, ha... nu mai pot! Mă doare burta. Dacă ai știi ce față ai acum, ha, ha, ha!

- Slavă Domnului, spun ștergându-mi obosit transpirația de pe frunte. Pentru o secundă, chiar am crezut că te-ai țicnit! Deci nu vorbeai serios?

- Da' de unde, hohotește ea. Doamne, ce față ai!

Eva se oprește și mă privește cu o față liniștită, apoi se apleacă spre mine, îmi prinde fața în palmele ei mici și mă sărută lung și apăsat pe buze.

Când reușesc să trag o gură de aer, o privesc aiurit și întreb cu o voce pe care nu mi-o recunosc:

- Ce-a mai fost și asta?

- Nimic, îmi răspunde ea serioasă. Mi-am luat înapoi sărutul.

Simt că încep să tremur. Sărutul ei atât de simplu m-a răscolit complet. Nici nu mai am curaj să privesc în direcția ei sau să mai spun ceva. Nu vreau să stric vraja.

Indiferent ce aş spune, ar fi ceva nepotrivit. Mai bine rămân mut.

Exact în momentul acela, fata sare de pe nisip și țipă arătând în depărtare:

- Un vapor!

- Unde? Unde?

Mă trezesc dintr-odată și toate simțurile mele se ascut. Privesc iute. Da, chiar este un vapor acolo, în zare. Pot să-i văd clar forma. Îmi aduce aminte de o navă maritimă din acelea de cărat marfă, un cargobot. Unul uriaș.

- Repede, Eva! strig. Trebuie să facem un foc. Ajută-mă să adun niște lemne.

Fata fuge mai repede decât mine.

În mai puțin de două minute, adunăm la un loc toate bucățile de lemn pe care furtuna le-a împrăștiat pe partea asta de plajă. Încerc de mai multe ori să le aprind, dar totul este atât de ud, încât n-am nicio șansă.

Îmi scot tricoul de pe mine și îl rup fâșii.

- Adu-mi niște lemne subțiri! îi strig Evei. Adu tot ce găsești! Mișcă-te odată, fato! Toate bețele și buruienile uscate pe care le găsești!

Aprind cu greu bucățile de pânză și așez febril bucăți subțiri de lemn deasupra flăcării. Încetul cu încetul focul se aprinde, dar e un foc slab, parcă își dă duhul.

Dumnezeule, de ce nu am borseta la mine? Borseta e din plastic. Ar fi ars ca petrolul! Dar e aruncată undeva, pe nisip, tocmai în partea cealaltă a insulei.

- Prea târziu, șoptește fata. Prea târziu.

Privesc și eu cargobotul care dispare. Silueta lui se topește în zare. Fir-ar! Ne-am ratat șansa.

Afurisitul de foc de-abia acum a început să ardă, bețele pocnesc și fumul alb se ridică.

Sunt beat și mut de ciudă. Ce prostie! Ar fi trebuit să prevăd asta. Ar fi trebuit să am grămada de lemne uscată și pregătită din timp. Cum naiba am putut să fiu atât de prost? Nu mai am nici măcar puterea să gem. Știu că este vina mea.

Vaporul nu se mai vede. Stăm pe plajă ca două statui. Eva nu mai are nimic de spus. Doar plânge.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Cu siguranță că nu e dragoste

- Nici tu nu poți să dormi? Întreabă Eva.

Ca să vezi, a observat! Cine oare ar mai putea să doarmă după așa ceva? Încerc s-o ignor. E la câțiva pași de mine, întinsă pe nisip, cu mâna sub cap.

Îmi imaginez ce frumos ar fi fost dacă eram pe vasul acela mare. Mâncare bună, un duș fierbinte. Săpun și șampon adevărat. Și-un pat adevărat, cu așternuturi adevărate, nu afurisitul de nisip care-ți intră în fund.

- Mi-e foame, spune ea pe același ton egal de parcă ar fi spus că e întuneric afară sau că iarba e verde.

- Te cred, mormăi supărat. Și mie mi-e foame. Nimic de făcut în seara asta. Poate vom mânca mâine.

- Poate, confirmă ea pe un ton neîncrezător.

Sau poate că o să ne ia dracu' pe amândoi. Cui îi pasă? Gândul că o navă a fost atât de aproape de insulă și că eu sunt tot aici, naufragiat, mă scoate din minți.

- Probabil că oamenii ăia nu s-ar fi întors pentru noi nici dacă ne-ar fi văzut, îmi continui gândul cu voce tare. Chestiile astea plutitoare au zeci de mii de tone. E tare greu să le pornești, dar e și mai greu să le oprești.

- Ai dreptate, mă aprobă Eva, dar nu trebuie să ne pierdem speranța. Pot să vin lângă tine?

- De ce?

- Pentru că mă plictisesc, explică ea simplu. Soare, apă, somn. Apoi somn, apă soare. Pe insula asta nu se întâmplă niciodată nimic.

- Eu nu mă plictisesc, îi răspund nemulțumit. Rămâi acolo unde ești. N-am chef să consolez pe nimeni în seara asta. N-am putere.

- Ești urâcios.

- Așa-s eu când sar peste mese. Urâcios. Și flămând. Aș fi în stare să mănânc orice. Dacă ții la viața ta, ține-ți buicile departe de mine.

Eva se ridică, se scutură pe coapse de nisip, apoi se așază chiar lângă mine.

- Știam eu că mă iubești, spune ea pe un ton glumeț.

- Ba dimpotrivă, te urăsc.

- Tot aia, râde ea. Pot să te rog ceva?

- Ce mai vrei?

- Lasă-mă să stau cu capul pe pieptul tău și, dacă ești un tip de treabă, ține-mă un pic în brațe. Sunt tare tristă în seara asta. Nu mai vreau să fiu tristă.

Îi simt obrazul cald pe pieptul meu. Fără voia mea, brațele mi se ridică singure, o înconjoară și o trag mai aproape de mine. Are dreptate. Mă simt și eu mai bine acum.

- Știi că mi-a trecut foamea? o întreb amuzat.

- Știu, spune ea cu ochii închiși. Acesta este „*efectul Eva*”.

Respir încet. Capul ei se ridică și coboară odată cu pieptul meu. Mângâi ușor părul de culoarea spicelor de grâu, apoi închid ochii. Prezența ei este atât de minunată...

Deasupra noastră e o lună gigantică. Ne scaldă într-o lumină ireală. Niciodată n-am mai văzut luna așa de aproape de pământ. E fantastic de mare. Am senzația că aș putea să întind brațul și s-o ating. E suficient doar să mă ridic și să întind mâna spre ea.

- Eva, șoptesc, tu ai mai văzut vreodată așa ceva?

Fata privește spre cer cu coada ochiului, apoi oftează și-și lipește obrazul și mai tare de mine.

- Nu, răspunde ea. Sigur e unicat. Acesta trebuie să fie „*efectul Tiberiu*”.

- N-am văzut niciodată ceva mai frumos.

- Ce ți se pare frumos?

- Nu știi cum să-ți explic. Aici jos sunt eu strângându-te pe tine în brațe, iar acolo sus este cea mai frumoasă lună pe care am văzut-o în viața mea.

- Oh, ce tablou frumos, chicotește ea. Dar parcă-mi spuneai că preferi o femeie grasă cu fundul și țâțele mari.

- Ai dreptate. Pleacă de aici! Cred că mi-am pierdut mințile.

Mă lovește ușor cu palma peste piept și începe să râdă, dar parcă nu mai este râsul ei. Mi se pare că e un pic cam nervoasă sub veselia asta de față.

Dacă vrea ceea ce cred eu că vrea, atunci fata m-a cam luat prin surprindere. Oricum, băiete, indiferent ce ai de spus, alege-ți cu grijă cuvintele. Încearcă să n-o superi. Dacă o superi din nou, n-ai s-o mai vezi cu zilele.

Ideea de a nu o mai vedea pe Eva câteva zile mi-e teribil de neplăcută. Recunosc, îmi place prezența ei. Îmi place răsuflarea ei caldă pe pieptul meu și-mi place să o înconjoar cu brațele, să o lipesc de mine.

Vocea ei se aude un pic răgușită:

- Mă iubești?

În pizda mă-sii, iar începe întrebările ei tâmpite!

- Da, spun oftând.

Palma ei mică face rotocoale jucăușe pe pieptul meu, apoi pe burtă. Parcă are un foc domol și dezmierdător în palmă. Mă simt mai viu ca niciodată. Fiecare nerv din pielea mea e atent la mișcările Evei. Parcă aș fi o chitară. Aștept ca fata să-mi ciupească strunele, să mă acordeze.

Răsuflu greu și închid ochii. Mâna coboară. Sunt tot nemișcat. Plutește între noi o tăcere ciudată, dar atât de dulce încât n-aș mai vrea să se termine vreodată.

- Deci ești sigur că mă iubești, repetă ea și palma aceea nebună pătrunde sub elasticul slipului meu.

Degetele mele tremură în timp ce-i mângâie părul. O sărut ușor pe frunte.

- Da, șoptește ea victorioasă și mă sărută ușor pe piept. Judecând după ce țin eu acum în mână, trebuie să fie dragoste. Ți place ceea ce fac?

- Îmi place, spun răgușit.

- Vrei să continui?

- Da, te rog, șoptesc. Să nu te oprești.

- Bine. Am să continui, dar numai și numai dacă îmi spui de ce mă iubești.

Simt că mă blochez. Cu ce-am greșit? De ce nimeresc în viață doar peste femei nebune? De ce? Chiar nu poate o tipă să se culce cu mine așa, pur și simplu?

Înainte să zbor spre Thailanda, tipa aia din hotel s-a culcat cu mine pentru că era beată criță. Nu prea a fost o onoare pentru mine, dar am fost capabil să accept asta.

Dar aici, pe plaja asta pustie, cineva vrea să-i fac declarații înfocate de amor ca să-și deschidă picioarele. Nu-i ăsta curat ghinion?

- Glumești iar? o întreb neliniștit.

Mâna ei de acolo, de jos, se oprește brusc.

- Absolut deloc, spune ea calmă. Dar, dacă te deranjează să-mi spui de ce mă iubești, pot să te las să mergi din nou în boscheți. Singur.

- Nu, nu te opri! îi spun repede. O să-ți spun de ce te iubesc!

Palma ei pare prea mică pentru ceea ce ține ea acolo, dar - oricât de mică ar fi - reușește să mă facă să-mi pierd complet mințile. O vreau pe Eva! O vreau acum!

Bine, o să-i spun de ce o iubesc, dar... nu-mi vine nimic în minte. Ai face bine să găsești repede ceva, Tiberiu, altfel...

- Te iubesc, încep eu cu o voce slabă, pentru că...

- Pentru că?

Pentru că mi-o freci dumnezeiește, idioata naibii! Pentru că ești mică și afurisită și mă exciți cum n-a

făcut-o nimeni... diavol afurisit ce ești! Pentru că, dacă nu sar acuma între picioarele tale și nu intru în tine, cu siguranță c-o să-mi pierd mințile!

- Pentru că ești o fată minunată, suspin eu amețit. Pentru că, așa cum stau acum alături de tine, simt că mă topesc. Pentru că, Eva, ai cei mai minunați ochi negri care m-au privit vreodată și de fiecare dată când îi privesc simt că sufletul meu îl întâlnește pe al tău.

- Vorbești serios?

- Da. Și vreau asta, vreau să ne unim sufletele și răsuflările. Vreau să te țin în brațe pentru că ești atât de frumoasă, încât simt că-mi tai respirația. Dar și mai tare iubesc frumusețea cealaltă, cea ascunsă, frumusețea care radiază din tine. Poți să mă crezi: Ai ceva ascuns în tine, o vrajă minunată care mă face să vreau să te dezmierd și să te mângâi, să uit de mine. E ceva nou, e prima oară când întâlnesc o femeie ca tine. Nu m-aș mai sătura niciodată să-ți ating pielea mătăsoasă și fină, minunat de fină.

- Pielea? Doar atât? întreabă ea, strâmbând din nas.

- Nu, nu e doar atât! Uite, chiar și acum, când strâmbi din năsucul acesta al tău, pari și mai frumoasă și-mi vine să-l mănânc. Nasul și buzele acelea frumos arcuite și dulci. Știi că buzele tale au parfumul și aroma unei pere coapte și zemoase? Uite, îi spun sărutând-o, sunt atât de minunate, încât nu mă mai satur de ele.

Mă sărută înapoi. E roșie la față și are ochii închiși pe jumătate.

- Mai spune-mi, șoptește ea torcând ca o pisică.

O așez cu blândețe pe spate, pe nisip.

- Iată ce-ai făcut din mine, Eva. Nu mă pot abține să nu-ți sărut sânii tăi frumoși. Lasă-mă să-i dezmierd, te implor, simt că nu mă pot opri să nu-i ating. Pot să mușc un pic din ei?

- Nu știu, răspunde ea zâmbind cu ochii închiși. Poți? Ia încearcă.

Sărut ca un însetat fiecare sân și, pentru prima oară, îmi dau seama cu adevărat cât de minunat de frumoasă este ființa asta mică și, mai ales, cât de feminină este.

Aș fi în stare să fac orice ca să fiu împreună cu ea. Aș fi în stare să ucid pentru ea.

Dar și mai bine ar fi să trăiesc pentru ea.

- Vino, șoptește ea gâfâind.

Scot slipul de pe mine dintr-o singură mișcare și-l arunc cât colo.

Mă opresc pentru o secundă și admir trupul fetei întins pe nisip, stând cuminte, așteptându-mă. E un tablou pictat de penelul unui pictor nebun. Atât de delicată e, încât mă face să tresar și s-o privesc uimit.

Simt că nu am mintit câtuși de puțin: chiar este frumoasă și chiar o iubesc! Gândul acesta nu mă ia prin surprindere și nu mă sperie. Îl accept. Cred că oricine ar iubi-o. Da, e fie dragoste, fie începutul frumos al dragostei.

Vreau să o iubesc aici, pe nisipul acesta curat și cald. Vreau să fie a mea și eu să fiu al ei. O dezbrac cu mâinile tremurânde și-ncreier să nu fac mișcări prea grăbite. E o vrajă. Nu strica vraja, omule. Încet. Tot ce se întâmplă aici e prea frumos ca să te grăbești.

Eva mă ajută tăcută să-i scot hainele. Sunt atât de tulburat, încât nu cred că m-aș descurca singur.

Îi sărut gâtul fin și subțire. Genunchii mei își fac loc pe pipăite între coapsele ei. Ceea ce caut eu e acolo, între coapsele ei. O să am imediat ceea ce-mi doresc.

- Să nu-mi faci rău, șoptește ea în urechea mea. A trecut prea mult timp... Fii blând.

Îi fac semn din cap că am înțeles și-mi cufund gura peste unul din sânii mici. Mă îmbată. Fiecare atingere mă amețește tot mai tare.

Fructul ei fierbinte e în palma mea. Îl deschid ușor, fac loc bărbăției mele, apoi împing încet. Asta era. Asta voiam. Căldura care mă învăluie e cea mai dulce răsplată.

- Ah! geme Eva, apoi strigă iar: Ah!

Intru și ies de două ori în feminitatea cea mai adâncă a ei, dar micul strigăt al fetei mă face să mă cutremur brusc și să gem.

Rămân lipit cu pânțele peste pânțele ei și tot trupul îmi este scuturat deodată. Jeturile puternice de viață țâșnesc în adâncul acela fierbinte, iar și iar.

Nu se poate? Deja?

Sunt sleit de vlagă și simt că mă duc... mă cufund. Deschid ochii și îmi sprijin ușor fruntea pe nisip cuprins de o neagră dezamăgire. Asta-i tot? Halal, Tiberiu! Promiți multe, dar nu te ții de cuvânt. Te-ai purtat ca un puști mucos.

Eva mă împinge ușor la o parte. Mă așez alături de ea, întins pe spate.

- Scuze! Îngaim jumătate obosit, jumătate rușinat. Nu știi ce... chiar nu înțeleg ce s-a-ntâmpat.

- Ei, prostii, spune ea. De ce te scuzi? A fost... bine. Ție ți-a plăcut?

- Îhî!

- Și mie.

Minte. Știu că minte. Mă crede prost sau care-i treaba? I-a plăcut pe naiba. Fir-ar să fie, ce porcărie. Ce stânjenitor; m-am făcut de tot râsul.

- Dar măcar mă iubești, nu-i așa? Întreabă ea glumeață. Tot e ceva.

- Normal! Îi răspund mușcându-mi buza iritat. Ești bogată. Oricine te-ar iubi. Of, pe unde naiba mi-am pus slipul? Tu nu l-ai văzut?

- Mmm... nu. Mă duc să mă spăl, se scuză ea, apoi se ridică.

Rămân pe nisip cu ochii închiși, bleg și la propriu și la figurat.

Apropierea asta între mine și ea nu era în calculele mele. Nu știu dacă să mă bucur sau să-mi iau lumea în cap. Sunt pe o insulă: aleg să mă bucur.

Și totuși... ce-a fost asta? Că dragoste sigur n-a fost.

CAPITOLUL TREIZECI

Orice fată are un secret

- Iată salvarea noastră, spune ea și se retrage un pas ca să vadă mai bine rezultatul muncii noastre.

Ce să vadă? E doar o piramidă din lemne uscate. Ne-au trebuit câteva ore, dar am reușit să adunăm cât mai multe materiale pentru focul nostru de semnalizare. Asta-i tot.

- Suntem asigurați, Tiberiu! adaugă fata veselă. Următorul vapor care va trece pe lângă insulă n-are cum să ne rateze.

Mă uit la grămada de lemne frumos clădită și dau din cap. Da, piramida ei ar putea fi biletul nostru de plecare de aici.

Următoarele două ceasuri le petrecem tot împreună, încercând să refacem una dintre capcanele pentru pește.

- Dar mai spune și tu ceva! exclamă ea deodată.

- Referitor la ce? întreb mirat.

- La orice! De ieri încoace ești cam morocănos. Pari să gândești foarte multe, dar nu spui mai nimic și asta mă exasperează.

Ridic din umeri. Eva mă privește supărată. O lămuiesc:

- Nu-ți spun nimic pentru că mă gândesc la tine. La noi. Adică la tine.

Începe să râdă.

- Ironic, nu? Eviți să vorbești cu mine ca să poți să te gândești la mine!

Se așază pe nisip și desface tacticoasă sticla de apă. Bea o gură, apoi se șterge la gură cu dosul palmei și se uită la mine.

- Vorbește odată, omule! Ce ai?

Oftez și-i răspund:

- Indiferent ce-ai să crezi despre mine, află că tot ce ți-am spus ieri au fost doar niște baliverne.

- Dar știi deja asta, face ea zâmbind. Nu-i nimic, nu mă deranjează. Dar a funcționat, nu? Ai primit ceea ce ai dorit. Bravo ție!

- Lasă-mă să-ți explic... Ești o fată frumoasă, Eva, dar asta nu înseamnă nimic pentru mine. Nu frumusețea ta mă atrage. Frumusețea e atât de des întâlnită în lume, încât nu mai are nicio valoare. Am să adaug și faptul că ești și foarte inteligentă! Oricum, mult mai inteligentă decât mine.

- Mulțumesc, ești de-a dreptul drăguț. Așa mai da. Și? Mai spune-mi.

- Dar nici inteligența nu contează! continui privind-o trist. Nu frumusețea mă atrage la tine și nici inteligența.

- Atunci ce?

Fata se uită atentă la mine. Este numai ochi și urechi. Deși inteligentă, nu știu dacă va înțelege ce vreau eu să-i explic.

- Îți iubesc sufletul, deci tot iubesc ceva la tine. Ieri îți vorbeam despre dragoste pentru că voiam să ajung cât mai repede între picioarele tale. Astăzi însă îți vorbesc de asemenea despre dragoste, dar nu cred că mă vei înțelege.

- Încearcă-mă, spune ea, jucându-se cu o mână de nisip. Ziceai că-s mai inteligentă decât tine. Vorbește.

- Noi doi am trecut prin momente grele. Clipe pe care mulți oameni nu le întâlnesc în toată viața lor. Și ne-am descurcat. Am reușit să ajungem vii până aici. Nenorocirea unește oamenii mai mult decât momentele calme și fericite. Nenorocirea dezvăluie adevărata față a oamenilor.

- Spune-mi varianta scurtă.

- Bine. Îți mărturisesc că iubesc acea Evă curajoasă care vorbea la radio calmă, stăpână pe sine într-un avion gata să se prăbușească.

- Ei, exagerezi. Habar n-ai cât de îngrozită eram.

- Iubesc și acea Evă care a răbdat cu stoicism setea timp de trei zile alături de mine, plutind printre valuri.

- Oh, te rog, nu-mi mai aminti!

- Nu pot uita. Poate de aia iubesc sufletul tău curajos, femeie mică și afurisită ce ești! Asta încerc să-ți explic. Ești mai bună și mai curajoasă decât mulți din bărbații pe care îi cunosc. Mai dârză chiar decât mine!

- Recunoști tu așa ceva? întrebă ea râzând. Serios? Ai o criză de sinceritate?

- Da, Eva, recunosc! Ai un suflet curat și bun și meriți să fii iubită! Nicio femeie din lume nu m-a impresionat vreodată în felul acesta. Ești curată!

- Ia mai taci! strigă ea deodată.

- Pot să tac, dacă dorești, însă asta gândesc: ai un suflet minunat, Eva dragă, și meriți să fii iubită.

- Termină odată! spune fata cu chipul umbrat de furie. Încetează să mai bați câmpii!

Mă uit la ea și nu-nțeleg de unde a apărut furia ei.

- Să nu-mi mai vorbești niciodată așa! țipă ea ca scoasă din minți. Tu habar n-ai cine sunt! Astea sunt gândurile pe care le tot mestecai în minte? Ei bine, află că te înșeli. Te înșeli complet în privința mea. N-am suflet bun și nici curat. Să nu-mi iubești sufletul! Îți interzic! Lasă-mi sufletul în pace!

- Dă-mi voie...

- Niciun cuvânt! exclamă ea, ridicând mâna. Te-am ascultat destul. Debitezi numai prostii. Nu-mi mai vorbi niciodată despre iubire și, mai ales, să nu-mi mai spui niciodată ce suflet bun am! Doar eu știu ce este în sufletul meu, pricepi?

- Nu.

- Nici nu trebuie să pricepi. Suntem doar doi străini siliți prin forța împrejurărilor să stăm alături unul de

celălalt. De asta, și numai de asta, te tolerez. E singurul motiv. Te-am lăsat să te culci cu mine oarecum din curiozitate, dar și din interes. Vreau să ne înțelegem bine și ți-am dat ceea ce-ți doreai, dar gluma asta cu dragostea a fost împinsă prea departe. Să nu mai pomenști niciodată despre asta. Ține minte!

Ne privim în ochi unul pe celălalt. Mă domină. Pur și simplu, nu rezist privirii ochilor ei ca smoala. Îi spun privind în jos:

- Am priceput. Ok. Dar măcar dă-mi voie să am grijă de tine și să te ocrotesc cât timp suntem amândoi aici. Nu-i nevoie să mă iubești. Dă-mi voie doar să fiu alături de tine.

Eva îmi întoarce spatele și-mi spune pe un ton egal:

- Fă ce vrei. Dacă asta te face fericit.

Se întoarce apoi iar spre mine, întinde brațul și-mi ridică ușor bărbia:

- Uită-te un pic la mine! Știi ceva, Tiberiu? Îmi plăceai mai mult când erai nesimțit, spune ea gânditoare. Atunci măcar erai tu însuși. Rolul ăsta de îndrăgostit nu te prinde.

- Prea bine, îi răspund. N-o să mai vorbim despre asta.

Îmi aplec capul și-i sărut palma.

- Ah, spune ea agasată. O luăm de la capăt? Fii cuminte! Hai mai bine să refacem următoarea capcană. Trebuie să mâncăm ceva. Ai promis să mă hrănești și să mă ocrotești.

O urmez în tăcere. Cine-i fata asta? Cine e?

Mă uit la ea cum se îndepărtează și încep să înțeleg că habar n-am cu cine împart insula și mâncarea.

- Nu, nu sunt nebună! spune ea în treacăt. Te-ai speriat, așa-i? Lasă că-ți trece.

Nu mai știu ce să-i răspund.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Suntem asaltați în miez de noapte

Dorm adânc din cauza oboselii de peste zi. Visez că sunt la nunta unei foste iubite.

Mi-e ciudă că se mărită, dar n-am ce face. Eh, asta e. Măcar să-i fac pagubă. O să mănânc ca porcu'.

Trec de la o masă la alta și-mi umplu farfuria temeinic. Privirea mea sare iute de la un platou la altul. Faină nuntă! Am de toate, pe alese. Era bine dacă aveam o farfurie mai mare! Una peste alta, colecționez felii de șuncă fragedă, tartine, pateuri, fursecuri, pișcoturi și toate bunătățile pe care le mai găsesc.

La dracu', nu pește, fără pește pentru mine! Am zis că nu vreau pește, mulțumesc frumos! Fără pește, fără icre, fără fructe de mare!

Și exact când mă așez la o masă și mă pregătesc să atac farfuria, visul meu se întrerupe brusc: primesc un ghiont în coaste.

- Nu vreau pește!

- Auzi la el! râde Eva. Pește!

- Ce-i? Ce s-a întâmplat?

- Nu s-a întâmplat nimic. Doar că tot tragi vânturi de vreo oră încoace și m-am săturat.

Mă frec la ochi. Of, sunt tot pe plaja asta afurisită.

- Eu trag vânturi? spun nervos. Eu? Ce naiba, e imposibil, azi n-am mâncat mai nimic! Ce tot vorbești, fată? Cât e ceasul?

- Ți-aș spune, răspunde Eva batjocoritor, dar telefonul meu mobil a rămas pe undeva pe aici, prin supă asta sărată. Tiberiu, hai să vorbim un pic. N-am somn. Tu de unde ești? Adică din ce țară?

Mă gândesc cu jale la tartinele care mi-au rămas în farfuria din vis și simt că o urăsc pe Eva. Fir-ar să fie! Altă apucată care are chef de conversații în miez de noapte.

- Nu sunt din nicio țară. Lasă-mă să dorm.

- Hai, spune-mi!

- Sunt insular. Sunt rege pe insula asta.

- Prostii. De ce nu vrei să-mi spui, mă rog? De ce?

- Pentru că am citit pe undeva că nu trebuie să judeci un om după naționalitatea lui.

- Uite un răspuns de 100 de puncte. Bravo! Ești italian, nu-i așa?

- Eu? Ha, ha! Mă faci să râd. Nu, dragă, nu-s macaronar. De unde ai mai scos-o și pe-asta?

- Păi, te cheamă Tiberiu. După nume. Oricum, engleza ta este atât de jalnică, încât ai putea fi la fel de bine turc sau eschimos.

- M-ai depistat. Eschimos sunt! Pot să dorm acum?

Casc și mă întind. Of, tartinele alea...

- Ia stai un pic! exclamă ea deodată. Mișcă un pic mai la dreapta capul. Așa. Știi ceva? Chiar ai profil de eschimos. Știai că eschimoșii se sărută cu nasurile?

- Ce prostie!

- De ce e o prostie? Așa fac ei de mii de ani. E ceva firesc pentru ei.

- Înseamnă că eschimoșii sunt fraieri. Nu-i judec după naționalitate, da-s fraieri. Noapte bună!

- Ador felul rapid în care știi să tragi concluzii, spune ea privindu-mă cu ochi mari.

- Și eu ador că ne-am împăcat și că nu mai ești supărată pe mine.

- Și eu ador faptul că am naufragiat pe o insulă pustie și stau la palavre cu un eschimos bărbos.

- E clar, ești topită după mine. Ai chef de prostioare? De ce nu-mi spui direct? Spune-mi pe șleau.

- Sper că nu ți-ai imaginat că vreau să mă culc din nou cu tine, râde ea încetișor.

- Nu? Nu mă mai vrei? Bine. Noapte bună!

- Nu te-am vrut niciodată. Doar te tachinam și tu m-ai luat în serios. E un accident c-am făcut sex.

E imposibilă. Unde-s tartineleeee?! Pentru conversația asta am abandonat eu o farfurie plină cu șuncă de porc și pateuri? Fir-ar!

- Acum chiar că m-ai scos din sărite.

- Ha, ha!

- Da' termină odată cu râsul ăsta! Mă enervezi.

- Interesant. În lumina lunii pari și mai bătrân. O fi și de la barbă. Nu, nu! Chiar ești bătrân! Ce pacoste pe capul meu să nimeresc aici cu un bătrân pervers, libidos și cu barba lungă. Auzi la el, vrea să se culce cu mine. Tu chiar n-ai pic de rușine? Aș putea să-ți fiu fiică.

Are dreptate.

- Câți ani ai, Eva?

- Împlinesc douăzeci și șase de ani în curând. În luna mai. Pe 23 mai.

- Iar eu am făcut patruzeci și patru luna trecută.

- Moșuleee!

- 44 minus 26... optsprezece ani diferență. Tu să-mi fii mie fiică? Ce glumă bună! O să-ți mărturisesc ceva, fata moșului: pe la optsprezece ani eram încă virgin, așa că nicio șansă să-mi spui tată.

- Taci!

- De ce?

- Dar taci odată! șoptește ea. Am auzit un zgomot ciudat!

- Unde?

- Nu mai vorbi! șoptește ea repede. Nu mai respira. Taci și ascultă cu atenție.

Ascult cu urechile ciulite câteva secunde. Suntem pe o insulă. În afară de valuri și de vânt, ce zgomote

ciudate poți auzi pe o insulă? Îmi concentrez auzul și mai tare.

În momentul acela, Eva trage cea mai nerușinată și mai sonoră bășină pe care am auzit-o în viața mea. Și râde de se prăpădește.

- Da... ce să-ți spun... Foarte amuzant, Eva!

Dumnezeule Mare, mi-a sărit inima din piept! Ce sperietură!

- Mă mai iubești și acum?

- Nu-mi vine să cred că dintr-o fată pirpirie ca tine a putut să iasă așa ceva! Să-ți fie rușine! Știi ceva? Eu am să-mi iau jucăriile și-am să plec. Sunt prea bătrân pentru tâmpeniile astea. Am inima prea slabă.

Mă ridic și plec nervos. Chicotelile Evei se aud în spate. Ce tâmpită! Trebuie să mă îndepărtez de ea.

Și deodată mă împiedic și cad lat pe nisip.

Înjur, mă ridic și îmi frec fluierul piciorului cu palma. Ah, ce doare! Doare al naibii! În ce m-oi fi împiedicat?

Mă uit în jur și am surpriza vieții mele.

- Eva! strig. Evaaa! Vino repede încoa'!

- Nici nu mă gândesc, hohotește ea din întuneric.

Mă apuc cu mâinile de cap și privesc uluit spectacolul din jurul meu.

- Nu glumesc! țip spre ea. Vino încoace! Trebuie să vezi ceva!

Eva apare mirată și se oprește brusc. Își duce palmele pe obraji și face ochii mari.

- Fantastic! spune ea privind în jur. N-am văzut în viața mea așa ceva!

Adevărul este că nici eu n-am avut ocazia să văd sute de broaște țestoase adunate pe aceeași plajă.

Privesc spre valuri. E doar începutul. Zeci de broaște țestoase ies din apă și se îndreaptă spre mal. Mă uit la Eva și ea se uită la mine. Broaștele țestoase se uită la noi.

Mi-a sărit somnul.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Sărăcuțele de ele

- Nu mai pot, geme Eva ținându-se cu mâinile de burtă.

O cred și o înțeleg. Nici eu nu mai pot. Dacă mai mănânc fie și un singur ou de broască țestoasă, o să-mi plesnească pântecul.

- Vai, mor, se vaită fata cu ochii închiși.

- Nu muri. Bea o gură de apă, o sfătuiesc grijuliu.

N-aș vrea să moară. N-am făcut sex cu ea decât o singură dată și partida aceea a fost destul de jalnică. N-aș vrea ca lucrurile să rămână așa.

- Nu muri, Eva! Îi spun. S-ar putea să mai am nevoie de tine.

Fata deschide un ochi și mă întrebă pe un ton jalnic:

- Dar tu mai ai putere să vorbești? Câte ouă ai mâncat?

Chiar așa! Oare câte or fi fost? Douăzeci? Patruzeci?

Dacă le bei crude, ouăle de broască țestoasă sunt cam grețoase. În schimb, sunt foarte gustoase dacă le mănânci coapte la foc domol, în nisip. Noi așa le-am gătit.

Oare câte oi fi mâncat? Nu-i răspund. Îmi folosesc puțină energie care mi-a mai rămas ca să ascut foarte bine bățul acesta. Meșteresc o țepușă de toată frumusețea.

Eva se ridică în fund cu greu și bea niște apă, apoi se șterge la gură și exclamă:

- Sărăcuța! Uite la ea cum se chinuie. S-a răsturnat. Cum o fi reușit?

Privesc în treacăt broasca țestoasă care stă pe nisip cu susul în jos. Mișcă alene din picioare, dar nu are nicio șansă să se redreseze.

- Ia te uită, mai e încă una răsturnată! se miră Eva. Și încă una mai încolo. Sărăcuțele de ele!

Fata se ridică și face câțiva pași, apoi se întoarce spre mine și-mi face un semn drăgălaș cu degetul.

- Ia vino încoace, Tiberiu. Ajută-mă. Nu pot să le întorc singură. Trebuie să le întoarcem.

- Ba nu trebuie, răspund liniștit. Lasă-le acolo că stau bine așa. Sunt hrana noastră, fato! Eu le-am răsturnat. Am întors vreo șaptesprezece. Ceea ce vezi acolo este... cămara noastră.

Eva mă privește nemișcată. Nici măcar nu clipește.

- Ce te miri? Doar ești o fată inteligentă, o laud eu. Te faci că nu-nțelegi? Știi bine că avem nevoie de carne. Ai uitat că erai ruptă de foame ieri?

- Ce ai de gând cu ele? întrebă ea rece.

- O să le gătesc. Ai să vezi, e simplu! M-am gândit deja cum: le îngrop în nisip și fac un foc mare deasupra. Carapacea o să țină loc de cuptor, iar carnea va fi... cea mai fragedă carne pe care ai gustat-o-n viața ta.

- Poftim? Ce-ai spus?

Eva se apropie de mine cu mișcări lente de pisică. O privesc un pic îngrijorat. Ce-i cu ea? Ce-i veni? Și de ce are fața asta?

- Pentru Dumnezeu, Eva, doar n-ai crezut c-o să le frig de vii?! spun eu repede. Fii liniștită! O să fie fără dureri. Le omor întâi cu țepușa asta la care meșteresc de o oră încoace și abia după aceea le coc.

- Poftim? șuieră Eva aruncând fulgere din ochii ei negri.

Mă simt un pic stingher. Situația asta mi se pare caraghioasă. Una din două: fie e proastă, fie nu știu eu să explic bine.

- Stai un pic, Eva. Așteaptă. Totul o să fie uman, doar nu suntem barbari! Ridic țepușa și-i arăt Evei vârful foarte ascuțit: Uite, vezi asta? O s-o bag în

carapace prin gaura de lângă gât și-o să le străpung inima. „Pac, țac” și gata! Moarte va fi instantanee. N-o să simtă nimic!

- Niciodată! urlă ea ca scoasă din minți și-mi smulge dintr-o singură mișcare bățul din mână.

- Dar eu... sunt bărbat! ripostez înfuriat. Mi-e foame! Am nevoie de carne! Dă-ncoace bățul, fir-ar să fie! Ce urla așa? Ai luat-o razna, femeie?!

Eva ridică bățul și-l rupe de genunchi ca pe-o scobitoare. Dumnezeu! E puternică.

- Să nu te atingi de ele, criminalule! strigă ea aruncând bucățile spre mine. Apoi ridică brusc palmele spre mine cu degetele rășchirate și șuieră: Dacă te prind că le faci rău, îți scot ochii! Ucigașule!

Să-mi scoată ochii? Mie, care i-am dat de mâncare? Mie?

Hmm... ar fi în stare, după felul în care se uită la mine. Fac un pas înapoi și o privesc. Mă înfruntă ca o amazoană furioasă. Vântul se joacă în părul ei, iar fața-i încruntată nu prevestește nimic bun.

- De ce nu ești rezonabi...

- Tacă-ți gura! țipă ea ascuțit. Un cuvânt dacă mai spui, îți scot ochii și ți-i dau să-i mănânci!

Sălbatică ca o pisică turbată. Și-a pierdut mințile. Mi se face frică, dar încerc să nu las să se vadă.

- Bine, îngaim eu cu umerii coborâți. Am înțeles, ăăă... aluzia. Nu-s prost. Hai, ține-ți mâinile acasă.

Fata nu mai stă să m-asculte. Se duce spre cea mai apropiată țestoasă și o ridică ca pe-un nimic, o întoarce cu burta-n jos. Apoi merge la alta. Și la alta.

Mă uit cu jale! Una câte una, afurisitele acelea cu patru picioare se îndreaptă spre apă și dispar în valuri. N-am văzut niciodată țestoase care să se miște mai vioi. Parcă-s la concurs.

Pula mea... plaja e goală. Toată carnea mea fragedă a fugit în valuri. S-a zis cu cina.

- Felicitări, nebuno! șoptesc. Bravo! Acum o să mâncăm ouă coapte pân-o să dăm amândoi în hepatită.

Dar Eva e deja departe.

În restul zilei, fiecare s-a plimbat pe bucata lui de insulă. Ori de câte ori eram în pericolul de a ne întâlni, ne-am evitat elegant, în tăcere, ca două superputeri nucleare care se amenință reciproc cu degetul pe buton, dar niciuna dintre ele nu dorește cu adevărat să apese.

Spre seară, minunea s-a întâmplat. Eva apare de nicăieri, se întinde lângă mine și-mi spune liniștită:

- Te-am iertat. Cedez eu prima. Am înțeles situația: ai avut o criză de nebunie temporară. Ești iertat, dar să nu se mai repete. Uite, ca să vezi că nu mai sunt supărată, îți dau voie să mă ții în brațe.

- Nu, mulțumesc! Îi spun țâfnos. Chiar nu-i nevoie.

Mă privește și, culmea, are tupeul să-mi zâmbescă. Ei bine, de data asta n-o să-i meargă.

- Nu sunt jucăria nimănui, mormăi dușmănos. Înțelesu-m-ai?

- Adică mă lași să dorm singură în seara asta? Întreabă ea candid.

Tupeul ei mă lasă fără replică. Simt că mă sufoc. Oare visez? Oare merit asta? După tot ce-am făcut pentru ea? Oh, da, femeile sunt niște nerecunoscătoare! Sunt decis să-i dau o lecție.

- Da, ai să dormi singură în noaptea asta. Și în toate celelalte!

- Adică? Pleci de pe insulă?

- Da, plec!

- Bine, spune ea supărată. Sper măcar că n-ai mâncat toate ouăle, adaugă ea. Mai sunt?

O privesc încremenit.

- Mi-e foame, spune ea ridicând din umeri. Unde-i mâncarea? Ai promis c-o să mă hrănești.

Are o privire de copil care cere bătaie. O cere rău de tot. Oftez și plec. Simt nevoia să merg și să m-arunc în valuri. Poate găsesc vreun rechin mai milos.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Azi nu. Poate mâine!

- Jucăm șah sau nu jucăm? Întreabă Eva piscindu-se. Hai, Tiberiu, numai o partidă și gata!

- Nu.

- Dar ești culmea! spune ea clipind frumos din gene. Dar de unde știi tu că nu ți se întoarce norocul? Mai știi? Poate că, de data asta, ajung eu să fiu sclava ta. Îmi aruncă regina în poală și continuă pe un ton glumeț: Hai, recunoaște! Ai vrea să-ți fiu sclavă? Ți-ar plăcea?

Înghit în sec și o privesc. Flirtează cu mine sau mă tachinează? Acum două zile se repezea la mine să măucidă și acum pot să jur că e un înger.

Drăgălașă? Da. Glumeață? Da. Sinceră? Of... cine să le înțeleagă pe femei?

- Sclava mea, zici? Ce să fac cu tine? Nu am trebuință de nimic din ce ai tu.

- De nimic? mă privește ea bosumflată.

Cred că joacă teatru.

- Absolut nimic.

- Aha... bine! Bun băiat! Ieri îndrăgostit, azi plictisit. Foarte măgulitor.

- Eva, scuză-mă dacă te-am făcut să crezi altceva, încerc eu să dreg atmosfera. Bărbații debitează fel și fel de nerozii când sunt în călduri. Înțelegi, nu-i așa?

- Oh, da, înțeleg, spune ea târăganat. Nu mă mai vrei. Bine. Pot să accept asta. La urma urmei, o femeie nu poate fi dorită tot timpul. Dar, chiar dacă nu este dorită, are și ea pretențiile ei, nu?

- Nu sunt sigur că înțeleg, fac eu pe prostul.

- Ba da, înțelegi. Propun să rezolvăm problema ca niște oameni de afaceri. Jucăm șah și tranșăm

chestiunea dintr-o singură partidă. Dacă voi câștiga eu, atenție...

- Sunt numai ochi și urechi. Ce să fie? Un masaj la picioare?

- Nein. Dacă voi câștiga, vei fi al meu în noaptea asta. Fără mofturi, fără rețineri. Și fără glume proaste de genul „*Am terminat prea repede! Scuze!*”.

Încep să râd. Eva, Eva... cum știi tu să răsucești cuțitul în spatele cuiva!

- Iar dacă voi câștiga eu?

- Dacă câștigi tu, accept să fiu a ta, dar tot așa, fără glume proaste de genul „*Am terminat prea repede! Scuze!*”.

- Ei, dar asta-i o păcăleală! strig scandalizat. Indiferent de rezultat, tot eu trebuie să muncesc. Știam eu că-i o păcăleală.

- Ei, ce zici? Întreabă ea și-mi face din ochi. Jucăm... șah?

O privesc liniștit și calm. Nu pune ea mâna pe mine. Nicio șansă!

- Nu! Nu cred că am chef acum, Eva. Poate mai târziu. Poate mâine. Poate săptămâna viitoare. Ce atâta grabă, fato?

Eva mătură cu o singură mișcare piesele de șah. Primesc în cap un pion și-o grămadă de nisip.

- Glumeam, spune ea cu un calm de gheață. Cine are nevoie de tine?

Lângă noi încă mai ard mocnit rămășițele câtorva bucăți de lemn prea umede ca să dea flacăra, dar suficient de uscate ca să ne umple de fum. Mă ustură ochii. Pe față fumul nu pare să deranjeze. Se servește din bucata ei de pește. Azi am prins doar unul și fiecare are câte o jumătate. Nu prea mi-e foame. Mă doare ficatul de la ouăle acelea răscoapte. Rău de tot, dar sufăr în tăcere.

- Uneori mă simt teribil de bătrân, oftez cu mâna pe afurisitul de ficat.

- Bătrân? Vorbești serios? Întreabă ea mieroasă.

- Da, foarte serios. Regimul acesta cu ouă dimineța, la prânz și seara, mă dă gata. Ție ce-ți pasă? Poți să mănânci și pietre. Ești tânără, ești sănătoasă, ai toată viața înaintea. Ai să trăiești 99 de ani și vei avea zeci de nepoți acolo, la tine, în Germania. În serile friguroase din Marburg, ai să-ți aduni toți nepoții lângă șemineu și ai să le povestești despre aventurile tale din tinerețea ta îndepărtată. Te vor asculta cu gura căscată când le vei povesti despre mine.

- Mai ales când o să le povestesc despre „Am terminat prea repede! Scuze!”.

- Nu întinde coarda, că nu mai ești amuzantă, mârâi eu.

- Nouăzeci și nouă de ani? Nepoți? Îmi place cum gândești, spune ea zâmbind, dar ceea ce prevestești tu n-o să se întâmple.

- De ce nu? Ai toate șansele.

Eva scoate din gură un os ascuțit, îl analizează și-l așază cu grijă în grămăjoara de lângă ea.

- După toate chestiile care ni s-au întâmplat nu de mult, cred că ești prea optimist, meine Herr36. E foarte probabil să nu apuc nici măcar douăzeci și șase de ani. Cine are parte de atâtea grozăvii într-un timp atât de scurt... nu cred că are șanse să prindă bătrânețea.

Își reia peștele și, cu răbdare, reușește să-l dea gata. Privește senină cealaltă bucată și mă întrebă:

- Mănânci bucată aia, moșule?

- Nu, nu mai pot.

- Bine, atunci dă-o încoace. Sunt tânără și am nevoie de calorii. Mai știi? Poate că o să ajung totuși la 99 de ani.

După ce se satură, își aruncă hainele de pe ea și rămâne așa cum a făcut-o maică-sa. Are iar chef să-și bată joc de mine, știu, așa că mă fac că n-o bag în seamă.

- Merg să mă bălăcesc un pic, bătrâne. Vii și tu?

- Nu cred.

- Am înțeles. Te chinuie ficatul. Pa!

Știu că n-o să se aventureze prea departe. Habar n-are să înoate.

Peste un sfert de ceas, cedez chemărilor ei și-mi arunc slipul pe nisip. Eva mă întâmpină stropindu-mă cu apa înspumată.

- Te învăț să înoți, fato? Vrei?

- Numai dacă-mi promiți că n-o să mă bagi cu capul sub apă.

Lección noastră de înot durează foarte puțin. Eva are chef mai mult de zbenquială decât de înot.

Mă prefac că o scap, apoi o scap de-a binelea. Reușește să ajungă cu capul sub apă. Trage o gură zdravănă de apă. O scot repede și pufnește furioasă.

- Ce naiba faci? zbiară ea și se agață de gâtul meu, așa că iau și eu un gât de apă.

Câteva minute mai târziu, sunt rupt de oboseală. Gâfâie și ea.

Apa nu-i tare adâncă. Eva stă agățată ca o liană de gâtul meu și-mi trage ușor un genunchi într-o zonă aflată pe undeva, pe sub apă. O las să se prostească. Recunosc, nu-mi displace.

Poate exagerez. Nu-s sunt chiar atât de bătrân pe cât cred. De fapt, ficatul meu e bătrân, nu eu. Și plămâni sunt bătrâni. Dar restul e foarte tânăr. Mai ales mintea.

Valurile ne lovesc ușor și atingerile de trupul fetei îmi provoacă cea mai nerușinată erecție posibilă. Clar! Știam eu că-s tânăr.

O sărut lung. Eva se lasă cotropită de buzele mele, se împinge tot mai mult în mine, îmi gâfâie în ureche și-mi cuprinde gâtul cu brațele.

Simt cum dorința mea crește tot mai tare. Îmi vine să o pun jos acolo, în apă și să o am pe loc.

- Eva, spun un pic răgușit, hai să ieșim un pic pe plajă, pe nisip.

- De ce? râde ea și mă privește direct în ochi. E bine aici. Nu-ți place? Apoi întinde mâna ca să-mi arate ceea

ce știu deja. Pare să-i placă și dumnealui. Arată tare falnic. Apa sărată îi priște.

- Hai să mergem pe mal, o implor răgușit. Nu vrei să facem dragoste?

- Dragoste? Măi, măi, ce cuvinte mari folosești! Nu știu ce să zic. Eu mă gândisem să fac sex cu tine, dar tu îmi faci propuneri rușinoase.

- Dragoste, sex, gimnastică... spune-i cum vrei. Te vreau.

Ochii ei sunt foarte liniștiti. E lucidă și calmă:

- Nu cred că am chef acum. Poate mai târziu. Poate mâine. Poate săptămâna viitoare. Ce atâta grabă, bătrâne?

- Oh, mai du-te naibii! bâigui eu.

Strâng din dinți și nu-i mai răspund nimic, dar mă desprind de ea și ies furios la mal.

- Ce-i? Te-ai supărat? Ești sigur că nu poți rezista până mâine?

Eva râde ca dementa în urma mea.

Doamne, ajută-mă să rezist. Nu vreau să mă întorc și să pun mâna pe ea. O urăsc!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Predau lectii de penisologie

- Până la urmă o să apară ceva, îi spun Evei. Sigur o să apară.

Am decis împreună să supraveghem în fiecare zi orizontul. Eu voi veghea pe partea asta de insulă, ea pe cealaltă. Dar, după numai o oră, Eva a revenit.

- O să apară, repet eu. Trebuie doar să ai răbdare și să veghezi cu atenție. Du-te.

- N-o să apară nimic, se vaită ea supărată. Oare nu-i destul de plictisitor că suntem pe o insulă pustie? Acum trebuie să stau toată ziua să mă uit la valuri.

- E în interesul tău, o lămuresc eu pe un ton înțelept.

- Simt că înnebunesc! geme ea. Nu se întâmplă niciodată nimic aici. Iar când se întâmplă, este o întâmplare proastă. Cum a fost și furtuna aceea care ne-a distrus toate capcanele și mi-a smuls umbrarul și l-a aruncat în larg. Chiar așa!

Se așază lângă mine și-și lipește fața de brațul meu stâng. Îi privesc fața bosumflată, de copil cu toane și-i spun calm:

- Furtuna aceea n-a fost o întâmplare proastă. Ne-a adus apă. Dar apa n-o să ne-ajungă la infinit. Trebuie, îi spun pe un ton apăsător, trebuie neapărat să găsim o modalitate să plecăm de aici.

- Bine, bine, confirmă ea împăciuitoare. O să stau și eu de pază, dar cu tine. M-am săturat să vorbesc singură. Nu-mi place să fiu singură. Dumnezeu nu i-a făcut pe oameni ca să fie singuri. N-ai observat?

- Ce?

- Că în toate cărțile și filmele cu naufragii pe o insulă pustie, personajul are parte de cineva sau ceva care îi ține companie. Totdeauna există pe insula aceea o

carte, un câine, un papagal, o gorilă sau măcar un sobolan. Eu te am pe tine.

- Foarte măgulitor, Eva! Oh, da... acum mă simt mult mai bine.

- Nu mai fă fața asta îmbufnată, mă pune Eva la punct, apoi oftează și adaugă: De ce ești tot timpul morocănos? Uneori mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine să ajung pe insula aceasta cu doctorul Baumgartner. El era un tip foarte vorbăreț.

- Sau cu pilotul, nu? o întreb râzând.

- Da, cu francezul. Era bine și așa.

Mă las hohotind pe spate, pe nisip.

- Ce ți se pare așa amuzant? întrebă fata. Pilotul părea un tip de treabă. Și, când vine vorba de bărbați, presupun că totdeauna este loc și de mai bine.

Mă opresc brusc din râs. Cum adică „*totdeauna este loc și de mai bine*”? Ce vrea să zică? Simt că încep să mă enervez, dar încerc să nu las să se vadă.

- Da, răspund privind-o un pic batjocoritor, este totdeauna loc de mai bine. Sunt convins că ar fi fost tare interesant să naufragiezi pe insula asta cu pilotul nostru francez.

- Nu-i așa? mă-nghiontește ea chicotind.

- Daaa. Mai ales că era și foarte bine dotat. Știi ce înseamnă „*este loc de mai bine*” în cazul lui? Ți-ar fi rupt șira spinării. Nu glumesc. Probabil, ți-ar fi distrus toate organele interne.

- Ce tot spui? mă întrebă ea cu ochii mari. Așa de mare era? O!, ce-am ratat!

- Mda. Ai grijă ce-ți dorești.

- Dar cu ce ocazie ai ajuns tu să-i vezi cocoșelul lui Jean - Louis, dacă nu-s prea indiscretă? I-ai văzut-o accidental în carlingă? Ai stat cam mult acolo.

Îi povestesc pe scurt incidentul dintre mine și Jean - Louis de pe plaja Libertății. Eva mă privește de parcă i-aș îndruga minciuni. Concluzionez:

- Omul avea o chestie gigantică între picioare, numai bună de omorât femei.

- Nu exagerezi?

- Deloc. Era uriașă! spun și-i arăt cu mâinile. Uite, cam așa.

Pe Eva o umflă râsul apoi ridică un deget cu fața brusc luminată de o idee:

- Stai un pic, Tiberiu! Mai există o variantă pe care n-ai luat-o în considerare.

- Și care ar fi aceea?

- Varianta în care eu m-aș fi înecat, iar tu ai fi ajuns pe insulă împreună cu Jean - Louis.

- Dar ești complet tăcănită! Țip eu. Iisuse, ai o imaginație de-a dreptul bolnavă!

- Înfricoșător, nu-i așa?

- Termin-o! Simt că mă trece deja o transpirație rece.

- Totuși, spune ea pe gânduri, lăsând gluma deoparte, nu pot să nu mă gândesc că ar fi fost o experiență tare interesantă, dacă în locul tău ar fi fost aici Jean - Louis.

- Da, dacă-ți place să mori tânără. Crede-mă, n-ai mai fi apucat să împlinești ăia douăzeci și șase de ani!

Eva râde ca o hienă, dar mie nu mi se pare deloc amuzantă turnura discuției. Of, la naiba! Afurisitul de Jean - Louis s-a decis să mă bântuiască chiar și dincolo de mormânt. El și bâta lui de baseball.

- Și, spune ea roșie la față, cum ai ajuns totuși la concluzia că era uriașă? Prin comparație cu a ta?

- Adică? mă răstesc pus pe hartă. Vrei să-mi spui c-o am mică? Insinuezi asta?

- Întrebam și eu, spune ea clipind din gene. E mică? Tu ar trebui să știi asta. Ai mai văzut și altele?

O privesc disprețuitor. Ce întrebări tâmpite!

- Ei bine, spun plictisit, află că n-o am mică. Am o pulă normală, de bărbat normal. Cât despre faptul că

știu asta... da, recunosc, am mai văzut și altele. Am fost în armată și, când mergi în armată, n-ai cum să nu vezi. Știi tu oare ce înseamnă să faci duș într-o încăpere în care se mai află încă șaiszeci de bărbați? Dacă nu ești orb, ajungi vrând-nevrând să vezi fel și fel de chestii. Nu e un spectacol grațios. Vezi pule lungi, pule scurte, pule curbate ca secera, pule groase, pule subțiri. Mi se face scârbă când îmi amintesc.

- Da, groaznic! spune ea arătându-și dinții albi.

- Plăcut nu este, confirm eu dând din cap. Te asigur. Și-mi mai amintesc că uneori nici nu aveam nevoie de săpun în sala aceea de dușuri. Nu erau prea multe dușuri pe tavan. Trebuia să te streкори peste tot ca să găsești un fir de apă caldă. Dacă te gândești bine, după ce ajungeai dintr-un colț al încăperii în altul, erai deja săpunit și din stânga și din dreapta și plin de clăbuci din cap până în picioare. Și, dacă erai ghinionist, se termina brusc apa caldă și rămâneai așa. Mie mi s-a întâmplat și nu o dată.

- Ce chestie oribilă! spune ea cu o față serioasă.

- Foarte oribilă, crede-mă! Armata n-a fost o experiență plăcută.

- Și totuși, adaugă ea bătând din gene, cred că mi-ar fi plăcut să fiu și eu acolo. De ce rânjești?

- Nu rânjeam, spun eu cu gura până la urechi. Zâmbeam doar.

- Ba rânjeai.

- Bine, rânjeam.

- Ce te amuză așa de tare? Da, repet: mi-ar fi plăcut să fiu și eu acolo.

O privesc pe Eva. Chiar și așa, micuță, e totuși femeie în toată puterea cuvântului. O femeie adevărată și bine proporționată. Grațioasă. Recunosc în sinea mea că este mare lucru pentru o femeie să aibă grație. Se întâmplă destul de rar.

De fiecare dată când văd cum își aruncă hainele de pe ea și intră în valuri, nu mă pot opri să nu-i admir

trupul subțire și zvelt, curbura feselor ferme și sânii obraznici și frumoși ca două mere pârguite.

Realizez dintr-o dată că-mi place mult, îmi place totul la ea. Totul! Chiar și felul legănat în care-și mișcă șoldurile atunci când pășește. Chiar și felul în care își aruncă părul pe spate când se înfurie, degetul pe care îl ridică spre mine când vrea să mă facă atent, ochii ei negri în care te poți cufunda în întregime. Totul.

Ființa asta, copil-fată-femeie, prin simpla ei prezență, ar fi în stare să tulbure chiar și mințile unui cor de călugări castrați. Tocmai de aceea, nu mi-o pot imagina alături de șaiszeci de găligani stătuți și păroși, ea singură în mijlocul lor, într-o sală de dușuri. Mi se pare o glumă macabră.

Tușesc ca să-mi dreg un pic vocea și o întreb cu cea mai serioasă față din lume:

- Adică tu încerci să-mi spui că ți-ar fi plăcut să fii prezentă acolo, la un loc cu zeci de bărbați goi, la dușuri? Las-o baltă, Eva!

- Ah, nu, nu așa! spune ea repede. Mi-ar fi plăcut să mă transform într-o muscă și să intru ca să arunc un ochi pe acolo. Să stau cuminte așezată pe tavan și să mă uit în jur. Să văd... cum stă treaba. În scop pur științific, adaugă ea.

- Ei, asta-i altceva, adaug eu acru. Pur științific? Nu bănuiam că te pasionează penisologia, dragă. Nu pari genul acela de femeie.

- Nici nu sunt. Eram doar curioasă. Ca orice femeie.

Tăcerea dintre noi durează prea mult.

- În orice caz, spun un pic iritat, ca bărbat, sunt în regulă. Îți spun încă o dată asta, ca să tragem o concluzie în urma discuției noastre. Și dacă nu mă crezi, să fii sănătoasă!

Eva mă privește amuzată.

- Ce față jignită ai, chicotește ea. Hai să lămurim lucrurile: Când am spus „*Presupun că totdeauna este loc și de mai bine*” nu m-am referit la cât de dotat ești tu. Adevărul gol-goluț este că ești al doilea bărbat din viața mea, așa că nu prea am termen de comparație.

Mă ridic într-un cot și o privesc cu atenție. Minte? Nu minte.

- Cum s-ar spune, ești nouăzeci și nouă la sută virgină.

- Ești al doilea, da! spune ea și pare căzută pe gânduri. Dar eu? Ce înseamnă eu pentru tine?

- Nu înțeleg, întreb zăpăcit.

- A câta femeie sunt în viața ta?

Eva are deci probleme existențiale! O mângâi pe obraz și îi spun pe un ton blând:

- Asta nu contează.

- Nu mă lua de sus, da? spune ea iritată. Pentru mine contează, Tiberiu!

- De ce?

- Pentru că nu știu absolut nimic despre tine. Știu doar trei lucruri. Că ai căzut în cap când erai mic...

- Așa, rîd eu privind-o lung. Bifat. Și mai ce?

- Că ai fost în armată. Tocmai mi-ai spus.

- Bun. Și? Altceva?

- Și că-ți place să ți-o freci în boscheți. Asta am văzut-o cu ochii mei.

O privesc scandalizat.

- Oh, mai scutește-mă! Ești tu vreo sfântă?! Nu pari. Nici eu nu știu absolut nimic despre tine.

- Îți spun tot ce vrei, spune Eva cu o față liniștită. Dar întâi îmi spui tu. De exemplu, ce s-a mai întâmplat după ce ai căzut în cap?

- Dar tu? Cum se face că ai douăzeci și șase de ani și te-ai culcat cu un singur bărbat?

- Nu, nu! Tu primul.

Oftez și privesc linia orizontului. Niciun vapor. Nimic. Apoi o privesc pe Eva și o întreb oftând:

- Ce vrei să știi despre mine?

Fata își lasă capul pe-o parte și clipește. Are gene lungi și frumoase.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Mămico, ce înseamnă curvă?

După cum ți-am povestit, când aveam patru ani am reușit să mă cațăr până la geamul de la baie și să cad de acolo exact în cap. N-a lipsit mult să-mi rup gâtul. Povestea aia s-a lăsat cu o săptămână de odihnă în spital.

Sunt un copil unic și-mi pare rău de chestia asta. De-aș fi avut frați și surori, porțiile de bătaie pe care le-am încasat de la tata s-ar fi împărțit la mai multe persoane. Din păcate, n-am avut frați care să mă țină de mână, dar asta nu înseamnă că am fost total lipsit de îndrumare sau de educație.

Printre primele cuvinte pe care le-am învățat, auzeam foarte des mai ales unul: „*curvă*”.

„Curvă, nu ți-am spus de o sută de ori să nu mai sărezi așa de tare mâncarea?”

Curvă, iar ai venit târziu de la serviciu?

Neam de curvă! Dacă mai calcă vaca aia de vecină pe la noi, îi rup picioarele!

Îndrăznești să-mi răspunzi înapoi? Te calc în picioare, curvă!”

Așa că, într-o bună zi, mi-am luat inima în dinți și am întrebat-o pe mama:

- Mămico, ce înseamnă curvă?

Mama m-a mângâiat pe frunte, m-a privit tristă, apoi mi-a spus:

- Dar tu chiar n-ai treabă pe afară? Uite ce soare e și ce frumos e. Hai, nu mai sta-n casă, du-te și te joacă.

De-a lungul timpului, am început să pricep și singur sensul cuvintelor tatei. Alături de „*curvă*”, am început să adaug în colecția mea și alte cuvinte. De exemplu, *boarfă, zdreanță, handicapată, târâtură*. Uneori, când

mergeam să mă joc cu alți copii pe străzile din jurul casei, le mai foloseam și eu.

Din fericire pentru mine, până pe la șase ani, mama a fost singura beneficiară a bățăilor din casă. Tata nu se ferea, o pocnea și-o înjura fără să se sinchisească de mine. Farfuriile sparte, țițetele tatei, plânsetele mamei... erau chestiuni zilnice, făceau parte din peisaj.

Pe la vreo șase ani însă, ceasul de mână al tatei avea să aducă o schimbare în viața mea. Minunăția aceea de ceas era așezată pe radio-ul nostru mare din dormitor, radioul de la capătul patului.

Îmi plăcea să mă joc cu ceasul tatei. Mă fascinau capacul de sticlă, limbile acelea două care se tot învârteau ori de câte ori învârteam și eu de butonul lateral.

Într-o bună zi, am învârtit și am tot învârtit de butonul acela, până când s-a auzit un „Clanț!” sonor, apoi ceasul a refuzat să mai ticăie.

Un ghinion nu vine niciodată singur, așa că nu m-am mirat când tata a intrat brusc în cameră.

S-a uitat la ceas, s-a uitat la mine, a așezat pe masă păhărelul de țuică pe care îl ținea în mână, apoi mi-a futut o palmă de mi-au zburat mucii pe pereți.

- ‘Tu-ți paștele mă-tii de plod! Trebuia neapărat să pui mâna pe ceasul meu, așa-i?’

A fost primul dos de palmă primit de la tata și tot atunci am învățat o lecție foarte importantă: nu era bine să stai în stânga tatei. Avea o forță fantastică în mâna stângă, era stângaci. Dacă te lovea cu dreapta, mai aveai o șansă, dar cel mai bine era să nu-i dai nicio șansă. Nimic. Trebuia să fugi. Pe ușă, pe geam, nu conta. Esențial era să fugi.

- Să nu lovești copilul în cap! a urlat mama ca o leoaică înfuriată. Copiii se bat la fund, nu în cap! Auzi sau n-auzi?!

- Taci, curvă! a spus tata calm, apoi a arătat spre mine: Cu cine seamănă? Cu tine, seamănă, fir-ar a dracului de sămânță proastă!

În anii care au urmat, ori de câte ori făceam vreo boacăna (și făceam destule), tata obișnuia să-i amintească mamei că sunt o „*piele rea*”, că semăn cu ea și că n-o să fac nicio brânză în viață.

Ca să fiu corect față de el, trebuie să recunosc acum că a avut perfectă dreptate. Nicio brânză n-am făcut cu viața mea. Încă de mic am fost mereu un copil afurisit și foarte obraznic. Parcă aveam pe dracu' în mine, spârgeam sau stricam tot ce-mi pica în mână. N-a lipsit mult să dau foc casei.

Tata nu era un om rău la suflet, dimpotrivă. Când era beat, dar nu foarte beat, putea să fie și el bine dispus și avea mult chef de vorbă. Mă strângea la piept, mă pupa pe frunte. Atunci mă simțeam în siguranță și iubit.

Băutura îi dezlega limba și devenea sentimental. În momentele alea povestea despre copilăria lui.

Fusese un copil tare chinuit. De taică-su', evident. Bunicul fusese un tip care nu cunoscuse niciodată în viața lui ce înseamnă mila. Bătuse ca-n fasole și-n nevastă-sa și-n cei șapte copii.

Așa că, pe la paispe ani, tata-și luase lumea în cap și plecase hotărât să-și caute norocul. Peste ani, norocul lui a fost mama, o femeie cuminte, liniștită și atât de bună la suflet, încât, atunci când mă gândesc la sfinți, o văd întâi pe ea.

Mucenicia mamei mele a durat patruzeci și nouă de ani.

Crescând, l-am urât mult pe tata pentru tot ceea ce-i făcea mamei. De multe ori adormeam cu obrazul pe o pernă udă de lacrimi. Peretii erau subțiri, auzeam limpede înjurăturile și palmele pe care tata i le dădea mamei, iar țipetele ei de durere îmi străpungeau inima.

Păcatele mele... toată copilăria mea a fost umbrită de dorința de a-l omorî pe tata. Îmi imaginam fel și fel de metode, îmi făceam planuri. Cu ocazia asta, am deprins plăcerea de a citi. Împrumutam de la biblioteca orașului o mulțime de cărți polițiste și-mi notam cu atenție cele mai interesante metode de a ucide un om.

Eram interesat mai ales de metodele potrivite de a-ți ascunde urmele și de a scăpa basma curată.

Din păcate, la sfârșitul fiecărei cărți, se găsea mereu câte un afurisit de polițist isteț care descoperea făptașul și-l trimitea după gratii.

Nu mi-am pierdut speranța. Citeam în continuare altă carte, apoi alta, hotărât să găsesc o cale de a comite o crimă perfectă. Așa am deprins gustul cititului. Cărțile mi-au devenit cei mai buni prieteni pentru tot restul vieții. Citeam tot ce-mi cădea în mână: romane de dragoste, literatură științifico-fantastică, cărți de aventuri și multe cărți psihologice.

Anii au trecut, dar eu n-am găsit metoda perfectă de a-l ucide pe tata. M-am ales doar cu patima cititului și cu visatul cu ochii deschiși.

Pe la zece ani, am început să mă răzvrătesc. Fața și brațele mamei era pline de semne, de cicatrici, de vânătăi. Unele se vindecau, altele noi apăreau.

Tot mai des mă băgam între ea și tata și încercam să opresc șuvoiul de palme care curgeau cu nemiluita. Adesea o luam eu în locul ei. Am început să devin nesimțit, pielea mi s-a tăbăcit și loviturile nu mă mai dureau așa tare.

La noi în casă asta era normalitatea. Dacă trecea o zi și tata nu se îmbăta, iar eu și mama scăpam nebătuți... ei bine, aceea era o zi ciudată, de-a dreptul înfricoșătoare. De ce nu ne bătea? Când avea să înceapă să înjure? Când avea să cadă prima palmă? Mai bine era să ne bată și să scăpăm odată de senzația aceea de așteptare.

Uneori, bățiile erau prea crude. Mama nu mai rezista și fugea de acasă, se ducea la rudele ei. Îmi amintesc că, în zilele acelea, tata venea acasă mai beat ca niciodată. Atât de beat, încât îi trebuiau minute bune ca să nimerească să bage cheia în broasca ușii. Pentru mine zilele acelea erau bune și amuzante. Era prea beat. Știam că, dacă l-aș fi împins cu un deget, s-ar fi dus de-a berbeleacul.

Îl vedeam cum intra în casă cântând cu vocea aia dogită și spartă de om beat. Cânta niște afurisite de

cântece în limba germană pe care le învățase la școală când era mic. Eu nu înțelegeam nicio boabă, dar, Doamne, cât am urît afurisita aia de limbă! Tata avea un respect deosebit pentru nemți. Spunea mereu că sunt un popor de oameni deștepți și corecți. În fine...

De obicei, bătrânul meu se prăbușea pe gresia din hol, iar eu luam de pe pat o pernă și i-o puneam frumușel sub cap. Îl înveleam cu o pătură. Acolo rămânea, pe gresie. Știam că a doua zi urma să se vaite că-l doare spatele și asta mă umplea de bucurie.

Încă de mic am învățat cum trebuie îngrijit un om beat. De exemplu, Eva, niciodată să nu lași un om beat să doarmă cu fața în sus, pentru că e foarte posibil să vomite în timpul somnului și să se sufoce cu propria-i vomă. Să ții minte asta, în caz că te vei mărita cu-n bețiv!

Mda... asta e. Ce să-ți mai zic? Dacă stau și mă gândesc bine, nu-mi amintesc să fi avut vreun Crăciun sau Paște fără geamuri sparte și mobilă ruptă. Sărbătorile erau nașpa.

Singura soluție, chiar și-n plină iarnă, era să fugi cu hainele de pe tine, așa cum erai, desculț, în pijamale, indiferent de oră. Nu conta ora, conta să scapi.

Toți vecinii de pe strada noastră ne știau ca pe niște cai breji. Uneori dormeam la o casă, alteori la alta.

Finalul era mereu același: tata se trezea din băătură, se spăla, se pieptăna, apoi venea și ne căuta. Se jura mamei că nu mai pune băătură pe limbă câte zile are. O lămurea, o lua cu binișorul, o convingea să vină acasă.

Uneori era bine o zi sau două. Alteori, chiar în secunda în care intram în casă, sărea pe ea și o bătea acolo, în holul casei.

- Curvă! urla el. Iar mă faci de râs printre vecini?

Mama țipa. Eu plângeam. Lucrurile reveniseră la normalitate.

Cele mai aspre bătăi din viața mea le-am luat pe la doisprezece ani. Recunosc, eram un neisprăvit, un puturos. Obișnuiam să fug de acasă ori de câte ori tata

îmi spunea să fac ceva, să muncesc ceva, să-l ajut la ceva. Devenisem un răzvrătit.

Bătrânul mă bătea cu tot ce-i pica în mână. Nimic nu era prea nepotrivit, orice obiect era bun. Cratițe, curele, bucăți de lemn. Nu-mi păsa. Farfuriile se spărgeau de pereți, dar eu râdeam. Ajunsesem foarte aproape de limita nebuniei. Singurul lucru care mă mai impresiona oarecum era cureaua. Când tata-și scotea cureaua de la pantaloni, o puneă în două și-mi făcea semn să vin la el... simțeam că mă piș pe mine. Era o frică viscerală, n-o puteai controla.

N-am să uit până mor cum arăta cureaua aceea. Era vopsită-n roșu, pielea avea luciu și pe ea erau gravate modele de flori în relief. Uneori modelele acelea florale îmi rămâneau imprimate pe brațe sau coapse. Buruienile dracului!

Cât poate rezista cineva la bătaie? Habar n-am. N-am încercat niciodată să-mi aflu limitele. Pe la treisprezece ani, am fugit de acasă și-am jurat că nu mă mai întorc nici dacă știu că mor. Am luat drumul străzilor, dar - după numai două zile - un polițist suna la ușa casei noastre, iar polițistul mă ținea de mână. Excursia mea fusese scurtă.

Cinci minute după intrarea mea în casă, tata rupea coada măturii pe spinarea fiului rătăcitor.

Viața omului are suișuri și coborâșuri. Viața din casa tatei avea numai coborâșuri. Mie așa mi se părea.

Din perioada copilăriei, îmi amintesc mai ales ochii plânși ai mamei, când eram singuri, atunci când se întorcea spre mine și-mi spunea în șoaptă:

- Jură-mi că n-ai să bei niciodată, Tiberiu!

- Îți jur mamă! șopteam și eu, apoi începeam să plâng.

- Jură-mi că niciodată, dar niciodată, n-ai să lovești o femeie!

- Niciodată, mămico!

Așa-mi spunea. N-am să uit niciodată disperarea din glasul ei

Cam la o lună după ce-am încasat coada aia de mătură pe spinare, m-am dus și m-am înscris la un club de box din oraș.

Pentru mine concluzia era clară: cine știe să dea cu pumnul, are succes în viață. Trebuia să mă pregătesc pentru viață.

Antrenorul era încântat de mine. Veneam primul la sala de antrenament, plecam mereu ultimul și mă antrenam ca nebunul.

- Puștiule, mi-a spus el fericit, tu - dacă o să te antrenezi mereu așa - o să devii un mare campion de box!

Loveam cu frenezie în sacul de box. Antrenorul nu știa, dar eu îmi imaginam că-n sacul ăla de box era băgat tata. Nu în sac băteam eu ca-n fasole, ci-n tata. Loveam, loveam mereu și eram lac de transpirație.

- Ia de aici, șopteam gâfâind! Așa, ia-o și pe asta! Primește-o la ficat, nenorocitul! Te distrug! Te omor! Te sparg!

O țineam așa până când nu mai aveam suflu. Rezultatele se vedeau: eram într-o formă din ce în ce mai bună. La primele mele meciuri de amatori, îi loveam atât de crunt pe amărății din ring, încât s-a întâmplat de două ori să câștig meciurile prin neprezentarea adversarilor.

Niciodată în viața mea nu fusesem mai fericit. Mi se părea că sunt important. Știam să mă bat. Pentru prima oară în viață simțeam că valorez ceva.

Poate din vina anilor mei puțini sau poate pentru că nu-mi păsa, mintea mea nu făceam o deosebire prea clară între sala de sport și sala de clasă. Ajunsesem un mic terorist și pe băieții din școală începea să-i apuce tremuriciul când îmi făceam apariția.

În primii mei ani de școală, fusesem liniștit și stătusem în banca mea. Nu fusesem genul de puști care să o caute cu lumânarea. Apoi, odată cu boxul, s-a schimbat foaia: am început să gândesc mai mult cu pumnii și mai puțin cu capul.

- Nu-ți place că am haina roasă-n coate? *Zbang!*

- Ei și ce dacă am pantofii scâlțiați? *Zbang!*

- Ai zis ceva de mama? *Zbang!*

Pe la paisprezece ani, am deprins gustul țigărilor în toaleta școlii. N-am mai putut niciodată să mă dezbar de ele, toată viața mea. Acum am treizeci de ani bătuți pe muchie de când fumez. Aș vrea să dau timpul înapoi la prima țigară din viața mea și să-mi trag un *Zbang!*

Începusem să-mi pierd suflul de la tutun. Antrenorul clătina dezamăgit din cap. Apoi a urmat prima mea bătaie zdravănă în ringul de box. Și ultima.

Un tip mi-a scos cu totul boxul din cap, mi-a spart nasul și m-a trimis în lumea viselor. Tata era mic copil pe lângă el. M-au scos pe brațe de acolo. Simțeam că mă lovise trenul; parcă-mi explodase ceva în frunte.

Mai bine de jumătate de oră, am stat întins pe o bancă din vestiar. Prin ușa întredeschisă, se auzeau urletele spectatorilor și gongul care vestea fiecare început și fiecare final de repriză. Eu nu rezistasem nici măcar o repriză.

Am ajuns acasă cu greu, clătinându-mă. Capul m-a durut zile în șir la școală, acasă. Apoi durerea a amuțit, la fel de brusc pe cât apăruse.

„Ce-i prea mult, e prea mult, mi-am zis. Dacă asta înseamnă boxul, nu, mulțumesc!”

N-am mai pus niciodată piciorul în ringul de box. Visurile mele de mare campion s-au dus pe apa Sâmbetei. Apoi s-au dus și alte chestii pe apa Sâmbetei.

Eram un adolescent bun la învățătură. Primii doi ani de liceu n-au fost pentru mine o problemă. Problema a apărut abia în ziua în care i-am tras un *Zbang* unui coleg de clasă și tâmpitul acela a căzut și s-a lovit cu tâmpla de colțul mesei.

Nici măcar nu-mi mai aduc aminte de la ce ne-am luat la harță, dar pe el mi-l amintesc bine. Era un băiat simpatic și curățel. Premiantul clasei. Totdeauna bine îmbrăcat, totdeauna pus la patru ace.

L-am trimis la podea dintr-un singur pumn. Pata de sânge de sub capul lui se întindea pe podea ca o baltă de cerneală roșie. Priveam derutat și nu înțelegeam ce

se întâmplă. Apoi fetele din clasă au început să zbiere și-am înțeles. A venit ambulanța și l-a luat.

Lucrurile erau abia la început. Aveam să aflu că tatăl colegului meu era un inspector școlar foarte respectat și bine văzut în comunitate.

În concluzie, băiatul acela s-a întors la cursuri chiar a doua zi având câteva copci și o sperietură zdravănă, iar eu am zburat atât de iute din liceu încât nu mi-a venit să cred. Aveam șaisprezece ani când am fost exmatriculat. Pentru că există un Dumnezeu al idiților, n-am ajuns mai departe, nici pe la poliție, nici pe la judecătorie. Inspectorul nu a depus plângere și lucrurile au rămas așa.

Exmatricularea mea a avut darul de a mă trezi nițel. Mi-am dat seama că eram doar un prost cu pumnii tari și mintea slabă. De două zile, stăteam ascuns ca un vierme în camera mea. Mi-am ridicat pumnii și m-am uitat la ei.

- Poate că ar fi timpul să-mi folosesc și capul! am spus plin de ciudă.

Ușa camerei s-a deschis și a intrat tata. Aflase.

- 'Tu-ți gura mă-tii de derbedeu! a spus el apăsând generos pe fiecare silabă. Dacă tot ai prea multă energie în tine, măcar s-o folosești cum trebuie! a continuat, dând din mână a lehamite. Vezi că ți-am găsit un loc de muncă! Începi de mâine dimineață.

Și s-a cărat lăsându-mă cu gura căscată.

Un loc de muncă pentru mine? Trebuia să muncesc? Eu?

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Orice bărbat are o datorie sfântă

Locul de muncă unde trebuia să-mi folosesc energia nu era un loc unde se construiau rachete, ci un șantier unde se ridica un bloc cu cinci etaje. Dimineata, la șapte fix, trebuia să fiu acolo. Se găsea de lucru berechet pentru un muncitor necalificat, tânăr și cu chef de muncă.

Când ai șaisprezece ani ești ca un zmeu și nimic nu-i prea greu pentru brațele tale. Eu nu eram un tip mare și lat în spate, dar aveam vână și mușchii îmi erau oțeliți de la box. Mi se părea că trebuie să dovedesc ceva și credeam că toată lumea de acolo muncește pe rupte.

Mai târziu, prea târziu, mi-am dat seama că cel puțin jumătate din muncitorii de acolo trăgeau mâța de coadă. Nu lucrau pe rupte, ci doar se prefăceau că lucrează. Așa că, pentru oamenii aceia, un prost ca mine era mană cerească.

- Băiete, ia roaba și du repede doi saci de ciment la etajul cinci! Hai, mișcare!

- Băiete, vezi că șanțul ăla mai trebuie adâncit încă patruzeci de centimetri! Apucă-te de treabă!

- Hei, puștiule, adu încă două sute de cărămizi la etajul doi! Fuguța!

- Da', ce naiba, nu ți-am spus că faianța trebuie să fie albastră? Du-o înapoi pe asta. Adu-mi albastră!

N-am călătorit eu prea mult la viața mea, dar bănuiesc că pe toate meridianele globului proștii lucrează la fel, adică proteste. În ritmul acela, n-a trecut mult timp și mi-am nenorocit spatele.

Tata mi-a făcut rost de un brâu pe care să-l port pe sub haine, strâns tare peste mijloc. Odată cu brâul și durerile de spate, mi-a venit și mintea la cap și-am început să deschid ochii. La început ochii, apoi gura.

- Băiete, ia roaba și...
- N-am timp!
- Băi, tu nu înțelegi că avem nevoie de...
- Șeful mi-a dat de lucru aici, nu acolo. Caută pe altul.

- Iote-al dracului! Faci pe nebunul cu mine? Vezi, poate cobor la tine!

- Sugi pula!

Până la urmă, m-au lăsat în pace.

Șeful a descoperit repede că aveam o calitate: săpam șanțuri ca nimeni altul. Așa că aceea a devenit calificarea mea.

Îmi plăcea. Pământul reavăn devenea ascultător sub hârlețul meu ascuțit ca briciul. Săpam șanțuri de pe la ora șapte și până pe la doispe, apoi aveam o pauză de jumătate de oră și iar săpam șanțuri până târziu, după-amiaza.

Zece sau unsprezece luni, am săpat șanțuri; devenise a doua mea natură. Seara îmi mestecam bucătura și mă gândeam la șanțuri. Noaptea visam că sap șanțuri. Dimineața abia așteptam să ajung pe șantier și să mă apuc de săpat șanțuri.

Nu mai citeam nicio carte, nu mai ieșeam în oraș, nu mai deschideam televizorul. Devenisem o vită care mânca, dormea, se căca și săpa șanțuri. Presupun că din aștia sunt mulți pe lumea asta.

După ce m-au lăsat în pace, oamenii aceia simpli de pe șantier au început să privească pe sub sprâncene ceea ce făceam și, în cele din urmă, au devenit mai prietenoși cu mine. Eram unul de-al lor. Tăceam, nu lăsam pe nimeni să-mi sufle în borș, dar nici nu deranjam pe nimeni. Eram niște vite și unii și alții. Vitele sunt animale gregare, le place să trăiască în cireadă, umăr la umăr.

Încetul cu încetul, s-a întâmplat ceea ce era normal să se întâmple: m-au invitat la o bere. M-am dus. De ce nu? Un șantier nu-i un loc prea academic. Ce e mai

logic, după o zi aspră de muncă, decât să mergi cu turma la o bere? Sau două.

Stai la masă, sugi din bere alături de celelalte vite, mai fluieri după o gagică, mai ascuți un banc. Viață adevărată.

E adevărat, diavolul lucrează în pași mici. Întâi m-a prins de după gât și mi-a șoptit în ureche că o bere n-a omorât niciodată pe nimeni. O beam, veneam acasă, mergeam direct în camera mea. Secretul meu era în siguranță. Așa-mi ziceam. Și mi-am tot zis-o până-n ziua în care am ajuns acasă și, pentru prima oară-n viața mea, eram beat-curcă.

Nu-mi amintesc prea clar cum de-am avut putere sa-ajung până-n curte și-n casă, da-mi amintesc și acum ochii speriați ai mamei. Asta nu pot să uit.

Tata nu s-a sinchisit. M-a privit curios, așa cum privești o insectă ciudată, apoi a rânjit și i-a spus mamei:

- Adu, fă, sticla aia de vin din dulap! Ce bocești ca proasta? Tu nu vezi că feciorașul nostru a devenit bărbat?

A crescut inima în mine: tata spusese că sunt bărbat. N-aveam decât șaisprezece ani și jumătate, dar eram deja bărbat. Și, ca un bărbat ce eram, am băut câteva pahare de vin roșu și tare împreună cu tata, apoi mi s-au înmuiat genunchii și ochii mi s-au închis complet.

A doua zi, n-am mai fost în stare să ajung la muncă. Mi-a fost atât de rău și-am vomitat atât de tare, încât - cu capul în wc fiind - i-am promis solemn mamei că n-o să mai beau niciodată și m-am ținut de promisiune. Cam o săptămână.

După vreo două luni, văzând că nu mai aduc niciun ban acasă, tatei i-a sărit muștarul. A avut o mică discuție cu patronul șantierului și, din ziua aceea, salariul meu a ajuns acolo unde trebuia, adică direct în poșeta mamei.

Asta nu mi-a domolit cu nimic pofta de băutură. Când lucrezi pe un șantier, totdeauna se găsește pe undeva, cumva, o sticlă care să umble din mână-n mână.

Lunile au trecut. În ziua în care împlineam șaptesprezece ani, m-am îmbătat atât de tare, încât l-am înjurat de mamă pe șeful meu. Urmarea nu s-a lăsat deloc așteptată.

- Bei prea mult, chiar și pentru un săpător de șanțuri, mi-a spus el a doua zi înmânându-mi ultimul cec. Îmi pare rău, Tiberiu!

Dar în orice rău găsești un bine: tata a înjurat, apoi a tras niște sfori, a plătit ceea ce trebuia acolo unde trebuia și am fost reprimat la școală. Pauza mea durase doar un an. Șantierul a rămas o simplă amintire, eu redeveneam un simplu liceean. Unul alcoolic.

Cu chiu, cu vai, am reușit să termin liceul. Au fost doi ani de care nu-mi face plăcere să-mi amintesc. Mă piș pe ei.

Acum depindeam iar de tata. Trebuia să-i suport toanele, hachițele, mizeriile de zi cu zi. Mai nou, trebuia să și beau împreună cu el. Într-o zi, s-a îmbătat atât de tare, încât era s-o omoare pe mama în bătaie. Acea a fost ziua în care am dat de pământ cu tatăl meu.

- Mi-ai rupt spatele, nenorocitul!

Stătea întins pe un strat de ceapă din grădină și mă înjura, dar nu mai avea curajul să se ridice.

I-am răspuns cu ură:

- Dacă mai pui vreodată mâna pe mama, te omor! Așa să știi. Te omor!

În ziua în care mi-am luat bacalaureatul cu cea mai mică notă de trecere posibilă, directoarea liceului s-a mirat. Profesorii mei s-au mirat. Și colegii.

Cum naiba reușisem? Era o taină. Toată lumea se așteptase să pic examenul. Chiar și eu m-am mirat.

Lucrurile s-au lămurit ceva mai târziu, când tata s-a plâns mamei printre uși:

- Măgarul ăsta iar mi-a umblat la sticla de coniac! Uite semnul! i-a arătat el mamei. Ce părere ai? Eu i-am aranjat să treacă bacalaureatul și măgarul dă iama în coniacul meu.

Chestia aia cu coniacul l-a înfuriat rău de tot. Pentru prima oară în istoria familiei noastre, tata a fost nevoit să-și ascundă băutura. Da' unde se mai pomenise așa ceva?

- Măi, dar tu bei chiar mai mult decât mine! a exclamat el uluit. Apoi s-a uitat cu reproș la mama. Ce părere ai, cucoană? Vezi? Țsta e copilul tău!

Crezusem că lucrurile vor rămâne așa. M-am înșelat.

Trei zile mai târziu, tata m-a anunțat fără drept de apel:

- Tiberiu, ai terminat școala. Nu mai ești copil, ești bărbat. Datoria unui bărbat este să-și apere țara!

- Poftim?

- Niciun „*poftim*”. Vei pleca în armată, fecioraș! Trebuie să servești patria! Țara are nevoie de tine.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Sunt nebun cu acte în regulă

Soarta mea era pecetluită! Dacă tata spunea că trebuie să merg în armată, atunci... armată să fie. Cine eram eu să mă opun?

Văzând că nu am nimic de obiectat, tata s-a mai înmuiat un pic și-a scos de sub cheie argumentul suprem: sticla de coniac de cinci stele.

- Ai să vezi, mi-a spus el cuprins de melancolie, armata o să facă om din tine. Eu am făcut trei ani de armată și, uită-te la mine, sunt om!

Începusem să devin interesat de armată. Ascultam cu nesăț povețele tatei.

- După ce-am făcut armata, a continuat el, am întâlnit-o pe mă-ta și ne-am așezat la casa noastră. Ai să vezi și tu cum e. Pariez c-ai să te însori imediat după ce-ai să te întorci din armată!

Aha, fete! Însurătoare! Nu suna prea rău pentru un mucos stătut ca mine. Paharele de coniac și perspectiva unei căsnicii începeau să-mi surâdă. Abia așteptam să devin mai repede OM și să plec definitiv din casa tatei, să fiu și eu pe picioarele mele.

- Păi, dacă-i așa, vreau să plec cât mai repede-n armată! i-am spus tatei.

- Foarte bine! a răspuns încântat. Mâine dimineață, te duci la comisariat și spui acolo că te oferi voluntar pentru serviciul militar.

- Și dacă mă refuză?

- Nu te refuză, m-a lămurit el turnându-mi încă un pahar. Am vorbit eu cu ei. Ești deja în evidențele lor.

Vizita mea la comisariat a însemnat multă hârțogăraie, multe întrebări și o vizită medicală

dubioasă în care vreo cinci doctori, femei și bărbați, se holbau pe rând la noi, recruții încolonați în pielea goală.

Deci urma să-mi servesc patria. Dar unde, cum?

- Aici, în oraș, la infanterie, timp de douăsprezece luni! m-a lămurit amabil un plutonier, înmânându-mi hârtiile.

În prima lună, am învățat foarte repede că țara nu avea nevoie nici de sângele meu, nici de un picior sau de o mână. Nu, nici pomeneală. Țara dorea ca eu să bat toată ziua pas de defilare pe un platou de beton, cu spatele drept și picioarele țepene ca la găște.

Țara dorea ca Tiberiu să-și facă impecabil patul dimineța, chiar și de o sută de ori, dacă era nevoie, până când caporalul se declara mulțumit.

Țara mai dorea ca eu să-mi spăl chiloții în fiecare seară, să-mi dau bocancii cu cremă și să citesc zilnic o cărțuție cu coperti roșii pe care scria cu litere de-ochioapă „*Regulament de Ordine Interioară*”.

Și încă ceva: țara voia ca eu să urlu toată ziua. În armată oamenii nu vorbesc normal unul cu altul, așa cum se întâmplă în viața civilă. Nu.

Dacă ești îmbrăcat în uniformă și nu urli, înseamnă că nu ești un bărbat adevărat și țara nu te iubește.

Chiar din prima mea zi acolo, un recrutar a venit la mine și mi-a spus că trebuia să facem schimb de paturi. Cică lui nu-i plăcea să doarmă lângă ușă.

L-am trimis la plimbare. A insistat. Era tare de cap. Uite-așa, a început o cafteală frumoasă cu galerie și încurajări pentru ambele părți. Tot tacâmul.

Paturile metalice au zburat ca paietele dintr-o parte a dormitorului în cealaltă, valizele au devenit proiectile, eu am pierdut o mânecă, dar el a pierdut două smocuri de păr.

- Drepti! a urlat tipul cu două trese pe mânecă care răsărise de undeva, de nicăieri, lângă noi.

- El a început-o! a raportat calm „*camaradul*” meu, ștergându-și borșul cu batista.

M-a umflat râsul pe loc. Auzi la el, tâmpitul!

- Drepti, băăă! Voi sunteți surzi?! a început să ragă ăla cu trese. Drepti amândoi! Cu cine, pula mea, vorbesc eu aici?

Ne-am îndreptat spinările și am privit tavanul.

Tipul cu trese și-a bulbucat ochii și ne-a măsurat pe amândoi cu privirea. Părea un măgar nehotărât dacă să atace grămada de trifoi sau grămada de lucernă. Privirea i se plimba când la unul, când la altul, apoi s-a oprit definitiv pe mine. Mă alesese!

- Soldat, tu o să ai o viață tare grea cu mine! și-a umflat el pectoralii. Ți promit eu c-o să ai o viață de câine!

- Ce rasă de câine? l-am întrebat curios.

Tipului i s-a umflat brusc o venă de pe frunte.

- Ai să mi te adresezi totdeauna cu „domnule caporal”! a zberlat el.

- De ce urmează să am o viață de câine, domnule caporal?

- Uite-așa! a răspuns el cu satisfacție. Pentru că așa vreau EU. Pentru că ai o față antipatică, de aia! O față care cere pumni! Ai dat de dracu' cu mine, soldat!

Păcatele mele! Omul nu era profet, dar avea dreptate! În mai puțin de o lună, reușisem să atrag spre mine cele mai afurisite corvezi și cele mai multe servicii de noapte.

Noapte de noapte, caporalul meu mă pune pe lista de plantoane. Plantonul este un tip care, în loc să doarmă, stă noaptea pe hol și păzește bocancii celorlalți.

Nu știi? Bocancii trebuie păziți! În armată se fură bocancii ceva de groază. Eu ți-i fur ție, tu mi-i furi mie, toată lumea fură bocancii de la toată lumea.

Până la urmă, dimineața, la raport, fiecare are perechea lui de bocanci, deci este un joc cu sumă zero. Nu câștigă nimeni, nu pierde nimeni.

Dacă se întâmpla uneori să adorm (și se întâmpla), venea tiptil câte un afurisit de ofițer cu o găleată de tablă și umplea cu apă toți bocancii înșirați pe hol.

Evident, a doua zi mă ura toată lumea.

Recunosc, armata m-a schimbat, însă nu prea tare. Învățasem eu să-mi țin pumnii acasă, dar rămăsesem cu prostul obicei de a spune oamenilor în față ce gândesc.

Compania a 2-a, cu toate cele trei plutoane ale ei, mă ura de moarte. Șaizeci de suflete mă urau. Caporalul meu avea grijă de asta.

Dacă nu ajungeam la timp la apelul de seară, toată compania era pusă să facă flotări.

Dacă nu mă încolonam cum trebuie în formație, toată compania făcea flotări.

Dacă scăpam arma pe jos (de somn), toată compania făcea flotări.

Era ceva de groază.

Și compania a 2-a a decis că e de ajuns. Au început șicanele, plățirea polițelor și futaiul psihic.

De exemplu, într-o zi mă întorceam de la instrucție și nu-mi mai găseam patul. Cineva îl mutase în baie - Ha, ha... ce amuzant! - lângă chiuvete.

În altă zi, îmi găseam valiza cu încuietoarea forțată și toate țigările dispărute ca prin farmec. Apoi a venit și ziua în care nu mi-am mai găsit nici valiza.

- În armată nu se fură, soldat! a urlat locotenentul din spatele biroului. Marș afară!

Am ieșit eu, dar „afară” situația se împuțea tot mai tare. La masă priveam cu jale muștele înecate în farfuria mea cu ciorbă. Dimineața mă trezeam cu fața unsă cu cremă de ghetă. Dimineața, bocancii mei aveau înăuntru dulceța. Sau magiun. Sau căcat (era mai ieftin). Și tot așa.

Ajunesem să fiu tot timpul un pachet de nervi. Și greșeam mai des. Și plăteam mai des.

Ajungeam în arestul unității cam o dată pe săptămână. Cunoșteam deja pe de rost fiecare celulă,

fiecare inscripție de pe perete, fiecare desen pornografic de pe priciul de lemn pe care dormeam. La arest dormi pe un prici din scânduri. Are balamale. Dimineața, priciul se ridică la perete și se fixează acolo cu un lacăt.

Da, vizitam arestul cazarmei foarte des.

- N-ai vestonul încheiat regulamentar? Marș la arest, soldat! Cinci zile!

- Rufele albe se pun în stânga și cele colorate în dreapta, soldat. Marș la arest! Trei zile!

- Iar ai adormit în postul de pază? Marș la arest, soldat! Șapte zile!

- De ce nu alergi, soldatule? Am ordonat *Pas Alergător!* Culcat! Drepti! Culcat! Drepti! Marș la arest!

Apoi lucrurile s-au precipitat. Totul a pornit de la un fapt aparent banal. Era o seară ca toate serile. Veniserăm de la sala de dușuri.

În armată nu faci duș cât ai tu chef. Totul se face la ordin și după un program clar. Caporalii stau pe hol bătoși și urlă comenzile:

- Compania 1, la dușuri! Compania a 2-a se pregătește pentru dușuri!

Șaizeci de oameni cu curul gol fug încolonați spre sala de dușuri. Peste un sfert de oră, răgetele se aud iar:

- Compania 1, la camere! Compania a 2-a, la dușuri! Compania a 3-a se pregătește pentru dușuri!

Zgomotul șlapilor pe coridoare se aude *rap, rap, rap*.

De data asta, șaizeci de oameni cu curul ud fug spre camere și alți șaizeci de oameni cu curul uscat fug în sens opus, spre sala de dușuri. Este rândul lor. Cincisprezece minute.

Și tot așa, până se curăță jegul de pe toți.

Sala de dușuri este supraaglomerată și dușurile sunt puține. Rămâi cu săpunul pe tine.

Umblă unul la robinet, toți urlă. Umblă altul, toți urlă. Îți vine să-ți iei câmpii. Îți vine să renunți la duș. Dar ia încearcă să renunți la duș. Te provoc!

- De ce n-ai fost să te speli, soldat? Marș la arest, nespălatule! Trei zile!

După cum îți povesteam, în seara aceea tocmai ne întorseserăm de la sala de dușuri.

Eram șaisprezece suflete în cameră. Eu mă culcasem, că eram rupt de somn, dar toți maniacii ăia se dădeau cu spray deodorant „ca să fie curați”.

Puf la subțioara dreaptă.

Puf la subțioara stângă.

Puuuf în chiloți, să miroasă frumos și ăla micu'.

- Băi, voi sunteți normali? am spus disperat. 15 oameni înmulțit cu 3 pufuri de fiecare înseamnă 45 de pufuri. Ne sufocăm! Murim aici în noaptea asta!

- Mai du-te bă-n pulă, mi-a răspuns un găligan sucărit. Adică tu ne-nveți pe noi tabla înmulțirii?

- Uite, a zis alt camarad pus pe glume, îmi mai dau un puf și-n cur. Acuma-s 46!

- 47, a țipat altul apăsând lung pe butonul deodorantului.

Și tâmpiții ăia au început să se sprayeze-n draci.

Am aruncat pătura de pe mine și m-am ridicat hotărât din pat.

- Nu deschide geamul, soldat! a țipat caporalul. Vrei să răcim? Afară e frig!

- Bine, am răspuns, atunci nu-l deschid! Apoi am ridicat deasupra capului scaunul de lângă masă.

Ordinul fusese să nu deschid geamul și l-am executat întocmai. Dar să spargi un geam nu înseamnă să-l deschizi.

Geamul a făcut *zdrang!* și și-a dat duhul. Cioburile de sticlă au căzut ca o ploaie spre parter, iar scaunul a zburat undeva, afară și n-a lipsit mult să cadă exact în capul unui maior rotofei care era de serviciu și își făcea rondul de seară.

- Care, paștele mă-sii...?! a zbierat el și a mai continuat ceva, dar nu l-am auzit prea bine, pentru că a

intrat ca o furtună pe casa scărilor și a început să sară treptele două câte două.

Ușa s-a trântit de perete. Caporalul a îngăimat alb la față:

- Atențiune!

- Cine... cine...? s-a bâlbâit maiorul, trăgându-și cascheta pe ochi.

Cincisprezece mâini s-au ridicat acuzatoare. Așa o fi fost și pe vremea Inchiziției? Da, cred că aceea era senzația.

- Mda, eu sunt, am confirmat cu sufletul împăcat.

Maiorul cel rotofei a holbat ochii la mine, încercând parcă să mă omoare cu pupilele, apoi a înghițit în sec și a șuierat:

- Tot tu? Mereu tu? Bănuiam eu că ești tu! Ai înnebunit, soldat? Îmbracă-te! Marș la arest!

- Câte zile? l-am întrebat liniștit.

- Îți spun eu mâine! a gemut el. Și-a scos cascheta din cap și și-a șters chelia de transpirație, apoi i s-a luminat deodată fața și a adăugat: Și ai să plătești și geamul spart! Îți opresc din soldă!

Am ieșit posomorât din cameră fără să mai salut. Atmosfera din urma mea nu era prea veselă. În spatele meu s-a auzit vocea maiorului:

- Ce pute așa aici? Parfum? Da' ce-i aici? Casă de curve? Vă turnați parfumul în cap cu găleata?

Am ajuns în spălător și mi-am clătit fața cu apă rece.

- Dă-mi și mie o țigară, camarade! l-am rugat pe un soldat care tocmai ieșise de la budă.

- N-am, dă-te dracu'! a pufnit el. Mergi și-ți cumpără!

Apoi s-a cărat și am rămas singur. Am oftat adânc și m-am privit în oglindă. Nu mi-a plăcut ce am văzut acolo. Acela eram eu?

Ce naiba! Asta voia țara de la mine? Așa-mi serveam eu patria? Trebuia să trăiesc iar și iar toate mizeriile acelea timp de douăsprezece luni?

De fapt unsprezece, că una trecuse.

- Nu mă mai duc la arest nici mort! i-am spus obosit celui din oglindă.

La ce bun să mă fi dus? Deja cunoșteam fiecare grăunte de tencuială de pe tavanul camerei de arest.

Am privit iar în oglindă. Mă schimbasesm. Aia era fața mea? Arătam ca un disperat. Unde era Tiberiu? Acel Tiberiu pe care-l știam... Bărbat, nu cârpă!

Mi-am zis deodată că ce-i prea mult, e prea mult. N-aveau decât să se ducă toți dracului, dar eu nu mai doream să rămân acolo nicio secundă și nici nu mai aveam niciun chef să-mi servesc țara.

- Te urăsc! am țipat la oglindă. Țsta nu-s eu! Futute! Dă-mi-l înapoi pe Tiberiu!

Oglinda aia-și bătea joc de mine. Am ridicat pumnul spre ea și în momentul acela s-a stins lumina din capul meu.

Am urlat furios, am smuls dintr-o singură mișcare chiuveta din perete și am făcut țândări oglinda. Apoi am spart-o pe cea de lângă și pe următoarea și... tot așa, vreo douăzeci de oglinzi.

Singura idee care mai rămăsese-n mintea mea era că trebuia să sparg. Orice. Zgomotul de sticlă pisată mă ungea la inimă. Mai voiam.

Am smuls din perete toate chiuvetele și le-am făcut țândări pe pardoseală. Apoi au urmat toate geamurile și o bună parte din faianță.

Când am terminat, peste tot în jurul meu, peste mine, sub mine, sub tălpile goale erau doar cioburi care străluceau minunat în lumina neoanelor. Aha, neoanele, fir-ar ele a dracului! Uitasem de ele.

- Grozav! am urlat cu mâinile spre tavan. Ciobuuuri! Cioburi de toate culorileee!

Ușa s-a deschis timid și-n pragul ei a apărut maiorul. Avea o față cam boțită. În spatele lui erau companiile 1, 2 și 3, la un loc. Tot holul era un furnicar de soldați în pijamale.

- N-ai grijă! am zbierat rânjind cu gura până la urechi. O să-ți plătesc totul din următoarea mea soldă! Ha, ha! Ce... ce-ați văzut așa interesant aici? Vă fut pe toți în gură! Tu ești primul, maiorule! am bolborosit apropiindu-mă de el.

- Săriți! a urlat maiorul răgușit. Săriți că mă omoară nebunul!

În armată, ordinele se execută, nu se discută. Ultima imagine pe care am văzut-o a fost o grămadă de pumni și de picioare venind spre mine cu viteza luminii. Și o constelație de stele de toate culorile, ca să fiu sincer până la capăt.

- Trebuie dus la balamuuuc! scheuna maiorul în fundalul stelelor. La balamuuuc!

Am simțit că m-a lovit o locomotivă în ceafă și-am adormit fericit.

Somnul meu a ținut cam două zile și două nopți. M-am trezit legat cu curele de o targă. Cineva prudent de pe-acolo mă trotilase cu somnifere și alte căcaturi.

Ceafa îmi zvâcnea. Nu știu nici până-n ziua de azi dacă a fost vorba de un călcâi în ceafă sau de un bocanc, dar îmi zvâcnea. Inima mea bătea în ceafă.

Eram foarte calm. Amețit. Pluteam. Aveam gura uscată ca iasca. O asistentă cu fundul mare îmi scotea cu penseta cioburile din tălpi.

- Te-ai trezit, drăguțule?

- Unde sunt? am întrebat-o în șoaptă.

- La Spitalul Militar, mi-a răspuns ea.

- Slavă Domnului! Deci nu-s la balamuc, am răsuflat eu ușurat.

- Nu, puiule, a zis ea zâmbind. Ești la secția de Psihiatrie! Ești pe mâini bune.

Văzând că mă trezisem din morți și că aveam chef de vorbă, mi-a dat să beau un pic de apă, apoi a dispărut. Peste un minut, s-a întors cu doctorul.

Omul avea o față simpatică. S-a prezentat, s-a uitat amical la mine și mi-a spus să fiu cuminte și că totul avea să fie bine. L-am crezut.

- Cum te simți acum? a mai întrebat el zâmbind.

Puțeam ca o hazna. Eram legat de targa aceea de două zile. Mă pișasem pe mine, mă căcasem pe mine și mi era tare frig.

- Nu m-am simțit în viața mea atât de bine! i-am mărturisit eu.

- Bravo, băiete! s-a bucurat el. Așa te vreau.

Recuperarea mea a durat suficient timp cât să-mi fac un inventar. Aveam timpanul stâng spart, gâtul un pic strâmb, o coastă fisurată, rinichiul stâng deplasat și câteva cioburi la care asistenta nu reușise să ajungă cu penseta.

Vânățiile nu se puneau la socoteală. Am carnea bună.

La externare, doctorul acela inimos mi-a întins hîrțile și mi-a urat o viață frumoasă. Pe hârtii, mai jos de numele meu, scria cu litere mari:

„INAPT SERVICIU MILITAR PE TIMP DE PACE ȘI RĂZBOI”

- Asta înseamnă că nu mai trebuie să-mi servesc patria? am întrebat contrariat.

- Dă-o-ncolo de patrie, a spus el uitându-se în stânga și-n dreapta. N-ai tu grijă... are cine s-o servească. Păstrează bine hârțile. Să nu le pierzi.

- Dar asta nu înseamnă că sunt nebun, nu? am întrebat, privindu-l țintă în ochi.

- Numai dacă ai tu chef să fii, mi-a răspuns el, conducându-mă până la ieșire.

Afară era frig. Ploua. I-am cerut o țigară unui trecător și m-am îndreptat șchiopătând către casă. Pășeam atent și mă munceau gânduri filozofice. Mă gândeam la ce-mi fusese mie bună armata.

În momentul ăla n-am găsit un răspuns, însă mai târziu, peste ani, am tras concluzia că din armată m-am ales cu trei chestii:

Unu: Mă tund mereu cât mai scurt. Așa consum mai puțin săpun și nici nu am nevoie de pieptene.

Doi: Mă enervează uniformele, băga-mi-aș! Am alergie la ele. Nu contează dacă-i o uniformă militară sau de poliție sau oricare alta. De atunci încoace, dacă un tip în uniformă îmi spune „Vino”, eu plec, iar dacă îmi spune „Pleacă”, eu vin.

Și trei: Am aversiune la atingerea bărbaților. Dacă pune un bou mâna pe mine, iau foc.

Cam asta mi-a oferit armata. Nu m-a făcut om, așa cum îmi promitea tata, dar, recunosc, m-a schimbat nițel.

Când m-am întors acasă, tata era supărat foc și pară și țipa la mama:

- Eu am făcut trei ani de armată și nenorocitul ăsta nu a rezistat nici trei luni. Uită-te la el, femeie, e plodul tău! Seamănă leit cu tine.

- De fapt, i-am explicat eu luându-mi un pahar din dulap, am făcut numai o lună de armată. Celelalte două luni le-am petrecut la balamuc. Acum sunt nebun cu acte în regulă. Mi-a spus mie doctorul.

Tata m-a privit cu scârbă.

- Bravo, fecioraș! a mârâit el cu obidă. Ei, ce mai zici acum, femeie! Îl vezi pe netrebnic? Uite că ne-am pricopsit și cu-n nebun în familie. Știam eu. Știam! Fir-ați ai dracului, neam de mule³¹!

Apoi și-a luat haina și-a ieșit.

---

31 *múlă, múle*, s.f. (reg.) 1. catâr 2. om bleg, prost.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

A pocni sau a fugi

Am dat uitării armata cu toate mizeriile ei și mi-am trăit viața în continuare. Mai exact, mi-am reluat viața din punctul în care o lăsasem, continuând să fac ceea ce știam mai bine: să beau.

Nu mă întreba pe ce bani. Sau poți să mă întrebi, că-i tot aia.

- Pe ce bani?

- Am început să vând obiecte de prin casă.

La început, cărțile mele au luat drumul anticariatului. După aceea, am continuat să pun ochii pe diverse lucruri de prin pod. Apoi am coborât din pod în casă. În calea unui om cu gâtul ars de sete, nu există nici piedici, nici bastioane.

Într-una din zilele acelea în care trăiam cuprins de o dulce amortire, eram într-o crâșmă ordinară și l-am scos cu chiu cu vai pe un amărât din mâinile a doi mardeiași de cartier.

După ce l-am scos pe nenorocit afară, l-am întrebat jumătate mirat, jumătate amuzat:

- Ce naiba cauți în bodega asta, măi șoarece? Nu pari a fi de prin zonă.

„Șoarecele” era un băiat subțirel cu ochelari, îmbrăcat destul de curățel. Probabil se rătăcise pe acolo sau i se urâse cu viața și dorea să încerce senzații tari.

- Hai să stăm pe banca asta, a spus el roșu la față. Îți mulțumesc tare mult că mi-ai întins o mână de ajutor! Nu știu ce mă făceam fără tine.

Mi-am aprins o țigară și i-am oferit și lui una. A întins mâna, apoi s-a uitat mai atent la pachetul de țigări și a spus doar atât:

- Ah, fumezi fără filtru? Nu, mulțumesc.

Din vorbă în vorbă, mi-a povestit că era student în anul doi la Drept.

- E greu să fii student la Drept? l-am întrebat așa, într-o doară, neștiind ce altceva să-l întreb.

Șoarecele mi-a răspuns că nu era greu, dimpotrivă, era floare la ureche.

- Totul este să încerci. Restul vine de la sine.

- Da, dar nu-ți ies toate în viață așa cum ai dori. Chiar dacă încerci. Uite, de exemplu, tu ai încercat să intri în vorbă cu troglodiții ăia doi și era s-o iei pe coajă.

- Adevărat, a răspuns el surâzând. Auzi, dă-mi și mie totuși o țigară din aceea, chiar dacă e fără filtru. Simt nevoia să fumez și eu cu tine.

A tușit de câteva ori, a stins resemnat țigara și a continuat:

- Dacă vrei, îți împrumut manualele după care am învățat pentru admitere. Mie nu-mi mai trebuie, oricum le țin degeaba în bibliotecă.

- Tu crezi că eu aș putea să ajung la Drept? am spus mirat.

- De ce nu? Dacă ai terminat liceul și dacă ai luat bacalaureatul, nu există nicio piedică. Dacă pot eu, poți și tu! mi-a spus el încurajator.

Am căzut pe gânduri. Mi-am făcut calculele. Îmi dădea cu minus.

- Păi eu sunt nebun, am șoptit într-un târziu. Nebun de legat.

Șoarecele a început să râdă și m-a bătut cu mâna pe umăr, de parcă i-aș fi spus cine știe ce glumă.

- Asta nu-i o piedică, a adăugat cu o față veselă. E chiar un avantaj. Nu poți fii un bun avocat, dacă nu ești un pic nebun. Și, cu cât ești mai nebun, cu atât mai bine. Poți deveni un avocat și mai valoros!

- Ești glumeț! am spus simțind că mi se ridică deodată părul pe ceafă. Mâna șoarecelui era tot acolo, pe umărul meu. Am tușit încurcat și mi-am retras elegant umărul de sub palma lui. Cum te cheamă, glumețule?

- Alfredo, a spus el împingându-și cu-n deget ochelarii mai sus pe nas. Îmi pare bine că ne-am cunoscut!

- Alfredo? am pufnit eu. Ce nume-i ăsta?

- Un nume italian, a răspuns el privind-mă cu un aer nevinovat prin lentilele ochelarilor.

- Ai tăi sunt snobi sau care-i treaba? Nu puteau să-ți dea un nume adevărat? Un nume mai neaoș?

- Păi, nu este numele meu adevărat, a precizat el cu un aer de prințesă jignită. Este un nume pe care mi l-am ales eu, pentru că îmi place. Și să știi că nu este deloc politicos să faci aprecieri din astea, a adăugat el pe un ton ciudat.

M-am uitat la el cu atenție. Ceva nu era în regulă cu șoarecele acela numit Alfredo. Nu puteam eu să spun prea exact ce anume, dar simțeam din toți porii mei că omul nu era ok. Uneori, vocea lui avea modulații ciudate. Parcă nu vorbea, ci cânta. Și gesturile. Erau cumva deplasate. Mâna aia pe umărul meu. Ceva nu se potrivea.

Apoi s-a aprins lumina în capul meu și-am mijit ochii privind-l atent de sus până jos.

Mi-am scos din pachet altă țigară și, de data aceasta, a fost rîndul meu să mă înec cu fumul. Degetele îmi tremurau și simțeam în aer o tensiune nesănătoasă. Mi-am luat inima în dinți și l-am întrebat direct:

- Alfredo, sper să nu te jignesc, dar trebuie să știu. Ești cumva bulangiu?

- Dacă sunt... ce? a făcut el ochii mari.

- Asta... cum se zice... poponar. Ești?

- Dar de unde ai tras concluzia asta? a răspuns el pe un ton glacial.

- Scuză-mă! am zis repede. Nu știu ce m-o fi apucat, dar pentru un moment am avut senzația că ești unul din ăia... pe invers. Slavă Domnului că nu ești! am continuat ușurat. Încă o dată, scuze, amice. Nu mi-o lua în nume de rău. Doar ți-am zis că-s nebun! Uneori mintea-mi

joacă feste și sare de colo-colo ca maimuța. Mai vrei o țigară, Alfredo?

Tipul a ridicat mâna în semn de refuz, apoi și-a scos ochelarii și a început să-și ștergă lentilele cu poalele hainei.

- Și, dacă aș fi, care-i problema? a întrebat el ștergându-și cu un aer absent ochelarii.

Auzindu-l, am tresărit. Mi s-a ridicat brusc tensiunea, așa cum i se ridică unui taur când îi arăți o cârpă roșie. M-am ridicat ca ars de pe bancă.

Acela era momentul în care trebuia fie să-i fut un croșeu de dreapta, fie să mă întorc pe călcâie și s-o tai de acolo. Știam asta, dar nu puteam să decid ce variantă să aleg.

Apoi m-am gândit cu jale că, dacă-l trimit pe șoarecele n spital, n-o să mai aibă cine să-mi dea cărți și n-o să mai pot învăța ca să intru la Drept.

- Nu-i nicio problemă dacă... ești homosexual, am spus cu un ton pierit.

În secunda următoare, nu mi-a venit nici mie să cred ce-am spus. Spusesem eu asta? Chiar eu?

- Prefer termenul de „gay”, a răspuns el calm, privindu-mă direct în ochi. E un cuvânt mai scurt și nu sună așa de urât. Da, sunt gay. Mă urăști pentru că sunt gay?

- Nu te urăsc, dă-te dracului! am spus strâmbându-mi buza de jos. Ei? Îmi mai dai cărțile alea sau nu?

* * *

În ziua aceea, deși băusem, m-am întors acasă treaz și lucid.

- Ce-i cu alea? a întrebat tata. Aveam un pachet de cărți sub braț.

- Sunt manualele din care voi învăța. O să fiu student la Facultatea de Drept. Admiterea este peste cinci luni.

- Student? a spus tata clipind des. Serios?

- Serios! am confirmat mândru. M-am decis, avocatura este cea mai potrivită carieră pentru un nebun!

- Nu ești nebun! a protestat tata, ieșindu-și un pic din pepeni. Să nu mai repeți asta. Avocat, deci... Băiete, să fie într-un ceas bun! a mai adăugat el și apoi m-a lăsat în pace.

Recunosc, n-a fost ușor, dar după cinci luni de învățat reușeam la Drept.

Toată viața mea am fost un tip extraordinar de leneș, dar se mai întâmpla uneori să-mi pun ceva în minte, ceva care mi se părea foarte important. În momentele acelea mă concentram atât de intens pe obiectul pasiunii mele, încât... trebuia să-mi iasă.

Așa că, prin determinarea mea și încurajat din când în când de Alfredo, am învățat ca un maniac, și până la urmă mi-a ieșit. Încrâncenarea este și ea bună la ceva, dacă o direcționezi cum trebuie.

- Deci, până la urmă, ai absolvit Dreptul și ai ajuns avocat! spune Eva încântată. Foarte frumos, Tiberiu!

- Cine, eu? o întreb, smuls brusc din reveria mea.

Mă umflă râsul. Auzi la ea ce prostii spune. Ha, ha, ha! Avocat!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Dumnezeu are totdeauna un plan

Cred că e ora trei dimineața, dar nu pot nicidecum să dorm. Am dormit peste zi și mi-am dat peste cap programul.

Nu-i nimic, mi-e suficient că stau întins pe nisip. Stau întins pe spate, cu mâinile la ceafă și analizez constelațiile. Uite Pleiadele, uite centura lui Orion. Mai încolo este... ce este? Am uitat cum se cheamă aia.

În viața mea trecută, nu prea aveam timp să fac chestia asta, să privesc cerul. Mereu eram pe fugă, mereu cu limba scoasă, alergând după fel și fel de căcaturi, mereu ocupat. E clar, dacă vrei cu adevărat să-ți schimbi viața, trebuie să pleci de-acasă. Măcar uneori. Da-ți trebuie curaj ca s-o faci. Sau îți trebuie vreo două-trei pastile furate din poșeta unei străine, într-o cameră de hotel.

Oare aș mai fi plecat, dacă nu eram trotilat? Ce s-ar fi întâmplat dacă nu-mi ieșea Ana în cale? Toată povestea aia ciudată petrecută între mine și ea în camera de hotel a avut un scop. Dumnezeu nu face lucruri gratuite.

Probabil că tot ce se întâmplă cu noi în viață are un scop, chiar dacă, pe moment, suntem prea orbi ca să-l vedem. De exemplu, cu ce scop sunt eu treaz acum? Nu cumva Dumnezeu e cu ochii pe mine? Toată tărășeniile astea, accidentul, naufragiul, fac parte dintr-un plan... Ce plan ai cu mine, Doamne?

Ascult cu atenție. Aud pașii care se apropie pe nisip și nu trebuie să deschid ochii ca să știu cine este. Eva se oprește lângă mine, mă privește atentă, apoi constată în șoaptă:

- Nici tu nu dormi.

O privesc de jos în sus. Fata se așază turcește lângă mine.

- Pot să pun capul în poala ta, Eva?

- Pune-l, răspunde indiferentă.

A trecut atât de multă vreme de când nu mi-am sprijinit capul în poala unei femei, încât am uitat cât de bine e. Fata-și trece tăcută degetele prin părul meu scurt. Are degete mici și calde. Mă gâdilă. Parcă sunt niște animăluțe gingașe care-mi sărută și-mi dezmiardă pielea, bucățică cu bucățică.

Închid ochii și îmi vine să oftez. Plăcerea este amețitoare. Trag adânc pe nări mirosul din poala ei și îmi place atât de mult, încât îmi întind buzele și o sărut acolo.

Degetele ei se încleștează în părul meu.

- Am chef! șoptește ea.

Deschid ochii. Înțeleg, se joacă cu mine. De fapt, are chef de glume. Mă uit la ea. Încerc să o văd pe adevărata Evă. Încă n-am uitat umilința pe care am simțit-o acum câteva zile.

O femeie n-ar trebui să se joace astfel cu un bărbat. E o cruzime.

- Am chef, repetă ea.

- Mă bucur pentru tine.

- Am zis că am chef, repetă înțepată Eva. Dă-ți jos slipul acum! Nu uita că-i al meu, l-am câștigat cinstit, la șah.

Asta ești tu, Eva? Când vrei ceva, bați din picior și aștepti să-ți vină pe tavă?

Îi răspund iritat, dar calm, fără să-mi ridic capul din poala ei:

- Cu atitudinea asta de doi bani, n-ai să primești nimic.

Se apleacă și mă privește cu niște ochi sclipitori. Zâmbește și-ncepe să se pisicească ca o mătă răsfățată.

- Miau! Eu îți ofer ceva și tu îmi oferi altceva. Poate ajungem la o înțelegere, spune ea zâmbind și ascunzându-și ghearele. Ce zici?

- Nu.

- Te las să închizi ochii și să-ți imaginezi că sunt o femeie-hipopotam, din acelea care-ți plac ție.

- Nu! În niciun caz!

- Știi, șoptește ea în urechea mea, e posibil chiar să-ți placă.

O las să mă muște ușor de ureche. Ereecția mă dă de gol, mă contrazice total.

- Nu, repet eu nu prea convins de ce spun.

- Miau!

- Mai lasă-mă cu „miau”. Ai nevoie de o lecție de bună purtare. Deci... nu.

- Bine, moșule! pufnește ea ca o focă înfuriată. Mie nu-i nevoie să-mi spui de două ori.

Se ridică de pe nisip cu ochii lucind de furie și pleacă. Îmi place cum își leagă șoldurile. Fata asta are clasă.

- Ești sigur? se aude vocea ei îndepărtându-se. Nu? Sigur nu? E un „nu” din acela sau un „nu” din celălalt?

- Noapte bună, Eva!

- Bravo! Ești un gentleman! Un adevărat domn! Noapte bună, domnule! Ești puținel cam fraier, domnule! Habar n-ai ce pierzi... domnule!

Îi aud vocea furioasă tot mai departe, apoi se așterne brusc tăcerea.

Poate că are dreptate. Poate nu glumea. Să știi că da! Cred că tocmai am ratat o partidă de sex.

Uneori mă mir și eu cât de prost pot să fiu.

* * *

Să tot fie o jumătate de oră de când a plecat. Somnul nu se lipește de mine.

Prezența ei m-a stârnit. Pornirea ei furioasă m-a tulburat. Mi-o imaginez stând acum alături de mine pe nisip, lângă mine, peste mine și imaginea asta mă chinuie și-mi place deopotrivă.

În cele din urmă, mă ridic ca un somnambul și pornesc de-a lungul țărmului. O găsesc sforăind. O trezesc cât de blând pot.

- Scuze. Ăăă... Hai, că m-am răzgândit.

- Șterge-o, domnule, spune ea somnoroasă și se întoarce pe partea cealaltă.

Mă uit în jur zăpăcit, ca un idiot.

- Asta-i bună! bombănesc. Adică am venit până aici degeaba?

- Mi-e somn, geme ea cu ochii închiși. Du-te și fă o baie. Asta o să te răcorească și pe tine și pe prietenul tău.

- Dar ce bancuri îs astea, zău așa?! Așa n-o s-ajungem nicăieri!

- Am zis nu! țipă ea. Ce ai? Nu știi să accepți un „Nu”?

- Ba da.

- Atunci, pa! Ne vedem mâine!

Sunt atât de turbat, încât nu mai ocolesc toată plaja. O tai direct prin pădure, printre boscheți și liane. După două căzături zdravene, ajung înapoi pe bucata mea de plajă și mă lungesc pe nisip, ca un animal înjunghiat mortal.

Adorm înjurând și visez cum am să mă răzbun pe Eva și ce-am să-i fac. Cele mai groaznice planuri mă înconjoară în vis. Răzbunarea mea va fi cruntă. Cu siguranță rânjesc în timp ce dorm.

* * *

- Trezește-te! Trezește-te, Tiberiu! Ridică-te!

Eva mă zgâțâie de zor.

- Pleacă, femeie venită din Iad! N-am chef de sex!
- Nici eu, spune ea repede, dar trezește-te! Am văzut un vapor!

Sar în picioare și o privesc.

- Ești sigură? o întreb în șoaptă.

- Foarte sigură! țipă ea fugind. Hai odată mai repede!

Îmi cresc aripi la picioare. O ajung din urmă pe Eva, o și depășesc. Când ajung pe plajă, partea ei de plajă, observ și eu minunea.

- Extraordinar! țip fericit. E o navă de pasageri!

Sirena navei sună de trei ori și este cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată.

Nava de pasageri este luminată ca ziua! Lumini orbitoare! Peste tot sunt numai lumini, pe toate punțile! Aia nu fac economie la curent.

Chiar și de la mare distanță, tot se vede că e o navă foarte mare. Una de croazieră, imensă și perfect vizibilă. Sunt doar vreo patru sau cinci kilometri până la ea.

Deci am avut dreptate: Dumnezeu nu face nimic fără un scop. Toată insomnia mea, toată ciondăneala mea cu Eva a avut scopul să ne țină treji ca să nu ratăm nava asta. Doamne, ești deștept! Doamne ești mare! Te iubesc!

- Eva, strig, trebuie să aprindem iute focul de semnalizare! Unde, mă-sa, e bricheta?

Eva ajunge gâfâind lângă mine și-mi întinde bricheta. Vântul bate destul de tare. Îmi ia ceva timp până reușesc să aprind grămada de lemne uscate, dar reușesc până la urmă.

În mai puțin de două minute, vâlvătaia se ridică năvalnică spre cer. E un foc minunat și toată bucata noastră de plajă e luminată ca-n palmă. Imposibil să ne rateze. Imposibil să nu ne observe. Cred că și aia din Japonia ne-au observat până acum!

Sirena navei sună iar de trei ori.

- Eva, suntem salvați! țip eu plângând.

- Salvați! repetă ea sărind ca un ied pe nisip.

Ne prindem de mâini și sărim amândoi pe plajă ca bezmeticii. Urlăm, chiuim și facem tumbe. Eva își scoate tricoul și îl agită frenetic spre navă. Nava sună iar din sirenă. De trei ori.

Vântul aruncă în aer jerbe lungi de scânteii.

- Suntem salvați! rag eu ca un măgar răgușit. O să mâncăm de toate! O să mănânc ca porcu'! O să beau ca porcu'! Am să fac cea mai tare băută din viața mea! O să mă doară capul trei zile, dar nu-mi pasă!

- Da, țipă Eva fericită. O să beau și eu!

- Și-o să fim liberi! Liberi să mergem oriunde dorim!

- Da, da! confirmă ea ștergându-și lacrimile. Doamne, ce fericire! Nu ne-ai uitat, Doamne! Tiberiu, hai să ne rugăm, hai să-I mulțumim pentru bunătatea Lui!

- Hai!

Cădem amândoi în genunchi pe nisip și fata începe să se roage fierbinte în germană.

Eu îmi fac cruce și mă rog fierbinte, dar, din când în când, tot mai arunc câte-un ochi ca să controlez planul lui Dumnezeu. Hmm... afurisita aceea de navă nu pare să se apropie deloc. Ce dracu'? Oh, iartă-mă, Doamne!

După cincisprezece minute nici eu, nici Eva, nu ne mai rugăm. Privim cu ochii mari vaporul care se face tot mai mic. Luminile de pe punte devin tot mai slabe. Sirena navei sună de trei ori.

- S-a dus, spune fata stupefiată. Se freacă la ochi și se mai uită o dată.

- S-a dus în pizda mă-sii! confirm cătrănit și eu.

Stăm amândoi cu ochii în zare. Rămânem așa până la primele raze ale răsăritului.

Dacă Dumnezeu are un plan cu noi, partea asta eu sigur n-am înțeles-o.

CAPITOLUL PATRUZECI

Atunci când te lovește camionul

Nu mai e nimic de zis. O jale surdă s-a cuibărit în mine și nu-mi dă pace. Mi-e ciudă de mor.

Țepușa pătrunde prin carnea peștelui de la cap până la coadă. Înfig bățul în nisip, aproape de foc, suficient de aproape cât să primească căldura, dar nu atât de aproape încât să se ardă peștele.

Fac la fel și cu al doilea. Și cu al treilea.

După socotelile mele, azi trebuie să fie 5 sau 6 februarie.

- Ce faci acolo? o întreb pe Eva. Iei o mică gustare înainte de pește?

De cealaltă parte a focului, Eva stă așezată pe nisip și-și roade unghiile de la mâini. Nu-mi aruncă nici măcar o privire. De când cu povestea aia cu nava, e atât de tăcută încât mă sperie. Continuă să-și roadă unghia de la arătătorul mâinii stângi, apoi trece la degetul mijlociu. Și tot așa.

La sfârșit își privește gânditoare unghiile de la picioare. Mă face curios. Dacă reușește să ajungă și la alea, înseamnă că e minunat de flexibilă.

- Imposibil să nu ne fi văzut! spune ea deodată. Chiar dacă dormeau, tot trebuia să fie cineva care să se plimbe pe punte. Ar fi fost suficient ca cineva să privească pe un hublou, nu? Era suficient doar atât.

Oh, viața mea! Iar îmi aduce aminte. Cu ce-am greșit, Doamne?

- Eva...

- Sunt sigură că era cineva de serviciu pe punte, repetă ea încăpățânată. Ne-a văzut cineva. Mâine sau poimâine vom primi ajutor.

Bag mâna în foc că nici ea nu crede ce spune.

- Trebuie să plec de pe insula asta blestemată, geme fata, apoi începe să plângă abia auzită.

Încerc să o mângâi pe umăr, dar mă lovește fără milă peste mână, apoi se lasă pe nisip scuturându-se de plâns. Minutele trec. La fel de brusc pe cât începuse, plânsul se oprește.

Eva începe iar să-și roadă unghiile și-și privește gânditoare unghiile de la picioare.

* * *

Sunt bărbat, deci sunt deștept.

După-amiaza mă găsește făcându-i pedichiura Evei. Și pentru asta n-am nevoie nici de unghieră, nici de pilă de unghii, doar de un pic de minte.

În cenușa focului de semnalizare am găsit o balama din oțel. Am recunoscut-o imediat, era balama de la lada goală de muniție.

Am frecat de o piatră balama aia până când am obținut o muchie ascuțită, un fel de brici cu care poți să tai și firul de păr.

- Lasă piciorul mai moale, îi spun supărat fetei. Ce te tot fâțâi atât? Ai sindromul picioarelor neliniștite? Vrei să te tai?

Piciorul mic al Evei mi se odihnește în poală ascultător. Continui să-i fac pedichiura. Mă rog, un fel de pedichiură.

- Mă plictisesc, geme ea. Mai durează mult?

Peste zece minute, mă întrebă:

- Ce s-a mai întâmplat după ce ai reușit la Drept? Povestește-mi.

Îi strâng în căușul palmei călcâiul mic și spun privind-i concentrat talpa:

- Nimic demn de semnalat. Aveam 19 ani și jumătate și eram proaspăt student. Chiar dacă pierdusem un an din viață săpând pe șantierul patriei, acum prinsesem iar trenul școlii. Pentru prima oară în viața mea, am

simțit că tata era mândru de mine. Nimeni din neamul nostru nu ajunsese mai departe de băncile liceului. Eram așadar un fel de pionier al familiei, un curajos deschizător de drumuri.

Satisfacția tatei mă măgulea, dar mă și obliga totodată. Poate că acela a fost motivul pentru care am devenit un pic mai serios. Nu chiuleam, participam zilnic la cursurile din aulă, la seminarii. Mediul acela nou era mult diferit de liceu și, cu siguranță, tinerii de acolo nu semănau cu cei pe care-i întâlnisem în armată.

Totuși, nu încercam să leg prietenii cu nimeni. Eram un fel de pustnic de oraș. Îmi vedeam de învățatură și atât.

Pe Alfredo, care era acum student în anul trei, l-am întâlnit într-o pauză de țigară, în curtea facultății.

- Bună, bobocule, mi-a zis el bine dispus, scuturându-mi mâna de parcă mă revedea după zece ani de gulag.

- Salut! am răspuns eu privind stingherit în jur. Puteam să jur că toți colegii de acolo îi cunoșteau deja inedita orientare sexuală și mai puteam să jur că, văzându-mă împreună cu Alfredo, toți urmau să creadă despre mine că-s gay.

El a priceput imediat și m-a întrebat amuzat:

- Ce ai? Crezi c-o să sar pe tine?

- Ah... nu. Nu e asta.

- Hai să stabilim ceva: pot să ies cu tine la o bere fără să-ți pun mâna pe picior. Relaxează-te, Tiberiu. Putem fi prieteni, putem să ne plimbăm, să bem ceva sau să discutăm despre fete, dacă dorești, așa cum fac toți prietenii. Nu mai fi atât de crispat!

- Deci pot să scap liniștit mapa pe jos? am întrebat rânjind.

M-a privit lung și mi-a spus strâmbându-și buza de jos:

- Știi, uneori înclin să-ți dau dreptate când spui că bărbații sunt dezgustători. Da, domnule, poți să scapi mapa liniștit. Ăăă, am cursuri. Trebuie să plec. Ne mai vedem.

Dar Alfredo nu era un tip supărăcios și, peste câteva zile, ne-am împrietenit de-a binelea.

Era prima oară când mă împrieteneam și eu cu cineva. Altfel spus, Alfredo era singurul bărbat pe care nu simțeam nevoia să-l pocnesc. Deși pe invers, mă simțeam în siguranță cu el.

Lucrurile se aranjaseră de minune. Eram student, aveam un prieten, pe acasă stăteam foarte puțin. Și mai erau și fetele. Colegele.

Eu nu zic că nu eram interesat de fete, dimpotrivă. Era imposibil să le ignori în mediul acela universitar. Felul în care se așezau în bănci, felul în care își dădeau părul peste umăr, felul în care își deschideau mapele și-și sugeau pixul. Aveam ochi să văd și urechi să aud.

Dar să mă fi închipuit alături de vreuna din studentele acelea elegante și sofisticate? Era peste putință.

Știam bine cine sunt. Mă vedeam. Hainele mele, deși totdeauna spălate și curate, erau ponosite. Buzunarele îmi erau în mod constant goale.

Stop! Ce vrei, Eva? Vrei să-mi spui că nu contează? Las-o baltă! Când ești tânăr și trăiești printre tineri, contează al dracului de mult.

Puținii bani pe care îi smulgeam de la ai mei se duceau pe manuale și alte chestii necesare unui student. Oh, aveam tare puțini bani. Dacă ar fi fost vorba să merg la facultate în alt oraș, dacă ar fi fost vorba să fiu nevoit să plătesc pentru masă și casă, n-aș mai fi devenit niciodată student.

Ceilalți trăgeau niște chefuri de pomină în căminele studentești. Chefuiau până venea poliția peste ei.

Organizau serate, zile onomastice, dansau până-și pierdeau mințile, se drogau până uitau cum îi cheamă, se întreceau cu mașinile noaptea pe bulevarde, mergeau la curve și luau sculament, adică - pe scurt - își trăiau viața.

Pentru mine, cea mai mare aventură era să beau o sticlă de vin cu Alfredo la o terasă și să discutăm despre ultima carte citită. Și nici măcar asta nu era cine știe ce

aventură, pentru că nu fugeam de acolo fără să plătim. De cele mai multe ori, plătea Alfredo. De fapt, mint. Totdeauna plătea Alfredo.

Prietenul meu era mereu singur. Părinții lui plecaseră-n Canada. Chiar și el avea viză de Canada. Singur fiind, probabil încerca să-și alunge plictiseala căutând compania mea.

Și mie îmi plăcea compania lui.

Alfredo era înspăimântător de ambițios. Învăța ca un maniac. Toate notele lui erau maxime. Avea o memorie fenomenală. Dar nu era numai asta. Băiatul acela părea hotărât să reușească cu orice preț în viață și asta mă punea pe gânduri pentru că ajungeam uneori să nu mai știu cine cui îi era superior și asta mă călca pe nervi.

Apoi îmi aminteam că era doar un poponar și înțelegeam ușurat că n-avea cum să-mi fie superior.

- Ce naiba mai cauți pe aici, dacă ai viză de Canada? l-am întrebat mirat.

- Poate n-ai să mă crezi, mi-a răspuns el scărpinându-se în cap, dar mie nu-mi plac lucrurile neterminate. Dacă am început facultatea asta, trebuie să o duc la bun sfârșit.

- Bine, dar Dreptul studiat aici n-o să-ți folosească la nimic în Canada! În partea aceea de lume se folosește dreptul anglo-saxon cu jurați și sentințe judecătorești bazate pe precedente. La noi se învață și se folosește dreptul de sorginte romană, adică dreptul latin. Legile de aici și legile canadiene se potrivesc ca nuca-n perete. Nu te amăgi, ai să fii și tu doar un alt șomer cu diplomă.

Alfredo mi-a zâmbit și a răspuns amabil, așa cum răspunzi unui copil prost care te sâcăie cu „știința” lui:

- Tiberiu, facultățile nu te învață nimic. Nici astea de aici, nici alea de peste ocean. Singurul lucru notabil pe care îl învață cineva într-o facultate este să știe unde să caute o informație atunci când are nevoie de ea.

- Aha. Asta-i tot?

- Și te mai învață să fii permanent curios și să ai poftă de nou, să ai o minte deschisă. În rest, e apă de

ploaie. Oricum, peste ani, uităm cam tot ce învățăm în facultate.

Teoria asta ciudată a lui Alfredo nu m-a descurajat să-mi continui viața monotonă de student. De acasă mergeam la cursuri și de la cursuri mergeam acasă! Uneori, treceam pe la biblioteca universității sau pe la biblioteca orașului. Îmi plăcea mult să citesc despre Drept, dar nu numai despre Drept. Citeam de toate. Citeam chiar și romane de dragoste. Lumi noi se deschideau ochilor mei.

Stăteam foarte puțin pe-acasă.

Așa a trecut primul meu an de facultate și, spre mândria tatei și-a mamei, mi-am luat toate examenele și nu oricum, ci cu note frumoase.

Vacanța care a urmat a fost teribil de plictisitoare. În cea mai mare parte a ei, am stat în podul casei, citind foarte mult, fumând cel mai ieftin tutun, făcându-mi cafele din zaț refolosit de două-trei ori și încercând să scriu poezii. Nu-mi mai amintesc prea bine poeziile, dar îmi amintesc perfect gustul de zaț rășiert.

Pe la începutul celui de-al doilea an de facultate, s-a întâmplat ceva minunat. Era o după amiază caldă de septembrie și mă îndreptam spre casă cu tramvaiul. N-am să uit niciodată data, era 29 septembrie.

Priveam pe geamul tramvaiului și, în timp ce treceam pe lângă o fabrică de pâine, am văzut-o pe EA. Stătea tot la un geam, tot privind.

Oh, Dumnezeule, era un înger alb care se uita zâmbind pe geam, către stradă. O fată îmbujorată de la căldura cuptoarelor de pâine. Își făcea vânt cu mâna.

Fata-înger era îmbrăcată într-un tricou alb, pantaloni albi, bonetă albă și era pudrată pe gât și pe obraji cu făină.

„Dar nu te mai holba așa la ea!” s-a auzit o voce batjocoritoare din adâncul minții mele. Am tresărit, apoi am scuturat din cap și m-am trezit. Nu visam. Fata era tot la geam.

Cu siguranță era una dintre muncitoarele de acolo, una dintre fetele acelea neștiute de nimeni care

frământau și coceau pâinea pe care eu, tu și alții ca noi o mâncam în fiecare zi.

Imaginea era atât de pură și de gingașă încât mi-a rămas minute bune pe retină, mi s-a întipărit pentru totdeauna în minte.

Pe EA o vedeam în seara aceea când m-am dus la culcare. EA era pe tavanul camerei mele, dincolo de pleoapele mele închise. Cum aș fi putut să dorm?

Nu era doar o fată. O fată nu ar fi putut trezi în mine... așa ceva. Dumnezeu îmi arătase un înger și, tot El, îmi spusese să nu mă holbez la ceea ce nu pot avea.

- Oare există ceva mai frumos și mai curat pe lumea asta decât o femeie care face pâine? am șoptit într-un târziu, în timp ce alunecam în somn.

* * *

A doua zi nu m-am dus la cursuri, ci am stat de veghe de cealaltă parte a străzii, peste drum de fabrica de pâine. Am fumat țigară după țigară, în picioare, sprijinit de un stâlp. Timpul a înghețat și am devenit una cu stâlpul.

Mi se părea că orele treceau atât de greu, cu atât mai mult cu cât nici măcar nu aveam ceas.

Deodată am recunoscut-o și am tresărit. Îngerul meu a apărut de nicăieri și a intrat pe poarta fabricii.

Am închis ochii și m-am imaginat zburând în urma ei. Vedeam totul de sus. Așa trebuie să fie și atunci când te calcă un camion pe trecerea de pietoni. Sufletul se ridică din praf, privește în jos la nenorocitul acela de trup, după care se duce și urmărește ceea ce-i este drag.

Mi-aș fi dorit să mă calce camionul. Să vină, să lovească stâlpul de care mă sprijineam și să-mi dea posibilitatea să plec, să zbor în urmărirea ei.

Genunchii m-au trădat și m-am așezat moale ca o cârpă pe bordură.

- Ia uită-te la ăla ce față de bou are! s-a auzit o voce undeva, în dreapta mea, urmată de râsete și chicoteli.

Nici măcar nu m-am obosit să privesc în direcția aceea. Starea mea sfințea totul. Iubeam totul. Iubeam fabrica aceea cu peretele ei înnegrit de fum. Iubeam strada plină de praf și pungile goale aruncate pe jos. Iubeam... Îi iubeam chiar și pe cei care râdeau de mine.

M-am ridicat de pe bordură, mi-am scuturat pantalonii și am părăsit strada aceea de parcă mi-aș fi părăsit un frate. Încetul cu încetul, m-am trezit la viață și am început să gândesc.

Nu știam dacă EA lucra opt ore sau douăsprezece, așa că am revenit și după opt ore și după douăsprezece.

Lucra în ture de douăsprezece ore.

- La revedere, Irina! i-a strigat una dintre colegile ei.

Numele ei era o muzică vrăjită care-mi dezmiarda urechile. Eram beat. Amețit. Sufletul meu s-a făcut mic și s-a ascuns în inima mea. Stătea pe acolo, în piept, așezat cuminte cu botul pe labe și mut de uimire.

Și privea. Și gândea.

„Deci pe viitoarea mea iubită o cheamă Irina, mi-am zis fericit. Minunat nume!”

Era Irina. Irina mea!

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

Sunt un pedichiurist slab

Priveam fumul țigării făcând rotocoale și răsucindu-se cu unduiri vii în jurul degetelor mele. Minteaa mea, la rândul ei, făcea rotocoale, suișuri și coborâșuri, imaginându-și fel de fel de scenarii posibile.

O găsisem. Abia în momentul acela am realizat cât de mult o căutasem. Ani în șir o căutasem fără să-mi dau seama și acum era găsită.

Dar mai departe? Cum aveau să se petreacă lucrurile? Ce trebuia să fac?

- Tu chiar suferi, nu-i așa? s-a auzit vocea lui Alfredo de undeva, de foarte departe.

Am tresărit și am ridicat ochii spre el.

- Ce ziceai?

- Ziceam că dacă nu te-ai atins de halba de bere de sub nasul tău, înseamnă că suferi al dracului! a răspuns el, privindu-mă cu atenție.

I-am povestit pe scurt ce era în sufletul meu. N-aveam cui altcuiva.

Să-i fi povestit mamei? Era exclus. Să-i fi povestit tatei? Ha, ha! Ar fi răs de mine cu gura până la urechi.

- Tiberiu, încrederea ta mă onorează, a spus prietenul zâmbind. Ce-ai de gând să faci mai departe?

- Habar n-am! am răspuns ridicând din umeri. Exact la asta mă gândeam adineaori. E o nebuloasă totală în capul meu. Tu ce ai face?

Alfredo a pus câteva fire de sare pe marginea halbei de bere, a sorbit liniștit o gură, apoi m-a privit cu milă.

- Când iubesti pe cineva, m-a dăscălit el cu blândețe, trebuie să-i spui. Spune-i ce simți.

- Ești nebun? am tresărit speriat. Exclus! Numai când mă gândesc la asta... ăăă. Nu știi. Simpla idee de a intra în vorbă cu ea mă blochează. Mi-e frică!

- Știu, a zâmbit el. Dar trebuie să-ți folosești asta! a adăugat, întinzându-se peste masă. M-a atins cu degetul pe frunte.

Mi-am ferit capul sâcâit de gestul lui amical, dar total deplasat.

- Prefer să îndur și să tac, Alfredo. Măcar o perioadă. După aceea... mai văd eu.

S-a uitat la mine și mesajul din privirea lui era cât se poate de limpede.

- Nu ține asta în tine, Tiberiu. Trebuie să acționezi. Fă ceva! Dragostea nemărturisită e cea mai grea povară pe care o poate purta un suflet. Devine otravă. Poate să te îngenuncheze. Te sleiește de puteri, te ține nemâncat, te termină. Du-te la ea, mărturisește-i dragostea ta și scapă odată de povara asta.

- Astea-s prostii din cărțile tale siropoase, am pufnit iritat. Realitatea e altfel. Eu nu trăiesc o afurisită de carte, Alfredo! Nu pot să mă duc la ea ca un neghiob, așa, tam-nisam și să-i spun: „*Fă, te iubesc!*”.

- Bineînțeles că nu. Ar crede că ești dus cu capul, dacă ai face asta. În schimb, poți merge la ea ca să o saluți. Te duci frumușel la ea și-i spui „*Bună!*”.

Alfredo și-a terminat berea și i-a făcut semn chelnerului să-i aducă alta. A mea rămăsese pe masă, aproape neatinsă.

- Poți s-o faci și trebuie să o faci, a concluzionat el scurt.

Am oftat. Vedeam bine că nici măcar prietenul meu, singurul meu prieten nu mă înțelegea.

- Tu așa faci, Alfredo? l-am întrebat trist. Îți mărturisești totdeauna dragostea?

- Da, a spus el privind-mă în ochi.

- Și-ți iese merge de fiecare dată?

- Nu. Uneori o mai iau și peste ochi. Dar întotdeauna intru-n vorbă cu oamenii care mă interesează și le spun ce am pe suflet. Eh, nu totdeauna. De la regula asta există o excepție.

- Care ar fi aceea?

- Nu te duci și-ți mărturisești dragostea, dacă persoana pe care o iubești este deja fericită cu altcineva. E o crimă să tulburi fericirea cuiva care și-a găsit deja sufletul pereche. Mai bine te duci în pădure, sapi o groapă, bagi capul în ea și urli acolo tot ce te doare, toată jalea ta!

- De ce?

- Așa! Trebuie să-i lași întotdeauna în pace pe oamenii fericiți.

Vorbele lui mi-au dat un pic de gândit.

- Nu cred să aibă pe altcineva, am mormăit. E imposibil.

- De ce imposibil? Mi-ai spus că e o minunăție de fată. Probabil că are pe cineva.

Teoria lui Alfredo m-a neliniștit. Ce se întâmpla dacă Irina mea avea deja pe altcineva?

- Sigur nu are, am spus cu inima arsă. Afurisitele! Îți place ție să-mi bagi idei din astea în cap?

- Există o singură cale ca să afli, a spus el rânjind ca un sadic. Du-te la ea, omule, salut-o, intră în vorbă cu ea. Restul vine de la sine. Unu plus unu este egal cu doi.

* * *

Trecuse o săptămână și-o zi, dar eu tot nu-mi adunasem suficient curaj ca s-o salut pe Irina.

În loc de asta, am început să o urmăresc ca un vierme nenorocit ce eram.

Într-una din serile în care ea ieșea de la serviciu, am urmat-o păstrând o distanță prudentă. Am urcat și eu în tramvaiul în care s-a suit, dar în alt vagon. Apoi am coborât odată cu ea.

Povestea s-a repetat. Aceeași poveste, alt tramvai.

Mă descurcam. Mi-am zis că, dacă viața îmi va trage una peste bot și urma să nu mai ajung avocat, cu siguranță aș fi putut face o carieră frumoasă ca detectiv particular. Știi tu... supravegheri nocturne, filajul nevestelor necredincioase, poze făcute din copac. Căcatari din astea.

Aveam stofă.

În seara aceea, am revenit acasă smintit de fericire. Aflasem unde locuia Irina. Știam și blocul, și etajul. În ceea ce privește numărul apartamentului, nu eram prea sigur, dar ce mai conta asta?

Așadar, am ajuns acasă, m-am tolănit în pat și-am început să visez cu ochii deschiși. Privirea mea rătăcea prin cameră, dar eu nu vedeam decât frânturi din cameră.

Apoi, ochii mi s-au oprit pe colțul unei reviste pe care o ascusesem sub un dulap.

„Dumnezeule, mi-am zis, trebuie să scap de revistele astea nenorocite! De acum încolo, o să am o iubită și nu mai am nevoie de porcăriile alea!”

Era o revistă de modă din colecția mamei. O furasem de la ea. N-are rost să mă-ntrebi de ce.

- De ce? întrebă Eva bănuitoare.

- Hmm! Trebuie să-ți mărturisesc că pe vremea aceea obișnuiam să mă masturbez destul de des. Furam revistele de modă, mă uitam la fotomodele așa cum se uită un motan la smântână, îmi alegeam din poze o tipă mai drăguță și o invitam ca un gentleman să meargă cu mine la toaletă.

- La toaletă? Ce romantic!

- Mda! Ce era să fac? N-am avut niciodată intimitate în camera mea. Putea intra oricine, oricând peste mine. De fapt a și intrat o dată mama în camera, în timp ce-mi ucideam copiii pe sub plapumă. E o amintire foarte neplăcută.

- Te cred!

- Mama mi-a cerut să nu mai stau toată ziua în pat și mi-a spus să mă ridic și să-mi fac curat în cameră. Aia fost prima și ultima oară când am zbierat la ea și i-am spus să mă lase în pace.

Trebuia s-o fac. Nu aveam de ales. Cum să mă fi ridicat din pat din moment ce eram gol pușcă?

Așa că, pe viitor, am ales un alt loc pentru experimentările mele. Toaleta era singura cameră din casă care avea încuietore.

Să ai douăzeci de ani și să nu fi atins niciodată o femeie este un mod garantat de a acumula multă tensiune în tine și acela era un mod foarte simplu de a mi ține sub control impulsurile sexuale.

Eva își privește bosumflată piciorul care se odihnește în poala mea. Din vorbă în vorbă, aproape că am terminat. Mai am un pic de lucru la unghia de la degetul mic și după aceea urmează să trec la piciorul drept.

Îmi privesc opera și îmi dau seama că am stofă de pedichiurist. După ce o să plec de pe insula asta, ar trebui să iau în considerare și cariera asta. Cine știe...

- Găsesc oribil ceea ce-mi spui, oftează ea, dar cine sunt eu ca să te judec?

- Ia ascultă! Îmi ies din sărite. Tu chiar nu-ți folosești capul, Eva? Chiar nu înțelegi?

- Ce?

- Că, dacă burlacii și toți tinerii în care urlă hormonii nu s-ar masturba măcar o dată pe săptămâna, lumea ar fi un loc teribil de nesigur pentru femei. Statistica violurilor ar crește până ar sparge plafonul. Numărul bolnavilor de nervi ar deveni astronomic. Voi, femeile, ar trebui să ne mulțumim nouă, bărbaților, pentru că ne masturbăm.

- Asta e cea mai tâmpită teorie pe care am auzit-o în viața mea! murmură ea confuză.

- Desigur, dacă discutăm despre un bărbat căsătorit, atunci da, de acord, chiar este trist. Dar pentru un tânăr

în care rag hormonii, masturbarea e o necesitate. Ce vezi condamabil în asta? Când mi-ai spus că e oribil a vorbit femeia din tine sau catolica din tine?

- Amândouă, spune Eva.

O privesc cu milă. Eu chiar crezusem că e inteligentă.

- Vezi cât de naivă ești? Popii voștri catolici nu au voie să se atingă de femei. Nu au voie să se căsătorească.

- Și?

- Și... nimic. Când o să scapi de aici și o să mergi la biserică ca să-i mulțumești Domnului, uită-te cu atenție la preotul tău catolic și întreabă-te de ce e așa de calm și de fericit.

Eva mă împinge brusc cu piciorul și cad pe spate.

- Încetează, porcule! țipă ea.

- Bine, mormăi eu. Încetez. Dar data viitoare, când preotul o să-ți bage în gură Sfânta Împărtășanie, să te gândești la ghicitoarea mea.

Eva se apucă cu mâinile de cap.

- Toți bărbații sunt niște scârboși! urlă ea furibundă.

- Exact, o aprob eu. Este tocmai ceea ce simt și eu. Detest bărbații!

Eva se întoarce și pleacă fără niciun cuvânt.

- Unde pleci? o întreb mirat. Hei! Nu vrei să-ți rezolv și celălalt picior?

- Labagiu nenorocit! mârâie ea. Să nu mai îndrăznești să-mi atingi picioarele!

Fluier a pagubă. S-a dus naibii cariera mea de pedichiurist.

Păcat! Chiar promiteam!

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

Bărbatii știu să țină un secret

După cum îți povesteam, în ziua aceea am decis că era sub demnitatea mea de bărbat să o mai frec la toaletă.

Ca să smulg buruiana din rădăcină, am adunat toată colecția de reviste de modă a mamei, am făcut-o pachet și i-am făcut vânt frumușel la gunoi.

N-a trecut mult timp până când mama a venit foc și pară în camera mea. S-a întâmplat cam după două zile.

- Și pe astea mi le-ai dus la anticariat? țipa ea. Revistele mele! Seca-v-ar setea de băutură! Tu și cu taică-tu o să mă băgați în mormânt!

Am lăsat nasul în jos, însă afurisitele de reviste nu au mai apărut înapoi în casă.

Eram alt om, dar omul acela nou era tot rob. După orele de curs, fugeam, ca hipnotizat, direct la fabrica de pâine. Ai mei s-au cam mirat că stăteam atât de mult „pe la sala de lectură de la bibliotecă”, dar n-au găsit nimic de condamnat în legătură cu asta.

Eram liber să plec și să vin când aveam chef. În cele din urmă, ajunseseam să cunosc pe de rost tot programul Irinei și, într-o bună zi, mi-am luat inima în dinți, am traversat strada și-am așteptat-o pe Irina chiar pe trotuarul fabricii. Imposibil să mă rateze.

„Am s-o salut, gândeam. Azi e ziua cea mare! Sunt bărbat, deci sunt curajos! Am să vorbesc cu ea.”

A ieșit, a trecut pe lângă mine și am îngăimat:

- Bună!

Mă depășise deja cu câțiva pași, dar s-a întors și m-a privit de sus până jos și apoi de jos până sus. Deși totul a durat mai puțin de o secundă, puteam simți aproape fizic cum mă analizează și mă cântărește.

Ochii ei s-au oprit pentru o secundă pe pantofii mei, au urcat de-a lungul pantalonilor, au făcut o mică pauză insistând asupra mânecilor și a gulerului și, în cele din urmă, s-au oprit asupra feței mele.

Dumnezeule, fusesem pipăit mai ceva decât o găină la piață, însă concluzia era clară: ouăle mele nu prezentau interes.

M-am urât în momentul acela mai mult ca niciodată. Eu mă considerasem un băiat normal, dar poate că în ochii ei apăream ca un fel de monstru al modei. Mă consideram îmbrăcat decent, dar poate că în ochii ei păream ieșit din ghenă de gunoi.

Ce imprudență să o salut îmbrăcat în hainele mele de zi cu zi! Acum plăteam prețul...

Irina purta o rochie de culoare verde închis, un picuț cam largă pentru trupul ei subțirel, dar, chiar și așa, rochița stătea foarte bine pe ea.

Era încălțată cu sandale negre și avea pe umăr o poșetă mică, cochetă, tot neagră, asortată cu sandalele ei. Iisuse! Dacă închid ochii acum, pot să o văd aieveja.

- Bună, mi-a răspuns ea și vocea ei se potrivea de minune cu felul cum arăta.

Ai vorbit vreodată cu cineva la telefon pentru ca, mai târziu, să te întâlnești cu persoana aceea și să ai o surpriză? De exemplu, o femeie cât un butoi care are o voce pițigăiată de fetiță? Sau o voce baritonală de mascul fatal care iese din trupul unui prăpădit de tuberculos mare cât o așchie?

Ai întâlnit așa ceva?

Ei bine, la Irina mea nu era cazul. Vocea ei și felul în care arăta mergeau mână-n mână.

În timp ce eu făceam astfel de raționamente, iubita mea se îndepărta. Eșec!

„Tiberiu, dar tu ești culmea! mi-am zis. La ce te-ai așteptat, oare? Ce-ai fi vrut? Să se suflece și să se oprească să-ți cioplească o statuie? Zi mersi că ți-a răspuns la salut.”

Am privit minunea aceea de fată îndepărtându-se. Era o prăpastie între noi.

Asta era tot? La asta se reducea toată bărbăția mea? Un „Bună!”? Am plecat spre casă cu sufletul negru. Eram un pachet de nervi.

- Nu mănânci? m-a întrebat mama.

- Nu! am răspuns turbat. Azi nu merit să mănânc!

Și-am intrat ca o furtună-n camera mea.

* * *

În mintea mea, problema începea să se clarifice din ce în ce mai tare.

Nu, nu eram eu de vină. Lipsa de bani era de vină! Sărăcia! Ea mă ucidea încetul cu încetul.

Un bărbat fără bani e un bărbat fără coaie!

Dar de ce eram sărac? Era vina alor mei? Nu. Exclus. Nu erau ai mei de vină.

Ei nu puteau să-mi dea mai mult decât aveau. Atât se pricepuseră ei. Asta era viața lor: trăiau de la un salariu la altul, de la o lună la alta. Erau oameni săraci și de acolo de unde nu-i, nici Dumnezeu nu are ce lua.

Atunci cine era de vină? Irina? Prostii! Nu era Irina de vină.

Ea proceda conform obiceiurilor societății, obiceiuri care spun foarte clar: *„Dă-i dracului pe cei mai săraci decât tine și dă din coadă în fața celor mai bogați decât tine.”*

O înțelegeam perfect pe Irina! Nici eu, dacă - Doamne ferește! - aș fi fost fată, nu m-aș fi încurcat în veci cu unul mai rupt în cur decât mine.

După cum vedeam, lucrurile nu aveau niciun fel de rezolvare. Deși nu era nimeni vinovat pentru rahatul din viața mea, eu eram condamnat. Era o pedeapsă nemeritată: să nu fiu cu fata pe care-o doream!

Și, deodată, mi s-a aprins veioza în cap și mi-am tras uimit o palmă peste frunte.

- Iisuse mare, cum de nu m-am gândit la asta până acum? am exclamat cu ochii larg deschiși. Doamne, îți mulțumesc pentru că mi-ai trimis ideea asta! Rezolvarea era atât de simplă, idiot ce sunt! Dacă nu ai bani, trebuie să mergi acolo unde sunt banii, băiete! E simplu: dai o spargere la o bancă și te-ai scos!

Și din momentul acela mi s-a luat o piatră de pe inimă. Dumnezeu mă cercetase și-mi arătase calea. Eram un ales al Domnului. Viitorul mi se așternea în față umil și slugarnic, exact așa cum se aștern covoarele roșii în fața vedetelor.

Buna dispoziție m-a învăluit în mantia ei. Mai mult decât atât, am ieșit din camera mea și m-am dus la masă pentru că, deodată, aveam o foame de lup.

În timpul mesei am fost vesel, am făcut glume cu mama, ba n-a lipsit mult să am o criză de sinceritate și să-i spun că zilele negre ale familiei noastre erau pe terminate și că trebuia să facem rost de niște saci ca să avem unde pune tot bănetul care avea să apară zilele astea, după ce urma să câștig la loterie.

Dar m-am trezit și-am schimbat repede vorba, în timp ce priveam absent resturile de pâine cu margarină și gem care mai rămăseseră pe marginea farfuriei.

În pizda mă-sii! Gata cu margarina! După ce aveam să dau prima mea spargere, urma ca eu și ai mei să mâncăm la cele mai fandosite restaurante din oraș. Deja-mi imaginam fața uluită a tatei.

Carierea mea de jefuitor de bănci bătea la ușă. Tot ce aveam de făcut era să mă ridic de la masă, să deschid ușa larg și grămezile cu bani s-ar fi prăvălit greoaie în mica noastră bucătărie.

Dar era foarte important să-mi țin gura. Deocamdată, nu aveam să-i spun nimic mamei. Secret! Mucles!

„Sunt bărbat, mi-am zis surâzând enigmatic, deci știi să țin un secret!”

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

Băncile sunt lucrarea diavolului

În noaptea aceea, am visat seifuri pline cu munți de valută. Aruncate pe ici, pe colo erau și o mulțime de lingouri de aur, așa, ca variațiune.

Dar, tot în noaptea aceea, am visat și girofaruri și sirene de poliție.

În vis, eram într-un castel așezat pe o culme înaltă.

Râdeam ca dementul, stând în picioare în fața unei oglinzi mari, în timp ce croitorul îmi lua măsurile.

- Monsieur se amuză! ciripea croitorul, un tip mic cu fața perversă și cu părul vâlvoi care vorbea graseiat și se fâțâia în jurul meu, ținând în mână un metru de croitorie.

- Da, mă amuz! râdeam eu fericit. Ha, ha, ha! Normal că mă amuz, doar sunt bogat, nu? Hai, nu mă mai măsura atâta, omule. Mă gâdili!

- Très bien³², monsieur! Vă fac două costume?

- La naiba, fă-mi zece! Ba nu! Fă-mi zece de vară și încă zece mai groase, pentru iarnă. Și nu uita, francezule, să folosești cea mai bună stofă, că te sparg!

- *Bien sûr!* ³³Monsieur are gusturi rafinate!

Deodată am întors privirea și am observat-o pe ea, pe Irina, care stătea la o masă, la doar câțiva pași de mine.

Iubita mea stătea pe scaun și ținea mâinile în poală. Era îmbrăcată într-o rochie albă, avea un colier de perle la gât și-mi spunea emoționată, cu ochii mari și pupilele dilatate:

---

32 Foarte bine (lb. franceză)

33 Desigur. Bineînțeles. (lb. franceză)

- Oh, sunt atât de mândră de tine, Tiberiu! Uite, ești din nou pe prima pagină a ziarelor, iubitul!

Am mers încântat spre ea, abandonându-l pe croitor, și-am aruncat o privire fugară peste ziarul de pe masă.

„DISPERARE ȘI LACRIMI PE PIAȚA BANCARĂ!

Geniul interlop continuă să dea bancherilor lovitură după lovitură.

Șapte bănci renumite și-au închis definitiv sucursalele din orașul nostru.

Depășit de evenimente, ministrul de interne a cerut ajutorul Interpolului și al FBI-ului!

Specialiștii criminaliști afirmă că este posibil ca autorul să fie student la Drept!

Mai multe informații în ediția de seară!”

În timp ce parcurgeam rândurile acelea, sirenele mașinilor de poliție se tânguiau și jeleau.

„Oaaaau! Ioaaaau! Oaaaau! Ioaaaau!”

Am ciulit urechile, îngrijorat. Sirenele se auzeau din ce în ce mai tare, din ce în ce mai aproape.

- Te pomenești că mi-au dat de urmă, i-am spus Irinei, înghețat de groază și, în momentul acela, m-am trezit brusc.

Eram scaldat în propria transpirație și era ora patru dimineața.

O armată de pisici în călduri începuseră să miorlăie chiar sub ferestrele casei noastre.

Am auzit un geam deschizându-se și pe tata care a aruncat cu un șlap în ele.

- Anafura voastră de zdrențe! a zbierat el, somnoros. Alt loc nu v-ați găsit?!

* * *

A doua zi, pe la nouă, am plecat de-acasă înarmat cu un carnetel și-un pix, dar nu m-am îndreptat nici spre facultate, nici să-mi văd iubita.

- Ei, asta-i! am mormăit preocupat. Cursurile pot să mai aștepte! Irina poate să mai aștepte!

Am vizitat principalele bănci din oraș. N-aveam curaj să pășesc dincolo de intrare. Ce să fi căutat eu acolo? Nu pusesem niciodată piciorul în vreo bancă. Oricum, chiar și așa, privindu-le din afară, tot era destul de descurajant. Camere de luat vederi, sisteme de alarmă, senzori la toate geamurile... Nașpa.

Mi-am luat inima în dinți și-am pătruns pe ușa unei bănci. Poate, din interior, situația nu era așa de complicată.

- Ce dorește domnul?

Era un tip îmbrăcat în negru. Uniformă neagră. Am citit literele mici de pe ecusonul lui și literele au început să salte în sus și-n jos: „*Pază și Supraveghere*”

- Doriți să faceți o depunere?

- Îhî!

- Ghișeul numărul 3. Acolo, pe stânga.

M-am dus până în fața ghișeului numărul 3. M-am uitat în stânga, m-am uitat în dreapta. Coloane. Marmură albă. Sticlă groasă peste tot. Și multe hârtoage. Pe toate mesele.

Dar unde mă-sa era seiful? Unde era tezaurul băncii? Nu era niciun indicator, niciun afiș.

„Ăștia-s tâmpiți! am gândit supărat. Poți să te rătăcești foarte ușor în rahatul lor de bancă.”

Tipa de la ghișeu se uita la mine zâmbind:

- Bună ziua! Ce operațiune doriți să faceți?

Am privit-o, apoi am întors capul și l-am privit pe paznic. Am întors capul spre camera de luat vederi atârnată deasupra mea. Mi-am dat seama că nu era momentul cel mai potrivit ca să cer informații despre locul unde-și țineau seiful.

- Domnule? Vă ascult. Ce operațiune doriți?

M-am întors iar spre ea. Cred că aveam o privire cam năucă în momentul acela.

- Eu... eu nu doresc... Mă scu...scuzați, am uitat ceva acasă. Revin.

Am părăsit ghișeul, am ocolit în trecere paznicul și-am împins ușa. Afurisita de ușă nu voia cu niciun chip să se deschidă. Inima a început să-mi bată ca nebuna. Dumnezeuule, eram nenorocit. Eram prins deja și nici măcar nu spărsesem banca!

Paznicul a venit lângă mine. Inima mai avea un pic și-mi spărgea pieptul.

- Trebuie să trageți, nu să împingeți, a spus el amabil. Scrie și pe ușă. Uite așa, a adăugat el, deschizând ușa c-un deget.

Am simțit încă o dată că uram din tot sufletul uniforme.

Am părăsit de urgență zona acelei bănci infernale și nu m-am mai uitat înapoi. Pășeam grăbit pe străzi și am intrat gâfâind în prima cârciumă.

Apoi mi-am amintit că eram lefter.

- Un pahar cu... apă, vă rog! Apă de la robinet.

Sugeam din paharul cu apă și mă gândeam că băncile erau complicate. Băncile erau periculoase. Mi-am dat seama că nu puteam să mă arunc așa, cu capul înaintea, direct la bănci. Băncile erau lucrul diavolului. Satana!

„Poate c-ar fi mai cuminte să încep cu ceva mai modest, mi-am spus eu. Un magazin. Un restaurant. O cârciumă.”

Aha! Chiar așa: o cârciumăăă! Ce idee minunată!

Unde mai pui că poți fura bani de la o cârciumă noaptea și apoi poți veni să îi cheltui tot acolo ziua. Practic, banii ajung înapoi. Nici măcar nu e infracțiune. E un fel de... circuit al apei în natură. Nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă. Totul curge.

Buna dispoziție mi-a revenit brusc. Am înviat și am început să privesc în jur. Ciudat, niciodată nu

analizasem o cârciumă cu atâta interes. De obicei intram, beam, plăteam și ieșeam.

Acum... era ceva nou pentru mine. Mesele, tejgheaua, rafturile cu sticle... ahaaa... bărbatul acela care ștergea un pahar în spatele tejghelei... ahaaa! Totul îmi apărea într-o lumină nouă.

Cârciumile nu erau doar pentru pileală. La o adică, puteau fi și mulse, nu?

- Comandați ceva? a întrebat tipul privindu-mă politicos și punând paharul pe tavă, cu gura în jos.

- Încă un pahar cu apă, am răspuns eu dând din cap înțelept.

Tipul a făcut ochii mari, apoi a zâmbit, a pus sub nasul meu un pahar gol și mi-a turnat două degete de vodcă.

- E din partea casei, a spus el liniștit. Dar, după ce-l bei, te rog să pleci, da?

Am dat peste cap vodca, m-am șters la gură și am ieșit. Tipul era de treabă. Îmi plăcea.

Pășeam pe stradă și vodca își făcea drum spre miezul creierului meu. Am devenit melancolic.

- N-o să-i sparg tipului crâșma, am decis eu cu voce tare. E un tip de treabă. E păcat să jefuiești crâșme. Te bate Dumnezeu. Trebuie să caut altceva, ceva mai... mic.

Am căutat o țigară prin buzunare. Pachetul era aproape gol. Era ultima țigară. O fumam, iar gândurile mi se învârteau în cap ca un carusel scăpat de sub control. Deodată m-am oprit din mers și am deschis ochii mari privindu-mi țigara fumată pe jumătate.

- Sigur că da! Un chioșc de țigări! am exclamat. O tutungerie! Cum de nu m-am gândit?

Chiar așa! Chioșcurile acelea mici nu aveau nici camere de supraveghere, nici paznici. Urma să fie simplu ca o plimbare prin parc. Nu trebuia decât să aleg un chioșc și restul, vorba lui Alfredo, venea de la sine.

Mi-am petrecut tot restul zilei analizând cu ochi de lup toate chioșcurile micuțe din centru. Apoi pe cele de

la periferie. Mergând spre casă, am mai depistat câteva chiar pe strada pe care locuiam.

Era unul demn de „vizitat”, aflat la vreo cincizeci de metri de casă. I-am dat târcoale, l-am ocolit de vreo două ori, apoi am decis să procedez ca un profesionist și să fac lucrurile temeinic.

Mi-am scos carnetelul și pixul și mi-am notat meticulos tot ce era mai important: sistemul de închidere al ușii, mărimea lacătului, culoarea broaștei de la ușă și – logic, nu? – programul orar. Rahatul acela de chioșc se închidea la ora 20.

– Bine, mi-am șoptit în barbă. Tata și mama se culcă pe la zece seara. Asta înseamnă că pe la miezul nopții dorm tun. E clar: pe la 2 dimineața am să ies și-o să dau atacul. Iar pe la 2 și 10 mă întorc cu banii. Super! Am timp să dorm vreo cinci ore și pot să merg odihnit mâine la cursuri.

Mi-am băgat carnetelul în buzunar și am pășit vesel spre casă. Avea să fie o spargere cum scrie la carte. Ca în manualele mele de Drept. O spargere curată. Profesională.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

Alfredo e cam tâmpitel

La 2 fără cinci minute am deschis încetișor geamul ca să nu scârțâie balamalele. Am coborât ca o pisică și apoi am mers prudent în patru labe până la poartă. Prudența era de o importanță capitală.

Pe străzile pustii bătea un vânt răcoros și asta mi-a alungat somnul. Eram acum suficient de treaz ca să recapituliez înc-o dată ce aveam de făcut.

Aveam la mine o șurubelniță și-un clește cu care urma să vin de hac oricărui lacăt. Le sustrăsesem din atelierul de scule al tatei. Și mai aveam o agrafă pe care o luasem din scrinul mamei. Avea să-mi folosească pentru broasca de la ușă.

În toate filmele americane personajele negative deschid broasca ușii cu o simplă agrafă. Dacă un tâmpit de actor poate să deschidă o ușă cu o agrafă, atunci cu siguranță că un student la Drept nu avea să aibă mari probleme cu asta.

Aveam de parcurs doar cincizeci de metri până la chioșcul de țigări, dar mi s-a părut o eternitate până am ajuns acolo.

Chioșcul era amplasat într-un mic părculeț. Ușa de la intrare era luminată ca-n palmă și la vedere, dar pe mine nu mă interesa ușa aia. Eu de ușa din spate mă îndrăgostisem. Ajuns în fața ei, am privit-o nedumerit. Părea altfel pe timp de noapte. Mai întunecată, mai impenetrabilă.

- Doamne, ajută! am spus oftând, apoi am atacat lacătul cu șurubelnița.

Două minute mai târziu fluieram a jale și priveam șurubelnița tatei îndoită ca un cârlig de pescuit. Imposibil s-o mai aduc înapoi așa în atelierul de scule.

- Fir-ai tu să fii! am spus privind lacătul cu ură.

După alt sfert de oră, eram transpirat de parcă ieșisem din saună, mâinile îmi tremurau, dar ochii îmi sclipeau de satisfacție și mândrie: lacătul zăcea lângă ușă. Crăpase! Își dăduse obștescul sfârșit!

Aveam stofă de hoț.

Bun așa. Pasul doi... Am mângâiat duios broasca ușii și am scos cu un rânjet agrafa din buzunar.

„E floare la ureche, am gândit. În mai puțin de un minut voi fi înăuntru și voi fuma o țigară din orice marcă, pe alese! O să am și bani și țigări. Și gumă de mestecat până la sfârșitul facultății.”

Broasca aceea m-a făcut să plâng de ciudă. Jumătate de oră mai târziu eram atât de furios încât îmi venea să mă dau cu capul de ea.

Am întors în fel și chip agrafa în broască, am răsucit-o, am încurajat-o, am blestemat-o, dar... degeaba. În filme se auzea un „Clic!” și ușa se deschidea totdeauna. La mine nu se auzea niciun clic.

Iar când s-a auzit, am rămas cu o jumătate de agrafă în mână.

- Dumnezeule, am gemut cu nervii făcuți praștie. Tata avea dreptate! De nimic nu-s bun! N-o să se aleagă nimic din mine! Nici măcar de hoț nu-s bun.

Am căzut învins lângă ușă, m-am sprijinit cu spatele de ea și mi-am pus capul în palme. Era grav.

Dacă nu eram bun de hoț, cum aveam să apăr hoții? Ce fel de avocat aveam să fiu?

Realizam că eram prea prost ca să fiu hoț. Îți trebuie minte ca să fii hoț.

Poate trebuia să schimb tabăra. M-am gândit cu toată seriozitatea să iau în considerare o carieră în poliție. Apoi mi-am adus aminte că eram nebun cu acte în regulă.

Adio, carieră în poliție! Chiar și polițiștii au standardele lor.

Nimic de făcut: Trebuia să plec de lângă chioșcul acela afurisit! Trebuia să-mi recunosc înfrângerea.

Am cules de jos șurubelnița distrusă și cleștele care nu mai arăta nici el a clește, apoi m-am îndreptat spre casă. Pe drum, le-am aruncat scârbit în primul coș de gunoi.

Pe la vreo 4 dimineața eram înapoi în patul meu și mă chinuiam să adorm. Dar nu puteam. Cariera mea de avocat era pusă sub semnul întrebării. Și nu obținusem nici bani.

Viața mă învinsese. Am strâns perna în brațe și am plâns ca un copil. Apoi am adormit.

* * *

- Ce naiba, iar ești posomorât? m-a întrebat Alfredo privindu-mă lung. Eram amândoi în curtea facultății, într-o pauză. Măi, Tiberiule, îmi vine și mie să-mi iau lumea-n cap când te văd așa! a continuat el să mă mustre. Ia zi, ai intrat în vorbă cu Irina? Ai clarificat treburile?

- Mda, am intrat în vorbă cu ea, am răspuns eu privindu-mi bombeurile.

- Și ce i-ai spus?

- I-am zis „Bună!”.

- Și mai ce?

Am oftat și l-am privit sictirit pe Alfredo. Apoi, văzându-i țoalele noi și fistichii, mi-a venit să bocesc.

- Alfredo, am gemut eu, mai bine mă omor decât să mai umblu încă o zi cu hainele astea vechi. Cum pot să apar așa în fața ei.

- Dar ce au hainele tale? a pufnit el. Ești un om normal îmbrăcat în haine normale.

- Ție-ți dă mâna să vorbești! m-am răstit eu furios. Te doare-n cur, domnule „Am viză de Canada”! Tu ai mereu bani, umbli mereu pus la patru ace și ești taaare priceput la sfaturi, dar eu...

- Tu ce?

- Eu n-am nevoie de sfaturi. Eu am nevoie de bani, înțelegeți? Cred c-o să mă las de facultate și o să-mi caut ceva de muncă.

- Băi, nu fi nebun! a spus el repede. Să nu faci asta. Chiar așa ai ajuns? Te înmoi așa repede, la prima piedică?

- Tu nu-nțelegeți că am nevoie de bani ca să-mi cumpăr haine? am țipat. Am nevoie de bani. Bani, bani, bani! Uite, de exemplu acum, dacă mă întorci cu curu-n sus, n-o să vezi niciun ban căzându-mi din buzunare. Ce părere ai de asta?

- Păi, nu știu, cere-le alor tăi. Ai încercat?

Am dat din mână a lehamite. Prietenul meu era prea prost ca priceapă cine sunt și ce era în sufletul meu. M-am întors și am plecat bombănind.

În pauza următoare am dat nas în nas cu el pe hol. Din nou. Eu tocmai ieșeam de la cursul de Drept Roman.

- *Obligatio est iuris vinculum quo necessitate adstringimur...*³⁴

- Ce tot bolborosești acolo în latină? a întrebat Alfredo cu o față veselă. Lasă, nu contează. Uite aici, a adăugat el pe un ton de scuză și mi-a pus ceva în buzunar. E cadoul meu pentru tine, s-a fâstâcit el.

M-am uitat. Erau trei bancnote noi-nouțe. Le-am strâns în palmă și am simțit că mă înroșesc până-n vârful urechilor.

- Mulțumesc, am spus pe un ton pierit. Ești un... un... adevărat prieten. Știi ceva? am adăugat cu gura până la urechi. Le dau naibii de cursuri! Plec! Zbor! Mă duc chiar acum să-mi iau ceva de îmbrăcat.

- Vrei să vin cu tine? a întrebat el bucuros de bucuria mea. Mă pricep un picuț la haine. Poate vrei un sfat.

- Nu-i nevoie, am zis repede. Stai calm, mă descurc. Apoi am făcut stânga-mprejur și am ieșit.

---

34 Obligația este legătura juridică în temeiul căreia... (limba latină)

„Da, asta mi-ar mai lipsi, mi-am zis, pășind repede pe stradă. Exact asta mi-ar trebui: să mă vadă cineva cu un poponar într-un magazin de haine bărbătești. A doua zi ar știi toată Universitatea. A treia zi, tot orașul. Tata m-ar dezmoșteni! Tâmpit mai ești, măi, Alfredo!”

Următoarele ore mi le-am petrecut mergând din magazin în magazin. Am avut din nou ocazia să-mi dau seama cât eram de sărac. Cu banii lui Alfredo nu puteam să-mi cumpăr din magazinele acelea nici măcar o pereche de pantaloni mai acătării. De fapt, nici măcar un crac.

„Tiberiu, am gândit supărat, poate ar trebui să lași dracului magazinele cu pretenții. Nu-s de nasul tău, băiatule! Caută și tu niște magazine mai... potrivite pentru tine.”

Recunosc, nu prea mă pricepeam. Era pentru prima oară când încercam să-mi cumpăr și altceva decât o doză de bere sau niște covrigi cu susan.

Cumpăratul hainelor e o chestie care poate să scoată din minți un bărbat.

Vânzătoarele mă priveau obraznic. Afurisitele, parcă mă citeau de cum intram în magazin. Parcă aveau raze X în ochi și știau exact cât aveam prin buzunare. Era o senzație oribilă.

Din ziua aceea, toată viața mea am păstrat senzația aceea dezagreabilă. Am pus-o undeva, într-un sertărel al sufletului. Chiar și-n ziua de azi, când mai merg ca să îmi cumpăr ceva de îmbrăcat, îmi vine să iau la bătaie vânzătoarele. Sertărelul din mintea mea se deschide larg și mă simt oribil.

Ori de câte ori se apropie o vânzătoare zâmbind și mă întrebă *„Vă pot ajuta cu ceva?”* îmi vine să mă răsucesc și să îi bag un croșeu de dreapta ca să-i șterg zâmbetul acela arogant de pe buze.

De aia și intru foarte rar prin magazinele de haine.

Însă odată cu trecerea anilor mi-am dat seama că hainele nu-s așa importante. Azi nici măcar nu-mi mai

pasă cu ce mă-mbrac. Serios! Sunt doar boarfe. Chestii cu care îți acoperi goliciunea. Punct.

Însă în ziua cu pricina eram tânăr și prost.

Totuși, deși prost, am făcut unicul lucru înțelept pe care-l puteam face cu banii aceia puțini: am intrat într-un magazin de haine la mâna a doua. Hainele de acolo păreau create exact pentru mine. Totul se vindea la kilogram. Puteai să alegi ore în șir. Nu te freca nimeni la cap, nu sărea nicio vânzătoare călare pe tine.

Stăteai cât doreai, alegeai ce doreai, mergeai și puneai pe cântar. Apoi plăteai.

Mi-am luat două perechi de pantaloni, două sacouri, două cămăși și tot mi-au mai rămas niște bani.

Eram foarte bine dispus. Eram fericit.

Eram cineva.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

Tu ce ți-ai dori acum?

Măsurăm nivelul apei. Și eu, și Eva privim bățul pe care l-am scos din cazan. Nu-mi place. Nici ei nu-i place.

- Ce dată-i azi? întrebă fata îngândurată.

- 12 februarie. Plus, minus o zi.

- Nu e bine, spune ea cu o față teribil de serioasă. Apa scade prea repede.

- Poate că-i spart pe undeva cazanul.

Ne aplecăm și cercetăm amândoi cu atenție. Cazanul e întreg. Nu picură pe nicăieri.

După măsurătorile mele și după calculele nemțești ale Evei, ceea ce-a mai rămas în cazan ne ajunge pentru înc-o lună.

- Dacă raționalizăm un pic, poate o lună și o săptămână, spune fata cu o față liniștită.

Bag mâna în foc că liniștea ei e un *bluf*³⁵. Se știe: nemții sunt oameni reci și nu prea dau pe față ceea ce gândesc. De ce ar face nemțoaicele excepție?

Apa are oricum gust metalic de rugină și cocleală. N-o beau cu plăcere, deci n-o să-mi vină greu s-o raționalizez.

Plictiseala și căldura zilei ne ucide la propriu, dar spre seară temperatura este mai acceptabilă.

Controlez împreună cu Eva capcanele. Într-una din ele găsim un pește bun, dar și un afurisit de pește în patru culori. Stau la un loc, frați de baltă.

Încerc să-i separ. Fugăresc cu un băț spre ieșire afurisitul de pește în patru culori. Reușesc să-i pierd pe amândoi.

---

35 bluf (Englezism) Născocire, minciună făcută cu scopul de a induce în eroare pe cineva.

S-a dus cina!

* * *

Nu știi cât e ora. Stăm fund în fund întinși pe nisip.

- Știi ce ar merge acum? întreabă Eva din spatele meu.

- Mmm? Ce?

- O cană aburindă de capucino. Să aibă multă spumă. Și să fie dulce, desigur. Dulce, dulce. Și, după ce beau din ea, să-mi rămână spuma pe vârful nasului.

- Un capucino cu trei lingurițe de zahăr?

- Da, oftează fata. O aud lingându-și buzele.

- Bine, fată. Am notat. Altceva?

- Nimic. Dar tu ce ți-ai dori?

- Să dorm.

- În afară de asta. Hai, Tiberiu, colaborează cu mine! E nevoie de doi pentru o discuție.

- E nevoie doar de unul singur pentru un pui de somn. În fine. Oare ce mi-aș dori? Cred că mi-aș dori o țigară.

- Aha, a răspuns Eva un pic dezamăgită. Asta ți-ai dori tu acum?

- Da, dar să nu fie orice fel de țigară. Să fie una din alea cu aromă de lemn de cireș. Și de flori de cireș. Și frunze.

- N-ar fi mai simplu să fumezi direct cireșul? De ce să-l mai amesteci cu tutun?

- Vorbești prostii.

- Există așa ceva? Țigări cu aromă de cireș?

- Cu siguranță! Eu încă n-am găsit, dar mi-a povestit cineva odată că există.

- Auzi... cum a fost? întreabă Eva deodată fără nicio legătură. Prima ta întâlnire adevărată cu Irina. A fost așa cum ți-ai imaginat că va fi?

- Femeie afurisită, mă jeluiesc. Mai aveam un pic și ațipeam. A trebuit să aduci tu vorba de țigări.

- Lasă țigările! face Eva exasperată. Zi-mi de Irina. A fost prima femeie din viața ta, nu-i așa? E adevărat că prima dragoste nu se uită niciodată?

Deschid un ochi și-o privesc un pic mirat și un pic scandalizat.

- Ascultă, mârâi, tu nu mi-ai povestit absolut nimic despre tine. Nu-i corect! Nu suntem aici în cartea „*O mie și una de nopți*” și - cu siguranță - tu nu ești califul Harun al Rashid. Iar eu nu-s cadâna ta.

- Hai, Șeherezada! chicotește Eva împungându-mă cu degetul în coaste. Povestește-mi!

Oftez. Mi-a sărit somnul. Poate, dacă o să-i povestesc, o să-mi treacă cheful de țigări.

* * *

După vizita mea prin magazinele de haine la mâna a doua, am decis că trebuia să intru-n vorbă cu Irina.

Așa că m-am spălat, m-am îmbrăcat cu atenție și am pus în buzunarul „*noului*” meu sacou banii care-mi mai rămăseseră. Apoi am ieșit din casă și, mergând pe stradă, m-am oglindit în prima vitrină.

Acolo am văzut dezastrul.

Acasă nu putusem să mă văd din cap până în picioare, dar în vitrina aceea mă vedeam perfect și nu-mi plăcea deloc noua mea înfățișare.

Drace! Hainele acelea... mă schimbau. Nu mai eram eu. Cine era măscăriciul acela? Pantalonii, cămașa, sacoul păreau aruncate pe mine cu furca.

„*Isuse, dar sunt niște boarfe! mi-am zis scârbit. Unde mi-au fost mințile?*”

M-am întors acasă, mi-am îmbrăcat vechile mele haine și-am ieșit iar. Vitrina era tot acolo. De data asta m-am recunoscut. Eram eu, cel adevărat.

- Așa da! am zis satisfăcut. Așa da, fiule!

După care am plecat să dau buzna în viața Irinei.

* * *

- De ce mă urmărești? m-a întrebat Irina un sfert de oră mai târziu.

Lucrase în tura de noapte și se vedea asta în felul în care pășea. Era obosită. Și superbă!

De data aia, purta o rochie albastră minunată. Rochia ei era tare drăguță și-i ajungea până aproape de glezne. Începusem să mă îndrăgostesc de rochiile ei. Iubita mea avea gusturi bune.

În fine. Irina ieșise pe poarta fabricii și traversase până pe trotuarul meu.

- Dar nu te urmăresc, am protestat eu sufocat de emoție.

- Ba da, a spus ea râzând. Eu știu asta. Tu știi asta. Colegele mele știu asta. Toate colegele mă iau peste picior ori de câte ori apari tu pe aici. Mereu îmi spun: „Uite că ți-a sosit iar umbra”. Deci? Ce dorești de la mine?

Am înghițit în sec.

„Acum sau niciodată, băiete! mi-am zis. Ori pui șaua pe ea, ori ai să mori burlac, în baie! Tu alege!”

- Aș... aș... eu. Adică... vreau să te invit la o prăjitură, Irina.

- Aha, m-a privit ea uimită. Și mai ai curajul să-mi spui că nu mă urmărești? Păi, de unde știi că mă cheamă Irina?

„Știu de mult că te cheamă Irina, i-am răspuns eu curajos în gând. Și mai știi și altele. Știu unde locuiești, îți știu programul pe de rost.

Știu felul minunat în care te uiți la ceas ori de câte ori ieși de la muncă.

Știu că eviți cu grijă fiecare câine vagabond, știi că ai o mică fobie legată de ei și mai știi că părul tău pare

uneori brunet și alteori albastru. Depinde de lumină. Acum, când bate din stânga ta, părul ți-e albastru închis.

Și ai niște zuluți minunați și aș vrea să-i răsucesc pe deget și să mă joc cu ei.

Iar acum, când ești înaintea mea, știi că ai niște ochi căprui atât de frumoși, încât nu se cunoaște absolut deloc că ai lucrat în tura de noapte.

Și încă ceva: mai știi că-mi place, că ador să mănânc pâine făcută de mâinile tale."

Dar în loc de asta, am ridicat degetul și i-am spus încurcat:

- Vezi că ai un pic de făină pe urechea stângă. Acolo. Mai la stânga. Chiar pe lob, lângă cercei.

Irina s-a șters pe ureche și apoi mi-a spus simplu, cu vocea ei vrăjită:

- Bine. Vin cu tine la o prăjitură.

Am rămas cu gura căscată. Așa simplu era?

„Ia te uită! mi-am zis. Eu o credeam inaccesibilă și intangibilă. Prost mai sunt! Dacă știam că e așa de simplu, îi săream la jugulară demult."

- Și unde servim prăjitura aceea? m-a întrebat ea.

- Unde vrei tu, am răspuns zâmbind și i-am oferit repede brațul.

Am pornit spre unica cofetărie din zonă. Drumul Irinei spre stația de tramvai, trecea chiar pe acolo.

Am simțit mânuța ei caldă odihnindu-se ușor pe brațul meu.

S-o fi luat de mână? Exclus. Mi se părea total nepotrivit s-o iau de mână. Trebuia să mergem la braț. Ea nu era o fată oarecare, era iubita mea, era femeia cu care urma să mă căsătoresc și să am copii. Atât doar că ea nu aflase încă.

Așa că am mers împreună, la braț, în tăcere. Normal ar fi fost să conversez un pic cu ea, dar mâna ei pe

brațul meu îmi legase limba cu zece noduri. Mă simțeam stingher, dar și tare fericit.

Cofetăria era un loc curat și frumușel. Totul era luminos pe acolo, iar încăperea era răcoroasă. Mirosea a zahăr ars și a fursecuri. Asta a trezit copilul din mine și am privit în jurul meu cu un aer jucăuș.

De masa noastră s-a apropiat o femeie tare simpatică și ne-a preluat comanda. Era toată numai zâmbet și șorțul ei era de un alb imaculat. Mi-am zis că fața ei emana numai bunătate. Nimic altceva decât bunătate și un zâmbet curat.

În timp ce ne lua comanda, m-am trezit că ochii ei se odihnesc pentru o clipă într-ai mei și-am simțit că m-a curentat ceva. Irina era și ea pe undeva, pe acolo. Probabil.

Și femeia aia avea un ecuson pe care scria cu litere mari, albastre: MIA.

„Deci o cheamă Mia, mi-am zis eu. Ce drăguț! Frumos nume.”

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

Aș vrea să fiu pe Carul Mare

- Asta-i culmea! exclamă Eva. Omule, tu auzi ce spui? Care băiat invită o fată la cofetărie și apoi stă și se zgâiește la cofetăreasă? Așa ceva pur și simplu nu se face.

- Păi, eu tocmai o făcusem. Stăteam acolo, la masa aia și mă gândeam că, dacă nu era nimic mai frumos pe lumea asta decât o fată care face pâine, pe locul doi - chiar imediat - erau femeile care făceau prăjituri.

Dar imaginează-ți ce femeie fantastică ar fi fost aceea care să știe să facă și pâine și prăjituri!

Din păcate, femeile care se pricep să facă pâine nu-s prea tari la făcutul prăjiturilor, iar cele care fac prăjituri bune sunt jalnice la făcut pâine. Asta înseamnă un singur lucru.

- Care ar fi acela?

- Că Dumnezeu a dat multe calități femeilor, dar nu le-a înghesuit pe toate în aceeași femeie. Și mai înseamnă că un bărbat va fi întotdeauna nevoit să caute perfecțiunea în mai multe femei... ca să zic așa.

Eva clatină nemulțumită din cap.

- Oricum ai da-o, continuă ea, nu-i un gest de gentleman să fii cu o femeie și să te holbezi la alta.

- Așa mi-am zis și eu atunci. Dar nu eram eu de vină, cofetăreasa era! Femeia aceea avea pe dracul în ea. Am simțit clar cum ieșea magnetismul din ea și intra în mine. Practic, eram violat spiritual. Eu eram victima.

M-am opus, îți jur! Am înghițit în sec și am încercat din rășputeri să mă sustrag de sub farmecul Mieii.

Mi-am coborât privirea de pe fața ei ca să nu mai fiu hipnotizat. Mi-am coborât privirea pe gât. Avea un gât de lebădă. Nu era bine.

Am coborât mai jos și am ajuns pe țâțe. Erau acceptabile. Am rămas acolo.

Mia avea vreo treizeci de ani și vorbea cu o voce de vrăbiuță. Era un caz clasic de femeie diabolică care vorbea cu glas de înger. Tot timpul a tot ciripit și ne-a tot zâmbit și era taaare drăgălașă.

Oare cum se făcea că trăisem în orașul acela douăzeci de ani și nu intrasem niciodată în cofetăria ei? Singura explicație, unica, era că eu eram un obișnuit al crâșmelor, nu al cofetăriilor.

Irina a tușit în timp ce „cântăream” țâțele Miei și asta m-a adus cu picioarele pe pământ. Brusc, m-am făcut roșu până-n albul ochilor. Nu mai știam ce să fac, așa că mi-am atacat prăjitura bărbătește. Nici măcar nu-mi amintesc ce fel de prăjitură era, dar știu c-am dat-o gata din câteva lingurițe.

Irina mânca încet, ca un îngerăș ce era. Comandase o savarină însiropată cu zmeură și mesteca încetișor la tona aceea de frișcă. Îi plăceau dulciurile. Era normal. Cine nu apreciază dulciurile? Cine nu apreciază cofetăresele? Of, simțeam iar că o iau razna.

Îngerășul meu s-a oprit, și-a șters buzele cu șervețelul și a luat o gură de suc. Apoi s-a uitat în treacăt la Mia care servea alți clienți. S-a uitat cam urât. Așa mi s-a părut. Apoi privirea ei s-a întors către mine.

- Cum te cheamă? m-a întrebat ea zâmbind.
- Tiberiu. Și pe tine te cheamă Irina.
- Da, mă cheamă Irina. Și... care-i treaba, Tiberiu?

„Hait, mi-am zis, am dat de dracu'! Mai mult ca sigur că a observat că m-am uitat la țâțele ăleia. Ce gafă!”

- Nn... nu înțeleg, am bolborosit încurcat.
- Care-i treaba? a repetat ea, sprijinindu-și tâmpla în palmă. De ce te ții după mine de atâtea zile?
- Ah, asta era. La... fabrică, adică? am șoptit privind-mi paharul de suc.

- Și la fabrică. Și-n tramvai. Și pe lângă blocul meu, a enumerat ea lingându-și frișca de pe linguriță.

Ce era să-i răspund? Mi-am ascultat gândurile. La mine în cap era o liniște totală. Mi-am auzit urechile pocnind. Apoi țiuind.

- Nu ești un tip prea vorbăreț, Tiberiu, așa-i?

- Nu prea, am recunoscut eu cu nasu-n jos.

Adevărul e că eram cam sociopat pe vremea aceea. Nu vorbeam nici cu fetele, nici cu băieții. Cu ai mei nici atât. Vorbeam doar cu Alfredo, dar el nu se punea la socoteală, că era pe invers.

Ăsta-s eu. Nu mi-a plăcut niciodată să trăncănesc. Nici acum nu-mi place, este evident asta.

Pe atunci, la cei douăzeci de ani ai mei, preferam să mă afund cu nasul în cărți. Polițiste, de aventuri, științifico-fantastice. Orice, numai să evadez din realitate. Realitatea era nașpa!

Vorbeam singur uneori. Adeseori.

Iar pe vremea când lucram la săpat șanțuri și trăgeam la măsea, vorbeam cu diverși tipi pe care nu-i văzusem în viața mea și nici nu aveam să-i mai revăd vreodată. Băutura dezleagă limbile.

Am înțeles deodată problema mea! Aveam nevoie de un întăritor.

Dacă aș fi fost beat, probabil i-aș fi povestit Irinei verzi și uscate. Sigur m-aș fi făcut de râs. Probabil aș fi ciupit-o de fund și povestea noastră de dragoste s-ar fi oprit acolo, în cofetăria aceea.

Dar eram treaz, deci cariera mea de ciupitor de funduri putea să mai aștepte.

- Adevărul este că-mi plăci, Irina.

În momentul în care am terminat de spus asta, mi s-a părut cea mai tâmpită replică pe care un băiat i-o poate spune unei fete. Dragostea îi prostește pe oameni, e dovedit statistic.

„Te iubesc, fir-ai tu să fii! am gândit. Ai priceput sau vrei să-ți fac un desen?”

Irina n-a răspuns nimic, doar a roșit un pic și s-a înecat cu suc.

„O să te fac eu să mă iubești, i-am promis în gând. O să reușesc, chiar de-ar fi să dureze o eternitate. Nu. O eternitate e prea mult. În fine, dacă n-am să reușesc... cofetăreasa e colea, la îndemână. Bine c-am descoperit cofetăria asta! E mâna lui Dumnezeu. Acum, că am un plan de rezervă, mă simt mult mai calm.”

Îmi părea bine că Irina nu se grăbea cu prăjitura. Fiecare secundă în plus era o clipă petrecută cu ea. Fiecare minut petrecut cu ea devenea un soldat credincios care lupta pentru cauza mea. Este esențial să petreci cât mai mult timp cu persoana pe care vrei s-o cucerești. Până o cucerești!

„Oare chiar o iubesc? m-am întrebat privind-o. Probabil că da. Trebuie să fie dragoste ceea ce simt eu acum. Ar fi prea ciudat, dacă ar fi altceva.”

Aproape terminase. Trebuia să plătesc prăjiturile și suc. M-am uitat după Mia ca să-i fac semn. Voiam nota de plată.

Mi-am băgat mâna-n buzunar și am privit-o pe Irina în timp ce-și termina prăjitura. La început o priveam liniștit. Apoi tot mai preocupat. La final, când ea mai avea doar o gură de suc în pahar, privirea mea urla de disperare.

Unde, mă-sa-n cur, erau banii ăia? Îmi tot adânceam mâna prin buzunar. Am trecut de la buzunarele pantalonilor, la buzunarele hainei.

„Ajută-mă, Doamne! Unde-s banii? Ce-i asta?”

Am băgat subtil mâna și în buzunarul de la cămașă. Nimic. Pustiu.

„Calm, Tiberiu! mi-am zis. Nu-ți pierde cumpătul. Ia-o metodic, pe pași, cu ipoteză și concluzie, ca un viitor avocat!”

Ipoteză:

Pasul 1. Azi dimineață aveam niște bani. I-am pus în sacoul ăla <<nou>>.

Pasul 2. Nu mi-a plăcut sacoul. L-am dat jos. L-am îmbrăcat înapoi pe cel vechi.

Pasul 3. Banii... ăăă... nu i-am mai mutat.

Concluzie:

Mi-am futut norocul. Caz închis.”

Am simțit că transpir rece din toți porii și-am început să mă fâțâi pe scaun. Aer! Nu aveam aer! Nici bani. Banii erau acasă.

Eu comandasem prăjiturile, eu trebuia să plătesc! Eram un om terminat.

În momentul acela, îmi doream să fiu în altă parte. Undeva prin deșertul Sahara sau, și mai bine, pe Lună.

Doream să dispar într-o constelație îndepărtată, la mii și mii de ani lumină. Poate Cassiopeia. Poate Carul Mare. Da, sigur Carul Mare.

De ce nu se despica podeaua sub mine? Să se despice! Așa merită să pățească toți bărbații care nu pot achita o notă de plată. Voiam să intru-n pământ. În felul acela mi-aș fi rezolvat toate problemele. Odată ajuns în stratul de magmă al Pământului, nota de plată ar fi fost ultima mea grijă.

- Ce ai? a întrebat Irina deodată, atentă la mine.

- Nimic.

- Ți-e rău, Tiberiu?

- Nu.

- Ești alb ca varul la față.

- Mă simt excelent. Pe cuvântul meu!

În timpul acesta, roțițele din capul meu se învârteau dezaxate:

„Ajută-mă Sfântă Fecioară, maica lui Dumnezeu! Dă-mi o idee! Cum? Ce-ai zis? Să mă prefac că-mi vine rău? Chiar așa! Ce-ar fi să mă prefac că leșin? Da, excelentă idee! Am să cad lat pe jos chiar acum. Eventual o să fac și spume la gură.”

Vedeam deja cu ochii minții toată agitația care avea să urmeze. Îi este rău! Chemați salvarea! Ajutoor!

Cui i-ar mai fi părut de nota de plată? Aș fi plecat de acolo liniștit, pe targă, cu un tub de plastic înfipt adânc în gură.

Secundele treceau. N-am căzut. N-a sunat nimeni după ambulanță. Irina râcâia plictisită cu lingurița ultima firimitură de savarină și se tot uita cu coada ochiului la ceas.

Oare... dacă m-aș fi ridicat și i-aș fi explicat Miei în șoaptă cum stă treaba? S-o fi tras undeva, într-un colț mai dosnic? Să-i șoptesc la ureche?

Sau poate era mai bine să-i mărturisesc Irinei...

Cofetăria aia nu avea colțuri dosnice. Doar o singură încăpere. La mijloc erau vitrinele cu prăjituri. Pe o parte, scaunele și mesele. În cealaltă, alte rafturi și un frigider.

Cum naiba s-o fi tras pe Mia într-un colț mai dosnic? Era clar: trebuia să-i spun Irinei.

Sau poate trebuia să mă ridic și s-o șterg iute, ca la cursa cu obstacole? Era o opțiune. Dar în cazul acesta nu m-aș mai fi putut însura niciodată cu Irina și nici nu mai puteam să fac copii cu ea. Of, ce nu face omul pentru copii?

Eu voiam copii. Trebuia să mă sacrific!

- Mergem? m-a întrebat Irina.

- N-o să-ți vină să crezi, s-a auzit vocea mea de undeva, de foarte departe, dar... cred că mi-am uitat portofelul acasă.

- Poftim?

- Am zis că...

- Am auzit, a zis încet Irina, un pic roșie la față. Lasă. Nu-i nimic.

S-a ridicat și a făcut un semn. Cealaltă a venit și a așezat nota de plată pe masă. Irina a tras spre ea căcatul acela de hârtie, a lăsat pe masă o bancnotă și gata.

Ia te uită... Ce simplu era!

Apoi s-a ridicat și a ieșit.

- Nu mergi după ea? m-a întrebat zâmbind cofetăreasa în timp ce lua banii de pe masă.

- Ba da. Cred că da, am îngăimat eu.

În momentul acela, picioarele mele și-au revenit și m-am îndreptat iute spre ușă.

- Puteți păstra restul, am zis ieșind.

* * *

Iubita mea ajunsese deja în stația de tramvai.

- Te conduc, am spus eu grăbit. Unde fugi așa? Nu dorești să te conduc până acasă?

- Nu știu dacă am chef să-ți plătesc și biletul de tramvai, a spus ea rece.

- Am abonament, am răspuns cu un aer jignit.

- Serios? E bine de știut.

Tramvaiul nu venea. Lumea se tot aduna în stație. Nimeni nu discuta cu nimeni.

Dacă cineva, un observator oarecare, ar fi analizat toată lumea adunată în stația de tramvai, nu cred că și-ar fi dat seama că eu și Irina eram împreună. Stăteam ca două statui de gheață. Minutele s-au scurs greu, dar tramvaiul și-a făcut milă de noi și a sosit. Ne-am urcat, am mers vreo șase stații, apoi am coborât ca să-l așteptăm pe celălalt.

Tăcerea dintre noi începea să-mi provoace un rău aproape fizic. Pariez că nici Irina nu se simțea minunat.

- Sunt student, m-am trezit eu vorbind. Sunt în anul doi. La Drept.

- Bravo ție, a răspuns ea. A tăcut câteva secunde, apoi a pufnit în râs.

- Ce-i?

- Nimic, a chicotit ea.

- Zi-mi și mie ca să râd și eu.

Trupul fetei a început să se scuture. Era un râs mut care pleca de undeva din adâncul ei. Cu cât se străduia mai tare să și-l înăbușe, cu atât mai tare se înroșea la față și se scutura.

- Râzi de mine, am zis înnegurat la față. Văd bine.

Simțeam cum se așterne o liniște de moarte peste mine. Cu cât râdea ea mai tare, cu atât mai reci îmi simțeam tâmplele. Mi-am deschis un nasture de la cămașă și am tras aer adânc.

- Scuză-mă, a spus Irina roșie la față.

Am privit-o și, în momentul acela, nu mi s-a mai părut așa de frumoasă. Cred că eram tare trist. Probabil, s-a văzut asta.

- Hai că vine tramvaiul, a zis ea serioasă, luându-mi brațul.

Ne-am urcat. Irina m-a privit de aproape.

- Și eu sunt studentă, mi-a spus și palma ei mi-a cuprins mai tare brațul.

- La ce?

- Științe Economice. Dar nu la zi, ci la fără frecvență. Nu-mi place ce studiez. Urăsc Științele Economice. Nici măcar nu e vorba de o știință, doar denumirea e așa.

- În ce an ești, Irina?

- Anul trei.

Chiar nu-mi păsa. Nu conta. Din partea mea putea să fie studentă și la Sorbona. Putea să fie și la două facultăți deodată.

Nicio fată nu răsese vreodată de mine. Nu în față.

Cu un bărbat, lucrurile sunt simple. El îți râde în față, tu îi scoți dinții. Sau măcar încerci. Dar cu o fată cum naiba să procedezi?

„Of, viață! mi-am spus cătrănit. Nu se mai oprește odată tramvaiul ăsta? Ce caut eu aici? Și ce-mi pasă mie că-i studentă? Din partea mea, poate să cadă o bombă peste Facultatea de Științe Economice și alta peste fabrica de pâine. Te urăsc, Irina. Nimeni nu-mi râde mie în față.

Da, să explodeze naibii fabrica ta de pâine! Nici măcar nu-mi mai trebuie pâine. Nu mai mănânc pâine câte zile oi avea!”

- Am ajuns, mi-a spus ea.

- Bine.

- Nu cobori?

- Ba da, cobor și eu. Am coborât. Cred că-i momentul să ne luăm la revedere, Irina.

- Păi, nu mă conduci? a întrebat ea dezamăgită. Am crezut că vrei să mă conduci.

- Ce rost mai are? Uite blocul tău, e la douăzeci de pași.

- Și ce dacă? Condu-mă, totuși. Douăzeci de pași.

- Bine, am spus morocănos.

Am mers cei douăzeci de pași ca doi străini. O uram pe Irina. Nu mai eram convins că era o idee bună s-o iau de nevastă. Sau poate că trebuia s-o iau, totuși. Ca s-o pedepsesc!

Ce idee genială!

„Am s-o iau de nevastă, mi-am zis, și după aceea o bat dimineța, la prânz și seara! Îți scot eu gărgăunii din cap, fetițo! N-ai să mai râzi tu de mine niciodată. Garantat!

Eu pe mama n-am văzut-o vreodată să râdă de tata!”

Cam asta rumegam eu în minte, în timp ce ne apropiam de intrarea-n bloc.

- Cred că acum... chiar că e momentul să ne luăm la revedere, Irina.

- Cum vrei. Eu locuiesc la etajul șapte.

- Știu.

- Știu că știi.

- Și vrei să te duc până la etajul șapte?

- Nu eu. Tu vrei, mi-a explicat ea zâmbind.

- Numai dacă vrei și tu.

- Ce să vreau? m-a întrebat râzând.

- Păi... să te conduc.

- Ai s-o faci oricum, așa că nu mai contează ce vreau.

- Ba n-am s-o fac. Dacă tu vrei să urci singură, mă întorc acum și plec.

- Pleci?
- Da.
- Sigur pleci?
- Da.
- Atunci vreau să nu pleci. Condu-mă.

Ciudată fată.

Când am ieșit din lift, am urmat-o până-n dreptul ușii. Pe ușa apartamentului era o plăcuță mică pe care scria „78”.

- Cred că e momentul să ne luăm la revedere, Irina.

- Bine, a zis. Dar, înainte de a pleca, așteaptă un pic aici.

Ușa s-a închis în urma ei. După un minut, s-a auzit vocea Irinei și încă o voce de femeie. Începeam să mă simt ca un caraghios.

- Ți-am spus că-l aduc până acasă? Ți-am spus sau nu ți-am spus? s-a auzit vocea veselă a Irinei.

- Bine, a spus cealaltă voce un pic cam supărată. Ai câștigat pariul. Felicitări!

Clar: era timpul s-o șterg de acolo. Dar n-am mai avut când s-o fac pentru că ușa s-a deschis larg și a apărut o femeie în prag. Instinctiv am antipatizat-o.

Era mă-sa!

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Știu să desfac sticle

Mama Irinei avea vreo cincizeci de ani și era una dintre femeile acelea „*deosebite*”, adică avea ruj pe buze, fard pe obraji, sprâncene pensate de nu mai rămăsese nimic din ele și, desigur, „*funingine*” pe gene. Pentru cine se boise așa?

Era o epavă obosită, dar era mă-sa.

Îmi dis plăcea profund. După cum arăta, era o falsă. Femeile care-și dau cu bidineaua pe față sunt fie curve, fie proaste. Uneori și una și alta.

Îmi amintesc că-n timpul liceului, într-una din zilele mele de chiul, văzusem la cinematograful un film interesant, un fel de comedie sumbră. Acțiunea era simplă:

Un tip se însurase și-și luase una din alea, o deosebită.

În noaptea nunții, s-au retras și ei ca oamenii în camera nupțială pentru oareșice discuții. El se băgase în pat și o aștepta. Aia stătea în fața oglinzii.

Și-a șters rujul.

Și-a dat jos fardul, rimelul.

A pus pe măsuță genele false.

Și-a dat jos peruca. Era cheală.

A scos din sutien două suluri de vată.

Și-a scos proteza din gură.

Și-a scos un ochi. Avea un ochi din stică.

La final și-a scos și piciorul de lemn pe care l-a sprijinit de perete, apoi a mers așa, țopăind până la pat.

Tipul s-a aruncat pe geam.

De aia zic: nu-mi plăcea mama Irinei nici cât negru sub unghie.

Mama nu se machia niciodată și o iubeam. Irina nu era machiată și o iubeam.

De ce naiba se sluțesc femeile în halul ăsta?

- El e Tiberiu, a spus Irina din spatele maică-sii. E student la Drept și-i plac prăjiturile.

- Aha, a făcut mă-sa măsurându-mă de sus până jos.

- Mă duc la baie, s-a scuzat Irina plecând. Fac un duș. Vă las să faceți cunoștință.

Rămăsesem în doi. Ne-am măsurat din priviri unul pe altul, ca doi câini care voiau să se pișe pe aceeași roată de mașină.

- Bună ziua, doamnă!

- Bună ziua, frumușelule! Ce-ai rămas așa? Poftim, dragă, intră!

M-a condus în sufragerie. Irina dispăruse.

M-am așezat pe canapea. Canapeaua era drăguță. M-a îmbrățișat pe la spate, m-am cufundat în ea. Era moale și agreabilă. Îmi plăcea.

În fața canapelei era o măsuță. Am auzit apa curgând în baie.

Irina și mă-sa aveau o grămadă de ghivece cu flori în sufragerie.

Pe pereți flori, pe rafturile dulapului flori, pe dulap flori, pe caloriferul de lângă ușa balconului... alte flori. De fapt, nu flori. Doar plante... Buruieni. Tulpini verzi și frunze verzi de toate modelele. Am numărat vreo 28 de ghivece, apoi m-am plictisit și am renunțat.

Urăsc buruienile, mai ales în casă. Simt că-mi iau aerul. Mama mea, tot așa, avea o adevărată obsesie pentru buruieni. Tata, când venea beat, mai obișnuia să trântescă de perete cu ghivecele ei.

Nu-i înțeleg pe oamenii care-și transformă locuința în junglă. De când mă știu, de mic copil și până în ziua de azi, pot să trec liniștit pe lângă flori fără să le bag în seamă, nu ca alții care se blochează și scheaună: „Vaaai, ce floare frumoasă!”.

Serios? Ce, pula mea, găsești așa de frumos la ea?

„Femeile îs ciudate rău, mi-am zis oftând.”

Mă-sa a pus capăt gândurilor mele. A așezat pe măsuță o tavă cu un pahar cu apă, alt pahar gol, o sticlă de vin și un tirbușon, apoi s-a așezat și ea pe canapea, în stânga mea.

Am tras cu coada ochiului spre ea și am simțit că mi se face rău. Prăjitura mi se zbătea în stomac. Îmi venea să-mi scot batista acolo, pe loc și să-i șterg mânjeala aceea de pe obraji. Arăta ca o maimuță care scăpase într-un magazin de cosmetice. O maimuță bătrână, cu solduri late, burta mare și țâțe umflate și lăbărțate.

Irina mea nu semăna deloc cu ea.

„Dar te pomenești c-o să-i semene mai târziu! mi-am spus îngrozit. Oh, nu... imposibil!”

- Bea niște apă, pușor. Ce ai? Pari cam tras la față. Te simți bine?

- Da, doamnă!

- Poate vrei un pahar de vin. Câți ani ai?

- Aproape douăzeci și unu, am răspuns îndreptându-mi spatele. Mulțumesc, dar nu beau. Apoi am prins curaj și am adăugat: sunt un dușman declarat al băuturilor alcoolice!

Trebuia să fac o impresie bună, ce naiba!

- Deci nu bei. Asta-i foarte frumos! Nu-i nimic, o să-mi rămână mie mai mult, a spus ea zâmbind fals. Fii drăguț și desfă tu sticla de vin. E nevoie de mâini de bărbat pentru asta. Ai mâini puternice, nu-i așa?

Căcat! Chiar că nu-mi plăcea femeia aceea. M-am ridicat, am înșurubat tirbușonul, dopul a făcut *poc!* și i-am turnat în pahar. Ea îmi analiza cu atenție fiecare gest.

- Ei, chiar dacă nu bei, măcar știi să desfaci cum trebuie o sticlă, a spus ea batjocoritoare. Cum ziceai că te cheamă, voinicule?

- Tiberiu, am răspuns făcând eforturi ca să-i susțin privirea.

- Tiberiu, Ti... be... riu...a șoptit ea gânditoare. Bravo! Ai numele unui împărat roman foarte renumit.

- Mulțumesc, doamnă!

- Și foarte desfrânat, dacă nu mă înșeală memoria, a adăugat ea.

M-am scărpinat în cap. Ce-ar fi trebuit să-i răspund la asta? Ca să-mi ocup mâinile, am înșfăcat paharul cu apă de pe masă. Apa avea gust de țevă ruginită de bloc.

- Știai că Irina mea are douăzeci și patru de ani? a întrebat ea deodată cu o față serioasă. E mai în vârstă decât tine.

- Nu mă deranjează asta, doamnă.

- Ar trebui să te deranjeze! m-a contrazis imediat maimuța, apoi a continuat cu o voce de gheață: Fii sincer, băiete. Ce vrei tu de la fetița mea?

- Nimic. Absolut nimic!

- Bun, a aprobat ea satisfăcută. Perfect! Pentru că exact asta o să primești. Irina e fetiță cuminte. Își vede de viață, de serviciu, de facultate. Eu i-am spus să te aducă aici, a continuat ea râzând mânzește. Voiam să te cunosc. Voiam să știu cine este băiatul care se ține de capul ei și dacă ai sau nu intenții serioase.

- Nu înțeleg.

- Ba da, pușor. Înțelegi, dar faci pe prostul. Întrebam dacă vrei să te însori cu ea.

Mi-a căzut cerul-n cap.

- Acum? am îngăimat eu. Păi... sunt student. Nici măcar nu mi-am terminat școala.

- Mda, așa credeam și eu! Uite cum stă treaba: fetița mea e cuminte și curată. Așa vreau să rămână.

- Vă asigur că așa o să rămână. Nici eu nu vreau altceva, doamnă.

- Ah, nu-mi spune „doamnă”. Mă faci să mă simt ca o babă. Spune-mi Ella.

Deci maimuța se numea Ella.

- Nu pot să vă spun Ella, am spus zâmbind.

Cum dracu' să-i fi spus Ella? Nici măcar nu avea față de Ella.

- Și de ce nu poți, mă rog?

- Nu știu. Nu-mi vine.

- Atunci vrei poate să-mi spui „mamă-soacră”?

M-a trecut un fior rece.

- Vă asigur că între mine și Irina nu este nimic.

- Perfect. Așa o să rămână. Mai vrei un pahar cu apă, puiule, înainte de-a pleca?

- Nu, mulțumesc!

Simțeam nevoia s-o omor pe nenorocită. Stătea pe canapeaua aceea, sorbea din paharul de vin și mă măsura de sus până jos cu o privire jumătate scârbită, jumătate amuzată.

- Irina e la duș, a zis ea, apoi trebuie să se culce după tura ei de noapte. Iar eu... am ceva treabă de făcut. De fapt, am o grămadă de treabă. Mă bucur că te-am cunoscut, Tiberiu, dușmanul alcoolului. Ești un copil tare de treabă și o să te las să pleci. Hai, hopa sus! Te conduc până la ușă.

Am plecat fără s-o mai văd pe Irina.

Mama Irinei era un coșmar. Chiar nu mă gândisem la astfel de piedici!

Apoi am decis că nu aveam să las o maimuță machiată să-mi distrugă fericirea. Între mine și curva aceea avea să fie război. Cu victime!

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT

Buze răcoroase și palme fierbinți

În ziua aceea m-am dus la facultate doar ca să-l iau pe Alfredo. Mica mea victorie trebuia sărbătorită. Îmi ardea gâtul de sete și n-aveam bani. În schimb, îl aveam pe Alfredo.

Eu m-am cherchelit un pic, Alfredo abia dacă s-a atins de băutură. Ore în șir am discutat verzi și uscate. Mai mult eu vorbeam.

- După ce-mi voi termina studiile, o s-o cer de nevastă! am spus înfocat. O să trăim fericiți și o să avem șapte copii! Și n-am s-o bat niciodată! Când iubesti pe cineva, nu-l bați, ci îl ocrotești! O să fie cea mai ocrotită femeie din lume!

- Foarte frumos, s-a bucurat amicul meu. Dar nu mai vorbi așa de tare. Ne aude lumea.

Spre seară, am ajuns acasă. Eram atât de fericit... Și de beat...

- Ah, tu erai? m-a întrebat mama speriată.

- Dar cine... hâc... credeai că este? S-a întâmplat ceva, mamă?

- Nimic, mi-a răspuns ea absentă.

Era preocupată. Tensiunea plutea în aer. Tata întârzia din nou. Cu siguranță că de la serviciu intrase într-o bodegă. Avea să vină și el beat. Mai beat decât mine.

Urma să vină târziu, să trântescă poarta de la intrare, să se chinuie minute în șir ca să deschidă ușa. Așa se petrecea mereu. Aceeași poveste veche. De fiecare dată când se auzea cheia în broasca ușii, inima mamei sărea din piept și ochii ei frumoși se transformau în ochii unui animal hăituit.

Ochii mei nu se schimbau. Nu eram câtuși de puțin speriat. Eram bărbat. Îl așteptam liniștit pe tata. Puteam să dau cu el de pământ oricând și nici măcar n-aș fi avut nevoie pentru asta de amândouă mâinile.

Când eram acasă, nu-l mai lăsam niciodată s-o bată. Tata înjura, răgea, urla, spărgea lucruri prin casă, dar nu se mai atingea de mama.

Când eram acasă.

* * *

Am așteptat-o chiar a doua zi pe Irina.

N-a vrut să primească banii pentru prăjituri. Părea preocupată. În ziua aceea nu i-am mai auzit râsul. Nu era supărată, dar nici tare veselă nu era. Doar obosită și, poate, un pic preocupată de ceva.

- Nu ți-e cam larg sacoul? m-a întrebat în stația de tramvai.

Luasem pe mine boarfele „noi” , alea de la second hand.

- Posibil să-mi fie larg, dar o să mai cresc și-o să mi se potrivească de minune.

- Azi unde mergem? m-a întrebat. Tot la cofetărie?

- Ai vreo preferință anume, Irina?

- Nu. Sincer, sunt obosită. Prefer să merg acasă.

- Cum dorești.

- Lasă, mă descurc, nu-i nevoie să mă conduci. Dar tu n-ai cursuri, Tiberiu? Parcă spuneai că ești student. Nu trebuia să fii la facultate la ora asta?

- Ba da.

- Atunci, du-te.

Am rămas lângă ea. Mi-am luat inima în dinți și i-am spus:

- Irina, după ce-o să-mi iau diploma de licență, o să te cer de soție. Zău așa!

M-a privit cu ochii mari, apoi a roșit.

- Totdeauna le ceri de nevastă pe fetele cu care ieși la cofetărie?

- Nu. Doar pe cele care plătesc consumația.

- Cred că ești un pic sărit, a spus ea cu o față preocupată. Adică nu cred, sunt convinsă.

S-a suit în tramvai. Am privit în urma ei. O iubeam. Era clar, simțeam asta.

N-aveam chef de mers la cursuri. Mi s-a făcut poftă de ceva dulce și-am căutat din ochi cofetăria din apropiere. Poate că voiam o prăjitură, poate voiam s-o mai văd înc-o dată pe Mia. Ce era rău în asta?

Simțeam eu că trebuia s-o mai văd înc-o dată înainte de a mă însura. Ultima dorință a burlacului.

Era ora nouă dimineată. Prea de dimineată ca să mai fie și alți clienți în cofetărie. Mia a șters liniștită mesele, apoi a inspectat sala cu privirea și a trecut dincolo de tejghea.

Comandasem o negresă. Încercam s-o mănânc fără grabă, ca un tip educat.

Gura îmi era dulce de la negresă, iar ochii mi se furișau întruna spre femeia din spatele tejghelei. Emană din ea un magnetism pe care nu-l mai întâlnisem niciodată la cineva.

„Poate-i din cauză că are suflet bun, mi-am zis încercând să-mi explic cumva atracția aceea. Are o bunătate de mamă în ochi. Are un zâmbet bun. Poate mă simt atras de ea pentru că seamănă cumva cu mama. Ce?! Tiberiule, ce tâmpenii îs astea? Ce legătură are maică-ta aici? Te-ai țicnit?”

Mia era o femeie mărunțică și vocea ei de vrăbiuță accentua senzația de „mică și delicată”.

- Te-am prins! spune deodată Eva. Parcă spuneai că-ți plac femeile-hipopotam!

- Nu totdeauna, nu neapărat! mă apăr zăpăcit. Am zis eu așa ceva?

- Da, spune ea privindu-mă fix.

- Ei bine, uneori îmi plac și minionele. Așa, ca variație.

- Cum adică „ca variație”? spune Eva pusă pe hartă. Te contrazici! Ai zis că nu există variație. Mi-ai spus că toate femeile sunt la fel, ai uitat?

- Când am spus eu așa ceva? mă minunez eu privind-o prostit.

- Buuun! exclamă Eva. Deci stai prost și cu memoria, nu numai cu „Am terminat prea repede. Scuze!”.

- Da' n-am spus că toate femeile sunt la fel! E o gogomănie.

- Mi-ai spus-o. Chiar a doua zi după „Am terminat prea repede. Scuze!”.

- Bine, fie cum zici tu.

- De ce nu recunoști că ești mincinos? mă amenință Eva cu degetul.

- Pentru că nu sunt! Nu foarte tare. Poate așa... un pic. Pe ici, pe colo, când o cere situația.

- Doamne, cât ești de mincinos!

- Mă enervezi, Eva! De fapt, dacă stau și mă gândesc mai bine, toate femeile sunt la fel. Însă numai după ce termin eu cu ele. Înainte de asta, sunt diferite.

- Bine, mârâie ea țâfnoasă. Continuă.

- Dar ăsta-i adevărul, Eva. După ce plec dintre picioarele lor, pentru mine sunt toate o apă și-un pământ. Nu mă mai interesează. Nici măcar nu mă mai uit în direcția lor.

Ne privim nervoși unul pe altul. Ochii negri ai Evei par două hăuri fără fund, gata să mă înghită de viu.

- Hai, nu te enerva, spun stingher. Sunt sincer. E defectul meu. De ce urâți voi, femeile, întotdeauna sinceritatea? Așa se întâmplă după, înțelegeți? Așa simt eu după ce fac sex. Eva, tu ești tânără și-o să mai ai ocazia să vezi cum arată bărbații după ce le oferi plăcere. Când ai să-i vezi că se lasă pe spate și rămân cu capul pe pernă cu o privire de vită lovită între coarne, să-ți aduci aminte de vorbele mele. În momentul acela, pentru ei toate femeile sunt la fel, adică neinteresante.

- Știam deja asta, spune ea, rece. Continuă povestea. Hai, nu vreau să ne certăm.

- Bine. După cum îți spuneam, eram la masă în cofetărie și mă întrebam cum era posibil ca, atunci când eram cu Irina, să mă gândesc la Mia și de ce atunci când eram în apropierea Miei, mă gândeam la Irina.

Simplul fapt de a fi lângă una, mă arunca automat spre cealaltă.

Afară începuse să plouă și picăturile se transformau în șiroaie pe geam.

„ Vine toamna, mi-am zis. Dacă urăsc ceva în afară de iarnă, cu siguranță că pe locul doi este toamna, cu ploile ei reci și cu milioanele de frunze galbene aruncate pe străzi. Iar pe locul trei este primăvara, care vine la pachet cu bălți pline de noroi și guturai.

La naiba... mi-aș dori o vară continuă! Să nu se termine niciodată.”

Afară ploua și, deodată, tristețea a intrat pe ușa cofetăriei, a pășit spre mine și mi s-a aruncat în piept.

- Iubita ta nu a putut să vină?

Mia mi-a zâmbit. Dinții ei albi ca laptele m-au scos din depresie.

- Unde ți-e iubita? a repetat ea privind-mă cu bunătate.

- N-a putut să vină, am spus repede. Apoi am adăugat: Dar nu e iubita mea. Este viitoarea mea soție. Aproape că suntem logodiți. Urmează să ne căsătorim curând, când termin facultatea.

- Aha, a spus ea lămurită, apoi a terminat de șters un pahar, l-a pus pe tavă și a venit în sală, aproape de masa mea.

Și-a făcut de lucru aranjând ici un scaun, dincolo o față de masă. Simțeam nevoia să-i spun ceva, să continui conversația cu ea, dar nu găseam nimic interesant să-i spun.

Nici ea nu părea doritoare să mă ajute. Își făcea de lucru pe lângă mine și atât.

- E cofetăria ta? am întrebat-o cu o voce un pic răgușită.

- Oh, nu! a ciripit. Eu doar lucrez aici. Dar de ce n-a putut să vină și ea?

M-am gândit la Irina și Irina mea a coborât din tavan, s-a așezat lângă Mia.

Stăteam pe scaun și le analizam pe amândouă ca un samsar de cai la obor. M-am uitat cu atenție și la una, și la alta. Erau amândouă taaare drăguțe. Mia însă era ceva mai... matură, mai pârguită. Un fruct care aștepta cuminte să cadă din copac la picioarele cuiva.

Totuși, recunosc, pe Mia n-o prea cunoșteam, era o străină pentru mine.

Gândul mi s-a întors drăgăstos spre Irina. Pe Irina o știam deja ca pe-un cal breaz, o visam noaptea, mă gândeam la ea ziua, așteptam cu înfrigurare să iasă pe poarta fabricii. Respiram odată cu Irina. Era a mea și eu eram al ei.

- Dar de ce n-a putut să vină? s-a auzit de departe vocea celeilalte. E bolnavă?

Irina, bolnavă? M-am cutremurat. Simplul gând că iubita mea ar fi putut fi bolnavă era pur și simplu de neacceptat. M-am răzvrătit în sinea mea.

„Irina n-o să se îmbolnăvească niciodată! Eu o să fiu mereu alături de ea și o să am grijă de ea. O s-o îngrijesc până în clipa morții. A morții mele sau a ei? Aăă... a morții mele, cu siguranță. N-aș putea îndura ca Irina să moară înaintea mea. Aș orbi, dacă-aș vedea-o pe patul de moarte! Aș înnebuni!”

Doamne, Dumnezeu! Irina moartă?! Ce grozăvie! Ce coșmar! Mi-am imaginat-o pe Irina moartă, în sicriu, îmbrăcată în rochie albă de mireasă, m-am văzut și pe mine, doborât de durere, la căpătâiul ei. Eu plângeam, mama Irinei plângea, mama și tata plângeau și ei și toți încercau să mă îmbărbăteze.

Toată lumea bocea în jurul sicriului. Era o înghesuală și o atmosferă de sfârșitul lumii. Murise Irina.

La căpătâiul miresei moarte, un sobor de doisprezece preoți ținea slujba, dar behăielile lor erau întrecute de urletele îndurerate ale Ellei.

„Vai de mineee! țipa soacră-mea. Te-ai dus, fetița mameeei! Atât de tânără... suflet curat! Oh...”

O vedeam cu ochii minții și pe mama îmbărbătându-mă, punându-mi mâna pe umăr: *„Nu plânge, copilul meu, nu mai plânge! Of, Doamne, de ce-ai făcut asta? De ce?”*

Eram distrus, prăvălit lângă sicriu, cu fruntea pe scândura rece.

Lacrimile mele au început să curgă timide pe obraji, apoi au prins curaj ca ploaia care șiroia pe geamul cofetăriei.

M-am văzut stând la marginea mormântului iubitei mele și-am simțit sub tălpi pământul reavăn și rece. Un singur gând îmi exploda în cap:

„Irinaaa! Cui m-ai lăsat tu pe mineee?”

Aia a fost ultima picătura. A umplut paharul. Am început să plâng cu simț de răspundere.

- Vai de mine, deci este bolnavă! a exclamat Mia așezând repede palma pe umărul meu. E grav?

Normal că era grav! N-am răspuns nimic. Eram mut, amuțit de durerea pe care mi-o provocasem singur.

Mi-am pus brațele pe masă și mi-am ascuns fața în ele.

- Sărăcuțul de tine!

Femeia m-a mângâiat ușor pe cap, și-a tras un scaun, și s-a așezat la masa mea.

- Lasă, nu mai fi trist! Totul o să fie bine, ai să vezi! Totul o să fie bine și voi o să fiți iar împreună.

Cum să nu fiu trist? Cum să nu plâng la înmormântarea iubitei mele?

Și dă-i boceală! Mai ales că, acum, aveam și pe cineva care mă mângâia și mă consola. Eram o fire simțitoare, asta era clar! De fapt, cam toți bărbații sunt ființe sensibile.

Am mai dat apă la șoareci vreo jumătate de minut, apoi mi-am șters lacrimile cu mâneca. Am privit-o pe Mia. Clar... Cine ar fi putut rezista la o privire din aia?

Mia s-a aplecat, mi-a strâns capul la pieptul ei și a continuat să-mi șoptească încurajări. Era fain.

Fața mea era foarte aproape de a ei. Ne-am privit unul pe altul pentru o clipă și ne-am înecat unul în privirea celuilalt. Ne-am amestecat sufletele.

Magnetismul Miei era teribil. Nu-mi mai putea dezlipi privirea de pe buzele acelea rotunde și cărnoase, care repetau mereu cuvinte pe care nu le mai înțelegeam.

- Sărăcuțul de tine! Sărmanul băiat, a suspinat ea, probabil. Eu auzeam doar un fel de „*Bla, bla, bla*”.

Am închis ochii și am sărutat buzele acelea ca un disperat. Aveau gust de ciocolată. Le-am sărutat o dată și încă o dată. Am mușcat ușor buza de jos. Ciocolată pură.

Mia mi-a îmbrățișat capul cu brațele și m-a tras spre ea fără niciun cuvânt, parcă fără voia ei.

Buzele ni s-au contopit lung de tot. Sărutul acela cu gust de ciocolată mi-a transmis din cap și până în picioare o stare atât de plăcută, încât am amețit.

În cele din urmă, vraja s-a spart și femeia m-a îndepărtat nițel de ea.

Am privit-o încurcat. Mă calmasem. Chiar și eu îmi dădeam seama că nu prea era ok ce făceam.

- Iubita ta nu este bolnavă, așa-i? m-a întrebat ea, aruncându-mi o privire mirată.

Mă simțeam scos la tablă. Da, eram un școlar care intrase-n cofetărie cu lecția neînvățată. Am îngăimat:

- Din câte știi eu, nu.

Și *pleosc!*. Zidurile au reverberat spre mine ecoul palmei.

Avea ea buzele răcoroase, dar palma ei frigea. S-a ridicat brusc de pe scaun și și-a trecut mâna prin păr.

- Ah, Dumnezeule, a exclamat ea dezgustată, ce tâmpit ești! Cară-te! Să nu te mai prind pe aici!

M-am cărat. N-am mai privit înapoi.

„Care va să zică, așa-i când săruți o femeie! mi-am spus vesel, în timp ce-mi frecam obrazul cu palma.”

Era primul sărut din viața mea. Îmi plăcea. De o mie de ori îmi plăcea.

Devenisem dependent de la prima doză.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ

Toate femeile sunt la fel

- Deci, până la urmă, Mia a fost prima femeie din viața ta, șoptește Eva. Aproape că m-ai păcălit! Puteam să jur că avea să fie Irina, nu Mia.

- Grăbită mai ești! spun uluit. De ce tragi concluzii așa de repede? Nu vrei să mă lași să povestesc eu? Bine! Spune tu povestea.

- Te las. Continuă!

- Mi-ai tăiat tot cheful, răspund oțărât. Auzi la ea: „Mia”!

- Păi, n-a fost Mia? Irina a fost?

- Nu mai contează. Să nu mă mai întrerupi niciodată când povestesc. Mă scoate din sărite. Mă duc să fac o baie.

- Mă duc și eu să fac o baie, râde ea. Nu scapi așa de ușor. Ne bălăcim și, după aceea, îmi spui. Promit să fiu cuminte ca un șoricel. N-o să mai pun întrebări.

* * *

Valurile sunt calde. Eva închide ochii și-și lasă trupul mângâiat de ele. Se bălăcește goală, așa cum a făcut-o mă-sa.

Îmi place s-o privesc. Pare o zeiță a mării, care s-a apropiat de mal ca să-i ademenească pe muritori. Dar pe mal este un singur amărât și, da, e pe cale să fie ademenit. Mă arunc în valurile calde și înot prefăcându-mă că n-o bag în seamă.

Sânii mici și obraznici ai fetei sunt ațintiți spre mine și sirena numită Eva mă privește printre gene de parcă

ar vrea să-mi spună: „*Hai că știi ce gândești! Știi exact la ce te gândești!*”.

Înot pe spate. Nu-i de mirare că știe la ce mă gândesc.

Mă apropii de ea. Eva țipă și mă stropește cu apă, apoi îmi spune râzând:

- Vrei să bagi chestia aia în mine? Ești nebun? Mută-ți gândul! Du-te și caută un mușuroi de furnici roșii. Nu te apropia!

N-are nicio șansă. O prind de picioare, o trag spre mine și cădem amândoi sub apă.

- Bine, spune ea scuipând o gură de apă sărată, fie. Dar îmi promiți c-o să fie repede. N-o să fie prea greu pentru tine, adaugă ea chicotind.

- Ba, pe naiba! O să fie o tortură lungă ca pe vremea Inchiziției.

- Nu! protestează ea. O să fie repede, pentru că mi-ai rămas dator cu restul poveștii și vreau să ascult totul până la sfârșit. Îmi povestești astăzi totul, da?

- Îți promit că n-o să fie repede, spun rânjind ca un sadic. O să te chinuiesc ore-n șir. Ai să mă implori să te las în pace.

- Poate! spune ea, înconjurându-mi gâtul cu brațele. Sau poate ai să mă implori tu.

Amuțește și-mi trage capul în jos spre un sân mic și ferm. Sărut flămând sfârcul acela și Eva oftează.

- Cine vrei să fiu? gângurește ea cu ochii închiși. Să fiu Irina sau Mia? Care dintre ele a fost prima?

Sunt prea ocupat și prea surd ca să mă mai obosesc să-i dau un răspuns. Trec la celălalt sân și mușc ușor din el, apoi o ridic în brațe. Mă încolăcește cu picioarele.

Valurile ne lovesc, dar nu au putere să ne despartă.

Ies pe mal, purtându-mi în brațe povara prețioasă și o așez cu blândețe pe nisip. Ne sărutăm minute în șir. Buzele Evei sunt moi și au gust de apă de mare. Simt că mă lovește amocul. Dacă nu fac dragoste cu ea în momentul acesta, o să-mi pierd complet mințile.

- Irina sau Mia? geme ea lângă urechea mea. Hai să ne jucăm, vrei? Cine ți-ar plăcea să fiu?

Reușesc să o pătrund un pic, apoi intru în ea din ce în ce mai adânc. Iubind-o, simt că iubesc un pic toate femeile din lume, că mă cufund în ele. Este ea, Eva, mama tuturor femeilor! Și e a mea.

Trupul i se scutură ritmic sub asaltul meu.

- Fii Eva și atât, gâfâi ametit, apoi închid ochii și mă înfig și mai adânc în pânțele ei cald. Fii... doar femeie.

Timpul își pierde orice sens. Eva este oceanul meu. Înot cu toată ființa mea în oceanul ce mi se oferă, mă pierd în el. N-am alt scop pe lumea asta decât să mă întregesc cotropind trupul și sufletul femeii de sub mine. Nimic altceva nu mai există.

O prind de șolduri, o lipesc și mai strâns de mine și mi întetesc loviturile între coapsele ei. Fata mă dezmiardă cu mișcări febrile, mă zgârie, pare o pisică turbată care m-a prins în gheare.

- Ah! face ea.

„Ah”? Iar „Ah”? Ce naiba?

E suficient să aud asta și trupul mi se scutură. Din două, trei mișcări explodez adânc în pânțele ei și-i dau tot ce am, absolut tot.

Nu mai spune „Ah”, nefericito! Nu așa de repede.

Ne despărțim trupurile și ne tolănim gemând pe nisip.

- A fost perfect, spune Eva cu o voce întretăiată. Și de data asta a durat mult mai mult. Cu vreo șapte sau opt secunde, cred.

N-am puterea s-o strâng de gât. Sunt prea obosit. De fapt, n-are decât să spună orice, că nu-mi pasă. Pentru mine e ca și inexistentă. Privesc cerul.

A fost perfect pe dracu'. Știu că minte, dar ce contează? Pentru mine a fost destul de bine și asta-i tot.

- Am zis că a fost perfect, repetă Eva.

- Da, te-am auzit. Mă bucur.

- Acum trebuie să spui și tu că a fost perfect.

- A fost perfect, Eva.

Fata se uită mirată la mine.

- Chiar nu ți-a plăcut? Întreabă ea confuză.

- Nu. Absolut deloc! Bărbaților maturi nu le place să se culce cu fete fragede de 20 de ani, zvelte și suple. E un adevăr elementar. O știe toată lumea. Dar, dacă insiști, o să-ți dau în scris că a fost perfect. O să semnez. Lasă-mă doar un pic să-mi trag sufletul.

Eva mă privește fără să clipească. Are iar privirea aceea fixă de panteră furioasă. Poate ar fi mai bine să mă ridic de aici.

- De ce te uiți așa la mine, Eva? Ce vrei?

- Nimic, spune ea calmă. Știai că, după ce faci sex, ai o privire de vită lovită între coarne?

- Știam. Iar tu... tu ești la fel ca toate femeile din lume. Toate pizdele sunt la fel.

- Ce nemernic împuțit! pufnește ea și se ridică de jos.

* * *

Câteva ore mai târziu, Eva revine lângă mine. E pașnică și se așază turcește pe nisip.

- Tot nu-s lămurită, spune ea cu chef de hartă. Până la urmă a fost Irina sau a fost Mia? Care dintre ele? Vorbește, omule!

CAPITOLUL CINCIZECI

O cofetărie mult prea satanică

Eva își mișcă ușor degetele pe nisip. Pare preocupată.

- Care-i treaba? o întreb, privind-o amuzat.

- Lămurește-mă și pe mine, spune ea, luându-și inima în dinți. Îmi ziceai că ai sărutat-o pe Mia și că acela a fost primul tău sărut?

- Mda. Primul.

- Și totuși aveai douăzeci și unu de ani. Nu mi se pare prea... normal, ca să zic așa.

Își așază bărbia în palmă și mă privește de parcă ar vrea să-și ceară scuze.

- Poate c-am fost prea ocupat cu alte chestii până la vârsta aceea, spun un pic nemulțumit.

- Prea ocupat ca să săruți o fată? E absurd.

Strâng din dinți. Întrebarea ei nu-mi pică bine. Douăzeci și unu de ani...

- Nu cumva mă minți? spune ea, candidă.

- Poate.

Vocea mea nu mai este a mea.

- Bine, m-ai prins! adaug. Te-am mințit. Prima oară când am fost sărutat aveam opt ani. Sau poate nouă. Și n-a fost un pup, ci a fost un sărut în toată regula, așa cum scrie la carte, cu limbă băgată în gât și tot tacâmul. Vrei să știi povestea?

Eva ridică brusc mâna și spune oripilată:

- Nouă ani? Oh, nu, te rog, chiar nu vreau să știu! Păstrează pentru tine. Scuze că te-am întrebat.

- Așa mă gândeam și eu, spun rânjind. De aia ți-am zis că primul meu sărut a fost în cofetăria aceea. E mai

dulce așa, mai însiropat. Și chiar dacă a fost abia pe la douăzeci și unu de ani, pe mine nu mă deranjează.

În fine. A doua zi după ce am luat palma aceea de la Mia, m-am trezit cu Alfredo în vizită, acasă la mine.

- Tiberiu, dacă mai continui așa, ai să pierzi anul! mi-a spus el îngrijorat. Ce-ai să faci când ajungi în sesiune? O să fie dezastru. Trezește-te, omule! Vrei să pierzi anul?

Era adevărat. Nu mai dădusem pe la cursuri de ceva vreme.

- Alfredo, viața e frumoasă! l-am informat bine dispus. Viața e simplă, amice! M-am îndrăgostit de două femei! Spune și tu dacă nu sunt un adevărat campion, hai, spune!

Eram mândru. Până nu de mult, fusesem un șoricel de... toaletă, iar acum aveam deja o viitoare nevastă și o viitoare amantă. Lucrurile se mișcau repede. I-am povestit totul amicului meu și el a dat din cap dezamăgit:

- Dacă vrei să-ți întemeiezi o familie, trebuie să fii ceva mai responsabil! Trebuie să-ți iei toate examenele și poate n-ar fi rău să-ți găsești și ceva de lucru cu jumătate de normă. Tu de unde crezi că am eu bani de buzunar, Tiberiu?

- Îți trimit ai tăi din Canada, nu?

- Îmi trimit pe naiba. Ai mei nu mi-au mai trimis un ban de cel puțin opt luni, mi-a răspuns iritat. Muncesc din greu pentru fiecare bănuț!

- Speli vase la restaurant? l-am întrebat mirat.

- Nu, nici chiar așa. Lucrez la un centru de vânzări prin telefon. Îi sun pe oameni în numele unei firme, le explic calitățile și avantajele produselor și, la sfârșit, le propun să cumpere produsele firmei.

M-am uitat la el dezgustat.

- Ce te uiti așa? m-a întrebat zâmbind. E muncă cinstită. Îi ofer cumpărătorului o garanție de returnare

a produsului de treizeci de zile. Totul este legal și eu primesc un comision pentru fiecare vânzare.

- Va să zică tu ești viermele care ne sună cel puțin o dată pe săptămână ba cu un produs, ba cu altul! am exclamat încruntat.

- Unul dintre ei, da! mi-a întors-o Alfredo râzând.

Am deschis larg ușa, am scos capul pe hol și i-am strigat mamei:

- Mami, știi cine era escrocul ăla care voia să ne vândă o asigurare de locuință săptămâna trecută?

- Cine-i? s-a auzit vocea ei din bucătărie.

- Alfredo era! Chiar el, amicul meu!

- Foarte urât din partea lui! a răspuns ea curățând cartofii pentru borș. Să-i spui că nu-i frumos să înnebunească oamenii cu telefoanele.

- Nu eram eu, doamnă! a strigat Alfredo, roșu în obraji. Apoi s-a întors spre mine și m-a privit cu reproș: De ce ești idiot? Eu nu vând asigurări, ci produse pentru sănătate și înfrumusețare.

- Tot aia, i-am răspuns, scârbit.

- Ce zici? a insistat el. Vrei să lucrezi? Vrei să câștigi un ban?

Am ridicat din umeri.

- Alfredo, n-am timp de porcării din astea. Mai bine explică-mi cum s-o păcălesc pe Irina să mă iubească. Mă crede țicnit și situația asta a cam început să mă plictisească. Vreau să intru sub pielea ei. Vreau să mă iubească! Vreau să fie înnebunită după mine! Vreau să fie sclava mea!

- Asta vine cu timpul, a răspuns el gânditor. Caută să fii cât mai mult timp în apropierea ei. E esențial! Și, pentru Dumnezeu, încearcă să te porți și tu ca un domn. Fii respectuos! Fii atent! Ascult-o când vorbește și încearcă să-ți ții gura. Tu, când deschizi gura, îi faci pe oameni să te urască... uneori.

- Astea-s prostii! am exclamat sictirit. Știu deja aiurelile astea. Alt sfat mai bun n-ai găsit să-mi dai?

- Aha, uitasem: trebuie să o atragi pe mama ei de partea ta.

- Pe maimuța aia? am protestat gătit de indignare. Putoarea aia care stă toată ziua în casă și se machiază?

- Da, aceea. Fă-te frate cu dracul până treci puntea, a răspuns el, râzând. Apoi și-a luat la revedere de la mine. L-am condus până la poartă.

- Sărut mâna, doamnă! a spus Alfredo traversând holul.

- La revedere, i-a răspuns mama. Și să nu mai sunați la noi, vă rog! Avem deja asigurare pentru casă.

Amicul meu mi-a aruncat o privire ucigașă. În dreptul porții, am dat mâna cu el și l-am întrebat cam jenat:

- Auzi, nu poți să mă mai împrumuți cu niște bani? Ți-i dau eu înapoi, n-ai grijă!

* * *

Zilele treceau. În cele din urmă, reușisem s-o păcălesc pe Irina că nu eram vreun țicnit.

Ce vremuri! A fost o perioadă tare frumoasă din viața mea. Îmi amintesc de ea cu plăcere. Ne plimbam prin parc, mergeam uneori să vedem câte un film. Îmi plăcea la cinematograful.

În întinericul din sală, Irina mă lăsa să o sărut și mă ținea de mână. Odată i-am pus mâna pe un sân și nu m-a plesnit. Am prins curaj, i-am descheiat doi nasturi și mi-am coborât mâna ceva mai jos. N-a obiectat. Nu prea tare.

Pe la cofetărie o duceam ceva mai rar. Aproape deloc.

- Dar de unde aveai bani? întreabă Eva zâmbind.

- Bani? Ha! Bani nu-s o problemă când ești un tip isteț! Ce fac studenții când n-au bani? Mi-am vândut o parte din manuale. Uneori mai făceam diverse servicii

vecinilor mei pensionari. Plimbam câini, cumpăram ziare. Vreo trei zile, am săpat din nou șanțuri.

- Foarte frumos!

- Iar când mama nu era atentă, șterpeleam din poșeta ei. Însă cel mai des mă ajuta Alfredo. Da, chestii din astea faci atunci când nu ai bani.

- De ce n-o mai duceai pe Irina la cofetărie?

- Păi, la cofetărie nu puteam să pun mâna pe sânii Irinei. La cinematograful, da.

Eva se uită cu milă la mine și adaugă repede:

- Glumesc, aveam alte motive. Cofetăria devenise un loc prea periculos pentru mine.

Într-una din zile am mers acolo cu Irina, după o mică plimbare prin parc. Eu aproape că uitasem palma pe care mi-o trăznise Mia. Probabil că și ea. Am intrat, ne-am așezat la masă și o Mie zâmbitoare a venit la noi și ne-a luat comanda. Era clar, uitase.

„Femeile au memoria scurtă, mi-am spus fericit.”

Totul era perfect. Atmosfera era romantică. Mai lipsea doar o privighetoare care să mi se așeze pe umăr și să ne cânte un tril de dragoste.

Când Mia a revenit cu tava, a așezat cu multă grijă farfuria cu prăjitura Irinei pe masă, însă pe a mea a trântit-o practic sub nasul meu.

- Oh, mă scuzați, a gângurit ea cu o față inocentă.

- Nu face nimic, doamnă, am răspuns înghițind în sec.

Irina a mirosit imediat că ceva nu era în regulă. I-a aruncat o privire lungă Miei, care-și vedea liniștită de vitrina ei cu prăjituri, apoi s-a aplecat spre mine și a spus în șoaptă:

- Tiberiu, nu vreau să mai venim pe aici.

Trecuseră, cred, două sau trei săptămâni de la palma pe care o încasasem. Cum de nu uitase Mia?

- Dar de ce, dragă? am întrebat-o pe Irina cu o față uluită. Mie îmi place aici. E intim. E familiar. Totul este drăguț.

- Ba nu! a șuiertat Irina aproape furioasă. Nu-mi place deloc cum se uită fufa aceea la noi. Mai ales la tine. Îmi vine să merg la ea și s-o smotocesc puțintel. Mă enervează.

Dragul de mine! Imaginează-ți ce m-am mai umflat în pene când am auzit-o spunând asta. Era clar: devenisem campionul absolut al femeilor!

- Ești geloasă! am spus mușcându-mi satisfăcut buza.

- Nu mai rânji ca un clown! mi-a aruncat ea scurt. Nu sunt.

- Ba da. Ești geloasă. Asta înseamnă că mă iubești! Hai, Irina, spune după mine: „*Sunt nebună după Tiberiu*”. Repetă!

Oh, ce fericit eram! Fericirea țâșnea din mine prin toți porii. Până și soarele răsărise de după un nor și mă felicita.

Aveam valoare! Mă doreau două femei. Se prăpădeau după mine. Erau gata-gata să-și smulgă una alteia părul din cap pentru mine. Asta însemna un singur lucru: că eram un mascul Alfa.

Până nu de mult violam revistele mamei, iar acum... două dintr-o lovitură.

Așa că am continuat să rânjesc și să-mi mănânc satisfăcut prăjitura, dar pe la mijlocul ei, imaginează-ți, am găsit o muscă mare și verde. Era pitită exact între stratul de ciocolată și cel de frișcă.

Am înghețat. Am înghițit de câteva ori în sec și mi-am oprit cu greu spasmele stomacului. Totuși, doar dacă priveam în direcția aceea, mi se făcea din nou rău.

Nu era o muscă din aia, storcită și amestecată în compoziție. Nu. Era o muscă aproape vie și cât se poate de proaspătă. Musca aia grasă parcuse acolo de curând.

Dacă n-aș fi fost într-un local public onorabil, aș fi putut jura că cineva o băgase acolo cu intenție. Parcă cineva ar fi desfăcut prăjitura și ar fi plantat vietatea aceea acolo.

M-am uitat la ea cu coada ochiului și musca părea să învie. Aproape c-am văzut-o dând din piciorușe. Mi s-a făcut iar rău.

Am lăsat lingurița pe marginea farfuriei, am înșfăcat sticla de suc și am tras repede o înghițitură. N-am mai turnat în pahar, că nu aveam răbdare. Am băut direct din sticlă.

Am răsuflat ușurat. Senzația de rău trecuse. Am privit-o calm pe Irina, apoi am privit vitrina dinspre stradă.

Eram bărbat. Bărbații au stomacul tare!

De pe vitrină, privirea mea s-a întors indiferentă spre sticla de suc.

„Dumnezeule!”

Pe fundul sticlei am zărit altă muscă, sora celeilalte. Era tot verde și tot cu fundul mare, dar nu dădea din piciorușe pentru că ea trecuse deja în lumea dreptilor. Am oftat și am simțit că devin livid la față.

„Poate că Irina are dreptate, mi-am zis filozofic. Poate că-i timpul să schimbăm cofetăria. Poate c-ar trebui s-o omor acum, pe loc, pe Mia!”

- Ce ai? s-a auzit vocea Irinei de undeva de departe.

- Ni... nimic! i-am răspuns eu cu o față crispată, dar împăcată.

- Ce-i cu fața ta? De ce te strâmbi așa?

- Mă doare o măsea de înnebunesc! i-am mărturisit aproape plângând. De azi-dimineață mă doare întruna.

Mi-am pus capul pe masă și am simțit că încep să plâng acolo, în cofetăria aia, pentru a doua oară.

- Săracuțul de tine, a spus Irina cu o voce gingașă. Știu eu un stomatolog bun. Vrei adresa?

- Da, să-mi dai și mie adresa, am răspuns cu o voce leșinată, apoi am ridicat capul de pe masă. M-am uitat fugar spre tejghea și am rostit ridicând tonul: Presimt eu că va fi mare nevoie de un stomatolog!

Mia mi-a aruncat o privire de mamă și a continuat să mute niște tăvi din stânga în dreapta.

- Nu mai mănânci prăjitura? m-a întrebat Irina.

- Nu.

- Pot s-o mănânc eu?

- Nuuu! am exclamat speriat.

- De ce?

- Pentru că... tu ești o fată bine crescută, i-am spus repede. Chestia asta nu se face în public. Dar promit c-o să te las să-mi mănânci prăjitura cu altă ocazie, în privat.

Irina m-a privit furioasă.

- Nu ești amuzant câtuși de puțin, să știi! Ce glumă-i asta? Eu chiar crezusem că te doare măseaua.

- Știu, știu... Iartă-mă! Am luat-o razna și spun numai prostii. Uite, îți jur, n-o să mai venim niciodată pe aici.

- De ce?

- Pentru că, ai dreptate, simt aici o tensiune care plutește în aer. E un fel de magnetism rău în locul acesta. E ceva aproape malefic, fato! am exclamat, uitându-mă urât spre Mia. E cofetăria iadului, la naiba!

- Doamne, ferește! a spus Irina râzând cu mâna la gură. Hai să plecăm de aici!

Așa că am plătit și am ieșit. Și n-am mai revenit.

Nu cu Irina.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU

Oare ce-o fi sub buricul Irinei?

Pe la mijlocul lui noiembrie, treburile erau clare: eram îndrăgostit de Irina până în măduva oaselor. Dar partea cu adevărat bună era că și ea mă plăcea.

O doream ca un nebun, însă, în afară de niște sărutări și pipăieli fugare, iubita mea nu-mi mai oferea absolut nimic.

Oamenii care joacă șah orb pot vedea tabla de joc cu ochii închiși. Nu-i nevoie să se uite la ea. La fel și eu ajunseseam să cunosc la perfecție jumătate din anatomia Irinei, cea de la brâu în sus. De la buric în jos însă, Irina era un mare mister pentru mine.

Se știe, băieților de douăzeci și unu de ani nu prea le plac misterele.

Mai grav era că joaca noastră de-a „*Nu pune mâna acolo!*” avea niște urmări care mă îmbolnăveau. La propriu. De fiecare dată când o conduceam acasă pe iubita mea, mă despărțeam de ea având o durere înfiorătoare de testicule.

De la blocul Irinei și până-n stația de tramvai erau doar vreo douăzeci de pași, dar nu mai puteam parcurge normal pașii aceia. La fiecare pas, aveam senzația că un sadic pitit în spatelul meu îmi trage câte un șut zdravăn în ouă.

„Cerule, mi-am zis, sunt bolnav! Așa de tânăr și deja bolnav? Cu ce-am greșit? De ce eu? De ce?”

Cerul nu mi-a răspuns, așa că mi-am băgat nasul în rafturile bibliotecii orășenești. Pe atunci nu era ca acum, când întrebi toate tâmpeniile pe motoarele de căutare. Pe vremea aceea, nici măcar nu auzisem de internet.

M-am cufundat în studiu mai serios decât un viitor medicinist. Așa am aflat câte ceva despre

anatomia intimă a celor două sexe, despre cum se fac copiii și alte chestii teribil de rușinoase, însă în nicio carte nu scria absolut nimic despre durerile care mă munceau.

Am abandonat studiul anatomiei, m-am dus confuz acasă și, cu părere de rău, am început să fac din nou excursii la toaletă. Eram absolut convins că preocupările mele nocturne aveau să-mi aducă o însănătoșire grabnică, așa că mergeam ca un hoț și mă masturbam chiar și de două ori pe noapte.

Pe moment, metoda mea funcționa, dar după ce mergeam și mă întâlneam din nou cu EA, durerile reapăreau mai atroce. Mă disperau complet.

- Asta-i curată bătaie de joc! gemeam seara cu capul în pernă. E un coșmar!

Moralul meu atinsese cele mai scăzute cote. De voie, de nevoie, i-am mărturisit mamei că trebuia neapărat să văd un doctor și, roșind până în vârful urechilor, i-am mărturisit cu aproximație și pe unde era localizată problema mea.

- Să sperăm că nu-i nimic grav, mi-a spus mama îngândurată.

A doua zi, m-a luat tata în primire.

- Zici că te dor coaiele după ce te întâlnești cu fetele? m-a întrebat el batjocoritor. Așa-ți trebuie! Hai, lasă, nu mai fă fața asta! a adăugat el plictisit. Ce te sperii? E normal să te doară, de aia ai coaie. Treaba asta se întâmplă pentru că n-ai fost niciodată cu o femeie.

- Da' de unde, am îngâimat eu. Am fost cu o grămadă.

- Nu-mi vinde tu mie gogoși! mi-a întors-o el. Se vede de la o poștă că ești nefutut! Vrei să-ți fac rost de o femeie? Dacă vrei, se aranjează.

- Nu vreau! Mă descurc și singur. Sunt bărbat.

- Bravo, așa te vreau! Și, dacă tot veni vorba, a adăugat el plictisit, încetează dracului să ți-o mai freci la toaletă! Maică-ta e îngrijorată. Și eu la fel. Vrei să te

tâmpești de tot? Trezește-te, fecioraș! Împlinești în curând douăzeci și unu de ani.

Simțeam că peretele de care mă sprijineam se deschidea în spatele meu. Tata s-a întors să plece și a mai adăugat în timp ce era cu mâna pe clanța ușii:

- La toaletă oamenii merg ca să se pișe și să se cace. Pentru orice alte chestii, există femei. Sigur nu vrei o femeie?

- Nu, am suspinat eu cu nasul în pământ.

* * *

Era o după-amiază ca oricare alta. Irina ieșise de la lucru și mă luase cu ea.

- Nu mă duc chiar acum acasă, mi-a zis ea supărată. Mama s-a îmbătat ieri și a făcut urât. O să merg acasă ceva mai târziu. Hai să ne plimbăm un pic, Tiberiu, vrei?

Mama Irinei suferea cam de aceeași boală ca și taică-meu, dar într-o formă ceva mai blândă. Nu bătea pe nimeni și nu arunca farfuriile-n pereți.

- Și unde mergem, Irina? am întrebat-o un pic îngrijorat, pentru că eram lefter.

- Ai să vezi! mi-a răspuns ea zâmbind.

Mă ținea strâns de braț. S-a oprit, mi-a luat obrazii în palme și m-a sărutat scurt pe gură. Era atât de dulce.

Apoi am pornit și m-a tras după ea ca pe un cățeluș.

Acea a fost ziua în care mi-a cumpărat un costum nou-nouț, o cămașă, o cravată și o pereche de pantofi.

Până în momentul acela, crezusem că mama era singura femeie care mă iubea. Ei bine, mă înșelasem. Tocmai descopeream că există pe lume încă o femeie care mă iubea și era un sentiment al naibii de plăcut.

- E cel mai frumos gest pe care l-a făcut vreodată o femeie pentru mine, am șoptit copleșit.

- Crezi? a chicotit ea privindu-mă galeș.

- Da. Și mai cred că mă iubești, Irina! Dacă asta nu este dragoste, atunci nu mai știu eu ce e dragostea. Te iubesc, Irina!

Am strâns-o în brațe de i-au pârâit oasele.

- Știu că mă iubești, mi-a șoptit ea după ce și-a recăpătat respirația. Și eu te iubesc pentru că... mă iubești.

- Numai de asta?

- De fapt, cred că te-aș iubi oricum, a adăugat ea sărutându-mă ușor pe obraz. Ce se întâmplă, oare? E normal să te iubesc așa de repede? Ce mi-ai făcut?

Am așezat pe o bancă pachetele și sacoșele și am tras-o iar în brațele mele. M-am așezat acolo așa, ținând-o în brațe.

- Te vreau, i-am spus privind-o în ochi.

Irina și-a lipit fruntea de a mea.

- Și eu te vreau, dar trebuie să ai răbdare cu mine. O să vină și asta... cândva.

- Dar eu te vreau acum, azi! am protestat speriat. Cuvântul „cândva” nu-mi picase bine deloc.

- Hmm. Ce tot spui tu acolo? m-a întrebat ea râzând. Azi? Nu prea cred că ceea ce vrei tu se va întâmpla azi, băiete! Ia te uită...

- De ce? De ce nu azi?

Mă simțeam ca un copil care a primit o jucărie nouă și apoi i-a fost smulsă. Ea s-a oprit brusc din râs și s-a uitat foarte serioasă la mine, apoi m-a întrebat:

- Tiberiu, tu o cunoști pe mama?

- Da.

„Da, chiar o cunosc foarte bine pe mă-ta! am gândit cătrănit. O urăsc! Aș vrea să fii orfană.”

- Dar pe tata l-ai cunoscut? a continuat ea privind-mă cu tristețe.

- Nu.

- Nici eu. Nici eu nu l-am cunoscut! Uite, de aceea nu vreau să mă culc cu tine azi. Aștept să ne căsătorim întâi.

Hopa, problema se agrava. Discuția ajungea pe un teren alunecos. Am încercat s-o dau pe glumă:

- Poate că maică-ta te-a făcut singură, am spus zâmbind și am continuat în sinea mea:

„Chiar așa! Cine dracu s-o fi culcat cu maimuța aceea? E urâtă cu spume! Ce taină ciudată! Dintr-o femeie atât de hâdă a ieșit un îngeraș de fată ca tine, Irina. E un mister.”

- Să nu crezi că-i ușor pentru mine, a murmurat ea tristă. Tu măcar știi cine-ți este tată. Eu însă, când am întrebat-o pe mama de taică-meu, am primit doar un ridicat din umeri. Probabil nici măcar ea nu știe cine mi-e tată. Când m-a făcut, trăgea cam mult la măsea și iubea prea tare viața. Doar atât am aflat de la ea. Uneori mă aduce la disperare, Tiberiu! O văd cum bea în fiecare zi și se distruge. Stă acasă toată ziua și nu face nimic altceva decât să se uite la televizor și să bea. Uneori nici măcar nu se uită la televizor. Îți spun toate astea ca să știi cu cine vrei să te încurci. Spune-mi, chiar mă vrei?

Am oftat. Minute în șir am ținut-o în brațe și-am sărutat-o pe obraji fără să ne spunem niciunul vreun cuvânt. Într-un târziu, am scos o țigară, am aprins-o și-am întrebat-o pe Irina într-o doară:

- Câți ani are maică-ta? Cincizeci? Cincizeci și cinci?

- Are patruzeci și opt, a răspuns Irina cu fruntea în palme, dar arată de parcă ar avea șaizeci. Alcoolul a distrus-o. A ajuns o epavă, Doamne Dumnezeule!

- Mda, se pare că bătrâna ta a dus o viață teribil de interesantă. Și se pare că acum plătește prețul.

Irina m-a privit în ochi și a șoptit cu o încruntare:

- Nu vreau să am și eu o viață interesantă. Înțelegi? Mie-mi plac lucrurile clare.

La naiba! Făcea ce făcea și tot acolo ajungea.

„La o adică, mi-am spus, de ce nu? Oricum o iubesc. Oricum n-aș putea iubi altă femeie. Ce rost are să mai aștept până după licență?”

Am răsuflat greu, de parcă mi s-ar fi luat o piatră de moară de pe umeri.

- Foarte bine, am zis deodată. Dacă-i așa... atunci mă duc la mă-ta să te cer. Vreau să fac lucrurile așa cum trebuie.

- Și unde-o să locuim, Tiberiu? a întrebat ea cu un zâmbet trist. Bun, ne căsătorim. Cum vom trăi după?

- Păi, o să locuim la tine, am răspuns trăgând din țigară. Țigara-mi devenise deodată teribil de amară. M-am înecat cu fumul, am tușit și am continuat: La ai mei în niciun caz nu putem locui. Tata e un om... cu care nu te poți înțelege. Niciicum. Măcar maică-ta n-o să ne bată, am spus râzând.

- Bine, a spus ea simplu. Când mă prezinți părinților tăi?

„Băga-mi-aș! mi-am zis. Să vezi ce balamuc o să iasă! Să vezi ce moacă o să facă tata!”

Am oftat și am tras iar din țigară. Da, era amară rău! Fumul mirosea a rahat uscat de pisică.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI

Învăț pe unde se pișă găina

Era întâi decembrie. Împlineam 21 de ani.

Afurisita de iarnă începuse deja să-și arate colții. Însă, în anul acela, iarna a fost ultima mea problemă.

Eram la masă, toți trei.

- Ce ar fi, am zis zâmbind, dacă aș veni într-o zi cu o față acasă și v-aș spune: „*Tată, mamă, iată fata pe care o voi lua de soție!*”? N-ar fi frumos?

Tata a rămas o secundă cu lingura în aer, apoi a dus-o încetșor la gură. De cealaltă parte a mesei, mama a ridicat o sprânceană și mi-a zâmbit bucuroasă.

- Da' de ce să fie frumos, fecioraș? m-a întrebat tata. Adică ce găsești tu frumos în asta? Ha?

- Păi...

- Niciun „*păi!*”! Te bate cumva gândul să te legi la cap la numai douăzeci și unu de ani? Ia mai las-o-ncolo de însurătoare și termină-ți întâi școala!

- Bine, dar întrebarea nu costă bani! am răspuns înghițind cu noduri. Era o întrebare ipotetică.

- Ipo... ce? a făcut tata, privindu-mă cu milă.

- Ipotetică. Adică... e ceva care nu-i sigur, nu-i bătut în cuie, am explicat repede. Este doar așa, o ipoteză.

Mama a luat din fața tatei farfuria goală și i-a servit al doilea fel, ficat de pui cu piure de cartofi.

- Fetita tatei, i-a spus el, ia deschide tu dulăpiorul acela ipotetic și scoate de acolo sticla aceea ipotetică.

Mama a deschis dulăpiorul, a scos sticla și i-a arătat-o. Era goală.

Tata a strâns din fălci, dar nu a mai scos niciun cuvânt. Înțelesese brusc ce-i aia ipotetic.

A terminat în tăcere felul doi, apoi s-a ridicat de la masă, s-a încălțat, și-a luat haina și a întors capul spre mine:

- Vii să bem una mică?

Era ziua mea. Cum naiba să refuz „*una mică*”? Mi-am luat haina și-am ieșit în urma lui.

Mergeam amândoi tăcuți. În sinea mea, încercam în fel și chip să găsesc o soluție ca să pot să i-o prezint pe Irina tatei, dar - în acea zi - creierul meu părea să nu funcționeze în parametri normali.

„Nu-i nimic, mi-am zis. După câteva pahare, oamenii gândesc altfel.”

- Dar ce-ți veni? m-a întrebat deodată tata, câteva minute mai târziu, imediat după ce a dat peste cap paharul de coniac. Ție chiar nu ți-e bine așa cum ești? N-ai casă? N-ai masă? Te întreabă cineva de unde vii și unde te duci?

- Păi, nu ai spus tu să-mi găsesc o femeie după ce mă-ntorc din armată? Exact asta fac: respect sfatul tău.

Tata mi-a aruncat o privire lungă pe deasupra sticlei de coniac, și-a turnat alt pahar și a spus așa, ca pentru sine:

- Și totuși ești fiul meu. Cum naiba poți să fii atât de...

A dat peste cap al doilea pahar, l-a așezat ușurel pe masă, apoi a întins încet mâna spre mine. Mi-a dat un bobârnac în frunte.

- Ia zi... dacă ție-ți trebuie un pahar cu lapte, înseamnă că trebuie să cumperi toată vaca? m-a întrebat el privindu-mă cu o sclipire de veselie în ochi. Coniacul începuse deja să lucreze.

N-am zis absolut nimic. Nu era în interesul meu să-l contrazic.

- Ai pus deja ochii pe vreo fată, așa-i? a întrebat el privindu-mă fix. Ai o prietenă? E serios?

„Ai grijă ce spui, Tiberiu! mi-am zis. Pășește cu atenție! Gheata e subțire. Un pas greșit la stânga sau la dreapta și te-ai dus pe copcă!”

- N-am nicio prietenă, am răspuns zâmbind, dar vreau să-mi caut una.

- Așa, băiete! a dat din cap tata aprobându-mă. Așa da! Acuma te recunosc, ești fiul meu! Să nu te arunci ca disperatul! Stai pe margine, uită-te bine, gândește-te întâi. Nu fă și tu ca alți tâmpiți.

- Care tâmpiți?

- Știi tu. Aia care se însoară cu prima fufă care le pune pizda pe nas!

Am luat repede paharul de pe masă și l-am dat peste cap dintr-o mișcare. Tata mi-a turnat altul.

- Hai, noroc și La Mulți Ani, feciorașul tatii! mi-a urat el. Doamne, ce n-aș da să am iar anii tăi!

- Ce-ai face dacă ai avea anii mei?

- Exact ce-am făcut și pân-acum, a răspuns el cu o sclipire jucăușă în ochi. Aș trăi la fel. M-aș însura cu aceeași femeie, cu maică-ta. Dar aș avea un ficat mai tânăr. Fie numai și pentru asta, tot ar merita să dau timpul înapoi.

Nu mai știu cât am stat împreună cu tata în cârciuma aia plină de fum de țigară, dar îmi amintesc că ne-am cherchelit amândoi. Coniacul din sticlă scădea văzând cu ochii. Buna noastră dispoziție creștea.

Tata nu mai rezista la băutura ca altădată.

- Să nu-ți iei o curvă din alea, de la oraș, m-a povățuit el mângâindu-mă drăgăstos pe creștet. Să-ți iei o fată sănătoasă și curată de la țară, așa cum am făcut și eu. Maică-ta e o femeie... oh, Doamne!... O sfântă! Gospodină? Da. Îngrijită? Da! Cuminte? Aur curat!

Tu crezi că io-s prost, că nu știu... hâc...ce am în casă? Știu bine că nu merit o femeie ca maică-ta! E un înger de femeie!

Tata s-a oprit câteva secunde, privind fix un punct de pe peretele murdar de lângă noi.

„Să fiu al naibii! am gândit eu speriat. Dacă începe acum să cânte pe nemțește, îl las și plec!”

- Să nu-ți iei o pomădată din astea de la oraș, că mă supăr! a mârâit el. Zdrențe boite...

- Mai sunt și la oraș fete bune, am protestat eu timid, cu imaginea Irinei în minte. Hai să nu exagerăm.

- Sunt pe pizda mă-sii! a tunat tata cu obidă. Lasă că am cunoscut eu destule din astea elegante, machiate, rafinate și cu țurțuri la cur! Nu mă-nvăța tu pe mine pe unde se pișă găina!

„Mă bucur că nu i-am spus nimic despre Irina, m-am felicitat eu cu ultimii neuroni pe care-i mai aveam. Cine știe ce balamuc ieșea! Ajungeam să ne luăm la împins pe aici!”

- Aha, uitasem, a adăugat el ridicând un deget. Ține minte un sfat foarte important. Ai ceva de scris?

- N-am.

- Nu contează, bagă la cap: Niciodată, dar niciodată să nu te însori cu o fată înainte de a-i trage un „ciocan”.

Nu mai țin minte cum am ajuns acasă.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI

Ziua în care am devenit avocat

- Ciudat! spun privind jarul focului.
- Ce-i așa de ciudat? întreabă Eva întorcând capul.

- Aproape că uitasem discuția asta cu bătrânul meu. Probabil, o ascusesem pe undeva, printr-un sertărel al minții, însă acum a apărut de nicăieri, la fel de proaspătă de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Ascundem diverse chestii în cotloanele minții noastre. E ciudat cum răzbat uneori la suprafață.

- Da, mă aprobă ea dusă pe gânduri.

- Dacă mă gândesc bine la ce mi-a zis tata atunci, parcă mi-aș dori și eu să mă-ntorc în timp și să mai am încă o dată douăzeci și unu de ani. Oh, da! Cred c-aș da toți banii pe care-i am în bancă doar ca să am din nou vârsta aceea, măcar pentru o zi.

- Ai face lucrurile diferit? Dacă ai avea șansa?

Interesantă întrebare! Oare le-aș face? Mă gândesc câteva secunde, apoi îi răspund surâzând:

- Probabil n-aș avea suficientă minte ca să fac lucrurile diferit, dar aș avea din nou niște plămâni curați și proaspeți. Asta ar merita toți banii.

Eva râde.

- Vorbesc serios, fato! În prezent, inventarul meu se prezintă cam așa: am o minte tânără de vreo... paisprezece ani, trupul meu are patruzeci și patru de ani, iar în piept am niște plămâni rablagiți de vreo șaptezeci și patru de ani. Simt asta de fiecare dată când tușesc. Din fericire, acum tușesc mai rar.

- Înseamnă că regimul de pe insulă îți priește, spune ea batjocoritor.

- Să știi că da.

* * *

Chiar a doua zi, i-am povestit Irinei părerea tatei despre însurătoare, dar am păstrat doar pentru mine celelalte observații pe care le făcuse.

A înțeles. Prezentarea ei părinților mei nu era o urgență. Am convenit amândoi să amânăm evenimentul pentru vremuri mai prielnice.

Pe de altă parte, am ajuns la concluzia că era vital să obținem măcar binecuvântarea maică-sii. La urma urmei, urma să locuim sub acoperișul ei, nu?

Așadar, trebuia să cer mâna Irinei în mod oficial de la mă-sa și trebuia să fac pe dracul în patru ca să primesc un răspuns favorabil. Interesul era în primul rând al meu!

Dacă eșuam, știam de pe acum că eram condamnat la moarte întrucât, mai devreme sau mai târziu, coaiele mele aveau să explodeze și urma să fiu găsit într-un șanț de polițiștii care-și făceau rondul de dimineață.

Aveam să devin doar o altă notă de subsol înghesuită pe una din paginile ziarelor:

„DRAGOSTEA LOVEȘTE DIN NOU!

Încă un tânăr a fost găsit decedat pe o alee din campusul universitar!

Se pare că decesul a survenit instantaneu ca urmare a unei explozii de testicule.

Doctorii declară că este al 143-lea caz înregistrat de la începutul anului.

Fetelor, fiți mai îngăduitoare.”

Irina îmi dăduse niște bani ca să fac față onorabil întânirii cu mă-sa, dar eu îi tocasem cu alte chestii, așa că l-am căutat pe Alfredo și i-am explicat în ce situație de rahat mă găseam.

Iată-mă, aşadar, umblând cu Alfredo din florărie în florărie. În ziua aceea, chiar aveam nevoie de buruieni.

De restul chestiunilor mă ocupasem deja cu multă atenție. Trecusem pe la frizerie, mă aranjasem, mă bărbierisem la sânge, după care stătusem uitat sub duș până când tata se enervase și intrase peste mine în baie.

- Apa caldă costă! zbirase el. Aici e baie, nu saună! Ieși afară!

O rugasem pe mama să-mi calce la dungă cea mai bună pereche de pantaloni, aceea pe care mi-o cumpăraseră Irina și, ca să-mi dovedesc bunele intenții, mă sugrumasem și cu o afurisită de cravată.

Deci, acum eram în florăria aceea cu Alfredo. Arătam ca un mire pus la patru ace, dar eram stânjenit în mișcări de parcă eram echipat cu un costum de astronaut.

- Dar ce, florile alea nu-s bune? l-am întrebat impacientat pe amicul meu arătând cu degetul niște crizanteme.

- Acelea se duc la morți, Tiberiu! a răspuns el dus pe gânduri.

„Chiar! am gândit rânjind sardonice. Poate c-ar fi mai simplu să-i cumpăr Ellei direct o coroană funerară!”

În cele din urmă, Alfredo s-a decis. I-a explicat vânzătoarei ce fel de buchet doream și cum trebuia să-l aranjeze. A trebuit să recunosc în sinea mea că amicul meu se pricepea.

În momentul în care am coborât din tramvai ținând în brațe măturoidul acela, m-a lovit inspirația și i-am spus brusc lui Alfredo:

- Fir-ar să fie, am uitat exact ce era mai important!

- Ce? a tresărit el. Ce-ai uitat?

- Se vede că ești afon în materie de socrologie, am spus disprețuitor. Oare nu găsim prin zonă un magazin de băuturi?

- Ai dreptate! a recunoscut Alfredo.

Am făcut un mic ocol, am traversat un bulevard și, în cele din urmă, Dumnezeu ne-a scos în cale un magazin de băuturi. Era mic, dar bine aprovizionat.

- Am dori un vin roșu și dulce, i-a explicat Alfredo vânzătorului.

- Ba nu! am sărit eu. N-am dori așa ceva! L-am tras deoparte pe Alfredo și i-am explicat îngrijorat: Băi, tu vrei să mă nenorocești? E clar că nu te pricepi! Dă-te deoparte, lasă-mă pe mine! E-n joc fericirea mea, viitorul meu! Vrei să par un ghiolban în fața soacră-mii? Apoi m-am întors spre vânzător și i-am arătat cu degetul spre un raft spunând pe un ton decis: Am dori sticla aceea pătrată de whisky. Aia masivă, da! Câte stele are? Oh, superb! Cât costă?

Alfredo s-a apucat cu mâinile de cap.

Cinci minute mai târziu, eram în fața blocului. Chiar la intrare, niște pensionari stăteau așezați la o masă și jucau șah atât de concentrați, încât nici măcar nu s-au uitat în direcția noastră.

- Eu mai departe nu pot să merg, mi-a spus Alfredo. De aici încolo ești pe cont propriu. Baftă!

Am simțit că mă apucă bâțâiala și l-am privit fără să scot niciun cuvânt. Probabil că se citea ceva pe fața mea și probabil că nu era de bine, pentru că prietenul meu a adăugat pe un ton de încurajare:

- Să n-ai nicio grijă. Te aștept chiar aici! O să joc și eu un șah până vii. Curaj, Tiberiu! Respiră adânc și du-te! Hai, ia taurul de coarne!

Am privit cu dispreț spre lift și-am urcat scările agale, bătrânește. Până la etajul șapte am avut răgaz să mă gândesc la o tactică potrivită pentru atac. Trebuia să-mi folosesc capul.

Am prins curaj și mi-am zis:

„Dacă nu reușesc s-o conving, singura soluție va fi să o strâng de gât și gata. Eu și Irina vom avea mai mult spațiu în apartament.”

Repetasem acasă, în fața oglinzii, micul meu discurs care începea cu *„Doamnă, vă rog să-mi acordați mâna*

fiicei dumneavoastră...” și se termina cu ceva de genul „o voi face fericită pe Irina”.

Repetasem pe mai multe tonuri discursul, ca un avocat pregătit să dea o lovitură de moarte pledoariei procurorului. Repetasem pe voci, cu argumente și contraargumente.

Rezultatul era de fiecare dată același: mama Irinei, plângând de emoție, îmi acorda mâna fiică-sii și ne dădea deplina ei binecuvântare.

Aveam să ies din apartamentul acela mai victorios decât *Attila*³⁶. Avea să fie primul meu succes de viitor avocat. Eram abia în anul doi, dar cariera mea deja începuse. Acea era adevărata zi în care deveneam avocat.

Mi-am dat două palme ca să fiu mai lucid, apoi mi-am scos din buzunar bilețelul pe care-mi notasem ideile principale ale pledoariei mele. Am mai repetat încă o dată pe scări. Dumnezeuule, îmi ieșea perfect!

„Doamnă... stimată doamnă...”

Ce mai încolo și-ncoace? Urma s-o dau gata!

Când am ajuns în dreptul ușii cu numărul 78, am apăsat pe butonul soneriei fără nici cea mai mică ezitare. Ușa s-a deschis brusc și m-am trezit nas în nas cu viitoarea mea soacră.

M-am blocat, am paralizat ca un idiot.

Am uitat tot.

---

36 Attila - Conducător al hunilor (secolul V d.H.), mare strateg și cuceritor nemilos. A fost poreclit de inamicii săi „*Biciul lui Dumnezeu*”.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI PATRU

Nu sunt băiat rău

- Tu erai? m-a întrebat ea cu o voce dogită.

„Dumnezeule, mi-am zis, dar e deja trotilată! Dar cum e posibil așa ceva? Nici măcar tata nu e beat la ora asta!”

- Irina nu-i acasă, m-a lămurit ea aruncându-mi o privire cam tulbure.

- Știu... doamnă. Dar nu pe Irina o caut, ci pe dumneavoastră.

I-am întins de peste prag buchetul cu buruieni. Maimuța l-a privit lung, în tăcere și, în momentul acela, era și mai urâtă decât o știam, cu halatul acela pe ea, fără machiaj și cu părul ciufulit. Totuși, nemachiată părea mai umană.

Mi-a făcut semn să intru și am intrat pentru a doua oară în jungla din sufragerie. Tot plimba buchetul dintr-o mână în alta, nehotărâtă. Până la urmă, l-a aruncat cu un gest simplu pe măsută.

- Aia-i tot pentru mine?

I-am oferit repede sticla. S-a uitat cu atenție la etichetă, apoi a zâmbit. *„Bingo! mi-am zis. Știam eu că te cunosc bine, cutro³⁷ ce ești!”*

- Știam că sunteți o doamnă deosebită, am spus timid, așa că m-am gândit să vă ofer ceva deosebit.

- Hai, lasă gargara! a spus ea acru, dar zâmbind cu jumătate de gură.

Atmosfera din casă părea ceva mai destinsă. Viitoarea mea soacră a luat niște pahare din vitrină și le-a așezat pe măsută.

---

37 *cutră, cutre s.f.* Persoană prefăcută, fățarnică, intrigantă; lichea, secătură.

Am priceput imediat aluzia și am desfăcut repede capacul sticlei masive. Chiar că masivă. Era și grea, nu doar pătrată.

Am ciocnit, am băut jumătate din pahar și, instantaneu, am simțit că-mi ia foc gura.

- Apă! am gemut sufocat. Ap...

S-a ridicat cu o încetineală exasperantă și mi-a adus un pahar de apă de la bucătărie.

„Maica Ta, Hristoase! am gândit disperat. Îmi arde gâtul! Ce-i asta?”

Am aruncat o privire fugară spre etichetă. Când am văzut câte grade avea poșirca aceea, m-a trecut un fior rece.

Ella nu părea să aibă vreo problemă. A băut liniștită spiritul acela de parcă era pișat, apoi s-a uitat la mine și mi-a făcut semn din cap. I-am reumplut imediat paharul. Peste un minut era iar gol.

Ca să fac o impresie bună, am încercat la început să țin și eu pasul cu ea, apoi am renunțat.

După un timp, deja uitasem de prezența ei și eram complet absorbit de televizor. Era ceva fain. Nu, nu era de la alcool. Chiar era un documentar interesant despre elefanți. Prezentatorul explica deosebiriile dintre elefantul african și cel indian.

Tocmai începusem să înțeleg și eu câte ceva despre lumea minunată a pachidermelor, când m-a ajuns din urmă vocea ei:

- Nu prea ești vorbăreț.

- Nu prea, am confirmat cu ochii pe ecran.

Apoi mi-am amintit motivul pentru care eram acolo și am oftat. Dacă voiam să iau taurul de coarne, trebuia să fiu ceva mai vorbăreț, nu? Însă, deși-mi notasem totul pe hârtie, deși făcusem repetiții... mintea mea refuza să colaboreze cu mine. Mă amețisem.

- Am venit ca să vă spun ceva, am bâiguit eu.

- I-auzi, a făcut ea zâmbind batjocoritor. Ceva important?

- Da. Important.

- Pentru mine? Mă privește pe mine?
- Da, doamnă, am confirmat dând ușurat din cap.
- Și mă căutai pe mine? Nu pe fiică-mea?
- Da. Pe dumneavoastră.
- Hoțule! a spus ea râzând. Știai bine că Irina e la muncă și totuși ai venit.
- Sigur că știam, am recunoscut eu.

Cum naiba să nu fi știut, din moment ce aleseserăm împreună și ziua și ora? Dar Irina nu reușise să calculeze totul perfect, pentru că nu-i dăduse prin minte că era posibil s-o găsec pe mă-sa cherchelită.

„Nu-i nimic, mi-am zis. O să fie mai dificil! Cu atât mai mare va fi victoria mea! Irina va fi uimită și mândră de mine!”

- Din ce în ce mai interesant, a spus „soacră-mea”, privindu-mă atentă peste buza paharului gol. Și eu care crezusem că ești un bleg. Așa păreai. Ha... se mai înșeală omul. Ia mai toarnă-mi unul, nu fi bleg. Hai, fii un domn.

L-a sorbit și pe acela cu o față teribil de preocupată. Părea că se gândește la ceva. Parcă ar fi cântărit în minte fel și fel de chestii. Apoi fața ei s-a liniștit și a zis scurt:

- Lipsesc un minut.

S-a ridicat încet. Era ciudat de dreaptă. Nu se clătina deloc. S-a ridicat și a dispărut. S-a auzit ușa de la baie, apoi altă ușă.

Mi-am mai turnat un pahar. O minunată senzație de calm și încredere în sine părea să-și facă loc în mintea mea. Reușisem s-o impresionez. Primul pas era făcut. Mai trebuia doar să fac cererea și apoi puteam să mă ușchesc de acolo.

Am golit paharul și mi-am mai turnat unul. Eram mai tare decât hunul Attila. Acum puteam să dau piept cu oricine și nici măcar nu aveam nevoie de sabie.

Spusese „un minut”. N-a fost un minut. A lipsit mai mult. Când a revenit era machiată, pieptănată și își pusese o rochie matlasată.

Am privit-o curios. Nu se rujase doar o dată. Cred că își pusese pe buze trei straturi de ruj. Gura ei arăta de parcă fusese unsă cu vopsea de un pictor nebun sau un zugrav care-și bătuse joc de meserie.

S-a așezat greoi pe canapea, un pic cam prea aproape de mine și m-a privit ținându-și bărbia în palmă.

Am privit-o interzis. Începeam să mă simt din nou ca la școală. Semăna nițel cu fosta mea profesoară de matematică. Nu mi-a plăcut niciodată matematica. Am urât-o!

Profesoara mea de matematică obișnuia să răsfoiască catalogul minute în șir. În clasă nu se-auzea nici musca. Vaca aia stătea acolo, la catedră, sprijinită cu bărbia-n palmă și răsfoia filă după filă. Din când în când, ridica niște ochi ciudați și ne privea printre gene. Exact așa făcea acum mama Irinei.

Îmi mai amintesc, de asemenea, că noi, copiii din clasă, ne pitulam prin bănci. Rugăciuni fierbinți treceau prin tavanul clasei, apoi treceau mai departe prin laboratorul de biologie, după care ieșeau prin acoperișul de țiglă al școlii și se înălțau spre cer.

„Nu pe mine! Nu pe mine!”

Când profesoara de matematică ajungea la sfârșitul catalogului, îl închidea, apoi ridica privirea și se uita direct în ochii nefericitului.

Am înghițit în sec, m-am fâțâit pe canapea și mi-am analizat cu atenție unghiile.

Mama Irinei și-a aprins o țigară și a suflat prelung fumul spre tavan.

- Vrei și tu o țigară? m-a întrebat ea amabilă. Servește, dragă!

- Nu-mi plac țigările cu filtru, am explicat bucuros că-mi dăduse ocazia să spun ceva. Sunt prea slabe, am explicat zâmbind. Obișnuiam pe la doisprezece ani să culeg chiștoace de pe stradă și le fumam acasă, în șopru. Tata m-a prins o dată și am luat o chelfăneală zdravănă. După aceea, am mai fumat cu adevărat abia

pe la paisprezece ani, dar numai țigări fără filtru. Pot să aprind o țigară de-a mea?

- Nu, a spus ea după un scurt moment de gândire. Ai să-mi împruți casa și ai să-mi afumi perdelele.

Am luat de pe masă o țigară din aceea subțirică, pentru femei. Avea un gust scârbos.

Ella a început deodată să chicotească ca proasta. Am privit-o curios, dar nu m-am speriat prea tare. Zeama din stică aia pătrată avusese darul de a mă anestezia.

- Ai ales bine! a spus ea cu o voce satisfăcută. Să știi că nu te antipatizez, mi-a mărturisit ea cu sinceritate. M-am purtat urât cu tine pentru că am vrut să o protejez pe mica mea Irina. Atunci când mi-a spus că este un băiat care se tot ține după ea, m-am speriat. Pune-te și tu în locul meu! Orice părinte vrea ca unicul lui copil să își întemeieze o familie la timpul potrivit, dar - serios - pentru Irina nu este în niciun caz acum timpul potrivit.

- Așa mi-a spus și tata, am gândit eu cu voce tare. Că nu e acum timpul să mă-nșor și că trebuie să-mi termin întâi școala, să-mi fac o situație. Chestii din astea.

- Tatăl tău pare să fie un om deștept, a zis Ella zâmbind. Ar trebui să-l ascuți!

„Corb la corb nu-și scoate ochii! mi-am zis ofticat. Fir-ați ai dracului!”

- Acum înțeleg de ce te țineai scai după Irina, a adăugat ea.

- Adică? De ce mă țineam?

- Lasă că știi tu, a râs Ella gutural și mi-a făcut din ochi. Pun pariu că nu ai avut vreodată o femeie! Hai, spune-mi că greșesc! Te provoc!

Pentru o clipă, am fost tentat să-i spun că am fost cu zeci de femei, apoi mi-am adus aminte că tocmai discutam cu mama viitoarei mele soții și că vestea cu „zeci de femei” nu i-ar fi picat prea bine. Ar fi fost o tâmpenie să afirm așa ceva.

Am decis să joc și eu măcar o dată cartea onestității.

- Recunosc! N-am fost cu nicio fată până acum.

- Știam, a spus ea satisfăcută. Oricum, te avertizez: Irina mea nu-i soarece de laborator ca să faci tu experimente pe fundul ei. Există și alte căi ca să primești ceea ce cauți.

- Și care ar fi acelea? am întrebat-o complet zăpăcit.

- Dacă-mi promiți c-o să-mi lași fetița în pace, îți spun! a răspuns Ella privindu-mă cu niște ochi în care jucau niște luminițe ciudate.

- Să presupunem... ipotetic, că aș lăsa-o pe Irina în pace, am mârâit eu nemulțumit.

- Ipo... ce?

- Nu contează. Să zicem că, din momentul acesta, nu mă mai țin după Irina și c-o s-o las să-și vadă de școală și de servicii și de toate alea. Ce se întâmplă mai departe cu mine? Ce-o să fie cu viața mea? Ce-o să fie cu viața ei? O să o luăm unul în dreapta și altul în stânga? O să ne călugărim amândoi sau ce?

Femeia s-a înroșit sub stratul ei de fard și a stins țigara în scrumieră.

- Crezusem că ești un puțoi! a spus ea brusc. Dar, după chestia asta cu florile, cu vizita asta neașteptată... e posibil totuși să se ascundă un bărbat în tine. M-am bucurat când mi-ai zis că mă cauți pe mine. M-am bucurat când mi-ai zis că ai ceva important să-mi spui. În momentul acela am înțeles că nu ești un băiat rău.

- Păi, nu sunt! i-am răspuns eu, fără să pricep nimic. Poate c-ar trebui să vă gândiți la asta: că nu sunt un băiat rău.

M-a lovit amuzată cu palma peste braț, apoi a devenit deodată serioasă și m-a întrebat:

- Câți ani ziceai că ai, puiule?

- Am împlinit săptămâna trecută douăzeci și unu, doamnă.

- Nu-mi spune „doamnă”! Spune-mi Ella.

- Ella.

- Mai zi o dată. Spune până te obișnuiești. Ella, Ella...

- Ella, Ella, Ella, Ella, Ella... e bine așa, doamnă?

- E bine, dragule. Sper că acum ți-a intrat în sânge. Și mai lasă dracului televizorul ăla, că nu pentru el ai venit! a spus ea iritată.

S-a ridicat cu greu de pe canapea. I se suise la cap. Era cam dezzechilibrată. A smuls ștecherul televizorului din priză și-n cameră s-a așternut liniștea.

- Ești un băiat tare drăguț, dar și foarte timid! a zâmbit ea cu gura aceea roșie, așezându-se înapoi lângă mine.

Mirosea a pastă de dinți, a parfum și țigări. Mirosul de țigară de damă era cel mai puternic. Nu-mi plăcea apropierea ei. Am privit cu jale televizorul mort, apoi am întors capul spre ea. Avea machiajul de la ochi făcut de mântuială. Ochiul drept era mai mare decât stângul.

- Ia zi, Tiberiu, îți place ce vezi?

- Da, doamnă, am bolborosit eu.

- La dracu', spune-mi Ella!, a mârâit ea răgușită. De fiecare dată când îmi spui „doamnă”, simt că-mi apare încă un... hâc... fir de păr alb în cap. Hai, continuă. Deci? Crezi că sunt o damă bine?

- Ești o doamnă foarte bine, Ella, i-am răspuns eu împăcat cu soarta.

Era o tâmpită ciudată și beată. Trebuia să-i cânt în strună.

- Mă bucur că spui asta, s-a gudurat ea apropiindu-se și mai tare. Și mă bucur că a fost ziua ta, dragă. Dacă știam din timp, poate îți pregăteam și eu un cadou.

- Nu-i nevoie... Ella. Nu-s obișnuit să primesc cadouri, doam... Ella.

Firul vorbelor mi s-a stins. Am simțit nevoia să mă ridic de acolo și să părăsesc camera aceea. Aveam nevoie de aer. Simțeam o tensiune nedefinită. Urechile îmi vâjâiau.

„Prea multă băatură! mi-am zis și vocea aia din capul meu parcă nu era a mea.”

Ella mi-a pus mâna pe umăr, și-a aplecat capul spre urechea mea și a repetat cu o voce sugrumată:

- Eu, totuși, s-ar putea să-ți fac un mic cadou, copile. Mă simt și eu... hâc... datoare. Mă simt... generoasă.

În timp ce vorbea, își plimba un deget de pe umărul meu până pe gât și invers. Degetul acela avea o unghie lungă, ascuțită, dată cu oja roșie. Un roșu închis.

Vocea ei a devenit aproape șoptită. M-am uitat speriat la ea. Mă privea direct în ochi.

- Îți plac cadourile, puiule?

- Depinde...

- Știi, a spus ea uitându-se adânc în ochii mei, poți să treci pe aici oricând dorești. Oricând, dar să nu fie Irina pe acasă. Mai stăm și noi de vorbă, mai bem un pahar... chestii din astea.

- Sigur. O să vin.

- Nu prea vine multă lume în vizită pe la mine, a șoptit ea tristă.

- O să vin, am asigurat-o eu.

Ella și-a sprijinit acum palma pe coapsa mea. Mâna de sus îmi atingea gâtul, iar cea de jos se plimba de la genunchi spre sold și invers. Clar, era beată.

„Mda, s-a dus dracului cererea mea în căsătorie, mi-am zis fără s-o mai bag în seamă. Azi nu am cu cine vorbi. Trebuie să plec. Sărmanul Alfredo mă așteaptă jos.”

- Ziceai că vrei să-mi spui ceva important, a susurat ea lângă obrazul meu. Despre ce era vorba?

Am oftat.

- Îmi este nu știu cum să vă spun... acum. O să vin altădată. Nu, nu pot să... să vă spun.

Mi-a dat un ghiont și a chicotit ca o fetiță, iar veselia aceea a ei a făcut să tresară ceva în mine. Am devenit deodată mai conștient de trupul meu, de ceea ce se întâmpla acolo și mi-am zis năuc:

„La naiba, mi s-a sculat! Asta-mi mai lipsea!”

Mâna de pe genunchiul meu s-a oprit din explorare, apoi a urcat nițel și-n cele din urmă a rămas liniștită între coapsele mele.

- Dar nu-i nevoie să-mi spui, a spus ea gâfâind. Unele lucruri nu trebuie neapărat spuse. Este destul de evident ce voiai să-mi spui, dragule. Te înțeleg chiar și fără vorbe.

- Nn... nu cred că înțelegeți. Nu... chiar nu... eu nu...

- Ba da, ba da.

Gura ei era foarte aproape de obrazul meu și mirosul acela de pastă de dinți cu mentă era o răsuflare de femeie. Degetul cald de pe gâtul meu era tot de femeie. Mâna ei, care se odihnea între picioarele mele era tot de femeie.

Am înțeles brusc că urma să se întâmple o boacănă mare cât casa și am încercat să mă ridic spunând:

- Ăăă... m-ați înțeles greșit. Pe cuvânt! E o greșeală.

- Hai, lasă prostiile, m-a tras ea scurt înapoi pe canapea.

Obrazul ei s-a lipit de al meu.

- E o mică neînțelegere, Ella. Jur! Poate că-i mai bine să plec.

- Sau poate că-i mai bine să stai, a șuierat ea lângă urechea mea, apoi i-am simțit dinții ronțându-mi jumătate din ureche.

La extremitatea cealaltă, mâna ei a apăsat ușor între coapsele mele. O mână mică, de femeie, cu degete subțiri și unghii lungi și roșii. Erectia mea a lovit cu putere din partea cealaltă a pantalonilor.

- Da, sunt convinsă că-i mai bine să stai! a spus ea repede, răsuflându-mi peste gură mirosul acela de pastă de dinți și tutun, după care s-a aplecat deodată în jos.

Picioarele începuseră să-mi tremure. Pariez că nu mi-aș fi putut ridica de pe canapea nici dacă mi-aș fi dorit. Dar nu mai știam nici eu dacă-mi doream cu adevărat să mă ridic. Senzația pe care o încercam era atât de nouă și de necunoscută. Atât de plăcută! Am închis ochii și n-am mai spus niciun cuvânt. Uneori în viață este mai bine să-ți ții gura.

Mâinile Ellei mi-au desfăcut cureaua. Au urmat unul câte unul nasturii de la prohab. Am simțit-o cum mi-a

prins cu un gest simplu bărbăția în palma aceea cu gheare lungi și ojate și am gemut încet.

Cealaltă mână mi-a înșfăcat dintr-o mișcare ouăle. M-am lăsat moale ca o cârpă pe canapea. Niciunul dintre noi nu mai spunea nimic.

Părea că se întâmpla ceva natural, de parcă ne-am fi întâlnit pe canapeaua ei ca să studiem o revistă sau să ne uităm la televizor.

Eram un bărbat și o femeie. Singuri. Ascunși în spatele unor ziduri groase. Zidurile contează.

Un bărbat, o femeie și o canapea. Oamenii se pot aduna pe aceeași canapea pentru o sumedenie de chestii.

Vino pe canapea să completăm amândoi un rebus.

Vino pe canapea să ne uităm la televizor.

Vino pe canapea să bem o cafea.

Vino pe canapea să ți-o sug.

Asta făcea.

Gura ei caldă și rujată se mulase ca o mânășă peste mădularul meu tare ca piatra. Rujul acela unsuros avea să-mi rămână mie, avea să-mi păteze chiloții și tot ce mai era pe acolo.

Linistea din cameră era întreruptă din când în când de un *toc* apoi de un *poc*... și iar *toc*.

Mintea mea înțelegea limpede și accepta tot ceea ce se întâmpla. Da, era prima oară, dar nu era nimic rușinos, atât timp cât la capătul celălalt al mădularului meu era gura unei femei. Dacă ar fi fost gura unui bărbat, probabil aș fi urlat și aș fi făcut pe loc stop cardiac.

Femeilor însă... le poți accepta orice. Mă simțeam generos c-o lăsam să facă asta. Ella s-a oprit pentru câteva clipe, a scos-o din gură și s-a uitat la mine cu o privire drăgăstoasă.

- Îți place cadoul meu de ziua ta?

Am dat din cap că da. Îmi plăcea.

- Când îți vine, să m-anunți, da?

N-a mai apucat ea să spună prea multe, pentru că am gemut și i-am trimis în gură tot ceea ce avusesem pregătit pentru fică-sa.

- Am zis să m-anunți, în pizda mă-tii! a țipat ea scuișând, apoi s-a ridicat ca o furtună și a ieșit pe ușă.

Am auzit trântindu-se ușa de la baie și vocea ei bolborosind înfuriată:

- Veșnica poveste, fir-ați ai dracului!

Apoi nu s-a mai auzit nimic. Am închis ochii, am oftat și am rămas răstignit pe canapea.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI CINCI

Mută regina la G8

După o eternitate, viitoarea mea soacră a revenit din baie. Mi-a aruncat un sul de hârtie igienică în poală, apoi mi-a spus supărată foc:

- Nu mai sta acolo ca un viezure leșinat! Șterge-te! Vezi că ai și pe pantaloni.

Pantalonii pe care mi-i cumpărase Irina erau compromiși. La naiba, chiar îmi plăceau! Erau un material bun pe care nu trebuia să-l calci prea des. Erau negri și frumoși. Fuseseră negri și frumoși.

Ella a băgat televizorul în priză, și-a aprins absentă o țigară.

M-am dus la baie.

Am constatat cu jale că era imposibil să rezolv problema pantalonilor. Rujul Ellei făcuse un adevărat dezastru. Parcă tăiase un iepure acolo. De data asta am revenit eu supărat foc de la baie.

Nenorocita aia privea dusă pe gânduri la o reclamă pentru detergenți. M-am așezat pe canapea. Niciunul dintre noi nu îndrăznea să spună nimic. A trecut un minut. Apoi altul.

Prima salvă a tras-o ea, uitându-se spre televizor și vorbind parcă de una singură.

- Ce-a fost aici rămâne doar între noi doi. E secretul nostru.

- Bineînțeles, am răspuns eu pe un ton coborât.

- Și, începând din momentul acesta, vreau să ieși din viața Irinei, mi-a aruncat ea următoarea salvă.

- Nu sunt sigur că te-am auzit bine, am răspuns uimit la culme. Mă lăsase cu gura căscată.

- Ba da, m-ai auzit foarte bine! a mârâit cutra în timp ce-și umplea paharul până la buză.

M-a privit înnegurată. Ciudat. Acum nu mai părea beată deloc.

N-am știut ce să-i răspund. Ce dracu' era să răspund la asemenea tâmpenii? Am continuat să urmărim amândoi reclamele, apoi a început un film. Ne priveam unul pe altul cu coada ochiului.

Trebuia să fiu idiot ca să nu-mi dau seama că femeia de lângă mine era din ce în ce mai încruntată. Părea tot mai supărată și nu înțelegeam de ce. Eu unul amuțisem. O lăsasem să creadă că a câștigat partida.

Bineînțeles că nu aveam să renunț la Irina, că doar nu eram prost. Dar ce rost avea să contrazic o femeie cu chef de harță?

Deodată, fără nicio legătură cu filmul de la televizor, Ella a spus fără să mă privească:

- Sunt exact opt ani de când n-am mai fost cu un bărbat.

- Înțeleg.

- Nu prea cred că poți înțelege asta, a spus ea sictirită. Probabil că mă crezi vreo nebună pentru că am făcut ceea ce am făcut. Dar nu sunt.

- Te-nțeleg.

- Încetează dracului să tot spui că mă înțelegi! s-a răstit ea. Nu-nțelegi nimic!

- Ba da, Ella, i-am răspuns nervos, te-nțeleg perfect. Tu n-ai mai fost cu un bărbat de opt ani. La mine e și mai rău. Eu n-am fost cu un bărbat niciodată, am adăugat rânjind.

A rămas nemișcată. Statuie. M-a privit câteva secunde. Nici pupilele nu i se mișcau.

Gura i s-a deschis și s-a închis de câteva ori, de parcă ar fi fost un pește aruncat pe mal, apoi a țipat:

- Ce dracu' vrea să însemne asta?

Am simțit că mă pleoștesc deodată pe canapeaua moale.

- Nimic, am răspuns cu nasul în jos. Absolut nimic. Ziceam și eu așa... am glumit. Încercam și eu să te înveselesc puțin. Pari cam supărată și nu-nțeleg de ce.

Femeia s-a holbat la mine. Mi-am dat seama că, acum, chiar că semăna cu fosta mea profesoară de mate.

„Iisuse, doar n-o fi ea! mi-am zis îngrozit.”

Da' nu era ea.

- Glumești, deci? m-a întrebat Ella suspect de calmă.

- Mda.

- Adică... făceai glumițe. Ca să râdem.

- Păi, da. Voiam să te amuz.

N-am avut timp să reacționez. Într-o fracțiune de secundă, Ella a luat sticla de whisky de pe masă și m-a lovit cu ea direct în cap. Sticla pătrată a rezistat, dar capul meu nu.

M-am rostogolit ca o gălușcă de pe canapea pe podea. Am aterizat pe burtă, acompaniat de o pleiadă de stele verzi, care mi-au jucat pe dinaintea ochilor. Stelele alea mi-au amintit de cariera mea ratată de boxer.

Apropo, vezi chestia asta de deasupra sprâncenei mele stângi? Acum arată bine, dar în ziua aceea era un dezastru.

- Ieși afară, vierme! a urlat Ella de-au zăngănit toate geamurile.

Nu mă mai puteam ridica în picioare. Îmi simțeam capul mai greu decât un sac cu cartofi.

„Fugi, idiotule! s-a auzit o voce în capul meu.”

Am fugit în patru labe. Undeva, pe hol, am reușit să mă ridic în picioare, să deschid ușa și să ies în goană pe casa scării.

De data aia, am luat liftul. Nu mai aveam putere să cobor șapte etaje pe jos.

M-am privit în oglinda din lift. Nu mi-a plăcut deloc ceea ce am văzut. Sângele îmi curgea șiroaie pe față, ochiul stâng se umflase ca o prună gigantică, iar haina

de costum și cămașa erau nenorocite. Sânge peste tot. Semănam cu un doctor chirurg ieșit în pauză la o țigară, între două operații.

Mai târziu, toată viața mea, ori de câte ori m-am uitat în oglindă, vedeam semnul de pe arcadă și-mi aminteam cu melancolie de prima mea partidă de sex, de prima femeie din viața mea. Hai, recunoaște, e ceva memorabil.

Eva surâde și-mi spune un pic încurcată:

- Spui că aceea a fost prima femeie din viața ta? Cred că exagerezi.

- De ce? Adică... ce vrei tu să spui? mă rățoiesc la ea. Că ceea ce s-a întâmplat acolo nu a fost prima mea experiență sexuală?

- Nu știu, nu prea pare, răspunde fata strâmbând din nas.

- Ba bine că nu! A fost cât se poate de sexual. Sexul oral este tot sex. Toată lumea știe asta. Până și eschimoșii știu asta. Până și unii președinți ai Statelor Unite au aflat asta.

- Bine, spune Eva împăciuitoare. Fie! Deci, până la urmă, n-a fost nici Irina, nici Mia. A fost Ella.

- Mda, soacră-mea a fost.

- Păcat. Mare păcat. Mi-aș fi dorit tare mult să aflu că a fost Irina. Povestea voastră de dragoste era atât de dulce. Ar fi trebuit să fie ea „Numărul Unu”. Voi doi împărtășați ceva special, am simțit asta din felul în care mi-ai povestit. Mare păcat.

- Pagubă-n ciuperca! pufnesc eu supărat. În viață, uneori alegem, alteori suntem aleși. În ziua aceea, eu am fost alesul. Îmi amintesc de asta la fiecare vitrină, la fiecare oglindă pe lângă care trec. În fine.

După cum îți spuneam, mi-am scos batista și mi-am tamponat arcada ca să opresc tot sângele, apoi am ajuns la parter și-am ieșit afară din bloc ametit, plutind ca o stafie tristă.

Lumina din fața blocului mi-a dat un șoc aproape fizic.

Alfredo era ceva mai încolo. Juca șah așezat la masă, cu spatele spre mine.

- Plecăm, Alfredo! l-am anunțat calm.

- Stai un pic! a răspuns el concentrat la joc, fără să întoarcă privirea. Câteva secunde, da? Cred că mai am doar două mutări și-l fac mat pe domnul! Ia zi, ai rezolvat ceva?

- Oarecum! am răspuns calm, apropiindu-mă de masa de joc. Am aruncat o privire pe tablă cu unicul meu ochi funcțional și i-am recomandat: Mută regina la G8!

- Ești sigur?

În momentul acela, Alfredo a întors capul spre mine, a spus un „Vai!” scurt și s-a prăbușit cu capul peste tabla de șah. Leșinase.

- Of... băga-mi-aș! am bombănit privindu-l disprețuitor. Nu mai găsești prieteni de nădejde în ziua de azi!

După care m-am dus să caut un taxi.

* * *

De la intrarea-n spital și până la salonul de Urgențe am mers pe picioarele mele. Alfredo a rămas în urmă ca să plătească taxiul.

- Nu pot să văd sânge, s-a scuzat el rușinat.

Am nimerit pe mâna unui asistent foarte glumeț și foarte vorbăreț. Numai gura lui se auzea pe acolo.

- Ce-ai pățit, frățioare? Întinde-te pe patul acesta! mi-a făcut el semn din mână. Ia dă batista la o parte să văd și eu!

Am dat la o parte batista năclăită, iar omul s-a apropiat și a fluierat a pagubă.

- Aoleu, ai ditamai pizda-n frunte! a spus el cu o față tristă.

Mi-a făcut anestezie și mi-a pus trei copci.

- Ochiul o să se dezumfle, stai liniștit! m-a îmbărbătat zâmbind. Rămâi un pic pe pat. O să-i duc doctorului de gardă radiografiile tale.

N-a mai fost necesar să rămân în spital. Am capul tare. Scroafa aia nu reușise să mi-l crape.

Evident, după ce am ajuns acasă, i-am mulțumit amicului meu slab de înger pentru tot sprijinul, apoi l-am rugat:

- Mai fă ceva pentru mine și gata! Du-te mâine pe la 11 la fabrica de pâine și zi-i Irinei c-o să lipsesc o perioadă. Spune-i că sunt plecat din localitate, spune-i ce vrei, dar nu-i spune adevărul, Alfredo! Femeile nu suportă adevărul!

Știam că nu puteam să merg să mă întâlnesc cu Irina în halul acela. Arătam ca un semimonstru.

- Mi-a deschis un bou ușa-n cap! am răspuns eu la întrebarea mută a tatei. Roag-o pe mama să-mi aducă o compresă cu apă rece.

Tata a plecat trântind ușa.

- Nu știi cu cine seamănă copilul ăsta de-i așa bătut în cap! l-am auzit spunându-i mamei printre uși. Nu seamănă cu mine nici cât negru sub unghie! E copilul tău, fi-ți-ar sămânța să-ți fie! Neam de mule!

În noaptea aia am dormit ca un prunc.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘASE

Rochia de mireasă e un moft

„*Afredo, mare tâmpit mai ești!*” mi-am zis supărat a doua zi, privind pe geam. Irina mea tocmai deschidea poarta și pășea pe alee. Tata meșterea ceva în curte, la o bicicletă.

- Cum naiba? am exclamat supărat foc. Să știi că i-a spus boul de Alfredo unde stau! Halal prieten!

Tata și Irina s-au antipatizat pe loc. Era ceva instinctiv, probabil. Păreau un câine și-o pisică.

Eu îi priveam pe geam, ascuns după perdea, iar ei se priveau unul pe celălalt acolo, în curte, pe trotuar. Știam bine că urmau vremuri grele.

Irina s-a înseninat și a fluturat drăgălaș din genele ei frumoase.

- Bună ziua! Mă numesc Irina. Îl caut pe Tiberiu. E acasă?

M-am făcut și mai mic după perdea.

„*Alfredo, dobitocule, lasă că vezi tu! m-am zburlit. Așteaptă tu numai să dau nas în nas cu tine!*”

- Bună ziua, i-a răspuns tata. Da, feciorașul meu este acasă. Chiar acum pândește de după perdea. Intră și fă-i o bucurie, a mai adăugat el arătând cu mâna spre ușă.

* * *

Irina stătea așezată pe marginea patului. Mă privea. Nu arăta prea speriată de felul în care arătam, dar nici prea bucuroasă nu era.

- În ce lume trăim noi? a întrebat ea retoric. Cum e posibil să te bată cineva și să te aducă în halul acesta? Ai fost la poliție?

- Ce poliție? Am luat o ușă în moacă, i-am răspuns eu scărpinându-mă deasupra bandajului. Mă mănâncă al naibii. În rest nu-i nimic deosebit. O să-mi treacă.

- Dar cum a fost posibil? s-a căinat ea.

- M-am întâlnit cu o persoană dementă, i-am explicat eu oftând. Au! Aoleu!

- Ce ai? a sărit ea de pe pat.

- M-a fulgerat ochiul! Din când în când, îmi mai face figuri.

- Sărăcuțul de tine, a spus ea cu o față tristă. Dă să pup ca să-ți treacă.

Am îndepărtat-o cu o mână.

- Nu m-atinge acolo, pentru Numele Lui Dumnezeu! Am trei copii.

Irina și-a mușcat buza și apoi m-a întrebat privind-mă cu atenție:

- Până la urmă ai fost sau n-ai fost? I-ai spus mamei că urmează să ne căsătorim? Să nu mă minți, Tiberiu, a adăugat ea. Știu c-ai fost. Am văzut buchetul de flori. Era aruncat la coș.

- Am fost, am confirmat cu ochii ațintiți spre podea.

- Și? N-a mers prea bine, așa-i?

- Nu. N-a mers. Am intrat, i-am dat florile, dar m-am blocat. Nu i-am spus nimic despre planurile noastre de căsătorie. Mă-ta era afumată. S-a holbat la mine și am rămas fără replică. Ce era să fac? Avusesem și un text pregătit dinainte, dar n-am putut să-i spun nimic.

- Deci n-ai rezolvat nimic, a spus Irina dezamăgită. Nimic, nimic!

„Ba da, am gândit cătrănit. Mi-a supt-o, dar nu cred că asta se pune la socoteală!”

- Și ce facem acum? m-a întrebat Irina ridicând spre mine niște ochi de căprioară rănită. Mai încerci o dată?

- Cu ochiul ăsta? Ha! Ai luat-o razna? O să primesc garantat un refuz. Nu, nu merg nicăieri. De altfel, am observat că nu prea-i sunt simpatic maică-tii. N-o să fie de acord în vecii vecilor. Ce-ar fi să ne căsătorim așa, fără nicio ceremonie, fără părinți, fără tam-tam.

- Cum așa? a protestat ea timid. Fără rochie de mireasă?

- Fără, dă-o încolo! am spus bătând nervos din picior. Ce-i? Ce-am spus?

Irina a început să se smiorcăie.

- Dar eu toată viața am visat că o să fiu îmbrăcată în rochie de mireasă în ziua nunții mele!

I-am aruncat o privire amuzată și am pufnit în răs. Femeile erau niște penibile.

* * *

Trecuseră vreo două săptămâni de la faza aia. Arcada mea se vindeca frumos. Totdeauna mi-au trecut repede și vânătăile, și cucuiele. Am carnea bună.

După o tocmeală lungă de tot, am reușit să-i deschid ochii iubitei mele și s-o fac să renunțe la porcăria aia de rochie de mireasă, la binecuvântarea părinților noștri și orice alte fleacuri care stăteau în calea fericirii noastre.

Și-am câștigat.

După ce-am depus actele pentru căsătorie, Irina mea a dispărut câteva zile. Vreo patru sau cinci zile. A intrat în pământ.

La serviciu, o colegă de-a ei mi-a spus că-și luase concediu. N-am avut curajul s-o caut acasă. Simțeam că înnebunesc.

Când a apărut din nou la mine acasă, tocmai mă pregăteam să ies, eram cu mâna pe clanța de la poartă. Și eram disperat rău.

- Dumnezeuule Mare! am strigat la ea înfuriat. Ce-i asta? Unde-ai fost? Cum e posibil să pleci așa fără să suflă o vorbă? Am crezut că... că te-ai răzgândit.

- Am fost în vizită la bunici, la țară, mi-a răspuns ea calmă, apoi m-a sărutat pe obraz. Dar, uite, dragul meu, m-am întors. Mă mai vrei de nevastă sau nu?

- Nu știu! Tu mai vrei rochie de mireasă? am întrebat-o morocănos.

- Dă-o-ncolo de rochie de mireasă, a exclamat Irina râzând. Te am pe tine!

* * *

Era un ger afurisit în ziua când ne-am căsătorit. A fost doar o formalitate, ceva foarte restrâns.

Oh, da, îmi amintesc perfect ziua aceea. La ceremonia de căsătorie au participat doar ofițerul de stare civilă și dobitocul de Alfredo pe post de martor. Și mai eram și noi pe-acolo.

Irina, deși fără rochie de mireasă, era superbă și toată numai zâmbet. Fericirea mea însă era mult mai mare. Fericirea mea cuprindea totul.

Alfredo ne-a întins verighetele, iar eu mi-am sărutat proaspăta soție. Gata!

Am ieșit din primărie și mi-am aprins o țigară. Mă simțeam bine. Am privit-o pe Irina cu un zâmbet tâmp și apoi l-am privit pe Alfredo. Cavalerul meu de onoare mi-a întors zâmbetul liniștit.

- Vă iubesc, băi, tâmpiților! am exclamat fericit la culme și i-am cuprins în brațe pe amândoi. Vezi, Alfredo, vezi? Asta înseamnă fericire adevărată!

- Da, a răspuns el simplu.

- Vezi ce pierzi dacă ai trecut în tabara cealaltă? am spus râzând. Ar trebui să-ți cauți și tu o fată ca Irina și să te apuci de procreat niște tripleți! Eu exact asta o să fac diseară!

- Nu fi porc! m-a pus la punct Irina, roșie la față.

- Dar nu sunt! i-am răspuns bine dispus. Sunt doar fericit, la naiba! am țipat eu deodată, sperînd trecătorii de trotuarul celălalt.

- Sunt fericit că ești fericit, a spus liniștit cavalerul meu de onoare.

L-am privit cu milă.

- Tu, fericit? Nu prea pari, amice! Ha, ha! Ce caraghios! Tot timpul ești singur cuc. Ai mare noroc de mine că te mai scot în lume din când în când! am spus râzând.

Irina m-a călcat pe picior pe furiș și n-am mai spus nimic. Dar a spus ea:

- Ei, și acum ce facem?

- Ceea ce trebuie, am zis bărbătește. Mergem la tine, nevastă! Ne instalăm în noul nostru cămin.

- Doamne, mama! a gemut ea.

- Eu o să plec, a spus repede amicul meu. Am o grămadă de chestii de rezolvat.

- Nu pleci nicăieri! am strigat luându-l de braț. Unde să pleci? Vii cu noi. O să cumpărăm întâi câte ceva și după aceea mergem la Irina și sărbătorim. Tu nu-nțelegeai că-s fericit? am zâmbit eu cu ochii strălucind de bucurie. Nu fugi nicăieri! Atâta prieten am și eu. Azi n-are nimeni voie să stea pe dreapta. Cine fuge e trădător! O să ne distrăm și-o să tragem un chef de pomină, Alfredo!

Am mers toți trei prin magazine și Irina a cumpărat de toate. Salamuri, șuncă, măslina, brânzeturi... rahaturi din astea. Eu m-am dus direct la raionul de băuturi și mi-am încărcat brațele cu de toate.

La casă, Irina s-a întors spre mine și mi-a șoptit la ureche:

- Tu n-ai niște bani? Nu cred c-o să mă descurc cu ceea ce am.

- Ești normală? am întrebat-o deschizând ochii mari. Eu sunt student. De unde naiba să am eu bani?

Ridicând din umeri în semn de scuză, i-am făcut un semn lui Alfredo și prietenul meu cel mai bun a fost încă o dată „*cel mai bun*”.

În fața magazinului, ne-am privit unii pe alții. Eram încărcăți, cocoșați, doborâți de sacoșe. Am desfăcut o

sticlă de vodcă și am luat un gât. Viața de om însurat era frumoasă. Abia așteptam să ajungem la Ella și să tragem cheful acela.

Doamne! Urma să fie atât de frumos.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘAPTE

Mă lepăd de Alfredo

Eva are deja minute bune de când privește oceanul. La un moment dat, întoarce capul, mă privește și îmi spune:

- Nu credeam c-o să-mi dai vreodată ocazia să spun asta, dar... n-ai vrea să mai faci și tu o pauză?

Soldurile ei se odihnesc moi în palmele mele. Mă opresc, dar rămân în ea și-n căldura ei plăcută.

- Te-ai plictisit de priveliște? murmur. Vrei să schimbăm poziția?

- Aș cam vrea.

- Păcat! Mie îmi plăcea. Ador când femeile mele stau în patru labe.

Eva mă împinge ușor cu palma și mă face să înțeleg ce vrea. Mă așez cu spatele pe nisipul fierbinte. Mă încălescă, îmi pune palmele pe piept și-mi spune zâmbind:

- Odihnește-te. Ești prea bătrân și nu-i bine să exagerezi. Preiau eu de aici, moșule!

Dumnezeule! De fiecare dată când face gluma asta nesărată, mă scoate din sărite.

Privesc cum se mișcă deasupra mea și nu-mi vine să cred că n-a fost decât c-un singur bărbat la viața ei. Cred că minte. Mișcările astea nu se învață la cursuri fără frecvență.

Îmi place că-și ține ochii închiși pentru că asta îmi permite mie să o sorb din priviri, să admir tabloul trupului ei gol, transpirat.

Iubesc o floare delicată. Cu fiecare zvâcnire din solduri simt că mai culeg încă o petală din ea.

Îmi așez palmele pe coapsele ei rotunde, o lipesc și mai strâns de mine. Pătrund înfometat în căldura

pântecelui ei și am senzația că n-aș mai vrea să ies vreodată de acolo.

Dintr-odată, Eva își întetește mișcările și începe să geamă ușor. O simt cum se cutremură. Valurile din ea coboară mai jos, tot mai jos, îi răscolesc pântecetele.

Mișcările ei interioare mă cuprind și mă abandonează, apoi iar mă cuprind. Sunt atât de dulci și strânsoarea lor mă dezmiardă. E prea mult. Simt apropierea descătușării și mă abandonez ei cu bucurie.

- Oh, Doamne! gem și inund pântecetele femeii de deasupra mea. E femeie și e a mea. Abia acum pot spune că este pe deplin a mea.

Eva se lasă peste mine obosită și suflă greu. Îmi desfac brațele de pe șoldurile ei și o eliberez din îmbrățișare. Asta a fost tot. Suntem iar doi.

Se lipește de mine și-și așează capul pe pieptul meu.

- Crezi că ai muri, oare, dacă m-ai ține și tu un pic în brațe? susură ea.

- Lasă-mă un pic să-mi revin, oftez eu. Puteam relua mai târziu, dacă dorești.

Palma care mă mângâie își oprește un pic mișcarea, apoi mă lovește ușor peste piept.

- Dar eu n-am zis că vreau să reluăm. Am zis doar că ar fi frumos dacă m-ai ține un pic în brațe. Și nu mai fă fața aia.

- Care față?

- Știi tu.

O cuprind ușor și îmi cufund nasul în părul ei. E plăcut. Miroase a valuri și a nisip. Cred că și eu miros a valuri și a nisip. Insula asta ne-a salvat, ne-a hrănit și a intrat în pielea noastră. Mirosim și unul, și celălalt a valuri și a nisip, a pustietate și... uneori a singurătate. Acum suntem lipiți unul de altul, dar suntem singuri ca două insule. Singurătate de insulă.

- Îmi place să te țin în brațe, spun uimit de descoperirea mea. Ar trebui să facem asta mai des.

- Știu, spune ea piscindu-se. Se numește „*miracolul Eva*”. Nimeni nu-i rezistă.

O mângâi minute în șir. Nu vreau să fugăresc clipa asta. O culeg cu atenție și o ascund undeva în mintea mea, într-un sertărel tainic. Într-o zi, cândva, voi avea nevoie de ea. E o clipă sfântă.

- Și cum a fost prima ta noapte de dragoste cu Irina? întreabă Eva cu dulceață în glas. A fost așa cum ți-ai închipuit?

Gata, a fugărit clipa. S-a dus naibii.

* * *

Crezusem că momentul căsătoriei noastre avea să ne rămână în minte ca o zi ideală. Ceva frumos, numai bun de pus în ramă.

Uneori în viață, ai impresia că, dacă te bucuri tu, trebuie să se bucure și alții. Ce proști eram!

Nu a fost frumos deloc. Maică-sa urla ca din gură de șarpe.

- Mi-ai furat fetița, derbedeuleee!

Irina se schimbase toată la față. Eu și Alfredo ne retrăseserăm precauți la vreo doi pași mai în spate și tăceam acolo bărbătește.

Nu se aștepta nimeni ca mama Irinei să fie încântată, dar reacția Ellei ne-a depășit cu mult orice așteptări. Și nouă și blocului întreg. Ușile se tot deschideau și se închideau.

Zdreanța de soacră-mea răgea de parcă era trasă-n țeapă:

- Fetița mea cumintee! Uite ce-mi face, nemernicul! Te omor! Ce i-ai făcut fetiței mele, ticălosule?!

- Nu mi-a făcut nimic, mamă.

- Păi, nici n-o să-ți faci! a zbierat mă-sa.

Tăcusem până atunci ca s-o las să-și deșerte tot sacul, dar n-am mai rezistat, așa că i-am spus blând:

- Liniștește-te, mamă, te rog.

N-am putut eu să-mi văd de treabă? De ce m-o fi mâncat în cur? În secunda următoare, am crezut că pe soacră-mea o lovește damblaua:

- Să nu-mi spui tu mie „mamă”, vierme! Ce mi-ai făcut, Irinaaa?!

- Ne-am căsătorit, mamă! a spus Irina cu inima-n gât.

A scos din poșetă certificatul de căsătorie și l-a agitat pe sub nasul maică-sii, iar aia a horcăit cu gura larg deschisă. Probabil se chinuia să tragă o gură de aer ca să-și reia ciroul.

- Hai, mamă, am repetat rânjind, calmează-te. Ne aude tot blocul.

Ella a schițat un gest de parcă voia să se repeadă la mine, apoi s-a oprit și și-a dus mâna la inimă.

„Drace! mi-am zis. Te pomenești că face un atac de cord sau ceva și ne rămâne nouă tot apartamentul.”

Ți-ai găsit! Juca teatru. A început să ragă și mai tare. Devenea plictisitoare. În cele din urmă, mi-a spus cu ultimele puteri:

- Pleacă, derbedeule, că-ți sparg și arcada cealaltă!

- Poftim? a sărit Irina furioasă. Tu l-ai lovit? Tu? Bănuiam eu! a țipat ea, apoi s-a întors spre mine cu ochii lucind de furie. Semăna cu o leoaică care-și apăra puiul. Una pe care o văzusem într-un documentar. De ce te-a lovit, Tiberiu? De ce nu mi-ai spus?

„Hait!”

Mi s-au muiat un pic genunchii. Treaba se complica.

- Nu știi, Irina, habar n-am de ce m-a lovit! m-am fâstâcit eu. Întreab-o pe ea. Da, să-ți spună mămica ta.

Privirea mea s-a intersectat pentru o fracțiune de secundă cu privirea Ellei și, în momentul acela, am știut că partida era câștigată.

- De ce l-ai lovit? a început Irina să zbiere la mă-sa. Totdeauna mă faci de râs! Mereu ți-ai bătut joc de viața mea! Te urăsc, auzi?! Stai toată ziua în casă, iei pastile și bei. Toată ziua! Nu-ți pasă de nimic!

- Irina... a gemut maică-sa.

- Nicio „Irina”! a continuat ea să țipe ca scoasă din minți. Mamă, oare nu am dreptul și eu la un pic de fericire? Vrei să mă nenorocești de tot? Nu știi decât de televizor și de băutură. Toată ziua! Și eu alerg ca proasta! Eu pun pâinea pe masă, eu plătesc facturile, eu fac curat și tu nu miști un deget. Eu la muncă, eu la facultate, eu la... tot.

- Irina, a bolborosit mă-sa.

- Taci! a urlat Irina. Să taci, mamă! Mai bine taci! O dată-n viață mă mărit și eu și trebuia să fie cea mai fericită zi din viața mea! Ai ruinat totul, praful s-a ales! Dacă n-avem loc aici, să trăim liniștiți unii lângă alții, mai rămâne un singur lucru de făcut...

- Irina, puiul meu! a gemut maică-sa, începând să dea apă la șoareci. Dar... puiuțele...

- Hai, Tiberiu! a spus proaspăta mea nevastă. O să ieșim de aici și n-o să mai punem niciodată piciorul în casa asta!

Irina avea o privire pe care nu i-o cunoșteam. M-a speriat. Sincer!

Cine era fata aia? Eu n-o mai văzusem niciodată. Părea o cobră înfuriată. Aproape că mă așteptam să scoată din gură o limbă bifurcată.

„Văleu, dar cu cine m-am însurat eu? mi-am spus îngrijorat.”

Da' n-am avut timp să mă gândesc prea mult la asta. Mă-sa s-a dat la o parte din fața ușii și i-a spus plângând:

- Iartă-mă, Irina. Te rog, nu pleca! Aici este casa ta. Locul tău e aici.

- Trebuie să intre și ei, a spus Irina cu o răceală de gheață.

Mama și fiica s-au privit ochi în ochi. Apoi Ella a spus cu nasul în jos:

- Bine.

Jumătate de oră mai târziu, Irina își ștergea lacrimile și, ajutată de maică-sa, pregătea platourile cu gustări.

Eu și Alfredo am rămas cumiți pe canapeaua din sufragerie, schimbând impresii în șoaptă și atacând pe furis când unul când altul ce mai rămăsese în sticla de vodcă.

În bucătărie era liniște. La noi era liniște. Victoria fusese deplină.

Irina a început să aducă platourile și să le așeze frumos pe masă. A scos pahare, a adus farfurii. Ne-am așezat toți trei la masă.

- Ah, am uitat să aduc carafa cu apă, a spus ea surescitată.

Am privit-o cu milă și am văzut că-i tremurau mâinile. Fata mea mai avea un pic și ceda.

- Lasă, Irina! Rămâi aici. Aduc eu carafa.

Am intrat în bucătărie. Ella tăia de zor un calup de brânză. Am luat carafa, m-am dus la chiuvetă și am umplut-o fără să privesc nicio secundă spre soacră-mea.

Apa curgea un pic cam greu. Ceva nu era în regulă cu bateria de la chiuvetă.

„O să-l aduc pe tata să se ocupe de problema asta, mi-am zis.”

- Curvar nenorocit! s-a auzit în surdină vocea înecată de furie a Ellei.

Am tresărit, dar n-am scos niciun cuvânt.

- Cine mama dracului ești? a continuat ea să boscorodească fără să se uite în direcția mea. De unde ai apărut? Ce vrei de la viața noastră? Spune! Cred că te-a adus dracu' din Talpa Iadului!

- Ella...

- Să nu-ndrăznești să-mi spui „Ella”! a șuiert ea mânuind cu furie cuțitul acela mare cu care tăia brânza. Să-mi spui „doamnă”, curvarule! Ai înțeles?

- Da... doamnă. Nu te enerva.

- Blestemată fie ziua în care ai intrat în casa noastră! Cred că ești Satana însuși... da, trebuie să fii Satana! Și mi-ai mai adus un curvar în casă! Nu era de ajuns unul! Acuma-s doi curvari! Casa mea s-a transformat într-un bordel.

A întors capul spre mine, ținând strâns în mână cuțitul. Am simțit că mi se usucă cerul gurii. M-am uitat în stânga și-n dreapta. Până la ușă erau cam doi pași.

Am înghițit în sec și, instinctiv, am dus carafa la gură și am luat o înghițitură, apoi mi-am revenit și am privit cu scârbă carafa. Băusem apă cu gust de rugină.

- Nu ți-e frică s-o lași pe Irina singură cu nenorocitul acela de curvar? a întrebat ea, apoi s-a uitat la mine ca o nebună și a râs hârâit.

Am privit-o cu o milă amestecată cu frică.

- Nu. Nu e cazul. Alfredo e gay, așa că nu trebuie să-ți faci griji.

- Ceee? a făcut ea cu o față schimonosită. Mi-ai adus un *pidosnic*³⁸ în casă?

- Alfredo preferă să i se spună gay, i-am explicat eu.

- Ai adus sub acoperișul meu un sodomit? Un gomorit? Un... un satanist?

Ella avea spume la colțul gurii. Părea că înnebunise deodată.

- Afară cu Satana din casa mea, a mârâit ea turbată.

Rujul i se întinsese pe bărbie. Ochii îi sticleau. Stătea așa. Nici măcar nu mișca pupilele. Doar vârful cuțitului se mișca.

- Lasă cuțitul! am gemut eu hipnotizat. Ce ai? Liniștește-te...

Simțeam că cedez. Era cât pe ce să scap carafa în chiuveță. Apoi, unul dintre genunchi a început să mi se bâțâie.

- Să-l dai afară chiar acum din casa mea! a șuierat ea cu fața roșie și cu părul vâlvoi.

---

38 **PIDÓSNIC**, -Ă, *pidosnici*, -e, Care face totul pe dos sau altfel decât se face de obicei; ciudat, sucit.

- Acuma îl dau, am zis repede. Jur! Mă duc și-l dau afară!

- Așa să faci, a spus Ella înfigând dintr-o mișcare cuțitu-n brânză.

Am ieșit cu spatele, mergând împleticit. M-am oprit o secundă în fața ușii de la sufragerie. Am respirat adânc, mi-am îndreptat spinarea, apoi am intrat.

Irina discuta ceva cu Alfredo. Amicul meu tocmai își plimba farfuria pe deasupra platourilor alegându-și câte ceva. Mi-am adus aminte că și eu eram rupt de foame.

- Dar unde-i carafa cu apă? a întrebat Irina.

- Am... am uitat-o acolo. Du-te și adu-o tu. O să ți-l răpesc un minut pe Alfredo.

I-am făcut un semn lui Alfredo și el a venit după mine, pe hol, un pic cam îngrijorat.

- Omule, încalță-te repede și hai cu mine! i-am zis scărpinându-mă în cap. Hai! Mai repede.

Peste un minut, coboram amândoi treptele sărindu-le două câte două.

- Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el când am ajuns în fața blocului.

L-am privit în ochi.

- Trebuie să pleci. Nu mă întreba de ce. Trebuie. Scuze.

- Bine, a spus el, privindu-mă lung.

- Nu te supăra!

- Nu mă supăr. Înțeleg. Nu e nicio supărare.

Și-a băgat mâna într-un buzunar. Apoi în alt buzunar. Avea o privire absentă. Degetele îi cam tremurau.

- Mi-am uitat țigările sus, a șoptit el.

- Las' că-ți dau de la mine. Ptiu! Le-am uitat și eu! Nașpa.

- Da, nașpa.

- Plec, Alfredo! am zis grăbit. Ai grijă de tine! Mai vorbim noi, omule! Te caut eu.

Am intrat în bloc și am privit peste umăr. Amicul meu era tot acolo și privea în gol. Nu se mișca.

M-am gândit cu obidă la Ella.

„Altă curvă care strică prietenia dintre doi bărbați, mi-am zis în ciudat.”

Am intrat pe holul apartamentului și m-am descălțat.

- Alfredo a avut o urgență, i-am explicat Irinei. Te-a rugat frumos să-l scuzi!

Nevastă-mea m-a privit cu gura căscată. M-am dus spre fereastră și am pipăit perdeaua de parcă eram foarte interesat de materialul acela. Am aplecat un pic capul și am privit strada.

Șapte etaje mai jos, Alfredo era tot acolo în aceeași poziție tâmpă. Nu mișca.

„Parcă-i o statuie! am gândit mirat. Ce-o fi cu el?”

Apoi am luat de pe masă farfuria lui și am început să ronțai câte ceva. Doamne, ce foame-mi era!

* * *

Câteva ore mai târziu, Ella era praf de beată, eu eram praf de beat, iar Irina avea nervii praf.

Afară se făcuse deja întuneric. Iarna se face mai repede întuneric.

Proaspăta mea soție m-a ajutat să ajung până-n pat și a închis ușa după noi. M-a descălțat și m-a dezbrăcat ca pe un copil. Mie îmi venea să râd pentru că mă gâdila, dar ea mi-a pus mâna pe gură.

Am tras pe mine un tricou de-al ei și m-am culcușit în pat, apoi m-am uitat de acolo la Irina, în timp ce se dezbrăca. Era pentru prima oară când o vedeam goală. Mă rog, aproape goală. Și-a păstrat chiloții pe ea, apoi și-a tras peste cap o cămașă de noapte.

Și-a făcut cruce, a stins lumina și s-a băgat în pat lângă mine.

- Ai chef de prostii? m-a întrebat ea liniștită.

- Bineînțeles! am răspuns chicotind. Și-ncă cum!

- Eu n-am, a spus ea oftând greu și s-a întors cu fața la perete. Noapte bună!

În momentul acela, m-am dezumflat și nu mi-a mai venit să râd. De fapt, am simțit că îmi dau lacrimile.

Ei, nu am plâns eu, dar nici mult nu lipsea. Mă simțeam părăsit de toți și de toate. Abandonat! Nefolositor. Bărbații au sufletul simțitor.

Da, eram cel mai trist mire din Europa.

Irina a evadat repede într-un somn adânc. Fericiți mai sunt ăștia care adorm de cum pun capul pe pernă!

Afară, la parter, se auzeau hohote și larmă. Puștanii se adunaseră pe banca din fața blocului. Larma lor ajungea până la mine, la etajul șapte. Apoi s-a auzit un zgomot de geam spart și niște înjurături. După aceea nu s-a mai auzit nimic.

Și iar mi-am amintit că eram proaspăt însurat. Am oftat, am coborât din pat, mi-am luat șlapii și m-am dus la baie. În trecere, am privit certificatul de căsătorie așezat cu grijă pe masă.

Devenisem bărbat.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI OPT

Dezmoștenit, dar maniac

A doua zi după nuntă, m-am trezit singur în pat. Singura mea companie era o afurisită de durere de cap. Apoi a venit și sora ei, greața.

În timp ce vomitam cu capul vârat adânc în wc, mi-am adus aminte că urma să trec încă o probă de foc: trebuia s-o prezint părinților mei pe Irina, soția mea.

Le explicasem alor mei că învățam împreună cu Alfredo și că urma să înnoptez la el, dar nu puteam să folosesc scuza aia la nesfârșit. Tata ar fi intrat la idei și, dacă ar mai fi aflat și de orientarea lui Alfredo, ar fi explodat.

Aveam așadar o problemă mare cât casa, dar acum urma să o rezolv ca un bărbat.

Pe la ora douăsprezece puteam să mă țin pe picioare. Pe la treisprezece intram deja pe ușa casei părintești.

Pe drum, mi-am amintit că văzusem cândva un film cu o tipă care trebuia să se epileze. Singurul lucru interesant pe care l-am reținut din tot filmul era că benzile cu ceară epilatoare trebuie smulse dintr-o singură mișcare, scurt, fără ezitare. Dacă tragi de ele încetul cu încetul, se lasă cu lacrimi și vaiete.

„Bună idee! mi-am zis intrând în bucătărie. Așa voi face! Am să fiu dur. Am să trag de banda cu ceară dintr-o dată.”

- M-am însurat! le-am spus zâmbind alor mei. Apoi am privit spre aragaz și am exclamat: Ia te uită! Fierbeți vin cu scortșoară! Asta înseamnă c-am picat la țanc!

Ai mei s-au uitat unul la celălalt, apoi la mine. Mama a dus mâna la gură, iar tata a decretat franc:

- Minți!

- Ba nu mint, am protestat, așezând mândru pe masă certificatul de căsătorie.

- Nu minte, a spus și mama ducându-și palmele la tâmpile, apoi a adăugat suspinând: Unde mi-oi fi pus pastilele de tensiune? Tu și taică-tu o să mă băgați în mormânt!

A găsit pastilele și-a luat două așa, fără apă.

Mânia a urcat încet pe fața tatei și a pus stăpânire pe toate trăsăturile lui. N-a aruncat nici măcar o privire spre certificatul de căsătorie.

- Dacă-mi spui că te-ai însurat cu mâța aia care-a venit atunci în vizită, a mârâit el printre dinți, află că nu mai ești fiul meu!

- O cheamă Irina! E o fată de treabă.

- E o putoare și am mirosit-o de cum am văzut-o intrând în curte! a spus el scuipând cuvintele ca pe gloanțe.

- Dar ce-ai cu ea? l-am întrebat simțind clar că răbdarea mea se cam apropia de margine.

- Doar atât: nu-mi place!

- Dar nu trebuie să-ți placă ție! am zis supărat foc și mi-am șters transpirația de pe frunte. Îmi era iar greață și-mi venea să vomit.

- Mie când nu-mi place cineva, a vorbit el calm, apoi există cu siguranță și-un motiv pentru asta! Nasul meu nu mă înșeală. Mâța aia e o putoare și-o curvă. Probabil că și mă-sa-i o curvă, și taică-su' un curvar.

Sămânța dracului! După toate sfaturile pe care ți le-am dat, mi-ai adus-o-n curte pe asta? S-au terminat toate fetele bune și nu ai găsit alta?

L-am privit în ochi. Greșea. Irina nu era așa. Știam bine. Dar cum oare să-l fi convins?

- O s-o aduc diseară ca s-o cunoașteți, i-am anunțat sec. O să vezi, tată. Irina este un înger de fată!

- Dacă o mai văd pe nenorocita aia la mine-n curte, îi rup picioarele și te bat cu ele-n cap! s-a zborșit el.

- Nu fi așa, l-a rugat mama. Dacă s-a însurat, s-a însurat. Asta e.

- Taci, fă! a spus el fără s-o privească. Feciorașul tău s-a însurat ca un hoț și acuma vine acasă ca să ne dea nouă peste nas cu hârtia asta. El crede că ne-a făcut-o. De fapt, lui și-a făcut-o!

Tata a șters dintr-o singură mișcare masa cu palma și certificatul a zburat cât colo, pe podea.

- Măcar de dragul maică-tii ai fi putut să te porți și tu ca un om, a adăugat el scârbit. Dacă nu pentru mine, pentru ea! Pentru mă-ta care te-a șters la cur, te-a spălat, n-a dormit noaptea, te-a învățat să mergi și a tremurat lângă patul tău când erai țânc și bolei.

- Tată...

- Ia ieși tu afară din casa mea, a spus el, arătându-mi ușa cu degetul. Auzi?! Nu ți-s tată! Nu mai ești copilul meu! Am crescut un hoț și-un tâmpit. Să nu mai aud de numele tău în veci. Să nu mai pui piciorul pe aici cât timp trăiesc eu!

- Tată...

- Afarăăă! a răcnit el.

Nu mai aveam cu cine să mă înțeleg. Știam asta. Am cules de pe jos certificatul de căsătorie și-am ieșit fierbând de furie. În urma mea, a rămas plânsetul mamei și mirosul de vin fiert cu scortîșoară.

Oricum nu-mi plăcea scortîșoara.

* * *

Săptămâna care a urmat n-a adus prea multe lucruri noi. Irina era tristă. Palidă.

Nici nu avea cum să fie altfel. Maică-sa se îmbăta zilnic. Când era mangă, se afunda în muțenia ei și pășea prin casă de parcă ar fi fost o regină fugărită de pe tron, în exil. Melodramatică, țeapănă, dar cu fruntea sus și dreaptă, de parcă ar fi avut un măturoi înfipt undeva.

Era clar: nu-i trecuse cătuși de puțin supărarea.

Irina era exasperată. Eu mă amuzam. Dar eram și trist.

Nu eram trist pentru că Ella făcea excese bahice. Motivele mele erau altele: Irina mea, iubirea vieții mele, continua cu încăpățânare să-și țină picioarele lipite.

Seara, dormitorul nostru devenea câmp de luptă.

- Nu sunt pregătită! spunea ea simplu.

- La naiba, ai 24 de ani! îi răspundeam eu țâfnos, cu brațele încrucișate la piept.

- Știu.

- Și ești femeie măritată.

- Știu.

- Deci?

- Nu sunt pregătită.

Îmi venea să mă întorc înapoi în casa tatei. Practic, faptul că dormeam în altă casă era singura schimbare din viața mea.

În săptămâna următoare căsătoriei noastre, Irina s-a îmbolnăvit subit. Avea febră mare. Eu eram la cursuri, dar mă-sa s-a dus iute în oraș și-a adus un doctor. L-am văzut ieșind de la noi când mă întorceam din oraș.

- E doar o gripă păcătoasă! mi-a explicat Ella. Are nevoie de odihnă.

- Atunci să se odihnească, am spus dând din umeri. Asta e!

Gripa Irinei părea să nu fie contagioasă. Deși dormeam împreună, eu n-am luat-o. Apoi a venit și ziua în care Irina și-a terminat concediul medical și s-a întors la serviciu.

Între turele de la fabrică și orele de somn, învăța de zor pentru Științele ei Economice. Era foarte serioasă. Deși palidă și slăbită, învăța cot la cot cu mine. Se apropiau afurisitele de examene. Venea sesiunea. Pentru amândoi.

Învățatul mi-a mai deviat un pic atenția de la... alte chestii. Camera noastră era toată numai cărți și caiete, bilețele lipite pe pereți, pe bibliotecă, pe ușă. Și fițuici.

Cu ocazia aia, am aflat că nu era bine să lipsești prea mult de la cursuri.

„Am dat-o în bară, mi-am zis. E prea mult de învățat. Ce mă fac?”

Picasem un examen și luasem altul la limită. Mai aveam încă două de dat. Frica de restanțe a început să-și arate colții.

M-am apucat să-nvăț ca turbatul.

* * *

Până la urmă, soacră-mea și-a dat seama că, vrând-nevrând, trebuia să se obișnuiască cu prezența mea. A învățat să mă tolereze.

La început, ne respectam cu sfințenie teritoriile. Când Irina era la muncă, eu învățam la noi în cameră, iar Ella își vedea liniștită de televizor și de băutură, în sufragerie.

Uneori ne mai intersectam totuși, pentru că aveam o singură baie și o singură bucătărie, dar îi arătam Ellei un respect atât de prevenitor și atent, încât a renunțat la atitudinea ei de Statuie a Durerii Mute și a început să vorbească din nou cu mine, chiar și atunci când Irina nu era acasă.

Mi se părea mie sau parcă devenea o soacră mai bună? Da, se metamorfoza. Devenea umană.

M-am bucurat.

Încetul cu încetul, Ella a început să-și bage capul chiar și-n camera noastră. Ușa se deschidea timid:

- Vai, copii, cât puteți să învățați! se mira ea și clătina din cap, privind tomurile groase. E de mirare că nu vă stricați de cap.

Apoi ieșea. Revenea iar după o jumătate de oră.

- Irina, nu vrei un ceai, puiule?

- Da, mamă. Și eu, și Tiberiu vrem câte un ceai.

- Se-nțelege! cotcodăcea ea împăciuitoare. Și el e copilul meu!

Am tresărit și am privit-o mut pe Irina. Ea s-a uitat atentă la mă-sa. Ella se uita la mine. Clar: eram o familie triumfiulară. Și pașnică.

* * *

Într-o dimineată de miercuri, ieșeam din cameră cu capul mare, plin de știință de carte.

Învățatul mergea cam greu. Nu mai era loc în cap. Trebuia să mă străduiesc să uit cât mai repede ce învățasem pentru examenul dinainte, ca să pot face loc în cap noilor informații.

Să ai o restanță mai mergea. Să ai două era un accident grav. Dar să ai trei restanțe era moarte curată.

- Ești cam supărat, a constatat soacră-mea.

Am dat din mână a lehamite. Nu era numai învățătura. Aveam o stare nervoasă continuă. Nu-mi ieșea din cap că nevasta mea cea tânără și frumoasă refuza ca un catâr să fie... nevastă.

Dormeam și împărțeam camera. Atât. Eram colegi de apartament.

- Trebuie să vorbești cu Irina! i-am spus Ellei și m-am așezat pe canapea. Am dat televizorul mai încet și i-am povestit în câteva cuvinte care era adevărata problemă. Sunt plin de draci, am încheiat eu privind-o jenat. Nu mă preocupă nimic altceva, nu pot să învăț, nu pot gândi clar. Irina mă chinuie. Parcă m-am căsătorit cu o călugăriță.

Ella a tresărit și mi-a aruncat o privire speriată, apoi a zâmbit doar cu jumătate de gură. Se vedea clar că era îngrijorată.

- Vorbește tu azi cu Irina, i-am spus. Fă-o să-nțeleagă. Poate are o problemă femeiască și-i este rușine să-mi spună mie. Tu ești femeie, ești mamă. Ajută-mă. Trage-o de limbă. Convinge-o.

- Bine, a spus ea oftând.

În seara aia, am ieșit să mă plimb câteva ore. A doua zi aveam examen, dar îmi bubuia capul de la atâtea țigări și învățat.

„Sper să iau examenul! mi-am zis. Doamne, ajută-mă să-l iau, lua-l-ar dracu!”

L-am picat.

Am venit de la facultate cu o mie de draci în mine. Simțeam nevoia să bat pe cineva. Acum trebuia să învăț pentru al patrulea examen și mai erau doar două zile. Dar - ciudat - nu mă gândeam la examen; gândul îmi era tot la Irina. Aveam o obsesie. Pas cu pas, deveneam maniac în toată regula. Și frustrat!

„Uite-așa ajung oamenii la balamuc, mi-am zis în timp ce descuiam ușa apartamentului.”

- Ei bine? am întrebat-o înfrigurat pe mă-sa. Cum a rămas cu... hmm... chestia aia?

- Care chestie?

- Ăăă... aia.

- Am vorbit cu Irina, a răspuns ea fără chef.

- Bun. Minunat! Și ți-a spus? Ți-a explicat?

- Ce?

Am simțit că mă umflu și explodez.

- Ți-a spus... de ce nu vrea să se culce cu mine? am detaliat eu oftând cu jale.

- Ah, asta? Da, mi-a spus. Nu e nimic special, Tiberiu. Ai avut dreptate, e doar o chestiune femeiască.

- O boală?

- Nu, dragă. Nu-i boală. E vorba de un... ciclu neregulat. Tu ești bărbat, nu poți să înțelegi chestiile astea, sunt prea complicate. Irina ia un tratament ca să-și corecteze ciclul, să-l readucă la normal. Majoritatea femeilor au menstruație o dată la patru săptămâni, asta știi deja, nu? Ei bine, la Irina se întâmplă ceva mai des și o doare tare burta tot timpul. Sunt niște dureri foarte deranjante. Este foarte neplăcut și dureros pentru ea. Fii și tu mai înțelegător, ce naiba!

- Mda, acum înțeleg, am spus ușurat. Deci, de aia merge mereu pe la spital și-și face tot felul de analize?

- Da, de aia. Ești un băiat inteligent.

- Păi, nu putea să-mi spună direct mie? Ce mare chestie? Ce secretul lu' pește prăjit?

- I-a fost rușine, a răspuns Ella dând din umeri.

- Tu nu mă minți, nu-i așa? am întrebat-o brusc, privind-o în ochi.

Eram un pic cam speriat de ceea ce tocmai auzisem.

Chiar așa: Dacă Irina ne mințea pe amândoi? Dacă era ceva mai grav? I-am spus asta și Ellei. Mi-a repetat că nu era cazul să-mi fac griji și că singurul lucru pe care trebuia să îl fac era... să nu fac nimic.

Trebuia doar s-o mai păsuiesc pe Irina cu „*chestia aia*”. Chiar așa s-a exprimat: „*chestia aia*”.

- Dar tu cum stai cu examenele? a schimbat ea vorba. Ce-ai făcut cu cel de azi?

- L-am picat.

- Îmi pare rău!

- Mie îmi pare și mai rău. Sunt supărat și acasă, și la școală, și pe stradă. Poate ar trebui să iau niște calmante. O s-o iau razna. Nu mi-e bine.

S-a oprit în prag, s-a întors și m-a privit ciudat. Se vedea că și răbdarea ei ajunsese la limită.

- Totdeauna mi-am dorit un băiat bun pentru fetița mea, a zis ea dusă pe gânduri. Până la urmă, te-a ales pe tine. Ești un băiat bun pentru fetița mea, Tiberiu?

- Mda... nu-s băiat rău, am răspuns scărpinându-mi involuntar arcada stângă.

Ella a făcut fețe-fețe.

- Sper din toată inima că ești băiatul potrivit pentru Irina, a insistat ea. Sper că tot ce a făcut ea pentru tine merită.

- Adică? Ce-a făcut pentru mine?

- Ei, vorbeam și eu așa, a spus ea repede. Știi că te iubește foarte mult, nu? Știi sau nu știi?

Dădea din gură ca proasta. Începea să mă plictisească. Femeilor tare le mai place să bată apa-n piuă.

- Da, știi că mă iubește. Du-te, te rog, și fă-mi un ceai! Mă doare capul.

A plecat.

Când a revenit în camera mea, eu eram întins pe pat cu mâinile sub cap și priveam în tavan. S-a oprit lângă pat, a pus cana cu ceai fierbinte pe-o carte de-a Irinei și m-a privit cu o față nu tocmai veselă.

- Păi, nu înveți?

- Nu, am răspuns morocănos.

- De ce?

- De aia! Sunt întors pe dos. Tata m-a dezmoștenit, examenul l-am picat, ciclul neregulat al Irinei e cireașa de pe tort... Ce naiba?! Totul e aiurea!

Ella s-a așezat pe marginea patului și m-a mângâiat pe frunte. Mâna ei mirosea a fum de țigară.

- Ella, dă-mi și mie o țigară de-a ta.

- Vorbești serios? Parcă ziceai că nu-ți plac. Hai dincolo să-ți dau.

Am fumat amândoi în tăcere pe canapeaua din sufragerie. De data aia, țigările ei erau mentolate.

- Vrei și un pahar de ceva?

- Nu, am protestat eu moale. Băutura mă tâmpește. Trebuie să gândesc clar. Am de învățat.

- Te deranjează dacă beau eu?

Am râs amândoi.

- Uite ce-i, a zis ea oarecum stingherită, o să te întreb ceva o singură dată și tu ai să-mi dai un răspuns sincer.

- Relaxează-te, am spus plictisit. Nu i-am spus nimic Irinei despre... știi tu ce.

- Mă bucur. Asta înseamnă că ești un băiat inteligent și că ții la viața ta. Știi bine că nu i-ai zis. Altceva voiam să te întreb.

Am privit-o cu coada ochiului.

- Ok. Întreabă-mă.

Ella s-a uitat senină la mine și m-a întrebat liniștită:

- Aș putea face ceva pentru tine ca să-ți mai liniștești un pic nervii?

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI NOUĂ

Etajul șapte e prea sus

M-am uitat la ea cu ochii mari.

- Să faci... ceva pentru mine? Ăăă... nu prea cred.

S-a înroșit un pic la față și a continuat:

- Mă doare tare mult că te certî cu fetița mea în fiecare noapte. Șă știi că nu-s surdă. Am auzit discuțiile voastre dinainte de culcare.

- Mda, am mormăit eu.

- Ești un pachet de nervi! Tu ai spus-o. Devine deranjant. Nu e bine nici pentru Irina. Adică... ce mai încolo și-ncoace: aș dori să o lași pe fetița mea în pace măcar o perioadă. E bolnavă. E foarte important s-o lași în pace. Vreau să poată învăța și ea ca să-și ia examenele. Să fie liniștită.

- Mda.

- Ce crezi? Putem continua așa?

- Mnu...

- Trebuie să te calmezi odată! Recunoaște, n-ar fi deloc bine să mai pici încă un examen.

- Logic.

- Deci, pot face ceva pentru tine?

Ella luase o decizie. Era cam transparentă decizia ei. Practic, era o propunere.

Am început să mă fâțai de emoție. Oare ce voia să-mi facă, ca să mă calmeze? Brr... Ultima oară când „mă calmase”, aproape că mă alesesem cu o fractură de craniu.

Îmi era cam frică. Știam prea bine ce putea să facă soacră-mea când se-nfuria. Imaginea ei cu părul vâlvoi, înfigând cuțitu-n brânză, încă mă mai urmărea. Era un soi de fiară adormită.

- Tu glumești, Ella? am întrebat-o cu jumătate de gură.

- Eu nu fac glume niciodată, a răspuns ea calmă. Nu prea am simțul umorului. Și nici nu-mi plac glumele.

Știam că nu-i plac glumele. Ori de câte ori mă spălam pe față dimineața, în fața oglinzii, îmi aduceam aminte că soacră-mea nu știa de glumă.

Am oftat și i-am spus hotărât:

- Nu, nu cred că poți face ceva pentru mine. Apreciez ideea, dar nu.

- Sigur?

- Sigur, sigur.

A oftat vădit ușurată și mi-a spus:

- Trebuia să te întreb asta. Mi-era teamă că ai să accepți. Până la urmă, s-ar putea totuși să fii un băiat bun. Poate că te-am judecat eu greșit. Mă bucur că mi-ai luat o piatră de pe inimă.

Am luat foc pe loc și-am pufnit ca un câine care-și băgase botu-n apă. De fapt, ce câine? Câine turbat! Mai aveam un pic și clănțaneam din dinți.

- Adică era un test? am exclamat simțind că inima mi-o luase razna și bătea să-mi spargă pieptul. Ai vrut să vezi dacă trec testul?

- Nu era niciun test, a spus ea liniștită. Voiam să te ajut, atâta tot. Trebuie să-ți spun că, deși nu te pot considera copilul meu și nici ginerele meu deocamdată, îmi ești oarecum simpatic și aș dori să-ți fiu de ajutor.

Îți repet pentru ultima oară: lasă-mi o vreme fetița liniștită. Ea e cea mai importantă ființă pentru mine. O ador! Este lumina ochilor mei.

Așa că, dacă i s-ar întâmpla ceva, dacă ar fi nefericită din cauza ta, mi-aș dori tare mult să nu fie din vina mea. Eu sunt o persoană... cum să-ți explic... deschisă la minte. N-aș vrea să ajung să-mi spun mai târziu: „Aș fi putut împiedica asta, dar n-am făcut-o. Aș fi putut da o mână de ajutor.”

A întors capul spre mine și m-a privit drept în ochi. Vrei o mână de ajutor, Tiberiu?

Și-a strâns degetele și a mișcat ușor palma-n sus și-n jos. O priveam hipnotizat.

- Vrei să-ți fac un desen sau înțelegi așa?

- Înțeleg, am spus tușind ușor.

- Bun! Observ că încă mai ai dubii. Ca să rezolvăm treaba asta repede, uite ce-o să fac: mă duc chiar acum în camera mea, mă dezbrac, mă așez pe pat și am să adorm foarte-foarte repede. Tu nu mă cunoști. Am un somn foarte adânc. Poți să tai lemne pe mine în timp ce dorm. Iar dimineața mă trezesc proaspătă și odihnită și - ghici ce? - nu-mi amintesc niciodată ce am visat. Asta-i una dintre calitățile mele: că nu țin minte toate fleacurile.

- Înțeleg, am spus eu, cu un glas găuit.

- De exemplu, a adăugat ea, dacă un hoț ar intra pe geam în camera mea în timp ce dorm, ar putea să-mi facă... orice și eu nu mi-aș aduce niciodată aminte pentru că aș dormi ca butucul.

„Ia te uită la ea cât e de proastă! am gândit cu milă.”

- Ella, cum naiba să intre un hoț pe geam la etajul șapte? E prea sus.

M-a privit un pic blocată, apoi a spus oftând:

- Bine... Uite, reformulez: dacă un hoț ar intra PE UȘĂ în camera mea, ar putea să-mi facă... orice și eu nu mi-aș aduce niciodată aminte pentru că aș dormi. Repet: pe ușă!

- Ah, păi de ce nu zici așa? Pare mult mai credibil, dacă intră pe ușă.

S-a ridicat.

- Foarte bine, a zis. Uite, mă duc să mă culc chiar acum. M-a apucat un somn, ceva de speriat. La revedere, Tiberiu și spor la învățat.

- O secundă, mamă.

Pleoapa dreaptă a Ellei a început să se zbată nervos.

- Hmm... Spune, fiule.

- Am citit pe undeva că femeile dorm mult mai bine atunci când se demachiază înainte de culcare.

- Aha! Ai citit tu asta? Bine, bine. Fie.

Ella a așezat paharul pe măsuță, a ridicat mâinile în sus și s-a-ntins ca o pisică somnoroasă, și-a trosnit cu grație degetele, apoi a dispărut în baie.

Am rămas singur, rumegând în minte tot ceea ce-mi spusese. În afară de partea cu hoțul care intra pe geam la etajul șapte, totul mi s-a părut destul de logic. Deci, era posibil? Era posibil să se întâmple chiar azi?

M-a apucat bâțâiala. Era un tremur nervos pe care nu mi-l puteam controla. Ella, deși femeie, mă speria teribil. Niciodată nu știai, nu puteai să bănuiești ce urma să spună sau să facă.

Dacă mă apucam să fac cu ea chestia... aia, cu liniștirea nervilor, pășeam pe un drum fără întoarcere. Putea să se enerveze. Putea ieși urât. Putea fi periculos.

Ce naiba trebuia să fac? Să ascund toate obiectele contondente de prin casă?

M-am uitat la ceas. Mai erau doar două ore până la sosirea Irinei acasă.

„Irina! mi-am zis terifiat. Aoleu, dacă află Irina, ne omoară pe amândoi! Direct în pat ne omoară.

Omule, ai văzut-o cum a înfruntat-o pe mă-sa? Parcă era o leoaică, o cobră. Un tren marfar scăpat de sub control! A pus-o la punct imediat.

Și nici măcar nu trebuie să se întâmple nimic. E suficient ca Irina să afle că am vorbit cu mă-sa despre asta. Ne termină pe amândoi. Parcă văd deja... pe mine mă bagă cu capul în televizor și pe maică-sa o atârnă de lustră.”

Cam asta gândeam în momentul în care Ella a ieșit din baie înfășurată doar într-un halat roșu și pufos și a intrat la ea în cameră.

Am început să tremur, de parcă mă apucaseră frigurile. Mi-am aprins altă țigară și m-am uitat nervos la ceas.

Aveam nevoie de un pic de curaj. M-am dus în bucătărie, am scos sticla de vodcă din frigider și am tras o înghițitură lungă care mi-a ars mațele, apoi am revenit în sufragerie cu sticla după mine. M-am uitat iar la ceas. Mai era doar o oră și jumătate.

"La naiba! mi-am zis eu, holbându-mă la ceas. Cum de trece timpul așa de repede? S-a dus deja jumătate de oră? Când? Între o țigară și o gură de vodcă?"

"Dacă mă mai coiesc mult, se scurge tot timpul cât ai bate din palme. Mi-am masat tâmplele și mi-am zis înfrigurat: Cu ocazia asta nu te mai întâlnești, băiete! Ai auzit ce a spus, nu? O singură propunere și un singur răspuns."

Ceasul ticăia. Dacă nu alegeam repede, puteam să pierd însăși dreptul de a mai alege. Era o urgență. Eram în criză de timp. Trebuia să aleg! Repede. Un bărbat adevărat alege, nu stă în cărucior cu degetu-n gură.

Am încercat să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă nu intram. Urma desigur o altă noapte chinuită, fund în fund cu Irina. Eventual și o vizită la baie. Patetic. Jalnic!

Dar, dacă alegeam să intru în camera aceea, ce urma să se întâmple? Oare ce?

Nu știam. Nici măcar nu știam cum arată o femeie fără chiloți pe ea. Trecusem de 21 de ani, semnase un certificat de căsătorie și tot nu știam cum arăta o femeie fără chiloți.

De două ori jalnic!

"Bine! mi-am zis îmbrățișând sticla. Am să intru așa... doar așa... ca să arunc o privire. Intru, mă uit și plec. Gata! N-o să știe nimeni. Ella în niciun caz, că doar ea doarme. Adică, poate nu doarme. Știu că nu doarme. E trează, vulpea! Mmm... Fie ce-o fi. Am să intru!"

Am mai tras un gât de vodcă, am lăsat sticla pe măsută, apoi am deschis timid ușa de la camera Ellei. Și am intrat.

CAPITOLUL ȘAIZECI

Femeie sau femelă?

- Puteam să jur că ai intrat! exclamă Eva.
- Adică? Ce vrei să spui? Că noi, bărbații, suntem proști? Că gândim cu capul de jos?
- Nu, n-am vrut să spun asta, deși ideea merită analizată! Dar eram sigură c-ai să intri pentru că i-ai sugerat să se demachieze. În sinea ta ai vrut s-o faci mai dezirabilă. Practic, erai deja decis.
- Dezirabilă? Dar nu era nimic dezirabil la soacră-mea. Femeia aia avea vreo cincizeci de ani și, din cauza modului ei de viață, arăta de șaizeci. Nu uita că eram foarte tânăr și că aveam o soție la fel de tânără.
- Ai demachiat-o, spune Eva fără drept de apel. Erai hotărât să mergi peste ea, chiar înainte ca ea să închidă ușa de la camera ei. Și știi de ce?
- Nu, nu știu. Spune-mi tu. Uimește-mă.
- Pentru că prima ta experiență sexuală fusese incompletă și tu știai asta.
- Chiar nu știu ce să-ți răspund la chestia asta. Posibil să ai dreptate.

* * *

În camera Ellei era aproape întuneric. Jaluzelele erau lăsate, perdelele trase. În plus, eu vedeam un pic cam în ceață de la vodca aia.

Am rămas în picioare, cu spatele lipit de ușă. Ochii mi s-au obișnuit cu lumina slabă și abia atunci, cu mare greutate, am reușit să disting trupul femeii din pat.

Deci urma să se întâmple pe întuneric. Pentru mine era mai bine așa. Alcoolul și întunericul mă ajutau să-mi imaginez că acolo, pe pat, nu era Ella, ci o altă femeie.

M-am așezat pe marginea patului și am atins-o cu un deget pe braț. Nicio reacție.

„Te pomenești c-o fi adormit de-adevăratele, mi-am zis. Ei, asta-i bună!”

Am ridicat ușor brațul acela cald și l-am lăsat să cadă. Mort. Nu mă mințise deci, chiar era cataleptică. Speram doar să nu fie și somnambulă.

Deodată mi-am amintit de ceas. Știam că timpul trece.

„Nu e frumos să irosești timpul, mi-am zis înghițind în sec. E păcat.”

Eram singur în casă cu femeia aceea întinsă goală pe pat. Puteam să-i fac orice. Și mai știam că, pentru nimic în lume, Ella n-ar fi reacționat și nici nu s-ar fi opus în vreun fel.

Lipsa ei totală de reacție m-a făcut să mă decid. Nu mai era cale de-ntoarcere. Trebuia s-o am pe femeia aceea.

De fapt... nu femeia, ci femela aceea. Pentru mine nu mai era o persoană, ci o păpușă din carne fierbinte, un ospăț pregătit pentru simțurile mele.

I-am îndepărtat grăbit coapsele una de alta și am prins ușor în căușul palmei ceea ce căutam, unicul, singurul lucru pentru care mă aflam acolo.

Sexul din palma mea era ca o vietate mică, blănoasă și moale... foarte plăcută la mângâiat. Am dezmiertat ușor cu degetele căldura de acolo. Îți jur că eram ca un drogat și că atingând-o m-am amețit mai tare decât de la vodca aia.

M-am ridicat de pe marginea patului. Hainele mele au zburat cât colo, una câte una.

Am urcat iar în pat și am îngenunchiat între picioarele acelea deschise pentru mine, m-am desfătat din nou cu atingerea sexului ei fierbinte.

Am mângâiat-o. Minutele treceau, dar nu-mi păsa. Energia care pleca de acolo îmi bucura palmele.

Sub degetele mele lacome, feminitatea Ellei a prins viață. Am simțit sexul ei deschizându-se aidoma unei flori ciudate, pline de viață. Era prea mult...

Aveam deja cea mai afurisită și mai dureroasă erecție din viața mea. Bărbăția mea își cerea neîntârziat dreptul. Am luat-o în mână și am început să ating ușor cu ea floarea aceea umedă. O mișcam exact în despicătura aceea, de sus până jos și de jos până sus și, peste puțin timp, ca prin minune, cele două petale s-au dat în lături, s-au deschis larg pentru mine. Floarea de carne vibra ușor sub atingerea mea.

Umezeala aceea tainică a coapselor de femeie mă atrăgea ca o capcană dulce. Trebuia să intru acolo. Trebuia!

Amețit de tot, ultimul meu gând a fost:

„Cui îi mai trebuie o Irină când are așa ceva?”

De fapt, dacă Irina ar fi intrat în momentul acela peste noi, cred că i-aș fi făcut vânt pe ușă și m-aș fi întors hipnotizat în pat, înapoi între picioarele maică-sii.

Eram aproape nebun și-am împins brusc, fără pic de milă acolo. Floarea m-a primit supusă.

Alunecam încet în ea, în umezeala aceea lipicioasă și fierbinte. Am pătruns până la capăt și am gemut. Eu eram cel învins. Floarea mă primea cu bucurie și mă îmbrățișa.

Am împins iar și am gemut iar. Eram... acolo. În clipa aceea, am aflat dintr-odată că nu există nimic mai minunat pe lume decât pântecul primitiv al unei femei. Fusesem orb și vedeam pentru prima oară.

E minunat... momentul când te unești cu prima ta femeie. Bucuria cărnii rămâne în mintea ta pe vecie și, fie că-mi place sau nu, Ella și-a făcut culcuș în sufletul meu și nu m-a mai părăsit nicio singură secundă din viață.

Mă primise tăcută și supusă între picioarele ei, în adâncul ei. Eram în ea, dar - cumva - era și ea în mine. Femeia aceea urâtă și trecută, nu mai era câtuși de puțin urâtă și nu mai era trecută.

Ea era „*Femeia*”! Prima...

Iar eu eram înfipt adânc între coapsele ei. Restul s-a petrecut de la sine.

Am început să-i răscolesc pânțele adânc, tot mai adânc. O făceam de parcă nimic altceva nu mai conta pe lume. Cu cât mă împingeam în ea mai tare, cu atât o doream mai mult. O cuceream, apoi o abandonam și reîncepeam iar și iar, de la capăt. Îmi plăcea.

Floarea de carne se strângea molatec în jurul bărbăției mele și, în timp ce mă avântam în ea, femeia de sub mine a înviat. Din păpușă inertă de carne s-a transformat într-un egal. Nu mai aveam sub mine o femelă, ci o femeie.

Brațe de femeie mi-au cuprins gâtul... picioare de femeie m-au încolăcit. Eram prizonierul unei femei. Îi simțeam dorința.

Mă trăgea spre ea tot mai adânc, ca într-o îmbrățișare din care nu mai poți scăpa niciodată și din care nici nu-ți dorești să scapi.

Am început să gem. Mă pierdeam în ea. Nu mai eram doi.

Am început să tremur, iar tremurul meu a lovit ca un val în pânțele de sub mine și l-a făcut să tremure și să mă strângă tot mai tare ca o capcană vie.

Era o încheștare plăcută care mă sugea de vlagă și m-am abandonat ei. Jeturi fierbinți au lovit adânc în căușul primitor. Toată forța mea de bărbat tânăr m-a părăsit și a trecut brusc în trupul de sub mine. Poate că eu îmbătrâneam și ea întinerea.

M-am lăsat greu peste ea. Nu mai eram de folos. Am rămas acolo, cârpă aruncată peste trupul ei.

Ella respira gâfâit lângă urechea mea. Fără să-mi dau seama ce fac, am căutat flămând gura aia și am pecetluit-o cu un sărut plin de recunoștință.

- Unde-ai fost până acum? am șoptit rupt de oboseală. Tu ești femeia pe care o caut de-o viață. Divorțez de Irina și te iau de nevastă.

A răs încetșor și sânii ei s-au scuturat sub mine ca două pernuțe moi.

- Ce zici? m-a întrebat în șoaptă. De data asta a fost mai interesant decât data trecută? Ți-a plă...

- Las-o baltă, am răspuns ferindu-mă de gura ei care începuse să-mi caute buzele. Visezi. Vorbești în somn. Acum am să plec și... tu n-ai să-ți amintești absolut nimic când te vei trezi. De fapt, chiar ai visat. Totul a fost doar în capul tău.

Am coborât din pat amețit și vlăguit. Și supărat.

Mi-am cules una câte una hainele de pe jos și am plecat repede în camera mea.

Și a Irinei.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI UNU

Eva are o idee genială

Eva se joacă cu o grămăjoară de nisip. E liniștită. Eu nu. Rememorarea acelei povești m-a cam obosit.

Mă întind pe spate cu brațele sub cap. Peste mine, cerul e albastru ca peruzeaua. Nici urmă de nori.

- Deci asta simte un bărbat când se culcă prima oară cu o femeie, spune Eva îngândurată.

Mă doare gura de cât am vorbit. Casc plictisit și-o privesc amuzat.

- Eu ți-am spus doar cum văd eu lucrurile, cum mi le amintesc eu. N-am idee ce simt bărbatii, în general. N-am discutat cu niciun bărbat despre asta. De fapt, nu prea am obiceiul de a discuta cu bărbatii. Nu-mi plac. Sunt urâți, sunt egoiști și nu le caut niciodată compania. Ți-am mai spus, Eva: detest bărbatii.

- Tare mi-ar plăcea să simtă și pentru mine un bărbat ce ai simțit tu pentru femeia aceea. Mi-ar plăcea să fiu prima.

- De ce?

- E atractivă ideea. Aș vrea să știi că voi rămâne și eu în inima cuiva pentru totdeauna, ascunsă acolo pe vecie.

- Mda, cam ai dreptate! Prima partidă nu se uită niciodată. Mai ales dacă ai norocul să întâlnești o femeie experimentată. Așa că... știi ce ai de făcut: după ce pleci de pe insulă, te întorci frumusețel în Germania, în Marburgul tău, îți alegi un student drăguț și-i faci o bucurie. Vei rămâne regina inimii lui.

Eva râde. Mulțumescu-ți Ție, Doamne! În sfârșit o văd râzând iar. Îmi place când râde. Se luminează toată

la față. Dar, în ultima vreme, e mai mult melancolică, tot timpul furată de gânduri. Chestia asta aproape că mă aruncă în depresie.

- Știi, spune ea, trebuie să-ți mărturisesc ceva. După ce te-am auzit povestind despre sex și după ce am făcut sex cu tine, am comparat puțin astea două. Am ajuns la concluzia că povestești mai bine decât o faci.

O privesc mut.

- Serios, continuă ea râzând. Ești mai tare la teorie.

- Țsta e un compliment sau... sau ce este? mă bâlbâi eu. La naiba, sper... cred că-i un compliment. Ar fi prea trist dacă ar fi altceva. Chiar așa slăbuț sunt la orizontală?

- Nu! chicotește ea. E vorba de altceva. Când povestești despre femeile din viața ta, parcă ți se aprind ochii. Eu le simt. Le văd vii, le văd prin ochii tăi... cu tine, sub tine, lângă tine, la brațul tău. Ai o scânteie în privire în momentele acelea. E un pic frustrant pentru mine.

- De ce?

- Păi... când noi doi facem dragoste, eu nu mă simt așa... specială.

- Mda, bine! spun ridicând din umeri. Probabil, din pricină că dau din fund mai repede decât vorbesc. Dar, dacă cuvintele mele sunt mai tari decât faptele mele, mă întreb cum mi-ar sclipi ochii dacă aş scrie, dacă aş pune toate astea pe hârtie. Imaginează-ți!

- Să știi că nu e rea ideea, spune Eva dând aprobator din cap. Nu e rea deloc. Mi-ar plăcea să scrii ceva despre mine, cândva. Ar merita să mă culc cu tine doar ca să citesc mai târziu despre asta. Întâi aş face sex cu tine și după aceea te-aș pune să scrii cum a fost. Iată că tatăl tău n-a avut dreptate. Spunea că n-o să iasă nimic din tine, dar se înșela. Bravo! Tocmai ți-ai descoperit și tu vocația. În sfârșit, ai descoperit-o! Și nu a fost nevoie s-o cauți decât până la marginea pământului.

- Adică asta-i vocația mea? Să scriu mizerii? Literatură porno?

- Nu neapărat porno. Erotică.

- Care-i diferența?

- Nu prea știu exact. Recunosc, nu mă pricep la asta. Am experiență în alte genuri de literatură. Filosofie, cărți psihologice.

- Aha. Psihologice. Și pe mine mă pui să scriu literatură porno. Măgulitor!

- Dar gândește-te la avantaje, Tiberiu! spune Eva amuzată. O să devii o mică celebritate în literatura de dormitor, adaugă ea bătând din palme. Toate gospodinele vor dormi cu poza ta sub pernă.

Stau și mă gândesc. Adânc.

Hmm. Nu cumva are dreptate? Te pomenești că da. Văd deja cu ochii minții toate cozile ce urmează să se formeze la ușa mea. Cititoarele mele din toată lumea vor da năvală, grăbite să muște o bucată din mine.

Îmi imaginez deja anunțul lipit pe ușă.

„Pentru a economisi timp, cititoarele sunt rugate să intre fără chiloți!

Vă mulțumim!”

- Îmi place, zic cu ochii pierduți în zare. Ești deșteaptă! Eu nu vedeam lucrurile în felul ăsta.

- Vezi? întrebă ea ridicând o sprânceană. Există și avantaje. Eu una m-am gândit deja chiar și la un nume potrivit pentru spectacolul tău literar. Uite, Tiberiu. Eva scrie repede numele meu pe nisip și-mi spune zâmbind: La citește de la dreapta la stânga.

- Uire... bit?

- Exact! Uirebit! Acesta va fi numele cu care-ți vei semna cărțile!

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI DOI

Nu-mi plac cârpele

Eu și Ella. Ella și cu mine.

Au fost timpuri interesante! Se făcuse primăvară, sosise luna martie. Lucrurile mergeau bine pe toate fronturile.

Doar acasă, tata căzuse de pe scară și fusese cât pe ce să-și rupă șira spinării. Am aflat de la mama că fusese prin spitale și se operase la coloană. Acum, bătrânul meu stătea de vreo trei săptămâni în pat. Doar atât făcea: stătea în pat și gemea. Acum nu mai bătea pe nimeni.

Îmi luasem toate examenele și toate restanțele. Eram bine dispus.

Cu mama mă întâlneam în oraș. Făcea piața. La plecare, am condus-o o parte din drum. Îi căram sacoșele și o ascultam vorbind. Femeile simt nevoia să vorbească.

S-a oprit în apropierea casei, m-a privit și mi-a spus îngrijorată:

- Mie nu prea-mi place cum arăți. Tu nu ai soție? Nu ai soacră? Nu-ți dă nimeni o mâncare caldă? Ce fel de gospodine sunt femeile acelea?

- Nu înțeleg.

- Ce nu-nțelegi? Ești slab ca un ogar, a spus mama supărată. De ce ești așa de tras la față? Ți face cineva de mâncare? Doamne, ești așa de slab, a adăugat ea privind-mă lung.

N-a insistat. Mama a fost totdeauna o femeie delicată. A oftat, dar n-a mai încercat să mă tragă de limbă.

Ei bine, se înșela. Habar n-avea ea cât de frumoasă era viața mea. Poate că eram slab, da, însă moralul meu arăta bine.

Irina lucra în ture șapte zile din șapte, iar eu profitam de lipsa ei ca să i-o trag maică-sii șapte zile din șapte.

Animalul din mine era mulțumit și nu mai mârâia. Se domesticise, dormea liniștit cu botul pe labe.

Ori de câte ori aveam chef de prostii, o întrebam fără prea multe fașoane pe Ella:

- Auzi, ție nu ți-e somn?

- Ba da, cred că da, răspundea ea căscând. Să știi că-mi este. Uite, termin de făcut chestia asta și merg să mă culc.

Începusem să mă obișnuiesc cu dormitorul ei. Acum nu se mai obosea să tragă perdelele. Lumina ne scâlda. Totul era făcut cu foame și la vedere. Nu ne mai feream unul de altul.

Prima dată se întâmpla repede. Foarte repede.

Ella era partitura mea și o cântam *allegro*³⁹.

După asta, mă odihneam stând așa, peste ea. Îmi trăgeam sufletul. Îmi așezam obrazul între sânii ei mari și îi ascultam fără voie fiecare bătaie a inimii. Avea o inimă puternică. Puteam să jur că inima aceea iubise mult la viața ei.

Ea mă mângâia ușor pe obraz fără să spună un cuvânt. Mângâierile acelea, moliciunea trupului ei trezeau din nou în mine dorința de a fi stăpânul ei absolut. O frământam ca pe un aluat și mă înfruptam pentru a doua oară din trupul ei.

De data aceea dura ceva mai mult, avântul meu era mai domolit. Îmi făceam timp să o gust pe îndelete. Era partitura mea cu numărul doi și o interpretam ceva mai... *lento*⁴⁰.

---

39 *allegro* - tempo muzical având viteza de execuție de 120-139 bătăi pe minut.

40 *lento* - tempo muzical având viteza de execuție de 40-60 bătăi pe minut.

Ella aprecia totdeauna mai mult partea aceasta. De altfel, îmi și spusese cândva o chestie interesantă:

- Băiete, sunt trei chestii pe lumea asta în care graba nu e bună. Ține minte: nu te grăbi niciodată când te rogi, când mănânci și când te fuți.

Avea dreptate. Era o lecție de viață pentru mine, poate una din cele mai importante. Chiar așa! Ce atâta grabă? Doar proștii se grăbesc.

Repet, au fost timpuri interesante. De la revistele de modă ale mamei, trecusem acum într-o ligă superioară: eram masculul Alfa al casei. Descoperisem un filon de aur și eram hotărât să merg pe el până-i dau de capăt.

Aproape că aș avea curajul să spun că eram fericit. Dar fericirea mea era secretă, ascunsă de ochiul lumii, nu mi-o puteam mărturisi cu voce tare dincolo de pereții casei. Asta ar mai fi lipsit. Îmi imaginam ce porcărie ar fi ieșit, dacă se afla. Ne-ar fi căutat cei de la Cartea Recordurilor, la naiba!

Vedeam deja cu groază reportajul celor de la CNN:

„EXISTĂ SPERANȚE PENTRU LUME!

Cartea Recordurilor a făcut o descoperire epocală: A fost descoperită cea mai bună soacră din lume.

Cu ochelari de soare pe nas, ginerele ei a confirmat.

Revenim cu amănunte după reclama la scutece pentru adulți.”

Am oftat și m-am frecat la ochi.

Ella era o femeie trecută prin viață sau - mai bine spus - viața trecuse peste ea ca un tăvălug. Adevărul curat este că n-am prețuit-o. Îmi dau seama acum cu tristețe că n-am cunoscut-o niciodată cu adevărat.

Îi foloseam doar trupul de două, trei ori pe zi. Atât. Asta știam eu despre ea.

Cunoșteam fiecare bucățică de piele, fiecare cută a trupului ei, fiecare fir de păr și fiecare pistrui. Aveam în

mente foarte clar harta Ellei, pentru că o explorasem de foarte multe ori. Ea era obiectul meu de studiu favorit. În privința ei, îmi luasem toate examenele.

Deseori aveam puternica senzație că sunt căsătorit cu două femei.

Una tânără, proaspătă și frumoasă care venea de la muncă, spăla, călca hainele, gătea și mă răsfața în fel și chip, dar îmi refuza un singur lucru.

Alta bătrână, ridată, cutată, machiată violent, cu o gura care îi puțea a țigară și a băutură și, uneori, a dinți stricați.

Dar ea era femeia mea mai mult decât cealaltă. Ella îmi era adevărata nevastă, ea se supunea capriciilor mele. Era totdeauna împăciuitoare sau indiferentă, ridicând din umeri, fără să comenteze niciodată, fără mofturi, fără pretenții.

Lipsa ei de opunere era ceva nou pentru mine. Toate femeile pe care le cunoscusem până atunci îmi opuseseră rezistență într-un fel sau altul.

Dar Ella? Ce se întâmpla cu ea? Cum putea o femeie să se transforme așa, peste noapte? De ce era atât de placidă? Unde era opunerea? Semăna cu... o cârpă.

Da, Ella își pierdea încetul cu încetul personalitatea. Situația dintre noi intrase pe un făgaș nou și nu mai avea niciun farmec.

Începusem să o domin cu ușurință. La început, era interesant și-mi plăcea, dar mai târziu era enervant. Eu voiam o femeie care să mi se opună măcar de formă. Voiam o femeie care să mă ia prin surprindere, o ființă gata oricând să riposteze.

Ella parcă se tâmpea pe măsură ce i-o trăgeam. Indiferent ce pretenții aveam, ea se conforma. Puteam să-i cer orice, să-i fac orice. Și chiar îi făceam. Ea accepta totul ca o oaie blândă.

Nu mai era deloc interesant.

Dacă i-aș fi tras o mamă de bătaie, probabil s-ar fi retras undeva, într-un colț și și-ar fi lins rănila în tăcere. Ar fi acceptat și asta.

Eram uimit. Apoi iritat. Apoi înfuriat.

În cele din urmă, mi-am pierdut complet cheful să i-o mai trag și am intrat ceva mai rar în dormitorul ei. N-o mai doream.

Viața începea să fie din nou plictisitoare.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI

Femeile sunt zgârcite

Lumea Irinei avea compartimente pe care nici măcar ea nu le bănuia. Era o lume care părea stabilă și, mai ales, părea că avea reguli clare.

Ea, Irina, era adevărata stăpână a casei. Tot ce spunea ea era lege.

În lumea Irinei, eu eram un fel de cățeluș ascultător, dezmiertat și alintat. Irina mă iubea în felul ei cuminte, calin. Aș fi tare nedrept dacă nu i-aș recunoaște meritul acesta. Soția mea era totdeauna atentă cu mine, îmi vorbea frumos și-mi aducea uneori mici cadouri din salariul ei mic. Irina mă îmbrăca, Irina mă îngrijea și Irina mă sfătuia. Pentru mine era un fel de... mamă.

Când nu era supărată pe mine, ochii ei mă urmăreau cu o privire blândă. În momentele ei bune, părea o căprioară care-și urmărește puiul cu privirea.

Da' eu nu voiam să fiu puiul ei. Chestia asta cu „*mama și puiul*” mă emascula. Eu o doream. Voiam să fiu eu cel care o protejează, voiam să depindă ea de mine. Sufeream pentru că nu puteam să-i fac niciodată cadouri.

Voiam s-o fac fericită.

Eram atât de mândru când ieșeam la braț cu ea. Pentru mine nu era doar „o fată frumoasă”, ci însemna mult mai mult! Irina era... cea mai importantă realizare din viața mea.

Îmi amintesc cât de mult o admiram pentru felul ei de a fi. Știa să se îmbrace cu gust, chiar dacă banii nu ne-ajungeau niciodată. Era o minune de fată și eclipsa totul în jurul ei. Nu știu cum reușea asta, dar o făcea prin felul ei de a fi.

Când pășea, când vorbea, avea în ea o anume distincție. Cele mai multe dintre femei n-o au și nici măcar nu bănuiesc existența ei. Irina avea clasă!

N-o învățase nimeni ce înseamnă „să ai clasă”, dar o avea.

Asta nu se învață din cărți și nici nu se poate cumpăra cu bani. E ceva ce vine din interior, natural.

Tot în lumea Irinei, maică-sa era un soi de pisică bătrână și ciufulită. Un fel de pisică de casă.

O tolerezi, o iubești, o hrănești, dar nu te poți baza pe ea.

Ella era acea pisică care nu prindea șoareci, dar avea totuși colțul ei și rolul ei în universul casei. Stătea întinsă cât era ziua de lungă și torcea acolo, pe canapea.

Legile și regulile din lumea Irinei începeau să se zguduie din temelii doar atunci când stăpâna casei pleca.

Atunci cățelul cel tânăr și pisica aia bătrână și ciufulită rămâneau singuri, ascunși de pereți, ascunși de o ușă încuiată de două ori.

În lipsa Irinei, regulile casei se rescriau. Adevărata ordine, sau mai bine zis dezordine, ieșea la iveală.

Dar a venit și ziua aceea... Nu-mi face plăcere să-mi amintesc de ea.

Eram cu Ella în dormitor. Tocmai i-o trăsesem în *tempo lento* și acum fumam amândoi din aceeași țigară.

Eu mă cam săturasem. Eram plictisit. Aveam chef să ies un pic la plimbare, undeva, oriunde.

- Ella, am zis într-o doară, dă-mi niște bani! Hai, fii o soacră bună.

Bănuiam totuși cam ce fel de răspuns urma să primesc și exact așa a fost: a început să râdă și s-a înecat cu fumul. Mi-a pasat țigara aceea, cu filtrul alb, îmbăloșat și plin de ruj. Am stins-o nervos în scrumieră.

- Zău așa, am continuat. Vreau să ies un pic. Îmi vâjâie capul. Înebbunesc dacă stau mereu juma de zi în casă, iar cealaltă jumate în sala de curs.

- Dar de unde bani, Tiberiu? Știi bine că n-am. Uite sticla goală, nu mai e nimic de băut. Țigările mi se termină. Și tu vrei bani.

- La naiba, am spus, dându-i ușor un ghiont, știu sigur că ai tu vreo rezervă, ceva. Facem așa: ți-o mai trag încă o dată și, dacă o să-ți placă...

- Ei, căcat! Sunt lefteră, s-a văitat ea. Nici măcar nu mai am curaj să-i cer Irinei. Și Irina e lefteră, știu bine. Apoi s-a uitat amuzată la mine și mi-a spus râzând: Cum adică? Ce-ai spus? Ai zis că vrei să te plătesc pentru că mi-o tragi? Ha, ha! Doar nu crezi că am să te plătesc pentru asta, nu?

„Poate că ar fi timpul s-o faci, am gândit eu cătrănit. Sau poate că trebuie să-mi caut o slujbă. Băga-mi-aș!”

Încercasem și eu marea cu degetul. Știam oricum că n-are bani. Am rămas dus pe gânduri și am zis privind în tavan, vorbind parcă de unul singur:

- Da, poate că ar fi timpul să-mi găsesc ceva de lucru.

- Poate că da, a confirmat repede soacră-mea, luminată la față.

Am tresărit și am privit-o nemulțumit.

„Fir-ai tu a dracu' de maimuță! mi-am zis uitându-mă dezgustat la fața ei.”

- Ce ai? De ce mă privești așa? s-a enervat ea.

Nu m-am obosit să-i dau un răspuns. Ochii mei erau pur și simplu ofensați de fața buhăită de băutură a femeii de lângă mine. Stătea întinsă goală pușcă pe pat, lângă mine. Brusc m-am simțit murdărit de prezența ei. M-am ridicat dintr-un salt și mi-am căutat chiloții. Pe jos era praf. Ce scroafă! Podeaua aceea avea nevoie de un mop.

„Curvă îngălată! mi-am zis scârbit.”

Mi-am scuturat chiloții de praf și i-am luat pe mine, apoi am început să mă îmbrac. Nu mai suportam să rămân acolo nicio secundă.

- Tu te gândești doar la faptul că n-ai nimic de băut, așa-i? am spus tărăganat, fără să mă uit în direcția ei.

- La vârsta mea, a spus ea oftând, prioritățile sunt altele. Ai să ajungi și tu la anii mei și vei vedea ce și cum.

- Da, o să fiu și eu o mârțoagă bătrână.

- Vezi poate-ți trag una! s-a zburlit ea furioasă. Mucosule!

- Ai putea să-mi tragi una, dar n-ai s-o faci, am pus-o eu la punct. Dacă mă vede Irina vânăt, primul lucru pe care-l va face va fi să vină aici, peste tine și să-ți crape capul. Doar știi cât de mult mă iubește, nu?

M-a privit cu niște ochi răi.

- Uneori ești ordinar, a mârâit ea.

- Eu, ordinar?

- Da, tu!

- Eu? Ordinar? Mă faci să râd! Cine și-o trage cu bărbatu' fiică-sii? Eu? Mă calci pe nervi, mamă! i-am spus batjocoritor.

- Taci, mucos nenorocit! a șuiurat Ella și a tras repede cearșaful pe ea.

- Mai bine taci tu! am strigat, simțind deodată - pentru prima dată - nevoia să bat o femeie. Taci în morții mă-tii! Dacă mai scoți o vorbă, te sparg, auzi?

M-a privit cu gura deschisă. Încearcă să spună ceva. N-a mai spus. Redevenise o cârpă.

- Mai bine uită-te la tine cum arăți, la dracu'! am țipat eu și mai tare. Ești distrusă de băutura, distrusa dracului! Te boiești ca să nu se vadă, dar nu-ți iese! Chiar crezi că nu se vede? Crezi că cineva e prost? Arăți ca Moartea! Nimeni nu-i nici prost, nici orb... „mamă”!

Unu: Te machiezi toată ziua, deși nu ieși aproape niciodată din casă, am continuat eu.

Doi: Dacă te-ar trimite cineva să cumperi o sticlă de lapte, te-ai rătăci. Te-ai rupt complet de realitate.

Trei: Ești drogată cu trăscau și cu porcăriile tale de pastile. Dacă ți se termină băutura, faci crize. Dacă n-ai țigări, faci crize. Dacă nu ești rujată pe bot, faci crize. Viața ta e o luuungă criză.

Ești o ne-no-ro-ci-tă! O dereglată! Nici nu mă mir că nu s-a mai apropiat niciun bărbat de tine în ultimii opt

ani, nesătula naibii! Când e Irina acasă, te uیți la mine și-ți curg balele ca la lupi!

Chiar n-ai putut să te abții, nu-i așa? O singură dată a adus flică-ta un băiat în casă și-n mai puțin de o săptămână i-ai și sărit la prohab.

- Încetează! a urlat ea sărind din pat cu ghearele alea roșii ridicate spre mine. Ai uitat că ești în casa mea? Cine dracu' te crezi? Ai ajuns tu să-mi dai mie lecții?

- De ce nu? i-am întors-o eu, ferindu-mă de unghiile ei olate. Poate c-ar fi și timpul să primești o lecție de la mine, nu crezi? Poate c-ai să primești lecția chiar acum!

- Ieși dracului afară din casa mea! a zbierat ea de s-au cutremurat geamurile.

- Am să ies, dacă asta vrei, i-am răspuns calm, dar știi bine că Irina o să mă aducă înapoi chiar a doua zi. Mă iubește. Are nevoie de mine ca de aer. De tine însă, curvo, nu știu dacă mai are cineva nevoie.

A țipat și s-a repezit spre mine cu ochii lucind de nebunie. Am împins-o scârbit și-a aterizat înapoi, pe pat. S-a ridicat iar. De data asta, am luat-o de umeri și-am dus-o cu de-a sila până-n fața oglinzii.

- Hai, uită-te! Uită-te la tine cum arăți! am urlat. Ți place? Spune! Vorbește! Ți place? Curge carnea pe tine! Arăți ca un cadavru de la atâta stat în casă. Și te-ai îngrășat ca o scroafă. Spune, ți place să trăiești pe banii Irinei?

A încercat să mă pocnească iar, dar am prins-o iute de mâini și-am întors-o din nou cu fața spre oglindă.

- Am zis să te uیți! i-am șoptit în ureche. Uite, vezi... asta ești tu! O mortăciune. Mi-e silă de tine. Și mi-e silă de mine. Recunosc: m-am futut cu un cadavru. Ha, ha! Ce mai plozi ar ieși din noi doi, Ella! Înnebunesc când mă gândesc cum am spurcat noi împreună patul ăsta. Poate c-ar trebui să-l arunc pe fereastră. Poate c-ar trebui să-i dau foc.

- Știi bine că ți-a plăcut și ție, nenorocitul! a gemut ea căzând în genunchi în fața oglinzii. A bușit-o plânsul. Am fost doi în toată povestea asta. Ți-a plăcut...

- Mie?

M-am retras cu un pas și am privit-o. Zăcea acolo, pe podea. Părea un sac de piele în care cineva înghesuisse bucăți de carne și de grăsime de-a valma.

- Mi-a plăcut mie? am repetat. Cine naiba te crezi? Îmi vine să vomit doar când mă gândesc la tine. Puți ca o gură de canal și arăți ca un sac cu osânză. Mă mir că nu mi s-a uscat după ce am făcut-o cu tine, zdreanțo!

Ella plângea în hohote cu fața în mâini. Am privit uluit mormanul acela de carne care tremura la fiecare suspin și se scutura la fiecare smiorcăit.

- Cred că am fost nebun să mă ating de tine! am spus scârbit. Of, ce-i cu mine? Cred că mi-a luat Dumnezeu mințile.

Nu măcar n-o mai uram. Ura plecase și lăsase loc scârbei. Simțeam că mai bine mor decât să mai fiu atins încă o dată de ea.

Încet, încet, mi-am adunat mințile la un loc, am respirat adânc și i-am spus indiferent și calm:

- Ella, ascultă aici, ți-o spun o singură dată: dacă te mai apropii de mine, dacă mă mai privești o singură dată... nu știu ce-o să fie!

Am ieșit din camera ei și am trântit ușa cât de tare am putut.

* * *

În fața blocului erau acei bătrâni care jucau șah de mama focului. Mereu aceiași.

Dacă-i salutai, îți răspundeau, dar fără să întoarcă capul. Tabla de șah de sub nasul lor era adevărata lor lume, toată atenția le era absorbită de ea.

Irina îmi povestise odată răsând:

- Tiberiu, eu și mama locuim aici de mai bine de patru ani dar, dacă ne-am întâlni pe stradă cu oamenii ăștia, nu cred că vreunul din ei ne-ar recunoaște. Dumnezeule mare, sunt drogați! Se îmbată cu șah! Habar n-au de nimic din ce se petrece în jurul lor. Cred că și noaptea visează fel și fel de mutări și de atacuri.

Am rămas un pic lângă amărății ăia, privind tabla de șah, apoi gândul mi-a alunecat spre altceva. Apoi spre altceva.

Nu mai călcasem pe la facultate de vreo săptămână. Nici măcar nu mai aveam chef de facultate.

Știam că sunt descurcăreț și - în privința examenelor - o scoteam la capăt cu bine întotdeauna. Mă bazam pe memoria mea.

Dumnezeu mă înzestrase cu o minte ciudată. Uram să învăț metodic și ordonat. Orele de curs mă plictiseau. Atmosfera aia scolastică mă făcea să mă simt încătușat într-o haină de fier. Nu aveam aer când ședeam în aula. Holurile îmi păreau strâmte, iar sălile de clasă celule.

Așa că trăgeam chiulul cât de mult puteam.

Venea sesiunea? Ei, și ce dacă venea? Învățam repede, în două zile, materia predată în două luni. Dădeam examenul, apoi uitam totul, îmi „bărbieream” creierul. Învățam pentru alt examen, apoi iarăși bărbierială și... tot așa. Spălături de creier.

Urma să termin facultatea, să am o diplomă în buzunar și să nu știu absolut nimic. Dar nu-mi păsa.

I-am lăsat dracului pe șahiști și am pornit spre fabrica de pâine.

- Irina, dă-mi niște bani! Tre' să cumpăr urgent un manual. ăia doi de la Drept Administrativ sunt nebuni. Și profesorul, și lectorul. Dacă nu învățăm din manualele scrise de ei, ne pică pe rupte la examen.

- Nu am de unde să-ți dau, Tiberiu. Mai e o săptămână până la salariu.

- Păi dă-mi cât ai, i-am răspuns nervos.

- Dar nu am nimic, s-a dezvinovățit ea frângându-și mâinile.

- Bine, bine. Du-te și te-mprumută. Vorbesc serios, la naiba! Vrei să dau de dracu' cu profu' de Administrativ? Asta vrei?

Irina și-a scuturat făina de pe mânecă, s-a gândit un pic și mi-a spus doar atât:

- Așteaptă.

Am rămas.

M-am uitat în jurul meu. Nu-mi plăcea fabrica aia de pâine. Ce închisoare! Toți amărâții de acolo erau mereu plini de făină, mereu grăbiți, parcă fiecare avea ceva urgent de făcut. Fete tinere și îmbujorate tot apăreau și dispăreau pe la ferestrele acelea.

Făină peste tot... pula mea! Ce viață era aia? Toți fugeau de colo-colo ca roboții. Parcă fiecare avea un ardei iute înfipt undeva.

- Asta-i tot ce am, mi-a spus Irina întinzându-mi banii.

- Bine. Pa!

- Stai puțin. Unde fugi așa? Nu mă pupi?

- Am treabă, pui! Trebuie să ajung urgent la facultate. Școala nu așteaptă. Pa!

* * *

- Dar la ce-ți trebuiau banii? Întreabă Eva.

- Ei, la ce! La... nimic special. Voiam și eu să ies un pic prin oraș. Eram tânăr. Ce nu-nțelegi, Eva? Pur și simplu aveam nevoie de bani. Când ești bătrân... la ce dracu-ți mai folosesc banii? Ce să faci cu ei atunci? Dar eu eram tânăr. Dacă-i iei unui tânăr banii, i-ai luat aerul. Când ai buzunarele goale nu ești om decât pe jumătate.

Așa că am plecat de la fabrică și m-am plimbat. Am intrat să văd un film.

În cinematograful putea a transpirație și a pișat. După un sfert de oră, am ieșit. Simțisem clar un purice pe picior. Sala era ordinară.

Ca să vezi... Era chiar sala unde-o dusesem pe Irina la primele noastre întâlniri.

Apoi am intrat într-o „bombă” și-am băut repede o bere. Simțeam nevoia.

Aveam eu băutură și acasă, în frigider, dar sentimentul acela de cârciumă, de bodegă, de libertate, nu-l aveam acasă. Era mai plăcut. Așa că am mai băut încet încă o bere și-am ieșit.

Irina îmi dăduse a naibii de puțini bani.

„Așa se întâmplă când ajungi la mila unei femei, mi-am zis. Tiberiu, să nu te bazezi niciodată pe generozitatea unei femei. Decât dacă ești prost! Of... Cred totuși c-o să-mi caut ceva de muncă. Orice!”

Picioarele m-au purtat singure pe străzi. Eu gândeam, ele păseau. Eram tot mai preocupat de bani. Mai exact, de lipsa lor.

Când m-am trezit, am privit curios în jur. Ce chestie! Mă tot învârteam pe lângă fabrica de pâine. Da' ce Dumnezeu se întâmpla? Nu cred că realizam exact unde mă duceam și ce voiam să fac, dar m-am oprit brusc și mi-am fixat privirea spre cealaltă parte a străzii.

Am clipit și am simțit nevoia să zâmbesc. Cofetăria la care lucra Mia era chiar peste drum.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI PATRU

Ar trebui să port un ecuson

Am intrat bine dispus în cofetărie. Mia era și ea înăuntru.

Trecuse ceva timp de când nu mai călcasem pe acolo. Data trecută când intrasem, eram un mucos, iar acum eram bărbat în toată firea. Trecuseră trei luni.

Era destul de aglomerat. Mia număra de zor banii. Se părea că tocmai preda tura colegei ei.

M-a privit și ochii ei au zăbovit câteva secunde asupra mea. Mă recunoscuse. S-a strâmbat ușor.

I-am zâmbit. Încă o dată, eram cucerit pe deplin de ea. Da, era o femeie adevărată.

Am ieșit afară și mi-am cumpărat un pachet de țigări fără filtru. De când mă însurasem, eram prea des lefter și fumam prea des țigările altora. Obișnuiam să fumez de la Ella și cu Ella în pat după ce i-o trăgeam. Fumam cu ea și pe canapeaua din sufragerie înainte să i-o trag. Îmi plăcea. Era un fel de preludiu. Fumatul și joaca la orizontală merg mână în mână.

De asemenea, fumam cu Alfredo și de la Alfredo. Amicul meu nu era supărăcios. După episodul neplăcut din ziua căsătoriei mele, crezusem că lucrurile dintre noi aveau să se schimbe. Ei, aș! Aveam, mai mult ca sigur, o personalitate carismatică. Eram o piesă de șah prea importantă pe tabla lui Alfredo.

Amicul meu își reluase cu recunoștință rolul pe care i-l ofeream generos: acela de satelit al meu.

Am tot fumat și am tot așteptat. Mia trebuia să iasă.

Nu știam prea bine ce doream de la ea și nici măcar nu știam cum anume urma s-o abordez, așa că fumam, așteptam și încercam să găsesc o idee potrivită ca să intru în vorbă cu ea.

Timpul trecea greu. Mia n-a ieșit. A mai trecut o jumătate de oră. N-a ieșit. Puteam să jur c-o face dinadins.

Când a ieșit totuși, am constatat că era și mai atrăgătoare. Schimbase halatul de cofetăreasă cu un pulover alb din lână de angora, un pantalon negru cu dungi albe, cam strâns pe coapse și niște pantofi cu tocuri cât turnul Eiffel.

Pantofii aceia erau criminali pentru glezne, dar o făceau să se cambreze ca o iapă de rasă și asta plăcea. Poate asta și urmărea. Probabil.

Dacă, prin absurd, aș fi purtat eu pantofii ăia, mi-aș fi rupt gâtul în mai puțin de zece secunde.

Mia își ținea pardesiul pe un braț și poșeta pe celălalt.

„Aha, mi-am zis, deci așa-și ține echilibrul.”

Am aruncat cât colo țigara și i-am ieșit în cale, pregătit s-o întreb cât e ceasul.

- Tu? a întrebat ea fără să se mire.

- Mda, eu. Bună!

- Te pomenești că ți s-a îmbolnăvit iar iubita! E grav?

Pășeam alături de ea. A văzut că nu mai spun nimic și n-a mai spus nici ea nimic.

- Pot să te conduc? am întrebat-o cu glasul pierit.

- Păi, văd că deja o faci, a răspuns ea nemulțumită.

- Stația de tramvai este în partea cealaltă, am arătat eu cu degetul peste umăr.

- N-am nevoie de tramvai, a dat ea din umeri. O să iau un taxi până acasă. Locuiesc departe, la periferie.

- Deci, stai la casă?

- Da.

- Ce coincidență. Și eu tot la casă am crescut. Avem multe chestii în comun, Mia. Ăăă... știu de pe ecuson că te cheamă Mia.

- Poate c-ar trebui să porți și tu un ecuson, ca să știe lumea cine ești.

- Bună idee, am spus rîzînd. Pe al meu ar trebui să scrie „Tiberiu”.

- Sau altceva.

Am privit-o mirat.

- Pot să vin cu tine, Mia?

S-a oprit și m-a privit de parcă îi propusesem cine știe ce.

- Nu, garantat nu vii cu mine! a răspuns ea tăios, reluîndu-și mersul.

Pantofii aceia o făceau să se miște ciudat, totuși drăguț. Chiar că părea o iapă. Una mică, de rasă. O iapă mândră care-și arăta crupele la expoziția anuală de la hipodrom.

„Iată un posterior demn de toată atenția, mi-am spus înăbușindu-mi un zâmbet.”

Îmi plăcea posteriorul, dar nu-mi plăcea atitudinea ei.

Asta era tot? Gata? Nu mai știam ce să-i spun. Mia nu era nici naiva de Irina, nici bețiva de Ella. Mă simțeam dezarmat.

- Ești sigură că nu vrei să te conduc? De ce nu? Nici măcar nu știi ce vreau.

Mia a rînjit deodată. Nu era un zâmbet, ci un rînjet. Nu mai era acea Mie pe care o cunoscusem. Bunătatea de pe fața ei s-a speriat de rînjetul acela și a fugit, a dispărut.

Am privit-o uluit. Nu prea mai văzusem eu femeii rînjind.

Poate că, odată cu bunătatea aceea, ar fi trebuit s-o șterg și eu. Dacă aș fi făcut-o, multe din chestiile care au urmat nu s-ar mai fi întîmplat.

Dar n-am fugit, ci am îngăimat ca un papagal:

- Vorbesc serios, Mia! Nici măcar nu știi ce vreau.

- Dar nici nu-i nevoie să-mi spui, a răspuns ea disprețuitor. Știu sigur ce vrei! Fața ei a redevenit serioasă și distantă: Voi, bărbații, vreți toți cam același lucru, cu mici variațiuni. Și eu n-am nici chef, nici timp,

nici răbdare să joc cu tine jocul pe care-l vrei tu. Nu, nu vreau să vii cu mine. Fă-te iar cuminte, bagă-ți coada între picioare și du-te la iubita ta.

- Te înșeli enorm în privința mea, i-am spus jignit. Eu nu vreau ce vor toți bărbații.

Eram aproape de o intersecție. Mi-am aprins o țigară ca să am ceva de făcut. Mia a făcut semn unui taxi. Taxiul a trecut mai departe.

- Fata împreună cu care m-ai văzut, am continuat eu, nu mai e iubita mea. E soția mea.

- Măi, măi!

- Da. Și suntem foarte fericiți împreună.

- Deci te-ai însurat cu ea până la urmă, a răspuns Mia surprinsă. Ca să vezi!

- Da.

- Casă de piatră, dragă! Mă întreb atunci ce mai cauți aici. M-a privit de sus până jos și a continuat zâmbind: Pari cam tânăr ca să fii însurat. Ești mai mult băiat decât bărbat. Câți ani ai?

- Douăzeci și patru, am mințit eu.

- Minți ca un câine în călduri, a spus ea liniștită. Nu pari să ai mai mult de optsprezece.

Am supt cu sete din țigară. Căcat! Ce rost avea să mă enervez?

Mia și-a trecut mâna prin păr. Femeia aia mărunțică avea un păr roșu natural. Bogat și ondulat. A dracului roșcată!

- Care optsprezece ani? am spus enervat. Uită-te la tine, ai o voce de vrăbiuță și mai ești și minionă pe deasupra. Nici tu nu pari să ai mai mult de optsprezece.

Iar mințeam ca un câine, știu. Mia își arăta cu prisosință vârsta. Părea de vreo treizeci și ceva de ani. Probabil că atât și avea. Dar cui îi păsa? Mă atrăgea ca un magnet.

M-am uitat la mâna ei stângă. Nicio verighetă. Dar asta putea să nu însemne absolut nimic. Nici eu nu

aveam pe deget verigheta. Irina o purta, dar mie nu-mi plăcea s-o port. Mă strângea.

- Cam așa pari, de optsprezece, am repetat eu convins că partida mea era pierdută. Poate nouăsprezece.

- Ai grijă ce-ți dorești, a răspuns ea fără să se uite în direcția mea. Aparentele înșeală.

- Și ai o față de om bun, am continuat eu să bat câmpii. Îmi place mai ales asta. Iradiază bunătatea din tine. Când zâmbești, te transformi. Uite, chiar și felul în care îți treci acum mâna prin păr are ceva teribil de atractiv.

- Dumnezeule, ce vrăjeală ieftină ai în tine! m-a repezit Mia dându-și ochii peste cap. Tu te dai la mine, măi, țacă? La mine? Cu texte din astea?

- Nu mă dau la tine! Ce-ți veni? Doar sunt om însurat, nu-ți amintești?

- Eu îmi amintesc. Văd că tu nu-ți amintești.

- Nu mă dau. Stai liniștită.

- Atunci, ce naiba vrei? m-a privit ea exasperată.

Mi-am ferit privirea. Dacă nu găseam repede ceva de spus, mai bine plecam de acolo.

- Îmi placi ca om, am bâiguit. Eu n-am fost în viața mea prieten cu nimeni. Nu știu ce sunt prietenii. Habar n-am ce e prietenia. Ai în tine un soi de magnet care mă atrage, însă doar atât. Cu siguranță, nu vreau să mă culc cu tine. Dar mi-ar plăcea să fiu prietenul tău.

- De aia te uiți la sânii mei când îmi vorbești? m-a întrebat ea oripilată. Pentru că vrei să fim prieteni?

- Eu...

- Las-o baltă! Auzi colo... „îmi vrea prietenia”! E cea mai tâmpită frază de agățat pe care am auzit-o vreodată! a adăugat ea râzând.

Avea niște dinți frumoși. Erau mici, albi și curați. Pentru cineva care lucra la cofetărie și se îndopa toată ziua cu ciocolată, asta era o notă bună.

- Te simți agățată? am întrebat-o eu, ferindu-mă s-o privesc mai jos de gât.

- Nu. Deloc. Sunt vaccinată împotriva tuturor... rahaturilor de genul ăsta.

- Bun. Măcar știi cum stăm, am spus împăcat cu situația. Deci vom fi prieteni.

- Încetează, dracului!

- Va fi o prietenie pură, fără minciuni, fără falsități, fără... în fine. Invită-mă azi la tine, fă-mi un ceai, lasă-mă să-ți privesc gazonul și să-ți mângâi pisica. De ce râzi?

- Pentru că e de râs.

- Hai, Mia... zău așa! Lasă-mă să fiu cu tine o oră sau două, să stăm împreună la masa ta, în casa ta. Ai să vezi că nu-s vreun țicnit și că nici nu vreau să te agăț.

- Îhî!

- Hai să fim prieteni.

- Sigur că da, a răspuns ea chicotind. Și ce te faci, prietene, dacă te întâmpină în prag bărbatul meu? O să-i explici și lui tot așa de frumos?

Am zâmbit.

- Nu ești măritată.

- I-auzi ce spune dumnealui! Bineînțeles că sunt. Am un bărbat acasă, măi, prietene pur ce ești! Am un bărbat foarte, foarte gelos. Când voi ajunge acasă, o să mă-ntrebe cu cine am fost și de ce-am întârziat. Ce-o să-i spun? O să apari tu din spatele meu zâmbind? O să dai mâna cu el și-o să-i explici că suntem prieteni la cataramă și că ai sentimente curate și pure față de mine?

- La naiba! Nu mai vorbi prostii! Nu ești măritată, i-am spus eu din ce în ce mai dezamăgit.

- Pe ce te bazezi când spui asta, „prietene”?

Am ridicat nasul în vânt și am tras adânc aer în piept. Apoi am privit-o în ochii ei verzi. Avea ochi verzi, de pisică afurisită.

- Pur și simplu, nu miroși a femeie măritată. Eu pot adulmece asta. Pot simți de la o poștă o femeie nemăritată.

Mia a fluturat un deget la tâmplă, apoi cu același deget a făcut semn altui taxi. Mașina a oprit și ea s-a urcat.

- Mergem? am întrebat-o, aplecându-mă și privind-o cum stătea pe banchetă.

- Pa, tâmpitule!

A închis portiera și mașina a demarat în trombă.

Partida era pierdută, dar știam că urma să rearanjez piesele pe tablă și să jucăm cândva altă partidă. Știam bine că fiecare șut în cur te face mai puternic.

Progresam.

Ceea ce se petrecuse era o lecție prețioasă. În timp, aveam să fiu din ce în ce mai bun la jocul acela. Însă azi, acum, pierdusem partida asta. Am ridicat din umeri și mi-am aprins altă țigară. M-am uitat în jur fără chef.

De pe celălalt trotuar mă privea Irina.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CINCI

Fac varză psihicul Irinei

- Cine-i curva?

Irinei îi sticleau ochii în cap. Era a treia oară când îmi punea aceeași întrebare și, desigur, i-am dat același răspuns:

- Nu-i nicio curvă. Era... doar o femeie oarecare. Nu cunoștea orașul. M-a întrebat cum să ajungă în zona Operei. I-am răspuns că cel mai simplu e să ia un taxi și exact asta a făcut. Ce-i așa de dubios în asta? A întrebat, s-a suit în taxi și a plecat. Mare brânză!

- În zona Operei, zici?

- Da.

- Zona Operei? a repetat ea strângând din dinți.

- Da, dragă, zona Operei!

Irina a luat foc.

- Dacă pun mâna pe curva aia, o să cânte ca o soprană! a țipat ea. Zona Operei? Tu mă crezi proastă?! Spune! Vorbește!

- Ei... nah...

- Crezi că n-am recunoscut-o? E curva ta de la cofetărie! O să mă duc peste ea și-am s-o îndop cu toate prăjiturile ei.

- Irina...

- Ține-ți gura! a țipat ea. I-ai plătit poate și taxiul? Din banii mei?

Am privit-o cu jale. Irina mea cea blândă se transformase în Irina cea furioasă. Leoaica, cobra, trenul de marfă scăpat de sub control, toate acestea laolaltă se materializau sub ochii mei.

- Se uită lumea la noi, Irina, am îngăimat privind neputincios în jur.

- Se uită lumea? a întrebat ea mușcându-și buza. Vai, dragul de tine... vai, ce rușinos mai ești! Se uită lumea... Ce ne facem?

- Hai, las-o baltă!

- Se uită lumea? Așteaptă tu să vezi cum o să se uite lumea mâine în fața cofetăriei! Ca la spectacol o să se adune toți! O să vină și cei de la ziar! O să-i smulg paparudei tot părul ăla roșu din cap!

Clar: era nebună! Dumnezeule, dar era complet țicnită. Exact ca mă-sa. Ba nu! Maică-sa era mic copil!

Am tușit și i-am spus pe un ton amenințător:

- Dacă faci chestia asta...

- Ce? a strigat ea ridicându-și bărbia spre mine. Ce-o să se întâmple?

- Te las și mă mut la ai m... la dracu'. Mă duc... undeva! Mă mut la Alfredo!

- Du-te-nvârtindu-te! a urlat ea. Du-te, nemernicule!

M-am întors și-am plecat de lângă ea. Am lăsat-o acolo, în stradă, vorbind singură.

* * *

Chiar m-am dus și am dormit în seara aia la Alfredo. Trebuia să-i dau o lecție Irinei.

- Cine-i baba aia cu cap de mort? l-am întrebat pe Alfredo.

- Cum? Care?

- Aia. Știi tu... Baba cu cercei lungi, care se tot holba la noi de sus, de la etajul unu.

- E proprietărea, mi-a răspuns el râzând. Apartamentul acesta și încă două din bloc sunt ale ei. I le-a lăsat răposatul ei soț. Dar să știi că nu e băgăcioasă, a adăugat el. Dacă nu faci scandal, nu are treabă cu tine.

Alfredo știa să gătească binișor, așa că am adormit fericit, cu burta plină, pe canapeaua de pe hol. Pe la miezul nopții însă, am sărit ca ars. Auzisem ceva.

- Nu te speria, s-a auzit vocea lui Alfredo trecând din dormitor spre bucătărie. Sunt eu, mă duc să-mi iau un pahar cu apă.

- Și de ce naiba nu aprinzi lumina!? m-am răstit la el.

- N-am vrut să te trezesc, mi-a răspuns. De aia! Mă descurc și pe întuneric.

„Pun pariu că te descurci pe întuneric, poponar nenorocit! mi-am spus iritat. Dar cu mine nu-ți merge! Pleacă-n pula mea de-aici!”

M-am culcat la loc, dar somnul meu fugise. Rămasul peste noapte la Alfredo nu mi se mai părea o idee așa bună. M-au chinuit fel și fel de gânduri, dar le-am alungat enervat.

„Oare de ce mă sperii eu ca o muiere? m-am întrebat. Doar sunt bărbat, nu? Dacă-l prind pe nenorocit prea aproape de mine, mă jur că-l <<croșetez>> pe loc!”

M-am liniștit cât de cât, dar tot n-am reușit să adorm.

* * *

Dimineață, nu mai știam ce să fac și cum să-mi umplu ziua. Mi-am amintit brusc că eram student, așa că m-am spălat, am luat un pix și m-am dus cu mare bucurie la cursuri. Da, cursurile erau interesante. Uitasem ce bine era la facultate.

„Te pomenești c-ar trebui să vin mai des? mi-am zis indecis.”

Următoarea noapte am rămas tot la Alfredo, dar de data asta am dormit ca un prunc.

I-am spus bouului să-și pună o găleată de apă la capul patului, ca să bea acolo cât poștește și să nu mai frece ușile în miez de noapte. Era o situație cam aiurea. Nu-mi plăcea.

Mă gândeam cu jale de ce naiba nu reușeam să mămpac cu tata. Îmi era dor de patul meu de acasă.

Tata se mai liniștise acum. După operația la șira spinării, folosea o cârjă ca să meargă din pat până la baie și invers. Nu mai bătea pe nimeni, adevărat, dar mama îmi spusese că-și păstrase pe deplin obiceiul de a înjura. Gura nu era operată.

„Poate c-ar trebui să se îmbolnăvească și mai tare! am gândit eu. Sau... poate c-ar trebui să merg până la el, să-i pup mâna și să-l rog să mă ierte.”

* * *

Au trecut așa cinci zile lungi, apoi Irina a venit la Alfredo ca să mă ia acasă. Eu pariasem că va dura maxim două zile, dar mă înșelasem. Fusese supărată rău.

- Ei? am întrebat-o uitându-mă vesel la ea. Mai spargi cofetăria sau te-ai răzgândit?

Mergeam pe stradă unul lângă celălalt, dar fără să ne ținem de mână. Irina m-a privit un pic supărată. Poate un pic obosită. Era ora nouă seara și tocmai ieșise din tură.

Văzând că nu spune absolut nimic, mi-am ținut și eu gura și am urmat-o ca un cățel cuminte.

Când am ajuns la apartamentul 78, mă-sa nu m-a învrednicit nici măcar cu o privire. Stătea ca vaca pe canapeaua ei și se uita la televizor. Începuse un documentar despre al doilea război mondial. Naziștii tocmai atacau Iugoslavia.

Irina a închis ușa de la camera noastră, s-a întors spre mine și mi-a făcut semn să iau loc pe marginea patului. Ea s-a sprijinit cu spatele de ușă.

- De ce-mi faci fazele astea? m-a întrebat deodată.

M-am fâstâcit. Crezusem că trecusem cu bine peste problemele noastre. Irina avea altă părere.

Deci eram scos la tablă. Am încercat să-mi amintesc lecția și am spus-o turuind repede:

- Uite... suntem amândoi ditamai adulții, oameni căsătoriți. Un cuplu, nu? Atunci... de ce este ca și cum n-am fi căsătoriți? Mă întrebi de ce-ți fac „fazele astea”? Eu te întreb de ce-mi faci tu fazele astea, am ripostat.

- Casa ta e aici, a schimbat ea subtil subiectul. Bună, re, e aici. E frumos să fugi și să dormi prin alte case?

Am început să râd și am întrebat-o:

- Ești geloasă pe Alfredo? De ce nu mă întrebi direct dacă m-am culcat cu el? Hai, întreabă.

- Nu-i nevoie, mi-a răspuns ea rece. Eu știu bine ce am în casă și știu cu cine m-am căsătorit.

- Hmm. Poate nu era o idee rea să mi-o trag cu el, am spus cu o față de gânditor, privind cu coada ochiului la Irina.

Nicio reacție. Doar s-a așezat pe pat obosită. Speram că nu ca să doarmă. Am prins-o de umeri și am întors-o spre mine.

- Bine, am spus spășit. Recunosc c-am vrut s-o agăț pe tipa aia! Uite, recunosc! Vezi? Sunt sincer. Da, am vrut să merg până la ea acasă și să mă culc cu ea și să i-o trag de să-i sune apa-n cap. Dar n-am făcut-o pentru că m-am gândit la tine și mi-am amintit cât de mult te iubesc!

- Știu, a șoptit ea. Și eu te iubesc. Mai mult.

- Mai mult, pe dracu'! m-am zborșit eu.

- Ce vrei tu de la mine? a șoptit Irina. Nu ți-a spus mama că sunt bolnavă?

- Ba da.

- Și nu mai poți aștepta o săptămâna sau două?

A început să se smiorcăie. Am privit-o. Acum, când plângea, părea și mai frumoasă. Mai atractivă.

Am îmbrățișat-o. Am sărutat-o pe obraz. Apoi pe gură.

- Nu mai suport, Irina, am șoptit. Înainte, ori de câte ori încercam să te ating, îmi tot spuneai că trebuie să ne căsătorim. Acum suntem căsătoriți de câteva luni și - ghici ce? - sunt și mai nefericit decât înainte.

- Iartă-mă!

- Nu. Nu te iert. Fă-mă fericit! Locuim amândoi, mâncăm amândoi, dormim în același pat, te fâțâi pe aici aproape goală, când faci baie mă chemi doar ca să să te spăl pe spate și după aceea mă trimiți la plimbare. Ți se pare normal? Ce-i asta?

- Știu că ți-e greu, a răspuns ea ștergându-și ochii.

„Minunat! mi-am zis. Sau sunt eu nebun, sau Irina mea începe să cedeze.”

- Cât despre boala ta, am continuat încruntat, nici măcar nu mi-ai dat o explicație clară. A trebuit s-o trag de limbă pe maică-ta ca să aflu că ești bolnavă. E absurd să avem secrete. Suntem soț și soție, nu?

- Tu mă crezi că te iubesc sau nu? a șoptit ea privindu-mă cu ochi luminoși.

M-am bosumflat. Iar începea? Iar se învârtea în jurul cozii?

- Cum adică mă iubești? am făcut plictisit. Nici eu nu mai știu ce să cred. Dacă mă iubești...

- E chiar atât de important pentru tine, încât nu mai poți aștepta încă o vreme?

Da, acum era clar: iar făcea pe proasta. Era evident.

- Pentru un bărbat, e important.

- Iar tu ești bărbat, a confirmat ea tristă.

- Până acum, nu mi-ai dat ocazia să aflu. Sunt bărbat? Oare chiar sunt? Par mai mult... un fel de eunuc pe care l-ai primit în patul tău. Cât despre cofetăreasa aceea, schiloadă aia subțirică, află că eram acolo și vorbeam cu ea numai ca să-mi dovedesc că nu sunt un eunuc, că nu sunt un castrat nenorocit. De aia!

Irina s-a încruntat când am pomenit de Mia și mi-a spus privind în jos:

- Crezi că bărbăția unui bărbat constă în... asta?

- Nu știu. Hai să aflăm.

- Mai așteaptă doar două săptămâni. Măcar zece zile. Nu-ți cer mai mult.

- Oh, fir-ar! Ești imposibilă. Nu se mai poate așa.

Irina a început să plângă iar. S-a lăsat pe spate și și-a pus mâinile pe față. M-am uitat la ea. Mă însurasem cu o țicnită frigidă. Nimic de făcut.

M-am ridicat de pe pat și m-am îndreptat încet spre ușă. Am ciulit urechea.

„Acum! am gândit. Pun pariu că cedează!”

- Ce faci? a sărit Irina.

- Plec. Tu ce crezi?

- Nu pleca.

- Nu mai are rost să rămân aici nicio secundă.

- Bine, a spus ea ștergându-și repede lacrimile de pe obraji. O să-ți dau acum ceea ce vrei. Așteaptă puțin. Merg până la baie.

- Nu! m-am răstit cu spatele lipit de ușă. Nicio baie. Nicio secundă în plus. Vreau acum sau plec!

Ne-am privit lung unul pe celălalt.

- Atunci o să fie acum, a șoptit ea.

S-a ridicat, s-a dezbrăcat în tăcere, așezându-și hainele una câte una pe spătarul scaunului și, la sfârșit, și-a scos și chiloții. Deci nu era chiar atât de greu.

A netezit cearșaful, a aranjat un pic perna și s-a întins pe pat.

„Ia te uită, mi-am zis nemulțumit. Așa simplu era? Hmm... trebuia să-i fac o scenă mai repede!”

Am scos hainele de pe mine înainte ca ea să se răzgândească.

- Fă ceea ce vrei, a spus Irina înclinându-și capul pe o parte și închizând ochii.

„Ce chestie! am gândit privind-o uluit. Exact ca măsa!”

Probabil era o trăsătură de familie.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘASE

Îmi sar mucii pe pereți

Irina era foarte fierbinte acolo, înăuntru. Și foarte uscată.

„Pompam” de ceva timp în vaginul ei uscat și fierbinte, dar nu reușeam să termin.

Eram deasupra, sprijinit pe mâini, lipit de sânii ei și... deja mă plictisiseam de poziția aceea.

Am continuat totuși să dau din fund în același ritm monoton. Gândurile mele au alunecat dincolo de Irina, aiurea, departe de ceea ce făceam.

„Ei... se pare că toate femeile sunt cam la fel acolo, jos! mi-am zis dezamăgit. Doar ambalajul diferă. În rest, și ea și mă-sa au aproximativ aceeași măsură. Probabil că și Mia. Dacă știam, n-aș mai fi bătut-o atâta la cap pe cofetăreasa aia mică și afurisită. Da, poate că n-ar fi trebuit s-o fac. A fost și imprudent, și inutil.”

Gândul la Mia s-a rotit de câteva ori prin capul meu, m-a ațâțat și mi-a trezit curiozitatea. Pentru o secundă, mi-am imaginat că nu Irina era sub mine, ci Mia. Un curent a trecut prin mine și am început să mă avânt și mai năvalnic între picioarele soției mele.

M-am uitat la ea. Era Irina. Am închis ochii. Era Mia.

Am rămas cu ochii închiși.

Deci o mică diferență exista totuși. Poate că nu erau chiar toate la fel.

Vaginul pe care-l pătrundeam cu frenezie era fierbinte ca un cuptor de pâine.

„Altă chestie diferită, mi-am spus. Îmi place. Diversitatea e bună...”

M-am gândit de asemenea că poate n-ar fi trebuit să mă cert cu soacră-mea. Ce avusesem de câștigat? Nimic. Ce pierdusem? Hmm... multe.

Totuși, ceva s-a răzvrătit deodată în mine și-am alungat cu furie gândul acela. Nu mă-nsurasem cu Irina ca să mă culc cu mă-sa.

Ce naiba?! Soacră mea era mai bătrână decât o mumie. Era jignitor. Scârbos... Gata, Ella era istorie!

- Ești fericit? m-a întrebat Irina întrerupându-mi șirul gândurilor.

- Îhî, am confirmat ieșind încet din ea. Mă duc să beau niște apă. Revin. Nu fugi nicăieri, da?

Irina nici măcar nu s-a uitat la mine. Am luat un halat și m-am dus iute până la bucătărie.

Ora era destul de târzie. Ella dispăruse demult în dormitorul ei. Ducă-se!

Am deschis frigiderul și mi-am turnat o jumătate de pahar de vodcă. L-am dat peste cap de parcă ar fi fost apă de la robinet, apoi m-am șters la gură și privirea mi s-a oprit pe sticla de ulei de măsline extravirgin de pe marginea bufetului.

Cuvântul „*extravirgin*” mi-a aprins un beculeț în cap. Am luat sticla și m-am uitat atent pe etichetă. Scria clar: „*Cea mai potrivită alegere!*”.

„*Să știi că asta e un semn de la Dumnezeu! mi-am zis. Dacă-i uscată acolo, înseamnă că are nevoie de asta! Ulei extravirgin pentru extravirgine. O să fie o noapte de neuitat.*”

Am turnat în palmă niște ulei și am făcut un test. Așa da. Acum eram alunecos ca un țipar.

Am revenit nerăbdător în dormitor. Irina era în aceeași poziție. Ce Dumnezeu era cu ea? Începea să mă enerveze. Se purta ca o ciudată.

Am aruncat halatul și-am intrat în pat. Din două mișcări eram iar înăuntru ei și - nu mă-nșelasem deloc! - era mult mai bine.

Mi-am intrat repede în ritm și am pompat ca un măgăruș vreo cinci minute. Depuneam toată râvna și Irina scotea uneori câte un mic geamăt. Eram convins că îi plăcea.

Gâfâiam. Poate că era timpul să termin și eu.

- Termină, te rog, a șoptit ea, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

„Draga de ea, mi-am zis înduioșat, se gândește numai la mine.”

- Păi, asta și vreau, să termin! Mai ai răbdare un pic. Peste alte câteva minute, eram rupt de oboseală.

- Te rog, las-o pe altă dată, a șoptit ea din nou.

- Încă un minut. Promit că, de data asta, termin.

Trebuia să termin. Eu așa vedeam lucrurile. Dacă nu terminam în ea, dacă nu însămânțam pântecul soției mele, atunci ce rost mai avea toată munca aia? Deja nu mai era plăcere, ci muncă.

Eram convins că din uniunea noastră ar fi ieșit niște copii de excepție.

Mi-am întezit mișcările din șolduri și cred c-a durat ceva mai mult de un minut, dar am reușit în cele din urmă să termin.

A fost o victorie tristă. Mă așteptasem la altceva. Am părăsit dezamăgit pântecul în flăcări al Irinei.

Bine că se terminase. Aproape că mă frigea.

M-am dus la baie, m-am spălat și apoi am revenit în pat. M-am întors cu fața la perete. Eram vlăguit. Aproape că ațipeam.

- A fost bine? s-a auzit vocea slabă a Irinei în spatele meu. Acum ești fericit?

- Superfericit. Hai, dragă, dormi! Doar știi bine că mâine trebuie să mergi la muncă, nu?

În mai puțin de un minut, am adormit buștean.

* * *

A doua zi, pe la vreo nouă, am plecat la cursuri, iar Irina a rămas acasă. Ea lucra după-amiază.

Când am ieșit de la facultate, mi-am adus brusc aminte că eram un fiu rău. Mă rodea chestia aia. Pașii m-au purtat spre casa tatei.

Tata coborâse din pat și începuse să umble, dar era clar că boala îl înmuiase.

L-am găsit în curte. N-a zis nimic, doar s-a uitat lung la mine.

Fără nicio vorbă, i-am luat mâna bătătorită de muncă și de ani și i-am sărutat-o.

Tata a lăcrimat. A dat din cap părintește și a oftat adânc.

- Veniți în casă, ne-a zis mama din prag, ștergându-și ochii.

Am intrat cu toții. Mama a adus de nicăieri o sticlă de vin roșu ca sângele.

- Vreau să fim iar o familie, am spus cu glasul gătit. Vreau să-mi cunoașteți soția, vreau s-o iubiți așa cum mă iubiți pe mine. Vreau să veniți pe la noi și vreau ca noi să venim aici fără nicio opreliște, fără scandal, fără pizmă. Vreau să am iarăși și tată și mamă, am adăugat privindu-i cu drag. Vreau... iertare.

Tata a ciocnit cu mine și a spus doar atât:

- Te iert!

* * *

Spre seară, am ajuns acasă. Nu era nimeni. M-am dus în bucătărie și mi-am făcut un sandviș.

Peste un sfert de oră, s-a auzit cheia în ușă.

Ella a intrat tăcută în bucătărie, a lăsat poșeta să cadă pe podea, apoi a venit spre mine și mi-a cârpit o palmă de mi-au sărit mucii pe pereți. N-am avut timp să-mi revin c-am încasat o nouă palmă peste celălalt obraz.

M-am clătinat și am privit-o buimac. Avea mâna grea, asta știam deja. Dar de ce era furioasă?

A încercat să mă lovească iar, însă am prins-o iute de mâini.

- Pentru ce dracu' a fost asta? am țipat furios.

- În pizda mă-tii, nenorocitele! a urlat ea scoasă din minți. Nu ți-am zis s-o lași pe Irina în pace? N-ai lăsat-o! Nu te-a răbdat inima, vierme ce ești!

- Unde-i Irina? am strigat scuturând-o de umeri. Unde-i Irina?

- La spital, animalule! La spital. La spitaaal! a urlat ea ca o fiară, apoi a căzut greu pe un scaun, golită de energie.

Am rămas acolo, în picioare, cu ochii holbați spre ea, de parcă aș fi primit un baros în cap.

Cum putea cineva să ajungă la spital pentru că a făcut sex? Ce glumă proastă era aia?

La spital? Dar ce-i făcusem eu iubitei mele? Nimic. N-o lovisem, n-o bruscasem.

Absolut nimic!

M-am așezat și eu pe celălalt scaun, apoi m-am trezit la realitate. Am sărit în picioare și am întrebat-o:

- La care spital?

* * *

Irina era în salon, culcată pe unul dintre paturi. Era foarte palidă. Avea o perfuzie la mâna stângă.

- Nu-i vina ta, a spus ea blând și mi-a mângâiat obrazul.

Apoi a început să plângă și ceva s-a cutremurat în mine. Am plâns împreună cu ea. Plângeam fără să ne vorbim, iar femeia bolnavă de pe celălalt pat ne privea îngândurată.

Ușa s-a deschis. Asistenta a venit. Eu a trebuit să plec.

Irina mea a stat internată cam două săptămâni. Avea o infecție acolo, jos, și infecția aia era ceva foarte serios. Știam, eram sigur de un lucru: numai eu eram vinovat. Eu!

Mai târziu, maică-sa a discutat cu doctorul. Mie mi-a făcut semn să ies afară. I-am lăsat în plata Domnului.

Nu eram deloc supărat pe Irina. Pe maică-sa, însă, o uram. De ce atâtea secrete? Ce se tot băga între noi cutra aia bătrână?

Din fericire, peste câteva zile, Irina a început să se simtă mai bine. Eu însă mă simțeam din ce în ce mai rău.

Mă simțeam ca un netrebnic.

* * *

Cu două zile înainte de externarea Irinei, am sunat acasă. Uitasem complet de ai mei.

Eram la spital, chiar pe hol, la un telefon public.

- Vorbește cu tata, mi-a zis mama. Vrea să-ți spună ceva.

Tata m-a salutat scurt și m-a anunțat că va veni în vizită pe la noi vineri, pe la două după-amiază. Apoi și-a luat la revedere și a închis.

Vineri? Eram într-o joi.

- Tata vine mâine pe la noi, pe acasă, le-am anunțat eu.

- Și-a găsit și taică-tu când să vină! s-a răstit țâfnoasă Ella, de cealaltă parte a patului.

- Mamă, te rog, taci! i-a închis Irina gura. Tata n-a fost niciodată în vizită la noi. Mă bucur mult că nu mai este supărat.

Am rânjit amuzat de fața Ellei. Dar mai zâmbeam și din alt motiv: îmi imaginam deja vizita tatei.

„Doi bețivi! am gândit scârbit. O să fie dragoste la prima vedere!”

A doua zi, pe la doișpe, i-am dus Irinei la spital niște fructe și-o cafea, apoi am revenit acasă.

Ella vorbea singură, făcând un pospai de curățenie prin sufragerie. A mai boscorodit încă vreo oră prin bucătărie, apoi soneria a sunat. Era tata.

- Deschide-i tu! mi-a spus repede Ella, așezând ceștile de cafea pe o tavă de inox.

Ca o gazdă bună ce eram, m-am dus și am deschis ușa, arătându-mi toți dinții. Tata m-a salutat rece.

- Nu pot să mă descalț, m-a informat el nervos. Nu pot să mă aplec.

- Lasă, am spus dând din mână. Intră liniștit.

Și l-am condus în sufragerie.

Am încercat să conversez cu el, dar îmi era greu. Chiar și așa, bolnav cum era, chiar și sprijinindu-se în cârjă, tata era tot autoritar și tot bățos. Prezența lui acolo, pe fotoliu, impunea. Mă intimidă.

Am oftat, am căutat pachetul cu țigări și tocmai mă pregăteam să mă scuz și să ies la fumat pe balcon, când ușa s-a deschis și a intrat Ella, purtând cu atenție tava cu ceștile aburinde. Când a ridicat privirea spre noi, soacră-mea era toată numai zâmbet.

N-a fost dragoste la prima vedere. A fost ceva de groază.

Ella a țipat ascuțit și a căzut ca un sac de cartofi. Capul ei s-a lovit de lemnul podelei și a scos un bufnet înfundat. Bunătatea aia de cafea s-a împrăștiat pe jos cu zgomot de cești sparte. Câteva bucățele au ajuns până la picioarele mele.

Tata a tresărit, s-a sprijinit cu mâinile în cârja lui și s-a uitat lung de tot la femeia leșinată de pe podea. A dus o mână la frunte. Parc-ar fi văzut o stafie.

A clipit, apoi a spus cu o voce pe care nu i-o recunoșteam:

- Un pahar cu apă!

Acela a fost al doilea șoc pentru mine. Cred că era prima oară în viața mea când îl auzeam pe tata cerând apă.

Am pășit peste soacră-mea, am adus paharul cu apă și i l-am întins cu mâini tremurânde.

- Nu pentru mine, a spus el strângând din fălci.

Aha! Am stropit-o pe soacră-mea cu niște apă. Am stropit-o iar. Nimic! Zero!

- Cred că-i moartă, am șoptit privind-o ușurat. Am scăpat de ea. Cum naiba ți-a reușit? Acum zece secunde era vie!

- E moartă pe dracu'! a zis tata sictirit și m-a întrebat pe un ton amar: Blestemata asta de jos e... soacră-ta?

- Mda, am răspuns uitându-mă mai de aproape la cadavrul soacrei mele. Chiar ea.

Tata a ridicat ochii spre tavan și a spus doar atât:

- Mare ești, Doamne!

Apoi a privit în jur scârbit și s-a uitat iar la Ella.

- Casă de nebuni! Bravo, copilul meu, ai nimerit bine!

S-a ridicat din fotoliu, sprijinindu-se greoi în cârjă.

- Dar ce faci? l-am întrebat zăpăcit. Nu mai stai? Mai rămâi, te rog! Fac eu alte cafele, tată. Să pun de cafea acum? La naiba! Cum o fac să se trezească?

- Fute-i una, a zis tata liniștit, apoi m-a privit cu milă. Nu-mi trebuie cafeaua ei, a șoptit el cu privirea rătăcită. Nu-mi trebuie. Eu... nici n-o să beau, nici n-o să mănânc în casa asta!

S-a îndreptat șontâc-șontâc spre ușă și a ieșit. Am privit în urma lui, în timp ce mă lăsam greoi pe canapea.

„Să-mi bag pula! am gândit. Ce-a mai fost și asta?”

Am udat-o din nou pe Ella și-am tot tras de ea încolo și-ncoace pân-am trezit-o.

Soacră-mea era leoarcă. Am ridicat-o cu greu de pe podea și am răsturnat-o pe canapea. I-am pus un pui de pernă sub cap, după care m-am dus în bucătărie și mi-am desfăcut o sticlă de bere.

Când am revenit, Ella mi-a aruncat o privire tulbure și a chițcăit fără vlagă:

- Ăla-i taică-tu?

- Da. Vrei un pahar de bere?

- Ești sigur că ăla-i taică-tu? a repetat ea.

- Eu zic că da, i-am răspuns cu gura căscată. Mama e femeie cinstită. Da, Ella... e bătrânul meu.

Soacră-mea și-a luat fața-n palme și a urlat atât de tare, c-am sărit ca ars și-am scăpat din mână sticla de bere. Și-a tot urlat iar și iar, ca o isterică, până când mi-am luat inima în dinți și i-am lipit o palmă.

- Pui de șarpe! a zberlat ea uitându-se ca o nebună la mine, de parcă voia să mă înghită. Dai în mine? Blestemată să fie ziua când ai intrat în casa asta! Arză-te-ar focu'!

- Te-ai țicnit, Ella? am spus stupefiat. Ce dracu' ai de urla așa?

- Vai de viața mea! s-a căinat. Aș vrea să mor! De ce nu mă iei, Doamneee! a urlat lung Ella și a început să bocească. Vreau să mă iei, Doaaaamneee!

De data asta am urlat și eu:

- Vino-ți în fire, femeie! Ce-aveți? Ați luat-o razna cu toții? Tata a fugit de aici ca opărit la cur, tu bolborosești de parcă ai văzut o stafie! Ce dracu' v-a apucat pe toți?

Ella a ridicat capul din palme și m-a privit cu multă răutate. Apoi mi-a spus batjocoritor:

- L-ai văzut pe ăla care-a fost aici?

- Da, l-am văzut. Și?

Ella a râs încetișor, ca o dementă. Privea țintă spre ușă. Apoi a țipat:

- Bărbatul ăla e tatăl Irinei!

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

Vrăji, farmece și alte căcaturi

L-am ajuns din urmă pe tata. Aștepta în stația de tramvai, sprijinit în cârja lui. Era bătrân.

Sunt un copil făcut la bătrânețe, Eva. Privește-mă: sunt rezultatul a sute sau poate a mii de rugăciuni.

Parcă mi-o imaginez și acum pe mama rugându-se pios cu mâinile împreunate, stând în genunchi la marginea patului, cuminte, seară de seară:

„Doamne, dă-mi și mie un copil. Știu că nu mai sunt tânără, dar dă-mi! Cum o fi el, Doamne, dar dă-mi! Chiar și mai bolnăvicios, chiar și mai slăbuț la minte, chiar și urâțel, nu contează, Doamne!

Dar dă-mi!”

Femeile sunt al dracului de insistente. Pot să înnebunească pe oricine.

Și Dumnezeu, plictisit de rugămințile ei neîncetate, a ieșit de după un nor, a întins mâna și a pus un deget pe ultimul ovul ofilit care-i mai rămăsese mamei. Uite-așa, peste nouă luni, am sosit eu pe lume.

Da, am fost un copil mult dorit și mult așteptat.

În fine. Ce naiba ziceam? Aha... l-am ajuns din urmă pe tata.

Tata avea cam șaizeci și cinci de ani pe vremea aia, dar arăta de parcă ar fi avut mai mult de șaptezeci. Anii mulți și băutura și mai multă săpaseră șanțuri adânci în trupul și-n sufletul lui.

L-am privit așa cum era, cum stătea în stație și aștepta tramvaiul. Cu perciunii lui albi, cu chelie și

cârjă, adus un pic de spate și mișcându-se alene. Mi se părea și mai bătrân.

Dar era el însuși. Autoritar. Cu scânteii în privire. Tot scorțos, tot morocănos. Viața nu-l învinsese de tot.

- Cred c-ar merge o bere, a spus el absent, privind șinele lucitoare de tramvai.

- Cred c-ar merge și ceva mai tare, am răspuns privind și eu șinele alea. Faci cinste?

- Fac!

La cincizeci de pași de noi era o terasă. Era ea un pic cam zoioasă, dar berea era bunicică.

Ne-a luat ceva timp s-ajungem până acolo, apoi tata s-a așezat cu greu pe scaunul de fier vopsit în alb și a gemut:

- Doamne, Dumnezeu! Mă omoară spatele ăsta.

N-am răspuns absolut nimic. Serios? Îl omora spatele? Eu speram să-l omoare de tot.

L-am privit fierbând. În momentul acela, eram foarte supărat pe el. Eram eu supărat pe viață în general, dar pe tata eram supărat foc și l-aș fi strâns bucuros de gât.

Aproape că mă simțeam și eu ca Oedip ăla, din tragedia antică. Știi tu, grecul care și-a ucis tatăl.

- Și s-a căsătorit cu mama lui, adaugă Eva.

O privesc cu ochi mari. Ce dracu' are? E tâmpită?

- Mă așezasem așadar pe scaun și rumegam în minte niște gânduri teribil de negre. Dar pe tata îl durea exact în cur de gândurile mele. Stătea mut în fața mea și sorbea din halba lui de bere.

Am luat de pe masă paharul și mi-am băut vodca dintr-odată, după care i-am făcut semn chelnerului să-mi aducă alta. Una dublă. Mă durea și pe mine tot în cur. Plătea tata.

L-am privit cu coada ochiului. Părea plecat pe altă lume.

- N-ai nimic să-mi spui? l-am întrebat într-o doară.

Tata m-a privit pe sub sprâncene și a înțeles imediat că era timpul să-și dea drumul la gură.

„Hai, tată, am gândit, deșartă-ți sacul!”

- Femeia aceea, a spus el târăgănat, soacra ta, curva aia... e o piază rea. Când te-am auzit prima oară vorbind despre însurătoare m-a înțepat inima, da' nu mi-am imaginat în ce căcat urma să intri. N-am bănuț nicio secundă c-o să se ajungă până aici, a adăugat el oftând. Mda... eu și cu ea am fost împreună o vreme. Tu nici măcar nu existai pe atunci.

N-am motive să mă scuz în fața ta. De ce s-o fac? Apoi a izbucnit furios: Dacă nu te însurai hoțește și dac-ai fi făcut totul așa cum trebuie, nu s-ar fi ajuns în veci până aici. Dar așa...

Am scos o țigară și mi-am aprins-o. Era prima oară când făceam asta în prezența tatei, dar era tot pentru prima oară când nu-mi păsa de părerea lui.

El a clătinat din cap dojenitor, apoi a încercat să deschidă gura, să-mi spună ceva, dar a renunțat. Presupun că nu prea se simțea în poziția de a-mi face morală.

- Știu că n-am fost un sfânt, a continuat el ca pentru sine. Nu-s perfect, am și eu păcatele mele. Cel mai bun lucru din viața mea a fost că m-am însurat cu maică-ta. E o femeie tare cuminte. Blândă, bună la suflet. Deși e o fată de la țară, e o adevărată doamnă.

Nu ca curvele astea de la oraș. Ah, maică-ta... Săraca. N-am meritat-o. Recunosc.

L-am privit rece. Nu, nu prea o meritase! Dar am tăcut. Se părea că pe tata îl lovise o criză de sinceritate.

Vodca mea parcă era făcută din pișat. Nu mi se suia la cap și pace. Tare-aș fi vrut să mă amețesc. Aș fi vrut să-i spun vreo două tatei. Sub masca beției, ar fi fost mai nimerit.

- Așadar, ai cunoscut-o pe Emanuela, a reluat el strâmbându-se. Îți vine să crezi că distrusa aia a fost cândva călugăriță?

Am crezut că mă înec cu vodca.

- Cu... cum? Ella?

- Așa-și spune acum? Da, ea. Emanuela. Când mi-am făcut eu de lucru cu ea, era călugăriță. Sunt ani și ani de atunci. Era tânără și era frumoasă de pica. Straietele acelea negre o făceau parcă și mai frumoasă. A fost singura oară când am înșelat-o pe maică-ta.

I-am aruncat o privire furioasă.

- Bine, bine, a recunoscut el plictisit, n-a fost singura oară. Dar a fost singura relație mai serioasă. A fost ca un fulger. Da. A fost suficient să mi se arate ea în fața altarului, stingând niște lumânări și aprinzând altele noi, că dracu' mi-a luat mințile.

O călugăriță tânără. S-a uitat la mine o singură dată. N-a fost nevoie de mai mult. Zilele treceau, eu reveneam mereu la mănăstirea aceea. Am reușit cu multă greutate să intru în legătură cu ea și...

- Scutește-mă de detalii! am spus aruncându-i o privire dezgustată.

- Foarte bine, a aprobat el. Ideea era că, după câteva luni, când mințile ni s-au întors acasă, ne-am trezit și unul și celălalt într-o situație de rahat.

Emanuela, călugărița mea frumoasă, era cu burta la gură. Următorul pas îl bănuiești și singur: au scuipat-o aia afară din mănăstire ca pe-o măsea stricată.

Treaba asta se întâmpla acum vreo... douăzeci și cinci de ani. Tu nici măcar nu veniseși pe lume.

Eu mă simțeam vinovat, desigur. Aveam și eu inimă.

Am condus-o la ai ei, la țară, i-am cunoscut părinții. A fost cercul dracului, dar i-am promis de față cu toți c-o s-o ajut să-și facă un rost. Părinții ei mă priveau ca pe o jivină, nici măcar nu vorbeau cu mine. Taică-su' boala la pat. Mă-sa era o amărâtă de muiere ruptă cu munca. Frații ei, avea doi, unul mai mic și unul mai mare, îmi aruncau niște priviri care nu promiteau nimic bun.

Emanuela a reușit însă să-i pună pe toți cu botul pe labe. Îi promisesem c-o s-o iau de nevastă, deci chestiunea era rezolvată. Am stabilit cu ea că trebuia să mai așteptăm un pic, am rugat-o să mă mai păsuiască, am implorat-o în genunchi.

Nu puteam să-i spun maică-tii chiar așa, din prima. Îmi era rușine. Dar Emanuela, nu și nu, că să divorțez, că să ne căsătorim cât mai repede... căcături din astea.

- Mama știa?

- Ei, asta-ar mai fi lipsit! a răspuns tata, privindu-mă îngrijorat. O fi bănuțit ea ceva, săraca, dar eu am știut întotdeauna să țin un secret. Mă rog... nu știa.

Când am ajuns acasă și m-am uitat în ochii ei, mi-am dat seama că nu aveam să divorțez în veci. De ce să divorțez? Nici măcar nu-mi plăcea de Emanuela. Acum vedeam clar asta.

Cred că nenorocita aia îmi făcuse vrăji. Cred că se ocupa cu vrăjile. Îmi sucise mințile dintr-odată. Bine i-au făcut că au dat-o afară de la mănăstire.

- Și de ce credeai că-ți făcuse farmece?

- Păi, până să rămână borțoasă, mă gândeam tot timpul numai la ea. Eram vrăjit! Eram blestemat! Este drept totuși că și Emanuela era cu vreo zece ani mai tânără decât maică-ta. Era cumva mai... fragedă. Dar acum mă speria. De când avea burta la gură, parcă înnebunise. Am înțeles până la urmă că nu era niciun fel de dragoste între noi. Eu pe mă-ta o iubeam.

Și uite-așa, cam o lună și ceva, am tot făcut naveta între două case, între două femei. Frații ei erau bătuți în cap, nu prea știau de glumă. Începuseră să-mi arunce fel și fel de apro-uri cam... negre.

Aveam niște fețe de țărani cocliți și tare puțină minte. Moacele lor nu promiteau nimic bun. Îți spun sincer: eram speriat. De frica morții, n-a lipsit mult s-o las pe maică-ta și să rămân cu cealaltă.

Dar Dumnezeu mi-a dat putere și minte.

Mama ta a început să mă întrebe de ce lipseam așa de des de acasă. Toată povestea aia trebuia să se termine odată.

Aveam un bun amic. Prin el, i-am trimis vorbă Emanuelei că totul s-a terminat între noi. Ea mi-a răspuns că am dat de dracu'.

„Adică?” i-am trimis eu iar vorbă.

„O să te dau în judecată!” mi-a răspuns ea.

Eh, asta era tot? M-am liniștit.

Scârba dracului, cine se credea? Nici măcar nu fusese fată mare. N-avea decât să o facă, să mă dea în judecată! Pe vremea aceea nu apăruseră atâtea teste și analize ca acum. Ce să dovedească? Oricine putea fi tatăl copilului.

Și chiar așa... cine putea să-mi garanteze mie că femeia aia purta în burtă copilul meu? Dacă ridicase coada pentru mine, poate c-o făcuse și pentru alții.

Amenințările ei n-au făcut altceva decât să mă convingă și mai tare că luasem o decizie bună.

Trebuia să fiu bărbat. Trebuia să-mi apar casa și masa. Și așa am făcut.

Am căutat altă locuință. Ne-am strâns catrafusele și ne-am mutat. Mi-am schimbat chiar și locul de muncă.

A fost un coșmar. Maică-ta, săraca, deși nu știa nimic, suferea și ea urmările și tot balamucul acela.

Emanuela nu m-a dat în judecată, dar a făcut altceva. Frații ei... i-a trimis pe ei.

Ghiolbanii m-au căutat ca să-mi rupă picioarele și m-au găsit. Din fericire, mi-am adunat și eu câțiva amici.

N-a ieșit cu bătaie. Ne-am așezat cu toții la o masă într-o bodegă, ca oamenii, ca să cădem la înțelegeră.

Spre dimineață, eram cu toții aproape de coma alcoolică. M-a durut capul zile în șir.

Dar a meritat.

Până la urmă, am reușit să fac rost de bani și să le astup gura țopârlanilor. M-am împrumutat în stânga și-n dreapta. Greșeala aia m-a costat ceva, m-a usturat, dar lucrurile s-au așezat la locul lor și viața și-a revenit la normal.

După ce i-am trimis banii, am mai primit prin cineva câteva bilețele, dar le-am rupt fără să le citesc. Nici măcar n-am aflat când a născut și ce făcuse. Mi-a ajuns la ureche mai târziu că născuse o fată.

Nu mă mai interesa.

Timpul a trecut. Am auzit multe despre Emanuela și nu de bine. Apoi am început să aud de ea tot mai rar.

Sincer să fiu, până acum juma' de oră, habar n-aveam dacă-i moartă sau vie. Nici prin cap nu mi-a trecut că-i aici, că locuiește-n oraș. N-am întâlnit-o pe aici niciodată. Nici nu-i de mirare într-un oraș mare ca ăsta. Îți jur: uitasem de povestea asta.

„Păcatele tinereții te-au ajuns din urmă, bătrâne! mi-am zis privindul. Și pe tine, și pe mine.”

Tata încă mai vorbea, dar eu nu-l mai auzeam. Eram oarecum ușurat. Bine măcar că maică-mea nu știa nimic. N-ar fi meritat așa ceva.

„Care va să zică, asta-i soacra mea, mi-am zis scârbit.”

- N-a fost prea ușor pentru mine să mă trezesc nas în nas cu ea, a adăugat tata posomorât.

- Asta-i tot? l-am întrebat grăbit.

- Tot, a răspuns tata, ridicând din umeri. Mai departe, știi și tu cum a fost. Au trecut câțiva ani și ai venit tu pe lume. Ai fost, pe atunci, bucuria mea. Venirea ta pe lume mi-a deschis ochii. Am înțeles că alesesem bine când am decis să rămân cu maică-ta.

„Da, ai ales să rămâi cu noi și să ne rupi nouă oasele! am gândit nervos. Asta-i dragostea ta! Ne-ai ales pe noi!”

Tata și-a mai comandat înc-o bere. Eu mi-am aprins altă țigară.

- Nu-mi pare rău nicio secundă că am lăsat-o pe curva aia, a repetat el, de parcă ar fi încercat să convingă un judecător. Nu-mi pare rău! Era ceva diavolesc în ochii ei. Nu te uita așa la mine, că eu știu bine ce vorbesc. Nu sunt singurul care-a pățit-o cu ea.

Am auzit fel și fel de zvonuri. Ba că se apucase de băut și de fumat. Ba că era cam rea de muscă. Da, era. Mai târziu, după ce au fugărit-o de la mănăstire, a dat de gustul pulii.

Îi plăceau tare mult bărbații. Nu se mai sătura de ei. A trecut din mână în mână și din bărbat în bărbat.

Cred că a fost curvă tot timpul, dar n-a știut asta. Era în sângele ei. Cred că așa era și înainte de a intra la mănăstire. I-a plăcut prea tare viața. Îi umblau mereu ochii-n cap! Unele femei așa sunt. E sângele...

- Zău?

- Ei, nah... recunosc, am și eu partea mea de păcat. Dumnezeu o băgase acolo, în mănăstire, departe de lume și eu m-am dus și-am scos-o de acolo.

Însă toate astea nu s-ar fi petrecut niciodată dacă ea ar fi fost femeie serioasă și n-ar fi ridicat coada.

O vezi în ce hal a ajuns? Bărbații și băutura. Băutura și bărbații. Astea două!

Femeia aia n-a avut sfințenie în ea nici cât negru sub unghie. E o rușine că a purtat sutană. Călugărița lu' pește prăjit. O zdreanță!

Tata a scuipat scârbit lângă masă. Apoi a tăcut, așteptând să mai zică și eu ceva. Dar n-am zis nimic. Am tăcut așa, de-a dracului. În ciuda lui. Voiam să-i prelungesc momentul de umilință. Îl simțeam cum fierbe pe dinăuntru. Fierbea la foc mic. În momentul acela, nici măcar nu-l mai uram. Îl disprețuiam.

Tata i-a făcut semn chelnerului. A plătit, s-a ridicat și a dat să plece, însă, după numai doi pași, s-a sprijinit în cârjă și a întors capul spre mine.

Ochii lui albaștri-verzui m-au privit cu milă.

- Ce ai de gând cu fata aia?

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI OPT

Privire de înger... privire de femeie

În iunie a început o nouă sesiune și am trecut cu ușurință toate examenele. Vacanța de vară începea în curând, iar eu mă puteam considera deja în anul trei de facultate.

Norocosul de Alfredo terminase deja cel de-al patrulea an și ultimul. Acum se pregătea intens pentru licență.

Irina mea picase un singur examen. Nu era nicio nenorocire. Avea să și-l ia cu siguranță în toamnă.

Eram așadar liber pentru următoarele două luni. Vara se anunța tot mai fierbinte. Scăpat de grija învățaturii, îmi făcusem planurile de vară. Nu puteam trăi la infinit pe spinarea Irinei.

- Ce știi să faci?

- Păi... ce-o fi nevoie, am răspuns eu cu o față cuminte. Știu să sap șanțuri, pot să car saci de ciment, cărămizi... tot ce trebuie. Muncă cu brațele și cu spatele. Sunt puternic, sunt tânăr... vreau să muncesc.

Omul acela de pe șantier m-a măsurat de sus până jos.

- Bine. Te angajez o săptămână. De probă.

Nici nu doream mai mult. Săptămâna a trecut, iar eu am rămas în continuare pe șantier. Păream slab, dar aveam mușchii tari ca niște *odgoane*⁴¹.

Vara se năpustise peste oraș cu suflarea ei fierbinte. Lumea fugea pe capete în stațiuni, la munte, la mare. Eu săpam șanțuri și mânuiam roaba.

---

41 *odgon, odgoane s.n.* Funie groasă și lungă folosită în marină, la pescuit, în transporturi.

Plecam de acasă dimineața pe la șase. Pe la șapte, eram deja băgat în treburi până peste cap. Mă întorceam acasă seara târziu, rupt în două de muncă. Dar fericit.

Sâmbătă seara era sărbătoare mare: primeam banii ce mi se cuveau.

Duminica o scoteam pe Irina în oraș. Mergeam prin parc, mergeam la teatru, la cinematograful.

La Operă, nu.

Era suficient să-i pomenesc de „*zona Operei*” că o simțeam încordându-se ca un arc. Nu uitase cu cine se măritase.

Dar, în general, iubita mea era veselă și avea ochii mereu ațintiți spre mine. Privirea ei nu avea nevoie de niciun fel de interpretare: eram icoana ei. Simțeam asta.

„Ia te uită, îmi spuneam uneori. Cum naiba am reușit s-o prostesc în halul ăsta?”

În prezența mea, Irina înflorea. Se făcuse din nou frumoasă ca un bobocel de trandafir. Paloarea îi dispăruse din obraji.

Într-o zi, ne plimbam aiurea și ea s-a oprit brusc în fața unei vitrine ca să admire o rochiță albă, vaporosă, de vară.

Pe partea de sus, chiar în stânga, în dreptul inimii, rochia avea un fluture deosebit de frumos, făcut numai din broderie albă. Fluturile era tare drăguț.

O lucrătură fină și elegantă!

Chiar dacă nu mă pricepeam la boarfe, am recunoscut în sinea mea că rochița aceea era ceva... care-ți încânta privirea.

Am luat-o de mână pe Irina și am intrat împreună în magazin, chipurile ca s-o vedem mai de aproape. Am rugat vânzătoarea s-o aducă și i-am spus dragei mele:

– Hai, încearc-o! Încercarea nu costă bani.

Irina a intrat fâstăcită în cabina de probă. S-a moșmondit cam mult pe acolo. Începusem deja să mă

enervez, dar - deodată - perdeaua s-a dat la o parte și Irina mea a apărut.

Dumnezeule! Arăta ca o zână.

A făcut o piruetă chicotind veselă. Rochia îi stătea perfect. Irina era... era... parcă avea aripi albe.

Am privit-o cu ochii mari, amețit de frumusețea ei.

- Fluturașul meu drag!

Am cumpărat rochia pe loc. M-a cam usturat la buzunar, dar am făcut-o bucuros. O merita.

Și-a ales apoi o brățară simpatică, tot albă. A pus-o la încheietura mâinii stângi.

Rochie albă, fluture alb... brățară albă. Îi stătea minunat.

În momentul acela, mi-am dat seama uluit că îngerașul meu semăna cu o mireasă. Chiar așa!

Stăteam acolo mut și o priveam ca prostu'.

„Fantastic! am gândit încântat. Deci, până la urmă, tot la rochia de mireasă a ajuns! Și-a dorit atât de mult să îmbrace una! Ia te uită cât de frumos îmi zâmbeste! Cum să n-o iubești?”

Și mireasa aceea fericită mi-a sărit în brațe.

* * *

Când muncești cu brațele, ai și anumite avantaje. Nu multe, dar sunt.

Eram mai toată ziua plecat de acasă și eram scutit de prezența soacră-mii. Femeia aceea mă ura. Era dușmanul fericirii noastre. Era o... ah!

Pe cât de mult o uram, pe atât de mult o disprețuiam. Încercam din toate puterile să evit viermele acela nenorocit. Orice ar fi fost, nu trebuia cu niciun chip să rămân singur cu ea.

Nu voiam asta. Furia ei rece și stăpânită îmi producea un rău aproape fizic.

Odată, într-o zi, s-a întâmplat ceva. Eram toți trei la masa de seară și soacră-mea a scăpat pe jos o farfurie care s-a făcut țândări.

- Sămânța dracului! a exclamat ea.

Irina a privit-o dojenitor. Sărmana Irina! Neștiutoarea mea Irina! Ea era singura persoană curată din casa aceea.

Înainte ca soția mea să iasă din spital, avusesem o conversație scurtă cu mama ei. Ei, nu chiar o conversație. Mai mult un monolog. Îi spusese Ellei doar atât:

- Dacă ai gura spartă, te omor cu mâna mea! Jur!

Ella nu mi-a răspuns, doar a plecat ochii în jos. Era și ăsta un răspuns. Știam deja că-ntre noi doi luase ființă un pact. Nu era nevoie de semnături sau parafe.

Eu unul eram mut ca peștele.

Ella mârâia ca un câine turbat, dar în fața Irinei era mută, nu avea curajul să latre.

Tata, când i-am zis ce am de gând, și-a făcut cruce cu amândouă mâinile, dar și-a ținut gura pentru că, bărbat fiind, știa ce înseamnă un secret.

Toți eram muți în chestiunea... „*aia*”.

Nu, n-am lăsat lucrurile să meargă în voia lor. Nimeni și nimic nu m-ar fi despărțit vreodată de Irina mea. Ce-mi păsa mie de ce gândeau ceilalți? Ceilalți să crape!

Am tras de hățuri cu putere, am amenințat, am făcut rugăminți, m-am umilit, dar am reușit. Am reușit să apăs sub talpă secretul murdar al familiilor noastre, să-l îngrop adânc.

Nu-mi era soră, ci soție. Judecasem la rece! Îmi era soție.

Poate c-am ezitat o clipă, recunosc. Însă doar o clipă.

Nu m-am clătinat. Am privit adânc în inima mea și de acolo a țâșnit ca o jerbă toată rezolvarea:

„Să vă ia naiba pe toți!”

Doar niște degenerați cu inimi smulse din piept ar fi putut crede că eu... eu aveam să mă despart vreodată de Irina.

„Nu e sora mea, îmi repetam, e soția mea!”

Pe mine nu mă interesa care era situația prin legi sau prin cărți ori prin altare. Eram surd la toate scheunăturile acelea ridicole.

N-aveam să las pe nimeni să-și pună labele murdare pe dragostea dintre mine și Irina. Nimeni nu avea dreptul să deschidă gura și să-mi îmbăloșeze mie dragostea.

„Idioți nemernici! mi-am zis. Nu vă las! Nu-mi pasă de voi!”

Judecători senili cu robe slinoase care pupați cărțile cu legi...

Și voi, popi îmbrăcați în straie negre ca smoala care behăiți din altar... Știți voi ce-i dragostea?”

Mocneam. Eram un cazan care fierbea. Dacă ar fi fost nevoie, m-aș fi luat la trântă cu lumea-ntreagă. Aș fi dat cu ea de pământ!

Gândul că cineva și-ar fi întins vreodată degetul murdar spre Irina, mă înnebunea. Nu trebuia să se afle nimic. Niciodată!

„Nu e sora mea, e soția mea!”

A mea, numai a mea! Și eu eram al ei. Așa aveau să rămână lucrurile.

Iată așadar de ce, în ziua în care soacră-mea a scăpat farfuria, am tresărit și am privit-o strângând din dinți.

- Sămânța dracului!

Cine era sămânța dracului? Eu eram? Da. Vorbele ei erau pentru mine.

Am simțit că primesc pe ceafă un duș rece. Știam eu bine cine era sămânța rea intrată cu de-a sila în viața ei și-n casa ei. Ea știa, eu știam... noi doi știam.

Numai Irina nu știa. Și-a reluat cina liniștită. În bucătărie se auzea doar clinchetul furculiței ei.

Pe deasupra capului Irinei, privirea mea s-a intersectat tăios cu privirea Ellei.

Soacră-mea stătea în picioare lângă chiuvetă, mă privea printre gene și mi-am dat seama că tata spusese adevărul: femeia aceea avea niște ochi satanici.

M-am cutremurat.

„Te pomenești că... te pomenești că e vrăjitoare! am gândit înghițind în sec.”

Am alungat repede gândul. I-am zâmbit Ellei, apoi i-am spus pe un ton mai dulce ca mierea:

- Mamă, friptura de porc a fost delicioasă. Pot să mai primesc o porție?

„Tu-ți morții mă-tii! i-am urat în gând.”

* * *

După cum îți povesteam, primul avantaj al muncii mele era că... eram plecat de acasă mai toată ziua.

Alt avantaj pe care-l ai atunci când sapi toată ziua șanțuri este că ai foarte mult timp să gândești. Brațele lucrează singure, lutul cleios este aruncat afară din groapă, iar mintea nu-ți este ocupată cu nimic.

Gândești. Mintea sare de colo-colo ca o maimuță. Ajungi adesea să-ți pui întrebări, să te îndoiești de adevăruri evidente. Credința ți se zdruncină, apoi iar sentărește.

Suișuri și coborâșuri.

Am avut suficient timp să-ntorc pe toate părțile situația delicată în care mă găseam.

„E iubita mea, îmi repetam îndârjit. E soția mea! O iubesc și mă iubeste. Punct!”

Și totuși, eram căsătorit cu sora mea.

Ce avea să iasă din asta? Cum urma să arate viitorul nostru? Cât de puternic eram eu? Puteam să-mping oare înaintea mereu piatra aia uriașă? Până când? Până unde?

„Nu e sora mea. Nu e.”

Peste tot în lume oamenii strâmbă din nas când aud despre căsniciile între verișori. Eu eram căsătorit cu sora mea. Vitregă, ce-i drept, dar totuși soră.

„Nu e sora mea, la dracu'! E femeia mea! Cum să-mi fie soră, dacă mi-e femeie?”

Irina habar nu avea prin ce treceam. Maică-sa nu-i spusese niciun cuvânt. Aș fi omorât-o fără doar și poate.

Tata-și ținea gura strâns lipită. Era în interesul lui.

Mama, biata de ea, era la fel de curată ca și Irina. Pe mama n-o mai puneam la socoteală.

Bine, bine... Mai rămâneam eu. Eu ce trebuia să fac ca să uit? Voiam să uit.

Cărțile de joc erau în mâna mea. Trebuia să le joc? Cum? Sau trebuia să le ascund, să le bag înapoi în pachet?

Le-am privit cu ochii minții și ochiul dinăuntru le-a răsucit, le-a analizat și le-a aruncat pe toate, mai puțin una. Acea era cartea valoroasă.

Am privit-o curios și am zâmbit. Da, era o carte bună! Trebuia să mizez totul pe cartea aceea: Dragostea. Acela era răspunsul. De acolo urma să vină și vindecarea și uitarea.

Irina... O iubeam ca un maniac pe fata asta curată și ea, nevinovată ca un fluturaș alb, mă iubea la rândul ei.

Restul, tot ce fusese în viața mea era mărunțiș. Zero! Flirtul meu cu Mia, zero. Împerecherile mele animalice cu Ella... zero.

Totul era lipsit de importanță, cădea într-un con de umbră.

Ah, Dragostea cu „D” mare! Pentru prima oară în viață înțelegeam cu adevărat ce înseamnă dragostea binecuvântată dintre un bărbat și o femeie!

Fusesem un orb nenorocit. Acum Dragostea îmi deschisese ochii și înțelegeam totul. Legăturile dintre mine și Irina erau sfinte. Erau legături deasupra legăturilor de sânge.

Chiar și cu riscul de a nu mă atinge de trupul ei pentru tot restul vieții, știam că fata aceea era menită să fie numai a mea.

Era singura ființă din lume despre care puteam spune cu toată încrederea „*E numai a mea!*”.

Cât despre boala Irinei... ei bine, boala Irinei era un pretext minunat. Eram de-a dreptul fericit că doctorii îmi interziseseră să mă ating de ea o perioadă. Perfect!

Ce treabă aveam eu cu trupul ei? Eu de sufletul ei aveam nevoie, cu el voiam să mă unesc, să fiu una.

Recunosc, gândul la o eventuală împreunare trupească mă cam speria! Ideea că din unirea noastră ar fi putut ieși... cine știe ce monștri diformi, adevărate experimente genetice, mă îngheța și mă tulbura.

Era singurul lucru întunecat și tenebros în relația noastră, singura nesiguranță legată de viitor. Restul era bine stabilit. Urma să fim soț și soție de aici și până la moarte.

La asta mă gândeam eu și la muncă și acasă.

Calvar. Mă chinuiam singur.

- Te iubesc! mi-a spus Irina întrerupându-mi șirul gândurilor.

Eram acasă, în camera noastră. Îmbrăcase iar rochița aceea și se admira singură în oglindă.

Mi-am așezat cu dragoste palma peste fluturașul acela brodat, lipit pe inima ei.

Ceva din mine a tresărit, apoi i-am șoptit, învăluind-o cu o privire caldă:

- Și eu te iubesc, Irina!

- Da, dar eu te iubesc mai mult! a răspuns ea fericită.

Avea, draga de ea, ciudățenia asta. Ori de câte ori îi spuneam că o iubesc, parcă dorea să aibă ea ultimul cuvânt. Îmi dădea întotdeauna sentința aceea: „*Mai mult!*”

Mă iubea „*Mai Mult!*”. Nu era loc de negociere. Eram condamnat pe viață să fiu iubit „*Mai Mult!*” decât iubeam. Îmi plăcea asta. Așa că i-am zâmbit și am acceptat bucuros:

- Fie!

* * *

Spre sfârșitul lui august, munca mea pe șantier a încetat.

Nu mi-a părut rău. Aveam palmele jupuite și chinuite. Îmi ieșiseră bășici, se spârseseră, pielea din palme îmi căzuse de două ori, apoi rănilor se bătuciseră. Parcă nu mai aveam două palme, ci două cazmale. Spatele îmi era și el numai durere.

Nu, nu mi-a părut rău deloc că se terminase. În curând începea școala. Trebuia să mă odihnesc și să mă pregătesc.

- Sărăcuțul de tine, mi-a spus Irina. Te doare?

Eram înținși pe pat. Îmi ungea palmele cu o cremă femeiască, de-a ei. Palmele mele erau însetate după leacul acela și o binecuvântau pe Irina laolaltă, muțeste.

A terminat, a pus crema la loc și s-a întins alături de mine.

Am luat-o ușor în brațe și - pentru noi - timpul s-a oprit în loc. Mie așa-mi părea.

Am privit surprins în jurul meu și impresia a devenit și mai puternică. Totul era nemișcat. Mobilele, hainele, razele soarelui care pătrundeau prin perdele. De afară nu se mai auzea nici cel mai mic zgomot.

„S-a oprit timpul, am gândit fără să mă mir. O să rămân aici cu ea. Împreună pentru totdeauna!”

Apoi am privit-o și Irina mi-a întors privirea. Nu a făcut niciun gest, nicio mișcare. Doar atât: m-a privit.

Inima a început să-mi bată cu putere. Cunoșteam ce voia să însemne privirea aceea de... femeie.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI NOUĂ

Femeile simt nevoia să vorbească

În ziua aceea, Irina mi s-a dăruit de bună voie.

Dumnezeu să mă ierte, nu luasem eu inițiativa. De fapt, fusesem luat oarecum pe nepregătite.

S-a dezbrăcat cu gesturi simple, la fel de natural de parcă s-ar fi pregătit de culcare. A rămas doar cu sutienul și chiloții pe ea, apoi s-a întors spre mine, mi-a cuprins gâtul cu brațele și m-a tras cu blândețe spre ea.

A început să mă sărute. Erau sărutări suave și delicate.

Apoi sărutări adânci și pătimăse. Nu se grăbea, nu forța. Părea să aibă tot timpul din lume.

Am închis ochii și i-am întors cu înfrigurare fiecare sărutare. Îmi era foame de ea, dar cu cât îmi hrăneam mai tare simțurile, cu atât mai nestăpânită devenea foamea aceea.

Trebuia să mă înfrupt neapărat din trupul Irinei, oricât de mult mă speria ideea.

Am încercat să întârzii cât mai mult momentul. Sărutările mele au coborât pe gâtul ei, apoi pe sânii ei. Irina și-a scos sutienul și mi i-a oferit pe rând, mi-a prins capul în palme.

Mi-a purtat buzele flămânde întâi spre un sân și apoi spre geamănul său. Setea îmi fura mințile, mă copleșea. Trebuia să mi-o astâmpăr.

Când sărutările mele au coborât și mai jos, iubita mea a tresărit ușor.

Am sărutat beat de bucurie pântecul acela, păstrătorul feminității ei. Pântecul pe care-l iubeam și care n-avea să-mi poarte niciodată copilul. Apoi a urmat

locul după care râvneam cel mai mult și de care mă temeam cel mai mult.

Când sărutările mele au coborât acolo, Irina mi-a cuprins gâtul cu palmele, m-a tras cu blândețe în sus și a spus doar atât:

- Te vreau!

Gura i s-a unit cu a mea și coapsele i s-au deschis pentru mine.

„Doamne, am gândit amețit, știu sigur că am să pierd Raiul, dar Raiul e departe, iar ceea ce iubesc eu e aici, în brațele mele, lipit de trupul meu.

Dacă ăsta-i prețul ca să fiu cu Irina, atunci... fie, Doamne, îl plătesc cu bucurie.”

Și am pătruns în pântecul ei cald ca într-un templu, cu blândețe și sfială, dar îmbătat de fericire.

Am iubit-o cu multă grijă și cu infinite precauții.

În timp ce îi frământam cu foame trupul, mă uitam la ea printre gene. Îi priveam mișcările buzelor încercând să-i înțeleg cumva reacțiile, să ies în întâmpinarea dorințelor ei și să previn orice neplăcere.

Era pentru prima oară când nu mă mai preocupa plăcerea mea. Nu voiam să obțin nimic, ci voiam să ofer. În loc să caut să primesc ceva, voiam să dau.

Am descoperit cu uimire că, oferindu-i ei plăcere, tot ceea ce dădeam mi se întorcea cu prisosință.

„Deci ăsta-i Raiul, mi-am spus copleșit de descoperirea făcută. Ca să fii fericit, nu trebuie să-ți pese de tine, ci doar de celălalt!”

Irina m-a încolăcit cu picioarele și brațele ei și m-a strâns cu o forță nebănuită. A gemut și mi-a șoptit gâfâind:

- Mai repede, ah... mai repede!

Am renunțat la blândețe și i-am făcut pe plac. Apoi a fost rândul meu să încep să gem.

Nu mai făcusem dragoste de-o veșnicie. N-a durat mult și m-am eliberat. Tremuram. Tensiunea dulce a cărnii m-a străbătut întâi pe mine, apoi pe ea. Unirea noastră era acum deplină.

Am rămas lipiți unul de altul minute în șir. Gâfâiam. Păcatul meu fusese dus până la capăt și nu era păcat. Mă împreunaseram cu femeia pe care o iubeam, femeia mea. Nu era păcat...

Eram fericit și asta spunea totul. După ce săvârșești un păcat, nu ai cum să fii fericit.

Irina a întors capul și m-a privit.

- Sunt fericită, a murmurat ea și m-a sărutat pe gât. Mă faci fericită.

Se cuibărise la pieptul meu. Îi mângâiam părul, i-l sărutam și mă-mbătam cu mirosul lui.

„E un semn! mi-am zis. Gândim la fel. Suntem făcuți unul pentru celălalt. Nu e un păcat.”

M-am decis că primul lucru pe care urma să-l facem, și încă foarte repede, avea să fie plecarea din casa aia. Simplul fapt că o știam pe mă-sa în apropiere, dincolo de perete, îmi umbrea fericirea.

Știam că Irina urma să se opună mutării, dar ideea de a o lua de acolo devenea tot mai puternică în mintea mea.

I-am sărutat ușor părul și am închis ochii o secundă ca să păstrez clipa aceea.

- Nu mai sunt bolnavă, a șoptit. A sosit vremea să primești ceea ce meriți, soțule!

- Da, a sosit. Pedepsește-mă!

- Vorbesc serios. De acum încolo o să ne iubim în fiecare zi, m-a amenințat ea. Să nu-mi spui tu mie Irina, dacă n-am să te fac să fugi prin casă și să cerșești îndurare. Ai să te ascunzi de frica mea prin dulap și pe sub pat în fiecare seară, a chicotit ea veselă.

Am zâmbit. Ideea unei Irine veșnic flămânde mi se părea amuzantă, dar nerealistă.

- Chiar nu-mi pasă dacă va fi așa sau nu, i-am zis, privind-o drăgăstos. Sunt al tău, fluturașule. A sosit acum rândul meu să-ți spun „Fă din mine ce vrei” și ți-o spun sincer, din toată inima.

- Să te cred? a murmurat ea.

- Nu-i nevoie să mă crezi. Verifică. Uite, pune-ți urechea aici, lângă inimă. Ascultă cu atenție.

- Bate frumos, a spus ea cu ochii închiși.

- Ce auzi acolo e numai al tău. Nicio femeie n-a mai fost iubită vreodată așa cum ești tu.

Irina mi-a ascultat îndelung inima, apoi a spus cu o voce foarte serioasă:

- Tu chiar nu minți, dragule. Acum te cred.

Și-a ascuns din nou fața la pieptul meu și a continuat să-mi vorbească. Vorbea încet, de parcă ar fi recitat un descântec dulce. De fapt, era mai mult o șoaptă. Abia o auzeam.

- Mă temusem, șoptea ea. Mi-a fost tare frică, Tiberiu. Dar acum nu-mi mai este frică. Știu că mă iubești. Felul în care te-ai purtat cu mine lunile acestea, modul în care mă privești...

Te-ai schimbat mult, iubitele. Sau... poate ți-ai arătat abia acum adevărata ta față frumoasă. Da, blândețea cu care îmi vorbești vine din adâncul sufletului tău. Nu poate fi decât dragoste. Mi-am întâlnit în sfârșit sufletul pereche și sunt... tare fericită!

- Și eu. Te iubesc, Irina!

- Da, dar eu te iubesc mai mult!

Am început să râd și am strâns-o și mai tare în brațe. Iar „*mai mult*”? Mi-era atât de dragă! Am sărutat-o iar și iar.

A început deodată să plângă și asta m-a luat complet pe nepregătite. De ce plângea tocmai acum? Ce reacție ciudată mai era și aia?

I-am șters lacrimile cu buzele mele.

- Nu știi ce frică mi-a fost, șoptea ea Tot timpul acesta m-am tot gândit „*O să mă părăsească! Și are tot dreptul s-o facă*”.

- Prostuță ești, fluturașule! am spus lingându-mi buzele de lacrimi. Eu să te părăsesc? Spui numai prostii, Irina.

S-a desprins ușor din îmbrățișarea mea și și-a sprijinit bărbia de pieptul meu. Am întins mâna și i-am cules o altă lacrimă de pe obraz. Am băgat degetul în gură și am supt cu nesaț lacrima aceea.

„Ia te uită, mi-am zis. Mă hrănesc cu lacrimile Irinei! Oare toți bărbații se hrănesc cu lacrimile femeilor care-i iubesc? Așa funcționează lumea?”

- Știu ce te macină, mi-a spus ea privindu-mă direct în ochi.

Am privit-o speriat. Vorbise mă-sa ceva cu ea? Aflase? Nu, nu... Imposibil. Atunci cu cine vorbise? De unde aflase?

- Nnn... nu te-am înțeles, Irina, am spus răgușit și, în momentul acela, am simțit cum mă înconjoară o răcoare ușoară.

- Hai, nu-ți mai feri privirea de mine, a continuat ea cu blândețe. Știu că ai aflat, a șoptit și m-a privit tristă. Nu te mai ascunde de mine, Tiberiu.

De data aia, am înghețat de-a dreptul.

- Aha, am mormăit. Deci asta era. Vorbești despre secretul... acela.

- Da, a confirmat ea cu ochii țintă la mine. Despre secretul acela.

Eram mut. Mi-am ferit fața de privirea ei întrebătoare. Simțeam nevoia să mă ridic. Nu mai aveam aer. Irina știa.

Știusese tot timpul? Toată vara? De la cine? Cum?

Sigur fusese mă-sa! Sută la sută!

„Ella! Fir-ai tu a dracului de nenorocită! am urlat în gând.”

Oh, da... Sigur că da! Era blestemata de soacră-mea, vrăjitoarea aceea! Cine altcineva?

Gură spartă de femeie! Deci tata avea dreptate când spunea că femeile nu știu să-și țină gura.

„Ce curvă satanică! am gândit posomorât. Îmi vine să mă duc chiar acum peste ea, dincolo și s-o calc în picioare!”

- Te simți bine, iubitele? m-a întrebat Irina.

Nu i-am aruncat nici măcar o privire. Fierbeam. Simțeam nevoia să urlu.

„De ce mă urăște scorpia aia în halul ăsta? am gândit plin ură. De ce i-a spus Irinei că suntem frați? De ce-mi face asta?”

Ah... am înțeles: diavolița aia face tot ce-i stă-n putință ca să mă despartă de fiică-sa.

Halal mamă! Dar mai poate fi numită <<mamă>>?

Nenorocito! Dacă o vezi pe fata ta fericită, de ce n-o lași să fie fericită? Ella, de ce vrei să-i furi fericirea?”

- Mă doare mâna! a gemut Irina.

O strângeam de mână fără să-mi dau seama. Pierdeam controlul.

Trebuia să mă calmez. Nu merita să tulbur viața noastră pentru... Ella. Femeia aia nu merita atenția mea! De ce eram nervos? Eu pe Irina mea o iubeam, nu pe mă-sa. Și Irina știa. Accepta.

I-am sărutat palma.

- Ascultă, am spus răgușit, nu merită să... Adică... Secretul acela care nu mai este un secret. Nu merită să vorbim despre asta, crede-mă. Eu am întors deja problema pe toate părțile. Mă gândesc la asta de mult timp. Prea mult timp.

- Te gândești de când am ieșit eu din spital, șoptește ea.

- Da.

- Știu. Sărmanul de tine!

- Da, de atunci!

- Și?

- Și simt c-o s-o iau razna, Irina. Nu mai vreau să mă gândesc la asta. Am decis să ne vedem de viața noastră în continuare. Vrei și tu asta?

- Da, mi-a răspuns ea cu ochi recunoscători. Și-a mușcat o buză și a repetat: Da, iubitul meu drag. Vreau să ne vedem de viață în continuare!

- Perfect, am răsuflat eu ușurat. Atunci problema „*ai*”, e rezolvată. Poate c-o să te miri, Irina, dar eu îți spun răspicat că... nu-mi pasă. Deloc. Ce a fost, a fost. Și, dacă tu mă iubești mai mult, așa cum susții, ar trebui să nu-ți pese nici ție.

Irina mă privea cu sufletul la gură. Își mișca buzele, dar nu spunea nimic.

Dar eu vedeam bine, simțeam că era de partea mea. Încercam să-mi conving propria soră să continue să trăiască cu mine și, culmea, mi se părea logic să fac asta.

Iar ea era de partea mea.

Am sărutat-o pe frunte și i-am spus luându-i palmele într-ale mele:

- Ca să încheiem discuția asta o dată pentru totdeauna: Ceea ce s-a întâmplat, s-a întâmplat și trebuie să trecem peste asta. Niciunul din noi n-are nicio vină. E un fleac! Nu e important!

Irina a făcut ochii mari. M-am fâstâcit și am îngăimat:

- Bine, este important. Recunosc. N-am zis că sunt fericit cu asta, dar pot totuși să accept. Aș minți, dacă ți-aș spune că vestea nu m-a dat peste cap o vreme, dar mi-am revenit.

Am avut timp să mă gândesc, Irina! Am avut luni în șir ca să mă gândesc. Toată vara.

Mă privea fără să spună un cuvânt, dar îmi sorbea fiecare vorbă, de parcă însăși viața ei ar fi depins de părerea mea.

„Dumnezeule! mi-am zis. Greșesc eu oare? Am eu oare dreptul să-i cer să continue să trăiască cu mine ca... bărbat și femeie?”

„Poate că da. Uite, tocmai ne-am iubit și Dumnezeu nu ne-a trăznit! Asta înseamnă că-i adevărat: dragostea chiar poate să învingă orice!”

Oare de ce nu spunea nimic? Mai avea vreun dubiu?

- Irina, fluturașul meu drag, îți mai aduci aminte cum te așteptam să ieși de la serviciu acum un an? Da,

chiar acum, în septembrie, pe 11, se împlinește un an de când te-am văzut prima oară. Eu mergeam cu tramvaiul și te-am zărit la geam.

M-am îndrăgostit ca un zănatic. Erai așa de frumoasă, atât de dulce, încât mi-ai zăpăcit mințile pe loc. Am uitat până și să respir. A trebuit să mă așez pe o bordură din fața fabricii ca să-mi revin.

Din clipa aia, n-am mai reușit să te smulg din sufletul meu.

- Ai încercat asta? a șoptit ea cu un surâs. Ai vrut să mă smulgi din suflet?

- Ba bine că nu. La început.

Irina a zâmbit ca un înger și a încercat să-mi spună ceva, dar i-am făcut semn să mă lase să continui.

I-am mângâiat obrajii cu degete tremurânde și i-am spus în gând:

„Poate că nu înțelegi, dar te iubesc mult mai mult acum! Sunt nebun după tine! M-aș usca fără tine. Decât să trăiesc fără zâmbetul tău, mai bine moartea!”

I-am șoptit, simțind că roșesc:

- Ce eram noi doi până în momentul când te-am văzut, Irina? Însemnam ceva unul pentru celălalt? Ne lega ceva pe noi? Eram rude? Aveam legături de sânge? Nu! De o mie de ori nu, iubirea mea! Eram doar doi străini care și-au unit privirile și-au ieșit scânteii.

- Da, a spus ea. Ai dreptate. Îmi amintesc cum te priveam pe geam, pe furiș. N-am uitat nici eu cum a început.

Am tremurat de bucurie când am auzind-o vorbindu-mi astfel. Știam că partida era câștigată. Irina nu mai trebuia convinsă. Era deja convinsă. Luase o decizie.

- Tot ce s-a întâmplat între noi are un singur nume: dragoste! Dragostea e adevărata legătură care ne-a unit. Singura legătură.

- Așa este, a confirmat ea.

- Noi am creat legătura asta. E unica punte dintre noi. Valorează mai mult decât... o legătură de sânge.

- Așa este.

- Numai dragostea ne dă drepturi unul față de celălalt. E justificarea noastră de a fi împreună. Eu unul nu recunosc altă legătură nici în fața oamenilor și nici chiar în fața lui Dumnezeu. Ești de acord cu ce spun eu aici?

- Da.

- Atunci e clar. Eu te iubesc, tu mă iubești! Asta n-o poate schimba nici maică-ta, nici taică-meu, nici lumea întreagă cu legile ei stupide! Iubirea noastră e mai presus de orice lege sau religie.

Irina mi-a prins fața în palmele ei mici, m-a tras spre ea și m-a sărutat apăsând pe buze.

- Exact așa gândesc și eu, a șoptit ea. Dar, îți mărturisesc, mă temusem ca proasta. Eram tare speriată de reacția ta.

- De ce?

- Pentru că, din ziua în care m-am externat din spital, am observat o schimbare la tine. Și mama era schimbată. Se ferea de mine. Am întrebat-o dacă tu știai ceva, dar mi-a spus că nu știai nimic. Mă mințea. V-am văzut privirile. Am simțit imediat că erai supărat.

Dumnezeule! Îmi dădeam bine seama ce era în inima ta! Nu știam ce-o să-mi spui, ce-o să faci! Dar tu ai tăcut. Ai încercat să mă protejezi. Irina m-a privit cu lacrimi în ochi și a continuat în șoaptă, repede: Nu mai trebuie să mă protejezi, dragul meu. Acum sunt bine. Nu mai sunt speriată! Am încredere în dragostea noastră. Și știi de ce? Pentru că tu ești un om tare bun, Tiberiu. Am fost o proastă. Am greșit neavând încredere în tine. Ai trăit un iad din cauza mea.

- Nu din cauza ta, Irina! i-am răspuns luând-o în brațe. Tu nu ai nicio vină în toată povestea asta.

- Am fost o oarbă și-o proastă. Trebuia să-mi deschid sufletul în fața ta. Să am încredere.

- Da! Așa să faci. Totdeauna să ai încredere în mine.

- Acum am, a răspuns ea zâmbind și privind-mă cu ochii ei frumoși. Dar tare mă mai simt vinovată!

- Ei, asta-i acum! am pufnit. Vinovată e un cuvânt cam tare. Fii serioasă. Ce vină ai tu în toată povestea asta?

- Nu știi, a răspuns ea plecându-și privirea. Acum sunt atât de confuză încât... nu mai știi ce să spun.

M-am uitat la ea cu milă. Iată ce făcuse maică-sa cu gura ei spartă.

- Te rog, fluturașule, hai să discutăm despre altceva. Vrei?

„Așteaptă tu numai, Ella, nenorocito! am gândit cu o furie rece. Mâine, după ce Irina pleacă la serviciu, noi doi o să avem o discuție tare interesantă! Te asigur eu, <<mamă>>, că n-ai să te mai bagi niciodată între mine și soția mea.”

Am îmbrățișat-o strâns pe Irina și buzele ni s-au căutat. Ne priveam ochi în ochi. Dar în spatele fiecărei perechi de ochi, fiecare avea gândurile lui și remușcărilor lui. Discuția asta ne tulburase prea tare pe amândoi.

Într-un târziu, Irina a vorbit din brațele mele.

- Chiar nu vrei să știi toată povestea?

- Știu deja destul, fluturașule. Acum încerc să uit. Aș fi tare fericit, dacă aș putea să las asta în urmă, definitiv.

- Așa-i, a murmurat ea. Dar m-aș simți mult mai ușurată, dacă ai știi tot adevărul de la mine, nu de la altcineva. Am sufletul tare greu, Tiberiu. Lasă-mă să-ți vorbesc, trebuie să-mi ușurez inima. După aceea, îți jur că n-am să mai deschid niciodată subiectul acesta. Știu că este deranjant pentru... pentru amândoi.

Mă supăra. Prea exagera cu sentimentul ei de vinovăție. Dumnezeu să le mai înțeleagă pe femei.

- Bine, am spus oftând. Vorbește, iubito.

Și Irina a vorbit.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI

Nu există „cel mai mic preț”

- În seara când ai făcut pentru prima oară dragoste cu mine, eu încă eram bolnavă. Acolo, jos, mă durea îngrozitor. Te-am rugat să încetezi, să termini, dar tu n-ai înțeles ce voiam.

- Am plâns mult după și n-am reușit să închid un ochi toată noaptea, dar nu plângeam din pricina durerii. Nu-mi păsa de durerea aceea, ci de...

- Irina...

- Nu, Tiberiu, nu! Trebuie să-ți spun. Trebuie să vorbesc! Mi-ai zis că mă lași să vorbesc.

„Chiar că sunt un mare nemernic, mi-am zis doborât de rușine. Era bolnavă și eu aproape că am forțat-o. Are perfectă dreptate. Are tot dreptul să vorbească.”

Nu puteam să mă mai uit în ochii iubitei mele și s-o ascult spunându-mi lucruri atât de triste.

M-am ridicat și m-am așezat pe marginea patului. Mi-am pus fața în palme. Nu aveam curaj să privesc în ochii ei în timp ce-mi spunea toate astea.

Am auzit-o continuând în spatele meu:

- Adevărul curat este că nu durerea, ci rușinea mă învinsese. Am crezut că o să mor de rușine. Ai văzut și tu că amuțisem și îmi țineam mâna la ochi. Îmi ardea fața. Nici măcar nu puteam să te privesc, iubitele. Dar tu, atunci, deși știai nu ai zis absolut nimic. Ai tăcut. Te-ai prefăcut că n-ai observat nimic. Te-ai culcat fără să mă privești. Apoi ai adormit. Noaptea mea a fost albă. Îmi era rușine că te mințisem.

Mă mințise? Cum adică mă mințise? În momentul acela am tresărit și am ciulit urechile. Despre ce tot vorbea Irina?

- A doua zi, a continuat ea, după ce-ai plecat la cursuri, mi s-a făcut foarte rău. Pe la prânz ardeam de febră. Apoi, știi deja, a urmat internarea mea la spital. Dar nu tu erai motivul pentru care aveam nevoie de acele tratamente. Te mințisem tot timpul. Te mințisem prin tăcere, e drept, dar chiar și ascunderea unui adevăr tot minciună se cheamă.

Minciuna aceea continuă mă rodea, mă ucidea. De aceea eram mereu tristă.

Și minciuna mea ieșise la iveală. Am fost eliberată de povara minciunii atunci când te-ai culcat cu mine și ți-ai dat seama că nu mai eram virgină.

Cum? Ce dracu' spunea? Am simțit deodată cum îmi zvâcnea ceva în cap.

Cuvintele Irinei umpluseră parcă întreaga cameră. Mi se părea că totul devenise strâmt în jur. Tavanul camerei s-a lăsat peste mine. Chiar și fără să mă ridic din pat, aș fi putut atinge tavanul doar întinzând în sus mâna. Atât de aproape era.

Eram tot pe marginea patului și tot cu fața-n palme, dar am deschis ochii larg în spatele palmelor.

„Ce a zis? am țipat adânc în mine. Că nu a fost fată mare? Asta a zis?”

Da. Irina tocmai îmi spusese asta.

Eva îmi pune ușor mâna pe braț:

- Dar ce te-a făcut să crezi că fusese?

- Păi... presupusesem asta. Poate mă crezi cam naiv, Eva, dar nici prin cap nu-mi trecuse să mă îndoiesc de Irina. Ea? Tocmai ea? Fata care se ferise atât de mult timp să facem dragoste... nu era virgină?

Era imposibil. Păi, nu-mi spusese ea *„Aștept să ne căsătorim întâi.”*? Era clar: era virgină.

Și apoi, după căsătorie, îmi spusese *„Nu sunt pregătită”*. Ce însemna asta? Însemna că era virgină! Ce altceva să fi crezut?

- Știi toate astea, spune Eva calmă, dar eu nu la asta m-am referit. Voiam să spun: ce te-a făcut să crezi că fusese virgină... în noaptea aceea, prima voastră noapte.

- Ah, da. Înțeleg la ce te referi. Prima noapte... regula cu... himenul, deflorarea, sângerarea...

- Da.

- Ei bine, regulile acelea nu sunt scrise cu litere de foc pe cer. Uneori sunt valabile, alteori nu.

Îți amintești că ți-am povestit că mă dureau testiculele și îmi băgasem nasul prin cărțile acelea de anatomie și prin multe alte cărți? Ei bine, cu ocazia aia citisem și despre problema cu virginitatea. Eram curios. Orice băiat ar fi fost curios să afle despre „prima dată”.

Dar în cărți scria negru pe alb: uneori himenul era o problemă foarte serioasă, iar alteori era un fleac. De cele mai multe ori există sângerare, dar uneori nu există deloc.

În seara cu pricina, fusese evident că pe Irina o duruse. La început. Chiar și după aia.

Gemuse. Era teribil de uscată și fierbinte acolo. Tresărise. O durea. Și era evident de asemenea că făcea tot ceea ce făcea fără pic de plăcere. Împotriva dorinței ei. Nu-i plăcea.

Era un comportament tipic de virgină, exact așa cum era descris în cărțile acelea.

Ce naiba, Eva? Trebuia să fac verificări? Trebuia, poate, să mă uit acolo, jos? Ha! Ce glumă bună!

„Ei și ce dacă n-a sângerat? mi-am zis atunci. Foarte bine!”

Îi mulțumisem în gând lui Dumnezeu că fusese așa simplu. Îmi zisesem că himenul Irinei fusese unul din cazurile acelea mai... ușoare, ca să zic așa.

Da, Eva, nu numai că nu fusesem bănuitor, dar - dimpotrivă - eram recunoscător că se întâmplase așa.

Iar acum ce-mi auzeau urechile? Că Irina „mea” nu era a mea? Dar a cui? Era un coșmar!

Ea era acolo, în spatele meu și tocmai îmi spunea foarte clar că nu fusese virgină și că, da, fusese cu altcineva. Și mai spunea că-mi ascunsese tot timpul asta. Iar eu stăteam acolo tăcut, mut ca un idiot, întors cu spatele. În clipa aceea, mi-am zis înnegurat:

„Dacă spune cu gura ei că n-a fost virgină, înseamnă că n-a fost. Înseamnă că... s-a oferit altcuiva! Cui?”

Am întrebat fără să întorc capul:

- Cine...

- Cine a fost? m-a întrebat ea.

- Da.

Am auzit-o suspinând și trecându-și mâinile prin păr.

- A fost... a fost... Acum înțeleg bine că a fost un nimeni. Da, a fost un nimeni. După felul în care s-a purtat.

L-am cunoscut cu vreo trei luni înainte să apari tu. Era... pe la mijlocul lunii iunie.

Iartă-mă... Eram însetată de iubire, voiam un pic de dragoste în viața mea. Tu nu ai de unde să știi cum este să ai douăzeci și patru de ani și să fii un suflet singur. Mereu singur.

Eram atât de singură. Vedeam iubirea peste tot în jurul meu. Prin oraș, la serviciu. Când mă plimbam. Toate colegile mele de la muncă aveau un iubit sau un soț. Visam și eu la asta.

Apoi - deodată - a apărut în viața mea... el.

Am înșfăcat cu sete dragostea despre care el începuse să-mi vorbească. Aveam aproape douăzeci și patru de ani. El avea aproape treizeci și era... părea să fie tot ce-mi doream.

Se purta mereu politicos, frumos. Îmi vorbea cu blândețe. Părea un romantic și-mi aducea mereu flori. Am crezut că el era omul potrivit.

Prima oară s-a întâmplat într-un hotel. I-am cedat. De ce m-aș fi opus? Îl iubeam.

În momentul acela, n-a lipsit mult să sar la Irina, s-o prind de umeri și s-o scutur ca pe-o păpușă de cârpă.

Iubise pe altul? Cum putea să-mi spună mie așa ceva? Cum îndrăznește? De ce-mi dădea toate detaliile alea murdare? Credea oare că aveam nevoie de ele? Ce fel de om era?

Mi-am acoperit gura cu palma și am strâns din dinți ca să nu mă trezesc vorbind.

Chiar dacă fiecare vorbă de-a ei mă durea, trebuia totuși lăsată să le spună! Dacă ar fi simțit ceva, dacă ar fi reacționat, și-ar fi închis gura pentru totdeauna și secretul ei ar fi fost ascuns definitiv.

Voiam să știi! Voiam să beau până la fund paharul acela cu otravă. Trăisem o mare minciună numită „*Irina mea*”! Acum mă trezeam.

- Da, a continuat ea furată de gânduri. M-am culcat cu el pentru că mi-a cerut-o. Atât de proastă eram. Aș fi făcut orice mi-ar fi cerut. Eram îndrăgostită.

Dar pe la începutul lui septembrie nu mai eram doar îndrăgostită, eram și speriată. Ciclul îmi întârziase.

În ziua în care i-am spus despre sarcină s-a ridicat de pe banca aceea din parc și s-a uitat la mine de parcă eram dușmanul lui. Mi-a cerut imediat să renunț la copil. Nici n-am vrut să aud de așa ceva.

„Sunt căsătorit! a adăugat el. Trebuie să renunți la copil, înțelegi? Trebuie! Până nu rezolvi asta, să nu mă mai cauți!”

Căsătorit? Ei bine, da, chiar era. Prințul meu din basme, iubitul meu romantic care-mi aducea flori era căsătorit și eu habar n-aveam.

Am amuțit și l-am privit îndepărtându-se. M-a lăsat acolo ca pe o străină. N-a privit nici măcar o singură dată în urma lui. Mă mințise. Totul fusese o minciună. Sufeream îngrozitor! Nu-ți poți închipui ce era în sufletul meu, Tiberiu.

„Ba bine că nu! mi-am zis turbat de furie. Habar n-ai tu, nenorocito!”

- Acea a fost ziua în care... el a dispărut pentru totdeauna din viața mea. De atunci, nu m-a mai căutat și

nici eu nu l-am căutat. De ce s-o fi făcut? Continuam să-l iubesc, dar am și eu mândria mea.

„Mândria ta? am gândit cu gura plină de fiere. Mândria? Oh, da! Ai toate motivele să fii mândră, Irina!”

Am oftat. Inima îmi bătea atât de puternic încât mi s-a făcut negru înaintea ochilor. Și ea stătea acolo, în pat și tot povestea.

- I-am povestit totul mamei. Mi-a venit tare greu să-i spun. Înțelegi de ce. Știi că eu... tot așa am venit pe lume, un copil din flori. Iar acum tocmai îi spuneam mamei mele că urma să am și eu un copil din flori. Imaginează-ți ce era în sufletul meu când i-am dat vestea.

Mama s-a înfuriat și pe bună dreptate. Aproape turbase de furie. *„Spune-mi cine este nemernicul!”* țipa ea.

Oh, mama avea inima arsă. Suferea mai tare decât mine! O făcusem de rușine prin purtarea mea, prin copilul pe care-l purtam în pânțece. Nu mă înșelasem deloc: chiar eram însărcinată.

„Ei bine, o să faci un avort! a decis mama. Cu cât ai să-l scuipi mai repede afară, cu atât mai bine!”

I-am spus hotărâtă că n-aveam de gând să fac niciun avort.

„Ce-ai zis?” a țipat ea și fața i s-a schimonosit. Devenise o fiară. Mi s-a făcut frică. Deși aveam douăzeci și patru de ani, am crezut că o să mă bată.

„E copilul unui nemernic! a țipat ea. Dacă nu faci asta, nu te mai cunosc și nu mai ești fiica mea!”

A încercat în fel și chip să mă convingă. M-a rugat, m-a amenințat.

Nu am cedat. Aveam să păstrez copilul.

Și apoi, după numai două săptămâni, ai apărut tu. I-am povestit mamei despre tine.

„Un băiat care a apărut de nicăieri”, a murmurat ea dusă pe gânduri. Peste câteva zile mi-a spus zâmbind că

tu erai un semn de la Dumnezeu. Mi-a cerut să nu mai pierd timpul.

„Lasă că se mai nasc ei, copiii și pe la șapte luni, îmi zicea ea. Fă-l pe băiatul acela să creadă că-l placi. Adu-l acasă la noi. Vreau să-l cunosc și eu.”

Am ascultat-o. Am acceptat imediat să ies cu tine la o prăjitură și, tot în ziua aceea, te-am adus și până la noi acasă.

Și atunci s-a petrecut ceva care m-a luat prin surprindere: mama nu te-a plăcut deloc. Dar absolut deloc.

Pe cât era ea de entuziasmată și plină de speranțe în zilele în care îmi cerea să te aduc acasă, pe atât de îngrijorată a fost după aceea, după ce te-a văzut prima oară.

„Lasă-l în plata Domnului! zicea ea. Lasă-l, îți zic! Mai sunt și alți băieți! E ceva ce nu-mi place la băiatul ăsta!”

Eu i-am râs în nas și-am continuat să mă văd cu tine. Pentru mine, planul era plan. Trebuia să merg mai departe.

Mama a început din nou să mă amenințe, dar acum nu mai era vorba de copil. Voia să renunț la tine. *„O să fac tot ce pot ca să-l scot din viața ta!”* îmi zicea. Dar știi și tu că nu i-a mers.

Am auzit-o pe Irina oftând greu.

„Curvă mama, curvă și fiica! mi-am spus cătrănit. Ce mi-e una, ce mi-e alta?”

- Tiberiu, te rog să mă ierți pentru ce o să-ți zic... acum. Îți spun cu toată sinceritatea că la început nu te-am plăcut cătuși de puțin. Erai un pic ciudat. Atât de timid, atât de naiv. Uneori te purtai cam... păreai cam sălbatic. Îmi venea să râd de tine tot timpul, dar mă și speriai.

Cu timpul însă, încetul cu încetul, am învățat să te cunosc. Apoi ai început să-mi placi foarte mult. Simțeam, știam că tu erai omul potrivit pentru mine.

Fusesem o proastă, dar mi s-au deschis ochii: tu erai jumătatea mea.

„Dar culcă-te odată cu el, m-a certat mama. Dacă tot îl vrei pe ăsta, măcar culcă-te repede cu el! Cum o să-l faci să creadă că-i copilul lui, dacă nu te culci cu el?”

Eu deja te iubeam. Voiam să fiu cu tine, să trăim împreună, dar mă simțeam atât de vinovată. Voiam să te fac tatăl copilului altcuiva. Eram o mincinoasă. Simțeam asta în fiecare zi. Viața noastră, dragostea noastră era o mare minciună.

N-am putut s-o fac.

Mi-a fost greu în perioada aceea. Tu încercai mereu să mă convingi să facem dragoste, apoi ai început să insiști să ne căsătorim. Erai atât de naiv. Vedeam în ochii tăi că mă credeai pură și cuminte. Asta mă ucidea.

Gândul că urma să-ți pun în brațe copilul unui nemernic și să-ți spun „*E al tău!*” mă înnebunea.

Acela era răspunsul meu la dragostea ta? Copilul altcuiva?

Dumnezeu să mă ierte!

Nu meritai asta. Bărbatul pe care începusem să-l iubesc nu merita asta. Mi-a fost tare greu să mă decid. Nu sunt... nu eram o ucigașă, iubitul!

Conștiința mi-a spus să aleg între copil și tine! Am plâns mult, dar - până la urmă - am fost egoistă: te-am ales pe tine. La copil trebuia să renunț, nu la tine! Pentru el erau lacrimile.

Luasem hotărârea. De obicei îi spuneam mamei totul. Ei bine, de data aceea, nu i-am spus absolut nimic.

- Ai făcut un avort, așadar, am spus eu pe un ton voit indiferent.

- Păcatele mele! a gemut Irina. Da, am făcut.

Am apelat la o clinică particulară. Lunile trecuseră. Sarcina era înaintată. Eram foarte speriată. Îmi ziceam întruna „*Trebuia să mă fi dus mai repede! De ce nu m-am dus mai repede?*”.

Soluția era o clinică. La spital nu mi-ar fi făcut nimeni avort. Nimeni. Era prea târziu.

Am căutat deci o clinică. Zile în șir m-am informat, am întrebat. Prețurile erau foarte mari. Aveam eu niște bani puși deoparte, dar nu cine știe ce.

Am căutat cel mai mic preț și, până la urmă, l-am găsit. M-am programat la clinica aceea. Doar acolo se cerea un preț pe care mi-l permiteam să-l plătesc.

„Sarcina dumneavoastră e un pic cam... avansată”, mi-a spus chiar și doctorul de acolo.

„Asta înseamnă că nu se mai poate face nimic?” l-am întrebat eu.

„Asta înseamnă că va trebui să băgați mâna ceva mai adânc în buzunar, mi-a răspuns el pe șleau. E o situație specială. E riscant.”

În sinea mea speram, așteptam să-mi spună că nu se mai putea face nimic. Dar se putea. Răspunsul lui m-a bucurat și m-a întristat în același timp.

Se putea.

M-am împrumutat și i-am adus diferența, iar el m-a programat chiar pentru a doua zi. Spaima, la început vagă, începea să-și arate tot mai tare fața. Spaima mi-a cuprins sufletul: urma să se-ntâmple.

Plătisem, aveam programarea. Nu-mi venea să cred ce făceam, dar o făceam. M-am dus la muncă cu sufletul înghețat. Mi-am luat câteva zile de concediu.

Eram pur și simplu îngrozită, așa că mi-am călcat pe inimă și i-am spus totul unei colege. Am rugat-o cu lacrimi în ochi să mă însoțească, să fie acolo. Îmi era frică.

Dumnezeule, cred că sunt nebună că-ți spun toate astea, dar trebuie s-o fac... tu ai dreptul să știi. Nu mai pot păstra asta doar pentru mine, dragul meu!

Am tresărit și am simțit nevoia să mă întorc și s-o privesc țintă pe Irina.

„Dragul meu”? Cu mine vorbea ea? Mie îmi spunea așa?

Aș fi vrut tare mult să mă întorc cu fața spre ea și s-o las să citească în ochii mei ceea ce credeam despre ea.

„Oh, nu! mi-am zis. Nu tu ești nebună, Irina! Dacă e cineva nebun în camera asta, ăla sunt eu. Chiar așa!

Sunt nebun pentru că nu l-am ascultat pe tata. El a vrut să mă-nvețe, să m-ajute... M-a avertizat. Mi-a spus tot ce aveam nevoie. Iar eu am râs de sfaturile lui.

Sunt un nebun, da!”

- Continuă, am spus liniștit.

„Continuă, mincinoaso! am urlat în sinea mea. Hai, răsucește-mi cuțitul în spate!”

Irina a tăcut câteva secunde, apoi a vorbit foarte încet. Abia auzeam ce spunea.

- Poate că am nimerit pe mâna unui nepriceput... sau poate că sarcina mea înaintată era de vină. Nu știu exact.

În timpul operației eram inconștientă. Habar n-aveam ce face omul acela cu mine, nu știam ce mi se întâmplă. Eram adormită, anesteziată pe deplin.

Dar când m-am trezit și-am deschis ochii, nu mai eram acolo, la clinică, ci într-un salon de spital.

Și atunci am aflat.

Doctorul acela, omul... măcelarul acela îmi perforase uterul. Am avut o hemoragie masivă. S-a speriat când a văzut cât sânge pierdeam, a chemat repede o ambulanță. Colega mea s-a speriat și ea. A fugit de acolo și a anunțat-o pe mama.

Asta am aflat în prima zi, când am deschis ochii. Restul, însă, aveam să-l aflu mai târziu.

Tiberiu, știi ce înseamnă... histerectomie?

N-am răspuns. Irina mă mințise. De asta îmi păsa. Asta conta. Restul... Cui dracu' îi păsa ce înseamnă o histerectomie?

- E o operație care mi s-a făcut la spital, a continuat Irina cu o voce aproape pierită. Iubitule... n-am să mai pot face copii niciodată. Niciodată!

Am auzit-o gemând. Nu cumva mințea iar?

- Dar n-ai nicio urmă de operație pe burtă, am zis cu un calm glacial. Nicio tăietură. Nicio cicatrice.

- Adevărat, a șoptit ea. Totul s-a făcut... pe acolo. Înțelegi tu ce vreau să zic. Of, Doamne! a gemut ea. Tu m-ai auzit, Tiberiu? Ai auzit ce am spus? Nu mai pot avea copii! Niciodată.

Irina a început să plângă de-a binelea. Am așteptat-o să se liniștească, dar nu mai termina. Plânsul ei mă călca pe nervi.

Ființa aceea, pe care crezusem c-o cunosc - dar n-o cunoșteam - avea nesimțirea, avea... tupeul să plângă acolo, lângă mine, după ce-mi spusese toate mizeriile acelea.

Îmi venea să mă întorc și să îi astup gura odată pentru totdeauna. Lacrimile ei mă jigneau. De ce dracu' plângea? Eu eram cel mințit, nu ea. Eu fusesem luat de prost. Eu fusesem înșelat.

Și ea? Ce făcea ea? Plângea.

- Continuă... Irina, am spus încercând din răspuțeri să mă controlez. Numele pe care tocmai îl pronunțasem îmi provoca scârbă. Asta e tot... Irina?

A reluat printre lacrimi, dar a reluat.

- Am plecat din spital după numai trei zile, a continuat ea smiorcăindu-se. Cei de acolo s-au opus. Am insistat, am țipat, am făcut un circ întreg acolo și, până la urmă, m-au lăsat să plec. Tu mă așteptai. Știam că mă cauți. Trebuia să ne căsătorim.

- Aia a fost vizita ta la bunici? La țară?

- Da. Acea a fost. L-am rugat pe Cel de Sus să-mi dea putere. Pierdusem foarte mult sânge. Pierdusem... multe, dar măcar te aveam pe tine. Așa că, după căsătoria noastră, mi-am adunat tot curajul și mi-am zis că ar fi putut fi și mai rău.

Dar eram vie și eram cu tine. Asta conta. Mi-am reluat viața. Mi-am reluat și serviciul. Povestea aceea era trecut. Viața nu m-a înfrânt. Mă bucuram mult că eram cu tine, că eram o familie.

Crezusem că asta a fost tot. Eram naivă, aveam să aflu repede asta. Pentru ceea ce făcusem eu, nu exista „*cel mai mic preț*”.

Da, îmi omorâsem copilul nenăscut, da, pierdusem mult sânge și pierdusem dreptul de a mai face copii vreodată. Eram mutilată, dar nu plătisem încă tot prețul.

La doar două zile de la căsătoria noastră, a început infecția. Febra, durerile. Din momentul acela a urmat tot ce știi deja: vizitele la spital, analizele, alte tratamente cu antibiotice, unele foarte puternice. Era foarte serios ce se întâmpla, dar nu m-am internat, am refuzat să mă internez fie și o singură zi. Mi-am luat tratamentul acasă și m-am rugat la Cel de Sus să se termine totul cu bine.

- Îmi amintesc. Acea a fost în perioada când îți făceai tot felul de analize?

- Da, aceea. S-a petrecut imediat după căsătoria noastră.

Înțelegi acum, Tiberiu, de ce am acceptat o ceremonie restrânsă? Fără rochie de mireasă, fără invitați, fără mult tam-tam. Mai aveam eu dreptul oare să port buchet de mireasă? Voal alb? Rochie de mireasă?

Nu aveam dreptul. Nu meritam nimic. Nu te meritam nici măcar pe tine. Trăiam într-o mare minciună și te țineam și pe tine în minciună.

Irina vorbea parcă pentru sine. Eu fierbeam.

„Jur că meriți tot ceea ce ți s-a întâmplat, fato! mi-am zis. De fapt, meriți chiar mai mult! Așteaptă tu numai! Termină întâi ce-ai de spus și-ai să vezi după!”

M-am concentrat la vocea Irinei. Trebuia să ascult totul.

- După nenorocirea trecută, a continuat ea, cea mai mare problemă care mai rămăsese era că tu voiai să trăim ca bărbat și femeie și eu nu puteam să-ți dau ceea ce eram datoră să-ți dau.

Împreună cu mama am inventat boala aceea, povestea cu ciclul neregulat, apoi am inventat gripa.

Mama m-a asigurat, mi-a promis că o să te convingă cumva să mă lași în pace o perioadă și, din câte mi-am dat seama, a reușit să fie convingătoare.

Dintr-odată ți-ai pierdut brusc orice interes față de mine și eu m-am bucurat. Mai târziu însă, m-am întristat și m-am întrebat: „*Cum se face că nu-i mai pasă de mine? Ce-i asta? Doar mă iubește!*”.

Intrasem la bănuieli. Se întâmpla ceva. Și te-am urmărit în ziua aceea, Tiberiu, când ai venit la serviciu, la mine. Erai ciudat, supărat. M-ai pus pe gânduri. Ți-am dat banii pe care mi i-ai cerut și apoi m-am învoit o oră și am ieșit repede după tine.

Bănuielile mele s-au confirmat. Am înțeles dintr-odată totul și nu-mi venea să-mi cred ochilor!

Când te-am văzut pe stradă cu femeia de la cofetărie, cu afurisita aceea, am crezut că-o să-mi pierd mințile de furie.

Ne-am certat și ai plecat supărat. După cinci zile, am venit acasă la Alfredo și te-am rugat să te întorci.

Luasem o decizie. Deși bolnavă, deși îmi era frică, m-am dăruit ție și am făcut ceea ce eram dator să fac. Mai trebuia să te țin departe de mine doar două săptămâni. Nu s-a putut.

În seara aceea aveam febră, eram bolnavă încă, dar eram mulțumită că făcusem ceea ce trebuia. Speram că și tu erai în sfârșit fericit.

„Care va să zică, de aia ardea acolo ca focu’! mi-am zis. În fine, nu mai contează! Tot o nenorocită e!”

– Apoi, a șoptit Irina, a urmat ceea ce știi. O nouă infecție, altă internare la spital. Tu erai disperat și credeai că tu ești cauza. Eu te mângâiam pe obraz... îți amintești? Îți spuneam că nu era vina ta. Și nu era. Eu port vinovăția pentru tot.

După ce m-am externat din spital, tu te schimbaseși deodată. Erai foarte posomorât, mereu dus pe gânduri. Mai ales atunci când aveai impresia că nu te observă nimeni. Dar eu eram cu ochii pe tine. Aveam o bănuială.

Am întrebat-o pe mama ce știai și cât știai. Ea mi-a spus că nu știai absolut nimic, dar n-a avut curajul să se uite în ochii mei.

Și am înțeles că mă mințea, că secretul meu nu mai era un secret. Am înțeles că știai.

Imaginează-ți surpriza mea totuși când am văzut cât de frumos te purtai cu mine. Deși știai, erai și mai îndrăgostit de mine parcă. În momentele acelea am înțeles ce om rău eram eu și cât de bun erai tu, iubirea mea.

Întoarce-te spre mine și privește-mă, iubitule! a spus ea rugătoare. Acum te cunosc și mi-am mărturisit toate păcatele înaintea ta. Tu ai avut puterea să ierți, poate că și Dumnezeu mă va ierta cândva. Știu că ești un om bun, știu că înțelegi. Ești singurul care mă poate înțelege.

Tiberiu, uită-te la mine. Piatra grea a păcatului mi s-a ridicat de pe suflet! Mi-ai zis că indiferent ce ar fi, trebuie să ne continuăm viața împreună.

Ești atât de bun cu mine, iubitule! Simt că dragostea ta mi-a vindecat sufletul. Nu mă mai simt... murdară. Acum mă simt iubită. Vreau să trăiesc. Mă simt vie alături de tine!

N-o să pot avea niciodată copii, dar, dacă tu spui că nu-ți pasă și că trebuie să lăsăm trecutul trecutului... atunci nici mie nu-mi pasă.

E bine și așa. Pentru că eu te am pe tine și tu mă ai pe mine. Te iubesc, sufletul meu! Tu ești viața mea.

Întoarce-te, Tiberiu. Privește-mă odată. Spune... spune ceva.

Și Irina a amuțit. Aștepta.

Liniștea devenea apăsătoare. Stăteam sprijinit pe pat și aproape că nu-mi dădeam seama că ea terminase de vorbit.

Vorbele ei fuseseră ca o litanie, apoi ca o șușoteală și, spre sfârșit, aproape că nu mai înțelegeam nimic din

ce spunea. Auzeam eu ceva, dar nu mai pricepeam sensul.

- Nu spui nimic? a îngăimat ea.

„Deci asta ești tu, Irina, mi-am zis. Adevărata Irină! Dar eu cine sunt? Cine naiba sunt? Probabil, un fraier. Cu siguranță...”

Mă simțeam de parcă cineva îmi falsificase o parte din viață. Așa era. Ultimul an din viața mea fusese fals de la cap la coadă.

„Săracul de mine! am gândit. Ce ghinion. De ce m-am uitat oare pe geamul tramvaiului în ziua aceea?”

- Spune ceva, Tiberiu. Spune-mi orice, a zis Irina și am simțit mâna ei pe umăr.

Am tresărit de parcă aș fi simțit răceala unei reptile. Am ridicat fața din palme și am privit-o direct în ochi.

În momentul acela, Irina era aproape. Mă privea cu ochii larg deschiși. Îmi pândeia parcă fiecare mișcare, îmi citea parcă fiecare gând. Da, îmi citea gândurile.

„Deci îmi citești gândurile, nenorocito? mi-am zis turbat de supărare. Hai, citește!”

Și-a retras mâna imediat. Degetele începuseră să-i tremure.

Citise.

M-am ridicat de pe pat și m-am întors spre ea. Stăteam acolo și o priveam fără să scot niciun cuvânt. Presupun că ochii mei arătau exact ce credeam despre ea.

Irina și-a dus mâna la gură și m-a privit. Era mai albă la față decât peretele din spatele ei. S-a retras încet lângă peretele acela și s-a lipit cu spatele de el.

Eram înecat de ură. Mă sufocam. Cu doar un sfert de ceas mai înainte mi-aș fi dat viața pentru ființa aceea. M-aș fi luat la trântă cu lumea toată pentru ea.

Acum?

Între mine și ea rămăsese doar o grămăjoară de cenușă. Resturile iubirii mele. Iar ea... nu mai era un fluturaș, ci o molie nenorocită. O jivina care-și omorâse

copilul și avea nemernicia să-mi spună-n față c-o făcuse pentru mine.

Timp de un an, îmi turnase minciună după minciună. Era plină de minciuni și merita o lecție. Avea s-o primească imediat.

Am pus un genunchi pe marginea patului și m-am îndreptat spre ea. Lecția se cerea dată neîntârziat.

Dar - știu că acum n-o să mă crezi, Eva - în momentul în care mă repezeam spre Irina, s-a petrecut ceva tare ciudat în camera aceea: am văzut-o pe mama. Imaginea ei.

Poți să mă crezi nebun, poți să crezi ce vrei, dar mama era chiar acolo, lângă perete. Își așezase palmele pe umerii Irinei.

- Ma... mamă? am îngăimat speriat.

Și vocea mamei mele a răsunat aieuea.

„Jură-mi că niciodată n-ai să lovești o femeie!”

Am recunoscut imediat rugămintea aceea fierbinte. Fusesem doar un copil când auzisem pentru prima oară rugămintea. Acum eram bărbat și o auzeam iar.

Mama o apăra pe Irina. Își ridicase fața către mine și mă privea cu niște ochi triști.

Nu era drept! De ce o apăra mama pe nenorocita aceea?

Sufletul meu s-a răzvrătit și i-am răspuns în gând mamei, înecat de o furie rece:

„Zău, mamă, chiar așa?”

„Știu că am jurat, dar, mamă... unele femei chiar merită bătute! Nu te mai apropia de ea! E o spurcăciune...”

Oh, da, unele femei merită chiar să fie omorâte! Mai ales ea, mincinoasa asta! Mai ales ea ar trebui omorâtă cu pietre! Și eu aș fi primul care să ridice piatra de jos, mamă!

Aș arunca cu sete, aș lovi-o cu piatra direct în inimă! Vreau s-o lovesc... să sângereze. Vreau să simtă și ea ce simt eu acum!”

Ochii mamei s-au întristat și mai tare. Imaginea i s-a risipit ca un abur. Am clipit uluit. Se terminase. Mama plecase. Furia mea dispăruse.

Rămăsese doar Irina. Era tot acolo, speriată ca un animal hăituit, ghemuită lângă perete.

„N-are rost, omule! mi-am zis. Nu-i vina ei. Maică-sa e de vină. Așa mamă, așa fiică. Ridică-te! Pleacă din casa asta! Ieși acum.”

M-am îmbrăcat în tăcere, fără să privesc spre ea, fără să-i vorbesc. Am deschis ușa. De cealaltă parte a ușii se găsea - ghici cine? - Ella, chiar ea.

Ascultase totul.

Când m-a văzut, s-a întors și a fugit. Dacă n-ar fi fugit, probabil n-aș fi urmat-o. Fuga ei a trezit în mine pofta de a-i suci gâtul.

Scorpia aceea, urâciunea pământului, nu avea voie să fugă. Am ajuns-o din două salturi. Fiara din mine se trezise.

Probabil că rânjeam și pe bună dreptate. Furia mea găsise o direcție mai potrivită.

Am ajuns-o în dormitorul ei, i-am cuprins gâtul cu mâna dreaptă și-am lipit-o ferm de perete. La primul semn, la prima zbatere, aș fi strâns tare și aș fi dat-o cu capul de perete până...

Dar nu s-a opus.

Ne-am privit ochi în ochi câteva secunde. N-a încercat nicio secundă să riposteze. Parcă aștepta ceva.

Era atât de multă ură în ochii ei, încât n-am mai rezistat. Am scuipat-o cu scârbă direct între ochi.

Nici măcar n-a clipit. A rămas în aceeași poziție, cu ochii deschiși, cu scuipatul meu pe față.

Pasivitatea ei mi-a topit furia. Am eliberat-o.

Și atunci s-a petrecut ceva straniu. Brațele ei s-au întins spre mine. Mi-a cuprins încetîșor palma stângă și a ținut-o așa, între palmele ei. Nu înțelegeam ce voia.

Am simțit mirat în podul palmei apăsările degetelor ei. De ce făcea asta?

Ochii Ellei s-au cufundat parcă într-ai mei, și-a descleștat gura și a spus în șoaptă cu vorbe domoale:

- Ascultă-mă, pui de șarpe, ascultă-mă bine. Tu habar n-ai cine ești, dar eu te cunosc. Pot vedea până-n adâncul inimii tale. Dragostea ta e otrăvită. Niciodată n-o să ai parte de ce iubești, iar cei ce te vor iubi nu vor avea parte de tine!

Am privit în ochii ei și m-am speriat de ce am văzut acolo. Am tresărit și mi-am smuls mâna din palmele ei umede. M-am îndepărat de ea pășind cu spatele.

- Ce-i asta? am bolborosit. M-ai blestemat? Ce dracu-i asta, nenorocito? E un blestem?

- Nu! a răspuns ea ștergându-și cu palma scuipatul de pe obraz. Țasta e viitorul tău!

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI UNU

Alfredo mă enervează

- Ce-i cu tine, Eva? Ești toată albă la față. Ce ai?

- Nimic.

- Hai, lasă prostiile. Ți-e rău? Vorbește cu mine!

- N-am nimic, repetă ea cu încăpățănare.

Paloarea Evei mă sperie. Se clatină. Are o privire cam absentă. O prind ușor de umăr și o privesc atent.

- Dar n-am nimic, se scuză Eva. O fi de la soare. M-a luat un pic amețea. O să-mi revin. Soarele ăsta te năucește.

Privesc în jur. Adevărat, nu ai unde să te-ascunzi de soare. Nisipul arde. Soarele arde. Poate c-ar trebui să mă apuc din nou să construiesc alt umbrar. O să încep chiar azi.

Îmi privesc mâinile. Brațele mele sunt arse de soare. Sunt atât de tuciuarii, încât părul de pe ele pare blond. Bronzul Evei e diferit. Pielea ei are parcă nuanțe de roșu.

Culeg din nisip sticla de plastic, desfac dopul și-i ofer niște apă. Nu arată bine deloc. O fi bolnavă. Sper să fie doar o insolație.

- Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă ea înapoiindu-mi sticla.

- Nimic. Am ieșit din iadul acela. Ușa a rămas deschisă în urma mea.

Am coborât treptele în fugă, sărindu-le, apoi am ieșit din bloc. Eram atât de furios, încât vedeam dublu. M-am întors și am mai privit cu ură spre etajul șapte. Erau multe lumini aprinse pe ici, pe colo.

Cunoșteam bine ferestrele camerei... noastre. Aveau perdele albastre și lumina era aprinsă.

Fără să-mi dau seama ce fac, mi-am șters de mai multe ori palma de haine. Încă mai simțeam acolo degetele curvei ăleia. Le simțeam apăsarea în podul palmei.

Am rătăcit pe străzi și tare mi-aș mai fi dorit să intru pe undeva, într-o cârciumă. Trebuia să beau o gură de ceva, să-mi liniștesc nervii. Dar nu aveam niciun sfanț. Povestea vieții mele.

Aveam impresia că trecătorii mă priveau curioși. Probabil arătam ca un caraghios. Senzația zecilor de ochi care te privesc era de nesuportat.

Pășeam și-mi spuneam că, în tot acel an cât mă plimbam cu Irina pe străzile orașului, undeva, cineva, un bărbat necunoscut ne privea tot așa, curios. Era el, bărbatul din trecutul Irinei.

Oamenii își poartă trecutul peste tot cu ei, la fel cum ocașii își purtau cândva, legată cu lanț de picior, ghiuleaua rotundă și grea.

Ia imaginează-ți un scenariu:

Mergi pe stradă liniștit cu ea, cu soția ta. Dar nu sunteți doar voi doi. Trecutul ei te urmărește. Habar n-ai cine te privește.

Tu crezi că mergi la braț cu nevasta ta, dar de fapt mergi la braț cu femeia care a fost cândva a altuia.

Și nemernicul acela poate fi oricine. Ea îl cunoaște, tu nu! Ochii străinului pot fi oriunde. Te urmăresc batjocoritori, în timp ce tu te porți ca un naiv ignorant.

Sunt convins că bărbatul din viața Irinei ne văzuse de multe ori. Se amuza când ne vedea împreună, mergând la braț, discutând, sărutându-ne pe stradă.

Probabil își dădea coate cu alții de teapa lui, prieteni, amici, simple cunoștințe. Probabil că le zicea ceva de genul:

„He, he! O vedeți pe tipa de colo? Eu i-am făcut felul, iar prostul ăla a luat-o de nevastă.”

Sau poate ceva de genul:

„O vedeți pe pocnitoarea aia? Eu am bulit-o și boul de lângă ea o să fie tatăl copilului.”

Câți bărbați nu merg pe stradă tot așa, la fel de naivi, alături de nevestele lor? Câți, Dumnezeu? Nimeni nu știe...

Asta rumegam eu în minte. Mă întrebam cine-o fi individul. Irina-mi spusese că era „un nimeni”.

„E grav când ajungi să te hrănești cu resturile pe care ți le-a lăsat un nimeni, am gândit. E jalnic! Irina, nenorocito!”

M-am împleticit și m-am oprit. Un gând nu-mi dădea pace! Era oare posibil ca toate femeile să fie niște curve? Toate toate?

Chiar și cele serioase, retrase și timide? Chiar și cele care se închinau prin biserici? Oare?

Auzisem de multe ori sentința asta și din multe guri. Guri de bărbați.

O auzisem în liceu, o auzisem în armată, o auzisem când săpam șanțuri pe șantier, o auzisem prin cârciumi, o auzisem pe stradă, dar totdeauna râdeam și-mi spuneam că doar oamenii cu minte puțină pot gândi așa.

Acum ajunseseam să gândesc și eu la fel.

Pentru prima oară-n viață, simțeam că ochelarii minciunilor roz îmi căzuseră de pe ochi și că puteam - în sfârșit! - să văd lumea așa cum era ea, cu toate mizeriile și hidoșeniile ei.

Femeia din parc, care-și plimba câinele... era o curvă.

Vânzătoarea care-și închidea magazinul și se pregătea să plece acasă... era o curvă.

Tipa care vindea sandvișuri la ghereta de peste drum... era o curvă.

Bunicuța care venea de la piață...

Te pomenești că așa funcționau lucrurile pe lumea asta și că eu eram ultimul care aflase!

Ideea m-a cutremurat. Dacă ceea ce gândeam era adevărat, atunci mă mișcam într-o lume bolnavă și tristă.

Până în momentul acela detestasem doar bărbații. Acum uram și femeile.

Îmi doream tare mult să fiu într-un loc în care să nu mă mai întâlnesc nici cu unii, nici cu ceilalți. Un loc pustiu, în care să fiu complet singur. Fără bărbați, fără femei. Singur, singurel.

Am rătăcit pe străzi, până când am ajuns în singurul loc unde mai puteam să ajung: acasă la tata, un bărbat, și la mama, o femeie.

- Nu mă-ntrebați nimic! le-am spus când am intrat pe ușă.

* * *

Au trecut zilele.

Stăteam ascuns cu încăpățănare în camera mea. Nici măcar la cursuri nu mai mergeam. Anul universitar începuse, dar de data asta fără mine.

Apoi zilele s-au transformat în săptămâni. Mi-am revenit, oarecum. Se făcuse o lună.

Mai beam un pahar cu tata, îi mai dădeam mamei o mână de ajutor, însă cea mai mare parte din timp mi-o petreceam în camera mea.

Nu mai eram sigur de nimic. Simțeam că viața e o scroafă. Viața nu juca după reguli clare, bine stabilite. Viața renegocia regulile după începutul jocului și asta era enervant, crea nesiguranță.

Nu mai știam exact cine sunt și cărui loc aparțin. Și ce urma să fac mai departe.

Mă simțeam străin chiar și acolo, în casa în care copilărisem. Mă simțisem străin și-n casa Ellei. Nu mai credeam, nu mai speram că exista vreun loc pe care să-l pot numi „acasă”.

Care era familia mea? Asta era? Nu.

Păi, atunci cum ar fi trebuit să arate o familie normală, una care să mă mulțumească?

Trăiam câte o zi pe rând și-mi ocupam timpul cu ce se găsea. Am reînceput să citesc, dar plăcerea cititului nu mai era aceeași. Lumea de dincolo, din cărți, nu mai semăna deloc cu ceea ce visasem. Nu mai aveam

bucurii mari, doar bucurii mărunte. Nici planuri de viitor.

Așa au trecut zilele acelea.

Apoi, într-o seară, m-am trezit că mama a bătut la ușa, a intrat și mi-a spus:

- Te caută un băiat.

Alfredo se purta cam ciudat. Părea stingher și preocupat de ceva.

Amicul meu începuse să-și practice meseria sub aripa unui avocat renumit. Îi întocmea omului actele, îl asista pe la procese, îi căra servieta... prostii din astea.

Până avea să-și dea examenul de intrare în barou, mai avea un drum lung înaintea lui. Dar, vorba lui, restul venea „*de la sine*”.

- Și-ți place? l-am întrebat. Cum e să golești oala de noapte a cuiva?

A râs și a ridicat din umeri, apoi m-a întrebat cu o față serioasă:

- Dar tu ce ai de gând, Tiberiu?

Aha! Ahaaa! Asta era. De aceea venise.

- Divorțez, i-am spus senin. Poate c-ar trebui să apelez la tine, domnule avocat Alfredo. Ce zici? Accepi cazul? Faci și tu un ban cinstit.

- Nu fi nebun! mi-a răspuns el, fără să ezite. Nu divorța, omule. Voi doi vă potriviți de minune. E păcat. Cu un pic de răbdare, lucrurile vor reveni pe făgașul lor firesc. Ai să vezi! a încercat el să mă încurajeze.

Sărmanul idiot! Nici măcar el nu știa despre ce vorbea. L-am privit cu milă și l-am întrebat brusc:

- Ea te-a trimis, așa-i?

- Nu, nici pomeneală! a răspuns el repede, roșind. Voiam doar să văd ce mai faci.

- Avocatul lu' pește prăjit! am spus sictirit. Nici măcar nu știi să minți! Și mai și roșești pe deasupra. Te-a trimis sau nu te-a trimis?

- M-a trimis, a recunoscut el, ferindu-și privirea. Vrea să stea de vorbă cu tine. Vrea să știe dacă poate

veni aici, ca să-ți spună ceva. Dar părerea mea este că nu aici e locul potrivit, a continuat el repede. Ar trebui mai degrabă să vă vedeți undeva, în oraș. Dacă vrei, puteți veni să discutați la mine. E mai bine așa.

„Doamne, Alfredo, chiar că nu ești bun de avocat! mi-am spus privindu-l cu jale.”

- Alfredo.

- Da.

- Ieși, în pizda mă-tii, afară!

S-a uitat supărat la mine, a strâns din dinți, dar nu s-a clintit de pe scaun.

- Ascultă, i-am zis râzând, hai să schimbăm subiectul. Vreau să te întreb ceva. Mă rog, o copilărie...

- Întreabă-mă, a mârâit el nervos.

- Tu crezi în blesteme, Alfredo?

Na, c-o spuseseam! O coceam demult, dar acum o spuseseam. M-am fâstâcit un pic și am zâmbit inocent.

Alfredo m-a privit mirat.

- Da, cred în blesteme! a răspuns el mirat. Dar ce-ți veni?

Am sărit de pe pat, iritat.

- Ce naiba, băi? am exclamat. Tu nu știi de glumă? Întrebasesm și eu așa... în glumă.

- Iar eu ți-am răspuns foarte serios.

Am început să râd încetșor, dar nu prea era râsul meu.

- Ha, ha, m-ai lăsat cu gura căscată! Vorbești serios? Chiar crezi în blesteme? Chiar atât de fraier ești? Adică... dacă vine cineva la tine și-ți spune „Alfredo, să dea Dumnezeu să-ți crape un coi!”, tu îl crezi? Ha, ha! Ce jalnic ești!

- Nu măi, nu așa, mi-a răspuns el. Blestemele nu se prind așa de oameni. Am citit câte ceva despre chestiunea asta. În general, blestemele nu se prind deloc. Dar există și blesteme puternice. Acelea se prind. Se întâmplă foarte rar, dar se prind.

- De exemplu? am întrebat privind-l țintă. Cum se prind? Când se prind? Când vine vorba despre... ce? Dacă ce?

- Dacă este vorba de blestemul unei mame, a spus el dând din cap.

Mi s-au tăiat picioarele. M-am așezat pe pat.

- Dar ce-ți veni să mă întrebi despre blesteme? a întrebat Alfredo intrigat.

- Nimic, am spus înghițind în sec. Așa... ca chestie. Am citit ceva... pe undeva. Voiam să... dă-o dracului. Hai să schimbăm subiectul.

Discuția dintre noi a mai continuat vreun minut, despre una și despre alta. De fapt, a vorbit mai mult el. Apoi și-a luat la revedere și a plecat.

Nu l-am condus. Am rămas acolo, în urma lui, privind ușa.

„Doamne, ce tâmpit! mi-am zis oftând. Să nu-l mai văd niciodată pe aici! Mă enervează!”

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI DOI

Arătarea asta nu e soția mea

A doua zi, pe la prânz, tocmai pusesem un disc de vinil la pick-up și ascultam o melodie. Era ceva vechi, dar bun. Refrenul era cam așa:

*„Ori de câte ori caut un motiv ca să cred,
Vine cineva ca tine și-mi zguduie lumea.”*

Nu-mi mai amintesc exact, dar parcă așa era.

Ascultam muzică pentru că, după treizeci de zile, îmi venea să urlu de plictiseală. Gândurile mă chinuiau. Plecasem din casa Irinei, dar Irina nu plecase din mintea mea.

„Oare ce-o fi făcând Irina acum? m-am surprins întrebându-mă. Ha! Asta-i bună! Cui îi pasă?”

Apoi mama a deschis ușa și mi-a spus:

- A venit soția ta.

Am privit-o uluit pe mama. Inima îmi zvâcnea în piept. Apoi m-am îmbufnat dintr-odată. Irina aici? Ce tupeu pe ea!

Am dat sonorul mai încet și i-am răspuns mamei printre dinți:

- Eu nu am soție.

Mama s-a dat la o parte și Irina a intrat în cameră. Era schimbată total. Se urâțise. Avea ochii roșii. Era slabă.

„Băi, ce dracu'! mi-am zis făcând ochii mari. Arătarea asta nu-i soția mea! Cum de s-a urâțit în halul ăsta doar într-o lună? E posibil? Parcă nu-i Irina. Parcă-i fantoma Irinei...”

Apoi m-am încruntat și mi-am zis că, probabil, Irina fusese dintotdeauna așa, o fată banală, ștearsă, o pocitanie nenorocită. O... o curvă !

„Urâta dracului! i-am aruncat în gând. Ești mai urâtă decât Moartea!”

Am privit-o cu ciudă. Da, era cea mai urâtă fată din lume. Cu siguranță.

Fie fusesem nebun, fie orb. Numai dragostea mea o înfrumusețase. Eu, boul de mine, o ridicasem pe un pedestal. Dar acum ochelarii căzuseră. Vălul căzuse... Irina însăși căzuse de pe pedestal. Nu mai era pic de dragoste în mine și unde nu-i dragoste, nu-i nici frumusețe.

M-am uitat când la una, când la alta ca un câine care nu se hotăra pe cine să muște.

- Eu nu am soție, am repetat.

Mă simțeam trădat de mama, dar la ce altceva să mă fi așteptat de la ea? Doar era și ea femeie!

Așa! Deci femeile făceau front comun împotriva bărbaților. Erau solidare, se ajutau, se acopereau una pe alta.

„Bine, bine! mi-am zis. O să țin minte asta!”

Irina a privit-o rugător pe mama, iar mama i-a făcut semn din cap, apoi s-a întors ca să plece și mi-a spus din ușă:

- Să te porți frumos cu Irina! Nu fă cu ea ce-a făcut taică-tu' cu mine toată viața. Și a ieșit.

Am luat o carte de pe masă și m-am suit în pat, cât mai departe de ușă. Am deschis cartea. Literale îmi jucau dinaintea ochilor și nu înțelegeam absolut nimic, dar m-am încăpățânat să stau cu nasul în cartea aceea. Trebuia.

Alternativa era să încep să urlu la Irina și nu voiam să mă fac de râs în casa mamei.

Mi-am zis că, probabil, mama avusese dreptate când mă pusese să jur că n-am să lovesc niciodată o femeie. Dar nici nu era nevoie de așa ceva. Prin felul lor de a fi, femeile se loveau singure mai abitir decât dacă le-ar fi pălmuit un bărbat. Se loveau singure prin tâmpeniile lor, prin alegerile proaste pe care le făceau în viață.

Las-o pe-o femeie să-și conducă de una singură viața, hai, las-o să ia decizii și o să vezi că o să se bată singură de-o să se nenorocească. Apoi o să spună că o face în numele iubirii.

Indiferent ce tâmpenii ar face o femeie, explicația ei va fi simplă: *„Am făcut-o din dragoste. Am făcut-o pentru că te iubesc!”*

Părea că femeile sufereau din dragoste, munceau ca proastele din dragoste, suportau fel și fel de căcaturi în numele dragostei. Era trist, dar nu era pentru mine. Nu mai voiam să particip la mascarada aia ieftină.

Era un circ grotesc, un... bâlci cu carusel și clovni. Trebuia să cobor din caruselul acela.

„Începând de azi, niciodată vreo femeie nu va putea să-mi spună că a suferit <<din dragoste pentru mine>>, mi-am zis plictisit. Nu, mulțumesc! Opriți jocul ăsta jalnic! Eu cobor, plec, m-am săturat! Spălați-vă pe cap!”

- Tiberiu, vreau să vorbesc ceva cu tine, a spus încet Irina.

M-am făcut că n-o aud. Eram preocupat sută la sută de cartea mea.

- Ții cartea invers, a șoptit Irina.

Ei, poftim... Da. Așa era. Am aruncat cât colo cartea și-am privit-o sfidător pe Irina.

- Am venit ca să te rog să mă ierți, a continuat ea.

Am privit-o cu dispreț. Stătea acolo, în picioare, lângă ușă. Te pomenești că aștepta să-i ofer un scaun?!

- Eh... dacă ai să mă rogi în genunchi, poate c-am să te iert! i-am spus țâfnos.

- Bine, a zis ea.

A lăsat cu un gest simplu poșeta pe podea, s-a apropiat de mine și s-a așezat în genunchi la marginea patului:

- Știu că ți-am greșit. Te rog foarte mult, te rog din adâncul sufletului meu, iartă-mă!

„Uită-te la ea, mi-am zis, n-are pic de demnitate! Se umilește ca o... Doamne! Păi asta-i femeie? O femeie ar trebui să fie mândră, dreaptă, orgolioasă! Dacă mi-ar cere mie o femeie să cad în genunchi în fața ei, cred că m-ar umfla râsul.

Eu? În genunchi în fața unei femei? Da, da... vezi să nu! Eu nici măcar în fața Maicii Domnului nu mă pun în genunchi!

Poftim, Tiberiu, uită-te la Irina și-ai să vezi cu cine te-ai însurat! O cârpă!”

Am zâmbit satisfăcut și i-am spus batjocoritor:

- Știi ceva? Cred că e prea puțin să îngenunchezi. Putem încerca și alte chestii. Ce-ar fi să-mi pupi și picioarele? Asta da, ar fi o chestie pentru care ai merita să te iert!

Irina a tresărit și bărbia a început să-i tremure.

„Bingo! mi-am zis. Plânge! S-a strigat Bingo!”

A început să plângă. Se uita la mine și plângea ca proasta. Lacrimile i se rostogoleau pe obraz. Ce spectacol ieftin...

Își imagina oare că mă putea impresiona cu smiorcăieli și bocete?

M-am gândit cât de diferită era ființa asta josnică și miorlăită de cealaltă femeie, de Mia.

Oh, ce deosebire! Gândul la cealaltă m-a furat din cameră. Oare ce făcea Mia acum? Oare pe unde era ea la ora asta? M-am uitat la ceas. Desigur, era la muncă, în cofetăria ei. Mai avea doar vreo două ore și termina. Știam.

Irina s-a ridicat și și-a șters lacrimile cu dosul palmei. Și-a tras un scaun de lângă masă și s-a așezat.

- Știu că suntem frați, mi-a spus ea în șoaptă.

- Mă bucur că știi.

- Eu știu abia acum, dar tu știai și... atunci.

Am simțit să roșesc.

Ce era ăsta? Un contraatac? Afurisita venise să-mi dea lecții de morală?

- Te iert, a șoptit ea privind într-o parte. Înțeleg motivele tale. Le înțeleg pe deplin, dar... nu le accept. Știu că mă iub... că m-ai iubit. De aceea te iert.

Am simțit cum rușinea din mine se dă deoparte și face loc furiei. Deci, până la urmă, tot ea mă ierta pe mine? Serios, acolo ajunseserăm? După tot ce se întâmplase, eu eram cel iertat?

- Iertătoare mai ești, i-am spus ironic. Vai, ce să-ți spun... Ești o adevărată sfântă. Ingenunchezi. Ierți. Întorci și celălalt obraz. Parcă ai fi... o călugăriță. Accentuasem în mod ostentativ cuvântul „călugăriță”. Am continuat: Da, iată o idee bună! Poate c-ar trebui să te călugărești. Chestia asta o să spele toată mizeria din familia ta. Poate c-ar trebui să...

- Încetează, a strigat ea. Mă doare ceea ce faci. Tu n-ai pic de inimă? De ce-mi faci asta? Eu te iub... te-am iubit!

Și-a dus mâna la frunte și a stat așa câteva secunde, apoi și-a ridicat ochii spre mine.

- Gata cu cirul, am mârâit plictisit. Las-o baltă, surioară!

- Nu-mi spune așa! a izbucnit ea. Ai auzit? Niciodată să nu-mi mai spui așa... Tu nu ai nicio soră. Uită că exist. La rândul meu, voi uita că ești. Nu am frate. E mai bine așa.

Am privit-o cu atenție. Fără să-mi dau bine seama ce fac, m-am ridicat din pat și m-am apropiat de ea. Am privit-o insistent. Fețele noastre erau foarte apropiate, aproape că puteam să-i sorb răsuflarea. Mirosea... frumos. Era un miros plăcut.

Am adulmecat răsuflarea ei.

- Dar tu ce vrei tu, de fapt, de la mine, Irina? am șoptit tremurând.

- Îmi vreau soțul înapoi, a murmurat ea privind-mă țintă, dar acum nu se mai poate. Îl vreau pe băiatul care m-a iubit atât de mult, încât mă aștepta ore în șir sprijinit de un stâlp, pe stradă, dar... nici asta nu se mai poate!

Vreau... toate clipele frumoase. Știi... vreau plimbările noastre prin parc când ne țineam de mână. Vreau surâsul pe care-l aveai când te certam pentru fleacuri. Dar nu se mai poate!

Îl vreau pe omul care mă ținea în brațe serile și nu se mai sătura să mă sărute și să-mi mângâie părul. Cel care-mi spunea că mă iubește. Vreau înapoi totul. Vreau să fie bine, să fie așa cum a fost.

- Dar acum nu se mai poate! am spus cu o voce pierită.

Mirosul ei mă atrăgea spre ea. Nu era bine.

„Dumnezeule! mi-am zis împietrit. Ce-i asta? Ce sentință? Oare-i posibil s-o mai iubesc, după toate câte mi-a făcut? Sunt nebun de legat!”

Stând, acolo, în fața ei am simțit că ceva se frânge în mine. Am închis ochii strâns ca să n-o mai văd.

„Nu e soția mea, mi-am spus speriat, e sora mea... Sora mea!”

Trebuia să iasă cu orice preț din camera mea, trebuia să dispară repede de acolo.

Eram prea slab. Cedam. Nici ea nu părea mai puternică.

Era o nebunie. Ce era? Era dragoste sau era milă? Nu știu exact ce era, dar nu era bine.

Se întâmpla. Ne apropiasem prea tare unul de altul. Mâinile noastre aproape că se căutau. Dintr-un moment într-altul ne-am fi aruncat unul în brațele celuilalt și apoi...

Am scuturat din cap, am deschis ochii și am privit-o cu o răceală calculată.

- Nu mai ai nimic să-mi oferi, Irina! am spus cu glas sugrumat. Nu înțelegi? Nu există nimic pe lume care să mă facă să te iert pentru... pentru ce mi-ai povestit.

Vrei să uit toate astea? Vrei să te iubesc din nou?

Ipocrito! Ești... ești un om fals. Și, mai presus de toate, ești o ucigașă de copii. Uită-te la palmele tale. Ai să vezi pete de sânge. Ți-ai omorât copilul.

- Taci!

- Fă-mă să tac, am spus îndârjit. Noi doi? Bărbat și femeie? Ha... ce glumă bună!

- Taci, Tibe...

- Nu tac, fir-ar să fie! Nu mi-ești nici soră, nici soție și nici măcar femeie nu mai ești. Chiar așa... ce să fac eu cu o femeie care nu-mi mai poate da copii? Ce-mi mai trebuie mie o femeie stearpă? Ce să fac cu tine, o ființă urâtică, slabă, cu față palidă și încercănată? La ce-mi folosesc mie niște ochi plânși? Ești urâtă, Irina, și ai și sufletul urât. Tu chiar nu te uiți la tine?

Nu mai ai nimic de oferit. Tot ce-mi oferi sunt... niște resturi de la masa altuia. Ești moartă. Nu mai ai nimic de oferit. Moartă.

- Sunt vie, a șoptit Irina. Iubesc. Cine iubește e viu. Ce aș fi putut să-ți ofer? Aș fi putut să-ți ofer viața mea întreagă. Dar... acum nu se mai poate.

Am început să râd. Un râs nervos.

Viața ei? Căcat! Prostii... N-avea pic de viață în ea. Vorbea-n dodii. Și chiar dacă-ar fi avut o viață... ce să fac eu cu viața ei?

M-am depărtat și mai tare de ea ca să nu-i mai simt răsuflarea. M-am dat cu un pas înapoi.

Îndoiala și mila s-au scurs din mine pe podea și au dispărut. A rămas doar scârba și o ciudă imensă. I-am spus amar:

- Să-mi oferi? Tu să oferi, Irina? Mă faci să râd.

- De ce?

- Ești atât de jalnică. N-ai putea să faci fericit niciun bărbat. Nici pe mine, nici pe... ăla dinaintea mea. Și nici pe cei care vor urma de acum încolo. Tu nu poți face fericit pe nimeni. N-ai nimic de oferit. Ești exact ca maică-ta. Nici ea n-a putut face fericit pe nimeni. Cât de mult am putut să mă înșel în privința ta... Of, Doamne, ce cretin am fost!

- Deci nu am nimic de oferit? a șoptit ea. Așa crezi?

- Ce mai ai tu să-mi oferi? Un bărbat ca mine, ca să poată fi fericit, are nevoie de o femeie adevărată. Ești

foarte departe de asta. Dar nu mă mir, am adăugat scârbit, dintr-o curvă nu poate ieși altceva decât... tot o curvă! Ce? Ridici palma? Poftim, vino aici, lovește! am spus disprețuitor. Hai, lovește-mă peste față, peste gura cu care îți spun adevărul! Nu-ți place adevărul, așa-i? Chiar dacă o să tac și n-o să mă mai auzi, în sinea ta, știi foarte bine că am dreptate!

Irina s-a făcut și mai mică și mai urâtă decât era. A coborât mâna și s-a lăsat moale înapoi, pe scaun.

- Știi... măcar curva de maică-ta a avut atâta inimă cât să nu-și omoare copilul! am adăugat scârbit. În ceea ce te privește însă, copilul a murit și a rămas doar curva.

Irina a țipat:

- Destul! Și-a îndreptat spatele și s-a ridicat de pe scaun. Destul! a repetat ea. Ți-ai spus părerea. Ți-ai spus-o foarte convingător! Oh... vei fi un bun avocat, Tiberiu! Aproape că m-ai convins și pe mine că sunt o curvă. Apoi și-a luat fața în palme și a continuat gemând: Bine, fie cum zici tu. O să-ți redau libertatea, dragul meu. Nu trebuie să-mi spui toate mizeriile astea. O să semnez tot ce vrei, o să fiu de acord cu orice condiții. Îți promit: din partea mea nu vei avea niciun fel de piedici.

S-a îndreptat spre ușă. A apăsat pe clanță și s-a oprit acolo.

„Oh, Dumnezeule Mare, mi-am spus speriat, nu mai pleacă odată?”

S-a întors deodată spre mine. Era transformată. Ceva din frumusețea ei ieșise din nou la suprafață. Acum părea foarte sigură pe ea.

- Am intrat aici, în camera ta ca soție, a spus ea liniștită, dar, după ce voi ieși, nu-ți voi fi nici soție, nici soră... nimic.

Îți mai cer un singur lucru... și tu o să mi-l dai, pentru că, deși nu-ți dai seama, ești totuși un om bun. În numele dragostei pe care mi-ai purtat-o îți cer asta.

- Ce vrei, Irina? Ce mai vrei? Hai, te rog, pleacă!

- Mai spune-mi încă o dată că mă iubești. Asta vreau. Atât.

- Nu! am mârâit cu dinții încleștați.

- O singură dată. Știu, sunt nebună că-ți cer asta, dar... am nevoie. Vreau să aud din gura ta pentru ultima oară cuvintele astea.

- Ești nebună de legat.

- Fă-o pentru mine.

- Nu. Ieși dracului!

- Fă-o de dragul trecutului nostru. N-o să știe nimeni, a șoptit ea repede. Doar noi.

Stătea acolo, lipită cu spatele de ușă și-mi vorbea, și mă ruga. Era nebună.

- Spune-mi asta, dragul meu.

- Nu! am strigat. Pleacă odată!

- Fii bun. O vorbă bună nu te costă nimic. Te rog, spune-mi doar atât: „*Te iubesc!*”. Și apoi ies. Plec pentru totdeauna.

„Dar dă-i odată ce vrea! a țipat o voce în mintea mea. Ce te costă?”

Ciudat. Vocea din cap părea a fi a mea și nu prea. Am scuturat din cap și apoi am privit-o atent pe Irina. M-am ridicat din pat, am ajuns dintr-un salt lângă ea.

Mă aștepta. Nu măcar nu s-a clintit.

I-am cuprins obraji în palme și-am privit-o amețit de furie. Ochii noștri erau foarte apropiați. În ai ei am citit doar dragoste. Atât de multă dragoste aveau ochii aceia încât mă încălzeau. Erau ca un soare blând. Era o privire de înger.

Furia mea s-a topit.

Stăteam oare lângă un înger?

Sub privirile mele uluite, Irina s-a transformat. Urâtenia de adineaori a devenit frumusețe. Curva care se culcase cu altul, era doar o fată curată. Buzele care-l sărutaseră pe altul, erau nepătate. Buzele acelea... nu

știu de ce, le voiam. Au fremătat. Voiam buzele. Voiam tot.

Obrajii calzi ai Irinei se odihneau fierbinți în palmele mele și atingerea aceea... nu mă mai săturam de ea.

Mâinile ei s-au ridicat încet. Mi-au mângâiat fruntea, apoi tâmplele. Am închis ochii și am oftat ușor.

„E sora... e... Irina, am gândit amețit. E soți... Iisuse Mare!”

Am adulmecat-o și i-am simțit iar respirația. Am sorbit-o însetat și a fost de ajuns. Am înșfăcat-o pe Irina ca pe o pradă și am tras-o spre mine. Trupurile ni s-au lipit și buzele ni s-au căutat. I-am simți buzele moi peste ale mele și în momentul acela m-a cuprins nebunia.

Cu ochii strâns închiși, am luat în brațe îngerul de lângă mine și îngerul mi-a cuprins gâtul cu brațele calde.

- Spune-mi că mă iubești, a susurat șoapta ei lângă obrazul meu. Spune-mi...

I-am astupat buzele cu sărutări și am mușcat-o ușor. M-a mușcat și ea.

Am tras-o spre pat, ne-am răsturnat acolo și ne-am răsucit unul peste celălalt ca două animale grăbite. Ne căutam unul pe celălalt, ne frământam și patul scârțâia sub povara noastră. Eram două animale care nu mai gândeau decât prin simțuri, prin degete și buze, fiecare încercând să se înfrupte cât mai repede din trupul celuilalt.

I-am ridicat dintr-o mișcare fusta, am pipăit cu degete lacome chiloții aceia subțiri, i-am înșfăcat și i-am rupt dintr-o singură mișcare. Irina îmi desfăcea cureaua cu degete grăbite.

- Spune-mi că... mă iubești, Tiberiu.

- Te iubesc! i-am șoptit în ureche și apoi am mușcat-o de gât.

Mi-am coborât cu grabă pantalonii, apoi chiloții și m-am lipit de ea, i-am desfăcut larg coapsele. Dar oricât de mult încercam să nimeresc locul acela, nu reușeam

nicidecum s-o pătrund. Alunecam pe lângă. Mă grăbeam. Iar alunecam.

- Stai un pic, a șoptit ea întinzând o mână. I-am simțit degetele mici cuprinzându-mă, apoi a spus: Gata!

Am pătruns-o tremurând ca varga, apoi mi-am pierdut de tot mințile și am apăsat tot mai tare, mai adânc, fără pic de milă.

Irina a țipat ușor și asta m-a făcut să o lovesc și mai tare acolo, înăuntru. Țipătul ei era o chemare. Voiam să fiu acolo, să o am, să nu mai plec din ea niciodată, dar nu mai știam exact pe cine iubesc și cred că nici ea nu știa prea bine cine era deasupra ei.

În secunda aceea ne iubeam. Nimic altceva nu conta.

Îmi plăcea că făceam asta? Poate. Dar mă și uram pentru că făceam asta.

Dincolo de plăcere și de ură însă, nu mai simțeam nimic, nu mai era nimic. Eram doar... eu, un biet animal, dând din fund, încercând să pătrund cât mai adânc în pânțele... cui? Al soră-mii? Al soției mele?

Nu.

Sub mine era un pântec de femeie. Mă aștepta și mă primea cu foame. Voia și el să-l răscolesc iar și iar. Accepta totul pentru că ăsta era unicul lui sens de a exista.

Irina găfâia ușor mișcându-se în întâmpinarea mea. Îmi șoptea încet în ureche cântecul ei de femeie. Îmi mărturisea printre gemete că mă iubește, că m-a iubit totdeauna și că mă va iubi întotdeauna. Era sinceritatea dezgolită împerecherii. N-avea cum să mintă. Alunecam în căldura ei umedă și-i ascultam cântecul tainic.

- Vom pleca, șoptea ea, departe. Ah... departe de aici.

- Te iubesc!

- Și eu te iubesc. Mai mult! Vom pleca și tu mă vei iubi. Vom pleca departe. Oh... ce bine e...

- Te iubesc... Irina.

- Tu mă iubești deja... și eu te iubesc, te iubesc mai mult. Ne vom iubi mereu.

- Da.

- Ne vom iubi mereu și vom pleca departe. Ah... Nimeni n-o să știe.

- Da... da.

- Spune-mi că mă iubești, dragule. Spune-mi... ah... mm...

Mă avântam beat de fericire în ea și Irina mă primea supusă în adâncimile ei, mă strângea, mă dezmierda. Brațele ei moi se încolăciseră în jurul gâtului meu și coapsele ei mă prinseseră în capcana lor.

- Sunt a ta, șoptea ea. Ai să vezi... Numai a ta. Ah... Ia-mă... Strânge-mă mai tare, spune-mi că mă iu... bești! Ești viața mea, iubitele. A... șa... Ce bine e...

- Da. Te iubesc!

- N-o să mă părăsești niciodată... pentru că mă iubești...nu poți să mă părăsești... nu poți... nu poți!

Mi-am cufundat gura peste sânul ei, l-am sărutat și l-am supt ca un copil, apoi am gemut. Trupul mi se scutura peste al ei în timp ce mă revărsam adânc în ea. Trecusem în Irina și ea trecuse în trupul meu.

Se terminase.

Am deschis obosit ochii. Obrajii Irinei erau uzi de lacrimi. Am sărutat o lacrimă. Avea gust bun. Am cules alta. Îmi plăceau.

- Plângi? am întrebat găfâind. De ce? În fine... Eliberează-te. Plângi cât vrei.

- Mă faci fericită, a șoptit ea. De aceea plâng. Sunt lacrimi de fericire. Ești viața mea. Tu ești al meu și eu sunt a ta. O să plecăm departe.

- Prostii, am spus iritat încercând să mă desprind din îmbrățișarea ei. Vorbești numai prostii.

- Te rog...

- Încetează, am spus tăios, fără s-o privesc.Unde, naiba, să plecăm? Ce tâmpenii îs astea? Termină cu balivernele.

Am ieșit din ea și m-am ridicat. Mi-am tras în sus pantalonii și am închis cureaua.

- Ce faci? a întors ea capul spre mine. Mai stai un pic lângă m...

- Vreau să fumez.

Am cules o țigară de pe masă și am aprins-o. Simțeam nevoia să trag fumul adânc în piept. Amețeala m-a cuprins.

Apoi mi-am adus aminte de Irina. Am deschis sertarul mesei, am luat un pachet de șervețele și I l-am aruncat pe pat:

- Na, șterge-te.

Fumul de țigară se lovea de tavan, apoi revenea jos, umplea toată camera. Mi-a venit să tușesc și mi-am zis nervos:

„O să mă certe mama. Iar îi afum perdelele. Și doar mi-a spus de un milion de ori să nu mai fumez în casă. Ce porcărie...”

M-am ridicat de pe scaun ca să deschid geamul și atunci l-am văzut pe tata stând pe un scăunel, undeva în curte. Se uita exact în direcția mea.

Știam că n-are cum să mă vadă așa, prin perdea, totuși îi simțeam privirea. Am rămas nemișcat, pândindu-l de după perdea. Am așteptat până când s-a uitat în altă parte, dar tot n-am deschis geamul.

Nu cred că avea el grija noastră. Tata stătea liniștit pe scăunelul lui. Așa obișnuia să facă ori de câte ori îl apucau durerile lui de spate. Doar stătea tăcut și se bucura se soare. Probabil se gândea la una, la alta, la ce treburi mai avea de făcut.

Dar acum, că-l văzusem în curte, nu mai voiam să deschid geamul.

„Dă-le dracului de perdele, mi-am zis sictirit. Lasă-le să se afume!”

În spatele meu, am auzit-o pe Irina ridicându-se și aranjându-și ținuta. Chiloții ei rupti aterizaseră undeva, lângă ușă.

„Proști mai suntem, mi-am zis dezgustat. Nici măcar nu era încuiată ușa. Putea să intre oricând mama peste noi. Ce-ți veni, Tiberiu? Tu gândești cu capul sau... cu ce gândești. De ce ai făcut asta?”

- Nu uita să-ți iei și chiloții, am spus privind încruntat pe geam.

„Mda, ar fi culmea să-i găsească mama pe aici, prin camera mea, mi-am zis oftând. Tâmpit mai ești! Chiar a trebuit să faci asta? Și acum? Acum... ce? Ce-o să fie?”

Bine, înțeleg, i-ai tras-o. Dar mai departe?”

- Tiberiu, s-a auzit vocea Irinei în spatele meu.

- Taci, am izbucnit. Măcar taci.

- Bine.

- Dar taci odată! am țipat. Poți să taci dracului din gură măcar un minut? Îți cer prea mult?

- Știi, eu...

- Încetează! am țipat lovind cu palma tăblia mesei. Ce ai? Tu chiar nu vezi că mă gândesc? Mă zăpăcești. De când ai venit, îți turuie gura întruna.

Am stins țigara și mi-am aprins alta.

„Fie ce-o fi, îl deschid! mi-am zis și apoi am deschis larg geamul. La naiba, ce cocină! Poți să tai fumul cu cuțitul aici!”

De ce dracu i-am tras-o? De ce? Ce-am avut de câștigat?

Cum pot să fu atât de idiot?”

Perdeaua a început să fluture. Tata a privit spre geam o secundă, apoi s-a ridicat încet și a intrat în casă. I-am auzit pașii pe hol. A plecat în camera lui.

Irina stătea liniștită pe marginea patului. Am privit-o așa cum privești o insectă. Ea privea tăcută marginea covorului.

Fumul începuse să iasă pe geam și camera devenea tot mai aerisită. Acum vedeam limpede și gândeam limpede.

- Am ajuns la o concluzie, am spus încet. Mâine dimineață, la prima oră, merg și depun actele pentru divorț. Divorțăm.

- Fie, a murmurat ea fără să-și dezlipească privirea de marginea covorului.

- Și să nu începi iar cu fanteziile tale despre plecare și iubire și așa mai departe. Scoate-ți tâmpeniile astea din cap. Eu nu plec nicăieri. Aici e casa mea. Aici e locul meu. Nu „unde, departe”.

- Bine.

- Și acum te rog să-ți iei naibii poșeta și chiloții ăia ruși și să pleci... „unde, departe”. Nu mai e nimic de zis între noi. Te rog doar să pleci. Atâta tot.

- Bine, Tiberiu. Și...

- Și cu asta basta. Sper că n-o să-mi faci probleme cu divorțul, da? Doar mi-ai promis.

- Așa este, a spus ea ridicând ochii spre mine. N-o să-ți fac.

Am auzit ușa de la bucătărie deschizându-se și apoi vocea mamei pe hol:

- Tiberiu, Irina, poftiți la masă! Hai, copii, spălați-vă pe mâini și veniți!

Irina m-a privit în tăcere.

- Trebuie să pleci, am spus simțind că mă apucă durerea de cap.

- Bine, a murmurat ea ridicându-se. Plec.

S-a întors din ușa

- Roag-o pe mama să mă scuze.

- Bine. Du-te odată.

- Și te rog și pe tine să mă scuzi. Ai avut tot timpul dreptate: sunt o minciunoasă. Te-am mințit. Mă ierți?

- Nu mai contează, am spus dând din mână.

- Și sunt o ucigașă. Mi-am omorât copilul. Mă ierți?

- Dumnezeu să te ierte. Du-te odată!
- Și sunt o curvă. Sunt mai rea decât o curvă. M-am culcat cu fra...
- Taci, în pizda mă-tii! am strigat înfuriat. Nu mai spune niciun cuvânt!
- Și sunt un om vrednic de plâns, a murmurat Irina albă la față. Am un suflet urât. Sunt rea.
- Mă doare-n cur! am țipat exasperat. Du-te la un popă și spune-i toate căcaturile astea! Ce-i? Ce mai vrei? De ce te uiți așa la mine?

Irina mi-a zâmbit.

- Tu chiar nu vrei să pleci odată? am întrebat-o agasat. Mă calci pe nervi.

Stătea acolo ca proasta și zâmbea. Avea o privire ciudată. De ce se uita așa? Mă speria.

- O să plec, a murmurat. Stai liniștit. Plec. Da, plec.

- Slavă Domnului!

- De fapt, nu m-ai iubit niciodată, nu-i așa, Tiberiu?

Am simțit dureros cum turbarea începe să-mi dea târcoale. Inima mi-a zvâcnit în piept, tot sângele mi s-a suit în cap. Am privit-o și nu era nici urmă de dragoste în privirea mea. Irina avea dreptate.

- Irina, am spus cu o voce rece. Nu te iubesc. Nu te-am iubit niciodată. De fapt, nimeni nu te-ar putea iubi. Ai un suflet murdar...

- Da?

- Da, exact așa! am țipat. Aș vrea să te văd moartă! Dispari din ochii mei și dispari din viața mea! Te urăsc și vreau să mă lași în pace și să nu te mai văd în vecii vecilor!

De unde naiba ieșiseră cuvintele acelea? N-am înțeles niciodată, dar asta este ceea ce i-am spus, cuvânt cu cuvânt.

După aceea am luat-o de braț, am deschis ușa, am tras-o după mine pe hol și am împins-o afară din casă. Am trântit ușa și am încuiat-o de două ori.

Am revenit în camera mea, m-am apropiat de fereastră și am privit-o prin perdea. Pleca sau nu pleca?

Da, pleca.

Irina și-a trecut mâna prin păr și a pășit încet pe alee. Privea mereu în jos cu niște ochi rătăciți. A dispărut după colțul casei, apoi am auzit portița.

Scăpasem.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI TREI

Gări, trenuri și... pisici

- Simt nevoia să iau un pic de aer, i-am spus mamei. Poți să-mi dai niște bani?

M-am uitat la ceas, m-am îmbrăcat și-am ieșit. Nu mai suportam liniștea din camera mea. Izolarea mea autoimpusă dura deja de prea mult timp. O luam razna, era vizibil. Vizita Irinei fusese cireașa de pe tort.

N-am luat tramvaiul. Am mers pe jos cele câteva stații și știam exact unde doream să ajung.

- Aș dori o prăjitură fără muscă și un suc fără muscă! Mulțumesc!

Mia a zâmbit și mi-a făcut semn să iau loc la o masă.

N-am reușit să gust decât două sau trei lingurițe din prăjitura aceea, după care am pus lingurița pe marginea farfurioarei. N-aveam chef de prăjituri. Nu pentru asta venisem.

În plus, prăjitura mi se părea prea dulce pentru gustul amar pe care-l purtam în mine. În locul acela, în cofetăria aia, nu erau doar amintirile mele, ci și ale Irinei.

Priveam tăcut prăjitura din fața mea. Aproape că uitasem motivul pentru care intrasem acolo.

- Probleme? s-a auzit vocea liniștită a Miei. Ești căsătorit de un an și... deja probleme?

- Oarecum, am răspuns dezlipindu-mi privirea de la prăjtura neterminată.

- Ei, lasă, o să treacă, a spus ea amuzată. Sunteți tineri amândoi, e de înțeles. O să treacă. Slavă Domnului că nu-i bolnavă din nou, a adăugat ea chicotind.

- Divorțez, Mia.

Glasul meu suna de parcă pronunțam o sentință la moarte. Nu era sentința morții mele sau a Irinei. Era vorba doar de... moartea dragostei noastre.

În momentul acela, m-am simțit mult mai ușurat și am înțeles dintr-odată adevărul: dragostea dintre noi fusese otrăvită. Și de mine, dar și de ea.

- A sosit timpul, am continuat eu pe un ton indiferent, deși acum nu mai vorbeam cu Mia. Îmi vorbeam mie. E timpul să... O să meargă fiecare pe drumul lui.

- Așadar, e ceva serios, a spus Mia așezându-se de cealaltă parte a mesei. Cât de serios?

Nu avea clienți. Eram singurul. Era aproape ora închiderii.

- Mai serios de atât nu are cum să fie, am răspuns cu amărăciune, apoi am oftat și-am privit iar prăjitura prea dulce.

Mia s-a aplecat ușor și mâna ei mică s-a așezat peste mâna pe care o țineam pe masă. Mâna ei era rece, dar glasul ei era cald atunci când mi-a zis:

- Povestește-mi.

M-am uitat în ochii ei tot timpul. I-am spus pe scurt ce se întâmplase cu viața mea în ultimul an. Am ocolit cu grijă episoadele dintre mine și Ella și, desigur, am „uitat” să menționez povestea dintre Ella și tata.

- Asta-i tot? m-a întrebat ea. Tot, tot? Eeei, dar nu-i o tragedie atât de mare pe cât vrei tu să pară. Părerea mea este că... soția ta te iubește foarte mult. Faptul că a fost sinceră cu tine este singura ei prostie.

Auzind asta, am tresărit și am încercat să-mi retrag mâna, dar Mia mi-a strâns-o și mai tare.

- Hai, nu te îmbufna și tu așa cum fac toți bărbații când li se spune adevărul în față, mi-a zis ea zâmbind amar. În viață există și lucruri mai rele decât o femeie care nu-ți mai poate dăruia copii. Ei, și ce dacă nu-ți mai poate face copii? Trezește-te! Dragostea adevărată nu bagă în seamă astfel de fleacuri. O să adoptați un copil, dacă asta te macină.

- Dar m-a mințit! m-am răstit eu la ea. E o crimă!

- Nu și atunci când minți din dragoste, a răspuns Mia surâzând. Dacă m-ai întreba pe mine, ți-aș spune că numai din dragoste Irina ta n-a vrut să-ți bage pe gât copilul. Chiar nu înțelegi? E dovada cea mai clară că te iubește. În locul ei, totuși, eu mi-aș fi ținut gura închisă. Însă eu știu mai multe despre bărbați decât știe soția ta.

- Nu-i soția mea, am spus cu năduf. Eu nu mai am soție! am adăugat, retrăgându-mi mâna de sub a ei. Voi, femeile, țineți una la alta. Nu mă mir că-i ții partea. Poate că-i ceva admirabil din partea ta. Poate dovedește că ești un om bun. Nu știu.

- Nu sunt un om bun, a murmurat ea încruntându-se și apoi s-a ridicat de pe scaun. Scuze, dar trebuie să închid, a adăugat uitându-se la ceas. Întoarce-te la Irina ta. Cred că acum e rândul tău să te așezi în genunchi.

- Poftim?

- Îmbrățișează-i picioarele și roag-o să te ierte. Împăcați-vă.

- Mai degrabă m-arunc în fața trenului!

Mia și-a făcut cruce.

Am ieșit din cofetărie. Nu aveam ce să obțin acolo.

Mia era femeie, de asta o căutasem. Dar era o femeie care ținea partea unei femei, de asta trebuia să plec.

Era un început de noiembrie și frigul de afară mi-a făcut un rău aproape fizic. Așa arăta și viața mea, exact ca afurisitul acela de noiembrie.

Mia a ieșit, a tras grilajul, a închis cu grijă lacătul și m-a privit mirată.

- Hai, hai... nu-mi spune că te ții iar după coada mea! a exclamat ea nemulțumită.

- Cine, eu? am întrebat scandalizat. N-ai grijă. Nici prin cap nu-mi trece. Atât doar că nu mai știu unde să mă duc. Acasă la ai mei, de când m-am întors, e o atmosferă de înmormântare. Până și aici, în stradă, în plin noiembrie, este mult mai vesel decât acasă. Simt că nu mai am un loc pe care să-l numesc „acasă”. Nu mai

am niciun rost pe lumea asta. Mereu o dau în bară! La naiba, tata are dreptate!

- Măi, măi! a spus ea, aruncându-mi o privire tristă. Dar tu chiar ești într-o pasă proastă rău de tot. Uite, condu-mă câțiva pași. Trebuie să-ți scot gărgăunii din cap, copil prost ce ești.

- Nu cred c-ai să reușești s-o faci până ajungem în stația de taxi. La revedere, Mia. De fapt, nu! am spus eu grăbit. Adio, Mia! Îți promit că nu te mai caut niciodată.

- Dar unde mergi? m-a privit ea mirată. S-a oprit din mers și s-a uitat atentă la mine.

- Nu știu. Simt nevoia să plec, să mă gândesc, să mă plimb. Poate am să merg prin parc. Nu, nu prin parc. E al naibii de frig. Poate c-am să merg la gară.

- Ce să faci la gară? a șoptit ea, luându-mă de braț.

- Habar n-am. O să mă plimb pe peron. O să mă uit la trenuri. Da, o să mă uit la trenuri... cum vin și pleacă. Adio, Mia!

- Ce mama dracului bolborosești tu acolo? s-a enervat ea, înșfăcându-mă de braț. Nu pleci la nicio gară! Vino încoace! Apoi a bombănit ceva ca pentru sine și pumnul ei mic m-a lovit în umăr. Nu știu dacă ești nebun sau faci pe nebunul, dar nici nu am chef să aflu, a spus ea supărată, apoi s-a uitat la mine și m-a întrebat: Îți mai aduci aminte când încercai să mă vrăjești cu texte tâmpite? Când ziceai că vrei să-mi fii un prieten pur?

Am râs amândoi. Avea haz.

- Da, cum să nu-mi aduc aminte? am confirmat eu hohotind. Ce tâmpenie! Cum să uit așa ceva? Ziceam ceva de genul că... vreau să vin la tine acasă să-ți admir gazonul și să-ți mângâi pisica. Ha, ha!

- Și mai vrei? a întrebat ea deodată. Sau te-ai răzgândit?

Deodată mi-a pierit râsul. Am înghițit în sec.

Până să-i răspund eu, Mia a făcut semn unui taxi, a urcat în spate, pe banchetă și apoi s-a aplecat și s-a uitat spre mine:

- Mergem sau nu?

* * *

Mașina înghițea kilometru după kilometru. Ne apropiam de casa Miei.

Stăteam pe bancheta din spate și țineam în mâinile mele palma ei mică și rece. Nu reușeam să i-o încălzesc, iar răceala aceea nu-mi lăsa altă alternativă decât să fiu treaz și lucid.

Ea nu spunea absolut nimic. Mi-a lăsat mâna. N-a încercat să și-o retragă nicio secundă. Fiecare atingere a palmelor noastre îmi dădea fiori. Magnetismul Miei începea să reapară.

Ce voiam eu de la ea? Adică... ce mai voiam acum?

Când plecasem de acasă ca s-o caut, cu puțin timp înainte de ora de închidere a cofetăriei, știam exact ce doream de la ea: Mia era femeie. Deci Mia era o curvă.

Mă gândisem s-o abordez ca atare. Nu aveam chef s-o tatonez, s-o menajez. Voiam doar cu orice preț să ajung între picioarele ei și să scot toți dracii din mine. Dracii pe care mi-i făcuse altă femeie.

Mă gândisem un pic înainte de a intra în cofetărie. Știam că ea mă considera un puțoi. Ea era o femeie matură care părea să-și ia viața în serios. Mă gândisem să o abordez cu o frază de genul:

„După ce închizi, o să mergem la tine acasă și am să-l toc în bătaie pe bărbatul tău, apoi o să ți-o trag de-o să-ți sune apa în cap, iar după aceea am să fumez o țigară și o să ți-o mai trag o dată. Ce zici?”

Iar ea s-ar fi pișat pe ea de emoție și mi-ar fi răspuns:

„Oh, Tiberiu! Crezusem că ești un mucos fricos, dar observ bine că m-am înșelat. Până la urmă, s-ar putea totuși să fii un bărbat adevărat. Te vreau!

Hai, vino să-mi bați bărbatul și să-mi mângâi pisica! Să mergem chiar acum!”

Și am fi sărit amândoi în primul taxi. Lucrurile se petrecuseră un pic diferit, dar tot în taxi ajunseserăm. Un singur gând mă sâcâia, însă.

- Auzi, i-am șoptit Miei la ureche, uitându-mă printre gene la șoferul care ne privea prin oglinda retrovizoare, tu până la urmă ai bărbat sau n-ai?

Mia a început să râdă deodată, ca o dezaxată. Șoferul a tras brusc de volan și a fost cât pe ce să mântuiască de păcate un biciclist.

Am oftat și n-am mai spus nimic.

* * *

Eram în bucătăria Miei și ea deschisese larg geamul. Fumasem țigară după țigară. Practic, eram îmbibat cu nicotină până-n vârful unghiilor.

Imediat după ce intraserăm în casă, Mia mi-a făcut o cafea și mi-a zis doar atât:

- Merg să fac un duș.

Suna interesant.

Apoi am auzit-o ieșind de la duș și, când a intrat în bucătărie, era îmbrăcată într-un halat plușat iar în picioare purta niște papucei de casă în formă de iepuraș. Vorbesc serios! Aveau chiar și niște urechi micuțe.

Pe un raft era o poză înrămată și din poză îmi zâmbea o fetiță. Avea cam patru sau cinci ani.

- Cine e dumneaei? am întrebat, luând poza de pe raft.

- E fetița mea, Gabriela, a răspuns Mia, apoi mi-a luat poza din mână și a așezat-o la locul ei, pe raft.

S-a întors și a închis geamul. Eu am luat de pe masă ceașca și am băut restul de cafea. Era o cafea foarte bună. Mia se pricepea.

M-am uitat la ea. Nu spunea nimic. Stătea așa, cu fundul sprijinit de chiuvetă și mă privea zâmbind. În cele din urmă, a părut să ia o decizie. S-a apropiat

încetșor și m-a luat de mână. M-a condus pe un hol lung, am trecut printr-o cameră mare, apoi pe alt hol și, în cele din urmă, a mai deschis încă o ușă.

A intrat acolo, iar eu am rămas în prag. S-a așezat pe marginea patului și mi-a spus privindu-mă șăgalnic:

- După cum ai observat deja, bărbat nu am. Nici gazon nu mai am, că suntem în noiembrie. Dar am, în schimb, o pisicuță, a adăugat ea desfăcând dintr-o mișcare cordonul halatului.

Aripile halatului s-au desfăcut. Era goală cum o făcuse mă-sa. Am înghițit în sec, am intrat în cameră și am închis ușa după mine. Tremuram.

Mia s-a lăsat încet pe spate, pe pat și ochii ei s-au închis. A respirat adânc și sânii ei s-au ridicat ușor. A întrebat în șoaptă:

- Vrei s-o mângâi?

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI PATRU

Orice om are o păsărică

Gabriela, fetița de cinci anișori a Miei, rămăsese să doarmă în noaptea aia la mătușa ei. Casa cea mare era doar a noastră. Am putut să facem zgomot după pofta inimii.

Desigur, n-au fost lumânări parfumate. N-au fost nici serenade. Niciunul dintre noi n-a avut parte de vreun preludiu.

Și n-am mușcat-o de ureche. M-a mușcat ea pe mine.

Mia era o femeie flămândă. Foarte!

M-a ajutat repede să mă dezbrac. Eu nu aveam foamea aceea a ei, dar aveam în schimb altceva: voiam să-i plătesc o poliță Irinei. Poate mai multe polițe.

Oh, simțeam că aveam multe datorii.

N-au ieșit scânteii și n-am gemut ca urșii, dar a fost totuși sex. Un fel de sex, diferit de ceea ce știam. De fapt, la început a fost chiar penibil.

- Ce naiba-i cu tine? m-a întrebat Mia jumătate amuzată, jumătate nervoasă.

Nu aveam o erecție adevărată. Nicotina, deh. Poate și emoțiile.

Mia și-a cufundat gura ca o ventuză între coapsele mele și a încercat în fel și chip să mă ajute, dar după vreo două minute s-a lăsat păgubașă.

S-a dus în bucătărie și a revenit cu o sticlă de vin și un singur pahar.

Așa, goală cum era, s-a așezat în fotoliu și și-a turnat vreo două degete de vin. Îl sorbea cu înghițituri mici. Parcă-l degusta.

- Scoală-te din pat și linge-mă! a spus ea liniștită, de parcă m-ar fi invitat și pe mine la un pahar.

- Unde?

- Cretin mai ești, a spus ea oftând și depărtându-și picioarele. Nu știu de ce m-oi fi legat la cap cu tine.

Dintr-odată a pufnit în răs, de era să-și verse vinul pe covor. Era o ciudată. Ba era supărată, ba era veselă. Dumnezeu s-o mai înțeleagă.

Am privit spre coapsele ei larg deschise. Fructul oprit nu mai era oprit. Se oferea cu generozitate.

Mintea mea compara.

Irina era o fată palidă și slăbuță. Scroafa de Ella era cam trupeșă și umflată din cauza vârstei și a băuturii. Mia însă era o medie frumoasă între cele două.

Avea ea sânii un pic cam lăsați, probabil de la alăptat, dar arătau bine. Nu erau țâțele largi și pufoase ale Ellei.

Fesele Miei erau un picuț cam mari, dar ferme. Talia și șoldurile îmi aminteau de forma unei violine. În momentul în care-mi ziceam asta, ajunsesem deja lângă fotoliu și îngenuncheasem. Mi-am băgat palmele sub fundul ei și am tras-o spre mine. Buzele sexului ei s-au unit cu buzele mele. Un sărut... încrucișat.

Era prima oară când sărutam o femeie atât de intim, dar, hai să recunoaștem, trebuie să existe o „prima oară” în toate. Avea un fruct zemos și moale și mi-l oferea cu totul. Cum să refuzi așa ceva?

Abandonul ei total și atingererile atât de intime m-au excitat puternic.

- Am cu ce! am anunțat-o.

- Bine, nu te grăbi, m-a domolit ea. Avem toată noaptea la dispoziție.

A pus paharul pe măsută, iar eu am tras-o un pic mai în jos pe fotoliu și i-am îndepărtat și mai tare picioarele. Adevărul este că eram cam grăbit.

Am intrat în ea fără probleme. Mia era foarte largă acolo, jos. Mult prea largă pentru gusturile mele.

„Sau poate că am eu <<ciocanul>> prea mic! mi-am zis îngrijorat.”

Apoi mi-am amintit de celelalte două femei cu care mă culcasem și m-am liniștit. Nu, problema nu era la mine.

- Când îți vine, a spus ea calmă, să o scoți repede și... vreau să mă lovești cu ea peste gură, a adăugat ea cu ochii închiși.

- Tu vorbești serios? am întrebat-o clipind speriat.

- Da. Nu te opri. Am zis să nu te oprești. Vorbește mai puțin și mișcă mai mult din fund. Mișcă-te încet, uite-așa, m-a dirijat ea cu mâinile. Și, la sfârșit, să faci exact așa cum ți-am spus.

„Deci, până la urmă, am avut totuși dreptate, am gândit posomorât. Femeile chiar sunt niște curve! Cum naiba să vrea să o lovesc cu ciocanul peste gură? Nu-i normală.”

- Bine! am acceptat senin. Vrei să te lovesc și peste obraji?

- Nu. Doar peste gură.

- Păi, îmi vine.

- La dracu'! Așa repede? Scoate-o afară!

Mia s-a aplecat cu fața spre mine și am început și s-o lovesc frenetic peste gură. Eram mai excitat ca niciodată. Ciudățenia pe care tocmai mi-o ceruse, trupul nou de femeie, faptul că o sărutasem între picioare, toate astea veneau peste mine ca o avalanșă.

I-am trimis primul jet direct peste bărbie și apoi am lovit-o puternic cu mădularul peste buze.

- Nu așa! a zis grăbită. Ce dracu'? Lasă-mă pe mine!

Mi-a îndepărtat mâna, m-a apucat de mădular și a început să se lovească singură. Lovea fără milă peste buzele întredeschise. Era un spectacol.

Stăteam ca prostul și mă uitam la ea. Nu-mi mai păsa dacă era ceva normal sau nu. Am lăsat-o să facă tot ce dorea.

* * *

Se terminase de mult. Fumam amândoi unul lângă altul, în pat.

- A trecut ceva vreme de când n-am mai fost cu un bărbat, a șoptit ea privind tavanul. Aproape că uitasem cum e.

Auzind-o, am simțit că mi se ridică părul de pe ceafă.

„Astea-s vorbele Ellei, mi-am zis, scărpinându-mi involuntar cicatricea de deasupra sprâncenei.”

Am tras cu coada ochiului în jur. Nu era pe aproape nicio sticlă masivă de whisky și nici alte obiecte contondente, dar, cu femeile astea nebune, nu poți să fii prea sigur niciodată.

Mi-am zis supărat:

„Doamne, ce ghinion! Oare de fiecare dată când o să-mi termin treaba cu o femeie va trebui să aud căcături din-astea?”

„Ce mă interesează pe mine cât timp a trecut de când nu te-ai mai futut? Aud? Adică ce... o femeie nu se poate culca cu mine decât dacă este stătută?”

„Trebuie să existe ani lungi de abținere ca să se culce vreuna cu mine? Chiar așa de aiurea arăt?”

Am simțit brusc nevoia să mă ridic de lângă curva aia. Începea să mă enerveze.

Pe de altă parte, am recunoscut în sinea mea că nici cealaltă variantă nu mi-ar fi plăcut. Nu, nu m-aș fi simțit bine deloc, dacă ar fi venit o tipă la mine și mi-ar fi spus:

„Vai dragă, acum trei minute mi-am tras-o cu unul. Uite ce roșie și transpirată o am! Dar nu pot să-ți rezist, mascul feroce ce ești! Așteaptă-mă, merg să mă spăl un pic și vin s-o facem!”

Cu siguranță, n-ar fi fost bine nici așa.

„Lasă, am gândit eu, este foarte bine că-i stătută! O să mă prețuiască mai mult așa!”

Ca să schimb totuși subiectul, am întrebat-o puținel intrigat:

- Explică-mi și mie, de ce îți place să fii lovită cu... penisul peste gură.

Mia a tras cu sete din țigară.

- În primul rând, a zis ea fără să se uite în direcția mea, chestia aia este pulă, nu penis. Chiar dacă ești un copil prost și neexperimentat, tot n-ar trebui să faci confuzia asta.

- Penis, pulă... tot aia. Care-i diferența?

Mia a ridicat palma și a rășchirat degetul mare și arătătorul.

- Uite, aici e diferența. Tot ce depășește măsura asta se numește pulă. Restul... sunt doar penisuri.

Am spus calm, încercând să mă abțin să nu râd:

- Pulometrul ăsta e doar o teorie de-a ta, nu? O găselniță. Ca și aceea cu lovitul peste față?

- Nu. Treaba cu lovitul peste față e altă poveste, a răspuns ea chicotind și strivind în scrumieră chiștocul. Fiecare om are câte o păsărică aici. A arătat spre frunte. Fiecare! Și bărbații și femeile. Nu te lăsa păcălit, dragă. Și tu ai una. Unii au chiar un stol întreg. Aia sunt cei mai nefericiți. Eu am doar o singură păsărică: la sfârșit, vreau să fiu lovită cu pula peste față. Îmi place și cu asta basta.

- De ce?

- Nu există „de ce”. Nu-mi cere să-ți explic ceva ce nu poate fi explicat, mi-a spus ea exasperată. Îmi place pentru că... îmi place. Sunt ceea ce sunt! Dar tu? Cum stă treaba cu tine? Care-i păsărica ta?

M-am gândit câteva secunde, apoi i-am mărturisit dezarmat:

- Eu sunt normal. Nu cred că am vreuna. Cine știe... Poate că o să mi-o descopăr mai târziu. Chiar trebuie neapărat să am una?

- Câți ani ai, Tiberiu?

- Aproape douăzeci și doi.

- E clar, deja ai păsărica ta. E pe aici, pe undeva, ascunsă. Uite aici, a adăugat ea, dându-mi un bobârnac în frunte. Atât doar că tu n-ai aflat-o încă. Dar o ai sigur. Roagă-te să fie numai una.

Mia juca acum rolul unui guru înțelept și atotștiutor care predă o tehnică nouă ucenicilor săi. Aveam eu o pășărică în cap? Cine știe, poate c-aveam, dar, ca să o descopăr, trebuia - probabil - să mă așez în poziția lotusului și să iau notițe. I-am spus râzând:

- Știi exact de ce o faci. Nu vrei să rămâi însărcinată.

- Nu fi fraier.

- Chiar așa, am continuat zâmbind. Cu obiceiuri din astea, e de mirare că ai reușit totuși să ai un copil.

- Taci, câine! a spus ea deodată, privindu-mă urât.

Ia te uită, bunătatea ei era o amintire. Acum avea o față tristă și încruntată. Mă întrebam ce găsisem eu la femeia asta.

Fața tristă.

Pizda largă.

Păsărele în cap.

Ce magnetism? Care magnetism? Femeia asta era un dezastru.

Însă eu eram bărbat și aveam prioritățile mele. Prezența aceluia trup nou lângă mine mă ațâța.

- Mi s-a sculat iar! am anunțat-o pe un ton bățaios. Vino 'ncoace. O s-o mai facem o dată.

- Nu. N-am chef. Habar n-ai să fuți.

- Ceee?

- Ești tare slăbuț la pat. Hai, nu mai fă fața asta de câine bătut. Asta-i adevărul: nu știi să fuți. Te agiți înainte și înapoi ca un iepure și numești asta futut.

Am privit-o iritat. Probabil că știa ea ce știa. Era cu vreo zece ani mai... bătrână decât mine.

- Și tu ai o pizdă largă! am mormăit nervos.

- Știi, a răspuns ea râzând. Dar asta n-ar trebui să fie o problemă pentru un bărbat adevărat. Însă nu ești tu tipul ăla. Poate că într-o zi ai să înveți să fii... un bărbat adevărat.

- Ai cea mai largă pizdă posibilă, am spus răutăcios. Ești mai largă decât butoiul cu agheasmă din fața bisericii. Mai largă decât un bazin olimpic de înot. E cea mai penibilă pizdă pe care am întâlnit-o în viața mea.

- În viața ta lungă, da! a răspuns ea fără să se enerveze. Ia zi, cu câte femei ai fost?

Am zâmbit de la o ureche până la cealaltă.

- Cu o grămadă.

- Minți ca un câine! a rânjit Mia. Te-am citit. Cunosc genul tău.

„Ce dracu' tot are cu câinii ăștia? mi-am zis enervat. O fi o altă păsărică de-a ei?”

- Cunoști genul meu? Care e genul meu, Mia?

- Genul de bărbat lihnit care se însoară cu prima femeie care-i acordă un pic de atenție. Țsta este genul tău: „Desperado”⁴⁹.

„Dumnezeule! am gândit furios. Spurcată gură mai are.

Și femeia asta lucrează într-o cofetărie printre rafturi cu cremă de ciocolată și frișcă dulce. Azi o bat cu pula peste gură și mâine, tot cu gura asta, le va zâmbi amărăților care vor intra în cofetăria ei, iar fața ei va radia numai bunătate.

Da, Mia, ai un zâmbet frumos și curat. Apa spală totul.”

- Poți rămâne aici în noaptea asta, a spus ea căscând. Dar mâine dimineată, când plec, o ștergi și tu.

- Nu știu ce să zic, am răspuns eu gânditor. Să rămân? Mama o să se îngrijeze. Aș putea să o sun de la tine?

- Telefonul meu e stricat, a răspuns ea ridicând din umeri. Are ceva pe la fire. Dar facem altfel: Te îmbraci, cobori și găsești un telefon public la două sute de metri de casă. Cum ieși pe poartă, faci la stânga.

Așa am făcut. Am găsit cabina telefonică cu ușurință. Avea geamurile sparte și un glumeț trăsesese o flegmă pe

receptor. Pe asta am aflat-o după ce l-am lipit de ureche.

Mama mi-a răspuns imediat.

- O să dorm în noaptea asta la Alfredo, i-am zis.

- Bine.

- Poate chiar mai multe nopți, am adăugat eu. Încă nu știu.

- Bine, a răspuns ea. Și a închis.

Am pus receptorul în furcă. Mi-am aprins altă țigară, dar pe la jumătate am stins-o. Era cam amară.

„Mia, asta știe o grămadă de porcării, mi-am zis pășind alene, fără grabă. Pare destul de meseriașă în pat. Mă face curios.

Tiberiu, băiete! Poate că, dacă ai s-o rogi frumos, o să te învețe și pe tine câte ceva... una, alta. Vorbesc serios! Nu rata șansa de a deveni un bărbat valoros!

Nu fi prost, profită!”

Am revenit în casă, m-am trântit în pat și apoi m-am lipit de femeia aceea afurisită.

- Învăță-mă.

- Ce?

- Să dau la buci cum trebuie.

- Poate c-am să te învăț câteva șmecherii, a spus ea plictisită. Dar nu acum. În noaptea asta n-am chef.

- Dar ce ai chef să faci?

- Nimic. Am să dorm.

- Bine. Lasă-mă măcar să-ți trag un număr rapid înainte de culcare. Ca să dormim mai ușor. Mi-e tare ca piatra, la naiba.

- Nu.

- Nu ești o gazdă bună.

- Mă doare-n cur! Somn ușor!

M-am culcat plin de draci. Nu mergea așa cu ea. Nu mergea și pace! Afurisita aia nu era nici soacră-mea, nici Irina. Ah, Irina!

Gândul la Irina mă umplea de nervi. Simpla pronunțare a numelui ei îmi devenise nesuferită.

Mi s-a blegit instantaneu.

Și am adormit.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI CINCI

Cine-i curva?

A doua zi, dis-de-dimineată, s-a cărat la muncă. Am aflat asta abia când m-am trezit, pe la unșpe.

Sticla de vin era atât de goală... Am tras pe mine halatul Miei și m-am dus în bucătărie să-mi fac o cafea. După aceea, am avut timp berechet să mă plimb prin toată casa, apoi m-am plictisit și am atacat unica sticlă de bere pe care-o mai avea în frigider.

M-am uitat un pic și la televizor, sărind de pe un canal pe altul. Am văzut de la cap la coadă un documentar interesant despre tainele *druizilor*⁴².

Pe la unu și ceva s-a auzit portița, apoi cheia în ușă. Venise așa de repede? Nu, nu era ea. Era soră-sa mai mică, Lisa, care o aducea pe Gabriela de la grădiniță.

– Tu ești noul meu tătic? m-a întrebat fetița.

Drace! Cu siguranță era un copil precoce. Fără doar și poate. M-am bâlbâit.

– Aăă... nu știu. Nu cred. Depinde. Câți tătici ai avut până acum?

– Gabriela! a scuturat-o Lisa de mână. Nu-i frumos!

Am stat la palavre cu Lisa și orele au trecut mai ușor.

Recunosc, sora Miei era cam prostuță. De asemenea era și foarte înaltă, cam slăbuță și, pe deasupra, fuma ca un turc.

Nici nu-mi plăcea, nici nu-mi displăcea. Părea o ființă onestă și bună la suflet. O femeie cam ștearsă. Mi-a zis că are douăzeci și nouă de ani.

---

42 Preoți ai vechilor celți din Galia și din insulele britanice.

- Arăți mai tânără de douăzeci și nouă, i-am spus politicos, dar nu mă mir. Femeile nemăritate arată, de obicei, mai bine. Am observat că o femeie, cum se mărită, cum începe să se urâțească.

- Poate! a răspuns ea hlizindu-se.

- Ești mult mai înaltă decât mine, am adăugat mirat. Ia ridică-te un pic de pe scaun. Aha, chiar ești! Mă depășești cu un cap.

- Da, a oftat ea. E blestemul meu. Unele tipe, cum sunt eu, sunt prea înalte. Altele sunt prea scunde și ar da orice pentru câțiva centimetri în plus. Oricum o dai, nu iese.

- Și cu noi, bărbații, e la fel! am consolat-o eu. Mulți dintre noi ar da oricât pentru câțiva centimetri în plus.

- Nu înțeleg, a spus ea mirată.

Mda, era proastă.

S-a auzit cheia în ușă. M-am uitat iute spre ceasul mare de pe perete. Se făcuse deja ora cinci, deci era Mia.

- Poate c-o să-ți explic cândva, am adăugat repede. Acum nu pot, vine soră-ta.

Mia a aruncat poșeta pe un scaun, apoi a așezat cu grijă o sacoșă mare pe blatul din bucătărie.

- Slavă Domnului! a spus ea scoțându-și pantofii. Nicăieri nu-i mai bine ca acasă! Vă anunț că mi-am luat o săptămână de concediu. Da' ce-i cu voi doi? a întrebat ea mirată.

Eu m-am uitat la Lisa și Lisa s-a uitat la mine.

- Nimic, Mia, am spus fâstâcindu-mă. Ce să fie? Stăm și noi de vorbă ca oamenii. Nu e voie?

Lisa s-a înroșit la față și a spus repede:

- Tiberiu îmi explica ceva despre centimetri în plus la bărbați.

„Dumnezeule, m-am înfiorat. Nu e prostuță. E proastă de-a binelea. Proastă de bubuie! Uf, e de-a dreptul periculoasă!”

Mia s-a uitat lung întâi la mine, apoi la soră-sa. Părea să gândească foarte intens.

- Bine, a concluzionat ea. Dacă voi doi aveți vreun plan, stricați-l repede.

- Dar n-avem niciun plan! am ripostat și eu și proasta.

- De fiecare dată când vin acasă cu un tip, trebuie să te bagi și tu în seamă, surioară. Ia caută-ți tu tipii tăi, da?

- Nu ți-am suflat niciodată vreun tip, s-a apărât Lisa bosumflată.

- Dar ai încercat, nu-i așa? i-a tras-o Mia fără milă. Uite, ca să fie lucrurile clare, pe ăsta de aici mi-l lași în pace. E om însurat și trebuie să se întoarcă la nevastă-sa. Cât îmi ești tu de soră, dacă-l prind călare pe tine, îi tai podoabele și ți le îndes undeva!

Am înghițit în sec. De unde era atâta agresivitate? Mă înșelasem grav asupra Miei.

- Mami, mami, ai venit!

Gabriela sosea ca o furtună. Fața Miei s-a transformat. Devenise din nou cea mai bună femeie din lume. A sărutat fetița pe frunte și a strâns-o în brațe. Apoi a sărutat-o pe ochi. Apoi pe gură. Am privit oripilat tabloul acela de familie.

„Isuse! am gândit. A pupat copilul cu gura... aceea!”

A fost o zi ciudată, dar agreabilă. Numai Lisa a plecat cam îmbufnată.

- Ah, am uitat, a spus Mia după masa de seară. La naiba, chiar am uitat complet să-ți spun. Te-a căutat un tip azi la cofetărie.

- Un tip? Cum arăta?

- Tânăr, slăbuț, cu ochelari. Bine îmbrăcat, dar cam încruntat. Și un pic cam... ciudățel. Nu mi-a plăcut.

„Alfredo, ticălosule! am gândit amuzat. Ce mai vrei și tu acum?”

- Îl știi, Mia. E inofensiv. Nu te mira că m-a căutat la cofetărie. I-am mărturisit cândva că am un sentiment

special pentru tine, am adăugat răsând. Și, mă rog, ce voia?

- Dorea să știe pe unde ești, de parcă la mine, la cofetărie, ar fi birou de informații. „Doamnă, mi-a zis, e important. Dacă știți ceva de el, vă rog foarte mult, spuneți-mi! Trebuie să discut cu el.”

- Ia te uită, ce tupeu pe el! Și tu ce i-ai spus?

- Adevărul, asta i-am spus! a ridicat ea din umeri. Că ești un tâmpit și că ai încercat de câteva ori să mă agăți.

- Corect. Și mai ce?

- Că ieri-seară ai trecut pe la cofetărie și bolboroseai ceva despre gări și despre trenuri care vin și pleacă.

- La naiba! Și asta-i adevărat, dar nu trebuia să-i spui și lui. Alfredo e un tip simțitor. O să se sperie. Trebuie să-l caut!

- O să te întreb ceva, a spus Mia privindu-mă atentă. Amicul ăsta al tău este...

- Este gay, da.

Mia și-a subțiat buzele și m-a privit fără să-mi spună niciun cuvânt, dar mesajul era clar.

- Nu, nu-s cu el, m-am apărat. Nu te mai uita așa la mine. Alfredo e cel mai bun prieten al meu. Nimic mai mult.

- Nu e treaba mea, a spus ea pe un ton indiferent.

Apoi a intrat în cameră fetița și Mia s-a apucat să strângă farfuriile de pe masă și să le mute-n chiuvetă.

Spre seară, târziu, Gabriela a adormit fericită. Maică-sa îi citise o poveste de frații Grimm. De unde mă aflam eu, puteam să aud fiecare cuvânt.

Mia avea o voce caldă și citea cu intonație, pe voci. Până și mie mi-a părut rău când s-a terminat.

După asta, a revenit în dormitor și s-a uitat la mine mirată. Eu ajunsesem înaintea ei, eram deja în pat. O așteptam.

- Învăță-mă!

Din noaptea aceea au început lecțiile. Mia era o femeie răbdătoare atunci când voia. Am deprins multe

lucruri interesante de la ea. Se comporta ca o profesoară severă, dar atentă.

Plata pe care mi-o cerea, singura plată, era mereu aceeași: la final trebuia să o lovesc peste gură cu știi tu ce. Începea să tremure toată când făceam asta. Începeam să înțeleg că nu era doar un moft de-al ei. Era ceva serios. O... păsărică.

* * *

În următoarea noapte, am întrebat-o pe Mia:

- Ce ai pe spate? În stânga sus, pe omoplat. Ce-i cu urmele alea cincii? Parcă te-ar fi picurat cineva cu ceară roșie.

- Sunt arsuri de țigară, mi-a explicat ea liniștită.

- Dumnezeule! am exclamat. Cum e posibil, Mia? Ce s-a întâmplat?

- Nu-i treaba ta, mi-a răspuns aprinzându-și liniștită o țigară. Apoi a schimbat subiectul: Cred că știi care e păsărica ta.

A mai tras un fum din țigară și m-a privit serioasă.

- Spune-mi, am zis încruntat. Sunt numai ochi și urechi.

Dar nu eram doar ochi și urechi. O priveam contrariat și mă întrebam în sinea mea cum naiba putea o femeie să ajungă să fie arsă pe spate cu țigara. Ce fel de sport era ăla?

- Păsărica ta, a spus Mia zâmbind, este că încerci să-ți domini cu orice preț femeile. Ești genul de rahat care nu-i fericit decât dacă plutește deasupra. Ai impresia că tu trebuie să controlezi totul, ești încăpățânat ca un catâr și, pe deasupra, crezi că le știi pe toate, încrezutule. Oh, da, te crezi foarte deștept. Dar nu ești, dragule.

- Asta-i păsărica mea? am întrebat-o dus pe gânduri.

- Da. Te-am mirosit. Dacă femeia de lângă tine nu e umilă, dacă nu reușești să o pui într-o poziție inferioară,

devii bosumflat imediat. Presupun că, după ce ea devine umilă, te plictisești repede și cauți altceva. Greșesc?

- Nu știu ce să zic, Mia.

- Nu-i nimic de zis. Păsărica ta n-o să zboare nicăieri din capul tău. Acolo e cuibul ei. Țasta ești tu. Apa este udă, cerul e albastru, iarba e verde și tu ești nemernicul care vrea să fie mereu deasupra.

M-am gândit câteva secunde, apoi am întrebat-o.

- E chiar așa de rău? Să vrei să fii mereu în șa?

- În cazul de față, este, a spus ea. Pentru că ești tânăr și prost și ai să rănești femeile în stânga și-n dreapta. Pe mine nu. Pe mine n-ai să mă poți domina niciodată. Nu-ți merge, nici măcar să nu încerci. O să iasă scânteii.

- Mai vedem noi, am mormăit. Pun eu șaua pe tine.

- N-ai cum, copile. Habar n-ai cu cine stai de vorbă! Sunt o muiere foarte autoritară.

- Și, mai exact, când ești autoritară? Când stai în genunchi și te bat cu pula peste gură?

Mia a început să râdă încet și m-a privit ca pe un câțel care-și făcuse nevoile în casă.

- Exact cum ziceam: și tânăr, și bătut în cap, a spus ea calmă. Tiberiu, tu scapi din vedere ceva: sunt lovită peste față pentru că eu vreau să se întâmple asta. Tu faci exact ceea ce vreau eu!

Acum două zile, te-am lăsat să intri în taxiul acela și să vii cu mine acasă pentru că am vrut eu. Și ai putea să zbori din casa asta chiar în clipa asta, dacă aș vrea eu. Chiar așa... este posibil să se întâmple foarte curând.

- Dar n-ai s-o faci pentru că ai nevoie de mine, am spus eu zâmbind. De fapt, mă placi mult.

- Crezi? Ha, ha, ce puști mucos și amuzant ești. Îți dau un sfat prietenesc: nu te pune cu mine. Dacă încerci să scoți ghearele, ți le tai imediat, cu tot cu degete. Hai, destul cu vorbăria. Treci jos, în genunchi. Mișcă-te acum! Vreau să mă lingi cu simț de răspundere, dar de data asta fă-o așa cum te-am învățat eu!

În momentul acela, mi-a revenit în minte fața furioasă a Irinei când mă surprinsese vorbind cu Mia. Atunci când mă întrebase: „Cine-i curva?”.

* * *

- Par eu dominator, Eva?
- Neee... Poate așa, un pic.
- Glumești?
- Nu. Cătuși de puțin. Vrei părerea mea onestă? Cred că Mia avea dreptate.
- Prostii. N-ai de unde să știi. N-ai cunoscut prea mulți bărbați la viața ta. Poți să-i numeri pe degetele de la o mână.
- Așa este.
- Și nici măcar n-ai nevoie de toate degetele.
- Mă bucur că-i așa. Tipul cu care am fost, acel bărbat... unic din viața mea, era un om foarte dominator. Îmi amintești uneori de el. Mint. Îmi amintești destul de des. Se pare că atrag ca un magnet în viața mea genul acesta de... mă rog.
- Povestește-mi și mie despre „unicul” tău.
- Poate că o s-o fac într-o bună zi, dar nu azi. Spune-mi ceva... cum a rămas cu Irina?
- Răsufli adânc și o privesc. Dominator pe dracu'! Știam eu că femeile nu pot să înțeleagă sufletul curat al unui bărbat. Doar au impresia asta.
- Toate la timpul lor, Eva.

* * *

Cinci zile.

După cinci zile de stat în casa Miei, eram deja sătul de limba ei ascuțită, de sâcâiala continuă a Gabrielei și de prostia monumentală a Lisei.

Vizita mea prelungită acolo, concediul Miei, plictiseala de peste zi, lecțiile de peste noapte îmi epuizaseră trupul, dar îmi epuizaseră mai ales mintea. Simțeam că urma să cedez. O luam la vale.

- Desenează-mi un iepuraș! bătea Gabriela din picior. Desenează-mi un iepuraș!

Draga de ea, promitea încă de pe acum să calce pe urmele maică-sii.

- Lasă-l în pace, Gabriela. Nu e jucăria ta. Du-te sus și te joacă în camera ta.

Era o seară ciudat de caldă pentru luna noiembrie. Mia mi-a întins una din sticlele de bere și s-a așezat pe banca de lângă peretele casei. Am băut amândoi în tăcere berea aceea pragheză.

Era și un scaun lângă bancă. Mia și-a sprijinit picioarele pe el. Stătea așa, întinsă, cu spatele lipit de bancă și cu picioarele pe scaun. Părea foarte obosită. Mă întrebam dacă nu cumva prezența mea o obosea.

- Pari diferită, i-am spus.

- Diferită? a întrebat ea, bând o gură de bere din sticlă. Diferită cum?

- Pari cam obosită și asta te transformă, te face aproape umană. Eu crezusem că ești o femeie dată naibii. Știi, uneori am senzația că ești tot timpul băgată în priză. Mereu nervoasă, mereu cu chef de ceartă. Chiar și când facem sex ne certăm mereu. Dar acum, ești diferită. Rămâi așa în seara asta.

- Ți se pare, a surâs ea. Nu-s nici obosită, nici băgată în priză.

Apoi s-a oprit și s-a uitat parcă prin mine. Parcă eram o bucată de celofan.

O observam cu coada ochiului, dar mă prefăceam preocupat de berea din sticlă. Cehii ăștia îs dați dracului! Fac o bere extraordinar de bună.

- Tiberiu, a șoptit ea, ce crezi tu despre mine? Ce crezi cu adevărat?

- Absolut nimic. Nimic de rău. Ești de treabă, serios! Nu cred nimic altceva.

- Poate că ai impresia că mă cunoști pentru că ai petrecut câteva zile aici și am dormit în același pat. Nu mă cunoști. De fapt, nimeni nu mă cunoaște.

- Atât cât știu mi-e suficient, Mia.

- Da, a murmurat ea. Ai dreptate. Asta-i cea mai bună rețetă pentru viața în doi.

Am stat mult timp alături. Berea mi se terminase. Mi-am aprins o țigară și m-am cufundat în gândurile mele. Voiam să plec de acolo, dar cumva voiam și să rămân. Incertitudinea asta mă enerva.

Și, deodată, ea m-a întrebat:

- Vrei să știi povestea arsurilor de țigară de pe spatele meu?

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘASE

Moartea înseamnă Libertate

Mama era alcoolică. Tata își luase lumea-n cap. Plecase în lumea largă. Dar mai întâi divorțase. Eu și sora mea, Lisa, eram de-o șchioapă.

L-a durut în cur că are doi copii. Și pe mama la fel.

Am fost crescute mai mult de bunica noastră, însă bătrânii au prostul obicei să moară.

După moartea bunicii, mama era, desigur, tot alcoolică și tot iresponsabilă. În mai puțin de patru luni, și eu și Lisa am ajuns în grija statului.

Ai idee ce înseamnă „*grija statului*”, Tiberiu? Lasă, nu-mi răspunde, nu cred că știi. Tu ai avut și tată și mamă. Indiferent cum au fost ei, ar trebui să le săruți mâinile în fiecare zi.

În ziua în care am ajuns la orfelinat aveam paisprezece ani, iar Lisa, sărmana de ea, doar unsprezece.

Orfelinatul este Iadul.

Un an mai târziu, când am fost chemată în biroul directoarei, bănuiam deja cam ce urma să se întâmple acolo. Știam care era mersul lucrurilor.

- Vrei să fii copilul nostru? m-au întrebat bărbatul și femeia din birou. Erau niște oameni cam bătrâni, trecuți de cincizeci de ani. Probabil, de aceea nu-și doreau un copil mic.

- Vreau! Cum să nu vreau? am zis nebună de fericire. Dar vreau să fiu cu sora mea. Ne puteți lua pe amândouă?

Directoarea le-a făcut un semn discret.

În ziua în care am plecat pentru totdeauna din iadul acela, Lisa urla și plângea la geam, iar eu plângeam în hohote lângă mașina „*părinților*” mei.

Doamne, nimeni n-o voia pe Lisa. Deși era mai mică cu trei ani, era prea înaltă, prea urâtică, prea prostuță. Și foarte timidă.

Eu eram drăguță. Băieții se uitau tot mai des la mine. Profesorii la fel. Aveam cincisprezece ani și frumusețea mea îmi dăduse deja prima lovitură: mă despărțise de Lisa.

În noua mea familie am avut o viață diferită de ceea ce lăsasem în urmă, însă n-am putut niciodată să-i iubesc cu adevărat pe oamenii aceia. Nu spun că nu eram afectuoasă cu ei, dar totul era de fațadă. Un comportament fals. Viața mea lângă ei era o minciună.

Ajunesem în alt oraș. Pe Lisa o vedeam rar, poate o dată la două sau trei luni. Apoi am început să merg mai rar pe la ea. Vizitele în iadul acela, privirea Lisei, adesea prea tristă, uneori invidioasă, îmi făceau rău.

Dumnezeu să mă ierte! N-am fost o soră bună.

Apoi noii mei părinți au divorțat și ei, iar vizitele mele la Lisa au încetat brusc.

N-a fost un divorț urât. Oamenii aceia aveau probleme vechi. Eu nu fusesem soluția.

Am rămas cu... mama. Ea își vedea de viața ei, iar eu îmi vedeam numai de școală. Învățam foarte bine pe vremea liceului. Profesoarele mele îmi preziceau un viitor frumos. Notele mele erau mereu foarte bune și era normal să fie așa.

Ce altceva să fi făcut? Aveam foarte mult timp liber, aveam camera mea. Învățam. Trebuia.

Speranța îmi dădea aripi. Visam să am un serviciu bun și o casuță mică, dar care să fie numai a noastră, a mea și a Lisei.

- Dar mai ieși și tu din casă, mi-a spus într-o zi „*mama*”. În sinea mea îi spuneam „*mama numărul doi*”.

Era o femeie de treabă, dar mamă... nu simțeam că-mi era. Ea se străduia totuși. Adevărul este că nici

măcar nu știam ce este o mamă și cum ar trebui să se poarte o mamă.

Am ascultat-o. Am ieșit din casă în săptămâna următoare. Împreună cu o colegă, m-am dus la o zi onomastică. Se întâmpla acasă la alt coleg, un băiat de bani gata. Știi tu, era un fel de seară dansantă, combinată cu multă băutură și mult zgomot. Fiecare vorbea cu fiecare și fumul de țigară plutea dintr-o cameră într-alta.

Am lăsat altora băutura și țigările. În schimb, am mâncat prăjituri și am dansat.

Am descoperit că-mi plăcea foarte mult să dansez. Ei, mai dansam eu și pe acasă, de una singură, dar în doi e cu totul altceva.

Așa că, în lunile care au urmat, am continuat să ies în fiecare sâmbătă seara ca să dansez. Am descoperit discotecile și, odată cu ele, plăcerea vieții de noapte.

Îmi vedeam însă cu aceeași seriozitate de școală. Împlinisem șaptesprezece ani și mama numărul doi îmi îngăduia să ies în serile de sâmbătă. Uneori se întâmpla să revin acasă destul de târziu. Ei nu-i păsa. Avea problemele ei, nu prea mai avea grija mea.

Duminicile erau dimineți grele pentru mine. Mergeam la biserică cu niște ochi cârpiți de somn. De când ajunseseam în noua mea familie, nu lipsisem niciodată de la nicio liturghie. Era regulă.

Cu vreo trei luni înainte să împlinesc optsprezece ani, l-am cunoscut pe Vitali și viața mea a devenit dintr-odată mai frumoasă.

Vitali și amicul său, Oleg, apăruseră în oraș parcă de nicăieri. Întâmplarea făcea să frecventeze și ei discotecile și așa le-am ieșit eu în cale.

Vitali era un tânăr chipeș de vreo douăzeci și cinci de ani, îmbrăcat mereu într-o geacă din piele neagră, lat în spate, bine făcut, mereu pus pe glume. Dansa minunat și avea niște ochi atât de frumoși, încât a fost suficient să mă rotesc cu el de câteva ori în ringul de dans și... să-l privesc în ochi. A fost de ajuns.

Inima a început să-mi bată mai tare. Din câte am observat, nici eu nu-i eram indiferentă.

Și el și amicul său erau totdeauna bine dispuși, dichisiți și se vedea clar că pentru ei banii nu erau o problemă.

Vitali, cu ochii lui frumoși și zâmbetul atrăgător, arăta pentru mine superb, era asemenea unui înger. Un înger în geacă de piele.

Prin contrast, Oleg nu-i semăna niciun pic și numai a înger nu arăta. Era și mai bătrân, părea de vreo treizeci și cinci de ani. Avea o față mai din topor, mai ales atunci când era vesel și încerca să facă glume. Iar atunci când zâmbea i se vedea un dinte îmbrăcat în aur. Un canin de sus, cel din dreapta.

Mie mi se părea că sub veselia aia forțată a lui se ascundea altceva. Aveam ochi numai pentru Vitali, dar prezența lui Oleg în preajma mea mă făcea să mă simt stingheră și aproape că amuțeam. Mă intimidă.

Și eram din ce în ce mai des în prezența lui, pentru că el și Vitali erau nedespărțiți.

- Mie nu-mi prea place prietenul ăsta al tău, i-am spus într-o zi lui Vitali.

- Nici mie, a răspuns Vitali râzând. Eu sunt din Kiev, iar Oleg e din Odessa. El e un împutit de rus, eu ucrainean. N-are cum să-mi placă de el! a mai adăugat el strâmbându-se. Dar am nevoie de el, *moya podruha*⁴³.

Trecuse cam o lună de când ne cunoșteam și acum nu ne mai întâlneam doar la discotecă. Începuserăm să ieșim împreună peste tot. Ne plimbam, discutam. Era ceva în el care mi-a câștigat sufletul. I-am povestit toată viața mea, tot necazul meu și al Lisei.

Era primul meu prieten și unica persoană care mă înțelegea.

Mă aproba, mă încuraja și se purta atât de dulce și atent cu mine încât, chiar proastă să fi fost, tot mi-aș fi dat seama cam ce voia el în schimb de la mine.

---

43 Iubita mea (lb. ucraineană)

„De ce nu? mi-am spus. E limpede că mă iubește. Și e tare drăguț! De ce nu?”

Da, Vitali era foarte diferit de băieții copilăroși pe care-i cunoscusem eu. Politicos, frumos, blând...

Eram doar o fată și un băiat care se iubeau, nimic anormal. Sărutările și îmbrățișările noastre erau hrana mea.

Lucrurile și-au urmat cursul lor firesc. Singura diferență era că Oleg începuse să lipsească tot mai mult. Asta m-a bucurat nespus.

„În timp, mi-am zis, o să-l despart de bruta aceea. Bărbații pot fi schimbați, nu?”

Uneori, însă, chiar și Vitali lipsea, iar asta devenea de nesuportat pentru mine. Lipsa iubitului meu mă dădea peste cap. Notele mele la școală începuseră să fie din ce în ce mai mici. Aveam alte priorități.

- Dar tu cu ce te ocupi? l-am întrebat odată, după ce lipsise din oraș mai bine de-o săptămână.

- Una, alta! mi-a răspuns el râzând. Combinații. Ce te miri? Doar știi că sunt băiat deștept. Numai proștii muncesc. Cei deștepți se descurcă! a adăugat el glumeț.

- Să nu mă mai lași singură niciodată! l-am rugat eu. Nu așa de mult timp.

Vitali a zâmbit. Când zâmbea, era și mai frumos. Mă uitam la chipul lui ca la o icoană. M-a sărutat apăsător pe buze și mi-a promis că va fi întotdeauna lângă mine. Mi-a spus că eu sunt a lui pe vecie și, auzind asta, inima mi-a tresărit de bucurie.

Două săptămâni mai târziu, iubitul meu m-a luat cu mașina și am vizitat-o împreună pe Lisa. A fost cea mai frumoasă vizită pe care i-o făcusem vreodată surioarei mele. Vitali nu s-a uitat la bani; aveam cadouri multe pentru Lisa: mâncare, dulciuri, haine... de toate.

La întoarcere s-a întâmplat ceea ce mă așteptam să... să urmeze. Eram pregătită sufletește pentru asta. Poate eram un pic speriată, dar totuși îmi doream asta.

O cameră de hotel a devenit lumea noastră pentru câteva ore. Nu mi-a părut rău nicio secundă. Îl iubeam ca o nebună. În mintea mea, ceea ce se petrecuse avea să ne lege și mai tare, aceea avea să fie logodna noastră.

Cum să nu-l fi iubit? Se purtase atât de frumos cu mine. Fusese atât de drăguț cu Lisa. Ce altceva aveam să-i ofer? Mă aveam doar pe mine și el exact asta voia. A fost un pas firesc.

Singura chestie care m-a tulburat puțin în ziua aceea a fost momentul în care el s-a dezbrăcat și i-am văzut tatuajele. Erau multe și erau făcute cu tuș negru și roșu. Am deschis ochii mari.

- Îți plac, nu-i așa? m-a întrebat el mândru nevoie mare.

S-a întors și mi le-a arătat și pe cele de pe spate. Erau fel de fel de tatuaje. Era tatuat peste tot, pe brațe, pe picioare, mai puțin pe gât.

Cele care săreau cel mai tare în ochi erau cele de pe piept. Exact mai jos de gât, avea un șarpe încolăcit. Pe fiecare umăr avea câte-o stea. Pe sânul stâng se odihnea Maica Domnului cu pruncul în brațe.

Spatele... oh! Tot spatele era un adevărat tablou. O cruce mare și o biserică. Vitali era, cu siguranță, un om religios.

Sub cruce scria ceva cu litere chirilice.

- Ce scrie acolo, Vitali?

- Smert oznachaye Svoboda! mi-a spus el cu ochii lucind de mândrie. Adică „*Moartea înseamnă Libertate*”.

La întoarcerea spre casă, am făcut împreună planuri. Peste doar o lună urma să devin majoră. Vitali mi-a dat de înțeles că urma să mă ceară atunci de soție.

- O să fii cea mai fericită fată din lume! m-a asigurat el.

Dragostea noastră se aprinsese ca o vâlvătaie. Ne vedeam tot mai des. În cele din urmă, ajunseseam să ne vedem zilnic.

Făceam dragoste ori de câte ori puteam și niciodată în viața mea nu fusesem mai fericită. Singurul lucru care-mi umbrea fericirea era faptul că surioara mea mai avea de stat încă trei ani la orfelinat, iar eu știam ce era acolo. Era iadul. Mi-am zis că, după ce mă voi căsători, urma s-o scot pentru totdeauna de acolo și s-o iau la mine.

- Doamne Dumnezeule, i-am zis lui Vitali, oare de ce nu trece timpul mai repede? Abia aștept să fiu soția ta!

Apoi s-a întâmplat ceva care mi-a distras cu totul atenția de la Lisa. Vitali a dispărut aproape la fel de brusc pe cât apăruse în viața mea. Trecuseră două săptămâni și nu aveam nicio veste de la el. Eram speriată, terorizată de gândul că, poate, iubitului meu i se întâmplase ceva rău, o mare nenorocire.

Și nu mă înșelam. Ceva rău se întâmplase. Am aflat asta chiar de ziua mea. Împlineam optsprezece ani, dar eram foarte singură și, mai ales, foarte tristă.

Tocmai ieșisem de la cursuri și, deodată, Oleg mi-a tăiat calea.

- M-a trimis Vitali, a spus el zâmbind și trăgând din țigară. Uite, am parcat mașina acolo. Vitali te așteaptă.

Am urcat nebună de fericire în mașină.

- Unde este? l-am întrebat. Ce-i cu el? De ce nu m-a mai căutat?

- O să-ți explice, mi-a tăiat-o scurt Oleg. Doar ți-am zis că te așteaptă.

Eram atât de nerăbdătoare să-l văd pe iubitul meu, încât îl rugam pe Oleg să meargă mai repede. Așteptarea mă scotea din minți. El zâmbea și nu spunea nimic.

Jumătate de oră mai târziu, a oprit. Eram departe. Ajunsesem mult în afara orașului, mașina era parcată la marginea unui lac, iar eu am înțeles dintr-odată că făcusem cea mai mare greșală urcându-mă în mașină cu omul acela.

- Dar unde-i Vitali? am întrebat, privind speriată pe geamul mașinii.

Oleg a coborât un pic geamul din partea lui, a hâncâit, a tras o flegmă, apoi a ridicat geamul și mi-a aruncat o privire care m-a înghețat.

- Preaiubitul tău Vitali, se ascunde de mine, a spus el strâmbându-se și arătându-și dintele de aur. *Ukrainskaya svinya!*⁴⁴ Îmi datorează mulți bani! Foarte mulți bani!

Deocamdată o să-mi iau singur o mică dobândă pentru ceea ce-mi datorează. Dacă nu ești cuminte, a adăugat el scoțând un cuțit din buzunar, am aici un prieten care o să te cumițească pe veci! Pe cine preferi? Pe mine sau pe el?

Vederea cuțitului m-a paralizat. Am înlemnit. Singurul lucru viu din mine au rămas ochii care priveau cuțitul acela, pe care Oleg mi-l tot plimba pe sub nas. Era foarte ascuțit și lumina strălucea pe lama lui.

A fost urât. E o zi de naștere pe care-mi doresc s-o uit.

Oleg a făcut cu mine tot ce-a vrut. Nu știu cât a durat, dar mie mi s-a părut că a durat o veșnicie. Dar cel mai groaznic a fost că tot timpul acela mi-a ținut cuțitul băgat în gură, lipit de limbă. Nici măcar să plâng cum trebuie nu aveam voie. Nici măcar asta nu puteam.

După ce a terminat și am crezut că scăpasem, m-a prins cu mâna de păr și mi-a spus:

- Vino încoace, *krovavaya suka*⁴⁵!

Apoi m-a forțat să fac niște lucruri pe care nu mi le-aș fi închipuit nici în cele mai negre vise ale mele.

- Aș putea să-ți despic beregata, a spus el liniștit la sfârșit, dar n-am s-o fac. A băgat cuțitul la loc în buzunar și s-a uitat la mine cum plângeam în hohote. Sau poate c-ar fi mai bine să te înec în lacul ăsta, a continuat el privind luciul apei. S-o fac?

L-am privit speriată.

A scos o batistă din buzunar și mi-a întins-o.

---

44 Porc ucrainian! (lb. rusă)

45 Cățea împuțită! (lb. rusă)

- Vezi că-ți curg mucii pe bărbie, a spus el hilizindu-se. *Davay, davay*⁴⁶, șterge-ți mucii și lacrimile. Nu te omor! Știi de ce n-o fac? m-a întreat el oprindu-se brusc din răs. Pentru că tu ești o cățea cuminte și-ai să-ți ții gura. De aia.

A pornit mașina și tot restul drumului n-a scos niciun singur cuvânt. A deschis doar de câteva ori geamul și a scuiapat.

La vreo două străzi de casa mea, a oprit mașina, s-a uitat la mine și-a spus zâmbind:

- La Mulți Ani, *devushka*⁴⁷! Apoi mi-a făcut semn să ies.

Nu mai știu cum am ajuns în fața casei mele. Pășeam ca un robot. Deodată m-a trezit o voce care venea din spate. Am recunoscut-o.

- Iubito!

Era Vitali. M-am repezit ca o nebună în brațele lui.

- Vino repede în mașină, a spus el speriat. Dumnezeu! Dar ce-i cu tine?

Odată ajunsă în mașina lui, am intrat într-o stare de șoc. Printre plânsete și gemete i-am povestit ce-mi făcuse Oleg. Eram de-a dreptul isterică. A durat mult până când Vitali a reușit să mă liniștească.

Mi-a povestit că intrase într-un mare necaz. Blestematul de Oleg îi dăduse niște bani ca să-i păstreze, o sumă foarte mare, dar Vitali se îmbătase și tocuse totul într-o lungă partidă de poker, într-o singură noapte. Acum Oleg îl căuta ca turbat de două săptămâni.

- Mi-e frică pentru viața mea, mi-a mărturisit Vitali speriat. Oleg și toți afurisiții ăia de ruși din Odessa nu se joacă cu treburile astea. Dacă nu fac rost urgent de bani, nenorocitul ăla mă-ngroapă.

Și a continuat să-mi povestească multe lucruri despre metodele celor din Odessa, despre degete tăiate, despre oameni stropiți cu acid pe față și despre

---

46 Haide, haide (lb. rusă)

47 fetiço (lb. rusă)

datornici îngropați de vii. S-a întors spre mine cu o față de-a dreptul îngrozită și mi-a spus cu lacrimi în ochi:

- Nu-mi pasă de mine, iubirea mea! Tot ce vreau este ca dementul de Oleg să te lase-n pace! Dar n-o să te lase. O să vină iarăși! Și n-o să vină singur.

- Dumnezeuule!

- Singura soluție...

- Care ar fi? am întrebat tremurând. Eram atât de speriată, încât nu mai puteam nici măcar să plâng.

- Păi... nu știu. Să plătesc cumva blestemata aceea de datorie. Dar nu pot să fac rost de așa mulți bani peste noapte. Timp... n-am timp! Trebuie să dispar măcar o vreme, să plec în alt oraș. O să văd ce pot să fac. O să vorbesc cu niște băieți pe care-i cunosc. Rezolv eu cumva.

- Vitali, iubitule, dar eu ce mă fac? O să mă caute...

- Ai dreptate, a spus el luându-și capul în mâini. Dacă a făcut asta, sigur n-o să se mai oprească.

- Dar de ce nu mă iei cu tine? l-am întrebat scuturându-mă de plâns. Ai zis că mă iubești, Vitali. Mi-ai zis că sunt a ta pentru totdeauna. Nu poți să mă iei cu tine?

- Ba da, a spus el cu fața luminată deodată. Ai dreptate! Doar ești majoră! De aceea și venisem azi. Voiam să-ți dau asta de ziua ta!

Era o verighetă frumoasă, din argint. Vitali a ridicat mâna stângă și mi-a arătat inelarul. Perechea verighetei era pe degetul lui. Am sărit și l-am îmbrățișat. Vitali mă ceruse! Verigheta era cererea lui în căsătorie. Mă iubea cu adevărat.

- Plecăm chiar acum! a decis el. Șterge-ți lacrimile, du-te în casă și ia-ți doar actele tale, nimic altceva. Repede! Nu trebuie să ne vadă nimeni plecând. Nu vreau să ne găsească Oleg!

Și exact așa am făcut. Jumătate de oră mai târziu, păraseam orașul acela blestemat și nu aveam să mă mai întorc niciodată.

Vitali conducea și-mi zâmbea.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE

Client special, nevoi speciale

Orașul acela străin și nou ne-a mâncat foarte repede bruma de bani pe care o aveam. La început totuși, a fost frumos. Vitali fusese prevăzător și închiriasse dinainte un mic apartament.

- Nu pot să-ți ofer o lună de miere, mi-a spus el cu tristețe, dar mai târziu, după ce toată porcăria asta se va rezolva, o s-avem o viață de milioane!

I-am închis gura cu sărutări. Eu nu aveam nevoie de o viață de milioane. Voiam doar să-l iubesc și să mă iubească. Ne-am reluat plimbările. Doar orașul era altul, nu și noi.

Vitali mă răsfăța, mă ducea prin magazine și-mi cumpăra haine frumoase. Mergeam să vedem filme, mâncam numai la restaurant. Adevărul este că, pe vremea aceea, habar n-aveam să gătesc.

Iar noapțile erau atât de frumoase...

Vitali făcea totul cu atâta blândețe, încât a reușit destul de repede să mă facă să uit de rușinea pe care o suferisem din partea celuilalt. Mă dăruiam lui din toată inima.

Apoi mi-a cerut lucruri noi. Le-am făcut și pe acelea, însă nu din toată inima. Dar el mi le cerea atât de delicat, era atât de atent, încât mi-a fost rușine să-i refuz ceva.

După vreo două săptămâni, fața lui Vitali nu mai era parcă a lui. Era încruntat și tăcut. Îngrijorarea se făcea simțită tot timpul.

- Nu mai avem niciun ban, m-a anunțat el mâhnit. Trebuie să plec să fac rost, măcar de chirie, altfel o să ajungem în stradă. O să caut niște băieți buni, de-ai mei,

din Kiev. Nu se poate să nu m-ajute! Sunt ucraineni de-ai mei.

A lipsit două zile. Când a apărut, tocmai începusem să mă îngrijorez. Iubitul meu nu reușise să găsească niciun ajutor la băieții despre care-mi vorbise, dar tot el încerca să mă încurajeze și-mi spunea că o să rezolve totul.

Aveam încredere în el. Dar îmi era și cumplit de milă. Îmi era rușine că nu puteam să-l ajut cumva.

Trebuia ajutat. Era clar că situația îl depășea. Era din ce în ce mai disperat și vorbea tot mai puțin. Părea să se gândească intens la ceva.

Apoi l-am găsit într-o zi în baie în timp ce încerca să se taie, să-și deschidă venele de la mâna stângă. Avea deja pe braț o mică tăietură. Am țipat și i-am luat repede din mână lama. I-am acoperit cu sărutări fața frumoasă, apoi am izbucnit în plâns.

- Nu mai sunt bărbat, mi-a spus el în seara aceea. Sunt un nenorocit! Un bărbat trebuie să aibă grijă de viitoarea lui soție.

- Nu spune asta, Vitali! i-am răspuns mângâind cu palma imaginea Maicii Domnului tatuată pe pieptul lui. O să fie bine. O să vezi... O să avem grijă unul de altul.

- Dacă nu fac cumva rost de bani, acum, repede, sunt mort! a spus el privind-mă fix. Oleg o să ne omoare pe amândoi.

M-am cutremurat.

- De unde a apărut nemernicul acela în viața ta? l-am întrebat. Tu ești un om atât de bun. Nu ești ca el. Unde v-ați cunoscut?

Vitali a oftat și a început să-mi explice.

Am dus mâna la gură când am auzit că iubitul meu era un fost pușcăriaș. Fusese coleg de celulă cu Oleg.

- Ei, hai, nu te speria așa, mi-a spus el amuzat. Mai sunt și oameni nevinovați prin pușcării. Eu am făcut doar un accident de mașină. Am lovit pe cineva care traversa strada. Nu toți cei care trec prin închisoare sunt bandiți. Mai sunt și ghinionști, așa ca mine! m-a liniștit el.

Mi-a mărturisit apoi că ceea ce el numea „combinatii” nu erau altceva decât pariuri și partide de poker.

- Dar uneori nu-ți iese, a adăugat supărat.

* * *

În seara în care a venit rușinat la mine și m-a întrebat dacă aș fi de acord să fac și eu niște bani, am acceptat cu bucurie. Când mi-a explicat, însă, despre ce era vorba, am crezut că înnebunesc de supărare. Trebuia să mă culc cu un străin.

Am înlemnit.

- Să n-ai nicio grijă, mi-a spus el încurajator. Este un băiat fin, nu-i ca Oleg. Și-ți jur că eu voi fi dincolo de ușă și n-am să permit niciodată să ți se întâmple ceva rău. Am să te ocrotesc tot timpul!

Era un coșmar. Nu-mi venea să cred ce mi se întâmpla. Am deschis gura ca să spun ceva, dar imaginea lui acolo, în baie, ținând lama în mână m-a făcut să tac. Nu voiam ca iubitul meu să moară. Am dat din cap și am acceptat.

Și-a avut dreptate. Băiatul acela s-a purtat foarte respectuos cu mine și... ceea ce trebuia făcut a durat foarte puțin.

După plecarea tipului, Vitali a venit la mine în cameră și m-a îmbrățișat.

- Tu ești îngerul meu salvator, mi-a spus el arătându-mi un teanc mare de bancnote.

M-am uitat uluită. Erau mulți bani acolo.

- Nu-ți vine să crezi cât de ușor se fac banii, nu-i așa? a întrebat el întinzându-mi bancnotele. Poftim, atinge-i, sunt banii tăi. Păstrează-i tu.

Am refuzat. Erau bani murdari. Mulți, dar murdari.

În seara aceea, Vitali m-a ținut tot timpul în brațe și m-a mângâiat. Mi-a șoptit mereu în ureche că mă iubește și că eu eram speranța lui, salvarea lui.

Ce să mai zic? Ce era de zis? Nu mai știam ce să fac.

Până la urmă, nu fusese chiar atât de grav. Nu mă bătuse nimeni. Nu mi se ceruseră lucruri murdare. Fusese mai mare sperietura mea decât ceea ce se întâmplase.

Apoi a urmat alt străin. Și altul.

Indiferent cât de mult îl iubeam pe Vitali, aveam senzația că ceva se rupsese în relația noastră. Dar și el redevenise trist și mohorât. Nu mai reușeam așa ușor să-i readuc pe buze zâmbetul lui atât de frumos. Vedeam clar că nici lui nu-i plăcea ce se întâmpla. Suferea mai tare decât mine. Uneori era așa de abătut încât nici măcar nu mai voia să facem dragoste.

La început, a fost doar un bărbat pe zi. Apoi doi. Apoi trei pe zi.

În ziua în care au fost șase, eu și Vitali am avut prima noastră ceartă. Mai mult l-am certat eu pe el. El îmi răspundea doar așa, ca să se dezvinovățească. Apoi a amuțit, și-a luat geaca de piele și a plecat fără niciun cuvânt.

Aproape că nu mi-a păsat.

Nu s-a întors a doua zi. Nici a treia. L-am căutat disperată prin oraș. Vitali intrase în pământ. Eram convinsă că plecase undeva ca să se omoare. Îl jignisem.

În după amiaza în care s-a întors, era nebărbierit și avea o față cuprinsă de disperare.

- N-am putut s-o fac, mi-a spus el plângând. N-am putut să te las singură. Te iubesc prea mult...

În noaptea aceea, ne-am iubit mai înfocat ca niciodată. El a adormit în brațele mele, iar eu mi-am jurat că aveam să fac orice, absolut orice ca să salvez fericirea noastră.

Chiar de a doua zi, în apartamentul nostru a reînceput să apară bărbații. După tot ceea ce se întâmplase, nu i-am mai numărat niciodată.

* * *

În felul acela au trecut aproape două luni.

Diminețile dormeam. Pe la prânz ieșeam împreună să mâncăm. Ne plimbam uneori. După amiaza, eu eram acasă, iar Vitali în oraș. Era foarte descurcăreț. Reușea întotdeauna să găsească bărbați dornici să se culce cu mine. Muncea și el.

De cele mai multe ori, treaba aceea se întâmpla la noi în apartament, dar uneori mergeam noi acasă la anumiți... clienți. Da, clienți. Acesta este cuvântul.

Existau și clienți speciali, din aceia care nu se uitau la bani.

Dar aveau dorințe... speciale.

Cel mai rău lucru din relația mea cu Vitali s-a întâmplat cu o astfel de ocazie: un client special. Ajunsesem acasă la el și, când tipul mi-a spus ce voia să-mi facă, am făcut ochii mari.

- Ai vreo problemă cu asta? m-a întrebat el.

- Așteaptă un minut, i-am spus, apoi am ieșit din casă. Iubitul meu era în mașină.

- Ei, așa repede? s-a mirat el. Harnică mai ești, iubito!

I-am explicat în șoaptă ce voia ăla de la mine.

- Omul plătește bine, a spus el îngândurat. Și nu e un oarecare. O să-ți spun ceva, iubito! a adăugat el. Tipul e un grangure! Dacă mișcă un deget, ne poate face mult rău. Și nu mă refer la pușcărie. Sunt și lucruri mai rele decât pușcăriile.

L-am privit speriată.

- Dar, dacă tu nu vrei, n-o face! a adăugat el pe un ton demn. Dă-l dracului! O să fugim iar în alt oraș și gata!

L-am luat de mână. Deci nu mă înșelasem: chiar mă iubea. Eu eram aceea care nu se purta corect cu el.

- O s-o fac, am spus eu deodată, privind în jos. Sunt o proastă că m-am speriat. O s-o fac.

- Bravo, iubito! m-a bătut el încurajator cu palma la fund.

M-am întors înapoi în casă aceea și, îți jur, aveam inima cât un purice. A fost rău. A fost...

Doamne, chiar nu vreau să vorbesc despre asta. Am ieșit de acolo înfrântă, zdrobită. Mă simțeam murdară.

În seara aceea, l-am respins pentru prima oară pe Vitali.

- Dar de ce nu vrei să facem dragoste? a șoptit el jucându-se cu părul meu.

- S-a terminat!

- Bine, o să facem mâine. Culcă-te, iubito. Odihnește-te.

- Nu, Vitali, nu asta! am țipat eu. S-a terminat cu... cu ceea ce fac eu zi de zi! Asta s-a terminat.

- Sigur că se va termina, a spus el împăciuitor. Crezi că mie-mi place? Mai trebuie doar un mic efort și, în curând, vom putea să-i plătim lui Oleg datoria.

- Eu n-am nicio datorie la Oleg! am țipat sărind din pat. Datoria e a ta! Tu trebuie să faci rost de bani, nu eu! Eu fac totul, tu nu faci nimic! Ai zis că o să ai grijă de mine! Cum? Mi-ai promis că o să rezolvi, că o să faci, că o să dregi! Când?

- Bine, bine, a spus el împăciuitor. Nu mai țipa. Totul e bine și...

- Nu! Nu-i bine! am țipat înfuriată foc. Unde-s toți banii, Vitali? Adu-i aici ca să-i numărăm!

A oftat.

- I-am jucat la cărți, a spus el rușinat. Am vrut să-i înmulțesc și am pierdut tot.

- Tot?! am bâiguie eu. Cum adică tot? Tot, tot?

- Tot, tot! a adăugat el și apoi s-a întors și a ieșit din cameră.

Am sărit din pat și am ieșit furioasă după el. M-am repezit spre el ca o nebună.

- Vitali! am țipat, privindu-l cum își turna vodcă într-un pahar. Ce faci? Bei?

- Da, beau, a răspuns el ridicând din umeri. Și?

- Nu-mi spune că, tocmai acum, ai chef să bei! Ai tocat toți banii și ai chef de băut?

- Doar așa, ca să mă calmez, a strigat el iritat. Ce dracu' ai? Ce vrei?

M-am repezit spre el și i-am tras una peste mână. Era o palmă dată cu sete. Paharul a zburat din mâna lui.

Vitali și-a privit pantalonii stropiți cu vodcă, apoi s-a uitat la mine. Ochii lui nu mai erau frumoși.

Următoarea palmă nu am dat-o eu.

Când Vitali a ieșit din casă, eram întinsă pe podea. Aveam buza de sus umflată și gura plină de sânge. El plecase. Din nou. Plecase și mă lăsase întinsă pe jos, pe podea.

Dar de data aceea, nu a mai lipsit trei zile. Peste jumătate de oră, ușa de la intrare s-a trântit de perete și Vitali, roșu la față, a intrat ca o furtună în cameră.

Îi curgea sânge din nas, iar geaca de piele avea un buzunar sfâșiat.

- Îmbracă-te repede! mi-a spus gâfâind. Trebuie să fugim! Îmbracă-te!

Mi-am apăsat batista pe buza umflată și am scos un țipăt înăbușit: pe ușă tocmai intra Oleg.

Vitali mi-a urmărit privirea.

Am sărit de jos și m-am ascuns speriată în spatele iubitului meu.

- *Boje moi!*⁴⁸ a spus Oleg zâmbind și arătându-și caninul de aur. Ia te uită pe cine avem noi aici.

Lama cuțitului strălucea și părea mai ascuțită ca niciodată.

---

48 Dumnezeuule! (lb. rusă)

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI OPT

Recipient pentru bărbați

- Ce vrei de la noi? am țipat. Ce ți-am făcut?

Mă uitam tremurând spre Oleg. Nu reușeam nicidecum să-mi dezlipesc privirea de pe cuțit. Lama lucioasă mă hipnotiza și simțeam teroarea urcând în mine.

- Taci, cățea! a spus rusul, scuipând liniștit pe covor. Nu mai deschide gura! O să ai ocazia să deschizi gura mai târziu, *sabaka*⁴⁹! Îți promit eu c-o să deschizi botul larg de tot! Apoi s-a uitat la Vitali și l-a întrebat foarte calm: Tu chiar obișnuiești să-ți ții musafirii în picioare?

A băgat cuțitul în buzunar, apoi s-a apropiat de masă și și-a tras un scaun.

- Unde-i vodka? a întrebat el zâmbind. Avem de discutat afaceri, nu?

* * *

Din ziua aceea, Vitali și Oleg s-au împăcat. La sfârșitul discuției s-au ridicat de pe scaun, s-au strâns în brațe și s-au pupat pe obraji de trei ori. Nu era nevoie de nicio semnătură.

Oleg a fost rezonabil. Datoria urma să fie plătită de către mine. Eu urma să-i dau toți banii câștigați lui Vitali, iar el urma să-i dea mai departe lui Oleg.

Singura condiție pe care Oleg ne-a pus-o a fost asta:

- Nu mai puteți lucra aici, a zis el pe un ton care nu admitea replică. O să veniți amândoi la mine acasă, a

---

49 Câine (lb. rusă)

adăugat el generos, apoi a mârâit uitându-se la mine: Trebuie să-mi protejez investiția. Nu-i așa, *moy krasivîy*⁵⁰? Nu-i așa că n-o să-mi faci probleme? Ți aduci aminte ce ți-am spus în ziua aceea lângă lac? Ia zi, o să-mi faci probleme?

Eram lângă ei. Stăteam în picioare lângă masa lor și mi apăsam batista pe gură. Ochii lui Oleg s-au fixat pe mine și am simțit că începeam din nou să tremur ca varga.

Mi-am descleștat gura și am îngăimat:

- N-o să fac probleme.

* * *

Ceea ce Oleg numea „*la mine acasă*” era o vilă mare cu parter și etaj. Vila avea și o curte destul de largă, un gard înalt și era amplasat pe undeva, la marginea orașului, într-o zonă destul de liniștită.

Liniștea era însă uneori întreruptă de zgomotul mașinilor care tot veneau și plecau din fața vilei.

Camera mea era la etaj. La geamuri, la toate geamurile vilei, erau gratii. Tot la etaj, dar în altă cameră, perete în perete cu a mea, se mai găsea încă o față, cam de o vârstă cu mine.

Jos, la parter, mai erau alte două fete.

Am priceput repede că aceea era „*combinația*” lui Oleg.

Oleg și Vitali nu erau singurii bărbați care locuiau acolo. Mai era încă unul, un tip cam de vreo douăzeci de ani, nu prea vorbăreț. Îl chema Roman.

Roman nu ne băga în seamă pe noi, fetele. Discuta doar cu Vitali și Oleg și doar în rusește.

Viața mea de curvă - înțelegeam bine acum că asta devenisem - a început cu o pauză de patru sau cinci zile. Aveam buza umflată.

---

50 Frumoasa mea (lb. rusă)

- *Durak*⁵¹, să n-o mai pocnești niciodată, a mârâit Oleg către Vitali. Nu peste gură.

Cinci zile mai târziu, Oleg mi-a adus primii clienți. Erau doi bărbați. I-a lăsat cu mine în cameră și-a plecat. M-am uitat la ei și am spus roșind:

- O să trebuiască ca unul dintre voi să aștepte pe hol. Care dintre voi vrea să fie primul?

Ăia au râs de parcă le spusese un banc bun.

- Amândoi vrem să fim primii, a spus unul dându-i un cot celuilalt, apoi au început amândoi să se dezbrace.

- Dar nu pot s-o fac cu amândoi deodată, am îngăimat eu privindu-i speriată. Unde-i Vitali?

Am deschis ușa și l-am strigat pe Vitali. Au apărut imediat și Oleg și Vitali.

- Probleme? a întrebat Oleg.

- Păi, să vezi...

- Taci, cățea! Nu te-am întrebat pe tine.

- Zice că nu vrea s-o facă în trei, a spus unul din tipi rânjind.

Oleg s-a uitat întâi la tipii goi pușcă, apoi a întors lent capul și s-a uitat cam urât la Vitali.

- *Tvoi mati!*⁵² i-a spus nervos.

Vitali a ridicat speriat din umeri și a bolborosit repede ceva.

- Scuze, băieți, a spus Oleg. Așteptați un pic aici. Vă trimit imediat altă fată! Apoi m-a privit cu scârbă și mi-a zis: Marș jos și trimite-o repede aici pe Natașa. Tu rămâi la ea în cameră. Mișcă!

Am ieșit de acolo repede, cu capul în jos. N-am avut mult de așteptat în camera Natașei. După un minut, Oleg și Vitali au intrat în cameră. Primul pumn l-am luat în burtă.

---

51 Prostule! (lb. rusă)

52 În pizda mă-tii! (lb. rusă)

- Ai zis că nu-mi faci probleme, dar m-ai mințit ca o cățea! a zberat Oleg cu o privire de fiară. Ridică-te, *shlyukha*⁵³!

Al doilea pumn l-am luat direct în ficat și mi-a tăiat răsufarea. De jos, de pe podea, am aruncat priviri rugătoare spre Vitali, dar el mă privea trist, fără să zică nimic.

- Scroafa asta s-a pișat pe ea! a spus Oleg privind-mă cu dezgust. Apoi și-a aprins o țigară și mi-a spus rânjind: Dezbracă-te, *svinomatka*⁵⁴! Vitali, dă-i o mână de ajutor, că n-am timp să stau aici până la Paște.

Vitali m-a ridicat și mi-a scos în tăcere hainele, una câte una.

- *Maladet*⁵⁵! a spus Oleg trăgând cu sete din țigară și apropiindu-se încet de mine. Devushka, ai nevoie de o lecție. O să te învăț acum tot ce ai nevoie să știi pe viitor.

Mă așteptam ca Oleg să mă violeze în fața lui Vitali ca să mă umilească, dar n-a fost așa.

Am început să plâng. Apoi am început să urlu. Urletele mele au fost înăbușite de Vitali cu o pernă.

Țigara sfârâia pe spatele meu. Oleg o reaprindea răbdător de fiecare dată și trăgea din ea cu sete ca să fie jarul mai bun. În cameră mirosea a carne arsă.

M-a ars de cinci ori, dar am leșinat doar de două ori. Vitali mi-a dat palme și m-a trezit.

- Sper că data viitoare când o să trebuiască s-o faci în trei, n-ai să mai refuzi! a spus Oleg și apoi a tras o flegmă pe podea. Nu te-am auzit să-mi răspunzi, sabaka!

- Te urâsc! am urlat plângând. Vă urâsc pe amândoi! Vitali, totul s-a terminat între noi! am țipat ascuțit. Mi-am scos verigheta de pe deget și i-am aruncat-o în cap.

---

53 Curvă (lb. rusă)

54 Scroafă (lb. rusă)

55 Bravo! (lb. rusă)

Vitali s-a ferit și m-a privit lung, în tăcere, cu ochii aceia frumoși și triști. Suferea.

- Asta-i proastă rău! a tunat Oleg. A deschis ușa și l-a strigat pe Roman. Apoi s-a întors spre mine, și-a dat jos haina, a pus-o pe scaun și mi-a zâmbit arătându-și caninul de aur. *Oceni harașo!*⁵⁶ Dacă nu-ți place s-o faci în trei, poate c-o să-ți placă s-o faci în patru.

Vitali începuse deja să se dezbrace și el. Roman a intrat pe ușă cu o față plictisită. Privirea mi s-a mutat de la unul la altul, apoi am înțeles brusc. M-am retras ca un animal speriat.

- Scroafa asta vrea să se ascundă sub pat! a hohotit Oleg amuzat și s-a uitat la ceilalți.

Roman râdea și el. Vitali doar zâmbea.

* * *

Am locuit aproape unsprezece luni în vila lui Oleg, dar, după episodul acela, n-am mai refuzat niciodată nimic. Am învățat multe acolo și am văzut multe. În primul rând, am deprins lecția răbdării, cea mai valoroasă lecție.

Știi... eu crezusem că șase bărbați pe zi era prea mult, atunci când mă certasem cu Vitali. Ei bine, am constatat îndurerată că șase bărbați pe zi era un fleac. Șase bărbați însemna o zi foarte slabă.

Doisprezece bărbați erau pentru mine o zi normală de lucru. Iar sâmbăta și duminica ajungeam în pat chiar și de douăzeci de ori pe zi. Poate că n-o să mă crezi, dar au fost destule zile din acelea.

Tot acolo am învățat să beau, în casa aceea. Până atunci nu pusesem niciodată alcool în gură. Tot acolo am fumat și prima țigară. Și celelalte fete făceau la fel. Viața nu prea-ți oferă multe satisfacții când n-ai voie să ieși niciodată din casă.

---

56 Foarte bine! (lb. rusă)

De fapt, nu, mint. Am ieșit de acolo de trei ori, însoțită totdeauna de Oleg. Au fost trei ieșiri și trei avorturi. Oleg își proteja investiția.

Cei mai mulți clienți foloseau prezervativ. Alții plăteau mai mult tocmai ca să nu folosească. Nu-i de mirare că aveam mereu fie o boală venerică, fie alta.

Pentru astfel de situații nu era nevoie să ies în oraș. Bolile venerice erau un fleac. Oleg sau Roman îmi aduceau medicamentele de care aveam nevoie.

Să nu crezi că o boală venerică sau o zi de menstruație însemnau că aveam voie să spun „Nu”. În casa aceea numai Oleg avea voie să spună „Nu”.

După cele două luni din apartamentul lui Vitali și după alte unsprezece luni în casa lui Oleg, am înțeles ce sunt cu adevărat bărbații și ce doresc ei de la mine. La început i-am urât. Apoi mi-a fost scârbă de ei. A urmat disprețul și, la final, indiferența.

Nu mai eram o femeie. Nici măcar ființă umană nu mai eram. Eram doar un closet ambulant. Un recipient în care bărbații și-o băgau și se goleau.

M-am culcat cu oameni de toate vârstele și de toate mărimile. Am primit în mine oameni pe care, dacă-i vezi pe stradă, nu ai da niciun scuipat. Toți nenorociții și perversii erau buni pentru mine, dacă treceau întâi pe la Oleg și plăteau prețul.

Vitali nu se mai culca de mult timp cu mine. Oleg ne viola numai dacă voia să ne pedepsească, dar eu nu i-am mai dat ocazia.

Roman, dacă se îmbăta prea tare, mai obișnuia să vină și să se culce când cu una, când cu alta. Dacă pot să spun așa, Roman era poate cel mai omenos dintre toți câinii aceia. Dar avea și el limitele lui.

- Roman, ajută-mă să scap de aici! l-am rugat odată.

S-a uitat la mine și a ieșit. A doua zi, Oleg mi-a făcut o vizită.

- Vrei să scapi de mine? m-a întrebat el pe un ton plictisit.

- Nu! am răspuns eu înspăimântată.

- Minți ca un câine.

Nici nu m-a bătut, nici nu m-a violat. A fost mult mai rău: a stat așa și s-a uitat la mine cam un minut, fără să clipească. Apoi mi-a spus într-o doară:

- Ești cam slabă. Ești numai piele și os, a continuat el strâmbându-se. Și urâtă, pe deasupra! Chiar nu ai observat, devushka? Clienții strâmbă din nas când te văd. Tvoi mati, kurva! Mănâncă mai mult și zâmbește mai mult că eu pierd bani din cauza ta! Ai uitat de datorie? A hârcâit, a tras o flegmă exact lângă picioarele mele, apoi a adăugat: Poate c-ar trebui să te îngrop în pivniță și s-o aduc în locul tău pe Lisa.

Am tresărit de parcă un arc electric mi-ar fi străbătut trupul.

- Da, da! a spus el ieșind. Lisa, fata la care ai mers cu Vitali. Sora ta. Dacă fugi, nu-i nicio problemă! O aduc aici pe ea. E tânără, are picioare lungi...

Am privit înghețată cum se închidea ușa în urma lui.

În momentul acela, am înțeles că trebuia să fug de acolo cu orice preț.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ

O fată ca toate fetele

Stăteam acolo, pe banca din curtea Miei și nu-mi venea să-mi cred urechilor. Mia povestea toate lucrurile acelea cu o voce teribil de liniștită. Ținea ochii închiși pe jumătate și părea să vorbească despre altcineva, despre o altă viață, despre o altă lume. Una fantastică.

„Cred că inventează pe ici, pe colo! mi-am zis. Exagerează... Nimeni nu poate trece prin astfel de întâmplări și să rămână normal la cap. Și, pe de altă parte, să te culci cu atâția bărbați este o... ipoteză halucinantă! O imposibilitate fiziologică!

Câți clienți zicea că au fost pe zi? Minim șase? Bine... să zicem că șase. Asta înseamnă într-o săptămână... patruzeci și doi. Apoi...o lună are patru săptămâni... adică o sută șizeci și opt de bărbați.

Și-n unsprezece luni? Cât face? Peste 1.800 de bărbați. Hei, stai așa, am uitat de cele două luni din apartamentul lui Vitali.

Of, dă-le dracului!

1.800 de bărbați? Serios?”

Sticla mea de bere a căzut pe jos cu zgomot și Mia a tresărit.

- Scuze, am mormăit rușinat. Mi-a scăpat din mână. Continuă, te rog.

„Iisuse, am gândit îngrozit, dar nu se poate! Dacă se culca cu 1.800 de bărbați era moartă deja! Și 180 de bărbați sunt prea mulți. Sunt femeile care în toată viața lor nu se culcă nici măcar cu 18.

Pun pariu că minte!”

- Am luat așadar decizia de a fugi, a continuat ea. Unde anume? Nu știam. Dar ceva bani aveam.

Deși clienții îi plăteau direct lui Oleg sau lui Vitali, uneori se mai întâmpla să nimeresc câte unul care voia să fie generos cu mine și-mi lăsa un mic bacșiș. În timp, reușisem să strâng niște bani. Nu suficienți ca să încep o nouă viață, dar suficienți ca să-mi plătesc în orice oraș chiria pe câteva luni.

Nu mai aveam hainele și încălțărilor cu care venisem. Erau pe undeva, sub cheie.

Hainele mele de lucru, adică cele cu care îmi întâmpinam clienții, erau total nepotrivite pentru a ieși în oraș. Dar mi-am promis că, dacă ar fi apărut o ocazie prielnică, aveam să fug chiar și în pielea goală.

Din discuțiile mele cu fetele, atunci când ne mai întâlneam la baie sau la bucătărie, am dedus că și ele aveau o garderobă la fel de săracă.

N-am insistat prea mult cu întrebările pentru că, așa cum Roman mă vânduse lui Oleg, la fel de bine puteau să mă vândă și ele.

Într-o zi, ascultam un pic amuzată zgomotele care veneau din cealaltă camera. Colega mea de la etaj, Mona, tocmai avea un client. Tipul scheuna ca un coiote.

După ce omul a plecat, m-am dus până la ea și-am încercat s-o trag de limbă. Nu, nici ea nu ieșise în oraș altfel decât însoțită de Oleg sau Vitali.

Mona era o fată de treabă, de la țară. Fusesse și ea o „viitoare soție” de-a lui Vitali, la fel ca mine.

Natașa, fata cazată la parter, fusesse prostită cu fel și fel de promisiuni de Oleg. Cealaltă fată, Roberta, nu era un rezident stabil al vilei. Fusesse lăsată ca garanție de un tip care avea o datorie la Oleg. Nu se știa clar cât avea să mai rămână.

Ocazia mea de a fugi s-a ivit cam la o lună după discuția mea cu Oleg. Era o dimineață normală. Lucrasem toată noaptea și pe la ora cinci dimineața mă culcasem.

Însă, pe la unsprezece, am fost trezită brusc de înjurăturile care veneau din camera cealaltă.

Nu era niciun client la ora aia. Era vocea lui Oleg. Beat mort!

- Cară-te, scroafă! zbiera el. Ieși afară!

Ușa de la mine s-a deschis brusc și Mona a intrat desculță. Era albă la față, speriată.

- M-au fugărit din cameră, mi-a șoptit. Oleg și Vitali sunt morți de beți... au adus o fată nouă.

Peretele era suficient de subțire ca să aud tot ce se petrecea în camera învecinată. Fata de dincolo părea foarte tânără după voce, sau mai bine zis, după țipete.

- Ajutor!

- Taci, cățea! se auzea vocea dogită, de om beat, a lui Oleg. Apoi *pleosc!* urma palma. Vocea lui Oleg era totdeauna urmată de ceva. Un pumn, o palmă... ceva.

Știam bine ce avea să se petreacă dincolo. Trecuserăm prin asta și eu, și Mona, și celelalte.

Până la urmă, aveau s-o îngenuncheze. Nu exista alt sfârșit. Nimeni nu rezista.

Dar m-am înșelat.

Fata de dincolo de perete era diferită.

Fata aceea nu voia să tacă. Nimic din ce i-au făcut nu a împiedicat-o să se opună, să țipe. Nu voia să se supună.

Asta nu era bine.

Ascultam îngrozită țipetele.

„Nu fi proastă, fetițo! am zis în gând. Cedează! Renunță, fată dragă! O să te frângă în două ca pe-un vreasc!”

La fiecare *pleosc!* pe care îl auzeam, tresăream. De dincoace de perete, simțeam și eu fiecare palmă dată și primită. Mi-am cuprins fruntea în palme și am fugit departe de perete. M-am ghemuit într-un colț, pe podea.

Mona se băgase în patul meu și stătea acolo ca un copil speriat. Buzele i se mișcau. Se ruga.

Alt țipăt. Altă palmă.

„Nu mai țipa, puiule! gândeam speriată. Nu te mai zbate. Nu are rost... Încetează!”

Nicio fată făcută din carne nu rezistase așa de mult. Așa ceva nu se mai întâmplase. În cele din urmă, bărbații și-au pierdut răbdarea și au devenit fiare. Țipetele fetei au devenit și mai ascuțite.

- Tati, tatii! striga ea. Tăticuleee!

Am întors capul și am privit-o pe Mona. Își ținea mâinile la urechi.

- Îl cheamă pe taică-su', săraca, a șoptit ea cu ochii mari. Doamne, nu mai rezist! Nu mai rezist!

S-a ghemuit mai tare și și-a pus perna în cap. Tremura carnea pe ea. Nici mie nu-mi era mai bine.

- Romaaan! s-a auzit răgetul lui Oleg. Roman, *idi siuda! Bâstra!*⁵⁷

Apoi, din camera aceea nu s-a mai auzit nimic. Mi-am concentrat auzul, dar în afară de niște mormăieli în limba rusă nu se mai auzea nimic altceva. Nu știam rusește, nu pricepeam o iotă.

Fata amuțise. Ușa s-a deschis brusc și Vitali a apărut în prag.

- Voi două să stați aici! ne-a avertizat el, gâfâind, roșu la față. Dacă nu, v-a luat dracu' pe amândouă!

- Boje moi, ana umerla! s-a auzit de pe hol vocea speriată a lui Roman.

Vitali a tresărit și a ieșit din cameră trântind ușa. Mona m-a privit îngrozită.

- Roman a spus că fata a murit, a șoptit ea plângând. A murit... Doamne sfinte, ăștia sunt în stare să ne omoare și pe noi.

- Taci, am spus înfiorată. Taci, Mona...

- Apără-ne, Măicuță! Apără-ne!

Am sărit în picioare și am spus dintr-odată:

- Trebuie să fugim, chiar acum! Eu plec, Mona! Fug.

---

57 Vino aici! Repede! (lb. rusă)

- Ce?

- Fug... Vino cu mine!

- Ești nebună? a întrebat ea cu lacrimi în ochi. O să te omoare și pe tine, și pe mine. Tu nu-l cunoști pe Oleg?

Am ridicat din umeri. Am tras iute pe mine o rochie și-am luat șlapii de sub pat. Apoi am căutat în dulap ciorapul în care-mi ascusesem banii.

- Vii odată sau nu vii? m-am întors spre Mona.

Nu mi-a răspuns. Tremura ca varga și avea o privire rătăcită.

Dintr-odată, a tras pătura peste ea și și-a pus iar perna în cap. Mesajul era clar.

Am întredeschis un pic ușa, dar am închis-o repede. Vitali tocmai ducea fata în brațe, era chiar la capătul holului. Oleg și Roman o luaseră înaintea lui.

Când s-a lăsat liniștea pe hol, am deschis încet ușa și am ieșit tiptil, ținându-mi șlapii în mână. Am coborât. La parter nu mai era nimeni. Natașa și Roberta se ascuseseră în camerele lor.

Am aruncat o privire spre ușa de la intrare. Lumina de afară pătrundea prin vitraliile de la ușă. Probabil că se făcuse ora douăsprezece și ceva.

Le-am auzit vocile de undeva, de jos. Se certau în rusește. Mi-am dat seama ce se petrecea. Coborâseră toți trei în pivniță.

M-a trecut un fior rece.

De unde eram, se vedea capătul scării și lumina becului din pivniță. Trebuia să mă mișc. Trebuia! Timpul nu lucra în favoarea mea.

Am cules din cuier geaca lui Roman și am simțit în buzunar greutatea cheilor. Dar n-a mai fost nevoie de ele. Când am apăsat pe clanță, mi-am dat seama că ușa era descuiată.

Am ieșit, am închis-o încet în urma mea și am fugit cât m-au ținut picioarele. Trebuia să așez o distanță cât mai mare între mine și iadul acela.

Aveam pe mine doar o rochie roșie și subțire. Peste ea, o geacă bărbătească din piele de culoare neagră. Fugeam ținând șlapii în mână. Cu siguranță că lumea de pe stradă mă privea ca pe-o nebună. Probabil că și eram.

Dar eram o nebună liberă. M-am suit în primul taxi pe care l-am văzut și i-am spus omului doar atât:

- La gară!

* * *

- Dar cine sunteți dumneavoastră? a repetat vocea de la telefon.

- Ați notat tot ce v-am spus? am întrebat grăbită.

- Da, am notat. Dar cine sunteți dumneavoastră? Cum vă numiți?

Am trântit receptorul în furcă. Omul de la celălalt capăt al firului își notase adresa pe care i-o dădusem. Asta era tot ce conta.

Îmi trebuise ceva curaj ca să sun la poliție. Mă bălbâisem, simțeam mereu nevoia să închid, dar, până la urmă, le-am explicat că o fată fusese omorâtă. Le-am dat și numele celor trei criminali. Le-am dat adresa vilei.

Ce mai voiau de la mine?

Făcusem ceea ce trebuia. O făcusem de frică. Trebuia să-i înfund pe nermernicii aceia. Trebuia!

Surioara mea, Lisa, nu avea să ajungă niciodată din iadul orfelinatului în iadul bordelului.

Am privit-o pe Mia. Îi tremurau mâinile. Am întrebat-o curios:

- Și ai aflat până la urmă cine era fata aia?

- Da. Am aflat mai târziu, din ziare.

De data aceea, demenții nu lucraseră cu mănuși. Poate Oleg fusese prea beat sau poate devenise prea lacom. Nu știu.

Probabil nu mai avea timp să-l aștepte pe Vitali să vrăjească fetele. N-avea timp de dulcегării și de siropuri.

El era om de afaceri.

Fata aceea - Dumnezeu s-o odihnească! - era o copilă, nici măcar șaisprezece ani nu avea.

În noaptea aceea blestemată, Vitali și Oleg se îmbătaseră criță la o întâlnire „de afaceri” cu băieți de-ai lor. Fusesse un chef de pomină.

Pe la vreo zece dimineăta, când se întorceau cu mașina spre casă, o văzuseră pe fată și, beți turtă cum erau, o luaseră pe sus, direct de pe stradă.

Ea era doar în trecere pe acolo. Au băgat-o în mașină și...

Cine era? Era o fată ca toate fetele.

Era o fată cuminte. Prietenoasă. Iubea să deseneze. Iubea muzica. Iubea viața. Și, mai ales, îl iubea pe frățiorul ei.

Ceasul rău...

La ora zece a plecat de acasă, iar la unsprezece era violată de două animale bete, bătută, lovită cu pumnul în față, luată de păr și trântită cu capul de perete. Ceasul rău.

N-a lipsit mult să fie și îngropată în pivnița aceea. Mia a oftat, a așezat lângă bancă sticla ei de bere, apoi a continuat în șoaptă: Aia îi săpau groapa și ea nici măcar nu era moartă, sărmana.

- Cum?

- A murit mai târziu. A murit două zile mai târziu, la spital. Nu și-a mai recăpătat niciodată cunoștința. Taică-su' a ținut-o de mână tot timpul. A fost alături de ea până la sfârșit.

Dar, din povestea asta, au ieșit și lucruri bune.

Roman a rămas paralizat pe viață de la gât în jos, idiotul! A încercat să fugă și un polițist i-a trimis glonte exact în șira spinării.

Vitali, iubitul meu cu ochi frumoși, a primit douăzeci de ani. El era cel care o dăduse pe fată cu capul de perete.

Cât despre Oleg... Ah, Oleg, câine! Oleg, Oleg, Oleg... mâncate-ar Iadul...

- Cât a primit?

- Nu mai contează cât a primit. După numai patru luni de pușcărie, pe Oleg l-a „curățat” unul de acolo, un tip care era condamnat pe viață. Cine știe, probabil că scuiasese prea aproape de el.

- Și tu?

- Eu, ce? a făcut ea mirată.

- Tu ce-ai făcut mai departe? După ce-ai sunat la poliție.

- Ah, am fugit, ce era să fac? În mai puțin de jumătate de oră, eram deja suită în tren. Dar unde anume urma să merg, ce aveam să fac? Asta nu știam. Alesesem trenul care urma să plece cel mai repede.

Apoi trenul s-a pus în mișcare și eu mi-am lăsat trecutul în urmă.

CAPITOLUL OPTZECI

Atunci când îngerii cad

Mia n-a mai scos niciun cuvânt. Stăteam împreună pe banca rece; niciunul dintre noi n-avea ce să-i mai spună celuilalt.

- Oare cât o fi ceasul? am întrebat într-un târziu, doar așa, ca să sparg tăcerea. Tu mâine mergi la muncă, nu?

- Mâine sunt tot în concediu, a răspuns ea culegând de pe jos sticlele goale de bere. Apoi s-a ridicat și a intrat tăcută în casă.

În seara aia, după ce ne-am culcat, mi-a fost cam greu să adorm. Mă tot fâțâiam când pe o parte, când pe alta.

Mia se întorsese cu fața la perete. Mi-am dat seama că nici ea nu dormea.

„Drace, mi-am zis, dacă o să am o noapte albă, probabil va fi cea mai lungă noapte albă din viața mea!”

- Tiberiu.

- Spune, Mia, am răspuns încet, fără să întorc capul.

- Știu că lucrurile pe care le-ai auzit nu ți-au picat prea bine, dar... nu ai vrea să mă ții un pic în brațe? Doar atât... Să mă ții în brațe, nimic mai mult.

Vocea Miei era vocea unui om gata cu nervii. M-am întors, m-am lipit de spatele ei cald și am îmbrățișat-o.

- Mulțumesc, a șoptit.

Am rămas așa mult timp. Mi-am lipit buzele de cămașa ei subțire de noapte și am sărutat ușor fiecare arsură de țigară, stigmatul trecutului ei de curvă.

- Ce faci?

- Ești un om tare bun, am șoptit răgușit. Un om minunat. Un om bun.

- Nu sunt, a răspuns ea liniștită.

- Ba da, Mia, chiar ești! E uimitor că... încă mai poți să fii atât de bună la suflet după toate lucrurile prin care-ai trecut. E de mirare că n-ai înnebunit.

- Dar ce te face să crezi că n-am înnebunit, a spus ea oftând. Apoi, s-a întors spre mine, mi-a mângâiat părul și m-a sărutat ușor pe frunte. Ce te face să crezi că nu sunt nebună, Tiberiu?

Am încercat să o strâng iar în brațe, însă ea m-a respins ușor, mi-a pus palma în piept.

- Tu de ce crezi că ți-am spus toate astea?

- Păi, ai simțit nevoia să-ți descarci sufletul.

- Nu. Nu e asta.

- Dar?

- Ți-am povestit toate astea ca să înțelegi mai bine cine sunt eu și cine este soția ta. De asta m-am deschis ție. Doi oameni îmi știu secretul. Doar doi. Tu și încă cineva care... nu mai este.

- Răposatul tău soț.

- Nu, a spus ea repede. Nu, el nu. Spre deosebire de soția ta, eu am știut să-mi țin gura. I-am spus totdeauna soțului meu doar ceea ce trebuia să audă. Nimic mai mult.

Hai, nu te mai uita așa la mine. E foarte bine că nu i-am spus. Ceea ce nu știi, nu te afectează. Am fost ceva mai prevăzătoare decât Irina ta. Când m-am căsătorit, eram suficient de trecută prin viață ca să știu că bărbații... nu știu să aprecieze sinceritatea unei femei.

- Ce tot spui acolo? am întrebat-o mângâind-o pe obraz.

- Că te-ai purtat foarte urât cu Irina, asta vreau să spun. Și că nu trebuia s-o umilești și s-o faci să îngenuncheze în fața ta. Asta mai vreau să spun.

- Da, aici ai dreptate. Am greșit față de ea. Oarecum.

- Și mai vreau să-ți spun că, atunci când ea ți-a cerut iertare, tu ar fi trebuit să-i răspunzi „*Te iert, Irina!*”. Și chiar de ți-ar greși de șaptezeci de ori câte șapte, tot asta ar trebui să-i spui de fiecare dată.

- De ce?

- Pentru că fata asta te iubește ca o nebună.

- Mia...

- Taci, Tiberiu, taci dracului și ascultă-mă! Ți-am ascultat povestea și, crede-mă, nu sunt chiar o nepricepută în ale vieții. Fata ta te iubește mult mai mult decât ai putea tu s-o iubești vreodată.

- Da, „*mai mult*”. Prostii! Vorbe.

- Orbule!

- Dar încă nu știi tot adevărul, am adăugat iritat. Mai sunt și alte chestii pe care ți le-am ascuns. Adevărul este că...

- Adevărul este ceea ce tocmai ți-am spus! mi-a rețezat-o Mia, apoi s-a întors cu fața la perete: Hai să dormim. E târziu. Câteva minute mai târziu, a șoptit așa, ca pentru ea: Mâine dimineată te cari dracului. Nu mi pasă nici cât negru sub unghie dacă te duci sau nu să-ți ceri iertare, dar de plecat, vei pleca.

- Te-am supărat cu ceva, Mia?

- De supărat, m-ai supărat tot timpul! a răspuns ea pufnind. Dar nu de asta trebuie să pleci. Pur și simplu nu vreau ca eu să fiu piedica dintre un bărbat și femeia lui. Am destule păcate. Așa ceva n-am să mai fac niciodată.

- Bine.

- Ți-am deschis ochii, da? Ți-am povestit. Ți-am explicat cine sunt și, mai ales, ce am fost. Adevărul are un preț: mâine pleci și nu mai pui piciorul pe aici.

- Ai dreptate, am răspuns dus pe gânduri. De fapt, nici nu țineam neapărat să rămân. Plec, plec.

- Cât despre ceea ce s-a petrecut între noi, consideră nopțile astea cinci cadoul meu de despărțire. Punct. Să

nu mai îndrăznești să mă cauți vreodată. Și acum, pe bune, hai să dormim.

- Indiferent ce părere ai tu, i-am spus mângâindu-i ușor umărul, ești totuși o femeie tare bună la suflet. Demnă de tot respectul meu.

- Lasă tâmpeniile.

- Sper din toată inima să mă ajute Dumnezeu să-ți răsplătesc bunătatea într-o bună zi. Și sinceritatea.

- Păstrează toate balivernele astea pentru Irina, a pufnit Mia. Hai, dormi!

Și a adormit în cele din urmă.

Am îmbrățișat-o cu blândețe. Pentru prima oară, simțeam că îmbrățișam sufletul unei femei, nu trupul ei.

Dar, dacă în momentul acela aș fi putut privi în viitor, aș fi avut o mare surpriză.

- De ce? întreabă Eva mirată.

- Pentru că viața e o scârbă. De aia. Aș fi aflat că femeia care dormea liniștită lângă mine urma să plătească peste ani un preț imens pentru bunătatea ei. Avea să plângă amar, avea să sufere și să se înglodeze în datorii. Avea să-și piardă și serviciul, și casa.

Și, da, eu urmam să fiu cauza nenorocirii ei.

Dar în momentul acela, habar n-aveam de toate astea, așa că am închis ochii, am strâns-o lângă mine și am adormit cu obrazul lipit de spatele ei.

* * *

- Domnul avocat nu-i acasă! m-a informat Cap de Mort cu o voce pițigăiată.

Am privit spre hârca de la etajul unu și m-am întrebat cum poate o femeie, fie ea și bătrână, să arate în halul acela.

„Anii trec peste om ca un tăvălug, mi-am spus dezgustat. Uită-te la nefericita asta. E moartă, dar ea n-

a aflat încă. Trebuie să aibă nouăzeci de ani bătuți pe muchie. Unii oameni au nesimțirea să trăiască prea mult.”

- Deci nu-i acasă. Mulțumesc, doamnă! O să-i las un bilet în ușă. Sau... poate e mai bine să merg și să-l caut direct la serviciu. Sărut mâna!

„Lovi-te-ar boala! mi-am zis. Mi-ai stricat ziua! Sper să nu te visez la noapte! Și lovi-te-ar boala și pe tine, Alfredo, că mă pui aiurea pe drumuri!”

N-aveam idee de ce mă căutase acum cinci zile pe la cofetărie, dar acum nici că-mi mai păsa. Îmi trecuse tot cheful să aflu. Nu m-am dus să-l caut la rahatul lui de cabinet de avocatură, ci am luat-o spre casă.

„Oare ce-o fi gătit mama? m-am întrebat zâmbind.”

Dis de dimineață, mâncasem la Mia niște tartine cu unt și dulceață, apoi îi spusese zâmbind:

- Mia, dragă, să știi că mi-a făcut realmente plăcere să te cunosc. Sincer. Poți să-mi dai niște bani de taxi?

Mia a scos portofelul din poșetă.

N-am găsit niciun taxi, așa că am mers pe jos mai bine de o oră. Asta îmi trezise pofta de mâncare.

Dar aveam și alte priorități. Mergând agale spre casa mamei, am realizat dintr-odată că banii Miei erau suficienți pentru un pământ sau două. Poate chiar trei.

La ea în casă avusesem parte doar de vin sau bere slabă.

Eram bărbat și duceam dorul unui întăritor.

„Bună idee! am gândit. O să am mai multă poftă de mâncare.”

Pașii mei și-au schimbat direcția. Era pe acolo, pe aproape, o cârciumă faină, o știam destul de bine.

Mi-am luat paharul și m-am așezat la o masă mai ferită. Nu-mi plăcea lumina care inunda jumătate din cârciumă prin geamul acela mare.

Așa da! Uitasem ce gust bun avea vodca.

Priveam indiferent spre patronul care o certa în șoaptă pe femeia de la bar. Barmanița pusese capul în pământ și-și făcea de lucru aranjând pe o tavă niște cești cu gura-n jos. Tocmai le spălase. În timpul ăsta, patronului nu i se mai oprea gura.

„Oare de ce ne purtăm așa neomenos cu femeile noastre? m-am întrebat. De ce simțim nevoia să le umilim tot timpul? Care-i câștigul?”

Am dat peste cap paharul, am revenit la bar și i-am făcut semn femeii să-mi facă iar plinul.

Patronul nu mai era. Plecase boroscodind. Femeii îi cam tremura bărbia.

- Las' că-ți trece, i-am spus un pic amuzat, apoi am arătat cu degetul în direcția în care dispăruse ăla. E patronul, nu-i așa?

- Nu, mi-a răspuns ea tristă, fără să mă privească. Este soțul meu.

Am revenit la masă și mi-am reluat firul gândurilor.

„Păi, dacă-i bărbatu-su', mi-am zis, atunci are tot dreptul s-o certe. Știe el mai bine ce și-a luat pe cap. Probabil că merită certată.”

Mi-am dat gata băutura și-am ieșit. Lumina soarelui parcă mi-a dat cu ceva în cap. Am privit zăpăcit în jur.

„Hmm, nu cred mă duc la mama! mi-am zis. O să sară cu gura pe mine și-o să-mi spună că aia, că ailaltă... că pe unde-am umblat cinci zile. De fapt, asta e a șasea zi.

Și la fel și tata. Exact asta-mi lipsește mie acum: o porție dublă de ceartă. Fir-ar! Mai bine... mă mai plimb nițel.”

M-am gândit intens la vorbele Miei.

Pășeam agale. Lumea trecea încolo și-ncoace grăbită. Fiecare părea să aibă în cap un program bine stabilit. Poate că și eu trebuia să am un program bine stabilit. Poate că trebuia să fiu la cursuri la ora aia. Poate că nu-mi păsa.

Pe mine mă rodeau vorbele Miei. Erau proaspete-n mintea mea. Mia încercase, cumva, să-mi facă și mie un program în cap. Încercase să mă programeze.

Nu-mi plăcea asta.

„Te-ai purtat foarte urât cu Irina!” îmi spusese ea. Acum începeam să realizez că nu doar mama era solidară cu Irina.

Avusesem dreptate: când vine vorba de bărbați, femeile fac front comun împotriva lor. Sunt unite.

Adică de ce, mă-sa-n cur, trebuia s-o iert pe Irina? De ce? Cine pe cine mințise? Ea mă mințise. Oare nu trebuia să fie pedepsită? Nu trebuia s-o las să fiarbă la foc mic?

Dar după aia? Ce avea să fie? Trebuia oare să rămân cu Irina?

Deodată, mi-a răsunat în cap vocea mamei:

„Să te porți frumos cu Irina! Nu fă cu ea ce-a făcut taică-tu' toată viața cu mine.”

Am strâns din fălci până mi-au scrâșnit dinții. Până și-n capul meu femeile erau solidare.

Mi-am zis că n-ar fi trebuit să beau doar două pahare. Atunci când bei până cazi sub masă, totul este în regulă, dar dacă bei doar un pic și te oprești, încep să te muncească gândurile. Nu e bine.

„Dragostea ta e otrăvită!”

- Ella, fir-ai tu a dracului! am strigat supărat și un trecător s-a ferit speriat din calea mea. Numai tu lipseai, curvo!

Ce mai voia și aia de la mine? Și, mă rog, de ce era dragostea mea otrăvită? Pentru că nu voiam să iert? Dar ce au de a face una cu alta... iertarea și dragostea? Sunt legate?

M-am încruntat și am pășit înainte ca un robot, fără să mă uit pe unde merg.

- Da, am întărit cu voce tare, poate că maimuța aia are dreptate. Poate că dragostea mea chiar este otrăvită. Posibil... Da, ea, soacră-mea ar trebui să știe

cel mai bine. Doar a fost prima mea femeie. Altă curvă. Mereu dau numai peste curve. Oare de ce-mi scoate Dumnezeu în cale numai curve?

Am tresărit și m-am uitat fâstâcit în jur. Slavă Domnului! Nu părea să mă fi auzit nimeni. Dar pe unde ajunsesem?

Am privit cu atenție zona și am înțeles că picioarele mă purtasera singure exact acolo unde nu doream să ajung: eram la vreo două sute de pași de blocul Irinei.

M-am încruntat și-am privit posomorât cartierul șters și murdar. Bloc lângă bloc. Fațadă gri lângă fațadă gri. Ghetoul dracului!

Mai erau câteva magazine mărunte de cartier. Și un fel de părculeț.

- Parcul! am exclamat morocănos. O să merg în parc!

M-am așezat pe o bancă și mi-am aprins țigara. Cineva jucase fotbal cu toate coșurile de gunoi. Aleile erau pline de chiștoace și semințe de floarea-soarelui. Civilizație de ghetou.

Pe una dintre bănci, undeva, în dreapta, stăteau doi pensionari și jucau șah. L-am recunoscut pe unul dintre ei. Era tipul care freca menta în fața blocului nostru. În fața blocului Irinei.

Am zâmbit, privind cât de concentrat era. Deci nu mai avea adversari în fața blocului. Îi bătuse pe toți și apoi își mutase cartierul general în parc. Bravo lui! Căuta noi victime.

Doar știi, Eva, așa sunt șahiștii, vor mereu alți combatanți. Alte lupte. Vor să învingă, dar vor și un pic de schimbare. Cui îi place să bată mereu același adversar?

Mi-au venit în memorie vorbele Irinei, știi, atunci când îmi povestise râzând:

„Locuim aici de patru ani dar, dacă ne-ar întâlni pe stradă, nu cred că vreunul dintre ei ne-ar recunoaște. Sunt drogați cu șah! Aștia nu mai știu nimic din ce se petrece în jurul lor.”

Așa era. Ochii tipului s-au intersectat un moment cu ai mei, dar nu a dat niciun semn că m-ar recunoaște.

„Drogatul! am gândit amuzat. Irina mea are dreptate.”

Am tresărit și m-am încruntat. Cum adică „a mea”?

Poate avusese ea dreptate în multe privințe, dar cel puțin într-o privință se înșelase: nu mă iubea „mai mult” așa cum se lauda tot timpul.

Eu eram cel care pusese inimă și suflet în relația noastră. Eu eram cel care suferea. Ea nu știa decât să dea din gură, dar inima ei era mică.

Nu-mi spusese chiar ea, cu gura ei, că la început nu mă iubise? Așa-mi spusese. Recunoscuse clar:

„Îți spun cu toată sinceritatea că la început nu te-am plăcut. Erăi atât de timid, de naiv. Dar cu timpul, încetul cu încetul, am învățat să te cunosc și ai început să-mi plăci foarte mult.

Tu erai jumătatea mea. Fusesem o proastă.”

- Nu, Irina, eu am fost prostul! am șoptit amar, aruncând chiștocul cât colo. Eu! Dar nu mai sunt. Iată de ce n-am să mă pun niciodată în genunchi în fața ta! Și n-am să-ți cer niciodată iertare! am strigat dintr-o dată, supărat. Pentru că n-am de ce, fă, curvo!

Pensionarii au întors capul și m-au privit o clipă, apoi și-au băgat iar nasul în tabla lor pătrată.

„Poate c-ar trebui să plec naibii de aici, mi-am zis scârbit. Oamenii ăștia se uită ciudat la mine. Nu par în toate mințile. Uite ce mi-ai făcut, Irina! Vezi ce mi-ai făcut? Și mai spui că mă iubești mai mult?! Mincinoaso!”

Tocmai mă ridicasem să plec, când unul dintre moșnegi a strigat satisfăcut:

- Mat, bre! Mat! E-al treilea mat pe care ți-l dau, unul după altul! Și a început să râdă și să se bată cu palmele pe coapse.

Fața celuilalt, cel cu ochelari cu ramă groasă, era indiferentă și posomorâtă. Îl înțelegeam. Și eu aș fi fost posomorât, dacă aș fi luat trei mături la rând.

- Ha, ha! râdea celălalt. Trebuie să mă duc să fac un semn în calendar. De ani de zile nu ți-am mai tras trei bătaii la rând! He, he!

- Hai, las-o baltă, a spus ochelariștii. Lăudărosule...

- Te-ai ramolit, bre! a mai spus celălalt, apoi s-a ridicat, a salutat și a plecat pe alee chicotind și vorbind singur.

Am zâmbit și am privit în urma lăudărosului. Peste ani, probabil, așa aveam să ajung și eu: un moșneag căcăcios, adus de spate, cu mustăți pârлите de la țigară. Singurele mele bucurii aveau să fie un scutec uscat la cur și o partidă de șah câștigată în parc.

Fără să vreau, m-am simțit solidar cu victima. Omul rămăsese singur pe bancă și rearanja piesele. M-am ridicat și m-am apropiat zâmbind:

- Jucăm?

Mi-a făcut semn să m-așez și a deschis cu gambitul Evans.

În momentul acela, am realizat că nu jucam cu tata, ci aveam în față un profesionist al tablei. Am devenit dintr-odată lucid și prezent.

„Ehei, o să am de furcă cu tine, moșule! mi-am zis rânjind. Trebuie să mă concentrez. Poate era mai bine să nu fi băut alea două pahare.”

Jocul a fost strâns. Am evitat la limită toate capcanele pensionarului meu. În cele din urmă însă, balanța a început să se încline ușor spre partea mea. Aveam avantaj un cal.

M-am relaxat și mi-am permis să fiu un pic mai destins și chiar nițeluș arogant.

- Ar fi trebuit să mutați calul la C4, i-am spus cu o față nevinovată.

- Nu vorbi, joacă, a răspuns el sec.

Nu mai era nimic de spus, avea dreptate. În mai puțin de cinci minute, l-am anunțat satisfăcut:

- Mat, stimat domn! Șah și mat!

- Mda, a confirmat el.

- Mai facem una?

Omul m-a privit supărat, apoi a oftat și a scos un pachet de țigări din buzunar. M-a servit și pe mine. Am fumat amândoi în tăcere țigările tari, fără filtru.

Păcat că nu voia să mai joace. Tocmai începusem și eu să mă încălzesc. Simțeam nevoia să-i mai trag încă o mamă de bătaie. Dar, dacă nu mai voia, nu mai voia.

- Nu prea mă pot concentra, s-a scuzat el, apoi a stins țigara, și-a dat jos ochelarii și a început să-i ștergă cu o bucată de piele moale, de căprioară.

Sufla din când în când peste lentile și le ștergea iar cu atenție, de parcă n-ar mai fi avut nimic altceva de făcut pe lumea asta. Probabil că nici nu avea.

- Veniți des pe aici, prin parc? l-am întrebat într-o doară.

Ce puteam eu să discut cu un moșneag trecut de șaptezeci de ani? Încercam să fiu politicos.

- Nu prea, mi-a răspuns aprinzându-și altă țigară. Omul fuma mult. Mai mult decât mine, în orice caz. Nu prea vin în parc, a continuat moșul. De obicei, joc la măsuța din fața blocului, pe undeva, pe acolo, a adăugat el arătând cu mâna blocurile din spate. Dar, de câteva zile, m-am mutat aici. Nu mai pot să joc acolo. Nu pot.

- De ce?

- Eh, de ce... Așa.

- Așa, pur și simplu, l-am îngânat zâmbind. Fără motiv.

- Cum adică fără motiv? a întrebat el uitându-se lung la mine. Tu chiar nu știi, tinere?

- Ce să știu?

- Nu ești de pe aici, din cartier, așa-i?

- Nu sunt! i-am răspuns zâmbind.

Era limpede: drogatul ăsta nu recunoștea decât piesele de șah atunci când le vedea. Trecusem de o mie de ori pe lângă el în ultimul an, de când mă însurasem, și el mă întreba acum dacă sunt din cartier.

- E clar că nu ești de pe aici, a spus moșul. Că dacă erai, știai. Toată lumea vorbește. Au dat și la ziar.

- Ce-au dat la ziar? am întrebat curios.

- O... o nenorocire, a oftat el. Și eu am fost acolo când s-a întâmplat. Am nopti în șir nedormite. Nici la șah nu mă mai pot concentra. Am văzut totul cu ochii mei așa cum te văd pe tine.

- Ce?

„E senil, la naiba! mi-am zis plictisit. De ce, pana mea, fumezi atât de mult, moșule? Vrei să te lovească damblaua? Nu le mai suda una după alta!”

- S-a întâmplat cu cinci zile în urmă, a spus el încet. Eu jucam șah în fața blocului, chiar lângă intrare. Eram acolo. Așezam piesele și mă pregăteam pentru o nouă partidă, când deodată... *Buf!* Căzuse ceva la doi pași de noi, chiar acolo, pe beton.

Am sărit toți în sus de pe scaune, care încotro.

La început nu ne-am dat seama ce era, doar ne-am speriat. Apoi mi-am scos ochelarii de pe nas. Ceva mă stropise pe obraz. Am băgat ochelarii în buzunar, m-am șters cu palma pe față. Era lipicioasă. Aveam stropi de sânge pe obraz.

În momentul acela, un tip de lângă noi a strigat: *„E o fată, băi!”*

Bătrânul a amuțit brusc, apoi a început să lăcrimeze. A clătinat încet din cap și a continuat în șoaptă:

- A fost ceva de pomină... Uite, a întins el degetele spre mine, vezi cum îmi tremură mâna? Mi se face rău și acum, când îmi aduc aminte. Putea să pice exact peste noi și să ne omoare pe toți. Copil prost! Dă-mi o țigară, te rog, că eu le-am terminat.

I-am întins pachetul. Mâna mea tremura mai tare decât a lui.

- Da, a continuat el trăgând fumul în piept, eram acolo, chiar acolo... Țăla care strigase, a început apoi să înjure. Înjura de frică. Înjura întruna și sărea de pe un picior pe altul. Parcă o luase razna. Dar eu mi-am pus la loc ochelarii pe nas și m-am uitat cu atenție la ea. Am văzut-o așa cum te văd pe tine acum.

- O fată?

- Da, era o fată tânără. Capul i se făcuse zob, ca un bostan. Erau bucăți de creier peste tot... pe beton. Curgea sângele... curgea din ea... și din nas, și din gură. Arăta groaznic.

Nu știi de unde putea să iasă atâta sânge, că era mică. Era doar o fată, o... copilă. De fapt, nu. Vorbesc prostii. Avea verighetă la mână.

Până a mers cineva să sune la poliție și până s-a întors înapoi, balta de sânge se tot lățise și se întindea pe sub rochia ei, a adăugat moșneagul oftând.

Lumea s-a adunat. Apăruseră capete pe la toate ferestrele din josul blocului și fiecare spunea câte ceva.

Bărbații, mai curajoși, s-au apropiat, dar femeile se țineau deoparte. Un copil a venit să vadă și el, dar a fost tras de maică-sa de mână, dus în casă.

„Uite că nu e moartă!” a zis unul. Dar altul a început să râdă și i-a răspuns:

„Băi, ești prost? Ce dacă mișcă din picior? Uite creierul pe jos!”.

Cred că, în mai puțin de un minut, se adunaseră în jurul ei cel puțin douăzeci, treizeci de bărbați de prin vecini.

Ea, săraca, stătea acolo nemișcată, cu părul răsfirat pe beton. Avea ochii deschiși, parcă se uita spre cer.

Dar eu nu cred că a ajuns în cer, că doar - se știe - ăștia care se omoară n-ajung niciodată acolo.

Dacă ai să mergi și tu să te uiți, ai să vezi cu ochii tăi pata rămasă pe beton. Ar trebui să vină cineva și să dea naibii cu niște var pe deasupra sau... să spele cu ceva sângele ăla uscat.

Până să apară ambulanța, o bătrânică de la parter a scos capul pe geam și a început să țipe la noi: *„Închideți ochii fetei, oameni buni! se văita ea. N-o lăsați așa! Draga mami!”*

Dar nu voia nimeni să se atingă de amărâta aia.

Unul negricios din blocul vecin tot repeta întruna, iar și iar, ca papagalul: *„Băi nene, să vezi ce urât am să visez eu la noapte! Să vezi numai!”*, dar nu-l băga nimeni în seamă.

Ăla nimic. Dădea din gură înainte, ca o moară stricată.

Eu unul n-am mai putut să stau. Am plecat de lângă ea. M-am tras ceva mai încolo că nu mai puteam să privesc sângele ăla roșu care se făcuse baltă și pata încetul cu încetul rochița fetei. Era o rochie albă și pe albul acela se vedea clar fiecare pată.

Săraca, nu avea nimic în picioare, era desculță. Avea pe ea doar rochița aceea albă și, pe mână, o brățară tot albă.

Aha... Mai avea un fluture pe piept, pe rochie, adică. Tot fluturele era alb, făcut din broderie...

Da' ce-i cu tine. Ți-e rău, tinere? Iartă-mă... eu tot dau din gură ca prostul. Nu mi-am dat seama.

Bătrânul s-a oprit din vorbă și s-a uitat îngrijorat la mine. Stăteam și îl priveam nemișcat, ca o piatră.

Mi-a spus cu milă:

- Se vede treaba că ești o fire simțitoare. Doamne, da' ce-ți tremură mâinile!

L-am privit fix și privirea mea trecea prin el, cădea pe blocurile din spate. Omul a adăugat repede, pe un ton de scuză:

- De fapt, asta-i tot. Ce altceva să mai spun, că asta a fost tot. A ieșit din bloc bătrâna de la parter, care țipase la noi de la geam... a venit și a închis ochii fetei, apoi s-a uitat la noi năucă și tot bolborosea ceva despre lumânare. A plecat să aducă lumânare.

Ah, și mai s-a petrecut o chestie... ceva ciudat. Fata ținea o bucată de hârtie în palmă. O strânsese tare în pumn. Ce te uiți așa? Doar nu crezi că te mint? Era o bucată de hârtie, o făcuse ghemotoc în palmă.

A zis unul, cică: „*Bre, ia de 'colo hârtia aia ca s-o dai la poliție când vine.*”

Dar altul a strigat „*Ce, bă, ești nebun? Nu pun eu mâna pe mâna ei! Mi-e silă!*”.

Dar celălalt a zis că o să se umple foaia de sânge și s-a aplecat chiar el, a tras-o așa, cu vârful degetelor. Era mai curajos decât noi.

Fata nu dădea nicicum drumu' la hârtie. Avea mâna strânsă cu degetele încleștate pe foaie. Până la urmă, ăla i-a desfăcut palma și i-a luat-o.

S-a uitat repede peste ea, dar nu era niciun bilet de adio. Era... o prostie, niște cuvinte fără niciun sens.

- Ce cuvinte? am întrebat în șoaptă.

- Ei, prostii. Sigur era nebună. Mâzgâlise ceva acolo, cu litere mari. Da' ce tremuri așa, tinere, că parcă ești lovit de friguri?

Omul a clipit mirat, apoi și-a scos ochelarii, i-a pus iar pe nas și m-a privit fără niciun cuvânt. A întins ușor mâna.

Mi-am ferit umărul și m-am ridicat cu greu de pe bancă. Am făcut un pas, dar picioarele nu mai voiau să mă asculte.

Capul mai avea un pic și plesnea. Simțeam o durere surdă. Îmi pulsa exact în mijlocul frunții.

M-am întors spre moșneag și l-am privit întrebător.

- Scria „MAI MULT”, atâta tot scria! a spus el privind-mă cu atenție. S-a ridicat de pe bancă și a încercat din nou să-mi pună mâna pe umăr.

- Nu m-atinge! am urlat la el.

În momentul acela, picioarele mele au prins viață. Am luat-o la fugă și am lăsat parcul în urmă. Goneam printre blocuri, aproape orb din pricina durererii care-mi pulsa în cap.

Când am ajuns în fața blocului ei... blocul nostru, m-am oprit de parcă m-aș fi lovit de un zid de sticlă.

Bătrânul nu mințise.

Erau acolo toate câte mi le spusese. Și pata, și buchetele de flori, și zecile de lumânări aprinse...

Oameni treceau grăbiți pe acolo. Unii se opreau o clipă și își făceau cruce, alții doar se uitau curioși. Apoi fiecare pășea mai departe, își vedea de treaba lui.

Și mai era acolo, jos, o fotografie mare, înrămată și sprijinită de peretele blocului. Era... ea.

Am văzut și anunțul mortuar lipit la intrarea în bloc. Pânza neagră îl străjuia de o parte și de alta.

- Irina, am șoptit, fluturașul meu... Ce-ai făcut?

Ochii ei din fotografie păreau să privească spre mine. Avea ochi blânzi și nu-mi mai puteam dezlipi privirea de acolo. Erau... ochii ei.

- De ce, Irina? am țipat plângând. Pentru ce... Îngerășule!

Poza... Cunoșteam bine poza aia. O mai văzusem. Era din camera ei. Din camera noastră. Din scriin. Cineva o mărise și-o înrămasse.

Am încercat să-mi fac cruce, dar brațul îmi era mai greu decât plumbul.

- Irinaaaa! am urlat din toate puterile și propriul meu urlat m-a înspăimântat.

M-am retras mergând cu spatele până m-am lovit de cineva și am țipat îngrozit. Apoi am fugit de acolo.

Am fugit cât de tare mă țineau picioarele.

Copacii și fețele oamenilor treceau repede pe lângă mine. Fațadele de un gri murdar și mașinile din parcări își amestecau culorile și formau un fel de ceață, ca un abur care fugea repede pe sub ochii mei.

Ceața aceea fugea de mine și eu fugeam de ea.

Asta era tot ce simțeam. Tot ce știam.

Apoi lumina din capul meu s-a stins și n-am mai știut nimic.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI UNU

De șaptezeci de ori câte șapte

- Moartă, șoptește Eva.

- Da. Moartă. Murise în ziua în care mă căutase Alfredo.

- Câți ani avea soția ta?

- Douăzeci și cinci.

- Era de-o seamă cu mine, spune Eva îngândurată. Ce-a fost mai departe? Ce-ai făcut?

- Nimic. Nu prea multe.

Mă trezisem. Priveam tavanul și nu înțelegeam unde sunt. Apoi am încercat să mă ridic și... nimic. M-am uitat în jur și am înțeles brusc unde mă aflam: gratiile de la geam, curelele cu care eram legat de pat... Era clar: pentru a doua oară în viața mea ajunseseam la balamuc.

N-am simțit însă mare lucru. Îmi dăduseră ceva care mă amortise, ceva care mă făcea să nu-mi pese. Știi, au și chestii bune acolo, nu doar gratii.

- Ia te uită, s-a auzit o voce. Un tip băgase capul pe ușă și mă privea zâmbind. Te-ai trezit, deci.

Nu-l cunoșteam. Nu i-am răspuns.

A intrat, a închis încet ușa și s-a așezat foarte aproape de mine, chiar pe marginea patului.

- Eu sunt Paul.

- Mă bucur, am șoptit printre dinți.

- Îți mai amintești de mine? a continuat el surâzând. Nu, nu cred că-ți amintești. Erai turbat, măi, băiete. Lucrez pe ambulanță. Te-am luat mai mult pe sus acum două zile din... ce ai? Ce este? Vrei ceva?

- Un pic de apă, am șoptit.

- Sigur că da, a spus el zâmbind. A luat cana și mi-a ridicat un pic capul, apoi a adăugat repede: Ia așteaptă un pic. Apa asta din cană e plină de praf. O să-ți aduc niște apă proaspătă. A revenit și mi-a dat să beau, apoi s-a așezat iar și a continuat să-mi vorbească de parcă eram prieteni la cataramă: Da, omule, făceai tare urât. Rupeai hainele de pe tine... era jale. S-a blocat circulația în intersecția aia. Lumea s-a adunat ca la circ. Noi am parcat ambulanța pe unde am putut și a trebuit să mergem pe jos până la tine.

Chiar nu înțelegeam de ce mă tot freca la cap tipul acela, Paul. Ce voia? Mă lăsau rece toate prostiile pe care le debita, însă el îi dădea înainte. Nu i se mai oprea gura.

- Urlai întruna „Nu m-atingeți! Nu m-atingeți!” și a trebuit să sărim toți trei deodată pe tine. Aveai o față de parcă văzuseși pe dracu'.

„Doamne, am gândit închizând ochii, de ce mă pedepsești? Nu-s destul de chinuit? De ce mi L-ai trimis pe Paul, asta?”

- Rău mai erai! a continuat Paul. Uite, aici, vezi vânătaia asta? Ai mâna grea! Mi-ai tras un pumn în moacă, dar să știi că nici eu nu-s de lepădat. Până la urmă, tot te-am pus la pământ.

- Și acum ai venit să mă pedepsești? am întrebat cu ochii-n tavan.

- Nu, frate, ce vorbă-i asta? Îți explicam doar.

M-am uitat urât la el. Omul zicea că-i paramedic, dar pierdea vremea acolo, lângă mine și mă tot pisa cu gura. Chiar nu avea niciun drum de făcut? N-avea niciun nebun de cărat cu ambulanța?

- Nu prea mă simt bine, Paul, am spus oftând. Nu vrei să mă lași un pic în pace?

- Ba da, a răspuns el zâmbind, dar, vezi tu, m-a trimis dom' doctor să văd dacă te-ai trezit.

- Așa.

- Zicea să te întreb cum te cheamă, că noi n-am găsit niciun act la tine. De aia am venit.

„Ce cretin! mi-am zis. I-a trebuit un sfert de oră ca să-mi spună asta.”

Și-a notat totul pe un carnetel. I-am dat și numărul de telefon de acasă, ca s-o anunțe pe mama.

Cam asta a fost tot. N-a vrut să mă dezlege.

Pe la vreo șapte seara, doctorul i-a permis mamei să urce până la mine în salon.

- Te-am căutat peste tot, mi-a spus ea plângând. Te-a căutat și Alfredo! Taică-tu' a fost pe la poliție, pe la toate spitalele. Și la morgă a fost! Doamne, Dumnezeule! Pe unde ai umblat, Tiberiu?

- Nu mă-ntreba.

- Tu-ți dai seama ce ne faci? a țipat ea plângând. Alfredo ne-a zis că ai plecat la gară. Ne-am speriat atât de tare... Vrei să ne îngropi de vii? Asta vrei?

- Lasă asta, mamă. Zi-mi unde este... ea.

Mama a lăsat capul în jos și a vorbit anevoie, parcă împotriva voinței ei:

- Taică-tu' n-a vrut să meargă la înmormântare. Îi era frică de cuskra, de scandal, de ce-o să facă ea. Dar eu m-am dus. Irina era nora mea, era fetița mea. Trebuia.

Sicriul era închis. A fost tare multă lume. Eu nu m-am apropiat, n-am discutat cu mama ei. Nici măcar nu mă cunoștea. Am văzut-o acolo pentru prima oară, dar... chiar n-am cutezat să m-apropii de ea. Însă mi-am luat la revedere de la fetița noastră. Of, Tiberiu!

- Iartă-mă, am gemut.

- Am aruncat și eu o mână de țărână în groapă, apoi am plecat. Doamne, Dumnezeule! Nemernicule...

- Iartă-mă, mamă! Iartă...

- Dumnezeu să te ierte, copilul meu! a spus ea frângându-și mâinile. Dar, dacă nu o iubeai pe biata fată, trebuia s-o lași în pace, neisprăvitule!

- Dar am iubit-o. Și ea m-a iubit.

- Taci! m-a repezit mama pe un ton tăios și a ridicat palma. Măcar taci!

Apoi privirea i s-a schimbat și a întins încet mâna spre mine. M-a mângâiat pe creștet. Acea a fost picătura care a umplut paharul.

- Ce-o să mă fac, mamă? am întrebat-o plângând. Nu mai știi... ce trebuie să fac? Ce?

- Nimic, puiul meu. Nu trebuie să faci nimic. Odihnește-te, mi-a răspuns ea.

A început iar să plângă. Era tare necăjită. Ochii ei curați și înlăcrimați îmi aminteau de alți ochi înlăcrimați.

- Irinaaa!

Vocea mea a răsunat pe holuri, a agitat bolnavii și a pătruns până în camera asistentelor. Mama a țipat înfricoșată și a dus mâna la gură.

Urlam dintr-odată așa... ca un animal. Mă zbăteam. Curelele erau prea tari, era imposibil să le rup.

Asistenta a apărut lângă mine de nicăieri. Mi-a făcut o injecție în umăr, direct prin pijama. Totul s-a petrecut atât de repede, încât n-am avut timp nici să respir.

M-am holbat la ea și am bolborosit ceva. Cred că am înjurat-o de mamă.

Și am adormit.

* * *

Cinci săptămâni, atât a durat. Dar mi-a folosit.

La început, nu vorbeam cu nimeni. Pentru mine doctorii, asistentele și bolnavii erau cu toții o apă și-un pământ.

La două zile după criza aceea, m-a vizitat Alfredo.

- Condoleanțele mele, Tiberiu, a spus el privind-mă cu tristețe.

Nu i-am adresat niciun cuvânt. Am stat acolo, întins pe pat, surd la toate vorbele lui. Și el vorbea și tot vorbea. Încerca să-mi explice ba una, ba alta.

Într-un târziu, n-a mai rezistat și m-a întrebat:

- Ce ai, omule? De ce mă privești așa?

- Alfredo, i-am răspuns răgușit, dacă nu m-ai găsit atunci când trebuia, acum de ce mă mai cauți?

- Nu înțeleg, a îngăimat el.

- Să nu mă mai cauți niciodată. Să nu mai îndrăznești. Ieși!

A plecat cu capul în jos.

A mai trecut pe la spital de vreo două ori. L-am rugat pe doctor să nu-i mai permită accesul în salon.

Vinovăția se adunase în mine, îmi umpluse pieptul cu venin. Eram plin de nemulțumire și de mânie surdă.

Dintre toți oamenii pe care-i cunoșteam, nu știam nici măcar unul pe care să-mi vărs oful. Și mă sufocam, mă otrăveam cu propria mea otravă.

Când amicul meu intrase pe ușă, mi-am dat seama că exista totuși o scăpare. Da, Alfredo trebuia să plătească.

* * *

Într-o zi, cam pe la amiază, ușa salonului s-a deschis și o asistentă grasă, pe care n-o mai văzusem pe acolo, s-a apropiat de patul meu. Mi-a întins fișa medicală și mi-a spus:

- Te duci chiar acum, drăguțule, la doamna psiholog. După ce ieși de aici, faci la dreapta și ciocănești la a treia ușă pe stânga. Camera 18.

- Doamna psiholog? am întrebat-o eu printre dinții încleștați strâns. Doamna?

- Da, doamna! E femeie, mi-a răspuns ea încruntată.

- Nu vreau să văd nicio afurisită de femeie! am mârâit.

- Ai gura cam spurcată, băiete! a spus asistenta, aparent calmă. În locul tău, mi-aș aminti repejor de cei șapte ani de acasă. O fi aici spital de psihiatrie, drăguță, dar, dacă faci pe nebunul cu mine, ai să te trezești foarte repede. Te asigur eu că sunt metode.

Începuse deja să se enerveze, era evident. Tot agita în sus și-n jos fișa mea medicală.

- Mda, vă cred, am spus împăciuitor. Ce metode?

- Nu fi nesimțit! s-a răstit ea. Nu mă provoca! Dacă-ți pun o vorbă bună la domnu' doctor...

„Doamne, mi-am zis. Asta-i mai nebună decât mine.”

- Ce? am întrebat-o calm. Ce se întâmplă dacă mă părăști la doctor? Ajung, poate, din nou în cămașa de forță?

Asistenta m-a măsurat cu atenție, apoi m-a întrebat încercând vizibil să se stăpânească:

- Tu ești sigur că înghiți toate pastilele pe care le primești?

- Normal. De ce?

- Întrebam și eu. Dacă te prind că le scuipi, o să regreți ziua în care m-ai cunoscut.

- Le-nghit, dă-le-ncolo! am spus eu oftând. E-n interesul meu, nu?

- Poftim fișa, a spus ea cu mâna întinsă. Fuguța imediat la doamna psiholog!

- Am zis că nu mă duc la nicio doamnă! am țipat exasperat. Clar? Nu mă duc și cu asta basta!

Ușa s-a deschis și un găligan de doi metri, îmbrăcat în halat alb, a băgat capul:

- Probleme?

- Nu! am strigat și eu, și grasa la unison.

Capul a dispărut. Eu și dușmanul meu ne-am măsurat din priviri.

- Bine, a zis ea cu ochi de gheață. Las' că nu rămâne așa. O să am eu grijă de tine. Te grijesc eu, stai liniștit! Uite, mă duc chiar acum la domnu' doctor. Și a ieșit ca o furtună.

Până la urmă, nu m-am dus la nicio psiholoagă. N-aveam chef ca o afurisită de femeie să înceapă să-mi scormonească prin cap și să mă-ntrebe dacă făcusem sau nu pișu în pat când eram mic.

Nici ei n-au mai insistat.

Seara, pe la zece, asistenta cea grasă a venit în salon cu o moacă supărată și mi-a dat injecția pentru somn.

- Sunteți nouă pe aici, așa-i? am întrebat-o cu o față nevinovată, în timp ce ea apăsa ca dementa pe pistonul injecției. Mă durea al dracului, dar n-am urlat, nu i-am dat satisfacția aia.

- Nu-s nouă, drăguțule, a răspuns ea băgându-mi ultimul strop în fesă și smuncind acul. Te-a durut?

Știam că mă privește.

- Absolut deloc, am răspuns lăcrimând. Aveți o mâna tare ușoară.

- Nu-s nouă, da' am fost plecată-n concediu, de aia nu m-ai văzut pe-aici. Dar de ce mă întrebi dacă-s nouă?

- Păi, de obicei venea afurisita aia cu codițe.

- Cum?

- Ca să-mi facă injecția.

- Care afurisită? s-a zborșit ea, înroșindu-se brusc la față.

- Aia cu părul făcut mereu coc și cu două codițe împletite lângă urechea stângă. Tâmpita aia, care face injecții oamenilor direct prin pijama!

- Aha, a răspuns ea, începând să râdă. Asistenta șefă, adică! Apoi, deh... e plecată în concediu. Dacă era aici, vedeai tu pe dracu'. Ce treabă ai cu ea?

- Nimic, am răspuns, dând din mână. Absolut nimic. Atât doar că... ar trebui să-i explice și ei cineva că injecțiile nu se dau prin pijama. După ce o să ies de aici, sper să mă întâlnesc cu ea într-o bună zi și să-i explic chiar eu.

- Cred că, până la urmă, ai să ajungi totuși în cămașa de forță, a spus ea cu mâna pe clanță. Poartă-te mult așa și-ai să vezi!

Pe masă era o cană cu apă. Mi se făcuse dintr-odată sete.

Am încercat să mă ridic din pat ca să beau o gură de apă, dar n-am reușit.

- Dar ce injecție e asta? am bolborosit, clipind greu din ochi. Ce mi-ai dat?

- Ce meriți! a răspuns ea chicotind. Apoi a stins lumina și a ieșit. Am auzit-o râzând cu poftă pe hol.

„Curvo! a fost ultimul meu gând.”

* * *

Zi după zi, am început să-mi revin.

Cinci săptămâni într-un spital de nebuni te schimbă. Când am pășit afară, în lume, eram calm și indiferent.

- Să-ți iei la timp tratamentul, mi-a zis doctorul în loc de „*La revedere!*”.

Mama mă aștepta jos. Îmbătrânise cinci ani în cinci săptămâni. Eu păream mai tânăr decât înainte. Vizita la balamuc îmi priise.

- Mergem la ea? m-a întrebat mama.

Prin oraș se auzeau pocnind petarde. Mai erau doar două zile până la Revelion. Lumea era veselă, toți erau bine dispuși. Noul an se apropia.

Mormântul Irinei era departe, chiar la marginea cimitirului. O zonă separată. Niciunul dintre mormintele de acolo nu avea vreo cruce, doar niște lespezi sau nici măcar atât.

Chiar așa, ce nevoie au sinucigașii de cruci? Pământul e suficient. Pământul acoperă deopotrivă și virtuțile, și păcatele, nu face nicio deosebire între sfinți și sinucigași.

Am rămas lângă locul unde soția mea își dormea somnul de veci. Mama s-a retras tăcută.

Nu puteam să plâng, dar nici nu-mi doream asta. Ce rost mai avea? Nu era mama destul de amărâtă?

Am mângâiat ușor cu degetele țărâna jilavă, amestecată cu zăpadă. Erau multe lumânări stinse și multe flori vestejite. În jurul mormântului erau coroane funerare cu flori din plastic. Albastre și verzi.

Am reaprins câteva lumânări și m-am așezat în genunchi pe zăpadă, lângă mormânt.

Am început să spun în gând singura rugăciune pe care o știam. Pe la jumătate, m-am poticnit. Era partea aceea cu „*iartă-ne greșelile noastre precum și noi iertăm greșiților noștri*”.

Am reluat, apoi m-am poticnit iar. Nu mergea, nu puteam.

- Irina, am șoptit, fluturașul meu drag... Nu ți-am cerut iertare niciodată. N-am făcut-o atunci. Acum ce rost mai are s-o fac?

Știu bine că nu tu ești aici, sub pământ. Nu tu.

Nu prea știi sigur pe unde ești, dar nu-i așa că ești totuși pe undeva? Ești vie, Irina. Nu se poate... e imposibil să se fi terminat totul. Nu așa.

De acolo, de unde ești, mă privești chiar acum. Știu bine asta. Mă mai iubești? Mă iubești mai mult?

Îmi cereai să te iert. Acum... iartă-mă tu pe mine, fluturașul meu. Dacă mă iubești, am mare nevoie să mă ierți.

Îți aduci aminte când ai îngenunchiat în fața mea, nemernic ce sunt...

Nu ți-am dat iertarea când mi-ai cerut-o. Acum știu că nu mai ai nevoie de ea. Ce să faci tu cu iertarea mea? O voi da altor oameni. Cine știe... poate Cel de Sus va îngădui să fie vreodată o femeie în viața mea.

Iar eu... voi fi gata s-o iert oricând și pentru orice.

Mă auzi, Irina? Am să iert...

Știu că mă auzi. Am să-i iert totul. Am învățat lecția iertării. Chiar de-ar fi să mă supere de șaptezeci de ori câte șapte, am s-o iert de șaptezeci de ori câte șapte. Așa să mă ajute Dumnezeu!

Irina, spune ceva... Iisuse Mare! Aș da orice să te mai aud vorbind, spunând ceva... orice.

Nu există nimic pe lume care să nu poată fi iertat. Nu există nimic ce n-aș putea ierta unei femei. Asta am învățat de la tine, îngerășul meu... Asta e lecția.

Irina nu mi-a răspuns. M-am ridicat și am pășit pe alee.

- Nu mai stai un pic? s-a mirat mama.

- La ce bun?

Am întors capul și am privit în urmă, spre florile de plastic. La ce bun să mai fi stat? Ce era acolo?

Irina mea sigur nu era acolo. Îngenunchiasem și mă rugasem lângă o grămadă de pământ jilav. Nu era acolo. Leșul acela, îngropat adânc, la întuneric, nu avea cum să fie Irina.

Ochii, brațele și inima aceea care începuseră să putrezească nu erau... ea. Fluturașul meu zburase.

M-am întors, i-am oferit mamei brațul și am plecat.

Aceea a fost prima și ultima dată când am vizitat mormântul soției mele.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI DOI

Tocăniță de vițel

Timpul trecea, dar rana pe care mi-o făcuse în piept gestul necugetat al Irinei nu voia să se vindece. Parcă se tot adâncea.

Se zice că timpul are puterea de a vindeca orice: dragoste, ură, durere, dar nimeni nu-ți spune cât din leacul acela e necesar.

La două luni după ieșirea mea din spital eram tot acasă, la ai mei, tot în camera mea și tot apatic ca o vită. Ignoram tot ce se petrecea în jur. Pofta de viață mă ocolea. Pacea mă ocolea.

Nu doar că nu mă vindecam, dar, dimpotrivă, starea mea se făcea tot mai rea. Eram cufundat într-o disperare și o durere surdă. Amintirea Irinei mă bântuia zi și noapte.

Mă simțeam vinovat până în măduva oaselor pentru tot ce se petrecuse, pentru felul în care se sfârșise viața ei.

În timp ce ea se pregătea de moarte, eu unde eram? În brațele Miei eram, în patul ei.

Amintirea aceea mă devasta.

Nu mă mai spălam, nu mă pieptănam. Barba îmi creștea, unghiile îmi erau netăiate. Eram un mort viu.

Oare știi tu ce înseamnă să nu te miști toată ziua din pat? Știi tu ce înseamnă să ai tot timpul, zi și noapte, jaluzelele coborâte și perdelele trase?

Să nu te speli pe dinți, să fii jegos ca un cerșetor și să porți aceeași pereche de chiloți săptămâni la rând?

Dacă nu știi, sper să nu afli niciodată.

Un împuțit, asta ajunseseam.

Nu mai aveam pic de vlagă în mine. Nu ieșeam nicăieri. Putea după mine a hoit. În cameră era un dezastru. Hainele, lucrurile, cărțile, prietenele mele scumpe de altădată, zăceau răsturnate, aruncate care pe unde căzuseră. Mama era speriată.

Îi interzisesem să atingă ceva, orice din camera mea. Praful se depunea ca un *lințoliu*⁵⁸ peste tot.

- Măcar lasă-mă să deschid geamul, m-a rugat mama într-o zi.

Mă sâcâia. O acceptam pe lângă mine ca pe un rău necesar. Cineva trebuia să-mi aducă medicamentele și, uneori, când voiam, ceva de mâncare. Și țigări. Țigările le acceptam necondiționat. Le ceream.

- Lasă c-o să-l deschid eu, mamă. Lasă-mă. Vreau să fiu singur.

Am încuiat în urma ei ușa și m-am aruncat pe pat. Acolo dormeam. Acolo fumam. Gândeam. Și apoi o luam iarăși de la capăt. Ăla eram eu: omul lipit de pat.

- Să știi că sparg ușa! m-a amenințat tata.

În fiecare săptămână, venea și dădea cu pumnul în ușă și-mi arunca vorbele astea. Vocea îi răsună pe hol. Apoi răsună în dormitorul lor, dincolo de perete. O certa pe mama. Ea era vinovată.

Într-o zi, însă, n-am mai rezistat. Bătea în ușă ca nebunul. M-am ridicat exasperat din pat. I-am deschis, apoi am revenit în pat și m-am întors cu fața la perete.

- Pute aici ca la morți, 'tu-ți morții mă-tii! a mârâit el înfuriat. Întoarce-te cu fața la mine când vorbesc! Până când o să-ți bați joc de viața noastră, fecioraș? Apoi a urlat: Doamne, Tată Ceresc, dar ce-i aici? E casă de oameni sau grajd de vaci? M-am întors și l-am privit. Pentru asta te-am crescut eu pe tine? a răcnit el. Băi, nenorocitul, de asta s-a rugat maică-ta ani în șir pentru un copil? Tu ești copilul nostru? Asta ne-a dat Dumnezeu? Halal!

---

58 lințoliu, s.n. - Pânză cu care se acoperă mortul; giulgiu.

Pentru asta te-a crescut maică-ta? De aia te-am purtat noi la școală? Jigodia dracului!

Douăzeci și doi de ani de chin ca să te creștem pe tine... Ce să-ți zic, mare mulțumire ne-ai mai adus! Asta e mulțumita?

A arătat spre ușă: Ieși afară, neisprăvitule!

- Ieși tu afară, i-am spus, privindu-l liniștit.

- Așa? a țipat el, desfăcându-și cureaua de la pantaloni.

M-am uitat mirat la el și, pentru prima oară după luni de zile, mi-a venit să râd. Mai credea oare că putea să mă sperie cu rahatul acela de curea roșie, spaima copilăriei mele?

- Băiete! a strigat el ținând cureaua în mână, dacă nu te aduni, dacă nu-ți revii, dacă n-ai de gând să trăiești ca oamenii...

- Ce? am întrebat sătul de pisălogeala lui. Ce-o să fie?

Tata a strâns din fălci și m-a privit lung câteva secunde, apoi a mârâit:

- Ridică-te din pat. Acum!

M-am ridicat încet.

- Marș la baie, a spus el, ferindu-și nasul cu mâna. La baie, futu-ți neamul mă-tii! Boilerul e cald, apa caldă te-așteaptă-n cadă. Du-te și dă jos jegul de pe tine, nespălatule! Spală-te de două ori!

- Bine, am murmurat pășind agale spre baie.

Vocea lui m-a biciuit din urmă:

- Și taie-ți copitele alea de la mâini! Pliaptână-te, spală-te la cur și să nu mai calci aici până nu termină maică-ta de făcut curat! Anafura ta de împutit!

Apoi tata s-a întors, a smuls perdelele, a ridicat jaluzelele înjurând și a deschis larg geamurile. Aerul rece de februarie a năvălit în cameră și boarea aceea m-a mângâiat pe ceafă și m-a trezit.

* * *

Când am revenit, spălat și împrăștiat, camera mea era de nerecunoscut. Mama, Zeița Mopului și a Măturii, trecuse pe acolo. Spre seară, a mai trecut o dată. A intrat la mine și mi-a zis:

- Poftim la masă!
- Nu mi-e foame, am răspuns fără să mă uit la ea.
- Bine, a făcut ea suspect de calmă și a ieșit.

Am refuzat cu încăpățănare să vin la masă și atunci și a doua zi. A treia zi, însă, foamea a început să mă sâcâie și, pe la șapte seara, a început să mă înnebunească.

- Poftim la masă! a spus mama senină, intrând în cameră.

- Aș prefera să-mi aduci ceva aici, am mormăit eu, privind-o cu coada ochiului.

- Mâncarea e pusă în farfuri, pe masă, în bucătărie! m-a lămurit ea. Acolo mâncăm noi, acolo mănânci și tu. Dar, dacă nu vrei să vii... treaba ta.

Mama se făcuse rea.

- Ce miroase așa? am întrebat adulmecând spre ușă.
- Supă. Avem supă și tocăniță! Asta miroase.
- Și mai ce?
- Ai să vezi, a răspuns ea, stăpânindu-și un zâmbet.

„Ia te uită, mi-am zis. Mi se pare mie sau mama se amuză pe socoteala mea? Chiar nu vede cât sunt de chinuit?”

Ea a ieșit, dar mirosul acela care mă-nnebunea n-a ieșit.

Mâncare...

Am coborât din pat cu moartea în suflet și am adulmecat iar ușa. Foamea răgea în mine. Gura îmi lăsa apă.

- Nu mă duc nicăieri! am mârâit. Așa să știți... Eu nu-s păpușa voastră!

Dar m-am dus.

A fost cea mai bună masă din viața mea.

- Dar ce fel de tocăniță gătise? Întreabă Eva cu ochii mari.

- Tocăniță de vițel cu mujdei de usturoi.

- Și cu mai ce? Întreabă ea, punându-și bărbia în palmă.

- Păi, morcovi fierți, pătrunjel, niște sos... chestii din astea. Cu de toate, Eva. Ah, uitasem, mai era și o salată cu varză acră și ulei.

- Mie îmi place tocănița făcută cu mazăre și mult suc de roșii, spune ea zâmbind.

- Mă rog, spun oftând, cred că pusese și niște bulion. Ești mulțumită?

- Și frunze de dafin? Întreabă Eva ridicând un deget. A pus și frunze de dafin? Dacă pui două frunze de dafin, carnea are un gust mult mai bun.

Clipesc de două ori și mă uit la ea prostit. Una din două: fie își bate joc de mine, fie a bătut-o soarele-n cap. Mda, cred că are insolație. O întreb blând:

- Eva, tu vrei să vorbim despre asta? Despre tocăniță?

- Nu, spune ea și-și pune mâinile în poală. Continuă.

De ce dracu' zâmbește așa, ca tâmpita? De data asta, încep să mă enervez. O întreb iritat:

- Auzi, tu ai înțeles bine ce ți-am povestit eu? Despre chinul meu, despre cât de mult am suferit!

- Scuze, spune ea repede. Continuă. Ce-ai mai făcut după ce ai mâncat tocănița aceea delicioasă de vițel cu usturoi și morcovi fierți și... pătrunjel?

Simt că mă sufoc! Fata asta mică face pe nebuna cu mine! Pot să jur că sub zâmbetul ei de îngerăș inocent se ascunde o mare bătaie de joc. Dar ce i-o fi venit?

Hmm... poate că mi se pare. Poate că sunt eu paranoic. La dracu', uitasem, chiar sunt paranoic. Scrie negru pe alb în fișa mea.

Răsuflu adânc, îmi șterg fruntea cu palma și-i răspund fără chef:

- Na, păi ce să fac după aia? Mă pregăteam să plec înapoi în camera mea. I-am mulțumit mamei pentru masă și tocmai eram cu mâna pe clanță, când vocea tatei s-a auzit în spatele meu:

- Nu vrei să bei un pahar de vin?

- De... vin? am întrebat eu, fără să mă întorc.

- Da, de vin. De vin roșu!

Am lăsat în pace clanța. Am abandonat-o și m-am întors încetisor, parcă împotriva voinței mele.

- Ba da, i-am răspuns, privindu-l spășit. Cred că da. Sigur. Aș vrea un pahar de vin roșu.

Tata mă privea din capul mesei și era dragoste adevărată în privirea aceea.

- Femeie, ia scoate aia și pune-o pe masă! a zis el, fără să-și ia ochii de la mine.

M-am așezat la loc. Eu am fost cel care a destupat sticla. Era un vin roșu ca sângele. Mama a umplut paharele.

Îmi amintesc perfect ziua aceea. Oh, da, mi-o amintesc!

A fost ziua în care am simțit că rana din pieptul meu, deși dura, începuse să se închidă.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI TREI

Dragostea unui bărbat

Eva mă strânge cu brațele ei delicate, îmi trage fața spre gura ei.

Continui să mă mișc în ea. O las să-mi cotopească gura cu buzele ei moi și umede. Eu mă mișc în ea și ea se mișcă în mine.

Geme și asta mă face să îmi întetesc mișcările. Există doar coapsele ei. Insula, oceanul, cerul dispar. Suntem doar noi. Suntem una.

- Lasă-mă pe mine deasupra, șoptește ea, gâfâind.

Ne rostogolim pe nisip și Eva ajunge călare peste mine. E focoasă rău! Poate c-ar trebui să ne iubim totdeauna doar așa cum vrea ea. Poate că-i predestinată să privească bărbații de sus.

Palmele ni se încleștează una într-alta. Privesc printre gene amazoana mică și pătimașă care mă călărește cu coapsele larg deschise, mă primește în adâncul ei și-mi stăpânește mișcările, îmi controlează avântul... și viața. Eva mă lasă să fac numai ceea ce dorește ea și cât dorește ea. Gata, suficient cu dictatura Evei!

Îmi desfac palmele dintr-ale ei. O înșfac grăbit și pun stăpânire pe șoldurile ei, le apuc strâns și le trag spre mine.

Din câteva mișcări sălbatice de armăsar năvălaș, ajung cât de adânc vreau în pânțele amazoanei mele.

- Oh, Doamne, gem cuprins de amețeala dulce. Ah, Eva!

Cam asta a fost.

Eva ține ochii închiși. Se sprijină cu palmele de pieptul meu. Apoi își pleacă capul, își sprijină fruntea de pieptul meu.

Stă așa cam un minut, apoi descalecă și se lungeste pe nisip, în stânga. Tâmpla ei mi se odihnește pe umăr.

Eva m-a schimbat. M-a modelat cum a vrut ea și nu-mi pare rău. Bag mâna în foc că acum sunt alt bărbat. Probabil că, după împreunarea mea cu ea, nici măcar nu mai am fața aia clasică de vită lovită între coarne. Nu sunt amorțit câtuși de puțin. Sunt viu. Trăiesc.

E atât de plăcută prezența ei, încât uit că acela ar fi trebuit să fie momentul îmbufnării mele. Da, ar trebui să nu-mi mai pese de ea, dar... nu se întâmplă așa.

Îi mângâi părul minute în șir, până când ea îmi spune încet:

- Mai schimbă și tu locul, că mă enervează.

Încep să râd și capul i se scutură pe pieptul meu. E culmea! O strâng în brațe.

- Au! face ea. Mai încet. Îmi slăbesc strânsoarea și o aud iar: Auzi, Tiberiu, am ceva să-ți spun. Dar nu știu cum să încep.

Un deget fin de-al ei mi se plimbă pe obraz, coboară pe gât și, în cele din urmă, face rotocoale pe inimă.

- Eva, îi spun blând, poți să-mi spui tot ce vrei. Poți să-mi spui orice. Habar n-ai cât de mult îmi placi.

Mă privește cu ochii ei negri și jucăuși.

- Asta-i tot? face ea cu o față de copil bosumflat. Mă „placi”? Parcă ziceai nu demult că mă iubești, că-mi iubești sufletul. Ți-a trecut așa repede?

- Te plac și te iubesc. Ce voiai să-mi spui? E important?

- Lasă asta. Tu chiar mă iubești? întrebă ea gânditoare. Cât de mult mă iubești?

Pare bine dispusă, dar în același timp pare și serioasă. Arată ca o pisică nehotărâtă dacă să mănânce șoarecele sau să se mai joace un pic cu el.

- Te iubesc cât de mult vrei tu, draga mea! îi spun, cu un elan aproape teatral. Mult de tot! Te iubesc, te iubesc... Uite, dacă mă mai lași două minute să-mi revin, pot să te mai iubesc o dată!

Coastele mele fac cunoștință cu pumnul ei mic, dar tare.

- Au! țiș. Pentru Dumnezeu! Ce-ți veni?

- Eu crezusem că vorbești serios! spune ea îmbufnată.

- Uite, gata, sunt serios! Răsufli adânc, o privesc și-i spun: Te iubesc din toată inima mea. Te iubesc din tot sufletul meu. Te iubesc... cum n-am iubit în viața mea vreodată o femeie, înțelegeți?

Eva își sprijină tâmpla în palma dreaptă și se apleacă insesizabil spre mine. E îmbujorată.

- Mai spune-mi, șoptește ea, clipind din gene. Minți frumos. Hai că-mi place. Zi-mi cât de mult mă iubești.

E clar: toate femeile sunt la fel. Vor ele să pară diferite, dar - de fapt - sunt la fel. Oitez.

Îmi doresc să fumez chiar acum o țigară. Aș da un litru de sânge pe-o afurisită de țigară. Jumătate de țigară. Nu, serios, ar merge și un chiștoc.

- Eva, spun mângâind-o trist pe obraz, să știi că nu-s prost. Adică, uneori sunt, dar, chiar și așa, știi bine cine sunt și cât valorez. Când iubesc, iubesc din toată inima.

- Așa.

- Și mai știi că nu te merit. E doar o întâmplare că suntem împreună. Sunt perfect conștient de tot ce ne desparte. Există multe... diferențe. Suntem două insule, draga mea Eva. După ce-o să plecăm de aici, știi bine, fiecare o s-o apuce pe drumul lui, o să-și vadă de viața lui. Mă privește liniștită. Nici măcar nu clipește. Așa că, adaug eu continuând să îi mângâi obrazul, ține minte ce o să-ți spun acum: dragostea unui bărbat este mult diferită de dragostea unei femei.

- Măi să fie!

- Să nu ai așteptări prea mari de la un bărbat. Probabil că vei trăi o viață lungă și vei cunoaște mulți bărbați. Îți spun de pe-acum: niciunul dintre ei nu te va iubi așa cum meriți cu adevărat. Desigur, fiecare o să-ți spună fel și fel de baliverne, o să ridice în slăvi dragostea lui, unica, irepetabila și inimitabila lui

dragoste. Căcat! Să nu-l crezi. Să nu crezi o iotă, chiar de-ar trimite un avion să-ți deseneze pe cer. Tu înțelegi ceva din tot ce spun?

- Înțeleg că nu mă iubești...

- Ba da, fir-ar a dracului, dar nu așa cum vrei tu. Nu mă pune să-ți ridic o piramidă în fiecare zi și nici să-ți explic cât de mult te iubesc și de ce te iubesc și... tâmpenii din astea. N-am chef să-ți torn minciuni. Varianta scurtă este că dragostea unui bărbat nu are grade de comparație. Un bărbat iubește sau... nu iubește. Atât. Deci, crede-mă când îți spun te iubesc. N-ai fost iubită niciodată de un bărbat așa cum te iubesc eu acum pe tine. Te iubesc, Eva! Te iubesc!

- Da, șoptește ea, dar eu te iubesc mai m...

Nu știu ce se întâmplă, dar mă trezesc deodată peste ea. Palma mea îi apasă buzele, încercând parcă să le strivească.

Ochii Evei sunt larg deschiși. Ochii de smoală. Două oglinzi negre în care îmi văd propria-mi față schimonosită de furie.

Mă cutremur când mi-o văd. Nu-mi place ce văd.

Palma de pe gura ei își slăbește treptat apăsarea, apoi mi-o retrag încet și mă uit la ea de parcă n-ar fi a mea. Degetele îmi tremură.

Eva își duce o mână la gură și se ridică repede de pe nisip. Se îndepărtează de mine, mergând cu spatele.

N-am văzut-o niciodată așa de... înspăimântată. Da, ăsta e cuvântul.

Nu părea așa de înspăimântată nici acolo sus, în aer, când motoarele hidroavionului s-au oprit. N-am văzut-o așa de speriată nici mai târziu, când plutea în apa sărată, când buzele îi erau crăpate.

Abia acum e zguduită cu adevărat. Înfricoșată.

- Iartă-mă! bolborosesc. Eva, iartă-mă. Nu trebuia să fac asta.

- Nu-i nimic, îngaimă ea, coborându-și mâinile. E vina mea. Numai a mea. Nu știu ce mi-a venit. N-am vrut să... spun asta.

Nici măcar nu mai pot s-o privesc. Nu suport s-o văd în halul ăsta. E cu totul altă Evă.

- N-ai nicio vină, murmur.

- Ba da, am. Eva înaintează repede spre mine cu pași mici. E numai vina mea! M-am trezit vorbind ca proasta, îmi explică ea surâzând. Nici măcar nu știu de unde-au venit cuvintele acelea. Parcă mi le-a pus cineva în gură.

- Eva, nu contează! spun amorțit de rușine. Am reacționat ca un prost. Înțeleg că acum ți-e frică de mine. Văd asta. Doamne, mi-e atât de rușine! Îngaim și-mi ascund fața în palme. Iartă-mă!

- Dar nu mi-e frică de tine, șoptește ea.

Mâna ei se întinde, mi se așază ușor pe umăr. Degetele ei sunt reci. Mă retrag, mă ridic de pe nisip. Discuția asta n-o să ajungă nicăieri.

- Eu... ăăă... o să plec, spun fără s-o privesc. Mă duc să fac o baie.

- Bine. Vin și eu un pic mai târziu.

Vocea ei e normală. Tonul e normal. Slavă Domnului! E aceeași voce pe care o știu dintotdeauna. Nimic nu s-a schimbat.

- Parcă voiai să-mi spui ceva? îmi amintesc brusc. Ziceai că... nu știu ce. Că vrei să-mi spui ceva.

Eva dă din mână zâmbind. Nu mai e supărată. I-a trecut.

- Crezi că nu mai țin minte? face ea zâmbind ușor. Nici eu nu mai știu. Îți dai seama cât de important era, nu?

O privesc atent.

Slavă Domnului că totul e-n regulă. Mi-ar fi părut tare rău dacă ar fi luat asta într-un mod prea tragic.

Părăsesc plaja și mă îndrept spre valurile calde.

Apa mă primește. Mă îndepărtez de mal cât de tare pot. Ajung în larg și valurile mă înfășoară în căldura lor plăcută. E la fel ca-ntotdeauna. Nimic nu s-a schimbat.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI PATRU

Se deschid cerurile

Cam la o săptămână după intervenția tatei, a fost rândul mamei să-mi facă altă „bucurie”.

- Dacă vrei să fumezi, va trebui să-ți cumperi singur țigări! mi-a spus ea rece, după ce îi arătasem pachetul gol de țigări.

- De unde? Cu ce? am întrebat-o, dezarmat de răceala ei. Doar știi bine că n-am niciun ban.

Mi-a aruncat o privire supărată și a spus doar atât:

- Nu ai bani? Atunci... poate c-a sosit vremea să schimbi asta!

Mi-am petrecut restul zilei zăcând în camera mea ca un animal înjunghiat și otrăvindu-mă cu furia mea, cu planuri de răzbunare și, mai ales, cu teama care mă copleșea.

Da, teama!

Acolo, afară, dincolo de pereții camerei mele, era o lume care mă speria. Era o lume la care nu mai doream să mă-ntorc, dar... banii erau acolo și fără bani nu se putea.

Nu-mi mai făceam niciun fel de iluzii: mai devreme sau mai târziu, trebuia să ies. Nu puteam rămâne la nesfârșit în camera mea, ca ursu-n peșteră. Perioada mea de hibernare se apropia de sfârșit.

Sfârșitul lui noiembrie și toată luna decembrie mi le petrecusem în spital. Ianuarie și februarie fuseseră lungi. Orele curgeau tare greu în peștera mea întunecoasă. Însă acum era începutul lui martie.

M-am uitat pe geam în grădină și-am văzut pâlcurile de ghiocei aliniate cumiți, lângă trotuarul din curte. Pentru câteva momente, ghioceii n-au mai fost doar

niște buruieni nenorocite, ci au însemnat ceva pentru mine. Vreo două secunde.

Apoi am revenit în cocina mea de nesimțire, am ridicat din umeri și curajul mi-a secăt. Ghiociei au redevenit buruieni, iar eu mi-am zis, făcându-mi calculele:

„Poate c-ar fi mai bine să mă las de fumat.”

Am alungat repede gândul acela răzleț și m-am dus la mama să-i cer o pastilă de somn. Mi-a dat.

Voiam să dorm și să uit de toate. Însă somnul nu voia să se lipească de mine. Spre seară, m-am dus la mama și i-am cerut încă o pastilă.

- Nu pot să dorm, m-am căinat.

Mama m-a privit gânditoare, apoi s-a dus în cealaltă cameră și a revenit cu a doua pastilă. Am băut-o cu puțină apă și m-am întors în camera mea, m-am băgat în pat.

Pastila numărul doi a fost la fel de inutilă ca și prima.

Eram exasperat de liniștea aceea care bâzâia în jurul meu, în întuneric. Am aprins veioza mică de la capul patului, m-am ridicat și m-am așezat la masă. Mi-am pus fruntea pe brațe, am închis ochii și am început să mă rog, întâi în șoaptă, apoi în gând.

N-a mers nici așa.

Rugăciunea nu funcționa pentru mine. De fiecare dată când ajungeam la partea aia cu *„precum și noi iertăm greșităl nostru”*, limba mi se împleticea, gândul mi se împotmolea.

Am rămas așa, învins, cu fruntea sprijinită pe braț. În jurul meu, timpul părea să curgă tot mai încet.

„O să fie o noapte a dracului de lungă, mi-am zis aproape plângând. Oare cât o fi ceasul?”

Și, în momentul în care mi-am ridicat fruntea, am văzut-o.

Era EA. Stătea așezată în fața mea, acolo, pe scaun, de cealaltă parte a mesei. N-o mai văzusem niciodată așa.

Purta o minunată rochie albă de mireasă. Pe cap avea un voal. Mănuși albe și fine îi acopereau degetele mici. Ținea strâns în mâini un buchet de flori. Trandafiri albi.

Am privit-o îmbătat de dragoste.

„E un buchet de mireasă, mi-am zis uluit. De mireasă...”

Ce frumoasă e, Doamne!”

Irina a așezat încet buchetul pe masă, cu gesturi domoale, fără să se grăbească, apoi și-a ridicat voalul. Lumina frumuseții ei a inundat dintr-odată toată camera.

Mi-am unit palmele și le-am întins spre ea. Am rugat-o cu o voce sugrumată de bucurie:

- Iartă-mă, fluturașul meu drag... Iartă-mă, dragostea mea! Tu ești frumoasă și ești bună! Învață-mă și pe mine să iert... Vino înapoi... Adu lumina înapoi în viața mea! Rămâi, Irina!

M-a privit cu niște ochi blânzi, dar nespus de triști. Deodată, în capul meu s-a auzit o voce și nu era nici a ei, nici a mea:

„Să n-ai parte de ce iubești și cine te iubește să n-aibă parte de tine!”

Mi s-a tăiat răsuflarea. Am simți căldura lacrimilor alunecând întâi pe obraji, apoi pe bărbie. Nu plânsesem când mă rugasem lângă mormântul ei, dar acum plângeam.

Înțelegeam pentru prima oară că o pierdusem cu adevărat.

- Măcar iartă-mă, am îngăimat cu ochii înotând în lacrimi și am întins mâinile spre ea cu disperare.

În momentul acela, am realizat cu groază că nu mai aveam mâini. Nu le simțeam întinse, nu le mișcam, nu le mai puteam vedea. Mă topeam.

„Nu mai am mâini, am gândit cuprins de teroare.”

Îngerul mi-a surâs, m-a liniștit cu o singură privire. Apoi și-a coborât încet voalul și lumina din cameră s-a stins. Am mai văzut doar o umbră care a luat buchetul

de pe masă, s-a întors cu spatele la mine și a pășit undeva, în întuneric.

Voiam să țip și s-o implor să mă ia cu ea.

Nu voiam să rămân singur acolo. Am vrut să mă ridic și să fug după ea, dar nu mai aveam gură să țip, nici picioare s-alerg. Eram doar văz și auz. Apoi am devenit întuneric.

* * *

- Ai adormit cu capul pe masă, mi-a spus mama a doua zi. Te-am găsit așa, pe la miezul nopții. Veioza era aprinsă și se vedea lumina pe sub ușă. Te-am trezit și te-am ajutat să te întinzi în pat. Pășeai și te mișcai ca un somnambul, a continuat ea supărată. Băiete, să știi că e prima și ultima oară când mai primești două somnifere în loc de unul. Nu e bine... nu arătați bine.

O ascultam pe mama doar cu o ureche.

„Irina m-a iertat! gândeam îmbătat de bucurie. E clar ca lumina zilei că m-a iertat. Simt eu asta! N-am visat, totul a fost real. A fost semnul ei pentru mine, mesajul ei de iertare!”

I-am zâmbit mamei și fericirea de pe fața mea a făcut-o să tacă.

- O să ies afară, am spus cu ochii strălucind de bucurie. O să merg în oraș ca să-mi iau țigări! Te rog, dă-mi niște bani. De mâine încolo, îți promit, încep să-mi caut ceva de lucru.

Apoi m-am întors și am deschis larg ușa. Lumea de afară nu mă mai speria.

* * *

- Hristos a înviat!

- Adevărat c-a-nviat! am șoptit eu.

- Hristos a înviat! a repetat preotul acela bătrân, învăluindu-ne pe toți cu privirea lui bună.

- Adevărat c-a-nviat! au răsunat sutele de glasuri.

- Hristos a înviat! a strigat preotul ridicând spre cer mâinile în care ținea Lumina Sfântă.

- Adevărat c-a-nviat! am strigat cu toții, ca un tunet, cutremurați de bucuria care cobora din ceruri peste noi.

Mulțimea de credincioși s-a mișcat ca un val uriaș și valul acela a năvălit spre izvorul luminii. Fiecare credincios își pregătea lumânarea, fiecare din ei era dornic să ajungă la flacăra Învierii.

Luminița a pornit din jurul preotului, la început timidă, apoi s-a împrăștiat rând pe rând, a crescut și a devenit văpaie. Razele luminau fiecare față și fiecare colț al curții bisericii.

- Veniți de luați lumină, s-a auzit chemarea, c-a înviat Iisus Hristos, Mântuitorul lumii și ne-a adus, prin jertfa Sa, iertarea de păcate!

Clopotele răsunau grav, toaca bătea ca nebuna și cerurile s-au deschis deasupra noastră.

O bucurie dulce, o bucurie pe care nu o mai cunoscusem niciodată a cântat ca o pasăre măiastră, a zburat, mi-a dat târcoale și apoi s-a cuibărit cuminte în inima mea.

Vălul mi-a căzut de pe ochi. Orb fusesem și acum vedeam! Am privit cu ochi curați de copil cupola sfintei biserici și am lăcrimat la vederea crucii aprinse din vârful ei.

Crucea lumina totul! Razele care țâșneau din ea sfâșiau noaptea. Crucea era răspunsul la toate întrebările mele. Numai ea.

Și vocea mea s-a alăturat cu bucurie sutelor de glasuri:

- Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând, și celor din morminte viață dăruindu-le!

Înviam! Simțeam asta... Înviasem și eu odată cu Hristos, Dumnezeu-Fiul și El urma să-mi arate Calea, să-mi împărtășească Adevărul și să-mi purifice Viața!

Mi-am șters lacrimile cu mâneca hainei și am privit în jur.

Am ridicat nerăbdător lumânarea spre flăcările mici care dansau peste tot. Eram însetat după Lumina lui Dumnezeu. Trebuia s-o am!

Cineva din apropiere și-a întins spre mine lumânarea. Mi-am ridicat ochii spre el și, în momentul acela, lumânarea mi-a tremurat în mână.

Am împietrit.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI CINCI

O prietenie până la moarte

„Maica Ta, Hristoase! am gândit. Un sodomit în curtea bisericii? În noaptea de Înviere? Și nu cade niciun trăsnet?”

Priveam lumânarea aprinsă ce mi se întindea, dar ezitam s-o apropiu pe-a mea.

„Nu pot să iau Lumină Sfântă de la un poponar! mi-am zis îngrozit. Nu se cade. O să ajung direct în Iad!”

M-am înfuriat. Pasărea bucuriei a zburat speriată din pieptul meu, iar eu am explodat:

- Alfredo, ce, pula mea, cauți tu aici?

- Vorbește frumos, Tiberiu! a răspuns el, uitându-se speriat în jur. Suntem în curtea bisericii, ce dracu'-i cu tine?

O babă a întors repede capul spre noi și și-a făcut cruce chiar cu mâna în care ține lumânarea. Cât pe ce să-și aprindă baticul.

- Băi, da' tu ești gay! am strigat. Ce cauți aici?

Încă două babe au întors capul spre noi, cu ochii cât chiftelele.

- De ce nu strigi mai tare, măi? și-a ieșit din fire Alfredo, roșu tot la față. Sunt convins că preotul nu te-a auzit! Ce ai? Adică, dacă sunt gay, n-am voie să cred în Dumnezeu?

- Ba da, dar... orișicât, am îngăimat eu, plimbând lumânarea dintr-o mână într-alta, de parcă mă frigea.

- Ei bine, află că merg la biserică aproape în fiecare duminică! m-a certat el, înfuriat. Recunosc, a adăugat el spășit, uneori se mai întâmplă să lipsesc.

- Când, măi? Când ești „pe roșu”?

- Dacă ești porc, plec și te las aici! m-a amenințat el, trăgând cu coada ochiului la babele care încercau să fugă de lângă noi.

- Lasă, bre! i-am răspuns eu împăciuitor. Nu pleca! E o noapte sfântă, ce naiba?! Nu se cade să ne certăm. Dă-'ncoa lumânarea. O să iau lumină sfântă de la tine, băga-mi-aș!

Alfredo m-a privit un pic derutat, dar mi-a întins totuși lumânarea.

- Hristos a înviat, Tiberiu, a spus el morocănos.

- Mda, adevărat c-a înviat, Alfredo!

Am rămas amândoi tăcuți câteva minute bune. Admiram împreună marea de lumânări aprinse care se roteau de trei ori în jurul bisericii. În cele din urmă, mi-am făcut curaj și am spart eu primul tăcerea.

- Alfredo! Hai afară din curtea bisericii să fumăm și noi o țigară.

- Hai! a aprobat el imediat.

Am ieșit dincolo de poartă și ne-am aprins câte o țigară.

- Oare cât o fi ceasul? l-am întrebat suflând fumul în sus.

- Cred că s-a făcut aproape ora unu.

- Aha, am răspuns gânditor. Auzi? Pe la ce oră se adună lumea la sfințit bucatele? La cât vin ăștia cu *coșurile*⁵⁹?

- Cred că pe la cinci, a răspuns Alfredo. De ce? Vii și tu?

---

59 Coșul pascal = Creștinii ortodocși din lumea întreagă sărbătoresc Învierea Mântuitorului (sau Sfintele Paști), cea mai mare sărbătoare a creștinătății, mergând dis de dimineață la biserică cu un coș din nuiele împletite în care pun ouă vopsite în roșu, carne gătită de miel, sare, pască/pâine și alte alimente care urmează a fi binecuvântate de către preoți prin stropire cu apă sfințită.

- Păi, da' cum? Hai să ne vedem aici, la biserică, pe la vreo patru jumate. Mai stăm și noi la palavre, mai fumăm o țigară... chestii din astea. Ce zici?

- Parcă ziceai că nu mai vrei să mă vezi, a răspuns el jumătate trist, jumătate bucuros.

I-am întins mâna:

- Prieteni până la moarte, da?

- Prieteni până la moarte, a răspuns el, privind-mă cu ochi umezi.

„Repede se mai emoționează! mi-am zis plictisit. Of, nu se mai maturizează și ăsta odată?”

* * *

Pe la ora patru dimineța, mama mi-a pus în brațe coșul de Paște și-am plecat spre biserică cu ochii cârpiți de somn. Alfredo era deja acolo.

- Hai că ți-am ținut loc, mi-a zis el, făcându-mi semn din mână.

Pe la cinci, lumea deja se călca de-a binelea-n picioare, dar preoții tot nu voiau să iasă din biserică și să ne stropească coșurile cu apă sfințită.

- Alfredo, ție nu ți-e foame? I-am întrebat, ținându-mă cu o mână de stomac.

- Ba da, îs rupt, dar n-am ce face! Trebuie să rezist.

- Omule, eu nu mai pot! am zis gemând. Mă roade stomacul. Mă seacă! Parcă am un șoarece în burtă! Hai să luăm coșurile astea și să ne tragem deoparte. Poate nu ne bate Al de Sus, dacă îmbucăm ceva.

- Că bine zici, a spus el repede. Adevărul este că mai aveam și eu un pic și mi se făcea rău de foame, dar mi-a fost nu știu cum să m-ating de coș înainte de sfințire.

- Ete, nah! am spus plictisit.

Ne-am așezat ceva mai încolo de poarta bisericii, pe o bordură rece. Soarele încă nu răsărise.

- Ce-ai pe acolo, prin coș? l-am întrebat. Ia dă prosopul la o parte.

- Păi, ce să am? a ridicat el din umeri. Ouă roșii, cozonac, slănină... Tu?

- Păi vezi că nu ești orientat? i-am spus rânjind. Ia uite ce am adus eu!

- Ai venit cu sticla de vin la sfințit? a întrebat Alfredo cu gura până la urechi.

- Îhî. Am găsit-o azi dimineață în dulapul bătrânului meu și-am confiscat-o. Uite, n-am adus pahare, dar am luat un pix. O să-mpingem dopul înăuntru.

A fost o operațiune laborioasă. M-am stropit un pic și pe pantaloni și pe cămașă, dar în mai puțin de două minute dopul aluneca pe gâtul sticlei și plutea înăuntru ca o navă în derivă.

Am ridicat sticla la lumina primelor raze de soare și am dat din cap satisfăcut.

- Vinul ăsta-i marfă bună! Uită-te și tu, are exact aceeași culoare ca sângele Mântuitorului! Hai noroc, Alfredo!

- Aoleu, nu bea! a strigat el ridicând mâna. Nu se poate! Nu bea, măi! Stai!

- De ce? am întrebat cu sticla la gură.

- Măi, Tiberiu! a făcut Alfredo îngrijorat. Să mâncăm, da, sunt de-acord. Dar nu putem să punem gura pe vin fără să luăm întâi niște *anafură*⁶⁰.

L-am privit cu milă.

- Cine spune asta? m-am zborșit la el. Ai citit tu în cărțile de Drept?

Alfredo a clătinat din cap.

„Posibil să fie adevăr în gura lui, mi-am zis. Te pomenești că ne bate Dumnezeu!”

- Bine, bine. Stai aici că vin repede! am zis încruntat, apoi m-am ridicat și am plecat direct spre biserică.

---

60 anafură = pâine binecuvântată de preoți care se împarte creștinilor la sfârșitul liturghiei.

Două minute mai târziu, eram înapoi.

- Poftim, ia de aici cât vrei! i-am întins eu un pumn plin cu anafură.

- Da' de unde o ai? s-a minunat Alfredo.

- Nu mă-ntreba, i-am răspuns mestecând câteva bucățele de anafură.

- Ba te-ntreb. Au început deja să împartă anafura? Au ieșit preoții din biserică?

- Încă nu, am răspuns oftând. Dar am intrat eu la ei. Am găsit pe-acolo, prin biserică, un lighean plin cu din astea. Popii erau ascunși pe undeva, prin spate. Erau băgați toți în altar și cântau. Hai noroc, Alfredo, și Hristos a înviat!

- Adevărat c-a înviat! a răspuns el cu o față de gânditor.

I-am pasat sticla, a tras și el un gât, apoi s-a șters la gură și mi-a urat:

- Să-i dea Dumnezeu sănătate lui taică-tu! Bun vin!

Am ciocnit ouă, am mâncat cozonac, cașcaval! Doar cu slănina am avut ceva de furcă. Era cam tare. Degeaba încercam noi să mușcăm din ea ca proștii. Era beton!. Până la urmă mi-am smintit un dinte.

- Fraieri mai suntem! am spus cătrănit. Am venit la biserică fără cuțit!

- Dă-o-ncolo de slănină! a zis Alfredo. Uite, ia niște salam.

- Nu-mi trebuie, salamul tău, omule! Sunt sătul deja! A mai rămas doar o gură de vin. O vrei tu?

Alfredo a făcut semn din cap că nu. Am dat gata sticla și i-am făcut vânt peste umăr într-un boschet. Lumea începuse deja să treacă pe lângă noi cu coșurile sfințite și lumânările aprinse regulamentar. Oamenii aveau fețe obosite, dar fericite. Mergeau spre casă, purtându-și merindele binecuvântate.

M-am uitat în coșul meu și mi-am pus mâinile în cap. Era un dezastru total. Scormonisem prin el. Toate bucatele arătau de parcă le băgase cineva în mașina de spălat.

- Drace! mi-am zis. Nu pot să merg așa acasă. Mă omoară tata.

- Ce-i de făcut? m-a întrebat Alfredo îngrijorat.

- Uite, i-am zis, chestiile astea din care am mușcat, ia-le tu, iar celelalte rămân. Dar acum coșul meu e cam goluț. Nașpa. Mama o să mă ia la întrebări dacă vin așa acasă. Alfredo, fă-te-ncoa! Ce mai ai prin coșul tău? Ia dă-l mai aproape.

Peste un sfert de oră, coșul meu arăta destul de bine. Puteam să-i fac și poză.

Alfredo zâmbea. Era recunoscător că-l lăsasem să contribuie cu câte ceva.

- Mersi, omule! l-am bătut eu generos cu palma pe umăr. Prieteni până la moarte, așa-i?

- Așa-i! a dat el din cap, bucuros. Când ne mai vedem? Să știi că mi-ai lipsit.

- Ne vedem când ne vedem! am spus ridicând din umeri. Las' că te caut eu, n-ai grijă! Pa, Alfredo, și Hristos a înviat!

- Adevărat a înviat, Tiberiu! Să mă cauți! Să nu te dai la fund!

CAPITOLUL OPTZECI ȘI ȘASE

Nu vreau să merg în deșert

Pierdusem anul universitar. Aveam prea multe absențe.

Totuși, acel an din viața mea n-a fost complet irosit. Am găsit ceva mult mai prețios decât cărțile mele de Drept: m-am apropiat de biserică și, cu siguranță, de Dumnezeu.

Nu fusesem niciodată un om religios. Nici ai mei nu prea erau.

Lunile se înșiruiau unele după altele ca mărgelele pe ață.

În mine se petrecea o transformare. Devenisem un pic mai înțelept. Înțelegeam că-mi irosisem ca un nerod trecutul, dar trecutul era trecut. Speram ca prin religie să-mi salvez măcar prezentul și viitorul.

În zilele acelea, eram un Tiberiu total schimbat.

Ei, nu chiar total. Două din vechile mele păcate, țigările și băutura, se țineau de mine ca două surori siameze.

Respectam cu strictețe zilele de post, dar în restul zilelor mai beam și eu, însă nu mă mai îmbătam în halul în care o făceam înainte.

Atâta păcat aveam și eu: țigările și băutura. În rest, mă cumițișeam. Femeile mă lăsau rece. Nu mă mai interesau.

Femeile nu mai erau femei pentru mine. Erau oameni, erau persoane, erau orice altceva, dar nu femei.

Și cu atât mai puțin femele.

Religia era răspunsul oricărei întrebări și leacul oricărui păcat. Știam că eram doar un biet păcătos și încercam din răspuțeri să nu mai păcătuiesc. În afară de țigări, de câte o bere când și când, nu voiam să fac noi păcate, dar simțeam cu groază că uneori se apropia încetșor de mine al treilea vechi păcat: curvia.

Îl simțeam cum apare în preajma mea, invizibil ochilor, dar prezent. Era chiar acolo, lângă mine.

Fiara desfrânării se învârtea cu tot cu coadă în jurul meu, lăsând în urma ei un miros subtil de pucioasă. Demonul ridica botul, mă adulmeca și clănțanea din dinți, nehotărându-se încă dacă să muște acum sau să mai aștepte.

Tremuram și luam o pastilă de nervi. Simțeam, înțelegeam că mai aveam un oarecare răgaz, dar nu eram chiar atât de naiv încât să cred că scăpasem definitiv de atingerea răului.

Din aprilie, revenisem la ceea ce știam eu cel mai bine să fac: să lucrez cu brațele. Munceam cam zece ore pe zi, uneori mai mult. Dar să muncești ca o vită nu înseamnă să lupți cu diavolul curviei. El are alte arme.

Munca grea, animalică, istovitoare mi-a făcut bine o perioadă, m-a amortit, mi-a deviat atenția spre alte chestii. Însă ceea ce nu putea să facă munca, era să-mi dea un sens.

Pastilele pentru nervi, săpatul șanțurilor și băutura nu-ți pot da un sens.

Tata și mama nu se mai băgau în viața mea. Vedeau ei bine că mă străduiam, că încercam. Da, eram din nou un om care dădea la lopată. Ei, și ce? Nu-mi era rușine de asta nici cât negru sub unghie. Ai mei acceptau asta, mă crescuseră în spiritul acesta. Orice muncă cu brațele era curată și cinstită.

Nu regretam nici școala, nici atmosfera și nici oamenii de acolo. Niciodată nu aparținusem cu adevărat aceluia loc.

Părinții mei încă mai credeau cu naivitate că, într-o zi, voi relua firul acela de unde se rupsesse, dar eu tăceam și știam bine că pentru mine drumul cărților se terminase.

Văzusem deja ce făcuse avocatura din Alfredo, cum îl transformase subtil. Amicul meu alerga toată ziua de colo-colo cu limba scoasă.

„Eu, avocat? Nu, mulțumesc! mi-am zis și am pus cruce pentru totdeauna avocaturii.”

Trecuseră mai, iunie și iulie. Era începutul lui august când s-a întâmplat. Fiara care îmi dădea târcoale nu s-a mai mulțumit doar cu mârâieli, ci a deschis larg fălcile și a mușcat cu sete din pânza care-mi acoperea ochii. Mi-a smuls-o, a scuturat-o de câteva ori și a aruncat-o cât colo.

Din ziua aceea, am reînceput să văd cu alți ochi femeile care-mi ieșeau în cale. Până atunci fusesem amorțit. Luni întregi femeile nu mă interesaseră. Deodată mă interesau.

De la Paște, nu lipsisem din biserică nici măcar o singură duminică. Mergeam pe la mai multe biserici. Mergeam uneori și în zilele de peste săptămână. Vizitam toate mănăstirile din oraș și asta îmi aducea multă alinare. Liniștea de acolo, mirosul de tămâie, de smirnă îmi făceau bine. Oamenii îngenunchiați, care priveau podeaua, nu-mi erau ostili.

Totuși, aveam sufletul tare greu. Începusem să devin confuz, nu mai știam ce se-ntâmpla cu mine.

Mint. Știam foarte bine. Începusem să nu mai fiu atent la liturghie și să privesc cu alți ochi spre oamenii îngenunchiați. Biserica era plină de fete îngenuncheate. Femei îngenuncheate.

Am închis ochii.

Nevoia de o femeie mă urma chiar și acolo, dincolo de pragul bisericii. Mă murdărea și-mi fura bucuria liturghiei. Uneori, mă surprindeam cu scârbă având niște gânduri atât de nepotrivite, încât îmi ziceam:

„Dacă oamenii din biserică ar știi la ce mă gândesc eu acum, m-ar jupui de viu!”

La sfârșitul slujbei, când ajungeam iar la *„iartă greșelile noastre precum și noi iertăm greșiților noștri”*, mă înfioram și începeam să tremur de parcă aveam friguri.

Spre lauda mea, oricât de afurisite erau chinurile pe care mi le provoca demonul curviei, oricât de mare ar fi fost tentația de a mă masturba, n-am făcut-o nici măcar o singură dată.

Mai degrabă mi-aș fi tăiat mâna, decât să mă mai ating cu gânduri murdare acolo. Nu voiam să fiu un afurisit de *malahit*⁶¹!

Nu spusese preotul foarte clar la una din slujbe?

- Nu vă amăgiți, drept măriturilor creștini! Nici desfrânații, nici adulterii, nici malahiții, nici sodomiții nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu!

„E drept că nici bețivii, mi-am zis eu cu jale, amintindu-mi întreg citatul din Evanghelie.”

La chestia cu sticla și paharul încă mai aveam de lucrat. Cât despre țigări, nu-mi băteam capul prea tare. Nu scria nicăieri în Biblie că fumatul e un păcat. Nici în Noul, nici în Vechiul Testament. Nicăieri.

Dacă nu scria, nu era păcat. Puteam fuma liniștit.

Focul din vintrele mele, însă, începuse să crească de la o zi la alta și văpaia lui mă frigea mai rău decât Talpa Iadului.

Începusem să am vise necurate noaptea. O luam razna. O luam încetisor la vale, alunecam. Trebuia să mă agăț repede de ceva.

Am decis că trebuia să mă spovedesc unui duhovnic experimentat. M-am spălat, m-am îmbrăcat și le-am spus smerit părinților mei:

- Iertați-mă, dacă v-am greșit cu ceva. Mi-e sufletul greu. Mă duc să mă spovedesc.

- Dumnezeu să te ierte, mi-au spus într-un glas tata și mama. Le-am sărutat mâinile și am plecat.

* * *

Eram în genunchi, așa cum merita un nenorocit plin de păcate ca mine.

---

61 malahie = onanism, masturbare

Călugărul cel bătrân avea barbă lungă și albă. Straiele îi erau negre, dar ochii îi erau curați și luminoși. Cuvântul lui de învățătură mi-a adus multă alinare.

M-a descusut cu răbdare și nu i-am ascuns nimic. I-am spus, rând pe rând, tot ce-mi apăsa sufletul. I-am povestit trecutul, prezentul și, mai ales, frica mea de viitor.

- Toate câte mi le-ai zis tu, a șoptit el după un moment de gândire, îmi aduc aminte de viața preacuvioasei Maria Egipteanca. Ea a pășit pe calea pierzaniei chiar de la vârsta de doisprezece ani. Dar, înainte de a împlini douăzeci de ani, Dumnezeu i-a deschis ochii. Maria și-a văzut limpede starea de cădere și s-a retras pentru nevoiță în deșert, căutând mila și îndurarea Domnului. Și a reușit să atingă harul și desăvârșirea.

I-au trebuit patruzeci de ani de post crâncen și de rugăciuni neîncetate, dar a reușit să smulgă din ea focul care-i ardea pânțele și a nimicit păcatul desfrânării.

Auzindu-l vorbind așa, am simțit că îmi cade cerul în cap și m-am făcut și mai mic.

- În deșert? am bâiguit. Cum adică în deșert? Trebuie să mai fie și altă cale, părinte.

A tresărit și s-a uitat cu milă la mine.

- Eu n-am zis că trebuie să te retragi în deșert, a spus el clătinând cu înțelepciune din cap. Pentru tine e suficient să te retragi doar în sinea ta. Trebuie să te cercetezi singur. Fiecare gând trebuie cercetat, cântărit și măsurat.

Trebuie să te întrebi așa: „*Gândul acesta vine de la mine sau de la altcineva? Vocea din capul meu e a mea sau a Dușmanului Mântuirii mele?*”.

- Am... am înțeles, am bolborosit eu răsufând ușurat. Așa da, părinte! Asta pot s-o fac.

- Nici nu trebuie mai mult, a spus el oftând. Buruiana trebuie smulsă imediat ce scoate capul din pământ. Smulge buruiana, fiule, smulge-o fără milă. Alege neghina și arunc-o departe de tine. Lasă să

încolțească bobul de grâu din inima ta. Bobul acela o să-ți aducă rod bogat. Dar seamănă-l pe un pământ mănos, nu în praf și deșertăciune. Un bob de grâu nu poate da rod în deșert!

Așa că, ori de câte ori te încercă nevoia despre care mi-ai vorbit, ori de câte ori trece pe lângă tine o femeie, ori de câte ori simți că poțtești la trupul ei, uită-te în altă parte, fiule sau închide ochii și roagă-te cu inima curată la Maica Domnului.

Am tușit încurcat și am spus fără să privesc în ochii lui:

- Nu pot, preasfinte părinte. Maica Domnului e tot femeie. Știu că e o grozăvie ce spun, dar nu pot. Poate că sunt blestemat.

Uneori simt că se ascunde un diavol în mine, părinte. Mă trezesc gândind lucruri de care mi-e rușine. Uneori vorbesc singur. Mă cert eu cu mine. Iar pastilele pe care le iau în fiecare zi... nu-mi sunt de niciun folos. E clar, părinte, am adăugat eu privind în ochii lui luminoși, Satana și-a făcut casă în mine!

- Nu este niciun diavol în tine, mi-a răspuns duhovnicul cu blândețe. N-ai avut tu ocazia să vezi cum arată un posedat. Nici nu ți-aș dori. Nu, fiule, nu e Necuratul, ci doar firea ta căzută. Să nu mai crezi că ești posedat. Propriile tale gânduri sunt cele care te chinuie. Nu te îndoi, sunt ale tale.

- Atunci... nu mai înțeleg. De ce mă port așa, părinte? De unde vine nevoia asta de a păcătui? Sufletul meu vrea să se schimbe, dar trupul meu e slab.

- Asta nu se schimbă așa, peste noapte, mi-a explicat el răbdător. Te-am ascultat cu toată atenția. Deși ești necopt încă, ai mulți ani de păcate în urma ta. Du-te, roagă-te mereu, închide ochii când te încercă nevoia, fă-ți semnul Sfintei Cruci când treci pe lângă ispite și nu mai lăsa sminteala să te cuprindă. Nu lăsa patima să te înfierbânte.

Și, mai ales, nu deznădădui! Dumnezeu te va cerceta la timpul potrivit. Lucrurile acestea cer nevointă lungă și cer răbdare. Pe calea ce-ai pornit, totul se face cu răbdare și cu stăruință.

Primul pas trebuie să fie curățarea inimii. Pentru asta, nu mai pune în gură buruiana Celui Rău și nu mai scoate vorbe deșarte și murdării pe gură. Hula, înjurăturile și vorba lungă nu au ajutat pe nimeni, niciodată.

- Da, părinte, am spus cu nasul în jos.

- Înfrânează-te și de la băutură. Diavolul băuturii, dacă apucă să intre în inima ta, va deschide larg ușa și pentru ceilalți diavoli. Ocupă-ți mintea cu gânduri de laudă și închinare pentru Sfânta Treime și cu rugăciune neîncetată.

- Da, părinte.

- Și fi smerit!

- Da, părinte, am șoptit, eu le înțeleg pe toate astea. Dar cum să fac însă cu... treaba aceea? Doamne iartă-mă! Gândurile de curvie mă muncesc zi și noapte fără nădejde și nu-mi dau pace.

- Ți-am spus deja leacul bolii tale: înfrânarea. Trebuie să te înfrânezi, fie ce-o fi.

„Sunt așadar un desfrânat, mi-am zis trist. Hmm... bănuiesem eu că sunt.”

Gândul mizeriei în care mă bălăceam m-a cutremurat. M-am răzvrătit. Mi-am luat inima în dinți și i-am pus întrebarea care mă rodea:

- Părinte, dacă gândul bărbatului pentru femeie este atât de murdar, de ce l-a mai sădit Dumnezeu în inima noastră? Nu ar fi fost mai simplu să nu ni-l dea deloc?

Călugărul m-a privit cu dojană.

- Dumnezeu nu face niciodată lucruri fără rost, fiule. Gândul omului de a se uni cu femeia lui nu e un păcat. Păcat este tot ce ce trece dincolo de asta. Exagerările sunt păcat. Împreunăările nefirești sunt păcat. Să privești spre femeia altuia e păcat.

Sfântul Apostol Pavel ne-a luminat foarte bine în privința asta când a scris că *„bine este pentru om să nu se atingă de femeie. Dar, din cauza desfrânării, fiecare bărbat să-și aibă femeia sa și fiecare femeie să-și aibă bărbatul său.”*

Înțelegi unde bat, fiule? Este vorba despre Sfânta Taină a căsătoriei! Da, căsătoria este leacul cel mai bun împotriva desfrânării.

Minutele treceau mult prea repede. Aveam multe întrebări. Călugărul mi-a lămurit multe și mi-a dat multe povețe cumiști.

Era un om cum nu mai văzusem și nu mai întâlnisem. Vedea dincolo de praful deșertăciunilor, iar eu, deși eram chiar acolo, în genunchi, în fața lui, realizam totuși cât de departe eram de el.

N-am vrut să-i irosesc cu smintelile mele mai mult timp decât se cuvenea. Omul acela sfânt își făcuse datoria. Îmi arătase calea. Trebuia doar să pășesc pe ea.

La sfârșit, părintele meu spiritual s-a ridicat încet de pe scaun, și-a așezat palmele pe capul meu și a spus în șoaptă o rugăciune, după care a încheiat:

- Iar eu, nevrednicul, prin puterea ce mi-a fost dată, te iert și te dezleg de toate păcatele tale în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin!

Eram dezlegat. Pluteam! De data aceea, mă amețisem cu o băutură diferită. Tocmai mă pregăteam să ies, când m-a întrebat:

- Ai mâncat azi, fiule?

- Nu, părinte! am răspuns mirat.

- Bine. Atunci bea paharul acesta cu apă sfințită.

Să fiu al naibii, Eva, dacă agheasma aia nu era mai bună decât toate pastilele pe care le luasem în ultimele opt luni. Băusem pace. Senzația era incredibilă.

Lângă ușă, mi-am adunat tot curajul și l-am întrebat cu rușinea-n suflet:

- Poate nu se cade să întreb asta, dar când voi avea și eu dezlegare să mă împărtășesc cu trupul și sângele Mântuitorului?

S-a uitat la mine și a clătinat trist din cap:

- Poate peste trei ani. Poate peste cinci. Asta dacă vei respecta neabătut toate canoanele pe care ți le-am dat. Păcatele tale nu-s ușoare, fiule. Oprește-te acum. Nu mai face altele. Nu-l supăra pe Bunul Dumnezeu!

Ascultă-mă cu luare aminte: să nu lipsești în nicio duminică de la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie! Să citești în fiecare seară câte două capitole din Noul Testament! Și fă totdeauna înainte de culcare câte patruzeci de mătării mari. În timp, cu multă stăruință, ai să te schimbi și vei deveni și tu vrednic să primești Sfânta Împărtășanie. Dar în starea căzută în care ești acum, a adăugat el ridicând un deget de luare aminte, dacă te atingi de sângele Mântuitorului, ai să te nenorocești și ai să cazi și mai jos. Să nu care cumva să treci peste asta. Să nu calci cuvântul meu!

CAPITOLUL OPTZECI ȘI ȘAPTE

Dumnezeu îmi trimite un dar

Am părăsit chilia, dar am luat cu mine liniștea și pacea cu care mă înconjurase duhovnicul meu.

Amețit de bucurie, pășeam pe aleea mănăstirii privind în stânga și-n dreapta la tufele îngrijite din care se șteau trandafiri de toate culorile.

„Ce ciudățenie, mi-am zis, o mănăstire chiar în mijlocul orașului. O oază de dumnezeire!”

Ziduri înalte din piatră protejau acel mic paradis. Călugări îmbrăcați în haine cernite și tăcuți ca icoanele munceau cu grijă, ca totul să fie cuminte și plăcut ochiului. Copacii fuseseră tunși cu atenție, gazonul dintre ei era proaspăt cosit.

Am ciulit urechile. Afară, dincolo de ziduri, era iadul orașului.

Aici totul semăna cu o mică Grădină a Edenului. Doar zgomotul claxoanelor și mirosul gazelor de eșapament făceau ca granița dintre iad și rai să nu fie exact definită.

Am intrat într-o biserică mică din centrul curții, am luat la rând la pupat toate crucile, icoanele și moaștele. Toate odoarele care erau adăpostite înăuntru. N-am ratat nici una.

Apoi m-am înarmat cu o duzină de lumânări și am intrat plin de pioșenie în lumânărar, am făcut cinste și viilor, și morților, după care am ieșit afară, la soare și mi-am făcut o ultimă cruce mare de tot.

Super! Eram curățat de păcate. Misiunea fusese îndeplinită.

Privirea mea a înconjurat curtea, a mângâiat gazonul și trandafirii, oprindu-se o clipă pe fețele celor câțiva pelerini care înconjurau biserica în genunchi.

- Vorbești serios?

- Da, Eva. Nu știai de asta? Ca să li se împlinescă dorințele, oamenii aceia trebuiau să înconjoare biserica în genunchi de trei ori și să se oprească la fiecare din cele patru colțuri ca să se roage.

Dacă nu trăgeai chiulul și dacă nu încercai să fentezi, rezultatul era garantat.

Dar trebuia să mergi numai în genunchi, fără să te sprijini pe mâini. Mersul în patru labe se penaliza și Dumnezeu își întorcea fața de la tine.

„Poate c-ar trebui să fac și eu chestia asta, mi-am zis uitându-mă cu jale la pantalonii mei.”

Am făcut niște socoteli. M-am răzgândit. Am decis s-o fac în altă zi și cu niște pantaloni mai nașpa.

„Și, înainte de asta, aș putea să-mi bandajez genunchii cu niște cârpe sau ceva burete, mi-am zis, încântat de idee. Pe sub pantalon, oricum nu se vede.”

Am rămas acolo și am privit cu milă la oamenii îngenunchiați care se deplasau cu gemete și oftaturi. Oare la ce se gândeau când făceau asta? Ce le trecea prin cap? Ce-l rugau pe Dumnezeu?

Am privit cu atenție în direcția lor și am ciulit urechile. M-am concentrat.

La început nu s-a auzit absolut nimic, dar, după câteva minute, am deslușit parcă niște șoapte. Erau atât de slabe, încât nu aveau niciun înțeles.

Și deodată... s-a-ntâmpat. O voce slabă repeta mereu:

„Dă-mi, Doamne, un copil! Dă-mi, Doamne, un copil! Dă-mi, Doamne, un copil!”

Am tresărit, m-am frecat la ochi și m-am uitat în jur. În spatele meu, la vreo patru pași, era un călugăr tânăr cu o bărbuță mică, ca de țap.

- Dumneavoastră ați vorbit, părinte? l-am întrebat, privindu-l zăpăcit.

- Nu, a răspuns el mirat. N-am zis nimic.

Deci nu era el.

M-am uitat cu ochii larg deschiși spre pelerini și, în cele din urmă, șoapta aceea a început iar să se audă, să se repete. Dar nu cu urechile auzeam eu.

De data aia, am localizat cu exactitate sursa. Era femeia tânără cu fustă albastră, aceea care se oprise lângă un colț al bisericii și se tot ruga acolo, îngenuncheată, cu fruntea lipită de zid.

„Săraca de ea! mi-am zis. Vrea un copil. Acum se explică totul. Ea era.”

Mi-am mutat apoi privirea pe un tip mai grăsuț, de vreo cincizeci și ceva de ani, care-și târa anevoie fundul după el.

„Scapă-mă, Doamne! se jeluia vocea lui. Ajută-mă, Doamne! Fii bun!

Omoară odată javra vecinului că latră toată noaptea și nu pot să închid un ochi, Doamne. Ajung mereu la serviciu rupt de somn și porcul meu de șef o să mă dea afară!

Scapă-mă de javră aia, Doamne! Ajută-mă, Doamneee!”

Nu mi-a venit să cred cât de prost era ăla. De ce-L deranja pe Dumnezeu cu asemenea fleacuri?

Orice prost știe că o bucată de salam și un pic de otravă de șobolani rezolvă garantat genul ăsta de probleme.

„Ce idiot! mi-am zis scârbit. Își merită soarta!”

Unii pelerini terminau, se scuturau pe pantaloni și se ridicau. Alții veneau, își făceau cruce și începeau să dea ture. Era un du-te vino permanent.

Rând pe rând, i-am luat la puricat pe toți.

Unul voia un loc de muncă mai bun, altul voia să îl moștenească mai repede pe bunică-su'.

Un tip negricios se ruga de Dumnezeu să aducă ploaie multă ca să aibă o recoltă de porumb frumoasă, s-o vândă și să-și plătească datoria la bancă.

Altul, unul bărbos și cu ochelari, îl implora pe Dumnezeu să nu plouă măcar două săptămâni, ca să aibă și el timp să-și repare acoperișul.

Dar cel mai tare m-a enervat un nemernic care se ruga la Cel de Sus să pice fiică-sa la examenul de admitere la Medicină.

Nu voia să-i mai plătească pensie alimentară încă șase ani.

„Asta-i porc rău! mi-am zis oripilat.”

M-am pregătit să plec de acolo. Nu de alta, dar erau câțiva din ăia îngenuncheați pe care simțeam nevoia să-i iau la bătaie și, fiind după spovedanie, n-ar fi fost prea ortodox.

Mi-am făcut iute cruce și m-am îndreptat spre poartă. În trecere, am încurajat-o pe femeia cu fustă albastră, care încă era îngenuncheată:

- Nu te descuraja, i-am spus prietenos. Simt eu c-o să ai foarte repede un copil! Stai liniștită!

Aia s-a dezzechilibrat, s-a uitat aiurită la mine și-a căzut direct în fund. Una din femeile de pe margine, probabil soacră-sa, s-a apropiat imediat de ea și a certat-o cu degetul ridicat.

- Nu e bine, fata mea! s-a zborșit ea. Trebuie să mai dai o tură! Asta nu se pune.

M-am prins cu mâinile de cap și am plecat urgent de acolo. Tocmai mă amestecasem în treburile lui Dumnezeu. Nu era bine.

Ieșind pe poartă, mi-am adus aminte ce-mi spusese părintele meu spiritual și deodată m-am mohorât. Așadar, de acum încolo, dacă voiam să am parte de grațiile unei femei, trebuia să mă însor?

Gândul de a începe o nouă relație m-a speriat. Iar tatonări, așteptări și griji! Totdeauna am urât începuturile.

Adică trebuia s-o iau de la capăt? Urma să trec iar prin tot calvarul acela? Prima privire, prima apropiere, prima bâlbâială, prima... floare? La dracu'!

„Tot flori, iar flori, mereu flori, am gândit sictirit. Femeile au o obsesie patologică pentru flori.”

Parcă vedeam deja ce și cum:

„Nu mi-ai adus flori, deci nu ții la mine.”

„Dragă, când mi-ai cumpărat și tu ultima dată o floare?”

„Iubi, nu poți să uzi tu florile?”

„Vaaai, ai văzut ce flori are vecina?”

Și așa mai departe. Îți venea să urli. Și, după ce treceai hopul cu florile, urma primul sărut.

„Să fie cu limbă sau fără limbă?”

„Oare m-am spălat bine pe dinți?”

„Oare n-are herpes?”

Ah, primele întâniri... ce dezastre! Primele discuții.

Discuțiile acelea care se învârt ca un câine în jurul cozii, deși fiecare știe foarte bine ce vrea celălalt, că doar nu-i bou.

Oh, Doamne, nu! Nu mai aveam suficienți nervi pentru toate astea.

„Fir-ar să fie! mi-am zis cu sufletul negru de supărare. Ce circ! Ce balamuc! Nu mă mai însor! Nu mă-nsor nici mort!”

Am ieșit cu moartea-n suflet din curtea mănăstirii.

Strada era un iad: praf, claxoane, înjurături, ambalaje și rahat de câine peste tot. Am traversat și am pătruns în parcul de vizavi.

Augustul părea mai fierbinte și mai dogoritor decât toate celelalte luni de august pe care le cunoscusem.

Mi-am găsit o bancă sub un castan umbros și-am început să întorc problema pe toate fețele. Nu voiam să mă mai însor. Orice, dar nu asta. Călugărul cu care stătusem de vorbă nu era cătuși de puțin însurat, dar părea foarte fericit.

Mi-am tras o palmă peste frunte și am înțeles fulgerător care era secretul fericirii.

„Cum de nu m-am gândit la asta? mi-am zis zâmbind. Poate n-ar fi o idee rea să mă călugăresc!”

Gândul călugăriei mi s-a părut atât de eliberator, încât m-am decis pe loc. Ce revelație! Ce lumină diafană în capul meu! Aia era soluția: urma să mă călugăresc! Aveam să fiu un călugăr pios și oamenii aveau să vină să-mi pupe mâna.

Dar, atenție! Nu trebuia să ajung la o mănăstire din centrul orașului. Nu puteam fi călugăr într-un loc în care-și fâțâiau bucle zi de zi o turmă de femei venite să caute mângâiere. Femeile erau Satana!

Aveam să caut o mănăstire undeva, departe, pe un vârf de munte. Foarte departe. Îmi imaginam deja un loc mirific în care nu aveam să văd altceva decât păduri, iarbă, nori și poate, din când în când, câte un urs, un cerb, un iepure sălbatic sau vreun mistreț mai tupeist.

Fără oameni! Fără probleme! Fără ispite și complicații. Aveam să meditez 24 de ore din 24 și 7 zile din 7.

Dumnezeu, uluit de pioșenia și smerenia mea, urma să mă binecuvânteze cu harul facerii de minuni și puterea de a deschide ochii oamenilor. Aveam să fac miracole și lucruri nemaipomenite.

Îmi imaginam deja titlurile din presa internațională:

„PUSTNICUL CARE A ÎMBLÂNZIT URȘII ȘI CERBII

Omul care a atins sfințenia are de acum un nume: Preasfințitul Ieromonah Tiberiu.

Ascuns într-o peșteră timp de 40 de ani, el a fost descoperit din întâmplare!

Sute de mii de pelerini din toată lumea au luat cu asalt chilia sa.

Chiar ieri a mai făcut o minune: sub palma lui, vinul s-a transformat în apă!

E clar, dragi cititori! Sfârșitul lumii este aproape!

POCĂIȚI-VĂ!

Actualizare de ultimă oră: Se pare că prezența femeilor reduce din puterile sfântului.”

Mda, urma să am un viitor frumos, eliberat de tutun, băutură și femei.

Apoi am scuturat din cap și mi-am zis îngrijorat:

„Fără țigări?! Băga-mi-aaaș! Oare o să rezist? Hmm... Dacă trebuie, trebuie!”

Dar... am să fumez totuși o ultimă țigară înainte de a spune adio lumii. După aia le arunc și mă las definitiv de fumat!”

Mi-am aprins deci o țigară și am început să îmi fac planuri de plecare. Fumam, trăgeam adânc fumul în piept și știam bine că aceea avea să fie ultima țigară. Doar eram un viitor călugăr, ce naiba! Urma să mă las de fumat, dar încă o țigară în plus nu însemna absolut nimic. Pe unde trecuseră mii și mii de țigări, putea să mai treacă una.

Am aruncat chiștocul pe alee. Nicotina începuse să-mi circule prin sânge, apoi a ajuns la creier și mi-a deschis ochii:

„Acum cred că am să merg și am să beau și un ultim pahar, mi-am zis trist. Ultimul pahar înainte de a spune adio plăcerilor lumesti. Dar să fie ultimul, da?”

Uf, de ce n-au pus ăștia o cârciumă pe lângă mănăstire?

Unde găsesc eu o vodcă mică? Doar una. Și, după aia, gata. După aceea, adio lume plină de ispite.

Mmm, un păhărel cu vodcă. Poate și un pahar de vin. Vinul face bine la sănătate. E recomandat chiar și de doctori.

Și unul de bere. Și gata, ai înțeles? Nu te joci cu călugăria!”

M-am uitat de jur împrejur. Nu era nicio cârciumă lângă mănăstire. Am oftat îndurerat și am rămas pe bancă.

Gândeam intens.

Ah, călugăria... Nu eram sigur dacă aveam să le spun sau nu vestea tatei și mamei. Poate că nu era o idee prea rea să dispar așa, pur și simplu. Să intru în pământ.

Ar fi fost un mod foarte bun să-l pedepsesc pe tata pentru toate mizeriile pe care mi le făcuse. Apoi mi-am amintit:

„Bine, dar mama? Mama e femeie. O să-i frâng inima! Femeile sunt sensibile.”

Oh, biata mea mamă. Era femeie. Avea să plângă și să se zbuciume ani în șir, lipsită de orice veste de la mine. Femeile sunt fragile, nu sunt construite din materialul brut din care suntem făcuți noi, bărbații.

„Bărbații sunt mai nesimțiți și mai grosolani, am gândit eu. Bărbații când beau, beau zdravăn. Când se bat, aproape că se omoară! Când muncesc, ridică ca vitele până-și rup șalele. Iar când se bășesc, o fac cu simț de răspundere.”

Femeile însă, dragele de ele, erau făcute din alt aluat.

„Săracele muieri! mi-am zis. Când beau, se fac praf din două degetare de bere. Când se bat, mai mult urlă și se trag de păr! Când muncesc, gândesc întâi și tocmai de aia nu-și rup șalele.

Iar când se bășesc... hei, dar femeile nu se bășesc. Asta-i un mit.”

Ah, femeile! Ce problemă! Faci ce faci și tot la ele ajungi.

Dacă ești fără ele, pur și simplu nu poți trăi, îți vine să te omori. Dacă ești împreună cu ele, nu te mai țin nervii și-ți vine să le omori.

Delicate, fragile, inimi de mamă, de soră, de... soră medicală!

Femeile sunt mai frumoase, mai gingașe, mai umane... niște sfinte, la naiba!

Oare cum aveam să trăiesc eu fără femei de acum înainte? Măcar de aș fi putut să am una înainte de a pleca. Una singură! Măcar cinci minute. Două minute.

Amintirea unei ultime femei avea să-mi încălzească inima pe muntele acela pustiu, în care numai afurisitul acela de urs avea să vină și să mă viziteze în următorii 40-50 de ani. Și cerbul.

Coapsele calde ale unei femei ar fi fost o amintire frumoasă pentru viitorii ani de călugăr ascet, pitit în chilia lui de piatră.

Mda, o ultimă femeie și apoi lăsați-mă să mor, ceva de genul acesta.

„Doamne, am gândit, înainte de a mă călugări, mai vreau o singură femeie și gata. Fii bun! Înțelege-mă! Înainte de plecare, trebuie să exorcizez toți dracii din mine.

Părinte Ceresc, dacă vrei cu adevărat să mă călugăresc, scoate-mi repede o femeie în cale. Cum o fi... grasă, proastă, ceacără⁷³, cheală, cu carii în gură... chiar și rujată, nu contează!

Ia-i mințile și adu-mi-o, Doamne! Fă-o să apară aici! Amin!”

- Tiberiu!

- Doamne, tu ești? am țipat sărind speriat de pe bancă.

M-am uitat zăpăcit în jur. M-am frecat la ochi.

Nu era Dumnezeu. Cunoșteam bine fața aceea. Mi-au trebuit câteva secunde ca să pun și un nume lângă fața aceea.

- Nu-mi vine să-mi cred ochilor, Tiberiu! Ia te uită pe cine avem noi aici! Cu cine vorbeai, băi?

M-am uitat de jos în sus la ea și am înghițit în sec.

- Cu tine, Lisa!

Da, Dumnezeu mi-o trimisese pe sora Miei.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI OPT

Femeile sunt în siguranță cu mine

- Ce... ce întâmplare, m-am bâlbâit eu. Ce coincidență fantastică! Știi, n-ai să mă crezi, dar chiar înainte să apari tocmai mă gândeam la tine.

Lisa și-a arătat toți dinții. Era tot acea Lisă pe care o știam. Poate un picuț diferită.

- Ești neschimbată, fată dragă. Tot așa, mai înaltă c-un cap decât mine, la fel ca și 'nainte. Tot slăbuță, la fel ca 'nainte, dar fața ta parcă e... nu știi cum. Pari așa...

- Obosită și extenuată? m-a întrebat ea căscând fără să pună mâna la gură.

- Cred că da. Dar de ce ești obosită și extenuată la ora asta?

- Păi, am grijă de un bătrân la spital, a spus ea arătând peste umăr.

În partea aia se găsea Spitalul „*Sfânta Elena*”. Mănăstirea era foarte aproape de el.

- Îngrijesc un moș, mi-a explicat ea. Are vreo optzeci și doi de ani. Un bătrânel simpatic, dar cam zgârciob. Bani pe care mi-i dă sunt puțini și atmosfera de spital mă deprimă enorm. Mi-e milă de el, altfel l-aș lăsa în plata Domnului. Cum să nu-mi fie milă? a adăugat ea înduioșată. E numai piele și os și are tot timpul un furtun băgat în nas ca să poată respira. Îl hrănesc cu lingurița și-mi spune mereu că sunt fata lui.

- Aha. Înțeleg, e dus cu pluta.

- Nu, a clătinat ea din cap. E foarte lucid, în ciuda anilor lui. Dar nu cred c-o mai duce mult, a adăugat ea oftând. Drace, o să rămân iar fără serviciu!

Lisa s-a așezat pe bancă și a trântit între noi sacoșa pe care-o căra după ea.

- Dar tu? m-a întrebat ea, măsurându-mă din priviri. Ce mai faci? Cum trăiești? Pe unde ai fost, omule?

- Pe la balamuc, i-am răspuns zâmbind.

- La balamuc? s-a mirat ea. De atunci și pân-acum?

- Nu, nu. Doar vreo cinci săptămâni. După aceea, am zăcut în casă și am luat pastile de toate felurile și culorile. Dar acum sunt cuminte, am precizat eu aruncând o privire indiferentă spre coapsele și țâțele ei.

- Și ce lucrezi? Ești avocat?

Am început să râd cu poftă.

- Sap șanțuri, Lisa. Uite palmele.

- Oh, te cred! a spus ea, pipăindu-mi palmele. Se vede! Și cum de nu ești la muncă, Tiberiu?

M-am uitat surprins la ea:

- E duminică, Lisa.

- Așa-i, s-a bătut ea cu palma peste frunte. Spitalul și turele de noapte mi-au dat ceasul peste cap. Sunt zilnic acolo. Douășpe ore eu, douășpe ore altă fată. Eu lucrez numai de noapte și, sincer, sunt ruptă de somn. Abia aștept s-ajung acasă și să mă-ntind un pic. Da' de ce te-au băgat la balamuc?

- Ei... o poveste lungă. Am pierdut pe cineva.

Lisa m-a privit curioasă, apoi a înțeles. S-a întristat.

Era tare dulce și arăta extrem de bine, deși eu nu băusem încă nimic. Am analizat-o atent de sus și până jos. Arăta minunat, mai ales pe la mijloc.

Mi-am amintit cu jale că nu mai vizitasem interiorul unei femei de 8 luni, 3 săptămâni, 6 zile, 11 ore și 47 de minute.

„Și parcă nu mai e chiar atât de proastă cum mi s-a părut ultima oară, mi-am zis. Pare chiar deșteaptă. Și e foooarte drăguță. Aproape c-aș zice că e sexy. Să-mi bag picioarele dacă nu e frumoasă de-a binelea. E superbă!”

- Îmi pare rău că ai pierdut pe cineva, a spus ea.

- Și mie! am zis repede. Lasă asta. Hai să vorbim despre altceva. Zi-mi mai bine despre tine. Știi, nu prea pot să vorbesc despre... Acum sunt în faza în care încerc să mă împac cu ideea acelei pierderi. De fapt, m-am împăcat cu multe chestii în ultima vreme. Sunt mai cuminte, mai curat. L-am descoperit și pe Iisus! Vreau să fiu iertat și vreau să iert. Am ales să-i iert pe toți. Pe toată lumea. Te iert și pe tine, Lisa. Ești iertată!

- Eu? s-a mirat ea. Dar ce-am făcut?

- Deocamdată, nimic.

- Nu te mai recunosc, pe bune! a spus ea, luminându-se la față. Nu-mi vine să cred cât de tare te-a schimbat credința.

- Mda, m-a schimbat mult, am aprobat-o eu, privind-o lung și am simțit că-mi curge apă în gură. Mai aveam un pic și-mi lingeam buzele. Apoi mi-am amintit de sfatul acela primit la spovedanie. Trebuia să mă uit în jos. Mi-am plecat ochii și-am spus smerit: Am decis să-mi închin viața Domnului. Am ridicat mâna și i-am arătat mănăstirea: Uite, Lisa, aceea e calea mea.

- Nu se poate! a sărit ea.

- Ba da, se poate, fiica mea. Simt chemarea! Este scris să las totul în urma mea. Sunt tânăr, sunt frumos, sunt deștept și am o poftă teribilă de viață. E momentul ideal să mă călugăresc.

- Mai gândește-te, totuși! m-a rugat ea, privind-mă cu milă.

- Ei, prostii, am zis zâmbind. Un bărbat trebuie să facă ceea ce trebuie să facă. Mă călugăresc și cu asta basta. Vrei o țigară?

- Vreau.

Am fumat amândoi în tăcere, apoi i-am spus, mișcând din nări:

- Miroși un pic cam înțepător, fato. Nu pot să-mi dau seama a ce, dar se simte.

Lisa și-a ridicat tricoul cu mâna și l-a mirosit.

- Vin de la muncă, a zis ea ridicând din umeri. A ce să miroso? E miros de spirt, de medicamente și de căcat.

„Oh, uită-te la ea cât e de romantică! mi-am zis, privind-o topit de admirație. Cum să n-o iubești?”

Am tușit, mi-am dres vocea și am privit-o printre gene. Da, se schimbase. Devenise mai matură. Mai coaptă, mai atractivă.

Arăta ca un rebus care aștepta cu nerăbdare să fie dezlegat. Arăta ca un cod nazist secret care trebuia decodificat.

Era o provocare! Îmi plăcea asta.

„E prea încordată, mi-am zis. Ia să destindem noi un pic atmosfera.”

- Știi, fato... mi se pare că e o cârciumă la vreo două minute de aici. Ce-ai zice să mergem într-un separeu și să depănăm amintiri? E cald al dracului. Se cere o bere. În plus, mă bucur nespuse de mult că m-am întâlnit cu tine. Trebuie să sărbătorim, nu?

- Nu știi, Tiberiu! s-a codit ea. Sunt obosită.

- Lisa, Lisa, am spus trist. Ce vorbe-s astea? Mâine plec la mănăstire, departe. O să îmbrac pentru tot restul vieții haina monahală.

- Of...

- Da, dragă, acum ne vedem pentru ultima oară. Degeaba oftezi. Probabil, e ultima ta ocazie să fii drăguță cu mine. Hai, nu refuza să faci o faptă bună. Milostenia e piatra de căpătâi a mântuirii. Măcar o cafea! Insist.

Lisa s-a îmbujorat un pic și m-a privit cu niște ochi pe care i-aș fi halit acolo pe loc, fără sare și piper. M-a apucat amețeala.

Am înghițit în sec și mi-am închis iarăși cu smerenie ochii, așa cum mă sfătuisese călugărul meu. Funcționa. Mi-am revenit.

- Ei? am zis surâzând inocent. Ce zici? Faci asta pentru un slujitor al Domnului? Bei o bere cu mine? O să te pomenesc în rugăciunile mele. Nu-ți fă griji, știu că ești necăjită. Fac eu cinste.

S-a încruntat.

- Băi, pulă! a spus ea, mușcându-și nervoasă buza. Pot să-mi cumpăr și singură o amărată de sticlă de bere. Am bani, uite.

- Bravo! Deci stai bine cu banii. Atunci, reformulez: Ce-ar fi să-mi faci tu mie cinste?

- Așa, da! a spus ea și a căscat iar. Dar adevărul este că nu prea am chef să beau, Tiberiu. Trebuie să merg să mă culc. Sunt atât de obosită. Ultimul meu gând e să stau acum pe la terase.

„Deci este adevărat, mi-am spus îngrozit, Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă în traistă.”

- În regulă, am zis repede. Somnul e important. Facem așa: cumpărăm repede ceva la pachet și, după aia, mergem la tine. Tu ai să dormi liniștită, iar eu o să beau în cinstea ta. Bine?

Lisa și-a pus bărbia în palmă și s-a gândit câteva momente.

- S-a făcut, a răspuns ea, simplu. Dar am și eu o condiție.

- Care?

- Să nu cumva să te dai la mine.

„Știam eu că nu-i chiar proastă, mi-am zis clipind des.”

- Cine, eu? Eu să mă dau la tine? Lisa, tu ai uitat cu cine vorbești? Uite, îmi fac cruce. Ești în siguranță cu mine.

Lisa m-a privit fără prea multă încredere.

Ne-am ridicat împreună și am plecat discutând cuminiți, mergând alături, ca o girafă cu puiul ei.

CAPITOLUL OPTZECI ȘI NOUĂ

Papucii strâmți ai altcuiva

Lisa locuia într-o garsonieră tare micuță. Din scara blocului, intrai direct într-un fel de coteț. Cotețul avea un hol minuscul, o baie și mai minusculă și mai exista doar o cameră în miniatură.

Camera era și dormitor, și bucătărie și sufragerie și tot ce-ți trecea prin cap. Abia dacă aveam loc amândoi acolo.

Palatul Lisei era amplasat la etajul unu.

- Stai bine, i-am zis privind-o cu milă.

„Of, Doamne, am gândit, până și-un câine are mai mult spațiu în cușcă.”

Ea a dispărut și a făcut repede un duș, apoi a revenit, și-a deschis o bere și s-a băgat în pat.

M-am uitat în jur. Am găsit un taburet pe care să m-așez, apoi am analizat cu un ochi critic patul, singura mobilă mai serioasă care încăpuse acolo. Sub pat se vedea o pereche de pantofi sport bărbătești.

- Sunt ai fostului meu prieten, m-a lămurit Lisa, urmărindu-mi privirea. I-am dat papucii acum două săptămâni.

- Se pare că nu i-ai dat papucii de tot, am răspuns analizând cu atenție pantofii.

Erau o pereche strașnică. Aproape măsura mea.

„Da, mi-am zis. Chiar de-ar fi să fac pe dracu-n patru, tot am să intru în papucii tipului. Sper totuși să nu-mi fie prea largi. Ar fi trist.”

- Nu știu cum se face, s-a plâns ea, luând o gură mică de bere, dar am parte numai de ratați din ăștia. Nemernicul era foarte însurat, dar avea probleme cu

memoria. I-au trebuit vreo trei luni de zile ca să-și amintească că are acasă o femeie și un copil. Desigur, cât a fost amnezic, mi-a tras-o de două ori pe zi. Asta n-a uitat.

- Așa rar? m-am minunat eu.

Lisa m-a privit mirată câteva secunde, apoi a pufnit în râs.

- În fine, a spus ea, dă-l dracului! Hai să vorbim despre altceva. Să vezi ce față o să facă Mia când o să-i spun cu cine m-am întâlnit azi!

- Da. Chiar așa, am tresărit eu. Ce mai face Mia? Ce mai face fetița ei, Gabriela? Să știi că m-am gândit adesea la ele. Mia e o fată bună. Și tu ești o fată bună.

Lisa nu mi-a răspuns. Adormise ca o cataleptică cu berea pe piept. Berea mai avea un pic și se vărsa.

Era o risipă. I-am luat-o cu grijă din mână și-am băut-o. Apoi mi-am băut-o și pe-a mea. Și apoi am mai băut încă una, pentru că mă plictiseam în camera aceea strâmtă ca o celulă.

Berea numărul trei a fost tare bună. Ce rost avea să mă opresc? Eu, când mă pornesc, mă opresc greu.

Mi-a luat așadar mai puțin de jumătate de oră ca să le dau gata pe toate șase, apoi m-am dezbrăcat, m-am dus la baie, m-am pișat și m-am băgat și eu în pat.

Exact în ordinea asta.

M-am uitat la ceasul de pe perete. Chiar în acel moment se împlineau exact 8 luni, 3 săptămâni, 6 zile, 12 ore și 13 minute de când nu mai pipăisem o femeie pe dinăuntru.

Numărătoarea asta începea să mă enerveze. Deja mă scotea din minți. Deși nu mi-a plăcut niciodată matematica, era clar: sosise timpul să trag linie.

N-avea să fie prea greu, era doar o banală ecuație cu o singură necunoscută. Ba nu. Era o simplă operațiune de adunare. Aritmetică elementară.

Lisa dormea pe spate și a început dintr-odată să sforăie. Nu era bine. Omora romantismul. Am întors-o ușurel pe partea dreaptă, apoi am strâns-o în brațe. Mi-

am zis că așa, culcată, parcă nu mai părea atât de înaltă.

Poate că nu prea era corect felul în care aplicam eu aritmetica și nici ce mă pregăteam să fac acolo, în spatele ei, însă berile acelea șase îmi dăduseră un curaj de-a dreptul nesimțit.

Lisa nu mai era acum o problemă. Lisa devenise soluția.

În plus, era atât de frumoasă! Serios! De ce să n-o fac fericită?

Am continuat s-o strâng în brațe. Geamul garsonierei era deschis și afară era tare cald. Avea pe ea doar o pijama foarte subțire, dar chiar și așa tot începuse să transpire.

Mi-am sprijinit fruntea pe spatele ei și i-am auzit clar bătăile inimii. Mi-am dat seama că era trează.

- Ce faci, călugăre? m-a întrebat ea cu o voce somnoroasă.

- Nimic, am șoptit strângând-o în brațe. Absolut nimic.

- Mie nu mi se pare că faci nimic, a mârâit ea, dar fără să se miște din poziția aia.

- Ascultă, am spus aproape răgușit de emoție. Berea aia e bună rău și m-a cam înfierbântat. Ție nu ți-e prea cald în pijamaua asta? Nu vrei să te răcorești un pic?

- Nu știu, a spus ea gânditoare. Vreau?

- Sigur că vrei! i-am răspuns, mângâindu-i ușor talia și coapsele. I-am pipăit elasticul chiloților și am adăugat: Ce-ar fi să-ți dai jos și chiloții ăștia strâmți? Chiar nu simți cum te strâng? Nu-i sănătos.

Lisa a oftat din tot pieptul.

- Este exact așa cum ziceam, s-a văitat ea încetșor. Am parte numai de ratați.

- Hai, hai, i-am spus împăciuitoare. Fii fată bună. Fii de treabă! Dă-ți jos pantalonașii ăștia și, după aia, trage un pui de somn. De restul mă ocup eu.

Mi-a dat un ghiont și a fost cel mai sexy ghiont pe care îl primisem de 8 luni, 3 săptămâni, 6 zile, 12 ore și 28 minute.

„E clar! am gândit fericit. Mă vrea!”

- Poate c-ar trebui să te dau afară chiar acum, a spus ea cu ochii închiși.

- Sau poate c-ar trebui să te răzbuni pe nenorocitul ăla însurat, am răspuns eu cu ochii larg deschiși. Să vezi ce față o să facă când o să-i spui că i-ai plătit-o cu aceeași monedă.

- Bine, a făcut ea nu prea convinsă.

Convinsă, neconvinsă, și-a dat jos din câteva mișcări pantalonii de pijama. Chiar nu mă așteptasem să fie așa de cooperantă. Mi-am zis că poate și ea știuse din capul locului ce urma să se întâmple. Probabil mi-o cocea încă din parc.

Ce prădătoare! Eram sigur că făcuse mofturi doar așa, de formă.

- Hai, dă-ți jos și chiloții, Lisa, am implorat-o eu, înghițind cu noduri.

- Nu, a ripostat ea. Asta n-o s-o fac!

- De ce?

- Pentru că nu vreau să mă acuze Mia vreodată și să-mi spună că mi-am dat jos chiloții în fața ta. Vreau să pot s-o privesc în ochi și să-i spun: *„Cine, eu? Îți jur că nu mi-am dat jos chiloții. N-am făcut-o!”*.

- La naiba! Atunci ce facem?

- Dă-i tu.

Am privit-o cu gura căscată. Lisa mea era plină de surprize.

„Tiberiu, Tiberiu, mi-am zis îngrijorat, să nu subestimezi niciodată inteligența unei femei proaste. Femeile, chiar și atunci când sunt proaste, sunt totuși prea deștepte. Ține minte!”

Așa că eu am fost cel care i-a dat jos chiloții, apoi am pipăit pe acolo cu degete abile de orb și-am început să asaltez o cetate care avea porțile ferm închise. Tocmai

eram pe cale să sparg naibii porțile acelea, când am auzit-o spunând speriată:

- Dumnezeule, era să uit! Vezi în sertarul de la noptieră. O să găsești ceva... pentru tine.

M-am întors și am tras sertarul. Prezervative de toate culorile. Am ales un pachetel la întâmplare.

- Cu asta m-am ales de la tâmpitul acela! m-a lămurit ea dezgustată. Mi-a lăsat o provizie pentru o lună.

Am tras tare de pachetelul acela, l-am rupt și am scos chestia dinăuntru. Era alunecoasă.

- Cum naiba se pune porcăria asta? am întrebat, ridicând o sprânceană.

Lisa s-a răsucit spre mine și n-o să uit niciodată privirea ei. Deși eram amândoi în pat, la orizontală, am simțit din nou că era mai înaltă decât mine.

- Vrei să spui că la anii tăi nu știi nici măcar cum se folosește un prezervativ? a gemut ea. Dar tu pe ce lume trăiești?

Mi-a pus mâna pe pulă la fel de natural de parcă ar fi apucat o coadă de mătură. Prezervativul a ajuns la locul lui în doi timpi și trei mișcări. Se pricepea.

Dar eu nu eram mulțumit. Porcăria aceea din cauciuc mă strângea și mă irita. Nu era ceva normal.

Aș fi renunțat bucuros la el. I-am spus asta și Lisei.

- Nici să nu te gândești! s-a răstit ea.

M-am bosumflat.

- Bine, am zis, aruncându-i o privire tristă. Întoarce-te înapoi cu fața la perete. Nu pot s-o fac, dacă te uiți așa urât la mine.

S-a întors și m-a întrebat într-o doară.

- Ești dreptaci, nu-i așa?

- Da. De ce?

- Am văzut că o ai un pic curbată spre stânga. Asta înseamnă că, de obicei, ți-o ții cu dreapta.

Inteligența ei începea de acum să mă strivească.

Dar era și o parte bună în toată vorbăria ei. Cât am avut schimbul acela de replici, derulasem rapid guma aia, o scosesem și-i făcusem vânt sub pat.

„Ești perspicace, draga de tine, mi-am zis impresionat, dar ai totuși probleme cu atenția.”

M-am lipit de spatele ei transpirat și am început să meșteresc iar la porțile alea. De data aia, asaltul meu a dat roade. Porțile s-au deschis și iată-mă intrat pe jumătate în lumea minunată a Lisei.

- Mamă, ce bine e! am oftat eu. Ești dată naibii!

Ea a început să râdă încetișor și m-a întrebat pufnind:

- Crezi?

- Oh, da! i-am răspuns, întrând până la capăt în lumea ei. O să-ți spun un secret: ești mult mai strâmtă decât soră-ta!

- Porcule! a țipat ea.

N-am băgat-o în seamă. Eram prea ocupat să-i asaltez fructul interzis.

- Mia nici nu se compară cu tine! am informat-o gâfâind și lovindu-mă de fundul ei ca un bezmetic. Parcă n-ați fi surori.

- Oh, mai tacă-ți fleanca! mi-a răspuns ea sictirită. Mișcă-te mai iute și termină odată. Și, după aia, vreau să pleci! Dacă ar știi Mia ce fac eu acum, mi-ar rupe oasele.

- Și pe bună dreptate! am aprobat-o eu. Cine te-a pus să mă aduci aici? M-ai amăgit ca pe-un copil prost. Dar acum e prea târziu pentru regrete. Faptul e consumat. Roagă-te să nu afle Mia.

- Doar n-ai de gând să-i spui soră-mii? a exclamat ea îngrijorată. Nu fi nebun!

N-am răspuns nimic, absolut nimic. Lisa a început să tremure într-un mod teribil de excitant. Tăcerea unui bărbat contează.

Brațele mele au înconjurat-o ca doi șerpi flâmânzi. I-am cuprins sânii fermi în palme.

- Îmi place cum ai mobilat garsoniera, i-am șoptit la ureche și am mușcat-o ușor de lob. Aici, la tine, mă simt ca acasă. Oh, Lisa, cred că o să te vizitez destul de des.

Lisa a încercat să se întoarcă, dar o țineam prea strâns ca să facă vreo mișcare.

- Băi, tu ești prost? a mârâit ea. Parcă ziceai că e ultima oară când ne vedem! N-ai zis că urmează să te călugărești?

Mă cufundasem adânc în feminitatea ei moale și fierbinte. Vorbele Lisei ajungeau foarte greu la mine. Parcă erau niște șoapte care mă chemau.

- Nicio grabă! i-am răspuns, simțind că se apropia momentul să-i dau din harul meu. Călugăria poate să mai aștepte. Mănăstirea nu fuge nicăieri.

- Mare mincinos mai ești! a spus ea, luându-mi palmele de pe țâțele ei.

- Stai calmă, i-am răspuns punând iar stăpânire pe sânii aceia obraznici și plăcuți la atingere. Dacă ești cuminte, poate că n-am să-i spun nimic Miei. Hopa! Cred că-mi vine, am anunțat-o deodată.

A oftat și n-a mai opus niciun fel de rezistență. S-a abandonat cuminte asalturilor mele, așteptând cu răbdare să ajung până la capătul cetății și să-i fac felul. Lisa ridicase steagul alb.

Probabil, dacă ar fi știut de lipsa prezervativului, n-ar mai fi fost atât de cooperantă.

- Mi-am găsit bealea cu tine, a șoptit ea.

Am început să-mi întetesc mișcările în spatele ei și am spus gâfâind, ca un domn ce eram:

- Am glumit, fato. N-o să-i spun nimic soră-tii. Tot ce ai de făcut e să-ți ții gura, am adăugat eu cu ochii închiși, apoi am devenit și surd și orb. M-am cufundat în totalitate în lumea ei caldă, dar foarte mică.

Nu exagerez.

Lisa, cu toate lipsurile ei evidente, era totuși cea mai strâmtă femeie din câte cunoscusem eu până atunci. Mușchii pe care-i avea în interior se contractau și se relaxau mereu, de parcă voiau să-mi facă în ciudă.

Când vorbea speriată despre Mia, se încorda și aproape că reușea să mă arunce afară din ea. Era o experiență ciudată, bolnavă, patologică de-a dreptul, dar teribil de plăcută.

Și exact când mai aveam puțin și ploaia urma să se reverse din belșug peste lumea ei, ușa garsonierei a bubuit și zgomotul a răsunat pe tot holul blocului.

- Lisaaa, curvo, deschide ușa! Știu că ești acolooo!

Lisa a scos un țipăt prelung. Eu am amuțit ca un pește călcat pe cap. Ușa continua să bubuie. Dementul de pe cealaltă parte lovea cu pumnii și picioarele, se repezea în ea, dar ușa încă rezista.

- Nu deschide, am șoptit eu curajos. Ușile astea sunt făcute să reziste. O să se plictisească și-o să plece. Cine-i idiotul?

- E fostul meu iubit, s-a văitat ea gemând. Nu te mișca, nu vorbi, nici măcar să nu respiri! m-a implorat ea, uitând că țipase.

Apoi a întors capul și s-a uitat spre ușă cu ochii larg deschiși. Merita să dai bani ca să vezi ochii ăia. Dar, recunosc, nici eu nu eram prea fericit de ceea ce se întâmpla.

Alta era însă problema mea. Ochii holbați ai Lisei și furia bărbatului de pe hol erau fleacuri, chestiuni secundare.

Principală întrebare era: de ce, mama dracului, nu puteam să mi-o scot din Lisa? Parcă avea o menghină în pizda aia strâmtă a ei. Am constatat speriat că îmi era imposibil s-o scot.

Am intrat în panică. Nimic.

Am încercat iar. Nimic.

Am tras din toate puterile. Lisa a început să urle și mi-a tras un cot între ochi.

Am gemut în tăcere, așa cum fusese cerința ei, dar rezultatul era clar: eram cumva blocat acolo.

Însă n-am avut prea mult timp să mă gândesc la asta pentru că s-a auzit o trosnitură grozavă și ușa s-a

deschis brusc, s-a trântit de perete, a sărit cu totul din balamale și-a aterizat pe podea.

Amnezicul, însuratul, omul cu pantofii sport, a intrat ca un tsunami și-a început să ragă:

- Lisaaa, putoareo ce ești!

- Nu țipa așa, a gemut Lisa îngrozită. O să sperii toți oamenii din bloc, pentru numele lui Dumnezeu!

- Deci mă-nșeli! a urlat ăla ca o fiară. Bănuiam, curvo! Știam!

Am deschis curajos un singur ochi ca să văd ce și cum.

În ciuda situației, mi-a venit să râd. Tipul nu era deloc înfiorător. Era un avorton scund și îndesat. Cred că abia îi ajungea Lisei până la țâțe.

Deci, până la urmă, era adevărat: în chestiunile legate de pat, înălțimea nu contează.

- Dă-te jos din pat, fraiere! a zberlat piticania, ridicând un deget acuzator spre mine.

- Stai, prietene, să-ți explic, am început eu.

Da' tipul n-a mai așteptat. M-a prins de încheietură și m-a tras din pat. Cu tot cu Lisa.

Apoi s-a repezit la mine să mă strângă de gât.

Lisa, sărmana, urla ca din gură de șarpe și, pe cât ajungea, a început să ne împartă palme la amândoi. Mai mult mie, recunosc.

Două minute mai târziu, după o sumedenie de palme date și primite, scundul părea să înțeleagă despre ce era vorba.

- Vrei să spui că ați rămas înnoțați? a exclamat el cu o față boțită. Înnoțați? Așa... ca doi câini?

- Exact! am oftat eu, dând aprobator din cap.

- Lisa, Lisa! a gemut ăla. Ce-mi faci tu mie, fatăăă! Doar ți-am spus că te iubesc! Apoi s-a pus în cur și a nceput să bocească.

- Ești însurat, băi boule! a urlat Lisa. Nu mă lua tu pe mine cu din astea. Auuu! a țipat ea, trăgându-mi încă o palmă. Nu te trage înapoi, măi, idiotule!

- Nu mă trag, am răspuns sictirit la maxim. Apoi m-am uitat la piticania care plângea și i-am zis: Închide cumva ușa aia, că s-a adunat lumea pe scară ca la circ. Of, ce naiba-i de făcut?

- Ss... sun chiar acum la spital, a bâlbâit el.

- Nuuu! am țipat și eu, și Lisa.

- Atunci ce, mama dracului, vreți să fac? a urlat el.

A ridicat din umeri neajutorat, și-a șters lacrimile de la ochi și apoi a pufnit în râs. Avea reacții ciudate.

Eu m-am uitat la Lisa și ea s-a uitat la mine. A început să se smiorcăie. Și-a ascuns fața în palme și a început să bocească.

Pe hol s-au auzit râsete și chicoteli. Ușa zăcea jos, aruncată din balamale.

- Mami, hai să-i vezi pe ăia doi! s-a auzit o voce de copil. Au rămas înciotați ca câinii!

Aia a fost cireașa de pe tort.

- Bine, a spus Lisa, privindu-l cu ură pe avorton. Sună la spital, în pizda mă-tii!

CAPITOLUL NOUĂZECI

Un geniu în halat alb

Ambulanța a oprit cu scrâșnet de roți în parcare spitalului „*Sfânta Elena*”. Mănăstirea era și ea pe aproape, gard în gard. Aproape că ajunseseam înapoi de unde plecasem.

Eu și Lisa nu eram chiar o urgență medicală așa că paramedicii care împingeau targa nu s-au grăbit din cale-afară. Mergeau agale, iar cei de pe holurile spitalului au avut suficientă vreme să se uite la noi cu gura căscată.

Probabil era pentru prima oară în analele spitalului când pe targă erau două persoane în loc de una.

Asistenta care ne-a luat în primire și-a făcut cruce și l-a sunat imediat pe doctorul de gardă. După vreo două minute, tipul a sosit, ne-a privit, apoi și-a scos ochelarii și a început să-i frece și să-i șteargă cu marginea halatului.

După asta și-a pus ochelarii la loc, s-a uitat iar la noi și a vorbit așa, ca pentru sine:

- Lucrez de-o viață aici, dar e primul caz de *penis captivus* pe care îl văd cu ochii mei. Se întâmplă destul de rar.

Deci era grav. Eu și amărâta de Lisa l-am privit disperați.

- Du-te la mine în cabinet! i-a zis el asistentei, întinzându-i cheile. Vezi că este o carte groasă acolo sus, pe fișier. Una cu coperti cartonate, albastre. Adu-o înapoi.

Pe hol se auzeau voci. Dincolo de ușa noastră, asistentele de prin tot spitalul începuseră deja să se

adune *ciopor*⁶². Se vedeau vreo șapte capete care priveau prin ușa întredeschisă. Când au început să se audă și chicotelii, doctorul s-a dus într-acolo și au zburat toate ca niște găini speriate.

În cele din urmă, asistenta a revenit și i-a înmânat doctorului tomul gros, iar omul și-a împins ochelarii mai sus pe nas și s-a pus pe răsfoit. Eu și Lisa nici măcar nu mai respiram. Salvarea noastră era în cartea aceea albastră.

- Aha! a zis doctorul, după câteva minute. Aha... E simplu. Doamna are nevoie de o injecție pentru dilatarea... pentru dilatare. Nu vă speriați, doamnă. Nu e ceva ieșit din comun. Este doar o injecție care se face în mod obișnuit la maternitate femeilor gravide care intră în travaliu.

- Slavă Domnului! am exclamat eu ușurat. Sunteți un geniu! Aduceți injecția aceea! Dați-i-o urgent, domnule doctor! Vreau să ies cât mai repede din femeia asta.

- Nu păreai așa grăbit acum o oră! a țipat Lisa și mi-a tras cu sete un cot în burtă.

- Bărbații sunt niște porci! a bombănit asistenta, privindu-mă scârbită.

„Are dreptate! mi-am zis eu, lăsând nasul în jos. Chiar suntem! Așa ar trebui să pățească toți bărbații care aleargă cu limba scoasă după păsărici strâmte.”

Doctorul nu auzise nimic din bombănelile asistentei. Era ieșit din cameră. Când a revenit, s-a uitat cu părere de rău la noi și ne-a spus:

- Se pare că nu mai avem substanța respectivă. Se folosește destul de rar pe la noi în spital. Din păcate, o să trebuiască să vă trimit cu ambulanța până la Spitalul Central, la secția de Obstetrică-Ginecologie. Acolo au substanța necesară.

- Nu! a protestat gemând Lisa. Nu vreau la maternitate!

---

62 *ciopor, ciopoare*, 1. Grup de animale de același fel. 2. Grup, ceată, mulțime de oameni.

- Sunt dezolat! a răspuns doctorul, ridicând brațele.

- Nu! am țipat noi la unison. Nu vrem la Spitalul Central. E departe!

Gândul că urma să mă plimb iar cu targa pe holuri mă scotea din minți. Mă gândeam terorizat la celelalte sute de perechi de ochi care mă așteptau dincolo, la Spitalul Central.

- Dar de ce la... la Spitalul Central? am bolborosit, aproape plângând. Doar Spitalul Militar e la doi pași. Nu s-ar putea să aibă acolo substanța aceea pentru dilatat?

Doctorul s-a uitat mirat la mine, apoi s-a luminat brusc la față.

- Hei, a exclamat el, ia stați așa, copii! Cred că am o idee și mai bună!

A început să răsfoiască în draci cartea aceea și apoi a ridicat un deget în sus. Nici măcar nu respiram.

Eu și Lisa îl priveam cu gura căscată, de parcă omul coborâse de pe un nor și era Mântuitorul. Am fi acceptat orice din partea lui, absolut orice, dar era exclus să ne mai plimbăm în ziua aceea cu ambulanța. Asta nu!

- Mai avem o soluție, a spus cu satisfacție geniul în halat alb. O soluție experimentală. Ejacularea partenerului ar putea conduce cu succes la micșorarea volumului penisului. Pricepeți? Dacă s-ar continua... ăăă... știți voi. Înțelegeți, nu?

Eu și Lisa ne-am privit unul pe altul precum câinele și pisica.

Doctorul ne-a încurajat:

- Doamna asistentă și cu mine am putea să ne retragem cinci minute, un sfert de oră, o oră. Nu vă grăbiți, copii!

Mi-a venit să plâng. Asta era „o soluție”? Asta numea el o soluție?

- Mi-e imposibil să continui, dom' doctor! am spus amărât. Cum, naiba, să continui? Uitați-vă la ea ce agresivă e! La orice mișcare, indiferent cât de mică,

urlă că o doare și începe să mă pocnească. Altă soluție nu există?

- Păi, nu mai sunt! a răspuns el iritat. Le-am epuizat pe toa... aha, ar mai fi una!

Omul acela era ca un sac plin de surprize medicale! Se vedea de la o poștă că nu îmbătrânise degeaba în halat alb.

- Da, ar mai fi o soluție, a șoptit el în barbă.

- Știam eu! am strigat fericit, privindu-l plin de recunoștință. Sunteți un doctor maaare. Sunteți un geniu! Dacă ne ajută Bunul Dumnezeu și rezolvăm porcăria asta, jur că vă fac o statuie în fața spitalului.

- Mulțumesc, tinere! a spus el modest. Ești drăguț.

- Să nu mai pierdem timpul, l-am rugat înfrigurat. Apucați-vă repede de treabă!

A pus cartea pe masă.

- Mda, a spus el îngândurat. Cu siguranță, asta o să funcționeze. Cum de nu m-am gândit de la bun început? Copii, în cinci minute sunteți separați! ne-a promis el zâmbind.

Ușa s-a deschis brusc și a intrat o asistentă dolofană.

- Ce dorești? a tunat doctorul. N-am zis clar să nu fiu deranjat? a certat-o el.

Dolofana a făcut fețe-fețe și a spus simplu:

- Știți... vă caută un reporter. E pe hol. Zice că e de la ziarul local. Spune că-i urgent. Nu aveți un minut?

Eu am rămas ca la dentist. După vreo cinci secunde, a priceput și Lisa și s-a pus pe bocit.

Doctorul a luat-o frumușel pe dolofană de umeri, i-a făcut vânt pe hol, apoi a trântit ușa în urma ei. Pe hol era deja hărmălaie. Treaba devenea gravă. Trebuia să ne mișcăm repede.

- Stai la ușă, i-a spus doctorul asistentei. Nu lași pe nimeni să intre aici, sub niciun motiv!

Asistenta stătea lipită cu spatele de ușă, ne privea și rânjea cu toți dinții. Arăta ca o vacă sadică.

Am închis ochii ca să n-o mai văd. Când i-am redeschis, doctorul tocmai lua o pereche de mănuși chirurgicale și le trăgea tacticos pe mâini. Le-a pocnit, a mișcat degetele și s-a apropiat de mine.

Eu îl priveam cu ochi rotunzi.

- Urmează să procedăm la masajul prostatei, a anunțat el profesional. Relaxează-ți fesele, băiete!

Am strâns fesele instantaneu și l-am întrebat printre dinți, cu fălcile încleștate:

- Cu mine vorbiți?

- Nu, cu doamna asistentă vorbeam, s-a mustăcit el. Bineînțeles că vorbeam cu tine.

- Nu m-atingeți! am mârâit eu și brațele mi s-au ridicat singure-n sus.

- Măi, copile... a început el.

- Să nu v-apropiați de fundul meu! m-am zborșit la el.

Am aruncat în jur priviri de fiară încolțită și i-am avertizat și pe el și pe asistentă și pe Lisa:

- Primul care pune mâna pe fundul meu o să cadă mort! Nu glumesc.

- Bine, a spus doctorul plictisit, în timp ce-și scotea mănușile. Le-a aruncat la coș, a ridicat din umeri și a ieșit.

- Ce face? am bolborosit eu.

- Pleacă! a răspuns simplu asistenta, ridicând din umeri. Tu ai vrut-o, idiotule! a adăugat ea cu satisfacție și m-a privit clipind veselă.

Am rămas așa câteva secunde. Nu înțelegeam. Refuzam să accept gândul că... Mintea mea refuza să accepte.

Apoi am șoptit cu o voce slabă:

- Chemați-l înapoi, doamnă. Spuneți-i că... l-am rugat eu.

* * *

- Și?

- Și nimic, Eva.

- Ați rezolvat-o?

- Sunt aici, în fața ta, nu? Dacă nu s-ar fi rezolvat, probabil că eram și-n ziua de azi fratele siamez al Lisei.

- Și... cum a fost? Întreabă Eva zâmbind.

Oftez și o privesc. Are o față de parcă ar cere cu tot dinadinsul o bătaie la fund.

- A fost... nașpa. Totuși, a funcționat. Ăăă... da, a rezolvat-o doctorul în câteva minute, așa cum promisese. Avea o mână... pricepută. La naiba! Am zis eu asta?

Eva începe să râdă. Fata asta se amuză pe seama durerilor altora!

- Ascultă, mârâi supărat, ce mare chestie? E o procedură medicală standard, ce te hilizești așa? Degetele a milioane de doctori ajung anual în milioane și milioane de funduri de bărbați. Bagă-ți și tu nasul în statistici!

E drept, e cam jenant, dar anormal nu este! M-am interesat și eu, am citit! După.

În cazul meu, a fost doar o... hai să-i zicem o palpăre de prostată ceva mai prelungită. Oricum, în câteva minute, eu și Lisa eram separați pe viață și independenți. Dar nu se terminase.

Ne-am uitat unul la altul. Eu eram în pielea goală. Ea era în pielea goală.

Arăta jalnic! Se vedea că-i cu nervii la pământ. Încerc acum să mă pun în pielea ei și nu-mi iese. Nu reușesc.

La întoarcere, ambulanța nu știa unde să ne ducă.

Lisa nici n-a vrut să audă de garsoniera ei fără ușă, iar eu excludeam din start să apar la ai mei acasă în pielea goală. Eram amândoi tare plouați. Li s-a făcut allora milă de noi și ne-au dat câte-un halat.

Peste un sfert de oră, ambulanța se oprea și noi coboram din mașină îmbrăcați în halate.

- Mami, mami! A venit Tiberiu! Ți-am spus eu c-o să se întoarcă.

Am intrat amândoi în curte.

Mia a făcut o față lungă, și-a făcut cruce, apoi a început să râdă. După aceea s-a oprit brusc și s-a înroșit la față ca un rac fiert.

- Gabriela, a mârâit ea, du-te și te joacă la tine în cameră. Acum!

Lisa era tare plouată. Stătea lângă mine și ofta ca proasta. Mă depășea cu un cap în înălțime. Era clar: niciun juriu nu ne-ar fi acordat titlul de „Cuplul anului”.

- Baia e tot acolo, nu? am întrebat eu și m-am pus repede în mișcare.

Aveam șase beri de lăsat undeva și n-aveam timp de politețuri.

* * *

Până la urmă, furia Miei a trecut. Lucrurile s-au lămurit.

Lisa s-a întors la garsoniera ei. În mai puțin de o săptămână, i-a murit și moșul ăla de optzeci și doi de ani. Asta a fost bine.

Lisa și-a regândit planurile de viitor, a încuiat garsoniera și și-a găsit un post de infirmieră departe, tocmai în sudul Italiei. În anii care-au urmat, nu ne-am mai văzut decât de două sau de trei ori.

Era un pic ranchiunoasă. A rămas supărată pe mine până-n ziua de azi.

Ah, am uitat un fapt demn de consemnat: cazul nostru a apărut și-n ziar. Dar reporterul n-a fost porc, nu ne-a publicat și numele, a expus doar faptele pe scurt, așa... ca pe-o curiozitate.

Mai târziu, m-am întâlnit cu el, m-am uitat în ochii lui și l-am lăsat să-mi facă cinste.

De atunci, nu m-a mai speriat ideea de a apărea în ziare. De fapt, eu oricum am o ciudățenie de-a mea, care mă sâcâie uneori.

- Ce ciudățenie?

- Îmi imaginez ce-ar spune ziarele a doua zi, dacă ar afla anumite chestii din viața mea. Îmi imaginez titlurile.

- Aha! Și cu mănăstirea cum a rămas?

- Nu m-am mai călugărit. Viața duhovnicească a pierdut un mare cleric. Dar cum să mă fi călugărit? A fost suficient s-o privesc o singură dată pe Mia și ea să-mi întoarcă privirea.

- Urșii și cerbii din munți au rămas cu buza umflată, spune Eva râzând.

- Cam așa ceva. Din ziua în care ambulanța m-a lăsat în curtea ei, am știut c-o să mă întorc definitiv la ea. Practic, eram făcuți unul pentru celălalt. Atât doar că ea nu știa încă.

Am reapărut în casa ei la fel de brusc pe cât dispărașeam, dar acum nu mai aveam de gând să plec. Femeia aceea cu trecut tumultuos avea un magnetism aparte. Nu mă puteam lipsi de ea. Îmi era necesară ca aerul.

N-am jucat teatru cu ea. Era prea deșteaptă pentru așa ceva. Avea un nas fin.

I-am povestit doar ce viață avusesem în ultimele opt luni. I-am mișcat sufletul. I-am trezit instinctele materne. Mia, ți-am mai spus, avea un suflet tare bun!

Și am pus mâna pe ea.

Am stabilit să încercăm să ne vedem o perioadă. Ne-am simțit bine. Ne plăceam mult unul pe celălalt.

Până la urmă, am decis să încercăm să conviețuim împreună, ca doi prieteni buni, în casa ei.

- Prieteni puri?

- Mai mult sau mai puțin, îi răspund Evei zâmbind. Mia mi-a condiționat din capul locului anumite chestii.

Trebuia să renunț definitiv la ceea ce numea ea „*atitudine dominatoare de rahat*”.

– Aha!

– Și mai trebuia să-i aduc în ziua de salariu toți banii, să-i pun chiar în palma ei. Altă condiție a fost s-o las mai ușor cu băutura și s-o ajut cât pot și eu la treburile casei. I-am promis.

Pe de altă parte, eu am pus o singură condiție: să renunțe definitiv la obiceiul de a primi pule peste gură.

Mia s-a codit, s-a gândit câteva momente, dar a fost de acord.

Din ziua în care m-a adus ambulanța acolo, viața mea și viața ei s-au împletit. A durat mult. Ani!

Dar, atât cât a durat, niciunul dintre noi nu și-a respectat promisiunile.

SFÂRȘITUL VOLUMULUI UNU

MESAJUL AUTORULUI

Sunt **Uirebit** și mă bucur că am reușit să-ți ofer câteva clipe de relaxare!

Dacă vrei să te revanșezi, scrie o opinie despre carte pe Goodreads, Facebook, Twitter sau - de ce nu? - pe blogul tău.

Știu că arzi de nerăbdare să citești și **volumul doi**. Iată câteva păreri de la cititori:

„Dacă ai zâmbit în prima carte, cu siguranță vei râde citind-o și pe aceasta. Mie mi s-a părut a fi o vacanță! M-a distrat teribil.

Volumul doi este o carte extraordinară care te va face să râzi, să plângi și să te simți mai împlinit după ce ai citit-o.”

Lavinia M. – membru Goodreads

„Nu am fost dezamăgită. Sarcasmul și umorul negru sunt prezente și în volumul doi. Deși șocant, dramatic, grotesc și scandalos, volumul doi te ține prins.”

Nico J. Genes – scriitoare

„Am fost extrem de curioasă să pot afla continuarea. A fost exact lectura relaxantă de care aveam nevoie.

Vă avertizez, însă, că limbajul este licențios, iar scenele sunt explicite, dar într-un mod comic, astfel că nu mi s-au părut deloc obscene.

Recomand cartea, mai ales dacă aveți nevoie de o lectură plăcută și amuzantă.”

Eva Anca – blogger literar

Volumul 2 poate fi găsit pe pagina mea oficială

www.uirebit.com